

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

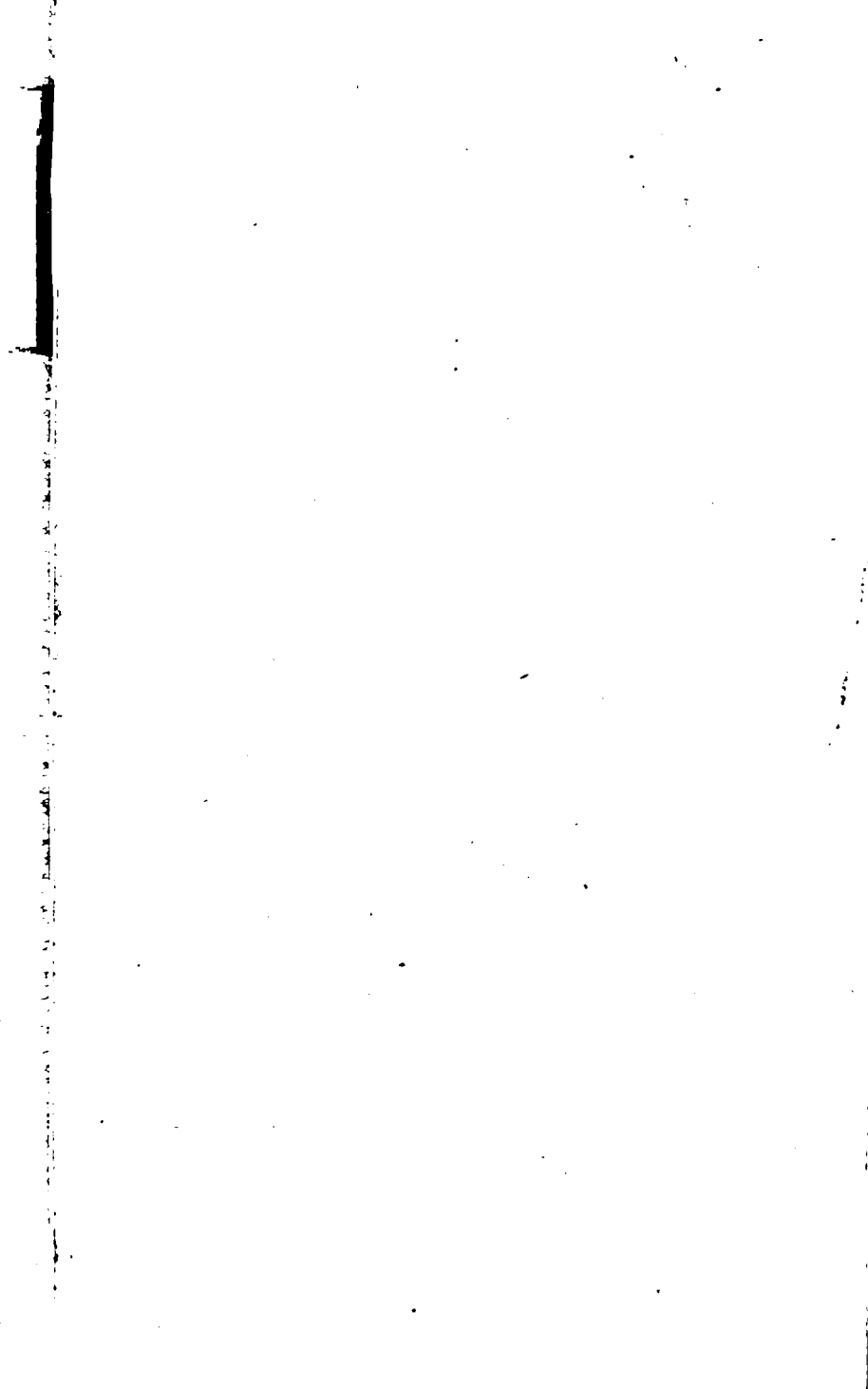
LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
G R A E C E E T L A T I N E

AD EDITIONEM
TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII
ACCURATE EXPRESSA
CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN QUINTUM

BIPONTI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
CICIOCCXC

ΑΠΟΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝΟΣ.

ARGUMENTUM.

Ἀποκηρυχθεὶς τις, ἰατρικὴν ἐξέ-
μαθε· μαθήτα τὸν πατέρα, καὶ ὑπὸ
τῶν ἄλλων ἰατρῶν ἀπγυισμένος ἰα-
σάμενος φαρμάκῳ ὁσσοῖ, ἀνελήφθη
αὐθις εἰς τὸ γένος· μετὰ ταῦτα, με-
μητύϊαι τὴν μητρίαν ἰάσασθαι κε-
λευόμενος, [καὶ λέγων μὴ δύνα-
σθαι] ἀποκηρύττεται.

*Abdicatus aliquis medicinam do-
dicis. Patrem furiosum, & ab aliis
relictum medicis cum medicamento
dato sanasset, receptus est in fa-
miliam. Post haec novercam furio-
sam sanare iussus, cum non pare-
ret, denuo abdicatur.*

ΟΤ καινὰ μὲν ταῦτα, ὧ ἄνδρες δικασταὶ, οὐδὲ παρά-
δοξα, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐν τῷ παρόντι γιγνόμενα· οὐδὲ νῦν
πρῶτον τὰ τοιαῦτα ὀργίζεται, ἀλλὰ πρόχειρος οὗτος ὁ
νόμος αὐτῷ, καὶ συνήθως ἐπὶ τούτ' ἀφικνεῖται τὸ δικα-
στήριον. ἐκεῖνο δὲ καινότερον νῦν δυστυχῶ, ὅτι ἔγκλημα
μὲν ἴδιον οὐκ ἔχω, κινδυνεύω δὲ τιμωρίαν ὑποσχεῖν ὑπὲρ
τῆς τέχνης, εἰ μὴ πάντα δύναται πείθεσθαι τούτῳ
κελεύοντι· οὐ τί γένοιτ' ἂν ἀτοπώτερον; Θεραπεύειν ἐκ

ABDICATUS.

NON nova ista, iudices, aut praeter spem a patre iam
fiunt, neque nunc primum sic irascitur; sed in promptu illi
ista lex, consueto more ad hoc venit tribunal. Illa autem
nova mea nunc est infelicitas, quod proprium quidem cri-
men non habeo, sed artis subire poenam periclitor, si ea
non potest per omnia istius imperiis obsequi. Quo quid
fieri potest absurdius? curare pro imperio, non iam quan-

Lucian. Vol. V.

A

προστάγματος, οὐκ ἔβ' ὡς ἡ τέχνη δύναται, ἀλλ' ὡς ὁ πατὴρ βούλεται. ἐβουλόμην μὲν οὖν τὴν ἰατρικὴν, καὶ τοιοῦτόν τι ἔχειν Φάρμακον, ὃ μὴ μόνον τοὺς μεμηνότας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀδίκως ὀργιζομένους παύειν ἐδύνατο, ἵνα καὶ τοῦτο τὸ τοῦ πατρὸς νόσημα ἰασαίμην· νυνὶ δὲ τὰ μὲν τῆς μανίας αὐτῷ τέλεον πέπαυται· τὰ δὲ τῆς ὀργῆς μᾶλλον ἐπιτείνεται. καὶ τὸ δεινότατον, τοῖς μὲν ἄλλοις ἅπασιν σωφρονεῖ, κατ' ἐμοῦ δὲ τοῦ θεραπεύσαντος μόνου μαίνεται. τὸν μὲν οὖν μισθὸν τῆς θεραπείας ὁράτε οἷον ἀπολαμβάνω, ἀποκηρυττόμενος ὑπ' αὐτοῦ πάλιν, καὶ τοῦ γένους ἀλλοτριούμενος δεύτερον, ὥσπερ διὰ τοῦτ' ἀναληφθεὶς πρὸς ὀλίγον, ἢ ἀτιμότερος γένωμαι πολλάκις
 2 ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας. Ἐγὼ δὲ ἐν μὲν τοῖς δυνατοῖς αὐδὲν κελευσθῆναι περιμένω· πρῶην γοῦν ἄκλητος ἦκον ἐπὶ βοήθειαν· ὅταν δὲ τι ἢ τελέως ἀπεγνωσμένον, οὐδ' ἐπιχειρεῖν βούλομαι. ἐπὶ δὲ τῆς γυναικὸς ταύτης εἰκότως, καὶ ἀτολμότερός εἰμι. λογίζομαι γὰρ οἷα πάθοιμ' ἂν

tum ars potest, sed ut vult pater. Vellem igitur medicina tale quoque medicamentum haberet, quod non furiosos solum, verum etiam iniuste irascentes posset liberare, quo patris etiam hunc morbum sanarem. Iam vero furiosus ille morbus plane defuit; iracundus vero magis intenditur, &, quod gravissimum est, aliis sapit omnibus, contra me vero, qui sanavi, solum furit. Quam igitur curationis mercedem accipiam, videtis, qui denuo ab illo abdicor, familia iterum excludor, quasi ea ipsa causa ad breve tempus receptus, ut tanto fiam inhonestior domo eiectus saepius. Ego vero in his, quae possum, imperia non exspecto: quare nuper invocatus veni ad auxiliandum. Ubi vero aliquid est plane desperatum, neque admovere manum volo. In hac muliere autem merito minus etiam audeo. Reputo enim,

ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀποτυχὼν ὅς οὐδ' ἀρξάμενος τῆς θερα-
πείας, ἀποκηρύττομαι. ἄχθομαι μὲν οὖν, ὡς ἄνδρες δι-
κασταὶ, ἐπὶ τῇ μητρυιᾷ, χαλεπῶς ἐχούσῃ, χρηστὴ γὰρ
ἦν καὶ ἐπὶ τῷ πατρὶ δι' ἐκείνην ἀνιωμένῳ· τὸ δὲ μέγι-
στον, ἐπ' ἑμαυτῷ, ἀπειθεῖν δοκοῦντι, καὶ ἂ προστάττο-
μαι ὑπουργεῖν οὐ δυναμένῳ, καὶ δι' ὑπερβολὴν τῆς νόσου,
καὶ ἀσθένειαν τῆς τέχνης. πλὴν οὐ δίκαιον οἶμαι ἀπο-
κηρύττεσθαι, τὸν ἂ μὴ δύναται ποιεῖν, μηδὲ τὴν ἀρχὴν
ὑπισχρούμενον. Δι' αἷς μὲν οὖν αἰτίας καὶ πρότερον ἀπε- 3
κήρυξέ με, ῥάδιον συνιδεῖν ἐκ τῶν παρόντων. ἐγὼ δὲ καὶ
πρὸς ἐκείνας μὲν, ὡς οἶμαι, ἱκανῶς τῷ μετὰ ταῦτα βίῳ
ἀπελογησάμην, καὶ ταυτὶ δέ, ἃ νῦν ἐγκαλεῖ, ὡς ἂν
οἷός τε ὦ, ἀπολογησώμαι, μικρὰ ὑμῖν διηγησάμενος τῶν
ἡμῶν. ὁ γὰρ δυσάγωγος καὶ δυσπαιθεὶς ἐγὼ, ὁ κατα-
σχύνων τὸν πατέρα, καὶ ἀνάξια πράττων τοῦ γένους, τό-
τε μὲν αὐτῷ τὰ πολλὰ ἐκείνα βωῶντι καὶ διατεινόμενῳ,

quae a patre mihi impendeant, si excidam, qui nondum
coepta curatione abdicor. Quare graviter equidem fero,
iudices, novercae morbum, (bona enim erat) & patris ob
eam rem tristitiam; maxime vero, quod ipse obsequium re-
cusare videor, cum, quae imperantur, ministrare, tum ob
morbi magnitudinem, tum propter imbecillitatem artis, non
possum. Verum enimvero iustum non arbitror abdicari
eum, qui, quae facere non potest, ea nec omnino promit-
tat. Propter quas causas prius me abdicaverit, facile ex
praesentibus perspicitur. Ego vero ad illas quidem, ut pu-
to, satis respondi ipsa vita, quae infecuta est: atque ea,
quae nunc dat crimini, quantum potero, diluam, paucula
de meis rebus ubi vobis enarravero. Ego enim ille intra-
ctabilis & refractarius, pudore ille patrem afficiens & indi-
gna genere nostro perpetrans, tum quidem, multum illa
& contenta voce clamanti, pauca reponenda putabam.

ὀλίγα χρῆναι ἀντιλέγειν ὥσπερ ἀπελθὼν δὲ τῆς οἰκίας ἐνόμιζόν μοι δικαστήριον ἔσεσθαι μέγα, καὶ ψῆφον ἀληθῆ, τὸν μετὰ ταῦτα βίον, καὶ τὸ φαίνεσθαι πάμπαν τῶν τοῦ πατρὸς ἐγκλημάτων ἐκείνων ἀφεστηκότα, καὶ περὶ τὰ κάλλιστα τῶν ἐπιτηδευμάτων ἐσπουδακότα, καὶ τοῖς ἀρίστοις συνόντα. προεωρώμην δὲ καὶ τοιοῦτόν τι, καὶ ὑπώπτευνον ἤδη, ὥς οὐ σφόδρα καβεστηκότος πατρὸς, ἀδίκως ὀργίζεσθαι, καὶ ἐγκλήματα ψευδῆ καθ' υἱοῦ συντιθέναι· καὶ ἦσαν τινες, οἱ μανίας ἀρχὴν ταύτ' εἶναι νομίζοντες, καὶ ἀπειλὴν, καὶ ἀκροβολισμόν, οὐκ ἐς μακρὰν ἐπιπεσούμενον τοῦ κακοῦ, μῖσος ἄλογον, καὶ νόμον ἀπηνῆ, καὶ βλασφημίας προχείρους, καὶ δικαστήριον σκυθρωπὸν, καὶ βοήν, καὶ ὀργήν, καὶ ὅλως, χολῆς μεστὰ πάντα. διὸ δὴ τάχα μοι καὶ ἰατρικῆς δεήσειν 4 ποτὲ προσεδόκων. Ἀποδημήσας οὖν, καὶ τοῖς εὐδοκίμοις τῶν ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ἰατρῶν συγγενόμενος, καὶ πόνῳ πολλῷ, καὶ προθυμίᾳ λιπαρεῖ χρησάμενος,

Egreffus autem domo, iudicium mihi magnum, & suffragium verum fore sperabam vitam post ea agendam, si appareret, multum me a patris illis criminibus abesse, qui & in optimis studiis elaborarem, & cum viris versarer optimis. Praevidebam vero etiam tale quiddam, & suspicabar iam tum illud non satis mente constantis patris *iudicium*, quod iniuste irasceretur, & falsa contra filium crimina componeret. Et erant, qui furoris initium ista putarent, & minas, & quaedam quasi praeludia mali non multo post ingruentis, odium irrationale, legem immitem, convicia in promptu, triste iudicium, & clamorem, & iram, & omnino bile plena omnia. Propter haec sane, opus mihi forte aliquando medica arte futurum, exspectabam. Peregrinatus ergo, & probatissimorum apud exteros medicorum consuetudine, tum labore multo & studio indefesso usus, ar-

ἐξέμαθον τὴν τέχνην. ἐπανελθὼν δὲ, καταλαμβάνω τὸν πατέρα, σαφῶς ἤδη μεμνηότα, καὶ ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων ἰατρῶν ἀπεγνωσμένον, οὐκ ἐς βάθος ὁρώντων, οὐδ' ἀκριβῶς Φιλοκρινούντων τὰς νόσους· πλὴν ὅπερ γε εἰκὸς ἦν ποιεῖν χρηστὸν υἱόν, οὔτε ἐμνησικακήσα τῆς ἀποκηρύξεως, οὔτε μετὰπεμπτος γενέσθαι περιέμεйна. οὐδὲ γὰρ εἶχόν τι αὐτῷ ἴδιον ἐγκαλεῖν, ἀλλὰ πάντα ἐκεῖνα ἦν ἀλλότρια τὰ ἀμαρτήματα, καὶ ὥσπερ ἔφην ἤδη, τῆς νόσου. παρελθὼν οὖν ἄκλητος, οὐκ εὐθύς ἰασάμην, οὐ γὰρ οὕτω ποιεῖν ἔθος ἐστὶν ἡμῖν, οὐδὲ ταῦτα ἡ τέχνη παραινεῖ, ἀλλὰ πάντων πρῶτον διδασκόμεθα συνορᾶν εἴτε ἰάσιμόν ἐστι τὸ νόσημα, εἴτ' ἀνήκεστον, καὶ ὑπερβεβηκὸς τοὺς ὅρους τῆς τέχνης. καὶ τηνικαῦτα, ἣν μὲν εὐμεταχείριστον ἦ, ἐπιχειροῦμεν, καὶ πᾶσαν σπουδὴν ἐσφερόμεθα σῶσαι τὸν νοσοῦντα· ἣν δὲ κεκρατηκὸς ἦδη, καὶ νενικηκὸς τὸ πάθος ἰδῶμεν, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν προσ-
 ἀπτόμεθα, νόμον τινὰ παλαιὸν τῶν προπατόρων τῆς τέχ-
 4 Φιλοκρινούτων) Διακρινόντων. δοκιμαζόντων περιέρχας. V.

tem perdidici. Redux patrem invenio, aperte iam furem-tem, & a patriis medicis depositum, qui scilicet intima non perviderent, neque accurate satis morbos discernent. V-
 rum, quod decebat facere filium bonum, neque abdicatio-
 nis memoriam adhibui, neque dum arcesserer exspectavi.
 Neque enim proprium quidquam ipsius, quod accusarem,
 habebam; sed aliena illa peccata erant omnia, atque, ut mo-
 do dicebam, morbi. Accedens igitur invocatus, non statim
 curavi: neque enim mos est nobis ita facere, neque ars
 hoc praecipit, sed docemur primo omnium considerare, fa-
 nabilisne sit morbus, an incurabilis, & fines artis egres-
 sus? ac tum, si tractabilis sit, manum admovemus, & di-
 ligentiam afferimus omnem ad servandum aegrotum. Sin
 videamus superasse morbum ac vicisse, omnino non aggre-
 dimur, servantes legem antiquam progenitorum artis me-

νης ἰατρῶν φυλάττοντες, οἱ Φασι μὴ δεῖν ἐπιχειρεῖν τοῖς
 κεκρατημένοις. ἰδὼν οὖν τὸν πατέρα ἐτι ἐντὸς τῆς ἐλπίδος,
 καὶ τὸ πάθος οὐχ ὑπὲρ τὴν τέχνην ἐπιπολὺ τηρήσας, καὶ
 ἀκριβῶς ἐξετάσας ἕκαστον, ἐπεχείρουν ἤδη, καὶ τὸ Φάρ-
 μακον τεθαρρηκότως ἐνέχεον, καίτοι πολλοὶ τῶν παρόν-
 των ὑπώπτευον τὴν δόσιν, καὶ τὴν ἴασιν διέβαλλον, καὶ
 5 πρὸς κατηγορίας παρεσκευάζοντο. Παρῇν δὲ καὶ ἡ μη-
 τρυῖα Φεβουμένη, καὶ ἀπιστοῦσα, οὐ τῷ μισεῖν ἐμὲ,
 ἀλλὰ τῷ δεδιέναι, καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι πονήρως ἐκείνου
 διακείμενον. ἡπίστατο γὰρ μόνῃ τὰ πάντα συνοῦσα,
 καὶ ὁμοδίαιτος τῇ νόσῳ. πλὴν ἀλλ' ἔγωγε οὐδὲν ἀποδει-
 λιάσας (ἡπιστάμην γὰρ οὐ ψευδόμενά με τὰ σημεῖα,
 εὐδὲ προδῶσους τὴν τέχνην) ἐπῆγον τὴν ἴασιν ἐν καιρῷ
 τῆς ἐπιχειρήσεως. καίτοι καί μοι τινες τῶν φίλων συνε-
 βούλευον μὴ θρασύνεσθαι, μὴ καὶ διαβολὴν τινα μεί-
 ζω ἐνέγκῃ μοι τὸ ἀποτυχεῖν, ὥς ἀμυνομένῳ τὸν πατέρα

dicae, qui negant manum admovendam his, qui superati
 iam sint. Videns igitur patrem intra spem, malum artis fi-
 nes non multum egressum, observatis & accurate explora-
 ris omnibus, manum iam admovebam, audacter infunde-
 bam medicamentum; multis licet praesentium suspectam da-
 tionem habentibus, calumniantibusque curationem, & ad
 accusandum se parantibus. Aderat etiam noverca metuens
 ac diffidens, non quod odio me haberet, sed quod metue-
 ret, & male illum habere, accurate sciret. Sciebat enim so-
 la omnia, quae semper una, & in convictu quasi morbi
 esset. Verum enimvero nihil ego deterreri me passus, qui
 scirem, non futurum, ut signa me fallerent, ut ars me pro-
 deret, curationem, quo tempore coeperam, urfi: licet con-
 sulentibus mihi amicis quibusdam, ne auderem, ne frustra-
 tus eventus calumniam mihi quandam induceret maiorem,
 ut qui ulcisci vellem patrem medicamento, & memoriam

Φαρμάκῳ, καὶ μνησικακήσαντι, ὧν ἐπεπόνθειν ὑπ' αὐ-
τοῦ. καὶ τὸ κεφάλαιον, σῶος μὲν αὐτος εὐθύς ἦν, καὶ
ἔσωφρόνει πάλιν, καὶ πάντα διεγίγνωσκεν· οἱ παρόντες
δὲ ἐθαύμαζον, ἐπῆνε δὴ καὶ ἡ μητρὶς, καὶ Φανερά
πᾶσιν ἦν χαίρουσα, καὶ μοὶ εὐδοκίμαῦντι, καὶ κείνῳ σω-
φροῦντι οὗτος δ' οὖν (μαρτυρεῖν γὰρ αὐτῷ ἔχω) μήτε
μελλήσας, μήτε σύμβουλόν τινα περὶ τούτων προσλα-
βὼν, ἐπειδὴ τὰ πᾶν ἤκουσε τῶν παρόντων, ἔλυε μὲν τὴν
ἀποκήρυξιν, υἱὸν δὲ ἐξ ὑπαρχῆς ἐποιεῖτό με, σωτήρα καὶ
εὐφρότητι ἀποκαλῶν, ἀκριβῆ πεῖραν εἰληθέναι ὁμολο-
γῶν, καὶ περὶ τῶν ἐμπροσθεν ἐκείνων ἀπαλογούμενος.
τοῦτο γεγόμενον εὐφραίνει μὲν πολλοὺς, ὅσοι παρῆσαν
χρηστοί· ἐλύπει δ' ἐκείνους, ὅσους ἀποκήρυξις υἱοῦ, ἡδίων
ἀναλήψεως. εἶδον γὰρ τότε οὐ πάντας ὁμοίως ἡδομένους
τῷ πράγματι, ἀλλ' εὐθύς τινος καὶ χροᾶν τρεπομένην,
καὶ βλέμμα τεταραγμένον, καὶ πρόσωπον ὠργισμένον,
οἷον ἐκ Φθόου καὶ μίσους γίγνεται. ἡμεῖς μὲν οὖν, ὥς

adhiberem eorum, quae ab illo passus essem. In summa,
salvus ille mox esse, resipiscere, dignoscere omnia: lauda-
re noverca, & palam gaudere, quod bene audirem ego,
quod ille respuisset. Hic igitur, testari hoc ipsi possum, ne-
que eunctatus, neque adhibito consiliario, cum audisset ab
his, qui adfuerant, omnia, solvit abdicationem, filium me-
sibi de novo assumpsit, servatorem & bene meritum appel-
lans, fassus, experimentum se iam certum habere, excusans
illa superiora. Id factum exhilaravit quidem multos, qui
aderant viri boni, contristavit autem, quibus abdicatio filii
iucundior receptione fuerat. Videbam igitur tunc non ae-
qualiter omnes delectari negotio, sed statim cuiusdam &
versum colorem, & conturbatum visum, & vultum ira-
tum, quale quid ex invidia & odio solet fieri. Nos igitur,
ut facile est ad existimandum, in iucunditate & animi ob-

τὸ εἶκος, ἐν εὐφροσύναις καὶ θυμηδαῖς ἤμεν, ἀλλήλους
 6 ἀπειληφότες. Ἡ μητριὰ δὲ μετὰ μικρὸν εὐθύς νοσεῖν
 ἤρξατο, νόσον, ᾧ ἄνδρες δικασταί, χαλεπὴν καὶ παρά-
 λογον. ἀρχόμενον γὰρ εὐθύς τὸ δεινὸν παρεφύλαξα· οὐ
 γὰρ ἀπλοῦν, οὐδ' ἐπιπόλαιον τῆς μανίας τὸ εἶδος, ἀλ-
 λά τι παλαιὸν ὑποικουροῦν ἐν τῇ ψυχῇ κακὸν ἀπέρρηξε,
 καὶ ἐς τοῦμθανὲς ἐξενίκησε. πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα
 ἡμῖν ἐστὶ σημεῖα τῶν ἀνιάτως μεμνηνόντων. ἐν δὲ ἐκείνῳ
 καινὸν ἐπὶ τῆς γυναικὸς ταύτης παρεφύλαξα· πρὸς μὲν
 γὰρ τοὺς ἄλλους, ἡμερωτέρα καὶ πραεῖα ἐστὶ, καὶ παρ-
 όντων, εἰρήνην ἄγει ἢ νόσος· ἂν δὲ τινα ἰατρὰν ἴδῃ, καὶ
 τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον, κατ' ἐκείνου μάλιστα παροξύνεται·
 ὅπερ καὶ αὐτὸ τοῦτο, τοῦ ποιήτως καὶ ἀνηκέστως ἔχειν
 ἐστὶ τεκμήριον. ταῦθ' ὁρῶν, ἐγὼ μὲν ἡνιώμην, καὶ τὴν γυ-
 ναῖκα ὠκτεῖρα ἀξίαν οὔσαν, καὶ παρὰ τὸ προσῆκον δυσ-

3 Παράλογον) Παράλογον λέ-
 γουσι ἀρσενικῆς οἱ τ' ἄλλοι, καὶ
 μάλιστα Θουκυδίδης, τὸ παράλο-
 γον, καὶ ὃ οὐκ ἂν τις προσδοκῇ.

οἷον τοῦ πολέμου τὸν παράλογον,
 καὶ ὅτι γίνετο πολὺς παράλογος.
 παραλογος δὲ τὸ ἀνελπίστως λέγει
 καὶ παρὰ προσδοκίαν. V.

lectione esse, qui recepissemus alter alterum. Noverca
 autem paulo post statim aegrotare coepit, morbum, iudi-
 ces, difficilem & irrationabilem: incipiens enim statim ma-
 lum observavi. Neque enim simplex, aut innasans modo
 furoris species; sed antiquum aliquod defidens in animo
 malum ruptis quasi vinculis evicit in publicum. Sunt qui-
 dem alia quoque signa nobis multa sine spe sanationis fu-
 rentium: unum autem illud novum hac in muliere obser-
 vavi. Etenim ad reliquos mitior est & mansueta, praesen-
 tibus iis, inducias agit morbus: at si quem medicum vi-
 deat, & hoc solum nomen audiat, ad illud maxime exacer-
 batur: quod quidem ipsum, quam male illa habeat & in-
 sanabiliter, est indicium. Haec videns acgre tuli equidem,
 & miseratus sum feminam, quod merebatur, praeter fas

τυχούσαν. Ὁ πατήρ δὲ ὑπὸ ιδιωτείας (οὐ γὰρ οἶδεν 7
οὔτε ἀρχὴν τοῦ κατέχοντος κακοῦ, οὔτε τὴν αἰτίαν, οὔτε
τὸ μέτρον τοῦ πάθους, ἐκέλευεν ἰᾶσθαι, καὶ τὸ ὅμοιον
ἐγχείαι Φάρμακον. ὥτετο γὰρ ἐν εἶναι μανίας εἶδος, καὶ
μίαν τὴν νόσον, καὶ τὰρρώστημα ταυτόν, καὶ παραπλη-
σίαν τὴν θεραπείαν δεχόμενον. ἐπεὶ δὲ, ὅπερ ἀληθέστα-
τον, ἀδύνατον εἶναι Φημι σώζεσθαι τὴν γυναῖκα, καὶ
ἠττάσθαι ὑπὸ τῆς νόσου ὁμολογῶ, ἀγανακτεῖ, καὶ ὀρ-
γίζεται, καὶ Φησὶν ἐκόντα καθυφίσθαι, καὶ προδιδό-
και τὴν ἀνθρώπον, ἐγκαλῶν ἐμοὶ τὴν ἀσθενείαν τῆς τέχ-
νης. καὶ πάσχει μὲν σύνηβες τοῖς λυπουμενοῖς ὀργίζον-
ται γοῦν ἅπαντες τοῖς μετὰ παρρησίας τάληβῃ λέγου-
σι. πλὴν ἔγωγε ὡς ἂν οἶός τε ὦ, δικαιολογήσομαι πρὸς
αὐτὸν, καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, καὶ τῆς τέχνης. Καὶ πρῶτόν 8
γιὰ ἀπὸ τοῦ νόμου ἀρξομαι, καθ' ὃν οὗτός με ἀποκηρύξαι
βούλεται, ἢ εἰδῇ οὐκ ἔβ' ὁμοίαν οὔσαν αὐτῷ νῦν τε καὶ

15 Καθ' ὃν οὗτός με ἀποκηρύξαι χεῖρ. ἐν ᾧ δείκνυσι μὴ δοκεῖν τοῖς
βούλεται) Ἐντεῦθεν οἱ ἄγῳγες, ἐν νόμοις δὲ ἀποκηρύττεσθαι τὸν υἱόν.
πρῶτος δὲ ὁ λέγων τῷ νομίμῳ ἐπι- V.

infortunatam. At pater prae imperitia, qui neque princi-
pia mali, quod eam tenet, neque causam, neque modum
novit, curare illam iussit, atque idem infundere ei medi-
camentum: putavit enim unum esse furoris genus, mor-
bum unum, infirmitatem eandem, quae similem curatio-
nem reciperet. Cum vero, quod verissimum est, nego fieri
posse, ut fervetur mulier, cum superari eam a morbo fa-
teor; indignatur, irascitur, me ultro ait subtrahere me, &
mulierem prodere; ob artis imbecillitatem me accusat. At-
que usu illi venit, quod solet dolentibus: irascuntur enim
omnes his, qui libere vera illis dicunt. Verum ego, quan-
tum potuero, causam apud illum dicam, & pro me, &
pro arte. Ac primum a lege incipiam, ex qua abdicare me
vult, ut sciat, non iam similem esse sibi, ut prius, potesta-

πρότερον τὴν ἐξουσίαν. οὐ γὰρ ἅπασιν, ὦ πάτερ, ὁ νομ-
βέτης, οὐδὲ πάντας υἱέας οὐδὲ ὁσάκις ἂν ἐβέλωσιν ἀπο-
κρηρύττειν συγκεχώρηκεν, οὐδ' ἐπὶ πάσαις αἰτίαις, ἀλλ'
ὥσπερ τοῖς πατράσι τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι ἐφῆκεν,
οὕτω καὶ τῶν παίδων προϋνόησεν, ὥς μὴ ἀδίκως αὐτὸ
πάσχωσι. καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐλευθέραν ἔφη γίγνεσθαι,
οὐδ' ἄκριτον τὴν τιμωρίαν, ἀλλ' εἰς δικαστήριον ἐκάλε-
σε, καὶ δοκιμαστάς ἐκάθισε, τοὺς μῆτε πρὸς ὀργὴν,
μῆτε διαβολὴν τὸ δίκαιον κρινούντας. ἤδει γὰρ πολλοῖς
πολλάκις ἀλόγους αἰτίας ὀργῆς παρισταμένας, καὶ τὸν
μὲν ψευδεῖ τινι διαβολῇ πειθόμενον, τὸν δὲ οἰκέτη πι-
στεύοντα ἢ γυναίῳ ἐχθρῷ. αὐκοὺν ἤγειτο ἀδίκαστον γί-
γνεσθαι τὸ πρᾶγμα, οὐδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εὐθὺς
ἀλίσκεσθαι, ἀλλὰ καὶ ὕδωρ ἐγχεῖται, καὶ λόγος ἀπο-
9 δίδεται, καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν καταλείπεται. Ἐπεὶ τοί-

15 Καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν κατα-
λείπεται) Ὅρα πῶς δ' ἐνταῦθα λί-
γων τὸ ἴδιον τοῦ ἀπὸ γνώμης στο-
χασμοῦ ὑπεμφαίνει, καὶ ὅτι πρὸς

τὴν στοχαστικὴν τῆς κατηγορίας πρό-
τασιν οὐ στοχαστικὴν τὴν ἀπολογίαν
ποιεῖται, ἀλλὰ νομίμα κίχεται,
καὶ πρὸς τὴν ταύτης ἀπάντησιν. V.

tem. Neque enim, Pater, omnibus, neque omnes filios,
neque quoties voluerint, abdicare legislator permittit, ne-
que omnibus de causis. Sed quemadmodum patribus sic
irasci permisit, ita etiam filiis, ne iniuste hoc patiantur,
prospexit. Ac propterea non liberam esse dixit, neque sine
iudicio poenam, sed ad tribunal eos vocavit, & aestima-
tores sedere iussit, neque irate, neque calumniose quid
iustum sit iudicatueros. Norat enim, multis saepe irrationa-
biles irae causas esse, & alium mendaci cuidam calumniae
fidem habere, alium servo credere aut mulierculae inimi-
cae. Quare voluit non sine iudicio hoc negotium transigi,
neque inauditos filios statim damnari, sed aqua illis quo-
que infunditur, & ratio redditur, & nihil non examinatum
relinquitur. Quandoquidem igitur licet, & accusationem

πλ ἔξεστι καὶ τοῦ μὲν ἐγκαλεῖν μόνου ὁ πατὴρ κύριος, τοῦ κρῖναι δὲ εἰ εὐλογα αἰτιάται, ὑμεῖς οἱ δικάζοντες· αὐτὸ μὲν ὅ μοι ἐπιφέρει, καὶ ἐφ' ᾧ νῦν ἀγανακτεῖ, μηδὲ πω σκοπεῖτε πρότερον δ' ἐκείνο ἐξετάσατε, εἰ ἔτι δοτεὶν ἀποκηρύττειν αὐτῷ ἅπαξ ἀποκηρύξαντι, καὶ χρησαμένῳ τῇ παρὰ τοῦ νόμου ἐξουσίᾳ, καὶ ἀποπληρώσαντι τὴν πατρικὴν ταύτην δυναστείαν· εἴτ' αὖθις ἀναλαβόντι, καὶ λύσαντι τὴν ἀποκήρυξιν. ἐγὼ μὲν γὰρ ἀδικώτατον εἶναι Φημι τὸ τοιοῦτον, ἀπεράντους γενέσθαι καὶ τῶν παίδων τὰς τιμωρίας, καὶ πολλὰς τὰς καταδικὰς, καὶ τὸν φόβον αἰῶδιον, καὶ τὸν νόμον ἄρτι μὲν συνοργίζεσθαι, μετὰ μικρὸν δὲ λύεσθαι, καὶ πάλιν ὁμοίως ἰσχυρὸν εἶναι, καὶ ὅλως, ἄνω καὶ κάτω στρέφεσθαι τὰ δίκαια, πρὸς τὸ ἐπὶ καιροῦ δοκοῦν τοῖς πατράσιν. ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον ἄξιον ἐΦιέναι, καὶ ἀγανακτοῦντι συναγανακτεῖν, καὶ κύριον τῆς τιμωρίας ποιεῖν τὸν γεγεννηκότα. ἢ δ' ἅπαξ ἀναλώσῃ τὴν ἐξουσίαν, καὶ καταχρήσῃται τῷ

solam in potestate habet pater, iudicium autem, an cum ratione accuset, vestrum est, iudices: ipsum quidem, quod mihi obiicit, & de quo nunc indignatur, nondum considerate; prius vero illud exquirite, sitne concedendum illi abdicare, qui semel iam abdicavit, & potestate legis usus est, illudque patrum imperium explevit, deinde vero rursus recepit, abdicationemque rescidit. Equidem iniustissimum esse tale quid aio, infinitas sic fieri filiorum poenas, & condemnationes multas, & metum perpetuum, & legem nunc quidem adiuvere iras, paulo post autem solvi, & rursus aequae valere, atque omnino sursum deorsum iura verti, prout quoque tempore videatur patribus. Sed primo quidem aequum est permittere *aliquid*, & in partem indignationis venire, & puniendi potestatem tribuere ei, qui genuit. Cum vero semel consumserit potestatem, cum le-

νόμῳ, καὶ ἐμπλησθῇ τῆς ὀργῆς, εἴτα, μετὰ ταῦτα ἀνα-
 λάβῃ, χρηστὸν εἶναι μεταπεισθεῖς, ἐπὶ τούτων ἀνάγκη
 μὲν μένειν, καὶ μηκέτι μεταπηδᾶν, μηδὲ μεταβουλεύε-
 σθαι, μηδὲ μεταποιεῖν τὴν κρίσιν. τοῦ μὲν γὰρ τὸν γεν-
 νήεντα πονηρὸν ἢ χρηστὸν ἀποβήσεσθαι, οὐδέν, οἶμαι,
 γνῶρισμα ἦν. καὶ διὰ τοῦτο τοὺς ἀναξίους τοῦ γένους
 παραιτεῖσθαι συγκεχώρηται, τοῖς ὅτε ἡγνῶουν ἀναβρε-
 10 φαμένοις. Ὅταν δὲ μὴ κατ' ἀνάγκην, ἀλλ' ὑπ' ἐξου-
 σίας αὐτός τις ὑφ' ἑαυτοῦ καὶ δοκιμάσας ἀναλάβῃ, τίς
 ἔτι μηχανῇ μεταβάλλεσθαι, ἢ τίς ἔτι χρήσις ὑπόλοι-
 πος τοῦ νόμου; Φαίη γὰρ ἂν πρὸς σέ ὁ νομοθέτης, εἰ πο-
 νηρὸς οὗτος ἦν, καὶ τοῦ ἀποκηρυχθῆναι ἄξιός, τί παθὼν
 ἀνεκάλεις; τί δ' αὖθις ἐπανῆγες ἐς τὴν οἰκίαν; τί δ' ἔλυσες
 τὸν νόμον; ἐλεύθερος γὰρ ἦσθα, καὶ τοῦ μὴ ποιεῖν ταῦ-
 τα κύριος. οὐ γὰρ δὴ ἐντροφᾶν σοι δοτέον τοῖς νόμοις, οὐ-
 δὲ πρὸς τὰς σὰς μεταβολὰς ἀνάγεσθαι τὰ δικαστή-

ge abusus fuerit, cum expleverit iram, deinde post haec
 receperit, bonum esse contra priorem sententiam persua-
 sus: in his iam necessario manendum, nec transfiliendum,
 neque mutandum consilium, neque iudicium retractandum.
 Utrum enim filius malus, an bonus futurus esset, signo
 dignosci nullo poterat: ac propterea indignos familia re-
 probare concessum est iis, qui tum, cum ignorarent, alue-
 re. Ubi vero non necessitate quadam, sed libera potestate
 pro se aliquis, quem probavit, recepit; quomodo iam mu-
 tare sententiam potest, aut quis legis usus ei relictus est?
 Dixit enim ad te legislator: Si malus hic fuit, & abdicari di-
 gnus, quid tibi in mentem venit, ut revocares? quid rursus reduxi-
 sti in domum? quid legem rescidisti? liber enim eras, integrum tibi
 erat hoc non facere. Neque enim concedendum tibi est, ut ad ani-
 mi tui libidinem utaris legibus, neque ad tuas inconstantias cir-

ρια, οὐδ' ἄρτι μὲν λύεσθαι, ἄρτι δὲ κυρίους εἶναι τοὺς νόμους, καὶ τοὺς δικαστὰς καθῆσθαι μάρτυρας· μᾶλλον δὲ ὑπηρέτας τῶν σοὶ δοκούντων· ὅτε μὲν κολάζοντας, ὅτε δὲ διαλλάττοντας, ὅποταν σοὶ δοκῇ. ἅπαξ γεγέννηκας, ἅπαξ ἀνατέτροφας, ἅπαξ καὶ τὸ ἀποκηρύττειν ἀντὶ τούτων ἔχεις, καὶ τότε, ἢν δικαίως αὐτὸ ποιεῖν δοκῇ· τὸ δ' ἅπαυστον τοῦτο, καὶ αἰδίδιον, καὶ πολὺ, καὶ ραδίον, μεῖζον ἤδη τῆς πατρικῆς ἐστὶν ἐξουσίας. Μὴ δὲ, I I
πρὸς Διὸς, ὦ ἄνδρες δικασταί, συγχωρήσητε αὐτῷ, ἐκούσιον τὴν ἀνάληψιν πεποιημένῳ, καὶ λύσαντι τὴν γνῶσιν τοῦ πάλαι δικαστηρίου, καὶ ἀκυρώσαντι τὴν ὀργὴν, αὐτῷ ἐπὶ τὴν αὐτὴν τιμωρίαν ἀνακαλεῖν, καὶ ἐπὶ τὴν ἐξουσίαν τὴν πατρικὴν ἀνατρέχειν, ἧς ἕξωρος ἤδη, καὶ ἔωλος ἢ προβεσμία, καὶ μόνῳ τούτῳ ἄκυρος, καὶ προδεδαπανημένη. ὁρᾶτε γάρ που καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις δικαστηρίοις, ὡς ἀπὸ μὲν τῶν κλήρῳ λαχόντων δικαστῶν, ἢν τις ἄδικον οἴηται γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, δίδωσιν ὁ νό-

cumagas iudicia; neque, ut nunc abrogentur, nunc valeant leges; & iudices sedent testes, vel ministri potius, eorum, quae ubi placent, nunc punientes, nunc reconcilians, prout ubi visum fuerit. Semel genuisti, aluisti semel, semel etiam abdicandi pro his potestatem habes, idque tum, si iuste illud videaris facere. Illud autem indefinenter facere & perpetuo, & saepe, & temere, maius iam est potestate patria. Nolite sane, obsecro, iudices, concedere illi, postquam sponte receptionem fecit, & superioris iudicii cognitionem reddidit irritam, & iram suam retractavit, ut ad eandem rursus poenam me revocet, ad patriam potestatem recurrat, cuius iam tempus illi praeteriit, & olim dies elapsus est, quaeque illo solo actu vim suam amisit & consumpta est. Videris quodam modo in aliis etiam iudiciis, ut a iudicibus sortitione lectis, si quis iniustum factum putet iudicium, permittat lex ad aliud provocare &

μος ἐς ἕτερον ἐΦεῖναι δικαστήριον. ἦν δέ τινες ἐκόντες αὐ-
 τῷ συνθῶνται δικαστὰς, καὶ προελόμενοι ἐπιτρέψωσι
 διαιτᾶν, οὐκ ἔτι. οἷς γὰρ ἐξῆν μηδὲ τὴν ἀρχὴν ἐμμένειν,
 εἰ τούτους τις αὐθαίρετος εἴλετο, στέργειν ἐστὶ δίκαιος
 τοῖς ἐγνωσμένοις. οὕτω δὴ καὶ σὺ, ὃν ἐξῆν μηκέτ' ἀνα-
 λαμβάνειν, εἰ μὴ ἂν ἄξιος ἐδόκει τοῦ γένους, τοῦτον εἰ
 χρηστὸν ἡγησάμενος εἶναι πάλιν ἀνείληφας, οὐκ ἔτ'
 ἀποκηρύττειν ἔξεις. ὅτι γὰρ οὐκ ἄξιος αὖθις παθεῖν ταῦ-
 τα, ὕπ' αὐτοῦ σοῦ μεμαρτύρηται, καὶ χρηστὸς ἤδη ἀνω-
 μολόγηται. ἀμετανόητον οὖν τὴν ἀνάληψιν, καὶ τὴν
 διαλλαγὴν βεβαίον εἶναι προσήκει, μετὰ κρίσιν οὕτω
 πολλήν, καὶ δύο δικαστήρια, ἐν μὲν τὸ πρῶτον, ἐφ' οὗ
 παρητήσω, δεύτερον δὲ τὸ σὸν, ὅτε μετεβουλευσώ, καὶ
 ἀνάδαστον ἐποίησας· τὰ πρότερον ἐγνωσμένα λύσας,
 βεβαίοις τὰ μετ' ἐκεῖνα βεβουλευμένα. μένε τοίνυν ἐπὶ
 τῶν τελευταίων, καὶ Φύλαττε τὴν σαυτοῦ κρίσιν· πα-
 τέρα σε εἶναι δεῖ. τοῦτο γὰρ ἔδοξέ σοι, τοῦτ' ἐδοκίμα-

abire tribunal; si aliqui ultro de iudiciis convenerint, & delectis a se permiserint arbitrium, non iam *permittat*. Quibus enim initio licebat non stare, hos si quis sua sponte legerit, iustum est, eorum illum cognitione contentum esse. Ita sane tu etiam, quem licebat non iterum recipere, si indignus genere tuo videbatur; hunc si, bonum arbitratus esse, denuo recepisti, non iam poteris abdicare. Non enim dignum esse, qui ista denuo a te patiat, tu ipse testatus, & bonum iam esse confessus es. Quare receptionem poenitentiae non iam subiectam, ratam conciliationem esse convenit, post multum adeo iudicium, & duo tribunalia, unum prius illud, quo me eiecisti, alterum tuum ipsius, cum mutato consilio irritum *prius illud* fecisti. Cum priora decreta rescindis, firmas, quae post ea deliberaisti. Mane ergo in ultimis, tuere iudicium tuum: patrem te esse oportet; ira enim

σας, τοῦτ' ἐκύρωσας. Ἐγὼ μὲν οὐδ' εἰ μὴ φύσει παῖς 12
 ἦν, θέμενος δὲ, ἀποκηρύττειν ἤθελες, ἐξεῖναι ἂν σοι
 ἰώμην. ὁ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν δυνατόν ἦν, τοῦτ' ἄδι-
 κον λύειν ἅπαξ γενόμενον. τὸν δὲ καὶ φύσει, καὶ αὖθις
 προαιρέσει καὶ γνώμῃ ἐσπεποιημένον, πῶς εὐλογον αὖ
 ἀπωθεῖσθαι, καὶ πολλάκις τῆς μιᾶς οικειότητος ἀπο-
 στερεῖν; εἰδ' οἰκέτης ὢν ἐτύγχανον, καὶ τὸ μὲν πρῶτον
 ποτηρὸν οἰόμενος, ἐπέδησας, μεταπεισθεῖς δὲ ὡς οὐδὲν
 ἡδίσκον, ἐλεύθερον ἀΦῆκας εἶναι, ἅρ' ἂν σοι πρὸς καιρὸν
 ὀργισθέντι, αὖθις ἐξῆν ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν;
 οὐδαμῶς. τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια καὶ διὰ παντὸς κύ-
 ρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιοῦσιν. ὑπὲρ μὲν οὖν τοῦ μηκέτ'
 ἐξεῖναι τούτῳ ἀποκηρύττειν, ὃν ἅπαξ ἀποκηρύξας, ἐκὼν
 ἀνέλαβεν, ἔτι πολλὰ εἰπεῖν ἔχων, ὅμως παύσομαι.
 Σκέψασθε δὲ ἥδη οἷον ὄντα καὶ ἀποκηρύξει με· καὶ οὐ- 13
 δέπω ταῦτό φημι, ὡς τότε μὲν ιδιώτην, νῦν δ' ἱατρόν. οὐ-

ipſi tibi placuit, hoc probaſti, hoc ſanxiſti. Equidem ne-
 que, ſi non natura eſſem filius, ſed adoptatum me abdicare
 velles, licere tibi putarem. Quod enim omnino non fa-
 cere licebat, illud, ubi ſemel factum, diſſolvere iniquum
 eſt. Illum autem, qui natura, deinde rurfus voluntate &
 ſententia tua in domum adſcitus eſt, quomodo rationabile eſt
 rurfus expellere, & uno familiae iure privare ſaepius? Si
 vero ſervus fuiſſem, tuque primo, malum me putans, vin-
 xiſſes; ac deinde mutata perſuaſione arbitratuſ, nihil me in-
 iuſtum egiffe, liberum dimiſiſſes: numquid tibi aliquando
 irato liceret in ſimilem me ſervitutem retrahere? Minime.
 Haec talia enim firma & perpetuo rata eſſe leges iubent. De
 eo igitur, quod non liceat iſti abdicare, quem ſemel a ſe ab-
 dicatum ſponte receperit, licet multa adhuc, quae dicam,
 ſuperſint, tamen definam. Videte autem nunc, qualem me
 hominem abdicatum eat: & nondum hoc dico, tum im-

δὲν γὰρ ἂν πρὸς τοῦτο ἡ τέχνη συναγωνίσαιτο, οὐδ' ὅτε
 τότε μὲν νέον, νῦν δὲ ἤδη καὶ προβεβηκότα, καὶ τὸ πι-
 στὸν τοῦ μηδὲν ἀδικῆσαι ἂν παρὰ τῆς ἡλικίας ἔχοντα·
 μικρὸν γὰρ ἴσως καὶ τοῦτο. ἀλλὰ τότε μὲν, εἰ καὶ μη-
 δὲν ἡδίκημένος ὡς ἂν ἔγωγε φαίην, ἀλλ' οὐδ' εὖ πε-
 πονθώς, παρητεῖτο τῆς οἰκίας· νῦν δὲ σωτήρα ἑναγχος,
 καὶ εὐεργέτην γεγεννημένον, οὗ τί γένοιτ' ἂν ἀχαριστό-
 τερον; σωθέντα δὲ ἐμέ, καὶ τηλικούτον κίνδυνον διαπε-
 φυγόντα, τοῖς τοιούτοις εὐθὺς ἀμείβεσθαι, τῆς θερα-
 πείας ἐκείνης οὐδ' ἓνα λόγον ἔχοντα, ἀλλ' οὕτω ραδίως
 ἐπιλελῆσθαι, καὶ ἐπὶ τὴν ἐρημίαν ἐλαύνειν, τὸν ἐΦη-
 σθέντ' ἂν δικαίως, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξεβέβλητο, μὴ μόνον
 δ' οὐ μνησικακήσαντα, ἀλλὰ καὶ σώσαντα, καὶ σω-
 14 Φρονεῖν παρασκευάσαντα; Οὐ γὰρ μικρὸν, ὧ ἄνδρες δι-
 κασταί, οὐδὲ τὸ τυχὸν εὖ πεποιηκώς αὐτὸν, ὅμως τῶν
 τοιούτων νῦν ἀξιούμαι. ἀλλ' εἰ καὶ οὗτος ἀγνοεῖ τὰ τότε,

peritum, iam vero medicum; nihil enim ad hanc rem ars
 iuverit: neque, tum iuvenem, nunc autem iam prove-
 ctum, qui ab ipsa iam aetate argumentum habeam, iniu-
 riam me non temere facere: parvum enim fortasse hoc etiam
 fuerit. Verum illo tempore, licet iniuria nulla laesus, ut
 ego possem dicere, tamen nec auctus beneficio, domo me
 exclusit: iam vero servatorem recens & bene de se meri-
 tum, quo quid fieri possit ingratus? servatum mea ope-
 ra, tali superato periculo, talem statim mercedem persol-
 vere: nec ulla curationis illius ratione habita, statim obli-
 visci, & in solitudinem eiecere eum, qui iure meminisse
 poterat, quam iniuste eiectus fuerit, sed idem non solum
 memoriam iniuriae non adhibuit, verum salutem praestitit
 & sanitatem? Neque enim parvum est, iudices, neque quo-
 tidianum beneficium, quo affeci illum, qui talibus nunc poe-
 nis me dignum censet. Sed etsi forte iste ignoret, quae tum

πάντες ὑμεῖς ἴστε οἷα ποιοῦντα αὐτὸν, καὶ πάσχοντα, καὶ ὅπως διακείμενον, ἐγὼ παραλαβὼν, τῶν μὲν ἄλλων ἱατρῶν ἀπεγνωκότων, τῶν δ' οἰκείων Φευγόντων, καὶ μηδὲ πλησίον προσιέναι τολμώντων, τοιοῦτον ἀπέφηνα, ὡς καὶ κατηγορεῖν δύνασθαι, καὶ περὶ τῶν νόμων διαλέγεσθαι. μᾶλλον δὲ ὁρᾷς, ὦ πάτερ, τὸ παράδειγμα, τοιοῦτον ὄντα σε παρ' ὀλίγον, οἷα νῦν ἡ γυνὴ ἐστὶ, πρὸς τὴν ἀρχαίαν Φρόνησιν ἐπανήγαγον. οὐ δίκαιον οὖν τοιαύτην μοι γενέσθαι ἀντ' ἐκείνων τὴν ἀμοιβήν, οὐδὲ κατ' ἐμοῦ σε μόνον σωφρονεῖν. ὅτι γὰρ μὴ μικρὰ ὑπ' ἐμοῦ εὐηργέτησαι, καὶ ἀπ' αὐτῶν ὧν ἐγκαλεῖς, δῆλόν ἐστιν. ὃν γὰρ, ὡς ἐν ἐσχάτοις οὔσαν τὴν γυναῖκα, καὶ παμπονήρως ἔχουσαν, οὐκ ἰώμενον, μισεῖς, πῶς οὐ πολὺ μᾶλλον, ὅτι σε τῶν ὁμοίων ἀπήλλαξας, ὑπεραγαπᾷς, καὶ χάριν ὁμολογεῖς, τῶν οὕτω δεινῶν ἀπηλλαγμένος; σὺ δὲ, ὅπερ ἀγνωμονέστατον, σωφρονήσας, εὐθύς ἐς δι-

acta sunt; at vos noftis, qualia agentem illum & patientem, & quomodo affectum, ego illum receperim, desperantibus reliquis medicis, familiaribus autem fugientibus, ac ne prope quidem accedere aufis, ac talem reddiderim, qui etiam accusare possit, & de legibus disputare. Potius *hoc dicam*, vides, pater, tui *status* specimen. Talis fere cum esses, qualis nunc mater est, ad pristinam te mentem revocavi. Non igitur iustum est, eam mihi pro illis mercedem tribui, teque adversus me solum sapere. Minime enim parvum tibi beneficium a me tributum esse, ex ipsa tua accusatione manifestum est. Quem enim odio iam habes, qui non sanam uxorem tuam cum extremis conflitantem malis, & pessime omnino habentem, cur non multo potius vehementer amas, quod similibus te liberavi, & gratiam habes tantis malis solutus? Tu vero, quod ingratissimum,

καστήριον ἄγεις, καὶ σεσωσμένος κολάζεις, καὶ ἐπὶ τῷ
 ἀρχαῖον ἐκείνῳ μῖστος ἀνατρέχεις, καὶ τὸν αὐτὸν ἀναγι-
 γνώσκεις νόμον. καλὸν γοῦν τὸν μισθὸν ἀποδίδως τῇ
 τέχνῃ, καὶ ἀξίας ἀμοιβὰς τῶν Φαρμάκων, ἐπὶ τὸν ἰα-
 15 τρὸν ὑγιαίνων μόνον. Ὑμεῖς δὲ, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὸν
 εὐεργέτην ταύτῳ κολάζειν ἐπιτρέψετε, καὶ τὸν σώσαντα
 ἐξελαύνειν, καὶ τὸν σωφρονίσαντα μισεῖν, καὶ τὸν ἀνα-
 στήσαντα τιμωρεῖσθαι. οὐκ, ἦν γε τὰ δίκαια ποιῆτε.
 καὶ γὰρ εἰ τὰ μέγιστα νῦν ἀμαρτάνων ἐτύγχανον, ἦν
 μοί τις οὐ μικρὰ προοφειλομένη χάρις, ἐς ἣν ἀποβλέπον-
 τα τοῦτον, καὶ ἧς μεμνημένον, καλῶς εἶχε, τῶν μὲν
 παρόντων καταφρονεῖν, δι' ἐκεῖνα δὲ πρόχειρον τὴν συγ-
 γνώμην ἔχειν· καὶ μάλιστα εἰ τηλικαύτη τις ἡ εὐεργεσία
 τυγχάνοι, ὥς πάντα ὑπερπαίειν τὰ μετὰ ταῦτα. ὅπερ
 οἶμαι καὶ μοι πρὸς τοῦτον ὑπάρχειν, ὃν ἔσωσα, καὶ ὃς τοῦ
 βίου παντὸς χρεώστης ἐστὶ μοι, καὶ ὦ τὸ εἶναι, καὶ τὸ
 σωφρονεῖν, καὶ τὸ συνιέναι παρέσχημαι, καὶ μάλιστα

recepta mente statim trahis ad tribunal, & servatus punis;
 & ad antiquum illud odium recurris, & legem eandem le-
 gis. Praeclaram igitur arti mercedem exsolvis, & digna me-
 dicamentorum praemia, qui contra solum medicum sapias.
 Vos autem, iudices, huic permittetis punire bene de se
 meritum, servatorem expellere, sanae mentis restitutorem
 odisse, afficere supplicio, qui iacentem erexit? Minime, si
 quidem iuste agatis. Etenim si maxima nunc peccata com-
 misissem; ante debebatur mihi gratia non parva, ad quam
 iste respiciens, cuius recordatus, iure meritoque praesentia
 contemneret, in promptu propter ista haberet veniam: ma-
 xime vero, si tale tantumque sit beneficium, ut longe ea,
 quae post facta sunt, superet. Quod quidem apud istum
 mihi ita se habere arbitror, quem servaverim, qui vitam
 mihi ipsam debeat, cui quod est, quod sapit, quod intel-

ἔτε οἱ ἄλλοι πάντες ἤδη ἀπεγνώκεσαν, καὶ ἥττους εἶναι
ὠμολόγουν τῆς νόσου. Τοῦτο γὰρ μείζον οἶμαι ποιεῖν τὴν 16
ἐμὴν εὐεργεσίαν, ὥς οὔτε υἱὸς ὦν τότε, οὔτε ἀναγκαίαν
τῆς θεραπέας ἔχων αἰτίαν, ἀλλ' ἐλεύθερος καθεστώς,
καὶ ἀλλότριος, τῆς Φυσικῆς αἰτίας ἀΦειμένος, ὅμως οὐ
περιεῖδον, ἀλλ' ἐβελοντῆς, ἀκλητος, αὐτεπάγγελτος,
ἦκον, ἐβοήθησα, προσελιπάρησα, ἰασάμην, ἀνέστησα,
καὶ τὸν πατέρα ἐμαυτοῦ διεφύλαξα, καὶ ὑπὲρ τῆς ἀπο-
κηρύξεως ἀπελογησάμην, καὶ τῇ εὐνοίᾳ τὴν ὀργὴν ἔπαυ-
σα, καὶ τὸν νόμον ἔλυσα τῇ Φιλοστοργίᾳ, καὶ μεγάλης
εὐεργεσίας τὴν ἐς τὸ γένος ἐπάνοδον ἐπριάμην, καὶ ἐν οὗ-
τως ἐπισφαιλῇ καιρῷ τὴν πρὸς τὸν πατέρα πίστιν ἐπε-
δειξάμην, καὶ μετὰ τῆς τέχνης ἐμαυτὸν εἰσεποίησα, καὶ
γνήσιος υἱὸς ἐν τοῖς δεινοῖς ἀνεφάνην. πόσα γὰρ οἶσθε
παθεῖν με, πόσα καμεῖν, παρόντα, ὑπηρετοῦντα, και-
ροϋλακτοῦντα· νῦν μὲν, εἰκόντα τῇ τοῦ πάθους ἀκμῇ·

ligit, praestiterim, idque eo maxime tempore, cum reli-
qui omnes spem abiecissent, seque impares morbo fassi es-
sent. Illa enim re augeri beneficium meum existimo, quod
neque filius eo tempore, neque necessariam habens cura-
tionis causam, sed in libertate constitutus, alienus, naturali
necessitudine solutus, tamen non neglexi *patrem*; sed spon-
te, invocatus, meo ipsius instinctu veni, opem tuli, assi-
duus fui, sanavi, excitavi, patrem servavi meum, cau-
sam de abdicatione dixi, iram *illius* mea benevolentia se-
davi, legem dissolvi pietate, magnoque beneficio reditum
in familiam redemi, atque ancipiti adeo tempore ostendi
meam in patrem fidem, & una cum arte me ipsum *quasi*
adoptavi, germanumque me filium difficili tempore osten-
di. Quae enim subiisse me putatis? quantum laborasse prae-
sentem, ministrantem, tempora observantem omnia, cum
nunc viribus summis morbi concederem, nunc remittenti

νῦν δέ, τὴν τέχνην ἐπάγοντα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ; ἔστι δὲ τῶν ὄντων ἀπάντων τούτων ἐν τῇ ἰατρικῇ τὸ ἐπισφαλέςτατον, τοὺς τοιούτους ἰᾶσθαι, καὶ πλησιάζειν οὕτω διακειμένοις. ἐς γὰρ τοὺς πλησίον πολλάκις ἀφιάσι τὴν λύτταν, ἐπιξέσαντος τοῦ πάθους. καὶ ὅμως πρὸς οὐδέν τούτων ἀπώκησα, οὐδ' ἀπεδειλίασα· συνὼν δὲ καὶ πάντα τρόπον ἀντεξεταζόμενος τῇ νόσῳ, τὸ
 17 τελευταῖον ἐκράτησα τῷ Φαρμάκῳ. Μὴ γὰρ τοῦτ' ἀκούσας εὐθέως ὑπολάβῃ τις, ποῖος δὲ ἢ πόσος ὁ κάματος ἐγγχείαι Φάρμακον; πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γενέσθαι δεῖ, καὶ προσδοποιῆσαι τῇ πόσει, καὶ προπαρασκευάσαι ῥαδίον ἐς ἴασιν τὸ σῶμα, καὶ τῆς ἀπάσης ἕξεως φροντίσαι, κενοῦντα, καὶ ἰσχυαίνοντα, καὶ οἷς χρὴ τρέφοντα, καὶ κινοῦντα ἐς ὅσον χρήσιμον, καὶ ὕπνους ἐπινόουντα, καὶ ἡρεμίας μηχανώμενον, ἅπερ οἱ μὲν ἄλλο τι νοσοῦντες, ῥαδίως πεισθεῖεν ἂν· οἱ μεμνηότες δὲ, διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ νοῦ, δυσάγωγοι, καὶ δυσηγιόχητοι, καὶ τῷ

aliquantum malo, artem opponerem? Est vero omnium in medicina hoc periculosissimum, curare tales, & ad ita constitutos accedere. Saepe enim in proximos quosque rabiem, effervescente morbo emittunt. Ego tamen ad nihil horum vel patientiam amisi, vel despondi animum: sed congregiens & omni modo contra morbum decertans, medicamento tandem illum expugnavi. Noli enim, si quis ista audis, statim putare, *Qualis aut quantus labor est infundere medicamentum?* Multa enim ante hoc fieri oportet, & viam munire potioni, & parare habile ad curationem corpus, & habitus totius habere rationem, evacuando, extenuando, iis, quibus oportet, nutriendo, & movendo quantum opus est, & somno parando, & machinanda quiete, ad quae morbo laborantes alio facile inducantur, furiosi autem propter mentis libertatem, duci regique difficiles, periculosi

ἰατρῶ ἐπισφαλεῖς, καὶ τῇ θεραπείᾳ δυσκαταγώνιστοι.
 ὅταν γοῦν πολλάκις ποιήσωμεν, ἤδη πλησίον γενέσθαι
 τοῦ τέλους, καὶ ἐλπίσωμεν, ἐμπεσόν τι μικρὸν ἀμάρ-
 τημα, ἐπακμάσαςτος τοῦ πάθους, ἅπαντα ῥαδίως ἐκεῖ-
 κα ἀνέτρεψε, καὶ ἀνεπόδισε τὴν θεραπείαν, καὶ τὴν
 τέχνην διέσφηλε. Τὸν οὖν ταῦτα πᾶν ὑπομεμενηκότα, 18
 καὶ οὕτω χαλεπῶ νοσήματι προσπαλαίσαντα, καὶ πά-
 θος ἁπάντων παθῶν τὸ δυσαλωτότατον νενικηκότα, ἔτι
 τούτῳ ἀποκηρύττειν ἐπιτρέψετε, καὶ τοὺς νόμους ὡς βού-
 λεται ἐρμηνεύειν κατ' εὐεργέτου, συγχωρήσετε, καὶ τῇ
 φύσει πολεμεῖν αὐτὸν ἐάσετε; ἐγὼ τῇ φύσει πειδόμενος,
 σῶζω καὶ διαφυλάττω, ὧ ἄνδρες δικασταί, τὸν πατέρα
 ἑμαυτῶ, καὶ ἀδικῇ αὐτός. εἰ δὲ τὸν εὐεργετηκότα παῖδα
 τοῖς νόμοις, ὡς φησιν, ἀκολουθῶν διαφθείρει, καὶ τοῦ
 γένους ἀπαστερεῖ, μισόπαις οὗτος, ἐγὼ φιλοπάτωρ γί-
 γνομαι· ἐγὼ τὴν φύσιν ἀσπάζομαι, οὗτος τὰ τῆς φύ-
 σεως παρορᾷ, καὶ καθυβρίζει δίκαια. ὦ πατὴρ, μισοῦν-

medico, & curatione vix superabiles. Cum enim saepe ef-
 fecimus, ut prope finem simus, cum speramus; incidens
 parvulum quoddam peccatum, ingravescente denuo mor-
 bo, omnia illa facile evertit, retro agit curationem¹, artem
 fallit. Eum igitur, qui illa omnia sustinuit, qui cum gravi
 adeo aegritudine conflictatus est, qui morbum morborum
 omnium superatu difficillimum vicit, isti adhuc abdicare
 permittetis, & pro sua libidine interpretari leges contra
 optime de se meritum patiemini, & contra ipsam pugnare
 naturam finetis? Ego naturae obsecutus, iudices, servo &
 custodio mihi patrem, etiamsi iniuriam ipse mihi faciat. Si
 vero filium, a quo beneficium accepit, legibus, ut ait, ob-
 temperans perdit, & genere privat, ipse liberorum osor est,
 amans ego patris; ego amplector naturam, ipse naturae
 vim despicit, & ius ipsum contumeliose conculcat. Vah pa-

τος ἀδίκως· ὦ παιδὸς, Φιλοῦντος ἀδικώτερον. ἐγκαλῶ
 γὰρ ἑμαυτῷ, τοῦ πατρὸς ἀναγκάζοντος, ὅτι μισούμενος,
 οὐ δέον Φιλῶ, καὶ Φιλῶ πλέον ἢ προσῆκε. καίτοι γε ἡ
 Φύσις τοῖς πατράσι τοὺς παῖδας μᾶλλον, ἢ τοῖς παισὶ
 τοὺς πατέρας ἐπιτάττει Φιλεῖν. ἀλλ' οὗτος ἐκὼν καὶ τοὺς
 νόμους παρορᾷ, οἱ τοὺς οὐδὲν ἡδικηκότας παῖδας τῷ γένει
 Φυλάττουσι, καὶ τὴν Φύσιν, ἡ τοὺς γεννήσαντας ἔλκει
 πρὸς πόβον τῶν γεγεννημένων πολὺν, οὐχ ὅπως μείζους
 ἀρχὰς εὐνοίας ἔχων πρὸς ἐμὲ, μείζονα τὰ δίκαιά μοι τῆς
 εὐνοίας ἐσφέρει, καὶ ἐπιδίδωσιν ἢ, τόγε ἔλαττον, ἐμὲ
 μιμεῖται, καὶ ζηλοῖ τοῦ Φίλτρου. ἀλλ', οἴμοι τῆς συμ-
 φορᾶς, προσέτι καὶ μισεῖ Φιλοῦντα, καὶ ἀγαπῶντα
 ἐλαύνει, καὶ εὐεργετοῦντα ἀδικεῖ, καὶ ἀσπαζόμενον
 ἀποκηρύττει, καὶ τοὺς Φιλόπαιδας νόμους, ὡς μισόπαι-
 δας κατ' ἐμοῦ μεταχειρίζεται. ὦ μάχης, ἣν ἐσάγεις
 19 πάτερ τοῖς νόμοις κατὰ τῆς Φύσεως. Οὐκ ἔστι ταῦτα.

trem iniuste odio habentem! vah filium amantem etiam iniustius! Me enim ipsum accuso, patre ita cogente, qui exosus praeter officium amem, & magis amem, quam convenit: cum tamen natura patribus magis iniungat amare liberos, quam hisce patres. Sed iste ultro & leges despicit, quae liberos nullius iniuriae reos servant generi, & naturam, quae parentes ad vehemens eorum, qui nati sunt, desiderium trahit: tantum-abest, ut, cum maiores habeat benevolentiae erga me causas, maiora etiam benevolentiae officia mihi tribuat, atque cumulet; aut certe, me imitetur, & amoris mei se praebeat aemulum. Sed heu calamitatem! insuper etiam odit amantem, & diligentem exigit, & bene merentem afficit iniuria, & amplectentem abdicat, & leges liberis faventes, tanquam infensas liberis in me torquet. Vah pugnam, qua committis, pater, leges & naturam! Non sunt, non sunt ista, ut tu vis. Male interpretaris,

οὐκ ἔστιν ὡς θέλεις· κακῶς ἐρμηνεύεις, ὦ πάτερ, καλῶς κειμένους τοὺς νόμους. οὐ πολεμεῖ Φύσις καὶ νόμος ἐν ταῖς εὐνοίαις· ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλοις ἐνταῦθα, καὶ συναγωνίζονται τῇ λύσει τῶν ἀδικημάτων. ὑβρίζεις τὸν εὐεργέτην, ἀδικεῖς τὴν Φύσιν. τί καὶ τοὺς νόμους συναδικεῖς τῇ Φύσει; οὐς καλοὺς, καὶ δικαίους, καὶ Φιλόπαιδας εἶναι θέλοντας, οὐ συγχωρεῖς, καθ' ἑνὸς παιδὸς ὡς κατὰ πολλῶν κινῶν πολλάκις, καὶ ἡσυχάζειν οὐκ ἔων ἐν ταῖς τιμωρίαις, τοὺς ἐν ταῖς τῶν παίδων πρὸς τοὺς πατέρας εὐνοίαις ἡσυχάζειν ἐθέλοντας· καίτοι γε ἐπὶ τοῖς μηδὲν ἡμαρτηκόσι, μηδὲ κειμένους. καὶ μὴν οἱ γε νόμοι καὶ ἀχαριστίας δικάζεσθαι διδάσκει κατὰ τῶν τοὺς εὐεργέτας μὴ ἀντευποιούντων. ὁ δὲ πρὸς τῷ μὴ ἀμείβεσθαι, καὶ ἐπ' αὐτοῖς οἷς εὖ πέπονθε κολάζειν ἀξίων, σκέψασθε εἴ τινα ὑπερβολὴν ἀδικίας ἀπολέλοιπεν. ὡς μὲν οὖν οὔτε ἀποκηρύττειν ἔτι τούτῳ ἔξεστιν, ἀπαξ ἤδη

pater, leges bene constitutas. Non pugnant natura & lex circa benevolentiam: sequuntur hac in re se invicem, & mutuo se dissolvendis iniuriis adiuvant. Contumeliose tractas bene de te meritum: in naturam iniurius es. Quid etiam leges una cum natura iniuria complecteris? quas, bonae, iustae, liberorum amantes esse cum velint, tales esse non concedis, cum eas contra unum filium, tanquam adversus plures, saepius moveas, & quiescere non patiaris a poenis, quae in liberorum adversus patres benevolentia quiescere cupiunt, atque adeo iis, qui nihil peccarunt, neque sunt propositae. Et sane ingrati animi iudicium dant leges contra eos, qui bene de se meritis gratiam non retulere. Ille autem, qui praeterquam quod vicem non reddit, insuper propter ipsa, quibus affectus est, beneficia punire cupit, considerate, si quem iniuriæ excessum reliquerit. Quae cum ita sunt, neque integrum amplius isti esse abdicare, qui se-

- τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ἀποπληρώσαντι, καὶ χρησαμένῳ τοῖς νόμοις, οὔτε ἄλλως δίκαιον, εὐεργέτην ἐς τὰ τηλικαῦτα γεγενημένον ἀπωθεῖσθαι, καὶ τῆς οἰκίας παρα-
 10 τεῖσθαι, ἱκανῶς, οἶμαι, δέδεικται. Ἦδη δὲ καὶ ἐπ' αὐτὴν τὴν αἰτίαν ἐλθωμεν τῆς ἀποκηρύξεως, καὶ τὸ ἔγκλημα ἐξετάσωμεν ὅποιόν ἐστιν. ἀνάγκη δὲ αὖθις ἐπὶ τὴν γνώμην ἀναδραμεῖν τοῦ νομοθέτου. ἵνα γάρ σοι τοῦτο πρὸς ὀλίγον δῶμεν, τὸ ἐξεῖναι ὅσας αἰς ἀν' ἐβέλης ἀποκηρύττειν, καὶ κατὰ γὰρ τοῦ εὐεργέτου προσέτι τὴν ἐξουσίαν ταύτην συγχωρήσωμεν, οὐχ ἀπλῶς, οἶμαι, οὐδ' ἐπὶ πάσαις αἰτίαις ἀποκηρύξεις· οὐδὲ τοῦτ' ὁ νομοθέτης Φησὶν, ὅ, τι ἀν' τύχῃ ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκηρυττέτω, καὶ ἀπόχρη θελῆσαι μόνον, καὶ μέμψασθαι. τί γὰρ ἀν' ἔδει δικαστηρίου; ἀλλ' ὑμᾶς ποιεῖ τοῦτο, ὧ ἄνδρες δικασταί, σκοπεῖν, εἴτ' ἐπὶ μεγάλοις καὶ δίκαιοις ὁ πατὴρ ὀργίζεται, εἴτε καὶ μή. οὐκοῦν τοῦτο ἤδη ἐξετάσατε. ἄρ-
 21 ξομαι δὲ ἀπὸ τῶν μετὰ τὴν μανίαν εὐδύς. Τὰ μὲν δὴ

mel iam patriam potestatem expleverit, & usus sit legibus; neque alioquin iustum esse, bene adeo meritum reiici, & expelli domo, fati, puto, demonstratum est. Iam vero ad ipsam quoque causam veniamus abdicationis, & crimen ipsum, quale sit, examinemus. Opus vero est rursus ad sententiam legislatoris recurrere. Ut enim tibi hoc ad parvum tempus demus, licere abdicare, quoties velis, & contra bene meritum insuper hanc tibi potestatem concedamus: non tamen simpliciter, puto, neque omnibus de causis abdicaris. Neque hoc ait legislator, *Quidquid accusaverit pater, abdicato, & sufficit velle tantum, & arguere.* Quid enim opus fuisset iudicio? Sed vos, iudices, iubet considerare, magnisne & iustis de causis irascatur pater, an minus. Igitur hoc iam exquirite. Incipiam autem ab his, quae furorem statim consecuta sunt. Primum quidem, quod sanitate re-

πρῶτα τῆς σωφροσύνης τοῦ πατρὸς, λύσις ἦν τῆς ἀπο-
κηρύξεως, καὶ σωτῆρ, καὶ εὐεργέτης, καὶ πάντα ἦν ἐγώ.
καὶ οὐδέν, οἴμαι, τούτοις ἔγκλημα προσεῖναι ἐδύνατα.
τὰ μετὰ ταῦτα δέ, τί τῶν πάντων αἰτίαι; τίνα θερα-
πείαν, τίνα ἐπιμέλειαν υἱοῦ παρῆκα; πότε ἀπόκοιτος
ἐγενόμην; τίνας πότους ἀκαίρους, τίνας κώμους ἐγκα-
λεῖς; τίς ἀσωτεία; τίς πορνοβόσκος ὕβριςται; τίς ἡτιά-
σατο; οὐδὲ εἷς. καὶ μὴν ταῦτά ἐστίν, ἐφ' οἷς μάλιστα
ὁ νόμος ἀποκηρύττειν ἐφίησιν. ἀλλὰ νοσεῖν ἤρξατο ἡ μη-
τρὶς; τί οὖν ἐμοὶ τοῦτ' ἐγκαλεῖς, καὶ νόσου δίκην ἀπαι-
τεῖς; Οὐ, Φησιν. ἀλλὰ τί; ὅτι θεραπεύειν προστάττο- 22
μενος, οὐ θέλεις, καὶ διὰ τοῦτ' ἀν' ἄξιός εἷς ἀποκηρύ-
ξεως, ἀπειθῶν τῷ πατρί. ἐγὼ δὲ τὸ μὲν οἶα προστάττον-
τι αὐτῷ, ὑπακούειν εὐ δυνάμενος, ἀπειθεῖν δοκῶ, πρὸς
ὀλίγον ὑπερβήσομαι. πρότερον δ' ἀπλῶς ἐκεῖνό φημι, ὡς
ὦ πάντα προστάττειν οὔτε τούτῳ δίδωσιν ὁ νόμος, οὔτ'

flitura egit pater, hoc fuit, quod abdicationem rescidit: tum
servator, bene meritus, & omnia eram ego. Nec ullum in
his crimen, puto, esse potuit. Eorum autem, quae secuta
sunt, omnium quid accusat? quem cultum, quam curam
filii praetermisi? quando abnoxiavi? quas computationes
intempestivas, quas comminationes accusas? quae luxuria
mea est? quis leno pulsatus? quis accusavit me? nemo unus.
Atqui haec sunt, propter quae maxime abdicare lex per-
mittit. Sed aegrotare coepit noverca. Quid igitur? me hoc
nomine accusas? & morbi rationem a me repetis? Non,
inquit. Quid ergo? Quod curare eam iussus non vis; & pro-
pter hoc dignus fueris abdicatione, parere recusans patri. Ego ve-
ro, qualia praecipienti patri, cum obsequi non possim, obe-
dientiam negare videar, disputare paulum differam. Prius
vero simpliciter illud dico, Neque isti lex permittit inun-

ἐμοὶ τὸ πείθεσθαι πᾶσι πάντως ἀναγκαῖον. ἐν δ' οὖν τοῖς τῶν προσταγμάτων τὰ μὲν ἀνεύθυνα ἔστι, τὰ δ' ὀργῆς, καὶ τιμωρίας ἄξια· ἐὰν νοσῇς αὐτὸς, ἐγὼ δὲ ἀμελῶ· ἐὰν τῶν κατ' οἶκον ἐπιμελεῖσθαι κελεύῃς, ἐγὼ δὲ ὀλιγωρῶ· ἐὰν τὰ κατ' ἀγρὸν ἐπισκοπεῖν προστάτῃς, ἐγὼ δὲ ὀκνῶ. πάντα ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα εὐλόγους ἔχει τὰς προφάσεις, καὶ τὰς μέμψεις πατρικᾶς· τὰ δ' ἄλλα, ἐφ' ἡμῖν ἔστι τοῖς παισὶν, ὅντα τῶν τεχνῶν, καὶ τῆς τούτων χρήσεως, καὶ μάλιστα, εἰ μηδὲν αὐτὸς ὁ πατὴρ ἀδικοῖτο. ἐπεὶ τοι ἂν τῷ γραφεῖ πατὴρ προστάτῃ, ταῦτα μὲν τέκνον γράφει, ταυτὶ δὲ μή· καὶ τῷ μουσικῷ, τὴν δὲ μὲν τὴν ἀρμονίαν κροῦει, τὴνδὲ δὲ μή· καὶ τῷ χαλκεύοντι, τοιαῦτα μὲν χάλκευει, τοιαῦτα δὲ μή· ἄρα ἂν τις ἀνάσχοιτο ἀποκηρύττοντα, ὅτι μὴ κατὰ τὰ ἐκεῖνα
 23 δοκοῦντα ὁ παῖς χρήται τῇ τέχνῃ; Οὐδὲ εἰς, οἶμαι. τὸ δὲ τῆς ἱατρικῆς, ὅσῳ σεμνότερόν ἐστι, καὶ τῷ βίῳ χρησι-

gere omnia, neque parere omnibus omnino mihi necessarium. In his ergo, quae imperantur a patre, alia quidem alieno arbitrio non sunt obnoxia, alia vero ira atque supplicio, si violentur, digna: si aegrotet ipse, ego vero negligam, si rem familiarem curare iubeas, ego vilipendam, si rem rusticam inspicere iniungas, ego piger. Omnia haec, & quae sunt in eodem genere, rationabiles habent causas & reprehensiones patrias: sed altera illa in nostra, liberorum, potestate sunt, quae nimirum ad artes, earumque usum pertinent, inprimis si ipse pater nulla inde laedatur iniuria. Quandoquidem si pictori pater iniungat, *Ista quidem, fili, pinge, illa non*; & musico, *Hanc pulsa harmoniam, illam non*; & fabro, *Talia fabricare, talia non*: num quis ferat abdicare volentem, quod filius non, prout ipsi placet, arte utatur? Nemo unus, arbitror. Medicina vero quo honestior est & vi-

μᾶλλον, τοσούτω καὶ ἐλευθεριώτερον εἶναι προσήκει τοῖς
 χρωμένοις, καὶ τινὰ προνομίαν ἔχειν τὴν τέχνην δίκαιον
 τῇ ἐξουσίᾳ τῆς χρήσεως· ἀναγκάζεσθαι δὲ μηδὲν, μηδὲ
 προστάττεσθαι, πρᾶγμα ἱερὸν, καὶ θεῶν παίδευμα,
 καὶ ἀνθρώπων σοφῶν ἐπιτήδευμα· μηδ' ὑπὸ δουλείαν
 γενέσθαι νόμου, μηδ' ὑπὸ φόβον, καὶ τιμωρίαν δικα-
 στηρίου, μηδ' ὑπὸ ψῆφον, καὶ πατρὸς ἀπειλήν, καὶ ὀρ-
 γὴν ιδιωτικὴν. ὥστε καὶ εἰ τοῦτό σοι σαφῶς οὕτως, καὶ
 διαόρηθην ἔλεγον, οὐ βούλομαι, οὐδὲ θεραπεύω δυνάμε-
 νος, ἀλλ' ἐμαυτῷ μόνῳ τὴν τέχνην οἶδα, καὶ τῷ πατρὶ,
 τοῖς δ' ἄλλοις ἅπασιν ιδιώτης εἶναι βούλομαι· τίς τύ-
 ραννος οὕτω βίαιος, ὥς ἀναγκάσαι ἂν καὶ ἄκοντα χρῆ-
 σθαι τῇ τέχνῃ; τὰ γὰρ τοιαῦτα, ἱκετείαις καὶ δεήσε-
 σιν, οὐ νόμοις καὶ ὀργαῖς, καὶ δικαστηρίοις ὑπάγειν,
 οἶμαι, προσήκει· πείθεσθαι τὸν ἱατρὸν χρὴ, οὐ κελεύε-
 σθαι, βούλεσθαι, οὐ φοβεῖσθαι, ἐπὶ τὴν θεραπείαν
 οὐκ ἄγεσθαι, ἐκόντα δὲ ἐρχόμενον ἥδεσθαι· πατρικῆς

tae utilior, tanto liberior esse debet utentibus; & praero-
 gativam habere hanc artem iustum est in ipsa utendi po-
 testate; cogi autem nihil, nec imperari, rem sanctam, tra-
 ditam a Diis, sapientium virorum studium; nec servituti
 legum subiici, neque metui & poenae iudicii neque suffra-
 gio, & minis patris, & irae hominum imperitorum. Ita-
 que etiamsi hoc aperte tibi ac diserte dixissem, *Nolo, ne-
 que curo, licet possim, sed mihi soli artem novi, atque patri, re-
 liquis omnibus indoctus esse volo*: quis tyrannus ita violentus,
 qui cogere audeat, & invitum arte sua uti aliquem velit?
 Haec enim talia supplicationibus & precibus, non legibus
 & iris, & iudiciis subiicere, puto, convenit. Persuasionem
 vinci medicum oportet, non imperio; velle, non terreri;
 ad curationem non compelli, sed sponte venientem gaude-

δ' ἀνάγκης ἄμοιρος, ἀτελὴς ἡ τέχνη, ὅπου γε τοῖς ἰα-
 τροῖς καὶ δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμᾶς, καὶ προεδρίας, καὶ
 24 ἀτελείας, καὶ προνομείας διδῶσι. Ταῦτα μὲν οὖν ἀ-
 πλῶς ἂν εἶχον εἰπεῖν ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σοῦ διδα-
 ξαμένου με, καὶ πολλὰ ἐπιμεληθέντος, καὶ ἀναλώσαν-
 τος, ὥς μαθοίμι, πρὸς μίαν ὅμως θεραπεΐαν, καὶ ταύ-
 την δυνατὴν οὔσαν, ἀντέλεγον. νυνὶ δὲ καί κεῖνο ἐννόησον,
 ὥς παντάπασιν ἄγνωμον ποιεῖς, οὐκ ἔῴω με χρῆσθαι
 μετ' ἐλευθερίας ἐμῷ κτήματι. ταύτην ἐγὼ τὴν τέχνην
 οὐχ υἱὸς ὦν σὺς ἐξέμαθον, οὐδὲ τῷ σῷ νόμῳ ὑπακείμενος,
 καὶ ὅμως αὐτὴν μεμάθηκά σοι, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπο-
 λέλυκας, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων. τίνα
 διδασκαλὸν ἐμισθώσω; τίνα Φαρμάκων παρασκευήν;
 εὐδ' ἡντιναοῦν; ἀλλὰ πενόμενος ἐγὼ, καὶ τῶν ἀναγκαίων
 ἀπορούμενος, καὶ ὑπὸ τῶν διδασκάλων ἐλεούμενος, ἐπαι-
 δεύομεν. καὶ μοι τοιαῦτα παρὰ τοῦ πατρὸς ἦν πρὸς τὸ

re. Necessitatis autem a patre impositae expers, & immu-
 nis ars est, cum medicis publice etiam civitates, honores,
 & sedem antiquiorem, & immunitates, & praerogativas
 tribuant. Haec igitur haberem, quae simpliciter pro arte
 dicerem, etiam si tibi, cum docendum me curasses, & pro-
 vidisses multum, & in doctrinam meam impendisses, in una
 tamen hac curatione, eaque meae potestatis, repugnarem.
 Iam vero illud etiam cogita, quam praeter omnem ratio-
 nem facias, cum meo me peculio libere uti non pateris.
 Hanc ego artem, cum tuus non essem filius, edidici, cum
 tuae legi subiectus non essem: & tamen tibi eam didici: pri-
 mus fructum illius percepisti. Nihil a te ad discendum *prae-*
fidii habeo. Quem magistrum conduxisti? quem medica-
 mentorum apparatus *emisti*? Nihil quidquam. Sed pauper
 ego, & necessariis rebus destitutus, misericordia magistro-
 rum eruditus sum. Talia mihi erant a patre ad discendum

μαβεῖν ἐφόδια, λύπη, καὶ ἐρημία, καὶ ἀπορία, μῖσος
οἰκείων, καὶ ἀποστροφὴ συγγενῶν. ἀντὶ τούτων τοίνυν
χρῆσθαι μου τῇ τέχνῃ ἀξιοῖς, καὶ δεσπότης εἶναι θέλεις
τῶν ὅτ' οὐκ ἦσθα δεσπότης, πεπορισμένων. ἀγάπα, εἴ
τι σε καὶ πρότερον ἐκὼν οὐ προσφείλων, εὖ ἐποίησα, μη-
δεμίαν μηδὲ τοῦ γε χάριν ἀπαιτεῖσθαι δυνάμενος. Οὐ 25
δὲ δεῖ τὴν εὐποιίαν τὴν ἐμὴν, ἀνάγκην εἰς τὸ λοιπὸν μοι
γενέσθαι, οὐδὲ τὸ, ἐκόντα εὐεργετῆσαι, ἀφορμὴν τοῦ
ἄκοντα κελεύεσθαι καταστῆναι, οὐδ' ἔθος ὑπάρχει τοῦ-
το, τὸ ἀπαξ τινὰ ἰασάμενον, πάντας εἰς αἰὲν θεραπεύειν,
ὅπόσους ἂν ὁ θεραπευθεὶς θέλῃ· ἐπεὶ δεσπότης ἂν οὕτω
καθ' ἡμῶν εἴημεν τοὺς θεραπευομένους κεχειροτονηκότες,
καὶ μισθὸν τὸ δουλεύειν αὐτοῖς, καὶ τὸ πάντα κελεύου-
σιν ὑπηρετεῖν προδεδωκότες· οὐ τί γένοιτ' ἂν ἀδικώτερον;
διότι σε νοσήσαντα χαλεπῶς οὕτως ἀνέστησα, διὰ τοῦτο
νομίζεις ἐξεῖναι σοι καταχρῆσθαι μου τῇ τέχνῃ; Ταῦτα 26

vianica, tristitia, solitudo, inopia, odium familiare, aver-
satio cognatorum. Pro his igitur uti arte mea postulas, &
dominus esse eorum, quae suppeditata mihi sunt, cum do-
minus non esses. Satis habeto, si quid tibi prius ultro, cum
nihil deberem, benefeci, cum nullam, nedum huiusce *tanti*
muneris, gratiam possem reposci. Non sane debet benefi-
centia mihi mea necessitas reliquo tempore fieri, neque,
quod volens bene merui, causa constirui, cur invito impe-
rari possit; neque illa consuetudo exsistere, ut qui semel ali-
quem sanaverit, omnes in perpetuum curet, quotquot is,
qui curatus est, voluerit. Alioquin dominos ea ratione in
nos constituerimus, quos curamus, & mercedem ultro ipsis
dederimus, serviendi illis, & quidquid imperent ministran-
di: quo quid fieri possit iniustius? Quoniam te difficili adeo
morbo laborantem suscitavi, propter ea licere tibi putas
abuti arte mea? Haec haberem dicere, etiamsi ea mihi iste

μὲν οὖν εἶχον ἂν λέγειν, εἰ καὶ δυνατὰ μοι οὗτος προσέ-
 τатτεν. ἐγὼ δὲ μὴ πάντως ἅπασι, μηδὲ πρὸς ἀνάγκην
 ὑπήκουον. νῦν δὲ ἡδὴ σκέψασθε καὶ οἷά ἐστιν αὐτοῦ τὰ
 ἐπιτάγματα· ἐπεὶ γὰρ ἐμὲ ἰάσω, Φησὶ, μεμνηότα, μέ-
 μνην δὲ καὶ ἡ γυνή, καὶ τὰ ὅμοια πάσχει, (τοῦτο γὰρ
 οἶεται) καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ὁμοίως ἀπέγνωσται, δύνα-
 σαι δὲ σὺ πάντα ὡς ἔδειξας, ἰῶ καὶ ταύτην, καὶ ἀπάλ-
 λαττε ἡδὴ τῆς νόσου. τοῦτο δὲ οὕτως μὲν ἀπλῶς ἀκού-
 σαι, πάνυ εὐλογον ἂν δόξειε, καὶ μάλιστα ἰδιώτῃ, καὶ
 ἀπείρῳ ἱατρικῆς. εἰ δὲ μοι ἀκούσετε ὑπὲρ τῆς τέχνης δι-
 καιολογουμένου, μάθοιτ' ἂν ὥς οὔτε πάντα ἡμῖν δυνατὰ
 ἐστιν, οὐδ' αἱ τῶν νοσημάτων φύσεις παραπλήσιοι, οὐτ'
 ἰάσις ἡ αὐτὴ, οὔτε Φάρμακα τὰ αὐτὰ ἐπὶ πάντων ἰσχυ-
 ρὰ, καὶ τότε ἔσται δῆλον, ὡς παμπολὺ τοῦ μὴ βούλε-
 σθαί τι, τὸ μὴ δύνασθαι διαφέρει. ἀνάσχεσθε δέ μοι
 τὰ περὶ τούτων Φιλοσοφούντος, καὶ μὴ ἀπεφόκαλον,
 μηδ' ἐξαγώνιον, μηδ' ἀλλότριον, ἢ ἄκαιρον ἡγήσησθε

17 Ἐξαγόνιον) *Ἦτοι ἔξω τοῦ ἀγῶνος.

imperaret, quae possem: ego vero nec omnibus omnino,
 neque, ut necessitate coactus, parerem. Nunc vero iam con-
 siderate etiam, qualia sint istius imperia. Cum enim me sa-
 naveris, inquit, furiosum; furiosa autem sit etiam uxor eodemque
 modo affecta, sic enim arbitratur, & ab aliis similiter deposita;
 possis autem tu omnia, quod ostendisti: sana hanc etiam, & mor-
 bo libera. Hoc autem si ita simpliciter audias, rationabile
 omnino videatur, indocto praeferim, & medicinae impe-
 rito. Si vero me audieritis causam pro arte dicentem, in-
 telligetis, neque omnia esse in nostra potestate, neque na-
 turas morborum esse similes, neque curationem eandem,
 neque eadem medicamenta valida ad omnia. Et tunc appa-
 rebit, quantum distent, non velle aliquid, &, non posse.
 Sed ferte me de hisce rebus philosophantem; nec ineptam,
 aut evagantem extra causam, aut alienam aut intempesti-

τὸν περὶ τῶν τοιούτων λόγον. Πρῶτα μὲν δὴ σωμάτων 27
 φύσεις, καὶ κράσεις οὐχ αἱ αὐταί, καὶ ὅτι μάλιστα ἐκ
 τῶν ὁμοίων συνεστάναι ὁμολογῶνται· ἀλλὰ τὰ μὲν τῶν-
 δε, τὰ δὲ τῶνδε, μᾶλλον ἢ ἑλαττον μετέχει. καὶ λέγω
 τοῦτο ἔτι περὶ τῶν ἀνδρείων, ὡς οὐδὲ τὰυτα πᾶσιν ἴσα,
 ἢ ὅμοια, οὔτε τῇ κράσει, οὔτε τῇ συστάσει, διάφορα
 γὰρ δὴ καὶ μεγέθει, καὶ εἶδει, ἀνάγκη καὶ τὰ νοσήμα-
 τα ἐγγίνεσθαι αὐτοῖς· καὶ τὰ μὲν, εὐίατα εἶναι, καὶ
 πρὸς τὴν θεραπείαν ἀναπεπταμένα, τὰ δὲ, τέλεον ἀπ-
 εγνωσμένα, καὶ ῥαδίως ἀλισκόμενα, καὶ κατὰ κράτος
 ὑπὸ τῶν νοσημάτων λαμβανόμενα. τὸ τοίνυν οἶεσθαι
 πάντα πυρετὸν, ἢ πᾶσαν φθόνην, ἢ περιπνευμονίαν, ἢ
 μανίαν, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν οὔσαν τῷ γένει, ὁμοίαν ἐπὶ
 παντὸς εἶναι σώματος, οὐ σωφρονούντων, οὐδὲ λελογισ-
 μένων, οὐδὲ τὰ τοιαῦτα ἐξητακότων ἐστὶν ἀνθρώπων·
 ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἐν μὲν τῷδε, ῥάδιον ἰᾶσθαι, ἐν δὲ τῷδε,

10 Ἀλισκόμενα) Καταλαμβανόμενα, κρατούμενα, ἢ νικώμενα. V.

vam earum rerum disputationem putate. Ac primum qui-
 dem naturae corporum ac temperaturae non sunt eadem,
 licet maxime similibus ea constare *elementis* notum sit; sed
 illorum alia aliorum maiorem minoremve partem habent. Et
 loquor adhuc de solis virorum corporibus: cum neque haec
 paria omnibus aut similia sint, neque temperatura, neque
 consistentia; diversos fane & magnitudine & specie mor-
 bos in illis existere necesse est: & alia quidem sanatu esse
 facilia, & curationi opportuna; alia autem plane despera-
 ta, quae & capiantur facile, & vi a morbis superentur. Pu-
 tare igitur, febrim omnem, aut tabem, aut pulmonum mor-
 bum, aut furorem, unum eundemque esse in omni corpo-
 re, genere similem, non est hominum prudentium, qui
 rationes harum rerum subduxerint, & exquisiverint. Ve-
 rum idem morbus in hoc sanatu facilis est, in alio non item.

οὐκ ἔτι. ὥπερ, οἶμαι, καὶ πυρὸν, ἣν τὸν αὐτὸν ἐς δια-
 φόρους χώρας ἐμβάλης, ἄλλως μὲν ἐν τῇ πεδινῇ, καὶ
 βαθείᾳ, καὶ ποτιζομένη, καὶ εὐηλίῳ, καὶ εὐηνέμῳ, καὶ
 ἐξειργασμένῃ, ἀναφύσεται, εὐδαλῆς, οἶμαι, καὶ εὐτρο-
 φος, καὶ πολύχους καρπὸς, ἄλλως δὲ ἐν ὄρει, καὶ ὑπο-
 λίβῳ γηδίῳ, ἄλλως δὲ ἐν δυσηλίῳ, ἄλλως δὲ ἐν ἰπω-
 ρείᾳ, καὶ ὅλως, διαφόρως κατ' ἐκάστους τόπους. αἶτω
 δὲ καὶ τὰ νοσήματα παρὰ τοὺς ὑποδέξαμένους τόποις,
 ἢ εὐφορα, ἢ εὐτροφα, ἢ ἐλάττω γίγνεται. τοῦτο τοιοῦ-
 28 ὑπερβᾶς ὁ πατήρ, καὶ ὅλον ἀνεξέταστον καταλιπὼν,
 ἀξιοῖ πᾶσαν μανίαν τὴν ἐν ἅπαντι σώματι, ὁμοίαν εἶ-
 ναι, καὶ τὴν θεραπείαν ἴσῃν. Πρὸς δὲ τούτοις τοσούτοις
 οὗσιν, ὅτι τὰ γυναικεῖα σώματα πάμπόλυ τῶν ἀνδρείων
 διαφέρει, πρὸς τε νόσου διαφορὰν, καὶ πρὸς θεραπείας
 ἐλπίδα, ἢ ἀπόγνωσιν, ῥαδίον καταμαβεῖν. τὰ μὲν γὰρ
 τῶν ἀνδρῶν εὐπαγῇ, καὶ εὐτονα, πόνοις, καὶ κινήσεσι,

Quemadmodum, puto, triticum si idem in diversos agros
 spargas, aliter in campestri & profundo, & irriguo, & apri-
 co, & bonis ventis opposito, & culto, enascetur; laetum
 puto, & pingue, & fructus *inde* multiplex: aliter autem in
 monte, & lapidoso tenuique solo; aliter in eo, quod solem
 non habet, aliter ad montis radices, & in universum pro
 locorum diversitate diversimode. Sic vero etiam morbi pro
 locis, qui eos suscipiunt, aut facile augescunt ac nutriun-
 tur, aut minuuntur. Hoc igitur praeteriens pater, ac uni-
 versum inexploratum relinquens, postulat furorem omnem,
 in quocunque sit corpore, similem esse, & parem eius cu-
 rationem. Praeter haec vero tot ac tanta, illud etiam faci-
 le est ad intelligendum, corpora muliebria, multum a viri-
 libus distare, tum ad morbi differentiam, tum ad spem vel
 desperationem curationis. Virorum quippe corpora solida,
 nervosa, laboribus & motionibus, & subdiali victu exer-

καὶ ὑπαιθρίῳ διαίτῃ γεγυμνασμένα, τὰ δὲ, ἔκλυτα,
καὶ ἀσυμπαγῇ, ἐν σκιᾷ τετραφημένα, καὶ λευκὰ αἵ-
ματος ἐνδεία, καὶ θερμοῦ ἀπορία, καὶ ὑγροῦ περιττοῦ
ἐπιρροία· εὐαλωτότερα τοίνυν τῶν ἀνδρείων, καὶ ταῖς νό-
σοις ἐκκείμενα, καὶ τὴν ἰασιν οὐ περιμένοντα, καὶ μά-
λιστα πρὸς μανίας εὐχερέστερα. ἅτε γὰρ πολὺ τὸ ὀργί-
λον, καὶ κοῦφον, καὶ ὀξύκνητον ἔχουσαι, ὀλίγην δὲ τὴν
τοῦ σώματος αὐτοῦ δύναμιν, ῥαδίως ἐς τὸ πάθος τοῦτο
κατολισθαίνουσιν. Οὐ δίκαιον τοίνυν παρὰ τῶν ἰατρῶν 29
τὴν ὁμοίαν ἐπ' ἀμφοῖν θεραπείαν ἀπαιτεῖν, εἰδότες ὡς
πολὺ τοῦνμέσω, βίω παντὶ, καὶ πράξεσιν ὅλαις, καὶ
πᾶσιν ἐπιτηδεύμασιν, ἐξ ἀρχῆς εὐδὺς κεχωρισμένων.
ὅταν τοίνυν λέγῃς, ὅτι μέμνη, προστίθει ὅτι καὶ γυνὴ
οὕσα μέμνη· καὶ μὴ σύγχει τὰῦτα πάντα τῷ τῆς μα-
νίας ὑπάγων ὀνόματι, ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ δοκοῦντι· ἀλλὰ
χωρίσας ὥσπερ ἐστὶ καὶ ἐν τῇ Φύσει, τὸ δυνατόν ἐφ'
ἑκάστου σκόπει. καὶ γὰρ ἡμεῖς, ὅπερ ἐν ἀρχῇ τῶν λό-

citata: altera vero soluta, mollia, in umbra nutrita, alba sanguinis & caloris defectu, & humoris multi affluentia; magis proinde, quam sunt virilia, obnoxia & exposita morbis, & curationem non sustinentia, & ad furores praefertim magis inclinata. Cum enim multum iracundiae habeant & levitatis, & valde sint irritabiles, corporis autem parum robusti, facile in hunc morbum labuntur. Iniustum ergo fuerit, a medicis similem utrorumque curationem poscere, cum sciamus, quam multum intersit inter homines vita rota, & omnibus actionibus, & studiis omnibus, statim a principio inde separatos. Cum ergo dicis, eam furere, hoc adde, mulierem furere: nec confunde ista omnia sub furoris nomen cogens, quod unum idemque videtur; sed separa, ut etiam est in natura; quid in unoquoque fieri possit, considera. Nos etenim, quod initio orationis huius

γων εἰπὼν μέμνημαι, τοῦτο πρῶτον ἐπισκοποῦμεν, φύ-
 σιν σώματος τοῦ νοσοῦντος, καὶ κράσιν, καὶ τίνος πλείο-
 νος μετέχει, καὶ εἰ θερμότερον, ἢ ψυχρότερον, ἢ ἀκμά-
 ζον, ἢ παρηβηκὸς, καὶ μέγα, ἢ μικρὸν, καὶ πιμελές,
 ἢ ὀλιγόσαρκον, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. καὶ ὅλως ἂν τις
 αὐτὰ προξετάσῃ, πάνυ ἀξιόπιστος ἂν εἴη, ἀπογινώ-
 30 σκων τί, ἢ ὑπισχνούμενος. Ἐπεὶ καὶ τῆς μανίας αὐτῆς
 μυρία εἶδη ἐστὶ, καὶ παμπόλλους ἔχει τὰς αἰτίας, καὶ
 οὐδὲ τὰς προσηγορίας αὐτὰς ὁμοίας. οὐ γὰρ ταυτὸν πα-
 ρανοεῖν, καὶ παραπαίειν, καὶ λυττᾶν, καὶ μεμνηέναι,
 ἀλλὰ ταῦτα πάντα τοῦ μᾶλλον ἢ ἥττον ἔχεισθαι τῇ
 νόσῳ, ὀνόματά ἐστιν αἰτίαι τε, τοῖς μὲν ἀνδράσιν ἄλ-
 λαι, ταῖς δὲ γυναῖξιν ἕτεραι, καὶ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν, τοῖς
 μὲν νέοις ἄλλαι, τοῖς δὲ γεγηρακόσι διάφοροι, οἷον, νέοις
 μὲν πλῆθος ὡς τὸ πολὺ, γέρουσι δὲ διαβολὴ ἄκαιρος,
 καὶ ὀργὴ ἄλογος πολλάκις κατ' οἰκείων ἐμπιστοῦσα, τὸ

me dicere memini, primum videmus naturam corporis & temperamentum; & cuius *qualitatis* plus habeat, & utrum calidius an frigidius, maturae aetatis an iam inclinatae, magnum an parvum, pingue an extenuatum, & omnia in eo genere. Et sane si quis ista ante exploraverit, fide omnino dignus fuerit, sive spem superesse neget, sive promittat aliquid. Quandoquidem etiam furoris ipsius sexcentae sunt species, isque multas habet causas, neque appellationibus similes. Neque enim idem est desipere, delirare, rabiosum esse, furere; sed haec omnia vel asperioris vel mitioris morbi nomina sunt. Tum causae in viris aliae, aliae in mulieribus; ipsorumque virorum aliae in iuvenibus, diversae in senibus: verbi causa, in iuvenibus multitudo plerumque *bilis* & *acrium humorum*; in senibus vero calumnia in-tempestiva, & irrationabilis ira, contra familiares saepe in-

μὲν πρῶτον, διατάραξεν, εἶτα, κατ' ὀλίγον ἐς μανίαν
 περιέτρεψε· γυναικῶν δὲ πολλὰ καθικνεῖται, καὶ ρα-
 δίως ἐς τὴν νόσον ἐπάγεται, μάλιστα δὲ μῦθος κατὰ
 τινος πολὺ, ἢ φθόνος ἐπ' ἐχθρῶν εὐτυχούντι, ἢ λύπη τις,
 ἢ ὀργή· κατ' ὀλίγον ταῦτα ὑποτυφόμενα, καὶ μακρῶν
 χρόνῳ ἐντρεφόμενα, μανίαν ἀποτελεῖ. Τοιαῦτά σοι, ὦ 31
 πάτερ, καὶ ἡ γυνὴ πέπονθε, καὶ ἴσως τι λελύπηκεν αὐ-
 τὴν ἐναγχος. οὐδὲν γὰρ ἐκείνη ἐμίσει, πλὴν ἔχεταιί γε,
 καὶ οὐκ ἂν ἐκ τῶν παρόντων ὑπ' ἱατροῦ θεραπευθῆναι
 δύναιτο, ὡς εἶγε ἄλλος τις ὑπόσχοιτο, εἴ τις ἀπαλλά-
 ξει, μίσει τότε ὡς ἀδικούντα ἐμέ. καὶ μὴν καὶ κεῖνο, ὦ
 πάτερ, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι εἰπεῖν, ὅτι εἰ καὶ μὴ τελέως
 οὕτως ἀπέγνωστο, ἀλλὰ τις ἔτι σωτηρίας ἐλπὶς ὑπε-
 φαίνεται, οὐκ ἂν οὐδὲ οὕτω ραδίως προσηψάμην, οὐδ' αὖ
 προχείρως Φάρμακον ἐγχέαι ἐτόλμησα, δεδιὼς τὴν τύ-
 χην, καὶ τὴν παρὰ τῶν πολλῶν δυσφημίαν. ὅρας ὡς

gruens, primo perturbare solet animum, deinde paulatim in
 furorem agere. Mulieres autem multa infestant, quibus fa-
 cile in hunc morbum concitantur, maxime vero odium
 contra aliquem vehemens, aut invidia adversus inimicum
 felicem, aut dolor aliquis, aut ira. Haec paulatim sub ci-
 neribus quasi gliscientia, & alitā longo tempore, furorem
 efficiunt. Talia, pater, uxori tuae evenerunt, & forte nu-
 per aliquid illam dolore affecit: nihil enim illa oderat: ve-
 rumtamen tenetur, neque a praesentibus malis sanari me-
 dici opera potest. Quare si quis alius promiserit, si quis li-
 beraverit eam; tum odio me, tanquam iniuriae auctorem,
 persequere. Quin illud, pater, non pigebit dixisse: etiamsi
 non ita plane desperata res esset, sed aliqua adhuc salutis
 spes affulgeret; ne sic quidem ira facile attingerem, nec
 promte medicamentum auderem infundere, fortunam ve-
 ritus & imminentem a multis infamiam. Vides, ut omnes ar-

αἰόνται πάντες εἶναι τι μῖσος πρὸς τοὺς προγόνους πά-
σαις μητρυαῖς, καὶ ὥσι χρησταί, καὶ τινα κοινὴν μα-
νίαν ταύτην γυναικείαν αὐτὰς μεμνήναι; τάχα οὖν τις
ὑπώπτευσεν, ἄλλως χωρήσαντος τοῦ κακοῦ, καὶ τῶν
Φαρμάκων οὐ δυνηθέντων, κακοήθῃ καὶ δολερὰν τὴν Θε-
32 ραπείαν γεγονέαι. Καὶ τὰ μὲν τῆς γυναικὸς, ὧ πά-
τερ, οὕτως ἔχει· καὶ πάνυ σοι τετηρηκὼς λέγω· οὐ ποτε
ῤῥαν ἔξει, καὶ μυριάκις πῆν τοῦ Φαρμάκου· διὰ τοῦτ'
ἐπιχειρεῖν οὐκ ἄξιον, εἰ μὴ πρὸς μόνον τὸ ἀποτυχεῖν με
κατεπείγεις, καὶ κακοδοξία περιβαλεῖν θέλεις. ἔασον
ὑπὸ τῶν ὁμοτέχων φθονεῖσθαι. εἰ δέ με ἀποκρῦψῃς
πάλιν, ἐγὼ μὲν, καίτοι πάντων ἔρημος γενόμενος, οὐδὲν
κατὰ σοῦ δεινὸν εὖξομαι. τί δ' ἂν, ὅπερ μὴ γένοιτο, αὐ-
θις ἢ νόσος ἐπανελθοί; (Φιλεῖ γὰρ πως τὰ τοιαῦτα ἐρε-
θιζόμενα, παλινδρομεῖν) τί με πρᾶξαι δεήσει; Θεραπεύ-
σω μὲν εὖ ἴσθι καὶ τότε, καὶ οὔποτε λείψω τὴν τάξιν,

bitrentur, esse quoddam in privignos odium novercis omni-
bus, quantumvis bonae sint, & communem quendam mu-
licbrein furorem omnes furere. Facile igitur aliquis, si se-
cus malum eveniat, nec potentia satis sint medicamenta,
suspicietur, malignam & subdolam curationem fuisse. Ita se
habent, pater, res uxoris tuae: & omnino tibi post obser-
vationem institutam dico, nunquam illa habebit mollius,
si decies millies de medicina biberit; propterea conari non
est operae pretium, nisi me ad hoc solum urges, uti exci-
dam conatu, & infamiam vis mihi contrahere. Patere, ut
invideant mihi artis aemuli. Si vero denuo me abdicaveris,
nihil equidem, licet desertus ab omnibus, malum tibi im-
precabor. Quid si vero, quod abominor, redeat morbus?
(solent enim quodammodo tales, si irritentur, recurrere)
quid mihi faciendum erit? Curabo quidem tunc etiam, be-

ἦν τοὺς παῖδας ἔταξεν ἡ Φύσις, οὐδὲ τοῦ γένους τὸ ἐπ' ἑμαυτῷ ἐπιλήσομαι. εἴτ' ἂν σωφρονήσης, αὖθις ἀναλαμβάνειν πώποτε πιστεῦσαί με δεῖ; ὁρᾷς ἤδη, καὶ τὰυτα ποιῶν, ἐπισπᾷ τὴν νόσον, καὶ ὑπομιμνήσκεις τὸ πάθος· χθές, καὶ πρῶην, ἐκ τηλικούτων κακῶν ἀνασφύλλας, διατείνῃ, καὶ βοᾷς, καὶ τὸ μέγιστον, ὀργίζῃ, καὶ πρὸς μῖσος τρέπῃ, καὶ τοὺς νόμους ἀνακαλεῖς. οἴμοι, πάτερ, τοιαῦτ' ἦν σου καὶ τῆς πάλαι μανίας τὰ προοίμια.

ne noveris, & stationem, in qua collocavit natura liberos, nunquam deferam, neque unquam generis mei obliviscar. Deinde ubi resipueris, rursus quondam te recepturum me, credendum est. Vides iam, dum ista facis, arces sis morbum, & malum quasi admones. Heri & nudius tertius e tantis malis recreatus contendis, & clamas, & quod maximum, irasceris, & ad odium verteris, & leges iterum advocas. Hei mihi! pater, talia erant etiam superioris furoris tui exordia!

Φ Α Λ Α Ρ Ι Σ Π Ρ Ω Τ Ο Σ.

Ι ΕΠΕΜΨΕΝ ἡμᾶς, ὦ Δελφοὶ, ὁ ἡμέτερος δυνάστης Φάλαρις, ἄξοντας τῷ θεῷ τὸν ταῦρον τοῦτον, καὶ ὑμῖν διαλεξομένους τὰ εἰκότα ὑπὲρ τε αὐτοῦ ἐκείνου, καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀναθήματος. ὦν μὲν οὖν ἕνεκα ἤκομεν, ταῦτά ἐστιν· ἀ δέ γε πρὸς ὑμᾶς ἐπέστειλεν· Ἐγώ, Φησιν, ὦ Δελφοὶ, καὶ παρὰ πᾶσι μὲν τοῖς Ἕλλησι, τοιοῦτος ὑπολαμβάνεσθαι, ὅποῖός εἰμι, ἀλλὰ μὴ ὅποιον ἢ παρὰ τῶν μισούντων καὶ φθονούντων φήμη ταῖς τῶν ἀγνοούντων ἀκοαῖς παραδέδωκεν, ἀντὶ τῶν πάντων ἀλλαξαίμην ἂν· μάλιστα δὲ παρ' ὑμῖν, ὅσῳ ἱεροὶ τέ ἐστε, καὶ πάρεδροι τοῦ Πυθίου, καὶ μονονοῦ συνοικοί, καὶ ὁμωρόφιοι τοῦ θεοῦ. ἡγοῦμαι γὰρ, εἰ ὑμῖν ἀπολογη-

2 Δυνάστης) Γραι. Διοπάτης, ὅτοι βασιλεύς. G.

6 Ἐπίστειλεν, ταῦτα. G.

10 Ἀντί) Γραι. ἀντὶ πολλῶν ἀλλαξαίμην ἂν. G.

12 Πάρεδροι) Πάρεδρος τοῦ δαΐ-
νος. παριέρουσι δὲ τῷ δαΐνι. τὸ ὄνομα
μετὰ γενικῆς, τὸ δὲ ῥῆμα μετὰ ὑπο-
τικῆς. ὅσπερ καὶ τὸ συνοίκος γενι-
κῇ, συνοικεῖ δὲ, δοτικῇ. V.

P H A L A R I S P R I O R.

MISIT nos, Delphi, dynasta noster Phalaris, qui ferreus Deo taurum hunc, & apud vos, quae opportuna viderentur, de ipso pariter ac de munere differeremus. Cuius igitur rei gratia venimus, haec est. Quae autem vobis nuntiari iussit, ista. Equidem, inquit, Delphi, cum apud omnes Graecos talis haberi, qualis sum, non qualem orta ab inimicis & invidis fama ignorantium auribus tradidit, rebus omnibus redemerim, tum inprimis apud vos, in quantum & sacrosancti estis, & accolae Pythii, & tantum non contubernales sub eodem tecto Dei. Arbitror enim, si probare vobis causam possum,

σαίμην, καὶ πείσαιμι μάτην ὦμος ὑπειλῆφθαι, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι δι' ὑμῶν ἀπολελογημένος ἔσεσθαι. καλῶ δέ, ὡν ἐρῶ, τὸν θεὸν αὐτὸν μάρτυρα, ὃν οὐκ ἐνὶ δήκου παραλογίσασθαι, καὶ ψευδεὶ λόγῳ παραγαγεῖν. ἀνθρώπους μὲν γὰρ ἴσως ἐξαπατῆσαι ῥάδιον· θεὸν δέ, καὶ μάλιστα τούτον, διαλαθεῖν ἀδύνατον. Ἐγὼ γὰρ οὐ τῶν ἀφανῶν ἐν Ἀκράγαντι ὢν, ἀλλ' εἰ καὶ τις ἄλλος εὖ γεγρονῶς, καὶ τραφεὶς ἐλευθερίως, καὶ παιδείᾳ προσεσχικῶς, αἰεὶ διετέλουν, τῇ μὲν πόλει δημοτικὸν ἔμαυτὸν παρέχων, τοῖς δὲ συμπολιτευομένοις, ἐπιεικῇ, καὶ μέτριον. βίαιον δέ, ἢ σκαῖον, ἢ ὑβριστικόν, ἢ αὐθέκαστον, οὐδεὶς οὐδὲν ἐπεκάλει μου τῷ προτέρῳ ἐκείνῳ βίῳ.

4 Παραγωγῇ) Ἀπατῆσαι. V.
9 Δημοτικόν) Πρίποντα τοῖς πολ-
λοις. G.

10 Ἐπιεικῇ τε καὶ μέτριον) Τα-
πεινὴ καὶ συγγαμοτικόν. λέγεται
δὲ καὶ μέτρος ὁ μεμετρημένη ἔχων
εὐσία, ἢ ὁ τὸ ἥθος ἐπιεικής. G.

11 Αὐθέκαστος) Ἀκριβῆ καὶ αὐ-
στηρόν. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ
ἀληθευτικοῦ τὸν τρόπον, καὶ μή τινα
διπλῶν ἔχοντος, μὲν δ' ἐπισκευα-
σίαν ἔχους, ἀλλ' οἷον ἐπὶ ἑκάστου

ὑπάρχοντος, οἷονεὶ μηδὲν ἐπισυρο-
μένου ἀλλότριον. Τὸ ἀπροσβούλευ-
τον φησί. τιαῦτα γὰρ τὰ ταχέα,
ὡς ἐπίπαν καὶ σύντομα, ἀβούλεται
σημαίνειν τὸ αὐθέκαστον, σημαίνει
γὰρ τὸν τι ἀπλοῦν καὶ ἄδολον, καὶ
ἀληθευτικόν, καὶ τὸν ἴτοιμον πρὸς
ἅπαν, καὶ τὸν ταχὺν, καὶ σύντομον,
καὶ αὐτόματον. Μάγιστρος δὲ ἐν τῷ
αὐτοῦ γραμματικῇ τὸ ἰδιόρρυθμον
σημαίνειν φησί, καὶ τὸν Λουκιανὸν
παράγει μάρτυρα ἰνταῦθα. V.

& persuadere, temere crudelem me putari; etiam reliquis omnibus per vos me fore purgatum. Advoco autem eorum, quae dicam, testem illum Deum, quem non licet nimium arguto sermone fallere, vel mendaci oratione circumvenire. Etenim homines forte fallere facile est, Deum autem, hunc maxime, ut quis subterfugiat, fieri non potest. Ego enim non ignobilium Agrigenti unus, sed si quis alius bene natus, & educatus liberaliter, studiis doctrinae animum applicui, semper popularem me in civitate praestiti, iisque, qui mecum in republica versarentur, aequum & moderatum. Vim autem a me factam, aut finisiteritatem, aut superbam contumeliam, aut nimiam pertinaciam ad suum omnia arbitrium referentem, nemo unquam in prio-

ἐπειδὴ δὲ ἑώρων τοὺς τάναντία μοι πολιτευομένους ἐπα-
 βουλευόντας, καὶ ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀνελεῖν με ζητοῦν-
 τας (διήρητο δὲ ἡμῶν τότε ἡ πόλις) μίαν ταύτην ἀπο-
 φυγὴν καὶ ἀσφαλείαν εὗρισκον, τὴν αὐτὴν ἅμα καὶ τῇ
 πόλει σωτηρίαν, εἰ ἐπιθέμενος τῇ ἀρχῇ, ἐκείνους μὲν ἀνα-
 στείλαιμι, καὶ παύσαιμι ἐπιβουλευόντας, τὴν πόλιν δὲ
 σωφρονεῖν καταναγκασαίμι. καὶ ἦσαν γὰρ οὐκ ὀλίγοι
 ταῦτ' ἐπαινοῦντες ἄνδρες μέτριοι, καὶ φιλοπόλιδες, οἱ
 καὶ τὴν γνώμην ἠδεδσαν τὴν ἐμὴν, καὶ τῆς ἐπιχειρήσεως
 τὴν ἀνάγκην. τούτοις συναγωνισταῖς χρησάμενος, ῥα-
 3 δὴως ἐκράτησα τῆς ἐπιχειρήσεως. Τούντεῦθεν οἱ μὲν οὐκ
 ἔτι ἐτάραττον, ἀλλ' ὑπήκουον· ἐγὼ δὲ ἤρχον, ἡ πόλις δ'
 ἀστασίαστος ἦν. σφαγὰς δὲ, ἡ ἐλάσεις, ἡ δημεύσεις,
 οὐδὲ κατὰ τῶν ἐπιβεβουλευκότων εἰργαζόμενην, καίτοι

2 Ἐξ ἅπαντος τρόπου) Σημειοῦ
 τὸ ἑξάπαντος Ἀττικὸν ὄν, εἰ μὴ
 μετὰ τοῦ τρόπου γράψῃς, δασύνειν
 οἰεῖται. εἰ δὲ χωρὶς τοῦ τρόπου,
 ὁρᾷται μόνον, γράφεται γὰρ κατ'
 ἀμφότερα. V.

6 Παύσαιμι) Καταπαύσαιμι. διὸ
 ἡ λέξις ἀκριβὲς ἐτύγχανεν, ἐπὶ γὰρ
 γε τὴν ἑτέραν λέξιν τὸ παύσαιμι. V.

8 Ταῦτα συνεπαινοῦντες. G.

14 Καίτοι ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦ-
 τα) Ἀναγκαῖον ὅτιος. G.

ri illa vita mea accusavit. Cum vero viderem, qui mihi
 obtrectarent in republica, eosdem insidias mihi struere, &
 omni modo necem meam quaerere. (diffidiis autem tum no-
 stra vexabatur civitas) solum illud perfugium & securita-
 tem inveni, eandemque simul salutem civitatis, si, vindica-
 to mihi imperio, cum reprimerem illos insidiatores, tum
 civitatem sana sequi consilia cogerem. Erant etenim non
 pauci, qui ista laudarent, viri moderati, & civitatis amantes,
 qui & consilium scirent meum, & conatus illius necessita-
 tem. Hisce adiutoribus usus, facile cogitata perfeci. Ab ea
 inde tempore nihil illi amplius turbare, sed obsequi; im-
 perium vero ego tenere, civitas ipsa seditionibus esse libe-
 ra. Caedes autem, aut exilia, aut publicationes bonorum,
 neque contra hos, qui insidiati mihi fuerant, exercui, quam-

ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦτα τολμᾶν ἐν ἀρχῇ τῆς δυναστείας
 μάλιστα. Φιλανθρωπία γάρ, καὶ πραότητι, καὶ τῷ
 ἡμέρῳ, καὶ ἰσοτιμίας, θαυμασίως ἐγὼ ἤλπιζον ἐς τὸ
 πείθεσθαι προσάξεσθαι τούτους. εὐθύς γοῦν τοῖς μὲν
 ἐχθροῖς ἐσπίεσθην, καὶ διηλλάγμην, καὶ συμβούλους
 καὶ συνεστίους ἐχρώμην τοῖς πλείστοις αὐτῶν. τὴν δὲ πό-
 λιν αὐτὴν ὀρῶν ὀλιγωρία τῶν προεστώτων διεφθαρμένην,
 τῶν πολλῶν κλεπτόντων, μᾶλλον δὲ ἀρπαζόντων τὰ κοι-
 νὰ, ὑδάτων τε ἐπιρροαῖς ἀνεκτησάμην, καὶ οἰκοδομη-
 μάτων ἀναστάσεις ἐκόσμησα, καὶ τειχῶν περιβολῇ
 ἐκράτυνα, καὶ τὰς προσόδους, ὅσαι ἦσαν κοιναὶ τῇ τῶν
 ἐφεστώτων ἐπιμελείᾳ, ραδίως ἐπηύξησα, καὶ τῆς νεο-
 λαίας ἐπεμελούμην, καὶ τῶν γερόντων προϋνόουν, καὶ
 τὸν δῆμον ἐν θέαις καὶ διανομαῖς, καὶ πανηγύρεσι, καὶ

3 Αὐτὸν καὶ ἰσοτιμίας ἀν. G.
 5 'Εσπίεσθην) 'Εφελιούμην. G.
 10 'Αναστάσεις) 'Ἦγουν ἀνεγέρ-
 σαι. V.
 11 Προσόδους) Εἰσφορὰς, εἰσό-
 δους, ἢ παρουσίας, ὡς Θεουκυδίδης
 καὶ 'Εγεσχλῆς. G.

12 'Εφεστώτων) Παρισταμένων.
 G.
 ibid. Νεολαία) 'Ἡ τοῦ νέου λαοῦ
 συναγωγὴ, καὶ ὅπως τὸ ἄθροισμα
 τῶν νέων. V.
 13 Προϋνόουν) 'Ενεργητικῶς καὶ
 παθητικῶς καὶ μετὰ γυνικῆς. G.

quam necessarium talia audere, in principio potestatis ma-
 xime. Humanitate enim, & mansuetudine, & miti atque
 civili ratione eos tractandi, mirifice sperabam ad obsequium
 illos me redacturum. Quare celeriter induciis & pace facta
 conciliatus sum hostibus, & consilio atque convictu plero-
 rumque usus sum. Urbem porro ipsam videns magistra-
 tum negligentia perditam, cum vulgo homines furtis, vel
 rapinis potius, rempublicam vastarent; hinc aquaeducti-
 bus recreavi, hinc aedificiis excitatis exornavi, hinc moe-
 nibus circumpositis munivi, publicosque redditus eorum,
 quos praefeci, cura auxi facile, & iuventutis curam susce-
 pi, & prospexi senibus, & populum spectaculis, congiariis,
 diebus festis, & epulis publicis, detinui. Virginum vero

δημοβοινίαις, διῆγον· ὕβρεις δὲ παρθένων, ἢ ἐφίβων δια-
 φθοραὶ, ἢ γυναικῶν ἀπαγωγαὶ, ἢ δορυφόρων ἐπιπέμ-
 ψεις, ἢ δεσποτική τις ἀπειλή, ἀποτρόπαιά μοι καὶ
 4 ἀκοῦσαι ἦν. Ἦδη δὲ καὶ περὶ τοῦ ἀφείναι τὴν ἀρχὴν,
 καὶ καταβέσθαι τὴν δυναστείαν, ἐσκοπούμην, ὅπως μό-
 νον ἀσφαλῶς παύσαιτο ἂν τις ἐννοῶν. ἐπεὶ τό γε ἄρχειν
 αὐτὸ, καὶ πάντα πράττειν, ἐπαχθὲς ἦδη, καὶ σὺν φθόνῳ
 καματηρὸν ἐδόκει μοι εἶναι· τὸ δ' ὅπως μηκέτι τοιαύτης
 τινὸς θεραπείας δεήσεται ἡ πόλις, τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι· καί-
 γὰρ μὲν ὁ ἀρχαῖος περὶ ταῦτα εἶχον. οἱ δὲ ἦδη τε συν-
 σταντο ἐπ' ἐμὲ, καὶ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐπιβουλῆς, καὶ

1 Δημοβοινίαις) Ταῖς τοῦ δέμου
 εὐαχίαις ἢ θυσίαις. V.

ibid. Διῆγον) Ταυτοπαθὲς καὶ
 ἀλλοπαθὲς. G.

ibid. Ἐφίβων) Ἐφηβοὶ λέγον-
 ται οἱ μέχρι τῶν ἑνναυτῶν τυγ-
 χάνοντες. V.

2 Ἀπαγωγαὶ) Μηνύσεις ἐγγε-
 γραμμένας διδόμεναι τῷ ἀρχόντι
 παρὰ τοῦ δεῖν ἀπαχθῆναι τὸν δεῖ-
 να. G.

3 Ἀποτρόπαια) Φευκτὰ καὶ μι-
 σείσθαι ἀξία. G.

4 Ἀκοῦσαι) Ἀκουσθῆναι. G.

5 Ἐσκοπούμην) Ἐπεργητικὸν καὶ
 παθητικόν. G.

6 Ἐννοῶν) Ἦτοι ἐγώ. G.

8 Τὸ δ' ὅπως) Σημαίνει ὅτι δὲ παρὰ
 καινῶς γράφεται, ὅπως μηκέτι τὸδε
 γίνηται, ἐποίησα τούδε, τιθίσαι οἱ
 Ἀττικοὶ τὸ τούδε ὁπισθεῖν πρὸς τὸ
 κάταθεν ἐπιφερόμενον τὸ τοῦτο, καὶ
 φασίν, τοῦδ' ὅπως γίνηται τούδε τοῦ-
 το ἐγίνετο. G.

10 Ὁ ἀρχαῖος) Ὁ εὐθέης, ὃς
 φησι Πλάτων. G.

ibid. Εἶχον) Διεκείμην. G.

11 Ἐπ' ἐμὲ) Κατ' ἐμού. G.

contumeliae, aut corruptiones adolescentum, aut coniuges
 abductae, aut immissi satellites, aut heriles minae, res au-
 ditu etiam mihi abominabiles. Iamque de dimittendo impe-
 rio, de potestate deponenda, cogitabam, illud solum deli-
 berans, quomodo secure hoc facere quis posset? cum ipsum
 imperare, & agere omnia, iam molestum mihi, & cum
 invidia laboriosum videretur. Iamque illud quaerebam, quo-
 modo eo adduci res posset, ut tali quadam curatione non am-
 plius indigeret civitas. Atque ego antiquae nimium sim-
 plicitatis homo haec agitabam. At illi iam contra me con-
 iurgere, ac de insidiarum defectionisque ratione dispicere,

ἀποστάσεως ἐσκοποῦντο, καὶ συνωμοσίας συνεκρότου, καὶ ὅπλα ἤθροζον, καὶ χρήματα ἐπορίζοντο, καὶ τοὺς ἀστυγείτονας ἐπεκαλοῦντο, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα παρὰ Λακεδαιμονίους καὶ Ἀθηναίους ἐπροσβέοντο. ἃ μὲν γὰρ περὶ ἐμοῦ αὐτοῦ, εἰ ληφθεῖην, ἐδόδοκτο ἤδη αὐτοῖς, καὶ ὅπως με αὐτοχειρίᾳ διασπάσασθαι ἠπείλουν, καὶ ἅς καλάσεις ἐπενόουν, δημοσία στρεβλούμενοι ἐξεῖπον. τοῦ μὲν δὴ μηδὲν παθεῖν τοιοῦτον, οἱ θεοὶ αἴτιοι, Φωράσαντες τὴν ἐπιβουλήν· καὶ μάλιστα γὰρ ὁ Πύθιος, ὀνείρατά τε προδείξας, καὶ τοὺς μηνύσοντας ἕκαστα ἐπιπέμπων. Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς, ὦ Δελφοὶ, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ 5 τοῦ δέους νῦν τῷ λογισμῷ γενομένους ἀξιώ περὶ τῶν τότε πρακτέων μοι συμβουλευσαι, ὅτε ἀφυλάκτως ὀλίγου

1 Ἀποστάσεις) Γραι. ἀποστασίας. G.

ibid. Ἐπισκοποῦντο) Παθητικὸν καὶ ἐνεργητικόν. G.

ibid. Συνωμοσίας) Ἡ ἐπὶ τοῖς ἔρ-
καις φιλία. G.

ibid. Συνεκρότου) Συνῆγον, συνη-
ξανον, συνίσταν. G.

2 Ἐπορίζοντο) Συνῆγον. V.

3 Ἐπεκαλοῦντο) Εἰς βοήθειαν,
ἐλλειπτικῶς. G.

6 Αὐτοχειρία) Ἡ τοῖς τῶν χει-
ρῶν δυνάμει, αὐθαιρέτως μετὰ θυ-
μοῦ ὀρμώμενοι καὶ φονεύοντες. λέ-
γονται δὲ αὐτόχειρες καὶ οἱ ἑαυτοὺς
φονεύοντες. V.

8 Φωράσαντες) Ἡ τοῖς Φωρασθῆ-
ναι ποιήσαντες. V. (Διερευνησά-
ντες, καταλαβόντες, γνωρίσαντες,
ἐκζητήσαντες. G.)

11 Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δέους) Εἰς τὸ
αὐτὸ δέος. G.

& comparare coniuratos, & arma congerere, & conferre pecunias, & vicinos advocare, & in Graeciam ad Spartanos Atheniensisque legatos mittere. Quae de me ipso, si caperer, iam decreta ipsis essent, & ut suis me manibus discerpere minati sint, quasque poenas excogitaverint, in publica tormentorum quaestione fassi sunt. Quod quidem nihil tale passus sum, Dii causa fuerunt, deprehendendis insidiis; & inprimis quidem Pythius, qui somnia mihi ostenderet, & indices omnium ad me mitteret. Iam hic ego vos, Delphi, rogo, ut in eodem metu animis & cogitatione constituti, ipsi consulatis, quid mihi tum faciendum fuerit, cum tantum non per imprudentiam meam captus, salutis

δεῖν ληΰθεις, ἐξήτουν τινὰ σωτηρίαν περὶ τῶν παρόντων. πρὸς ὀλίγον οὖν τῇ γνώμῃ ἐς Ἀκράγαντα παρ' ἐμὲ ἀποδημήσαντες, καὶ ἰδόντες τὰς παρασκευὰς αὐτῶν, καὶ τὰς ἀπειλὰς ἀκούσαντες, εἶπατε τί δεῖ ποιεῖν. Φιλανθρωπία χρήσασθαι πρὸς αὐτοὺς ἔτι καὶ Φείδεσθαι, καὶ ἀνέχεσθαι, ὅσον αὐτίκα μελλήσοντα πείσεσθαι τὰ ὕστατα; μᾶλλον δὲ γυμνὴν ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν, καὶ τὰ Φίλτατα ἐν ὀφθαλμοῖς ὄραν ἀπολλύμενα; ἢ τὰ μὲν τοιαῦτα πάνυ ἡλιθίου τινὸς εἶναι, γενναῖα δὲ, καὶ ἀνδρώδη διανοηθέντα, καὶ χολὴν ἔμφρονος, καὶ ἡδίκημένου ἀνδρὸς ἀναλαβόντα, μετελθεῖν ἐκείνους· ἐμαυτῷ δ' ἐκ τῶν ἐνόντων, τὴν ἐς τὸ ἐπιόν ἀσφάλειαν παρασχεῖν;

6 ταῦτ' οἶδ' ὅτι συνεβουλευέσασθε ἄν. Τί οὖν ἐγὼ μετὰ τοῦτ' ἐποίησα; μετασπειλάμενος τοὺς αἰτίους, καὶ λόγου μεταδούς αὐτοῖς, καὶ τοὺς ἐλέγχους παραγαγὼν,

6 Αὐτίκα μελλήσοντα) Μίλλοι-
τα. G.

9 Ἡλιθίου) Σκληροῦ, ἄφρονος,
ἢ ἀναισθητοῦ. G.

ibid. Γενναῖα) Εὐ γεγυότα. ἢ
εὐγενέστατα καὶ ὑπὸτατα. G.

11 Ἐκ τῶν ἐνόντων) Κατὰ τὸ ὑ-
πατόν. G.

12 Ἐπιόν) Μετὰ ταῦτα. G.

14 Μετασπειλάμενος) Μεταπει-
μέμενος. V. (Μηνύσας καὶ ἀγα-
γών. G.)

aliquam in re praesenti viam quaererem. Parumper igitur animis Agrigentum ad me peregrinati, conspectis illorum apparatusibus, minis illorum auditis, dicite mihi, quid agendum sit? utrum humanitate porro in illos uti *me vultis*, & parcere, & tolerare, iam statim ultima ab illis subiturum? aut potius nudum iam iugulum praebere, & prae oculis interire videre, *quae mihi sunt carissima*? an ista quidem plane stupidi hominis esse *censetis*, meque fortiter viriliterque cogitantem, ac bile viri prudentis atque iniuria laesi assumpta, illos ulcisci, mihique pro praesenti facultate, futuri temporis securitatem praestare? Haec, novi ego, mihi consuleretis. Quid igitur post ea feci? Arcessitos noxios, & causae dicendae copia illis facta, prolatis argumentis,

καὶ σαφῶς ἐξελέγξας ἕκαστα, ἐπεὶ μὴδ' αὐτοὶ ἔτι
ἔξαρνοι ἦσαν, ἡμυνόμεν ἀγανακτῶν τὸ πλεον, οὐχ ὅτι
ἐπεβεβουλευμένη, ἀλλ' ὅτι μὴ εἰάθην ὑπ' αὐτῶν ἐν ἐκείνῃ
τῇ προαιρέσει μέναι, ἣν ἐξ ἀρχῆς ἐνεσθησάμην. καὶ τὸ
ἀπ' ἐκείνου, Φυλάττων μὲν ἑμαυτὸν, διατελῶν ἐκείνων
δὲ τοὺς αἰεὶ ἐπιβουλευόντάς μοι κολάζων· εἴθ' οἱ ἄνθρω-
ποι ἐμὲ τῆς ὀμότητος αἰτιῶνται, οὐκ ἔτι λογιζόμενοι
παρὰ ποτέρου ἡμῶν ἦν ἡ πρώτη τούτων ἀρχή· συνελόν-
τες δὲ τὰν μέσῳ, καὶ ἐφ' οἷς ἐκολάζοντο, τὰς τιμωρίας
αὐτὰς ἡτιῶντο, καὶ τὰς δοκούσας ἐν αὐταῖς ὀμότητας.
ὅμοιον ὡς εἴ τις παρ' ὑμῖν ἱερόσυλόν τινα ἰδὼν ἀπὸ τῆς
πέτρας ριπτούμενον, ἃ μὲν ἐτόλμησε, μὴ λογίζοιτο, ὡς
νύκτωρ ἐς τὸ ἱερόν παρῆλθε, καὶ κατέσπασε τὰ ἀναθή-
ματα, καὶ τοῦ ξοάνου ἤψατο, κατηγοροίη δὲ ὑμῶν πολ-

2 Ἐξαρνοὶ ἦσαν) Ἐν τῇ ἀρι-
σθαι ἐπιμένοντες καὶ ἀρνούμενοι
καθόλου. G.

12 Ῥιγνύμενον) Γραι. ριπτού-
μιτον. ἡ πέτρα Ὑάμπεια ἐκαλεῖτο,
ἀφ' ἧς μένους ἔθουν τοὺς ἱερόσυλους.

ἐνταῦθα διασύρει τοὺς Δελφοὺς ὡς
ἀδίκους ὄντας ἐκ τῆς πέτρας τὸν
Λίτωπον, συκοφαντήσαντες αὐτὸν
κρατῆρα χρυσοῦν κεκλοφίμαι ἀνα-
τεθειμένον Ἀπόλλωνι. G.

13 Κατίσπασι) Κατηγοῖας. G.

plane de singulis convictos, quandoquidem negare nec ipsi
poterant, ultus sum; aegerrime ferens, non quod factae
mihi essent infidiae, sed quod mihi per illos integrum non
esset in illa ratione permanere, quam initio institueram.
Atque ab eo inde tempore ita vivo, ut me custodiam, il-
lorum vero ex numero eos, qui mihi semper insidiantur,
puniam. Deinde crudelitatis me accusant homines, non co-
gitantes illud, ab utro nostrum prima horum origo sit. Ni-
mirum omiſſis iis, quae erant in medio, & propter quae
puniebantur, poenas accusabant ipsas, & quae viderentur
in illis *versari* crudelitates. Perinde ac si quis apud vos sa-
cilegum de rupe videns praecipitari, quae ille ausus sit,
non cogitet, ut noctu in templum intraverit, ac donaria
detraxerit, signumque *ipsum* contrectarit; sed multam ve-

λὴν τὴν ἀγριότητα, ὅτι Ἕλληνές τε, καὶ ἱεροὶ εἶναι λέγοντες, ὑπεμείνατε ἄνθρωπον Ἕλληνα πλησίον τοῦ ἱεροῦ (καὶ γὰρ οὐ πάνυ πόρρω τῆς πόλεως εἶναι λέγεται ἡ πέτρα) κολάσει τοιαύτη περιβαλεῖν. ἀλλ', οἶμαι, αὐτοί τε καταγελάσσεσθε, ἢν ταῦτα λέγῃ τις καθ' ὑμῶν, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἐπαινέσονται ὑμῶν τὴν κατὰ τῶν
 7 ἀσεβούντων ὡμότητα. Τὸ δ' ὅλον, οἱ δῆμοι οὐκ ἐξετάζοντες ὁποῖός τις ὁ τοῖς πράγμασιν ἐφεστώς ἐστίν, εἴτε δίκαιος, εἴτ' ἄδικος, αὐτὸ ἀπλῶς τὸ τῆς τυραννίδος ὄνομα μισοῦσι, καὶ τὸν τύραννον· καὶ Ἀιακὸς, ἢ Μίνως, ἢ Ῥαδάμανθυς ἢ, ὁμοίως ἐξ ἅπαντος ἀνελεῖν σπεύδουσι, τοὺς μὲν πονηροὺς αὐτῶν πρὸ ὀφθαλμῶν τιθέμενοι, τοὺς δὲ χρηστοὺς, τῇ κοινωνίᾳ τῆς προσηγορίας, τῷ ὁμοίῳ μίσει συμπεριλαμβάνοντες. ἔγωγ' οὖν ἀκούω καὶ παρ' ὑμῖν τοῖς Ἕλλησι πολλοὺς γενέσθαι τυράννους σοφοὺς

3 Πόρρω πάνυ τῆς πόλεως. G.

15 Πολλοὺς γενέσθαι τυράννους σοφοὺς) Περιανδρὸς φησὶ τοῦ Κυψέλου ὅς τῶν ἔ' μὲν ἦν σοφῶν, Κορίνθου δὲ Τύραννος. τούτου καὶ ἀπόφθεγμα ἐν Δελφοῖς ἀνέκειτο τοῦτο,

δυμοῦ κράτει. ἦσαν δὲ καὶ τῶν ἄλλων σοφῶν ἀποφθίγματα, ἃ καὶ αὐτὰ Πυθοῖ ἀνέκειτο ταῦτα. Κλεοβούλου Λιπυρίου τὸ μέτρον λίσσεται, ὑπερβασίαι δὲ ἀλεγγίαι. Χίλωνος Λακεδαιμονίης, γυνῇ σιαυτόν. Πιτ-

stram feritatem accuset, qui Graecos vos & sanctos homines cum dicatis, sustinueritis tamen Graecum hominem prope templum (etenim non procul ab urbe dicitur esse rupes illa) tali supplicio afficere. Sed ipsi, puto, ridebitis, si quis talia contra vos dicat, & reliqui omnes laudabunt vestram contra impios crudelitatem. In universum populi, non explorato qualis sit, qui rebus praeest, iustusne an iniustus, ipsum simpliciter nomen tyrannidis odio habent; & tyrannum, etsi Aeacus, aut Minos, aut Rhadamanthus fuerit, similiter universim student tollere, dum malos eorum ob oculos sibi ponunt, bonos autem, ob communionem nominis, odio simili complectuntur. Equidem audio, apud vos etiam Graecos, multos tyrannos fuisse sa-

ὑπὸ Φαύλῳ ὀνόματι δοκοῦντι, χρηστὸν καὶ ἡμερον ἦθος ἐπιδεδειγμένους ὧν ἐνίων καὶ λόγους εἶναι βραχεῖς ἐν τῷ ἱερῷ ὑμῶν ἀποκειμένους, ἀγάλματα καὶ ἀναθήματα τῷ Πυθίῳ. Ὅρατε δὲ καὶ τοὺς νομοθέτας τῷ κολαστι- 8 κῷ εἶδει τὸ πλεον νέμοντας, ὡς τῶν γε ἄλλων οὐδὲν ὄφελος, εἰ μὴ φόβος προσεῖη, καὶ ἐλπίς τῆς κολάσεως. ἡμῖν δὲ τοῦτο πολλῷ ἀναγκαιότερον τοῖς τυράννοις, ὅσω πρὸς ἀνάγκην ἐξηγούμεθα, καὶ μισοῦσί τε ἅμα, καὶ ἐπι- βουλεύουσιν ἀνθρώποις σύνεσμεν, ὅπου μὴδὲ τῶν μορμολυκεῖων ὄφελός τι ἡμῖν γίγνεται, ἀλλὰ τῷ περὶ τῆς Ὑδρας μύθῳ τὸ πρᾶγμ' εἴκειν. ὅσω γὰρ ἂν ἐκκόπτω- μεν, τοσῶδὲ πλείους ἡμῖν ἀναφύονται τοῦ κολάζειν ἀφ- ορμαί. Φέρειν δ' ἀνάγκη, καὶ τὸ ἀναφύομενον ἐκκό-

τακοῦ Μιτυληναίου, μὴδὲν ἄγαθ. Σόλωνος Ἀθηναίου, ὅρα μακροῦ βίου τέλος. Βίαντος Πριηνίως, οἱ πλείους κακίους. Θάλατος Μιλησίου, ἐγγύν παρὰ δ' ἄτα. V.

7 Πρὸς ἀνάγκην) Ἀναγκαστι- κῶς. G.

11 Ὑδρας μύθος) Ἐν Λίρῃ, τῇ Ἀργεῖᾳ κρήνῃ, ἀπὸ τοῦ Ὑδρα. Nota fabula. Cum videret Hercules se-

ptem capita rursus pullulare, iussit Iolao ὑποτίφειν τὰς καίει- μένας. Hydrae autem Adrastus, ἐν τῇ κατὰ Θηβῶν ἐκστρατείᾳ, τὸ ἐκ- τόπωμα ἐν τῷ σάκει περιεῖλ. . . . ὡς Εὐριπίδης Φοινίσσαις, ἔκατὸν ἐχί- θναις ἀσπίδ' ἐκπληρὸν γραφῇ Ὑ- δρας. G. (Postremas duas voces, quae deerant, ex Euripide addi- dimus.)

pientes, sub nomine, quod male vulgo audit, mansuetum & placidum ostendentes ingenium: & quorundam adeo ex illo numero, breviter dicta in vestro templo reposita, quasi signa quaedam & donaria, Pythio. Videtis legislatores etiam poenali sanctioni plurimum tribuere, cum reliquorum nul- lus sit usus, nisi metus adsit & expectatio poenae. Nobis vero tyrannis multo magis illud necessarium est, in quan- tum invitis imperamus, & cum hominibus versamur, qui odio nos habent & infidiis appetunt, ubi terreculentis larvaris nihil proficitur; sed Hydrae fabulam res refert: quo plures enim exciderimus, tanto plures subnascuntur puniendi occasiones. Ausferre autem oportet, quod subna-

πτειν αἰεὶ, καὶ ἐπικαίειν, νῆ Δία, κατὰ τὸν Ἰόλεων, εἰ μέλλοιμεν ἐπικρατήσειν. τὸν γὰρ ἅπαξ εἰς τὰ τοιαῦτα ἐμπεσεῖν ἠναγκασμένον, ὅμοιον χρὴ τῇ ὑποδέσει καὶ αὐτὸν εἶναι· ἢ Φειδόμενον τῶν πλησίων, ἀπολωλέναι. ὅλως δὲ, τίνα οἶεσθε οὕτως ἄγριον, ἢ ἀνήμερον ἄνθρωπον εἶναι, ὡς ἡδεσθαι μαστιγοῦντα, καὶ οἰμωγῶν ἀκούοντα, καὶ σφαττομένους ὀρώντα, εἰ μὴ ἔχοι τινὰ μεγάλην τοῦ κολάζειν αἰτίαν; ποσάκις γοῦν ἐδάκρυσα μαστιγουμένων ἄλλων, ποσάκις δὲ θρηνεῖν καὶ ὀδύρεσθαι τὴν ἐμαυτοῦ τύχην ἀναγκάζομαι, μείζω κόλασιν αὐτὸς καὶ χρονιωτέραν ὑπομένων; ἀνδρὶ γὰρ φύσει μὲν ἀγαθῷ, διὰ δ' ἀνάγκην πικρῷ, πολὺ τοῦ κολάζεσθαι τὸ κολάζειν χαλεπώτερον. Εἰ δὲ δεῖ μετὰ παρρησίας εἰπεῖν, ἐγὼ μὲν εἰ αἴρεσίς μοι προτεβείη, πότερα βούλομαι, κολάζειν τινὰς ἀδίκως, ἢ αὐτὸς ἀποθανεῖν, εὖ ἴστε, ὡς οὐδὲν μελλήσας, ἐλοίμην ἂν τεθῆναι μᾶλλον, ἢ μηδὲν ἀδι-

scitur, & excidere semper, & urere Iolai instar, vincere si velimus. Eum enim, qui semel in hanc vitam incidere coactus est, oportet aut similem esse argumento, quod agendum suscepit, aut, dum aliis parcit, ipsum perire. Quem vero omnino putatis hominem ferum adeo & immitem esse, qui delectetur flagellandis aliis, & ploratu illorum audiendo, & spectandis caedibus, nisi magnam aliquam habeat puniendi causam? Quoties ego, dum flagellis alii caederentur, illacrimavi! quoties deplorare lamentarique meam fortunam cogor, maiorem ipse & longiorem poenam sustinens! Viro enim natura bono, sed quem acerbum esse cogat necessitas, punire multo, quam puniri, difficilius est. Si vero libere dicendum est, equidem optione proposita, utrum malim iniuste quosdam punire, quam ipse mori; scitote, me nulla cunctatione interposita mortem potius electurum, quam, qui nihil iniuste egerint, punire. Si quis

κούντας κολάζειν. εἰ δέ τις Φαίη, βούλει, ὦ Φάλαρι, αὐτὸς τεθνᾶναι ἀδίκως, ἢ δικαίως κολάζειν τοὺς ἐπιβούλους; τοῦτο βουλοίμην ἄν. αὐτίς γὰρ ὑμᾶς, ὦ Δελφοί, συμβούλους καλῶ, πότερον ἄμεινον εἶναι ἀδίκως ἀποθανεῖν, ἢ ἀδίκως σῶζειν τὸν ἐπιβεβουλευκότα; οὐδεὶς οὕτως, οἶμαι, ἀνόητός ἐστιν, ὅς οὐκ ἂν προτιμήσειε ζῆν μᾶλλον, ἢ σῶζων τοὺς ἐχθροὺς ἀπολωλέναι. καίτοι πόσους ἐγὼ καὶ τῶν ἐπιχειρησάντων μοι, καὶ Φανεράως ἐληλεγμένων, ὅμως ἔσωσα; οἷον Ἀκανθὸν ταυτονί, καὶ Τιμοκράτην, καὶ Λεωγόραν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, παλαιᾶς συνηθείας τῆς πρὸς αὐτοὺς μνημονεύσας. Ὅταν δὲ βου- 10 ληθῇτε τοῦμὸν εἰδέναι, τοὺς εἰσφοιτῶντας εἰς Ἀκράγαντα ξένους ἐρωτήσατε, ὅποιος ἐγὼ περὶ αὐτοὺς εἰμι, καὶ εἰ φιλανθρώπως προσφέρομαι τοῖς καταίρουσιν, ὅς γε καὶ σκοποὺς ἐπὶ τῶν λιμένων ἔχω, καὶ πευθῆνας, τίνες καὶ ὅθεν καταπεπλεύκασιν, ὡς κατ' ἀξίαν τιμῶν, ἀποπέμποιμ αὐτούς. ἔνιοι δὲ καὶ ἐξεπίτηδες φοιτῶσι παρ' 15 Πυθῆνας) Πίσται, περιεργί. G.

vero dicat, Utrum vis, Phalari, ipse iniuste mori, an iuste punire infidiatores? hoc sane posterius maluerim. Denuo enim vos, Delphi, in consilium mihi advoco, meliusne sit iniuste mori, an iniuste servare infidiatorem? Nemo ita, puto, stupidus est, quin vivere potius praeferat, quam inimicis servandis ipse perire. Quamquam quot ego eorum etiam, qui insidias mihi struxerant, manifeste licet convictos, tamen servavi? velut Acanthum hunc & Timocratem, & Leagoram illius fratrem, memoria antiquae cum illis consuetudinis adhibita. Si vero meam vitae rationem nosse volueritis, peregrinos Agrigentum venientes interrogate, qualem me illis praebeam, utrum humane tractem, qui eo deferuntur: qui in portibus speculatores habeam, exploraturos, qui & unde navibus venerint? ut pro dignitate cuiusque honoratos dimittam. Quidam vero etiam de-
Lucian. Vol. V. D

ἐμὲ, οἱ σοφώτατοι τῶν Ἑλλήνων, καὶ οὐ Φεύγουσι τὴν
 συνουσίαν τὴν ἐμὴν ὥσπερ ἀμέλει καὶ πρῶν ὁ σοφὸς
 Πυθαγόρας ἦκεν ὡς ἡμᾶς, ἀλλὰ μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ ἀκη-
 κοῶς. ἐπεὶ δ' ἐπειράθη, ἀπῆλθεν ἐπαινῶν με τῆς δικαιο-
 σύνης, καὶ ἐλεῶν τῆς ἀναγκαίας ὀμότητος. εἶτα οἶσθε
 τὸν πρὸς τοὺς ὀνείους Φιλάνθρωπον, οὕτως ἀδίκως τοῖς
 οἰκειοῖς προσφέρεσθαι, εἰ μὴ τι διαφερόντως ἠδίκητο;
 11 Ταῦτα μὲν οὖν ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπολελόγημαι ὑμῖν, ἀ-
 ληθῆ, καὶ δίκαια, καὶ ἐπαίνου μᾶλλον, ὥς ἐμαυτὸν
 πείβω, ἢ μίσους ἄξια. ὑπὲρ δὲ τοῦ ἀναθήματος, καιρὸς
 ὑμᾶς ἀκοῦσαι εἶναι καὶ ὅπως τὸν ταῦρον τοῦτον ἐκτησά-
 μην, οὐκ ἐκδοὺς αὐτὸς τῷ ἀνδριαντοποιῷ. μὴ γὰρ οὕτω
 μανεῖην, ὥς τοιούτων ἐπιθυμῆσαι κτημάτων. ἀλλὰ Πε-
 ρίλαος ἦν τις ἡμεδαπὸς, χαλκεὺς μὲν ἀγαθὸς, πονηρὸς
 δὲ ἄνθρωπος. οὗτος πάμπλου τῆς ἐμῆς γνώμης διημαρ-
 τηκῶς, ὥτεο χαριεῖσθαι μοι, εἰ καινὴν τινα κόλασιν

6 Ὀνείους) Ἀλλογενεῖς, ξένους,
 ἀλλοτρίους. G.

10 Ὑ. δὲ τοῦ ἀναθήματος) Περι

τῷ χαλκοῦ ταύρου, ὅπως Φαλά-
 ριδος περιεγύγεται ὁ Χαλκυργός.

G.

dita opera ad me ventitant, Graecorum sapientissimi, nec
 consuetudinem meam refugiant. Ut nempe etiam nuper sa-
 piens Pythagoras ad nos venit, qui cum alia de me audif-
 set, experimento facto discessit, meam laudans iustitiam,
 & necessariae misertus crudelitatis. Deinde putatis, homi-
 nem peregrinis adeo humanum, iniuste tractaturum suos,
 nisi insigni affectum iniuria? Atque haec quidem pro me
 dixi, vera, iusta, laude potius, quam odio, digna. Iam de
 donario vos audire tempus est, quomodo dominus huius
 tauri factus sim, quem non locaverim statuario. Absit enim
 a me ille furor, ut tale quid possidere cupiam. Sed fuit Pe-
 rilaus aliquis nostras, faber bonus, sed homo *idem* pessi-
 mus. Hic multum a coniectando animo meo aberrans, gra-
 tum se mihi facturum rebatur, tanquam poenis omnino

ἐπινοήσειεν, ὡς ἐξ ἅπαντος κολάζειν ἐπιθυμοῦντι. καὶ δὴ κατασκευάσας τὸν βῶν, ἥκέ μοι κομίζων, κάλλιστον ἰδεῖν, καὶ πρὸς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένον· κινήσεως γὰρ αὐτῷ καὶ μυκηθμοῦ ἔδει μόνον πρὸς τὸ καὶ ἐμφυχον εἶναι δοκεῖν. ἰδὼν δὲ, ἀνέκραγον εὐθύς, ἄξιον τὸ κτῆμα τοῦ Πυθίου· πεμπτέος ὁ ταῦρος τῷ θεῷ. ὁ δὲ Περίλαος παρεστὼς, Τί δ' εἰ μάθοις, ἔφη, τὴν σοφίαν τὴν ἐν αὐτῷ, καὶ τὴν χρείαν, ἣν παρέχεται; καὶ ἀνοιξας ἅμα τὸν ταῦρον κατὰ τὰ νῶτα, ἣν τινα, ἔφη, κολάζειν ἐθέλης, ἐμβιβάσας εἰς τὸ μηχανήμα τοῦτο, καὶ κατακλείσας, προστιθέναι μὲν τοὺς αὐλοὺς τούσδε πρὸς τοὺς μυκτῆρας τοῦ βόου, πῦρ δ' ὑποκαίειν κελεύειν· καὶ ὁ μὲν οἰμῶζεται, καὶ βοήσεται, ἀλήκτοις ταῖς ὀδύναϊς ἐχόμενος· ἡ βοή δὲ, διὰ τῶν αὐλῶν μέλη σοι ἀποτελέσει, οἷα λυγρώτατα, καὶ ἐπαυλήσει θρηνῶδες, καὶ μυκήσεται γοερώτατον, ὡς τὸν μὲν κολάζεσθαι, σὲ δὲ τέρπεσθαι μεταξὺ καταυλούμενον. Ἐγὼ δὲ ὡς τοῦτ' ἤκου- 12

gaudenti, si novam quandam poenam excogitasset. Fabricatum igitur bovem mihi attulit, pulcherrima specie, & ad exactissimam similitudinem elaboratum: solo enim motu & mugitu deficiebatur, quo minus animatus esse videretur. Ad primum autem conspectum exclamavi, dignum opus, quod habeat Pythius. Mittendus hic taurus Deo. Adstans autem Perilaus, Quid si, inquit, noris artem in illo adhibitam, & quem usum praebeat? & simul aperiens prope tergum bovem, si quem punire, inquit, volueris, imposito illo in hanc machinam, eaque clausa, applicari has tibias iube naribus bovis, & succendi ignem. Sic iste eiulabit & clamabit, dolore infinito cruciatus: clamor autem iste per tibias modulus tibi efficiet canoros maxime, & threnis aptos sonos accinet, ac lugubre quiddam mugiet; adeo ut, dum ille punitur, tibiae tu sonis interim demulceare. Ego vero, his auditis, infelix artificium hominis abomina-

σα, ἐμυσάχθην τὴν κακομηχανίαν τοῦ ἀνδρὸς, καὶ τὴν ἐπίνοιαν ἐμίσησα τοῦ κατασκευάσματος, καὶ οἰκείαν αὐτῷ τιμωρίαν ἐπέθηκα. καὶ ἄγε δὴ, ἔφην, ὦ Περίλαε, εἰ μὴ κενὴ ἄλλως ὑπόσχῃς ταῦτά ἐστι, δείξον ἡμῖν αὐτὸς εἰσελθὼν, τὴν ἀλήθειαν τῆς τέχνης, καὶ μίμησαι τοὺς βοῶντας, ἵν' εἰδῶμεν εἰ καὶ ἂ Φῆς μέλη, διὰ τῶν αὐλῶν Φθέγγεται. πείθεται μὲν τούτοις ὁ Περίλαος· ἐγὼ δὲ, ἐπεὶ ἔνδον ἦν, κατακλείσας αὐτὸν, πῦρ ὑφάπτειν ἐκέλευον, Ἀπολάμβανε εἰπὼν τὸν ἄξιον μισθὸν τῆς θαυμαστῆς σου τέχνης, ἵν' ὁ διδάσκαλος τῆς μουσικῆς πρῶτος αὐτὸς αὐλῆς. καὶ ὁ μὲν δίκαια ἔπασχεν, ἀπολαύων τῆς αὐτοῦ εὐμηχανίας· ἐγὼ δὲ, ζῶντα, καὶ ἔτι ἔμπνουν ὄντα τὸν ἄνδρα, ἐξαιρεθῆναι κελεύσας, ὥς μὴ μιάνῃ τὸ ἔργον ἐναποθανῶν, ἐκείνον μὲν ἄταφον κατὰ κρημνῶν ῥίπτειν ἐκέλευσα· καθάρας δὲ τὸν βοῦν, ἀπέπεμψα ὑμῖν ἀνατεθῆσόμενον τῷ θεῷ, καὶ ἐπιγράψαι γε ἐπ' αὐτῷ ἐκέλευσα τὴν πᾶσαν διήγησιν τοῦ ἀνατιθέντος ἐμοῦ τούνομα, τὸν τεχνίτην τὸν Περίλαον, τὴν ἐπίνοιαν τὴν ἐκεί-

rus, & exosus ingenium huius machinae, propriam illi poenam imposui: & Age sane, inquam, Perilaë, nisi vana temere illa sunt promissa, ostende nobis ingressus ipse veritatem artis tuae, & imitare clamantes, ut sciamus, utrum, quos praedicas modulos, ii per tibias sonent. Obsequitur Perilaus: at ego, cum intus esset, concluso homine, ignem succendi iussi, Habe tibi, dicens, dignam mercedem admirabilis illius artis tuae, ut magister illius musices primus ipse canas. Atque ille digna factis suis passus est, fructum percipiens ingeniosae machinationis. Ceterum ego viventem adhuc & spirantem hominem eximi iussi, ne intra moriendo opus pollueret, & insepultum per praeceps abiici. Expiatum vero bovem vobis misi dedicandum Deo, & inscribi totam narrationem iussi, meum, dedicantis, nomen, artificem Perilaum, ipsius

ται, τὴν δικαιοσύνην τὴν ἐμὴν, τὴν πρέπουσαν τιμωρίαν,
 τὰ τοῦ σοφοῦ χαλκείας μέλη, τὴν πρώτην πείραν τῆς
 μουσικῆς. Ὑμεῖς δὲ, ὦ Δελφοὶ, δίκαια ποιήσετε, θύ- 13
 σαντες μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ μετὰ τῶν πρέσβεων, ἀναβέντες δὲ
 τὸν ταῦρον ἐν καλῷ τοῦ ἱεροῦ, ὡς πάντες εἰδέειν οἷός ἐγώ
 πρὸς τοὺς πονηροὺς εἰμι, καὶ ὅπως ἀμύνομαι τὰς περι-
 τὰς ἐς κακίαν ἐπιθυμίας αὐτῶν. ἱκανὸν γοῦν καὶ τοῦτο
 μόνον δηλῶσαί μου τὸν τρόπον, Περίλαος κολασθεὶς, καὶ
 ὁ ταῦρος ἀνατεθεὶς, καὶ μηκέτι Φυλαχθεὶς πρὸς ἄλλων
 κολαζομένων αὐλήματα, μηδὲ μελωδήσας ἄλλο. ἔτι,
 πλὴν μόνῃ τὰ τοῦ τεχνίτου μυκήματα καὶ ὅτι ἐν μόνῳ
 αὐτῷ καὶ πείραν ἔλαβον τῆς τέχνης, καὶ κατέπαυσα
 τὴν ἄμουσον ἐκείνην καὶ ἀπάνθρωπον ὠδὴν. καὶ τὰ μὲν
 παρόντα ταῦτα παρ' ἐμοῦ τῷ θεῷ. ἀναθήσω δὲ καὶ ἄλ-
 λα πολλάκις, ἐπειδὴν μοι παράσχη μηκέτι δεῖσθαι
 κολάσεων. Ταῦτα μὲν, ὦ Δελφοὶ, τὰ παρὰ τοῦ Φα- 14
 λάριδος, ἀληθῆ πάντα, καὶ οἷα ἐπράχθη ἑκάστα, καὶ

commentum, meam iustitiam, poenam decentem, sapien-
 tis fabri modulos, primum musices experimentum. Vos
 vero, Delphi, quod iustum est, feceritis, si pro me cum
 legatis rem sacram feceritis, dedicaveritisque taurum ho-
 nesto sacri loco, ut sciant omnes, qualis ego in malos
 sim, & quomodo ulciscar nimias illorum ad mala cupidi-
 tates. Sufficit enim vel hoc solum ad declarandum ingenium
 meum, Perilaus punitus, dedicatus taurus, neque servatus
 amplius ad aliorum puniendorum cantus, nulla dum alia
 melodia edita, praeter solos artificis mugitus: & quod in
 illo solo & experimentum cepi artis, & finem imposui
 cantui illi a Musis & humanitate abhorrenti. Et in praesens
 ista quidem a me Deo oblata sunt. Dedicabo autem saepe
 etiam alia, si hoc mihi praestiterit, ut poenis non amplius
 indigeam. Haec, Delphi, quae a Phalaride dicere iussi sumus,

δίκαιοι ἂν εἴημεν πιστεύεσθαι ὑφ' ὑμῶν, μαρτυροῦντες, ὡς ἂν καὶ εἰδότες, καὶ μηδεμίαν τοῦ ψεύδεσθαι νῦν αἰτίαν ἔχοντες. εἰ δὲ δεῖ καὶ δεηθῆναι ὑπὲρ ἀνδρὸς μάτην ποιηροῦ δοκοῦντος, καὶ ἄκοντος κολάζειν ἠναγκασμένου, ἰκετεύομεν ὑμᾶς ἡμεῖς οἱ Ἀκραγαντινοί, Ἕλληνες τε ὄντες, καὶ τὸ ἀρχαῖον Δωριεῖς, προσήσεσθαι τὸν ἄνδρα, Φίλον εἶναι ἐθέλοντα, καὶ πολλὰ καὶ δημοσία καὶ ἰδία ἕκαστον ὑμῶν εὖ ποιῆσαι ὠρμημένον. λάβετε οὖν αὐτοὺς τὸν ταῦρον, καὶ ἀνάβετε, καὶ εὐξασθε ὑπὲρ τε τῆς Ἀκράγαντος, καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ Φαλάριδος, καὶ μήτε ἡμᾶς ἀπράκτους ἀποπέμψητε, μήτ' ἐκεῖνον ὑβρίσῃτε, μήτε τὸν θεὸν ἀποστερήσῃτε καλλίστου τε ἅμα, καὶ δικαιοτάτου ἀναθήματος.

vera omnia, & qualia gesta sunt singula. Ac digni videmur esse, quibus fides habeatur a vobis, cum perhibeamus testimonium, tanquam qui sciamus, & nullam iam mentendi causam habeamus. Si vero etiam preces interponendae sunt pro viro, qui sine causa videtur malus, quique praeter voluntatem suam punire cogitur, supplicamus vobis nos Agrigentini, qui Graeci sumus, & antiqua origine Diores, ut admittatis virum, amicum vobis esse cupientem, & multa in vos publice, & privatim in singulos vestrum bona conferre paratum. Accipite ergo ipsi taurum, & dedicate, & pro Agrigento, ipsoque Phalaride vota facite: & nec infesta re nos dimiseritis, nec illum affeceritis contumelia, nec Deum pulcherrimo iustissimoque donario privaveritis.

ΦΑΛΑΡΙΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

ΟΤΤΕ Ἀκραγαντίνων, ὧ ἄνδρες Δελφοὶ, πρόξενος ἔ
 ὤν, οὔτε ἰδιόξενος αὐτοῦ Φαλάριδος, οὔτ' ἄλλην ἔχων
 πρὸς αὐτὸν, ἢ εὐνοίας ἰδίαν αἰτίαν, ἢ μελλούσης Φιλίας
 ἐλπίδα· τῶν δὲ πρέσβειων ἀκούσας τῶν ἡκόντων παρ' αὐ-
 τοῦ, ἐπιεικῇ καὶ μέτριά διεξιόντων, καὶ τὸ εὐσεβὲς ἅμα,
 καὶ τὸ κοινῇ συμφέρον, καὶ μάλιστα τὸ Δελφοῖς πρέ-
 πον προοράμενος, ἀνέστην παραινέσων ὑμῖν, μήτε ὑβρί-

2 Πρόξενος ὤν) Πρόξενος ὁ ὅλος πόλεως ξένος· ἰδιόξενος, ὁ ἰδία καθ' αὐτὸν ξένος ὤν. πρόξενος δὲ καὶ ἰδιόξενος καὶ ἀστόξενος ταύτῃ διαφέρει. πρόξενος μὲν, ὁ φανερῶς πόλεως τινός τισι πολίταις κατὰ τρόπον ξένος. ἰδιόξενος δὲ ὁ ἰδίας ἐνὶ ξένος. ἀστόξενος δὲ ὁ κοινῇ πᾶσι τοῖς ἐκ τῆς πόλεως ξένος, ὅποιοι πρὸτ' ἂν ᾖσι τὸ ἄθος. οἱ μίντοι νεώτεροι τῶν ῥητόρων προξένους καλοῦσι τοὺς παραιτίους τινος πράξεως τισὶ γυνομένοις· καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ καὶ τοὺς προξένους συσπουδάζειν τοῖς, ὅτι εἰσι πρόξενοι τὰ παραιτία τῶν καταθυμῶν, καὶ ἐκπορίζειν ἐπὶ τὸ ῥᾶστον πράγοντας. ἢ καὶ ἐπὶ τῶν χειρίων παρεληπτῶν τοῦτο καταχρησμένον οὕτω λοιπὸν τῶν μὴ κεκριμένων τῇ κρίσει προσχόντων· ἴτεροι δὲ προξένους μὲν φα-

σι, τοὺς κατὰ δόγμα πολιτικῶν προστάτας ὅλων πόλεων γινόμενους. ἰδιόξένους δὲ τοὺς ἐκ πλείονος χρόνου ἢ ἐκ πατέρων παραδόσεως τηρούντας ὁμόνοιαν, καὶ πολλὰ ταῖς πατρίσιν ἀπύχουσιν· οἱ φαινόμενοι, καὶ σφραγίδας ἀλλήλοις δεικνύοντες, καὶ συμβολὰς τινα ποιοῦμενοι, ἵνα οὐδ' ἂν πέμπουσιν ἀγνώστας οἷον υἱοὺς ἢ οἰκίους προσδύχωνται, ἴτεροι δὲ διὰ σύμβολας. Φασὶ δὲ καὶ δορυξένους οὕτως τοὺς κατὰ πόλεμον ἀλλήλους φιλοποιουμένους, ὥς Διομήδης Γλαῦκον. ξένους δὲ ἀπλῶς, τοὺς ἐξ ἑτέρας πόλεως παρεπιδημοῦντας, ἵαν τε ἀγνώστας ᾄσιν, ἵαν τε ἔγνωσμένοι. τοὺς δὲ ἰδιόξένους οὐδ' ἐν οἰκίᾳ τις ὑποδέχεται, καὶ συμπράξει τί τῶν χρησίμων ἢ μνησέσθαι τῶν ἀπὸρ . . . V.

PHALARIS ALTER.

NEQUE cura mihi Agrigentinorum hospitum publice data, Delphi, neque privatum cum Phalaride hospitium intercedit, neque aliam habeo aut peculiarem benevolentiae erga illum causam, aut futurae spem amicitiae. Ceterum auditis legatis ab eo venientibus, aequa & moderata differentibus, atque id', quod pium, & publice utile est, & Delphos maxime decet, spectans, surrexi adhortaturus vos,

- ζειν ἄνδρα δυνάστην εὐσεβοῦντα, μήτ' ἀνάθημα ἤδη τῷ θεῷ καθωμολογημένον, ἀπαλλοτριῶν καὶ ταῦτα, τριῶν τῶν μεγίστων ἐς αἰὲν ὑπόμνημα γενησόμενον, τέχνης καλλίστης καὶ ἐπινοίας κακίστης, καὶ δικαίας κολάσεως. Ἐγὼ μὲν οὖν, καὶ τὸ ἐνδοιαῖσαι ὑμᾶς ὅλως περὶ τούτου, καὶ δημιουργοὺς ἡμῖν προβεῖναι τὴν διάσκεψιν, εἰ χρὴ δέχεσθαι τὸ ἀνάθημα, ἢ ὀπίσω αὐθις ἀποπέμπειν, ἀνόσιτον ἢ εἶναι νομίζω· μᾶλλον δὲ, οὐδ' ὑπερβολὴν ἀσεβείας ἀπολελοιπέναι· οὐδὲν γὰρ ἀλλ' ἢ ἱεροσυλία τὸ πρᾶγμά ἐστι, μακρῶ τῶν ἄλλων χαλεπωτέρα, καὶ ὅσω τοῦ τὰ ἡδὴ ἀνατεθέντα συλᾶν, τὸ μὴδὲ τὴν ἀρχὴν τοῖς ἀνατιθέναι βουλομένοις ἐπιτρέπειν ἀσεβέστερον.
- 3 Δέομαι δὲ ὑμῶν Δελφὸς καὶ αὐτὸς ὢν, καὶ τὸ ἴσον μετέχων τῆς τε δημοσίου εὐκλείας, εἰ φυλάττοιτο, καὶ τῆς ἐναντίας δόξης, εἰ ἐκ τῶν παρόντων προσγένοιτο, μήτ' ἀποκλείειν τὸ ἱερὸν τοῖς εὐσεβοῦσι, μήτε τὴν πόλιν πρὸς

ut neque contumelia afficiatis virum potentem, religiosum, neque donarium, iam nuncupatum Deo, abalienetis, quod trium maximarum rerum omni aevo monumentum futurum est, artis praestantissimae, commentii pessimi, & iusti supplicii. Equidem ipsum hoc, dubitare vos omnino hac de re, ipsum hoc, quod eam proposuere nobis magistratus disputationem, *sitne recipiendum donarium, an retro rursus remittendum?* irreligiosum esse arbitror, vel potius, nullum impietati gradum, ultra quem ascendat, reliquisse. Nihil enim aliud quam sacrilegium hoc est, longe aliis gravius, quanto nimirum maior est impietas, quam spoliare dedicata, ne permittere quidem dedicare volentibus. Rogo autem vos, Delphus ipse quoque, & in partem veniens tum publicae bonae famae, si ea servetur, tum contrariae opinionis, si qua ex praesenti negotio contrahatur, ne claudatis sacrum religiosis, neque civitati nostrae infamiam

ἅπαντας ἀνθρώπους διαβάλλειν, ὡς τὰ πεμπόμενα τῷ
 θεῷ συκοφαντοῦσαν, καὶ ψῆφῳ καὶ δικαστηρίῳ δοκι-
 μάζουσιν τοὺς ἀνατίθεντας. οὐδεὶς γὰρ ἔτι ἀναθεῖναι
 τολμήσειεν ἂν, εἰδὼς οὐ προσησόμενον τὸν θεόν, ὅ, τι ἂν
 μὴ πρότερον Δελφοῖς δοκῇ. Ὁ μὲν οὖν Πύθιος, τὴν δι- 4
 καίαν ἤδη περὶ τοῦ ἀναλήματος ψῆφον ἤνεγκεν. εἰ γοῦν
 ἐμίσει τὸν Φάλαριν, ἢ τὸ δῶρον αὐτὸ ἐμυσάττετο, ῥάδιον
 ἦν ἐν τῷ Ἰονίῳ μέσῳ καταδῦσαι αὐτὸ, μετὰ τῆς ἀγού-
 σης ὀλκάδος. ὁ δὲ πολὺ τὸναντίον ἐν εὐδία τε διαπεραιω-
 ῖναι, ὡς Φασί, παρέσχεν αὐτοῖς, καὶ σῶς ἐς τὴν Κίρ-
 ραν κατάραι. Ὡς καὶ δῆλον, ὅτι προσίεται τὴν τοῦ μον- 5
 ἀρχου εὐσέβειαν. χρὴ δὲ καὶ ὑμᾶς τὰ αὐτὰ ἐκείνῳ ψη-
 φισαμένους, προσθεῖναι καὶ τὸν ταῦρον τουτονὶ τῷ ἄλ-
 λῳ κόσμῳ τοῦ ἱεροῦ. ἐπεὶ πάντων ἂν εἴη τοῦτ' ἀτοπώ-
 τατον, πέμψαντά τινα μεγαλοπρεπὲς οὕτω δῶρον θεῷ,
 τὴν καταδικάζουσιν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ψῆφον λαβεῖν, καὶ

apud omnes homines concilietis, quasi ea, quae mittuntur
 Deo, calumnietur, & calculo iudicioque exploret, qui ali-
 quid donant. Nemo enim amplius donare quidquam teme-
 re audebit, si sciat, non admissurum esse Deum, quod non
 prius Delphis *admittendum* videatur. Ac Pythius quidem iu-
 stum iam de donario suffragium tulit. Si enim odisset Pha-
 larin, aut munus illius abominaretur, facile illi erat me-
 dio in Ionio illud, cum ipsa navi, quae vhebat, demer-
 gere. Verum ille contra per serenitatem uti traicerent, ut
 aiunt, ipsis tribuit, & salvi ad Cirrham uti appellerent.
 Qua re etiam manifestum est, admitti ab eo monarchae
 pietatem. Oportet autem vos quoque eadem decernere, &
 adiacere hunc taurum reliquis templi ornamentis. Omnium
 enim absurdissimum fuerit, magnifici adeo muneris Deo
 missi auctorem, damnans ex templo suffragium referre, &

μισθὸν κομίσασθαι τῆς εὐσεβείας, τὸ κεκρίσθαι μηδὲ
 6 τοῦ ἀνατιθέναι ἄξιος. Ὁ μὲν οὖν τὰναντία μοι ἐγνωκώς,
 καθάπερ ἐκ τοῦ Ἀκράγαντος ἄρτι καταπεπλευκώς,
 σφαγὰς τινας, καὶ βίας, καὶ ἀρπαγὰς, καὶ ἀπαγω-
 γὰς ἐτραγώδει τοῦ τυράννου, μόνον οὐκ αὐτόπτης γεγε-
 νῆσθαι λέγων, ὃν ἴσμεν οὐδ' ἄχρι τοῦ πλείου ἀποδεδή-
 μηκότα. χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μηδὲ τοῖς πεπονθέναι
 φάσκουσι πάνυ πιστεύειν διηγουμένοις. ἄδηλον γὰρ εἰ
 ἀληθῆ λέγουσιν, οὐχ ὅπως αὐτοὺς, ἀ μὴ ἐπιστάμεθα,
 7 κατηγορεῖν. Εἰ δ' οὖν τι καὶ πέπρακται τοιοῦτον ἐν Σι-
 κελίᾳ, τοῦτ' οὐ Δελφοῖς ἀναγκαῖον πολυπραγμονεῖν,
 εἰ μὴ ἀντὶ ἱερέων ἥδη δικασταὶ εἶναι ἀξιούμεν καὶ δέον
 θύειν, καὶ τ' ἄλλα θεραπεύειν τὸν θεόν, καὶ συνανατι-
 θέναι, εἰ πέμψεί τις, σκοποῦντες καθήμεθα, εἴ τινες τῶν
 8 ὑπὲρ τὸν Ἴόνιον δικαίως ἢ ἀδίκως τυραννοῦνται. Καὶ τὰ

mercedem hanc religionis suae habere, ut ne dignus qui-
 dem sit habitus, qui aliquid donet. Ille quidem, qui con-
 traria mihi decrevit, quasi qui Agrigento modo huc ap-
 pulerit, caedes quasdam, & vim factam, & rapinas, & ab-
 ductiones tyranni tragica oratione retulit, tantum non vi-
 sa a se narrari dicens; quem tamen neque ad navem us-
 que peregrinatum esse novimus. Oportet autem talia ne
 his quidem, qui se passos esse dicunt, omnino credere nar-
 rantibus; cum, utrum vera dicant, incertum sit: nedum
 ut ipsi, quae non certo scimus, accusemus. Utrum igitur
 tale quidquam in Sicilia factum sit, hoc Delphis necesse
 non est studiose quaerere; nisi pro sacerdotibus iam iudi-
 ces esse postulamus; & cum mactare nos oportebat, &
 reliquum Dei cultum peragere, & una ponere donaria, si
 quis mittat, sedemus disceptaturi, si qui trans Ionium ma-
 re iuste aut iniuste tyrannidem gerant. Aliorum quidem

μὲν τῶν ἄλλων ἔχέτω ὅπῃ καὶ βούλεται· ἡμῖν δὲ ἀναγκαῖον, οἶμαι, τὰ ἡμέτερα αὐτῶν εἰδέναι, ὅπως τε πάλαι διέκειτο, καὶ ὅπως νῦν ἔχει, καὶ τί ποιοῦσι λῶν ἔσται. ὅτι μὲν δὴ ἐν κρημνοῖς τε οἰκοῦμεν αὐτοὶ, καὶ πέτρας γοωργοῦμεν, οὐχ' Ὀμηρον χρὴ περιμένειν, δηλώσοντα ἡμῖν, ἀλλ' ὅραν πάρεστι ταῦτα· καὶ ὅσον ἐπὶ τῇ γῇ, βαθεῖ λιμῶ ἀεὶ συνῆμεν ἄν. τὸ δ' ἱερὸν, καὶ ὁ Πύθιος, καὶ τὸ χρηστήριον, καὶ οἱ θύοντες, καὶ οἱ εὐσεβοῦντες, ταῦτα Δελφῶν τὰ πεδία, ταῦθ' ἡ πρόσδος, ἐντεῦθεν ἡ εὐπορία, ἐντεῦθεν αἱ τροφαί. χρὴ γὰρ τάληθ' ἡμᾶς αὐτοὺς λέγειν, καὶ τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν ποιητῶν, ἄσπαρτα ἡμῖν καὶ ἀνήροτα φύεται τὰ πάντα ὑπὸ γεωργῶ τῷ θεῷ, ὃς οὐ μόνον τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἑλλήσιν ἀγαθὰ γιγνόμενα παρέχει, ἀλλ' εἴ τι ἐν Φρυγίῃ, ἢ Λυδῶις, ἢ Πέρσαις, ἢ Ἀσσυρίοις, ἢ Φοίνιξιν, ἢ Ἰταλίωταις, ἢ Ὑπερβορέοις αὐτοῖς, πάντα ἐς Δελφοὺς

res, quomodocunque lubuerit, se habeant. Nobis autem necessarium arbitror nostra ipsorum scire, cum ut olim constituta fuerint, tum uti nunc se habeant, & quid facientibus melius futurum sit. Ac nos in praecipitiis habitare, & saxa arare, non Homerus nobis exspectandus est, qui nos doceat; sed videre ista licet: & quantum ad terram, prolixam semper cum fame essentibus. Sed templum, & Pythius, & oraculum, & mastantes, & religiosi, hi Delphorum agri, hi reditus, hinc bona copia, hinc alimenta, (oportet enim vera, inter nos quidem certe, dicere) & quod a poetis dicitur, sine semine nostro, sine aratro, proveniunt omnia: agrum nostrum colente Deo, qui non ea solum, quae apud reliquos Graecos nascuntur, bona nobis praebet; sed si quid apud Phrygas, Lydos, Persas, Assyrios, aut Phoenices, aut Italos, aut ipsos Hyperboreos, nasci-

- ἀφικνεῖται. καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν θεὸν ἡμεῖς τιμώ-
μεθα ὑφ' ἀπάντων, καὶ εὐποροῦμεν, καὶ εὐδαιμονοῦ-
μεν· ταῦτα τὸ ἀρχαῖον· ταῦτα τὸ μέχρι νῦν, καὶ μὴ
9 παυσαίμεθά γε οὕτω βιοῦντες. Μένωται δὲ οὐδεὶς πώ-
ποτε ψῆφον ὑπὲρ ἀναθήματος παρ' ἡμῖν ἀναδοθεῖσαν,
οὐδὲ κωλυέμεν τινα θύειν ἢ ἀνατιθέναι. καὶ διὰ τούτ',
οἶμαι, καὶ αὐτὸ ἐς ὑπερβολὴν ἠύξηται τὸ ἱερόν, καὶ ὑπερ-
πλουτεῖ ἐν τοῖς ἀναθήμασι. δεῖ τοίνυν μὴδ' ἐν τῷ παρόντι
καινοτομεῖν μηδέν, μηδὲ παρὰ τὰ πάτρια νόμον καβι-
στάναι, φιλοκρινεῖν τὰ ἀναθήματα, καὶ γενεαλογεῖν
τὰ πεμπόμενα, ὅθεν, καὶ ἀπ' ὅτου, καὶ ὅποια· δεξα-
μένους δὲ ἀπραγμόνως ἀνατιθέναι, ὑπηρετοῦντας ἀμφοῖν,
10 καὶ τῷ θεῷ, καὶ τοῖς εὐσεβέσι. Δοκεῖτε δέ μοι, ὦ ἄν-
δρες Δελφοί, ἄριστα βουλευέσθαι περὶ τῶν παρόντων,
εἰ λογίσεσθε πρῶτον ὑπὲρ ὅσων καὶ ἡλικίων ἐστὶν ἡ σκέ-
ψις· πρῶτον μὲν ὑπὲρ τοῦ θεοῦ, καὶ τοῦ ἱεροῦ, καὶ θυ-

tur, Delphos omnia perveniunt. Et secundo post Deum loco nos colimur ab omnibus, & abundamus, & beati sumus. Haec antiqua ratio, haec adhuc obtinet, & utinam ita vivere non desinamus! Recordatur autem nemo unquam suffragium de donario apud nos latum, nec prohibitum quemquam, quo minus sacrificaret, vel dedicaret aliquid. Ac propter hoc ipsum, puto, supra modum auctum est sacrum, & abundat donariis. Quare nec in praesenti novandum quidquam, neque praeter patrium morem lex constituenda, ut scrupulose iudicentur donaria, & eorum, quae mittuntur, origo inquiratur, unde, a quo, & qualia sint? sed accepta sine operosa quaestione dedicare, tum Deo ministrantes, tum religiosus. Videmini autem mihi, Delphi, sic demum optime de praesentibus iudicaturi, si primum consideraveritis, de quot quantisque rebus sit quaestio. Primo quidem de Deo, & templo, & victimis, & donariis, &

σιῶν, καὶ ἀναθημάτων, καὶ ἐθῶν ἀρχαίων, καὶ θεσμῶν
παλαιῶν, καὶ δόξης τοῦ μαντείου· ἔπειτα, ὑπὲρ τῆς πό-
λεως ὅλης, καὶ τῶν συμφερόντων τῷ τε κοινῷ ἡμῶν, καὶ
ἰδία ἐκάστῳ Δελφῶν· ἐπὶ πᾶσι δὲ, τῆς παρὰ πᾶσιν
ἀνθρώποις εὐκλείας ἢ κακοδοξίας. τούτων γὰρ οὐκ οἶδα
εἴ τι μείζον, εἰ σωφρονεῖτε, ἢ ἀναγκαιότερον ἡγήσῃσθε
ἂν. Περὶ μὲν οὖν ὧν βουλευόμεθα, ταῦτά ἐστιν. οὐ Φά- 11
λaris τύραννος εἷς, οὐδὲ ταῦρος οὗτος, οὐδὲ χαλκὸς μό-
νον, ἀλλὰ πάντες βασιλεῖς, καὶ πάντες δυνάσται, ὅσοι
νῦν χρῶνται τῷ ἱερῷ, καὶ χρυσὸς, καὶ ἄργυρος, καὶ ὅσα
ἄλλα τίμια, πολλὰ πολλάκις ἀνατεθῆσόμενα τῷ θεῷ.
πρῶτον μὲν γὰρ τὸ κατὰ τὸν θεὸν ἐξετασθῆναι ἄξιον.
Τίνος οὖν ἕνεκα, μὴδ' ὥς αἰεὶ, μὴδ' ὥς πάλαι τὰ περὶ 12
τῶν ἀναθημάτων ποιήσομεν; ἢ τί μεμφόμενοι τοῖς πα-
λαιοῖς ἔθεσι, καινοτομήσομεν; καὶ ὃ μὴδὲ πάποτε, ἀφ'
οὗ τὴν πόλιν οἰκοῦμεν, καὶ ὃ Πύθιος χρᾶ, καὶ ὃ τρίπους

moribus antiquis, & legibus vetustis, & gloria oraculi:
deinde de tota civitate, & his, quae cum reipublicae no-
strae, tum privatim unicuique Delphorum conducant: su-
per omnia vero de bona aut mala apud omnes homines
fama. Hisce enim si quid maius, magisque necessarium, mo-
do sanum adhibeatis iudicium, existimetis, non novi. Haec
ergo sunt, de quibus deliberamus: non Phalaris unus ty-
rannus, neque taurus iste, neque aes tantum; sed reges
omnes, & omnes Dynastae, qui iam sacro utuntur, &
aurum, & argentum, & quaecunque alia pretiosa dedican-
da sunt in posterum Deo. Primo quidem, quod ad Deum
pertinet, exploratu dignum. Qua igitur de causa non ut
semper, neque ut olim, quae ad donaria referuntur, facie-
mus? aut quid reprehendentes in vetusto more novabimus;
& quod nunquam a nobis, ex quo urbem habemus, &
Pythius responderet, & tripus loquitur, & sacerdos inspira-

Οθέγγεται, καὶ ἡ ἱέρεια ἐμπνεῖται, γεγένηται ἡμῖν,
 νῦν καταστησόμεθα, κρίνεσθαι, καὶ ἐξετάζεσθαι, τοὺς
 ἀνατιθέοντας; καὶ μὴν ἐξ ἐκείνου μὲν τοῦ παλαιοῦ ἔθους,
 τοῦ ἀνέδην καὶ πᾶσιν ἐξεῖναι, ὁράτε ὅσων ἀγαθῶν ἐμπέ-
 πλησται τὸ ἱερόν, ἀπάντων ἀνατιθέντων, καὶ ὑπὲρ τὴν
 13 ὑπάρχουσαν δύναμιν ἐνίων δωρουμένων τὸν Θεόν. Εἰ δ'
 ὑμᾶς αὐτοὺς δοκιμαστὰς καὶ ἐξεταστὰς ἐπιστήσετε
 τοῖς ἀναβήμασιν, ὅκνῳ μὴ ἀπορήσωμεν τῶν δοκιμασθη-
 σομένων ἔτι, οὐδενὸς ὑπομένοντος, ὑπόδικον αὐτὸν καβι-
 στάναι, καὶ ἀναλίσκοντα, καὶ καταδαπανῶντα, παρ'
 αὐτοῦ κρίνεσθαι, καὶ ὑπὲρ τῶν ὅλων κινδυνεύειν, ἢ τίνι
 βιωτὸν, εἰ κριθήσεται τοῦ ἀνατιθέναι ἀνάξιος;

tur, factum est, nunc constituemus, ut iudicentur, & ex-
 plorentur, qui aliquid dedicant? Atqui ex antiquo illo mo-
 re, quo promiscue, & omnibus hoc licet, videtis, quot
 quantisque bonis templum impletum sit, dedicantibus omni-
 bus, & supra vires suas quibusdam Deo donantibus. Si ve-
 ro vos cognitores quaesitoresque donariis constitueritis,
 metuo, ne non habeamus amplius, quae explorentur; cum
 futurum sit, ut nemo sustineat reum se constituere, &
 sumtibus atque impensis e sua re familiari factis insuper iu-
 dicari, & periclitari adeo de capite. Quis enim vivendum
 sibi putet, si indignus, qui donet aliquid, iudicetur?

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Η ΨΕΥΔΟΜΑΝΤΙΣ.

ΣΤ μὲν ἴσως, ὦ Φίλτατε Κέλσε, μικρόν τι τοῦτο καὶ ἱ
Φαῦλον οἶε τὸ πρόσταγμα, προστάττειν τὸν Ἀλεξάν-
δρου σοι τοῦ Ἀβωνοτειχίτου τοῦ γόητος βίον, καὶ ἐπι-
νοίας αὐτοῦ, καὶ τολμήματα, καὶ μαγγανείας εἰς βι-
βλίον ἐγγράψαντα πέμψαι. τὸ δὲ, εἴ τις ἐθέλοι πρὸς τὸ
ἀκριβὲς ἕκαστον ἐπεξιέναι, οὐ μείον ἐστίν, ἢ τὰς Ἀλεξ-
άνδρου τοῦ Φιλίππου πράξεις ἀναγράψαι· τοσοῦτος εἰς
κακίαν οὗτος, ὅσος εἰς ἀρετὴν ἐκεῖνος. ὅμως δὲ εἰ μετὰ
συγγνώμης ἀναγνώσεσθαι μέλλοις, καὶ τὰ ἐνδεόντα
τοῖς ἱστορουμένοις προσλογιῆσθαι, ὑποστήσομαί σοι τὸν
ἄθλον, καὶ τὴν Αὐγείου βουστασίαν, εἰ καὶ μὴ πᾶσαν,

3 Ω φίλτατε Κέλσε) Οὗτος ἐστὶ
Κέλσος, ὁ τὴν καθ' ἡμᾶν μακρὰν
Φλυρίαν δι' ἐκτὸς γράφας βιβλίοις-
η ἢ πρὸς ἰσαριθμὸν ἀντιξαγόμενος
πρόβειν, ὁ σπουδαίωτος ἀντί-

πιν Ὀριγένης, μιστοὺς ἐπάσης σι-
φίας καὶ εὐσεβείας ἐξυφηνάμενος
λόγους, καὶ λῆρον ἀποφύτας τὸ θαυ-
μαστὸν αὐτοῦ σπουδύσμα. V.

A L E X A N D E R S E U P S E U D O M A N T I S.

PARVUM tu forte, Celse carissime, & leve existimas;
quod iussisti, Alexandri me tibi Abonoteichitae impostoris
vitam, & commenta, & ausus, & praestigias, in librum
relatas mittere. At illud, si quis accurate velit singula per-
sequi, non minus est, quam Alexandri, Philippi filii, actio-
nes describere. Quantus enim ille ad virtutem, tantus hic
ad malitiam. Verumtamen si cum venia lecturus es, &
quae deerunt narrationi, imputare & adiicere de tuo, labo-
rem tibi illum sustinebo, & Augiae stabulum, etsi non

ἀλλ' εἰς δύναμιν γε τὴν ἐμαυτοῦ, ἀνακαθῆρασθαι πει-
 ράσομαι, ὀλίγους ὅσους τῶν κοφίνων ἐκφορήσας, ὡς ἀπ'
 ἐκείνων τεκμαίροιο πόση πᾶσα, καὶ ὡς ἀμέτρητος ἦν ἡ
 κόπρος, ἣν τρισχίλιοι βόες ἐν πολλοῖς ἔτεσι ποιῆσαι ἐδύ-
 2 ναντο. Αἰδοῦμαι μὲν οὖν ὑπὲρ ἀμφοῖν, ὑπὲρ τε σοῦ, καὶ
 ὑπὲρ ἐμαυτοῦ· σοῦ μὲν, ἀξιούντος μνήμη καὶ γραφῇ
 παραδοθῆναι ἄνδρα τρισκατάρατον· ἐμοῦ δέ, σπουδῇ
 ποιουμένου ἐπὶ τοιαύτῃ ἱστορίᾳ, καὶ πράξεσιν ἀνθρώ-
 που, ὃν οὐκ ἀναγιγνώσκεσθαι πρὸς τῶν πεπαιδευμέ-
 νων ἦν ἄξιον, ἀλλ' ἐν πανδημίᾳ τινὲ μεγίστῳ θεάτρῳ
 ὁρᾶσθαι, ὑπὸ πιθήκων, ἢ ἀλωπέκων σπαραττόμενον.
 ἀλλ' ἦν τις ἡμῖν ταύτην ἐπιφέρει τὴν αἰτίαν, ἔχομεν καὶ
 αὐτοὶ εἰς παράδειγμά τι τοιοῦτον ἀνενεγκεῖν. καὶ Ἀρ-
 ριανὸς γὰρ ὁ τοῦ Ἐπικτήτου μαθητῆς, ἀνὴρ Ῥωμαίων
 ἐν τοῖς πρώτοις, καὶ παιδείᾳ παρ' ὅλον τὸν βίον συγγε-
 νόμενος, ὁμοίον τι παθὼν, ἀπολογήσαιτ' ἂν καὶ ὑπὲρ

13 Καὶ Ἀρριανὸς γὰρ) (Ὅτι Ἀρ- καὶ ὁ Ἐπικτήτος ὁ Στωϊκὸς οὗ τὰ
 ρριανὸς κατὰ τὸν Σίβαστον ἦν. ἐπεὶ ἠθικὰ φέρονται κατὰ τοῦτον ἦν. V.

universum, certe pro viribus repurgare studebo, paucos
 certe aliquot cophinos egerens, ut ex illis certe iudicare
 possis, quantum omne, quam immensum fuerit stercus,
 quod ter mille boves pluribus annis facere potuerunt. Ac
 verecundia quadam afficior amborum nomine, tuo pariter,
 ac meo: tuo, qui petas memoriae & scriptis commendari
 hominem omnibus modis execrabilem; meo, qui studium
 in tali historia ponam & actionibus hominis, quem non
 legi conveniebat ab eruditis hominibus, sed in maximo thea-
 tro, totisque populis confluentibus frequentissimo, spectari
 a fimiis lacerandum aut vulpibus. Verum si quis hoc nos
 crimine accuset, habebimus & ipsi exemplum, ad quod il-
 lum ablegemus. Etenim Arrianus, Epicteti discipulus, vir
 ex primis Romanorum, & tota vita in doctrinae studiis ver-
 fatus, cui simile quid usu venit, causam etiam pro nobis

ἡμῶν. Τιλλιβόρου γοῦν τοῦ ληστοῦ καὶ κείνος βίον ἀνα-
 γράψαι ἤξιωσεν ἡμεῖς δὲ πολὺ ὠμότερου ληστοῦ μνή-
 μην ποιησόμεθα, ὅσω μὴ ἐν ὕλῃ καὶ ὄρεσιν, ἀλλ' ἐν
 πόλεσιν οὗτος ἐλήστευεν, οὐ Μινύαν μόνην, οὐδὲ τὴν Ἰδην
 κατατρέχων, οὐδὲ ὀλίγα τῆς Ἀσίας μέρη τὰ ἐρημότερα
 λεηλατῶν, ἀλλὰ πᾶσαν, ὡς εἰπεῖν, τὴν Ῥωμαίων ἀρ-
 χὴν ἐμπλήσας τῆς ληστείας τῆς αὐτοῦ. Πρώτερον δέ σοι 3
 αὐτὸν ὑπογράψω τῷ λόγῳ, πρὸς τὸ ὁμοιότατον εἰκάσας
 τὴν μορφὴν, ὡς ἂν δύνωμαι, καίτοι μὴ πάνυ γραφικός
 τις ὢν. τὸ γὰρ δὴ σῶμα, ἵνα σοι καὶ τοῦτο δείξω, μέ-
 γας τε ἦν, καὶ καλὸς ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπὴς ὡς ἀληθῶς
 λευκὸς τὴν χροάν, τὸ γένειον οὐ πάνυ λάσιος, κόμην τὴν
 μὲν ἰδίαν, τὴν δὲ καὶ πρόσθετον ἐπικείμενος, εὖ μάλα
 εἰκασμένην, καὶ τοὺς πολλοὺς, ὅτι ἦν ἀλλοτρία, λελη-
 θυῖαν ὀφθαλμοὶ πολὺ τὸ γοργὸν καὶ ἔνθεον διεμφαίνον-

4 Οὐ Μινύαν μόνην) Πρώτερον τὸν ρος μνημονεύει Ὁρχόμενον φασχὰν
 Ὁρχομένιον Μινύαν, οὗ καὶ Ὁμη- Μινύειον, ἢ τὸν Βοιωτίαν; V.

dixerit. Tillibori enim latronis vitam scribere ipse quoque
 dignatus est. Nos autem crudelioris longe latronis monu-
 mentum faciemus, quatenus non in silva & montibus, sed
 in urbibus hic latrocinatus est, qui non Minyam solam ne-
 que Idam percurrerit, neque solas Asiae partes desertio-
 res sit depraedatus; sed omne, fere dixerim, Romanorum
 imperium latrocinio suo oppleverit. Prius vero ipsum tibi
 oratione describam, formamque illius, quam simillime po-
 tero, non multum licet pingendi arte valeam, delineabo.
 Corpore enim, ut hoc etiam tibi ostendam, & magnus
 erat, & honesta specie, & quae Deo dignum aliquid re
 vera prae se ferret: colore candidus, mento non nimis
 hirsuto, comatus tum sua coma, tum adscita, praeclare illa
 affimulata, ut plerorumque oculos, alienam esse, fugeret:
 oculi vivaci lumine, & Deo plenum ostendentes: vox sua-

4 τες· Φώνημα ἡδιστόν τε ἄμα καὶ λαμπρότατον· καὶ ὅλως, οὐδαμῶθεν μεμπτὸς ἦν ταῦτά γε. Τοῖόςδε μὲν τὴν μορφὴν· ἡ ψυχὴ δὲ καὶ ἡ γνῶμη, ἀλεξίστακε Ἡράκλεις, καὶ Ζεῦ ἀποτρόπαιε, καὶ Διόσκουροι σωτῆρες, πολεμίοις καὶ ἐχθροῖς ἐντυχεῖν γένοιτο, ἢ συγγενέσθαι τοιοῦτῳ τινί. συνέσει μὲν γὰρ, καὶ ἀγχινοῖα, καὶ δριμύτητι, πάμπολου τῶν ἄλλων διέφερε· καὶ τόγε περιέρχον, καὶ εὐμαθές, καὶ τὸ μνημονικόν, καὶ πρὸς τὰ μαθήματα εὐφυές, πάντα ταῦτα εἰς ὑπερβολὴν ἕκαστα ὑπῆρχεν αὐτῷ· ἐχρήτο δὲ αὐτοῖς εἰς τὸ χεῖριστον· καὶ ὄργανα ταῦτα γενναῖα ὑποβεβλημένα ἔχων, αὐτίκα μάλα τῶν ἐπὶ κακία διαβοήτων ἀκρότατος ἀπετελέσθη, ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας, ὑπὲρ τὸν Εὐρύβατον, ἢ Φρυγῶνδαν, ἢ Ἀριστόδημον, ἢ Σώστρατον. αὐτὸς γὰρ τῷ γαμβρῷ Ρου-

12 Ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας) Οὗτοι ἐν Βοιωτίᾳ διέτριβον, Οἰχαλιεῖς ὄντες γένος. Σίλλος καὶ Τριβαλλὸς ὀνομαζόμενοι, ἐπίορκοι καὶ ἄργοι, ἀπ' αὐτῶν δὲ καὶ τὸ παροιμιαζόμενον, Κερκάπων ἀγορά. ἀπληθύνθησαν δ' οὗτοι. Ἐπαγόρας δὲ εἰς πιδήκους μεταβαλεῖν φησιν διὰ κα-

κοήθειαν. Ὁ δὲ Εὐρύβατος ὡς πονηρὸς καὶ πανούργος, πρὸς δὲ καὶ προδότης εἰσάγεται. Ὅσαύτως καὶ Φρυγῶνδας ἐπὶ πονηρίᾳ βιάται. ὁ Ἀριστόδημος δὲ μιὰρὸς καὶ καταπύγων εἰς ὑπερβολὴν, ἀφ' οὗ καὶ ὁ πρωκτὸς Ἀριστόδημος καλεῖται. τούτοις ὁμοίος καὶ ὁ Σώστρατος. V.

vissima simul & splendidissima: &, paucis ut absolvam, nulla pars, quantum ad haec, reprehensionem habebat. Talis quidem erat forma. Animus autem & mens hominis, averuncator Hercules, & Iuppiter depulsor, & servatores Iovis liberi! in hostes nostros & inimicos potius incidamus, quam versemur cum tali. Nam intelligentia, & follertia, & acumine, multum alios excelluit: tum curiositas, & docilitas, ac memoria, & ingenium disciplinae capax, omnia haec, & ad excelsum usque singula ipsi aderant. Verum utebatur illis pessime: & cum instrumenta ista virtutis in potestate haberet, mox famosissimae malitiae hominum summus ipse factus est, supra Cercopas, supra Eurybatum, aut Phrynondam, aut Aristodemum, aut Sofstratum. Ipse

τιλλανῶ ποτε γράφων, καὶ τὰ μετριάτα ὑπὲρ αὐ-
 τοῦ λέγων, Πυθαγόρα ὅμοιος εἶναι ἡξίου. ἀλλὰ ἴλεως
 μὲν ὁ Πυθαγόρας εἶη, σοφὸς ἀνὴρ, καὶ τὴν γνώμην θε-
 σπέσιος· εἰ δὲ κατὰ τοῦτον ἐγεγένητο, παῖς ἂν, εὖ οἶ-
 δα, ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε· καὶ πρὸς Χαρίτων, μὴ
 με νομίσης· ἐφ' ὕβρει ταῦτα τοῦ Πυθαγόρου λέγειν, ἢ
 συνάπτειν πειρώμενον αὐτοὺς εἰς ὁμοιότητας τῶν πρά-
 ξων. ἀλλ' εἴ τις τὰ χερίστα καὶ βλασφημώτατα τῶν
 ἐπὶ διαβολῇ περὶ τοῦ Πυθαγόρου λεγομένων, οἷς ἔγωγε
 οὐκ ἂν πεισθεῖην, ὡς ἀληθέσιν οὔσιν, ὅμως συναγάγαι
 εἰς τὸ αὐτὸ, πολλοστὸν ἂν μέρος ἅπαντα ἐκείνα γένοιτο
 τῆς Ἀλεξάνδρου δεινότητος. ὅλως γὰρ ἐπινόησόν μοι, καὶ
 τῷ λογισμῷ διατύπωσον ποικιλωτάτην τινὰ ψυχῆς κρᾶ-
 σιν, ἐκ ψεύδους, καὶ δόλων, καὶ ἐπιορκιῶν, καὶ κακο-
 τεχνιῶν συγκειμένην, ῥαδίαν, τολμηράν, παράβολον,
 Φιλόπονον ἐξεργάσασθαι τὰ νοθήντα, καὶ πιθανὴν καὶ

enim suo genero Rutiliano aliquando scribens, & mode-
 fissime de se loquens, Pythagorae similis esse praedicabat.
 Sed propitius sit mihi Pythagoras, sapiens vir & divina
 mente praeditus. Si vero huius aetate vixisset, puer, bene
 novi, ad illum visus esset. Et per Gratiarum numen noli
 putare, me contumeliae in Pythagoram causa ista dicere,
 aut quo componere illos audeam, quantum ad actionum
 similitudines. Verum si quis pessima quaeque, & contu-
 meliosissima, quae per calumniam dicuntur de Pythagora,
 quibus ego fidem, ut veris, nunquam adhibuero, tamen in
 unum conducatur omnia; vix minima pars ea fuerit eius,
 quae in Alexandro fuit, calliditatis. Omnino enim cogita
 mihi, & in animo effinge, variam vehementer animae tem-
 peraturam, ex mendacio, dolis, periuriis, malis artibus
 compositam, agilem, audacem, periculis se obiiicientem,
 laboriosam in perficiendis cogitatis, probabilem, quae fi-

ἀξιόπιστον, καὶ ὑποκριτικὴν τοῦ βελτίονος, καὶ τῷ ἐναι-
τιωτάτῳ τῆς βουλήσεως εἰκνύαν. οὐδεὶς γοῦν τοπρῶτον
ἐντυχὼν, οὐκ ἀπῆλθε δόξαν λαβὼν ὑπὲρ αὐταῦ, ὥς εἴη
πάντων ἀνθρώπων χρηστότατος, καὶ ἐπιεικέστατος, καὶ
προσέτι ἀπλοϊκώτατός τε, καὶ ἀφελέστατος. ἐπὶ πᾶσι
δὲ τούτοις, τὸ μεγαλουργὲς προσῆν, καὶ τὸ μηδὲν ἀλλ'
μικρὸν ἐπινοεῖν, ἀλλ' αἰετὶ τοῖς μεγίστοις ἐπέχειν τὸν νοῦν.
5 Μειράκιον μὲν οὖν ἔτι ὢν, πάνυ ὠραῖον, ὥς ἐνῆν ἀπὸ τῆς
καλάμης τεκμαίρεσθαι, καὶ ἀκούειν τῶν διηγουμένων,
ἀνέοδον ἐπόρνευε, καὶ συνῆν ἐπὶ μισθῷ τοῖς βουλομένοις.
ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, λαμβάνει τις αὐτὸν ἐραστής γόης,
τῶν μαγείας καὶ ἐπωδᾶς θεσπεσίους ὑπισχυομένων,
καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς
ἐχθροῖς, καὶ θησαυρῶν ἀναπομπὰς, καὶ κλήρων διαδο-
χάς. οὗτος ἰδὼν εὐφυᾶ παῖδα, καὶ πρὸς ὑπηρεσίαν τῶν
αὐτοῦ πράξεων ἐτοιμώτατον, οὐ μείον ἐρῶντα τῆς κακίας

dem facile inveniat, quae optima simulet, & maxime his,
quae vult, adversari videatur. Nemo igitur, qui primo il-
lum convenisset, non sic ab eo disceffit, ut putaret omnium
illum hominum optimum, & aequissimum, & ad haec sim-
plicissimum, atque ab omni fucō alienum. Super ea vero
omnia inerat quaedam in viro magnificentia, & quod ni-
hil unquam cogitaret parvum, sed rebus semper maximis
mentem applicaret. Cum igitur adolescens adhuc esset for-
mosus admodum, quod licebat e stipula quasi & reliquiis for-
mae colligere, & audire a narrantibus, effuse impudicus,
pretio copiam sui faciebat rogantibus. Inter alios ducit il-
lum amator aliquis, praestigiator, ex eorum genere, qui
magicas artes & divinas incantationes pollicentur, & phil-
tra venerea, & inimicōrum illicia, & thesauros eruendos,
& hereditates. Hic videns ingeniosum puerum, & ad sua-
rum actionum ministeria paratissimum, non minus suae cu-

τῆς αὐτοῦ, ἢ αὐτὸς τῆς ὥρας τῆς ἐκείνου, ἐξεπαιδευσέ τε αὐτὸν, καὶ διετέλει ὑπουργῶν, καὶ ὑπηρετῇ, καὶ διακόνων χρώμενος. ὁ δ' αὐτὸς ἐκεῖνος, δημοσίᾳ μὲν δῆθεν ἰατρὸς ἦν, ἡπίστατο δὲ κατὰ τὴν Θῶνος τοῦ Αἰγυπτίου γυναῖκα,

Φάρμακα πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά·

ὧν ἀπάντων κληρονόμος, καὶ διάδοχος αὐτὸς ἐγένετο. ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκεῖνος, καὶ ἐραστὴς, τὸ γένος Τυανεύς, τῶν Ἀπολλωνίων τῷ Τυανεῖ τῷ πάνυ συγγενόμενων, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ τραγωδίαν εἰδότην. ὅρᾳς ἐξ οἷας σοι διατριβῆς ἄνθρωπον λέγω; Ἦδη δὲ πώγωνος ὁ ὅς ἑστιν Ἀλέξανδρος πιμπλάμενος, καὶ τοῦ Τυανεύος ἐκείνου ἀποθανόντος, ἐν ἀπορίᾳ καθεστὼς, ἀπηνθήκειας ἅμα τῆς ὥρας, ἀφ' ἧς τρέφεσθαι ἐδύνατο, οὐκ ἔτι μικρὸν οὐδὲν ἐπενόει· ἀλλὰ κοινωνήσας Βυζαντίῳ τῇ χρονογραφίᾳ, τῶν καθιέντων ἐς τοὺς ἀγῶνας πολὺ καταρατοτέρῳ

pidum malitiae, quam ipse florem illius aetatis deperierat : instituit illum, & adiutorem, ministro, atque famulo perpetuo usus est. Ceterum ipse ille publica quidem professione medicus, sciebat non minus, quam Thonis illius Aegyptii uxor,

Pharmaca multa remixta bona, ast idem mala multa;

quorum iste omnium heres & successor factus est. Fuerat autem magister illius & amator Tyaneus genere, ex familiaribus Tyanesis Apollonii, summi viri, qui omnem illius tragœdiam nossent. Vides, e qua tibi schola hominem narrem? Iam barbatus Alexander, mortuoque illo Tyanenſi, in paupertate constitutus, cum iam defloruisset aetatura, qua aliter poterat, nihil parvum cogitabat : sed societate inita cum Byzantio quodam annalium scriptore ex eo genere, qui in certamina descendunt, multum etiam execrabilioris ingenii ho-

τὴν φύσιν (Κοκκωνᾶς δὲ ἑπεκαλεῖτο, οἶμαι) περιήσαν
 γοητεύοντες, καὶ τοὺς παχεῖς τῶν ἀνθρώπων (οὕτω γὰρ
 αὐτοὶ τῇ πατρίᾳ τῶν μάγων Φωνῇ τοὺς πολλοὺς ὀνομά-
 ζουσιν) ἀποκείροντες. ἐν δὲ τούτοις, καὶ Μακέτιν γυ-
 ναῖκα πλουσίαν, ἔξωρον μὲν, ἐράσμιον δὲ ἔτι εἶναι βου-
 λομένην, ἐξευρόντες, ἐπισιτίσαντό τε τὰ ἀρκούντα παρ'
 αὐτῆς, καὶ ἠκολούθησαν ἐκ τῆς Βιθυνίας εἰς τὴν Μακε-
 δονίαν. Πελλαία δὲ ἦν ἐκείνη, πάλαι μὲν εὐδαίμονος χω-
 ρίου κατὰ τοὺς Μακεδόνων βασιλέας, νῦν δὲ ταπεινὸς
 7 καὶ ὀλίγους τοὺς οἰκήτορας ἔχοντας. Ἐνταῦθα ἰδόντες
 δράκοντας παμμεγέθεις, ἡμέρους πάνυ, καὶ τιθασσοὺς,
 ὥς καὶ ὑπὸ γυναικῶν τρέφεσθαι, καὶ παιδίοις συγκαθ-
 εῦδειν, καὶ πατουμένους ἀνέχεσθαι, καὶ θλιβομένους
 μὴ ἀγανακτεῖν, καὶ γάλα πίνειν ἀπὸ θηλῆς κατὰ ταῦ-
 τα τοῖς βρέφεσι, (πολλοὶ δὲ γίνονται τοιοῦτοι παρ' αὐ-
 τοῖς, ὅθεν καὶ τὸν περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος μῦθον διαφει-
 τῆσαι πάλαι εἰκός, ὅπότε ἐκύει τὸν Ἀλέξανδρον, δρά-

mine, Cocconas, puto, vocabatur, circumibant praesti-
 giis utentes, & pingues hominum (sic ipsi patrio magorum
 nomine vulgus appellabant) derondentes. In hisce vero
 etiam e Macedonia mulierem divitem, effoetam illam qui-
 dem, sed quae amabilis esse vellet, cum invenissent, anno-
 nae quantum opus esset ab illa nasci, e Bithynia illam in
 Macedoniam secuti sunt. Ex Pella autem ea fuit, beato
 quondam oppido Macedonum regum temporibus, iam ve-
 ro paucos eosque humiles cives habente. Hic visis draconi-
 bus ingenti specie, mansuetis plane & cicuribus, qui etiam
 alerentur a mulieribus, & iacerent cum pueris, & calcari
 se paterentur, atque urgeri non aegre ferrent, & infantis
 instar lac e mamma sugerent, (multi autem tales apud illos
 nascuntur: unde etiam illam de Olympiade fabulam olim
 exiisse probabile est, cum Alexandrum utero ferret, tali,

κατος τινός, οἶμαι, τοιούτου συγκαθεύδοντος αὐτῇ)
 ἀνοῦνται τῶν ἐρπετῶν ἐν τῷ κάλλιστον, ὀλίγων ὀβολῶν.
 Καὶ κατὰ τὸν Θουκυδίδην, ἄρχεται ὁ πόλεμος ἐνθενδε 8
 ἡδὴ. ὡς γὰρ ἂν δύο κάκιστοι, καὶ μεγαλότολμοι, καὶ
 πρὸς τὸ κακουργεῖν προχειρότατοι, ἐς τὸ αὐτὸ συνελθόν-
 τες, ῥαδίως κατενόησαν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ὑπὸ δυεῖν
 τούτοις μεγίστοις τυραννόμενον, ἐλπίδος, καὶ φόβου,
 καὶ ὅτι ὁ τούτων ἑκατέρω ἐς θεὸν χρήσασθαι δυνάμενος,
 τάχιστα πλουτήσκειν ἂν. ἐν ἀμφοτέροις γὰρ, τῷ τε δε-
 διότι, καὶ τῷ ἐλπίζοντι, ἐώρων τὴν πρόγνωσιν ἀναγκαιο-
 τάτην τε, καὶ ποθεινοτάτην οὔσαν, καὶ Δελφοὺς οὕτω
 πάλαι πλουτῆσαι, καὶ αἰοιδίμους γενέσθαι, καὶ Δῆ-
 λον, καὶ Κλάρον, καὶ Βραγχίδας, τῶν ἀνθρώπων αἰεὶ,
 δι' οὓς προεῖπον τυράννους, τὴν ἐλπίδα, καὶ τὸν φόβον,
 φοιτῶντων ἐς τὰ ἱερά, καὶ προμαθεῖν τὰ μέλλοντα θεο-
 μένων, καὶ δι' αὐτὸ ἐκατόμβας θυόντων, καὶ χρυσᾶς

11 Καὶ Δελφοὺς) Προσπακόν- καὶ Δελφοὺς οὕτω κατενόησαν πλου-
 τίον κἀνταῦθα τὸ κατενόησαν. οἶον τῆσαι, καὶ αἰοιδίμους γενέσθαι. V.

puto, angue cum illa cubante) emunt horum serpentium
 unum pulcherrimum paucis obolis. *Et hinc*, ut ait Thucy-
 dides, *iam belli principia*. Tanquam enim pessimi duo *morta-*
les, & audacissimi, & ad maleficium promptissimi, societa-
 tem coëuntes, facile intelligebant, a duobus hisce maximis
 quasi tyrannis vitam regi, spe & metu, eumque, qui al-
 terutro horum, prout opus sit, uti queat, ad divitias ce-
 leriter perventurum. In utroque enim horum, quoties vel
 metueretur aliquid, vel speraretur, videbant futuri scien-
 tiam & maxime necessariam & inprimis desiderabilem esse:
 eaque ipsa ratione Delphos olim divites factos esse atque
 celebres, & Delum, & Clarum, & Branchidas, homini-
 bus semper, propter eos, quos tyrannos dixi, spem ac me-
 tum, ad templa euntibus, & praediscere futura cupienti-
 bus, ac propter ipsum hecatombas sacrificantibus, & au-

πλίνθους ἀνατιθέντων. ταῦτα πρὸς ἀλλήλους στρέφον-
 τες, καὶ κυκῶντες, μαντεύον συστήσασθαι καὶ χωρίον
 ἐβουλευόντο. εἰ γὰρ τοῦτο προχωρήσειεν αὐτοῖς: αὐ-
 τήκα πλούσιοι τε καὶ εὐδαίμονες ἔσεσθαι ἤπιζον· ὅπερ
 9 μειζόνως ἢ κατὰ τὴν πρώτην προσδοκίαν ἀπῆντησιν αὐ-
 τοῖς, καὶ κρεῖττον διεφάνη τῆς ἐλπίδος. Τούντεῦθεν τὴν
 σκέψιν ἐποιούντο, πρῶτα μὲν περὶ τοῦ χωρίου, δεύτερον
 δέ, ἥτις ἡ ἀρχὴ, καὶ ὁ τρόπος ἀν γένοιτο τῆς ἐπιχειρή-
 σεως. ὁ μὲν οὖν Κοκκωνᾶς, τὴν Χαλκηδόνα ἐδοκίμαζεν
 ἐπιτήδειον εἶναι, καὶ ἐμπόρων χωρίον, τῇ τε Θράκῃ καὶ
 τῇ Βιθυνίᾳ προσοικοῦν, οὐχ ἑκὰς οὐδὲ τῆς Ἀσίας, καὶ
 Γαλατείας, καὶ τῶν ὑπερκειμένων ἐθνῶν ἀπάντων. ὁ δὲ
 Ἀλέξανδρος, ἔμπαλιν τὰ οἴκοι προῦκρινε, λέγων, ὅπερ
 ἀληθές ἦν, πρὸς τὴν τῶν τοιούτων ἀρχὴν καὶ ἐπιχείρησιν,
 ἀνθρώπων δεῖν παχέων καὶ ἡλιθίων τῶν ὑποδεχομένων,
 οἷους τοὺς Παφλαγῶνας εἶναι ἔφασκεν, ὑπεροικούντας
 τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος, δεισιδαίμονας τοὺς πολλοὺς, καὶ

9 Τὴν Χαλκηδόνα δοκίμαζεν. G.

reos lateres dedicantibus. Haec inter se versantes ac mi-
 scentes, de oraculo constituendo deliberarunt. Hoc enim si
 sibi processisset, statim se divites ac beatos sperabant fu-
 turos: quae quidem res magis illis, quam pro prima ex-
 spectatione, respondit, & spe melior apparuit. Hinc dispi-
 ciebant primum de loco, deinde quod principium, quae
 ratio esset incepti. Cocconas quidem Chalcedonem proba-
 bat aptam, quod commercia multa haberet, atque Thra-
 ciae pariter ac Bithyniae esset contermina, nec procul di-
 staret Asia, nec Gallograeci, gentesque quae superiacent
 omnes. Vicissim Alexander suam patriam praeferre, dicens,
 quod verum erat, ad talium rerum initia & conatum opus
 esse hominibus pinguibus & stupidis, qui recipiant, quales
 esse Paphlagonas dicebat, eos, qui ad Aboni castrum habi-
 tarent, superstitiosum vulgus, & stolidos, qui, si quis mo-

ἡλθίους, καὶ μόνον εἰ Φανείη τις αὐλητὴν, ἢ τυμπανιστὴν, ἢ κυμβάλοις κροτοῦντα ἐπαγόμενος, κοσκίνῳ, τὸ τοῦ λόγου, μαντευόμενος, αὐτίκα μάλα πάντας κεχηρύτας πρὸς αὐτὸν, καὶ ὥσπερ τινὰ τῶν ἐπουρανίων προσβλέποντας. Ὀλίγης δὲ περὶ τοῦτο στάσεως αὐτοῖς γε- 10
νομένης, τέλος ἐνίκησεν ὁ Ἀλέξανδρος. καὶ ἀδικούμενοι εἰς τὴν Χαλκηδὼνα (χρήσιμον γάρ τι ὅμως ἡ πόλις αὐτοῖς ἔχειν ἔδοξεν) ἐν τῷ Ἀπόλλωνος ἱερῷ, ὅπερ ἀρχαιότατόν ἐστι Χαλκηδονίοις, κατορύττουσι δέλτους χαλκᾶς, λεγούσας, ὡς αὐτίκα μάλα ὁ Ἀσκληπιὸς σὺν τῷ πατρὶ Ἀπόλλωνι, μέτεισιν εἰς τὸν Πόντον, καὶ καδέξει τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. αὗται αἱ δέλτοι ἐξεπίτηδες εὑρεθῆσαι, διαφορῆσαι ῥαδίως τοῦτον τὸν λόγον ἐς πᾶσαν τὴν Βιθυνίαν καὶ τὸν Πόντον ἐποίησαν, καὶ πολὺ πρὸ τῶν ἄλλων, ἐς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. κακῆϊνοι γὰρ καὶ νεῶν αὐτίκα ἐψηφίσαντο ἐγεῖραι, καὶ τοὺς θεμελίους

2 Κοσκίνῳ τὸ τοῦ λόγου) Ἐπὶ τῶν εὐτελειστάτων μάντιων τοῦτο λέγεται ἰουδ. V.

do illis se ostendat, qui tibicinem, aut tympanistam, aut strepentem cymbalis adhibeat, qui cribro, ut in proverbio est, varicinetur, statim omnes hianti ore, tanquam coelestium quendam, illum adspiciant. Hac de re cum aliquamdiu disfidissent, vincit tandem Alexander: ac delati Chalcodonem, (nam utile tamen aliquid urbs ea habere illis visa est) in templo Apollinis, quod antiquissimum est Chalcedonenfibus, tabulas defodiunt aeneas, in quibus scriptum esset, propediem Aesculapium cum patre suo Apolline, in Pontum venturum esse, & Aboni castrum inhabitaturum. Hae tabulae dedita opera inventae, facile hunc sermonem per universam Bithyniam atque Pontum distulere, & multum ante alias urbes, ad Aboni castrum. Illi enim & templum statim excitare decreverunt, & fundamentis fossam

ἤδη ἔσκαπτον. ἐνταῦθα ὁ μὲν Κοκκωνᾶς ἐν Χαλκηδόνι καταλείπεται, διττούς τινὰς καὶ ἀμφιβόλους καὶ λοξοὺς χρησμοὺς συγγράφων. καὶ μετ' ὀλίγον ἐτελεύτησε
 II τὸν βίον, ὑπὸ ἐχίδνης, οἶμαι, δηχθεὶς. Προεισπέμπεται δὲ ὁ Ἀλέξανδρος κομῶν ἤδη, καὶ πλοκάμους καθειμένος, καὶ μεσόλευκον χιτῶνα πορφυροῦν ἐνδεδυκώς, καὶ ἱμάτιον ὑπὲρ αὐτοῦ λευκὸν ἀναβεβλημένος, ἄρπην ἔχων κατὰ τὸν Περσέα, ἀφ' οὗ ἑαυτὸν ἐγενεαλόγει μητρόθεν, καὶ οἱ ὀλεῖροι ἐκεῖνοι Παφλαγόνες, εἰδότες αὐτοῦ ἀμφοτέρους γονεάς ἀφανεῖς καὶ ταπεινοὺς, ἐπίστευον τῷ χρησμῷ λέγοντι,

Περσίδης γενεὴν, Φοῖβῳ Φίλος οὗτος ὁράται,

Δῖος Ἀλέξανδρος, Ποδαλεϊρίου αἷμα λελογχώς.
 οὕτως ἄρα ὁ Ποδαλεϊρίος μάχλος καὶ γυναικομανὴς τὴν φύσιν, ὡς ἀπὸ Τρίκκης ἄχρι Παφλαγονίας στυεσθαι ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρου μητέρα. εὐρητο δὲ χρησμὸς ἤδη, ὡς Σιβύλλης προμαντευσαμένης,

iam fodiebant; cum Cocconas quidem Chalcedone relinquitur, ambigua quaedam & duplicia atque perplexa oracula scribens, nec ita multo post diem obiit, morsus, opinor, a vipera. Praemittitur autem Alexander iam comatus, demissisque cincinnis, tunicam indutus purpuream ex albo virgatam, & pallium superiniectum gerens candidum, falcem gestans, qualis Persei pingitur, a quo maternum genus deducebat. Et perdit illi Paphlagonες, qui scirent utrosque illius parentes humiles atque ignobiles, oraculo credidere dicenti,

Perfides genus hic, Phoebō carusque, videtur,

Divus Alexander, Podalirī sanguine cretus.

Hic ergo Podalirius, libidinosus, & natura ad furorem usque mulierosus, qui a Tricca inde usque in Paphlagoniam in Alexandri matrem arrexit. Inventum etiam oraculum, quasi Sibyllae praedicentis:

Εὐξείνου Πόντοιο παρ' ἡϊός' ἄγχι Σινώπης,
 Ἔσται τις κατὰ Τύρτιν ὑπ' Αὐσονίοισι προφῆτης,
 Ἐκ πρώτης δεικνὺς μονάδος, τρισσῶν δεκάδων τε,
 Πένθ' ἑτέρας μονάδας, καὶ εἰκοσάδα τρισάριθμον,
 Ἄνδρὸς ἀλεξητῆρος ὀμωνυμίην τετράκυκλον.

Εἰσβαλὼν γοῦν ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ τοιαύτης τραγω- 12
 δίας, διὰ πολλοῦ ἐς τὴν πατρίδα περίβλεπτός τε καὶ
 λαμπρὸς ἦν, μεμνημένοι προσποιούμενος ἐνίοτε, καὶ Ἀφροῦ
 ὑποπιμπλάμενος τὸ στόμα· ῥαδίως δὲ τοῦτο ὑπῆρχεν
 αὐτῷ, στρουθίου τῆς βαφικῆς βοτάνης τὴν ρίζαν διαμασ-
 σασαμένῳ. τοῖς δὲ θεῖόν τι καὶ φοβερὸν ἐδόκει ὁ ἄφρος.
 ἐπεποιήτο δὲ αὐτοῖς πάλαι, καὶ κατεσκεύαστο κεφαλὴ
 δράκοντος ὀδονίη, ἀνθρωπόμορφόν τι ἐπιφαίνουσα, κα-
 τάγραφος, πάνυ εἰκασμένη, ὑπὸ θριξίν ἱππέαις ἀνοί-

3 Ἐκ πρώτης δ. μ.) Τὸ Α, μονάς
 ἴσθι. τὸ Λ, τριάκοντα. τὸ Ξ, ἑξή-
 κοντα. τετράκυκλον δὲ ὀμωνυμίαν,
 οἶμαι, τοῦ ὅτι τὸ ἄνδρος, εἴ τις
 ἀριθμὸς ἐξ ἑκάστου τῶν ἐν αὐτῷ
 γραμμάτων ἱσαριθμηκὸς εἰς ἓν συν-
 θῇ, τετρακόσια καὶ εἰκοσιπέντε ἀπο-
 τελεῖ τὸ ὅλον. τετράκυκλον γοῦν ὅτι

τετράγωνος ἵσθισιν ἀριθμὸς μετ' εἰ-
 κοσιπέντε. ὅς ἴσθι κυκλικὸς ἀριθ-
 μός, ἀρχόμενος γὰρ ἀπὸ πέντε εἰς
 πέντε τελευτᾷ. G. (Legendum τε-
 τρακόσια, & ἑκατὶ pro μετὰ, ut
 quid voluerit intelligatur. Ego
 aliam rationem sequor, quam in
 nota videbis. Solan.)

*Litora ad Euxini Ponti vicina Sinopae,
 Ad Turres erit Aufonio sub rege propheta,
 Post primam ostendens monadem, ternas decadasque,
 Quinque alias monadas, viginti & ter numerata:
 Nomen Alexeteris habens ex orbe quaterno.*

Adveniens igitur cum hac histronia Alexander post aliquod
 intervallum in patriam suam, conspicuus erat & splendi-
 dus, furere interdum se simulans, & spuma os oppletum
 habens, quod facile illi contingebat, struthii, tinctoriae
 herbae radicem mandenti: at illis divinum quiddam & ter-
 ribile spuma illa videbatur. Factum autem illis & praepa-
 ratum olim caput draconis linteum, humanae formae af-
 sine quiddam habens, pictum, accurate affimulatum, equi-

γουσά τε καὶ αὖθις ἐπικλείουσα τὸ στόμα· καὶ γλῶτ-
 τα, οἷα δρακόντων, διττὴ, μέλαινα προέκυπτεν, ὑπὸ
 τριχῶν καὶ αὐτὴ ἐλκομένη. καὶ ὁ Πελλαῖος δὲ δράκων
 προῦπῆρχε, καὶ οἶκοι ἐτρέφετο, κατὰ καιρὸν ἐπιφανη-
 σόμενος αὐτοῖς, καὶ συντραγωδήσων, μᾶλλον δὲ πρωτα-
 13 γωνιατῆς ἐσόμενος. Ἦδη δὲ ἄρχεσθαι δεόν, μηχανᾶται
 τι τοῖονδ'· Νύκτωρ γάρ ἐλθὼν ἐπὶ τοὺς θεμελίους τοῦ
 νεῶ τοὺς ἄρτι ὀρυττομένους (συνειστήκει δὲ ἐν αὐταῖς ὕ-
 δωρ, ἣ αὐτόθεν ποθεὶν συλλειβόμενον, ἢ ἐξ οὐρανοῦ πε-
 σὸν) ἐνταῦθα κατατίθεται χήνειον ὦον προκεκενωμένον,
 ἔνδον φυλάττον ἐρπετόν τι ἀρτιγέννητον· καὶ βυθίσας τοῦ-
 το ἐν μυχῷ τοῦ πηλοῦ, ὀπίσω αὖθις ἀπηλλάττετο. ἔω-
 θεν δὲ γυμνὸς ἐς τὴν ἀγορὰν προσηδήσας, διάζωμα δὲ
 περὶ τὸ αἰδοῖον ἔχων, κατάχρυσον καὶ τοῦτο, καὶ τὴν
 ὄραπην ἐκείνην φέρων, σείων ἅμα τὴν κόμην ἄνετον, ὥσ-
 περ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τε, καὶ ἐνθεάζοντες, ἐδημη-
 γόροι ἐπὶ βωμόν τινα ὑψηλὸν ἀναβάς, καὶ τὴν πόλιν

16 Τῇ Μητρὶ ἀγείροντες) Ἀπὸ τοῦ ἀγυρτεύοντες. G.

na feta aperiens os & iterum claudens; & lingua, qualis ser-
 pentum, bifulca, nigra, prominebat, fetis & ipsa mobilis.
 Pellaeus autem ille draco ipsis iam ante fuerat, qui domi
 alebatur, suo tempore appariturus, & adiuturus tragoe-
 diam, vel primarum potius partium ipse actor futurus. Cum
 iam faciendum esset initium, tale quid machinatur. Acce-
 dens noctu ad fundamenta templi recens effossa, in quibus
 aqua constiterat, vel ibidem undecunque collecta, vel coe-
 lestis, deponit ibidem anserinum ovum ante excavatum, in
 quo inclusus serpens recens natus. Hoc in recessu quodam
 luti defixo, domum redit. Postridie vero nudus in forum
 profiliens, segestri circa pudenda victus aureo illo quo-
 que, illamque falcem gestans, solutam simul comam qua-
 tiens, ut qui matri Deorum coetum colligunt fanatici, con-
 cionatur consensu altari quodam excelsu, beatam urbem

ἐμακάριζεν, αὐτίκα μάλα δειξομένην ἐναργῇ τὸν Θεόν. οἱ παρόντες δὲ (συνδεδραμῆκει γὰρ σχεδὸν ἅπαντα ἡ πόλις, ἅμα γυναῖξί, καὶ γέροισι, καὶ παισὶν) ἐτεθήπεσαν, καὶ ἤυχοντο, καὶ προσεκύνουν. ὁ δὲ Φωνᾶς τινὰς ἀσήμεους φθεγγόμενος, οἷαι γένοιτ' ἂν Ἑβραίων, ἢ Φοινίκων, ἐξέπληττε τοὺς ἀνθρώπους, οὐκ εἰδότας ὅ, τι λέγοι· πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι πᾶσιν ἐγκατεμίγνυε τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Ἀσκληπιόν. Εἴτ' ἔθει δρόμῳ ἐπὶ τὸν 14 ἐσόμενον νεώ· καὶ ἐπὶ τὸ ὄρυγμα ἐλθὼν, καὶ τὴν προωκομουμένην τοῦ χρηστηρίου πηγὴν, ἐμβὰς ἐς τὸ ὕδωρ, ὕμνους τε ᾗδεν Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀπόλλωνος μεγάλη τῇ Φωνῇ, καὶ ἐκάλει τὸν Θεὸν ἥκειν τύχη τῇ ἀγαθῇ εἰς τὴν πόλιν· εἴτα Φιάλην αἰτήσας, ἀναδόντος τινος, ῥαδίως ὑποβαλὼν, ἀνιμᾶται μετὰ τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ πηλοῦ τὸ ὦν ἐκεῖνο, ἐν ᾧ ὁ Θεὸς αὐτῷ κατεκέλειστο, κηρῷ λευκῷ, καὶ ψιμνυθίῳ τὴν ἀρμογὴν τοῦ πώματος ζυγκεκολλημένον· καὶ λαβὼν αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας, ἔχειν

praedicat, quae praesentem iam statim Deum susceputura esset. Qui praesentes erant, (concurrerat enim tota fere civitas cum mulieribus, senibus, pueris) stupere, precari, adorare. At ille vocibus quibusdam prolatis obscuris, quales fuerint forte Ebraeorum aut Phoenicum, perculit homines, quid sibi vellet nescientes, praeter illud solum, quod omnibus immiscebat Apollinem & Aesculapium. Tum curriculo petit futurum templum, delatusque ad fossam, praeparatamque ante oraculi scaturiginem, in aquam ingressus, hymnosque magna voce canit Aesculapii & Apollinis, Deumque faustis auspiciis in urbem venire iubet. Tum phialam poscit: quam cum dedisset aliquis, facile subiicit, hauritque cum aqua & luto ovum illud, in quo Deum ipse incluserat, commissuris operculi cera alba & cerussa ferruminatis. Hoc in manus sumto, habere se iam procla-

ἔφασκεν ἤδη τὸν Ἀσκληπίον. αἱ δὲ, ἀτενὲς ἀπέβλεπόν
 ὅ, τι καὶ γίγνοιτο, πολὺ πρότερον θαυμάσαντες τὸ ὥσθ
 ἐν τῷ ὕδατι εὐρημένον. ἐπεὶ δὲ καὶ κατὰξας αὐτὸ εἰς κοί-
 λην τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο τὸ τοῦ ἑρπετοῦ ἐκείνου ἔμβρυον,
 καὶ οἱ παρόντες εἶδον κινούμενον, καὶ περὶ τοῖς δακτύλοις
 εἰλούμενον, ἀνέκραγον εὐθὺς, καὶ ἡσπάζοντο τὸν θεόν,
 καὶ τὴν πόλιν ἐμακάριζον, καὶ χανδὸν ἕκαστος ἐνεπίμ-
 πλατο τῶν εὐχῶν, θησαυροὺς, καὶ πλούτους, καὶ ὑγι-
 είας, καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ αἰτῶν παρ' αὐτοῦ. ὁ δὲ δρο-
 μαῖος αὖθις ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἴετο, φέρων ἅμα καὶ τὸν ἀρ-
 τιγέννητον Ἀσκληπίον δις τεχθέντα, ὅτε ἄλλοι ἅπας
 τίκτονται ἄνθρωποι, οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δί', οὐδ' ἐκ
 κορώνης, ἀλλ' ἐκ χηνὸς γεγεννημένον. ὁ δὲ λεῶς ἅπας
 ἠκολούθει, πάντες ἔνθεοι, καὶ μεμνηνότες ὑπὸ τῶν ἐλπί-
 15 δων. Ἡμέρας μὲν οὖν οἴκοι ἔμεινεν, ἐλπίζων ὅπερ ἦν, ὑπὸ
 τῆς φήμης αὐτίκα μάλα παμπόλλους τῶν Παφλαγῶ-

mat Aesculapium. At illi defixis oculis videre, quid tandem fieret, qui multum ante iam admirati essent ovum in aqua inventum. Cum vero fracto illo in cavam manum susciperet foetum serpentis, viderentque praesentes moveri illum & circa digitos volvi, exclamant statim, & Deum salutant, & beatam civitatem praedicant, & magno hiaru omnes plenisque faucibus precantur, thesauros, divitias, sanitates, bona reliqua, ab eo sibi quisque expetunt. At ille curriculo rursus domum repetit, ferens secum etiam recens natum Aesculapium, bis natum, cum alii semel tantum nascantur homines, non ex Coronide, medius fidius, neque ex cornice, sed ex anseris natum. Populus autem universus sequitur, fanatico omnes instinctu pleni, & prae spe furentes. Dies igitur aliquot domi manet, sperans futurum, quod res erat, ut a fama illa plurimi mox Paphla-

καὶ συνδραμεῖσθαι. ἐπεὶ δὲ ὑπερεπέπληστο ἀνθρώπων
 ἡ πόλις, ἀπάντων τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας
 προεξυρμένων, οὐδὲν ἐοικότων σιτοφάγοις ἀνδράσιν, ἀλ-
 λα μόνῃ τῇ μορφῇ μὴ οὐχὶ πρόβατα εἶναι διαφερόντων,
 ἐν οἰκίσκῳ τινὶ ἐπὶ κλίνῃς καθεζόμενος, μάλα θεοπρε-
 πῶς ἑσταλμένος, λαμβάνει εἰς τὸν κόλπον τὸν Πελ-
 λαῖον ἐκεῖνον Ἀσκληπιόν, μέγιστόν τε, καὶ κάλλιστον,
 ὡς ἔϋην, ὄντα. καὶ ὅλον τῷ αὐτοῦ τραχήλῳ περιελήσας,
 καὶ τὴν οὐρὰν ἔξω ἀφείς (πολὺς δὲ ἦν, ὡς καὶ ἐν τῷ προ-
 κολλίῳ προκεχύσθαι αὐτοῦ, καὶ χαμαὶ τὸ μέρος ἐπι-
 σύρεσθαι) μόνην τὴν κεφαλὴν ὑπὸ μάλης ἔχων, καὶ
 ἀποκρύπτων, ἀνεχομένου πάντα ἐκείνου, προῦφαινε τὴν
 ὀθονίην κεφαλὴν κατὰ θάτερα τοῦ χιτῶνος, ὡς δῆθεν
 ἐκείνου τοῦ φαινομένου πάντως οὔσαν. Εἰτά μοι ἐπινόη- 16
 σον οἰκίσκον οὐ πᾶν Φαιδρὸν, οὐδὲ ἐς κόρον τοῦ Φωτὸς

4 Μὴ οὐχὶ πρόβατα) Τὸ, μοτον-
 ουχὶ διείλεν εἰπὼν, μόνῃ τῇ μορφῇ
 οὐχὶ πρόβατα εἶναι διαφερόντων,
 τὸ μὴ πρόβατα εἶναι. V.

15 Οὐδὲ ἐς κόρον τοῦ φ. δ.) Ἀτ-
 τικὰ ἢ σύνταξις· τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους
 λίγην Ἀθηναίων. οἷον ἔφαγεν τοῦ
 ἄρτου, κατὰ γὰρ τοῦ κρανίου.

gones concurrerent. Cum autem supra modum plena ho-
 minibus urbs esset, qui iam ante cerebra pariter & corda
 detonsa haberent, nulla re similes hominibus frumento vesci
 solitis, sed sola forma ab ovibus distincti, in quadam ae-
 dicula in lecto affidens, vestitu, qui plane Deum deceret,
 longo indutus, sinu suscipit Pellaeum illum Aesculapium,
 maximum, ut dixi, pulcherrimumque: ac totum suae cer-
 vici circumponens, cauda extra vestem relicta, (adeo autem
 magnus erat draco, ut & in gremio ipsius provolutus ia-
 ceret, & humi pars ipsius traheretur) caput solum sub ala
 habens & abscondens, sustinente illo omnia, linteum illud
 caput inter tunicam protendit, velut nimirum illius draco-
 nis, qui videndum se praebebat, omnino esset. Tum cogi-
 ta mihi aediculam non omnino illustrem, neque quantum

δεχόμενον, καὶ πλήθος ἀνθρώπων συγκλύδων, τεταραγμένων, καὶ προεκπεπληγμένων, καὶ ταῖς ἐλπίσιν ἐπαυρουμένων οἷς εἰσελθεῖσι, τεράστιον ὥς εἰκὸς τὸ πρᾶγμα ἐφαίνετο, ἐκ τοῦ τέως μικροῦ ἔρπετοῦ, ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν τοσοῦτον δράκοντα πεφηνέναι· καὶ ταῦτα, ἀνθρώπομορφον, καὶ τιθασσόν. ἠπείγοντο δὲ αὐτίκα πρὸς τὴν ἔξοδον· καὶ πρὶν ἀκριβῶς ἰδεῖν, ἐξηλαύνοντο ὑπὸ τῶν αἰεῖ ἐπεισιόντων. ἐτετρύπητο δὲ κατὰ τὸ ἀντίθυρον ἄλλη ἔξοδος, οἷόν τι τοὺς Μακεδόνας ἐν Βαβυλῶνι ποιῆσαι ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ νοσοῦντι λόγος, ὅτε ὁ μὲν ἤδη πανήρως εἶχεν, οἱ δὲ, περιστάντες τὰ βασίλεια, ἐπόθουν ἰδεῖν αὐτὸν, καὶ προσεπιεῖν τὸ ὕστατον. τὴν δὲ ἐπίδειξιν ταύτην οὐχ ἅπαξ ὁ μιὰς, ἀλλὰ πολλάκις ποιῆσαι λέγεται, καὶ μάλιστα εἰ τινες τῶν πλουσίων ἀφίκοιντο νεαρώτεροι.

17 Ἐνταῦθα, ὦ Φίλε Κέλσε, εἰ δεῖ τὰληθῆ λέγειν, συγ-

8 Ἀντίθυρον) Τὸ ὅπισθεν τῆς θύρας μέρους. G.
10 Πονήρας εἶχεν) Ἀττικοὶ καὶ

ἐπὶ σωματικῆς διαθέσεως ὀξύνουσι τὸ πονήρας. V.

fatis est lucis capientem, & multitudinem hominum confluentium, perturbatorum, & iam ante admiratione perculforum, & ad spes sublatorum, quibus ad primum ingressum portentosa nec immerito res videbatur, ex parvo tum serpente, intra paucos dies draconem tantum prodiisse, eumque humana forma capitis, & mansuetum: urgebantur autem statim ad exitum, & ante quam accurate vidissent, exigebantur ab his, qui novi semper accederent. Perforatus autem fuerat e regione ianuae exitus alius, quale quid Macedonas Babylone fecisse, aegrotante Alexandro, sermo est, cum ille male iam haberet; illi vero regiam circumstantes videre illum desiderarent, & ultimum alloqui. Ceterum hanc ostensionem non semel impurus homo, sed saepe fecisse dicitur, praesertim si qui ditiores recens advenissent. Hic, mi Celse, si verum dicendum est, ignoscere

γνώμην χρὴ ἀπονέμειν τοῖς Παφλαγόσι, καὶ Ποντικοῖς ἐκείνοις, παχέσι καὶ ἀπαιδέυτοις ἀνθρώποις, εἰ ἐξηπατήθησαν ἀπτόμενοι τοῦ δράκοντος, (καὶ γὰρ τοῦτο παρεῖχε τοῖς βουλομένοις ὁ Ἀλέξανδρος) ὁρῶντές γε ἐν ἀμυδρῷ τῷ Φωτὶ τὴν κεφαλὴν δῆθεν αὐτοῦ ἀνοίγουσάν τε καὶ συγκλείουσάν τὸ στόμα, ὥστε πάνυ τὸ μηχανήμα ἐδεῖτο Δημοκρίτου τινός, ἢ καὶ αὐτοῦ Ἐπικούρου, ἢ Μητροδώρου, ἢ τινος ἄλλου, ἀδαμαντίνην πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τὴν γνώμην ἔχοντος, ὡς ἀπιστῆσαι, καὶ ὅπερ ἦν εἰκάσαι, καὶ εἰ μὴ εὐρεῖν τὸν τρόπον ἐδύνατο, ἐκεῖνο γοῦν προπεπεισμένου, ὅτι λήληθεν αὐτὸν ὁ τρόπος τῆς μαγγανείας, τόδ' οὖν πᾶν ψεύδός ἐστι, καὶ γενέσθαι ἀδύνατον. Κατ' ὀλίγον οὖν καὶ ἡ Βιθυνία, καὶ ἡ 18 Γαλατία, καὶ ἡ Θράκη συνέρρει, ἐκάστου τῶν ἀπαγγελλόντων, ὡς τὸ εἶκος, λέγοντος, ὡς καὶ γεννώμενον ἴδοι τὸν Θεόν, καὶ ὕστερον αἴψαιτο μετ' ὀλίγον παρμεγέβους αὐτοῦ γεγενημένου, καὶ τὸ πρόσωπον ἀνθρώπου

par est Paphlagonibus illis & Ponticis, pingui ingenio & ineruditis hominibus, si contacto ipso dracone, (nam hoc quoque volentibus dabat Alexander) decepti sunt, cum viderent certe in tenui luce caput ipsius, aperiens pariter os & claudens: adeo ut plane indigeret machinatio illa Democrito quodam, aut ipso Epicuro, aut Metrodoro, aut alio quodam, invictam ad haec & talia mentem habente, qui diffideret, & quid res esset, coniceret, & si ipsum invenire modum non posset, at illud certe iam ante persuasum haberet, licet ipsum ratio praestigiarum fugiat, totum tamen hoc mendacium esse, ac fieri non posse. Paulatim igitur & Bithynia, & Gallograecia, & Thrace confluit, unoquoque renuntiantium, ut credere par est, dicente, & nascentem a se visum Deum, & postea contactum, cum ingens brevi tempore interiecto factus esset, & vultum ha-

εοικότος· γραφαί τε ἐπὶ τούτῳ, καὶ εἰκόνες, καὶ ξόανα, τὰ μὲν ἐκ χαλκοῦ, τὰ δὲ ἐξ ἀργύρου εἰκασμένα, καὶ ὄνομά γε τῷ θεῷ ἐπιτεθέν· Γλύκων γὰρ ἐκαλεῖτο, ἐκ τινὸς ἐμμέτρου καὶ θείου προστάγματος· ἀνεφώνησε γὰρ Ἀλέξανδρος·

Εἰμὶ Γλύκων, τρίτον αἷμα Διὸς, Φάος ἀνθρώποισι.

- 19 Καὶ ἐπεὶ δὴ καιρὸς ἦν, οὐπὲρ ἕνεκα τὰ πάντα ἐμεμηχάνητο, καὶ χραῖν τοῖς δεομένοις, καὶ θεσπίζειν, παρ' Ἀμφιλόχου τοῦ ἐν Κιλικίᾳ τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν (καὶ γὰρ καὶ ἐκεῖνος μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν τοῦ Ἀμφιάρεω, καὶ τὸν ἐν Θήβαις ἀφανισμὸν αὐτοῦ, ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμενος, οὐ πονήρως ἀπῆλλαξε, προθεσπίζων καὶ αὐτὸς τοῖς Κίλιξι τὰ μέλλοντα, καὶ δὴ ὀβολοὺς ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ λαμβάνων) ἐκείθεν οὖν τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος, προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις, ὥς μαντεύσεται ὁ θεὸς, ῥητὴν τινα ἡμέραν προειπών. ἐκέλευσε δὲ ἕκαστον, οὐ δέοιτο αὖ καὶ

beret humano similem. Super haec picturae, & imagines, & simulacra, ex aere partim, partim ex argento assimilata; & nomen Deo impositum, Glycon enim appellabatur, ex divino iussu carmine concluso. Exclamarat enim Alexander,

Tertius ecce, Glycon, sanguis Iovis, atque hominum lux.

Et cum tempus esset eius rei, propter quam instituta fuerant omnia, *nimirum* oracula edendi rogantibus ac vaticinandi, praecentorem quasi secutus Amphilocho, qui in Cilicia colitur. Etenim ille quoque post Amphiarai patris mortem, cum Thebis ille periisset, eiektus domo & in Ciliciam delatus, non male rem gessit, praedicens & ipse futura Cilicibus, & duo pro unoquoque oraculo obolos accipiens. Ab hoc igitur quasi cantus initio accepto Alexander advenientibus denuntiat, oracula redditurum Deum, diemque certum praedicat. Iubet autem, unumquemque,

ὁ μάλιστα μαθεῖν ἐβέλοι, ἐς βιβλίον ἐγγράψαντα, κα-
ταρράψαι τε, καὶ κατασημῆνασθαι κηρῶ, ἢ πηλῶ, ἢ
ἄλλῳ τοιούτῳ· αὐτὸς δὲ λαβὼν τὰ βιβλία, καὶ ἐς τὸ
ἄδυτον κατελθὼν, (ἤδη γὰρ ὁ νεῶς ἐγήγερτο, καὶ ἡ σκηνὴ
παρεσκευάστο) καλέσειν ἔμελλε κατὰ τάξιν τοὺς δε-
δωκότας, ὑπὸ κήρυκι, καὶ θεολόγῳ καὶ ὡς παρὰ τοῦ
θεοῦ ἀκούων ἕκαστα, τὸ μὲν βιβλίον ἀποδώσειν σεση-
μασμένον ὡς εἶχε, τὴν δὲ πρὸς αὐτὸ ἀπόκρισιν ὑπογε-
γραμμένην πρὸς ἔπος, ἀμειβομένου τοῦ θεοῦ περὶ ὅτου τις
ἔροιτο. Ἦν δὲ τὸ μηχανήμα τοῦτο, ἀνδρὶ μὲν οἶώ σοι, εἰ δὲ 20
μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, καὶ οἶώ ἐμοί, πρόδηλον, καὶ γινῶναι
ράδιον, τοῖς δὲ ιδιώταις, καὶ κορυζῆς μεστοῖς τὴν ῥῖνα, τε-
ράστιον, καὶ πᾶν ἀπίστῳ ὅμοιον. ἐπινοήσας γὰρ ποι-
κίλας τῶν σφραγίδων τὰς λύσεις, ἀνεγίνωσκε τε τὰς
ἐρωτήσεις ἕκαστας, καὶ τὰ δοκοῦντα πρὸς αὐτὰς ἀπε-
κρίνατο, εἴτα κατελήσας αὐθις, καὶ σημηνάμενος, ἀπε-

quod sibi opus sit & maxime velit discere, in libellum in-
scribere, eumque traiectum filo obsignare cera, aut creta,
aut id genus re alia. Ipse autem in adytum ubi descendisset,
(iam enim aedificatum erat templum, & parata scena)
ordine vocaturus eo erat per praeconem, & adhibito Theo-
logo, illos, qui dedissent, & auditis quasi a Deo omnibus,
libellum cuique suum, ut signatus fuit, redditurus, respon-
sumque illius subscriptum [inscriptum] carmine, reponen-
te Deo, de quocunque aliquis interrogasset. Erat vero ma-
chinatio ista viro quidem, qualis tu, &, si non est info-
lens dictu, etiam qualis ego sum, manifesta, & cognitu
facilis; imperitis autem, & obesa ac plenae pituita naris ho-
minibus, prodigiosa, & undique incredibili similis. Excogi-
tatis enim diversis solvendi figilla generibus, legit interro-
gationes singulas, &, quae viderentur, ad eas respondit, tum
involutas iterum & obsignatas reddidit multa cum admi-

δίδου μετὰ πολλοῦ θαύματος τοῖς λαμβάνουσι. καὶ
 παλὺ ἦν παρ' αὐτοῖς τὸ, πόθεν γὰρ οὗτος ἠπίστατο, ἃ
 ἐγὼ πάνυ ἀσφαλῶς σημενόμενος, αὐτῷ ἔδωκα ὑπὸ
 σφραγίδι δυσμιμήτοις, εἰ μὴ θεός τις ἀληθῶς ὁ πάντα
 21 γιγνώσκων ἦν; Τίνες οὖν αἱ ἐπίνοιαί; ἴσως ἐρήσῃ με. ἄ-
 κουε τοίνυν, ὡς ἔχοις ἐλέγχειν τὰ τσιαῦτα. ἡ πρώτη μὲν
 ἐκείνη, ᾧ φίλτατε Κέλσε' βελόνην πυρώσας, τὸ ὑπὸ τὴν
 σφραγίδα μέρος τοῦ κηροῦ διατήκων, ἐξήρει, καὶ μετὰ
 τὴν ἀνάγνωσιν, τῇ βελόνῃ αὐθις ἐπιχλιάνας τὸν κηρὸν,
 τὸν τε κάτω ὑπὸ τῷ λίνῳ, καὶ τὸν αὐτὴν τὴν σφραγίδα
 ἔχοντα, ῥαδίως συνεκόλλα. ἕτερος δὲ τρόπος ὁ διὰ τοῦ
 λεγομένου κολλυρίου· σκευαστὸν δὲ τοῦτό ἐστιν ἐκ πίτ-
 τῃς Βρυττίας, καὶ ἀσφάλτου, καὶ λίθου τοῦ διαφανεῦς
 τετριμμένου, καὶ κηροῦ, καὶ μαστίχης· ἐκ γὰρ τούτων
 ἀπάντων ἀναπλάσας τὸ κολλύριον, καὶ θερμῆς πυρὶ,
 σιάλω τὴν σφραγίδα προχρίσας, ἐπετίθει, καὶ ἀπέ-
 ματτε τὸν τύπον. εἶτα αὐτίκα ξηροῦ ἐκείνου γενομένου,

12 Σκευαστὸν δὲ τοῦτο) Σύθεσις τοῦ λεγομένου θεραπευτικοῦ. V.

ratione accipientibus: & frequens inter illos haec erat ora-
 tio, unde enim isle sciret, quae firmiter admodum obfignata ipsi dedi
 sub sigillis imitatu difficillimis, nisi revera Deus esset cognoscens
 omnia? Quae sunt igitur, forte me interrogabis, illa commen-
 ta? Audi ergo, ut habeas, qui convincas talia. Primum,
 Celse carissime, illud est: Acu ignita partem cerae, quae
 infra signum est, ubi liquefecit; signum ipsum detraxit, le-
 stoque libello, acus ope liquefactam iterum ceram, tum
 quae infra sub lino est, tum eam, quae sigillum ipsum con-
 tinet, facile conglutinavit. Altera est ratio per illud, quod
 vocatur collyrium. Paratur hoc e pice Bruttia, & asphal-
 to, & speculari lapide trito, ceraque & mastiche. Factum
 ex his omnibus collyrium, & igni calefactum, in signum,
 saliva prius madefactum, imposuit, & typum expressit.
 Deinde collyrio celeriter ficcato, solutas facile tabellas le-

λύσας ραδίως, καὶ ἀναγνοὺς, ἐπιθεὶς τὸν κηρὸν, ἀνετύ-
 που, ὥσπερ ἐκ λίθου τὴν αὐτὴν σφραγίδα εὖ μάλα τῷ
 ἀρχετύπῳ ἐοικυῖαν. τρίτον ἄλλο πρὸς τούτοις ἄκουσον·
 τιτάνου γὰρ ἐς κόλλαν ἐμβαλὼν, ἣ κολλῶσι τὰ βιβλία,
 καὶ κηρὸν ἐκ τούτου ποιήσας, ἔτι ὑγρὸν ὄντα ἐπετίθει τῇ
 σφραγίδι, καὶ ἀφελὼν (αὐτίκα δὲ ξηρὸν γίγνεται, καὶ
 κέρατος, μᾶλλον δὲ σιδήρου παγιώτερον) τούτῳ δὴ ἐχρή-
 το πρὸς τὸν τύπον. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ πρὸς τούτο
 ἐπινηνομημένα, ὧν οὐκ ἀναγκαῖον μεμνήσθαι ἀπάντων,
 ὡς μὴ ἀπεπόκαλοι εἶναι δοκοῖμεν, καὶ μάλιστα σοῦ,
 ἐν οἷς κατὰ μάγων συνέγραψας, καλλίστοις τε ἅμα,
 καὶ ὠφελιμωτάτοις συγγράμμασι, καὶ δυναμένοις σω-
 φρονίζειν τοὺς ἐντυγχάνοντας, ἱκανὰ παραθεμένου, καὶ
 πολλῷ τούτων πλείονα. Ἐχρα οὖν, καὶ ἐθέσπιζε, πολ- 22
 λῇ τῇ συνέσει ἐνταῦθα χρώμενος, καὶ τὸ εἰκαστικὸν τῇ
 ἐπινοίᾳ προσάπτων, τοῖς μὲν λῶξά καὶ ἀμφίβολα πρὸς
 τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος, τοῖς δὲ καὶ πάνυ ἀσαφῆ.

git; tum cera imposta idem sigillum optime conveniens
 archetypo, tanquam gemma expressit. Tertiam aliam prae-
 ter has *rationem* audi. Calcem glutini, quo libros glutinant,
 iniectam, & in massam cerae similem redactam, mollem
 adhuc sigillo imponebat: ablata deinde (nam siccatu-
 rum, & cornu, quin ferro fit solidior) ad exprimendum ute-
 batur. Sunt vero alia etiam multa ad hoc ipsum excogita-
 ta, quorum mentionem facere omnium nihil opus est, ne
 inepti videamur; praesertim cum tu in libris, quos con-
 tra magos scripsisti, pulcherrimis pariter atque utilissimis,
 quique prudentes reddere lectores possunt, satis multa pro-
 posueris, & multo his nostris plura. Oracula ergo funde-
 bat, & responsa dabat divina, multa hic prudentia usus,
 & probabilitatem adiungens commentis suis, qui perplexa
 quibusdam & ambigua responderet ad interrogationes, aliis

χρησμάδικόν γάρ καὶ τοῦτο αὐτῷ ἑδόκει. τοὺς δὲ ἀπέ-
 τρεπεν, ἢ προὔτρεπεν, ὡς ἄμεινον ἑδοξεν αὐτῷ εἰκάζοντι·
 τοῖς δὲ θεραπείας προὔλεγε καὶ διαίτας, εἰδὼς (ὅπερ ἐν
 ἀρχῇ ἔφην) πολλὰ καὶ χρήσιμα φάρμακα. μάλιστα
 δὲ εὐδοκίμουν παρ' αὐτῷ αἱ κυτμίδες, ἀκόπου τι ὄνομα
 πεπλασμένον, ἐκ λίπους αἰγείου συντεθειμένον. τὰς μέν-
 τοι ἐλπιδας, καὶ προκοπὰς, καὶ κλήρων διαδοχὰς εἰς-
 αὐτοῖς αἰεὶ ἀνεβάλλετο, προστιθεὶς ὅτι ἔσται πάντα, ὅπο-
 ταν ἐβελήσω ἐγὼ, καὶ Ἀλέξανδρος ὁ προφήτης μου δε-
 23 ῃ, καὶ εὐξεται ὑπὲρ ὑμῶν. Ἐτέτακτο δὲ καὶ μισθὸς
 ἐπ' ἐκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ καὶ δύο ὀβολῶ. μὴ μι-
 κρόν δὲ οἰσῆης, ὦ ἑταῖρε, μηδ' ὀλίγον γεγενησθαι τὸν
 πόρον τοῦτον, ἀλλ' εἰς ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ μυριάδας ἐκάστου
 ἔτους ἡβροῖζεν, ἀνὰ δέκα καὶ πεντεκαίδεκα χρησμούς τῶν
 ἀνθρώπων ὑπὸ ἀπληστίας ἀναδιδόντων. λαμβάνων δὲ,
 οὐκ αὐτὸς ἐχρῆτο μόνος, οὐδ' εἰς πλοῦτον ἀπεθῆσαυρίζεν,

vero plane obscura; etenim hoc etiam ad oracula perti-
 nere ipsi videbatur: alios autem vel dehortatus est, vel
 impulit, prout melius esse coniceret. Aliis curationes prae-
 cepit & victus rationem, qui, quod primum dicebam, mul-
 ta etiam utilia medicamenta sciret. Maxime vero probaban-
 tur illi cytmides, fictum nomen unguenti ad lassitudinem
 & dolorem, ex caprino adipe confecti. Spes vero, & bo-
 norum incrementa, & hereditatum successiones in futurum
 semper reiciebat, adiiciens, *fient omnia, si voluero ego, si-
 que Alexander propheta meus rogaverit, & vota pro vobis fece-
 rit.* Constituta autem erat etiam merces unicuique respon-
 so, drachma cum duobus obolis. Ne parvum putes, ami-
 ce, aut minutum fuisse hunc redditum: ad septuaginta vel
 octuaginta millia quotannis congeffit, dena vel quindena
 responsa hominibus prae inexplebili cupiditate sibi reddi pe-
 tentibus. Quae autem acceperat, iis non solus usus est,

ἀλλὰ πολλοὺς ἤδη περὶ αὐτὸν ἔχων συνεργοὺς, καὶ ὑπη-
 ρέτας, καὶ πειθῆνας, καὶ χρησιμοποιοὺς, καὶ χρησιμο-
 φύλακας, καὶ ὑπογραφέας, καὶ ἐπισφραγιστάς, καὶ
 ἐξηγητάς, ἅπασιν ἐνεμεν ἐκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν. Ἡ δὲ 24
 δέ τινες καὶ ἐπὶ τὴν ἀλλοδαπὴν ἐξέπεμπε, Φήμας ἐμ-
 ποιήσοντας τοῖς ἔθνεσιν ὑπὲρ τοῦ μαντείου, καὶ διηγησο-
 μένους, ὡς προεῖποι, καὶ ἀνέυροι δραπέτας, καὶ κλέ-
 πτας, καὶ ληστὰς ἐξελέγχοι, καὶ θησαυροὺς ἀνορύξαι
 παράσχοι, καὶ νοσοῦντας ἰάσαιοτο, ἐνίοις δὲ καὶ ἤδη ἀπο-
 θανόντας ἀναστήσειε. δρόμος οὖν καὶ ὠθισμὸς ἀπαντα-
 χόθεν ἐγίγνετο, καὶ θυσίαι, καὶ ἀναθήματα, καὶ δι-
 πλάσια τῷ προφῆτῃ καὶ μαθητῇ τοῦ Θεοῦ. καὶ γὰρ αὖ
 καὶ οὗτος ἐξέπεσεν ὁ χρησμός,

Τιέμεναι κέλομαι τὸν ἐμὸν θεράποντα προφῆτην.

Οὐ γάρ μοι κτεάνων μέλεται ἄγαν, ἀλλ' ὑποφῆτου.

Ἐπεὶ δὲ ἤδη πολλοὶ τῶν νοῦν ἔχόντων, ὥσπερ καὶ ἐκ μέ- 25

neque in thesauros reposuit; sed cum multos iam circa se haberet administratos, & operarios, & exploratores, & scriptores oraculorum pariter ac custodes, & exceptores, & obfignatores, & coniectores, illis omnibus suam cuique partem pro dignitate tribuit. Iam vero in peregrinas etiam regiones quosdam emiserat, qui famam apud gentes excitarent de oraculo, ac narrarent, ut praedicat, & inveniat fugitivos, ac fures & latrones convincat, & effodiendos thesauros praebeat, fanetque aegrotos, ut aliquot iam mortuos resuscitaverit. Concurfus igitur & urgentium se undique turba orta est. Hinc sacrificia, & donaria, & duplex prophetae discipuloque Dei merces. Nam haec etiam fors exierat:

Vatem ornare meum iubeo vos atque ministrum:

Divitias nec enim curo, sed curo prophetam.

Cum multi prudentes viri, quasi ex profunda se ebrietate

θης βαθείας ἀναφέροντες, συνίσταντο ἐπ' αὐτὸν, καὶ μάλιστα ὅσοι Ἐπικούρου ἐταῖροι ἦσαν, καὶ ἐν ταῖς πόλεσιν ἐπεσώρατο ἡρέμα ἢ πᾶσα μαγγανεία, καὶ συσκευὴ τοῦ δράματος, ἐκφέρει φοβητρὸν τι ἐπ' αὐτοὺς, λέγων, ἀβέων ἐμπεπλῆσθαι καὶ Χριστιανῶν τὸν Πόντον, οἱ περὶ αὐτοῦ τολμῶσι τὰ κάκιστα βλασφημεῖν, οὓς ἐκέλευε λίθοις ἐλαύνειν, εἴγε ἐβέλουσιν ἴλεω ἔχειν τὸν θεόν. περὶ δὲ Ἐπικούρου, καὶ τοιοῦτόν τινα χρησμὸν ἀπεθέγγαστο. ἐρομένου γάρ τινος τί πράττει ἐν ἁδου ὁ Ἐπίκουρος; μολυβδαίνας, ἔφη, ἔχων πέδας, ἐν βορβόρῳ κάθηται. εἴτα θαυμάζεις εἰ ἐπὶ μέγα ἦρθη τὸ χρηστήριον, ὁρῶν τὰς ἐρωτήσεις τῶν προσιόντων συνετάς, καὶ πεπαιδευμένας; ὅλως δὲ, ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος αὐτῷ ὁ πόλεμος πρὸς Ἐπίκουρον ἦν μάλα εἰκότως. τίνι γὰρ ἄλλῳ δικαιοτέρον προσεπολέμει γόης ἄνθρωπος, καὶ τερατεία φίλος, ἀληθεία δὲ ἔχθιστος, ἢ Ἐπικούρῳ, αἰορὶ τὴν φύ-

recipientes, contra ipsum confisterent, inprimis quotquot Epicuri sodales essent, & in urbibus deprehensae paulatim essent omnes illius praestigiae; ac totus fabulae apparatus, terriculamentum quoddam contra illos expedit, dicens Atheis plenum esse & Christianis Pontum, qui audeant pessima de se maledicta spargere: quos lapidibus iussit abigi, si propitium habere vellent Deum. De Epicuro tale reddidit oraculum. Interrogante quodam, *quid agat apud inferos Epicurus?* Plumbeis, inquit, *pedicis vinctus desidet in coeno.* Deinde miraris, si ad magnam gloriam elatum est oraculum, cum videas interrogationes accedentium prudentes adeo atque eruditas? Universum implacabile ipsi & infinitum bellum erat contra Epicurum. Nec profecto iniuria. Contra quem enim iustius pugnaret homo praestigiator, & portentosarum fraudum amans, veritatis autem inimicissimus, quam contra Epicurum, hominem, qui naturam rerum perspe-

σιν τῶν πραγμάτων καθεωρακότες, καὶ μόνῳ τὴν ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν εἰδότες; οἱ μὲν γὰρ ἀμφοὶ τὸν Πλάτωνα, καὶ Χρυσίππον, καὶ Πυθαγόραν, Φίλοι, καὶ εἰρήνη βαθεῖα πρὸς ἐκείνους ἦν. ὁ δὲ ἄτεγκτος Ἐπίκουρος (οὕτω γὰρ αὐτὸν ὠνόμαζεν) ἔχθιστος, δικαίως πάντα ταῦτα ἐν γέλῳ καὶ παιδιᾷ τιθέμενος. διὸ καὶ τὴν Ἀμαστριν ἐμίσει μάλιστα τῶν Ποντικῶν πόλεων, ὅτι ἡπίστατο, τοὺς περὶ Λέπιδον καὶ ἄλλους ὁμοίους αὐτοῖς, πολλοὺς ἐνόντας ἐν τῇ πόλει· οὐδὲ ἐχρησμάδῃσε πώποτε Ἀμαστριανῶ ἀνδρί· ὅποτε δὲ καὶ ἐτόλμησεν ἀδελφῶ συγκλητικῷ χρησμάδῃσαι, καταγελάστως ἀπήλλαξεν, οὐχ εὐρῶν οὐτ' αὐτὸς πλάσασθαι χρησμὸν δεξιὸν, οὔτε τὸν ποιῆσαι πρὸς καιρὸν αὐτῷ δυνησόμενον. μεμφομένῳ γὰρ αὐτῷ στομάχου ὀδύνην, προστάξαι βουλόμενος ὕειον πόδα μετὰ μαλάχης ἐσκευασμένον ἐσθίειν, οὕτως ἔφη·

Μάλβακα χοιρείων ἱερῇ κυμίνευε σιπύδνῳ.

4 Ἄτεγκτος) Ὁ μῆτε δάκρυσι 16 Μάλβακα) Ῥωμαῖσι μάλ-
μῆτε ὑδρῶσιν ἄβροχος (ἵσως διὰ- βαν τὴν μαλάχην καλοῦσι. G.
εργίας.) G.

xisset, solusque verum in illis vidisset? Nam Platonici, Stoici, Pythagorei amici, profunda cum illis pax. Sed Epicurus ille molliri nescius, (sic enim ipsum appellabat) inimicissimus, qui iuste omnia ista pro risu & ludibrio sibi haberet. Propter ea etiam Amastrin oderat maxime urbium Ponticarum, quod sciebat, Lepidum, & alios illi similes plures, in ea urbe esse: nec unquam Amastriano cuiquam oraculum reddidit. Cum vero ausus etiam esset fratri senatorii viri respondere, ridicule discessit, cum nec ipse posset responsum fingere callidum, nec inveniret, qui in tempore illud facere sibi posset. Querenti enim illi ventriculi dolores, cum comedendum imperare vellet suillum pedem, cum palva paratum, sic dixit,

Malvaca porcinae sacratio vase cumina.

- 26 Πολλάκις μὲν, ὡς προεῖπον, ἔδειξε τὸν δράκοντα τοῖς θεομένοις, οὐχ ὅλον, ἀλλὰ τὴν οὐρὰν μάλιστα καὶ τὸ ἄλλο σῶμα προβεβληκῶς, τὴν κεφαλὴν δὲ ὑπὸ κόλπου ἀβέατον φυλάττων. ἐβελήσας δὲ καὶ μειζόνως ἐκπλήξαι τὸ πλῆθος, ὑπέσχετο καὶ λαλοῦντα παρέξειν τὸν θεὸν αὐτὸν, ἄνευ ὑποφήτου χρησμοδούντα. εἶτα οὐ χαλεπῶς γεράνων ἀρτηρίας συνάψας, καὶ διὰ τῆς κεφαλῆς ἐκείνης τῆς μεμηχανημένης πρὸς ὁμοιότητα διείρας, ἄλλου τινὸς ἔξωθεν ἐμβοῶντος, ἀπεκρίνετο πρὸς τὰς ἐρωτήσεις, τῆς Φωνῆς διὰ τοῦ ὀθονίου ἐκείνου Ἀσκληπιοῦ προσπιπτούσης. ἐκαλοῦντο δὲ οἱ χρησμοὶ οὗτοι αὐτόφωνοι, καὶ οὐ πᾶσιν ἐδίδοντο, οὐδὲ ἀνέδην, ἀλλὰ τοῖς εὐ-
- 27 παρύφοις, καὶ πλουσίοις, καὶ μεγαλοδώροις. Ὁ γοῦν Σευηριαγῶ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσόδου, τῶν αὐτοφώνων καὶ αὐτὸς ἦν. προτρέπων γὰρ αὐτὸν ἐπὶ τὴν εἰσβολὴν, οὕτως ἔφη·

8 Διείρας) Διείρω, ἐπιβάλλω. G.

Saepe quidem, ut dixi antea, ostendit draconem rogantibus, non totum, sed caudam maxime & reliquum corpus protendens, caput autem in sinu, ubi videri non posset, occultans. Cum vero magis percellere multitudinem vellet, promisit, se loquentem etiam Deum illis praestiturum, oracula reddentem sine vatis excipientis ministerio. Commisfis deinde non difficulter gruum arteriis, & per caput illud, ad similitudinem humani fabricatum, transmissis, alio quodam extra inclamante, ad interrogata respondit, voce per linteam illum Aesculapium accidente. Vocabantur oracula ista vocalia, nec reddebantur omnibus, neque pro lubitu, sed vestitis magnifice, & locupletibus, & magna munera offerentibus. Itaque illud Severiano datum, de suo in Armeniam introitu, e vocalium numero ipsum quoque fuit. Adhortans illum ad impressionem faciendam, sic dixerat:

Πάρθους Ἀρμενίους τε Θωῶ ὑπὸ δουρὶ δαμάσας,
 Νοστήσεις Ῥώμην, καὶ Θύμβριδος ἀγλαὸν ὕδαρ,
 Στέμμα Φέρων κροτάφοισι μεμιγμένον ἀκτίνεσσιν.
 εἴτ' ἐπειδὴ πεισθεῖς ὁ ἡλίθιος ἐκεῖνος Κελτὸς, εἰσέβαλε,
 καὶ ἀπῆλλαξεν, αὐτῇ στρατιᾷ ὑπὸ τοῦ Ὀθρυάδου κα-
 τακοπεῖς, τοῦτον μὲν τὸν χορηγὸν ἐξαίρει ἐκ τῶν ὑπο-
 μνημάτων, ἐντίθησι δ' ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ.

Μὴ σύγ' ἐπ' Ἀρμενίους ἐλάαν στρατὸν, οὐ γὰρ
 ἄμεινον,

Μή σοι Θηλυχίτων τις ἀνὴρ τόξου ἄπο λυγρὸν

Πότμον ἐπιπρῶεις, παύσῃ βιότοιο Φάους τε.

Καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο σοφώτατον ἐπενόησε, τοὺς μετα- 28
 χρονίους χρησμούς ἐπὶ θεραπείᾳ τῶν κακῶς προτεθε-
 σπισμένων, καὶ ἀποτετευγμένων. πολλάκις γὰρ τοῖς
 μὲν νοσοῦσι, πρὸ τῆς τελευτῆς, ὑγίειαν ἐπηγγέλλετο,
 ἀποθανόντων δέ, χρησμὸς ἄλλος ἑτοιμὸς ἦν πάλινωδῶν,

Parthosque Armeniosque hasta domiture furenti,

Urbem ad Romanam Tiberisque fluentia redibis,

Permixta radiis lauro tua tempora vinctus.

Deinde cum persuadere sibi passus stolidus ille Gallus, ir-
 ruptionem fecisset, sed male ei (nam cum exercitu suo ab
 Othryade caesus est) expeditio cessisset, hoc oraculum exe-
 mit e commentariis, posuitque pro eo illud :

Ducere in Armenios noli : nec enim bene cedit :

Ne tibi semineo vir amictu triste per arcum

Immittens fatum perimat cum lumine vitam.

Nam illud quoque callidum fuit viri commentum, oracu-
 la post eventum facta, quibus emendarentur ea, quae ma-
 le praedicta aberraverant. Saepe enim aegrotantibus ante
 mortem sanitatem promiserat : mortuis autem illis oracu-
 lum praesto illud fuit, quo prius retractaretur,

Μηκέτι δίζησθαι νούσοιο λυγρῆς ἐπαρωγῇ·

- Πότμος γὰρ προΦανῆς, οὐδ' ἐκφυγέειν δυνατόν σοι.
 29 Εἰδὼς δὲ τοὺς ἐν Κλάρῳ, καὶ Διδύμοις, καὶ Μαλλῷ,
 καὶ αὐτοὺς εὐδοκιμῶντας ἐπὶ τῇ ὁμοίᾳ μαντικῇ ταύτῃ,
 Φίλους αὐτοὺς ἐποιεῖτο, πολλοὺς τῶν προσιόντων πέμ-
 πων ἐπ' αὐτοὺς, λέγων·

Ἐς Κλάρον ἔσο νῦν, τοῦμοῦ πατὴρ ὡς ὅπ' ἀκούσῃ.
 καὶ πάλιν·

Βραγχίδεων ἀδύτοισι πελάζο, καὶ κλῦε χρησμῶν.
 καὶ αὖθις·

- Ἐς Μαλλὸν χάρει, θεσπίσματά τ' Ἀμφιλόχοιο.
 30 Ταῦτα μὲν ἐντὸς τῶν ὅρων μέχοι τῆς Ἰωνίας, καὶ Κιλι-
 κίας, καὶ Παφλαγονίας, καὶ Γαλατίας. ὡς δὲ καὶ εἰς
 τὴν Ἰταλίαν διεφοίτησε τοῦ μαντείου τὸ κλέος, καὶ εἰς
 τὴν Ῥωμαίων πόλιν ἐνέπεσεν, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἄλλος
 πρὸ ἄλλου ἠπεύγετο· οἱ μὲν αὐτοὶ ἰόντες, οἱ δὲ πέμπον-
 τες, καὶ μάλιστα οἱ δυνατώτατοι, καὶ μέγιστον ἀξίω-

Auxilium tristi modo define quaerere morbo:

Nam fatum apparet, tibi nec vitare licebit.

Ceterum quod sciret, etiam Clarios, ac Didymaeos & Mal-
 lenses celebrari simili vaticinandi arte, eos sibi conciliavit,
 multis eorum, qui ad se venirent, eo ablegandis, dicens:

Iam Claron ito mei vocem patris auditurus.

& rursus:

Branchiaddon adytis accede, oracula & audi.

& iterum:

Ad Mallum, Amphilochoque auditum oracula vade.

Haec quidem intra terminos, usque ad Ioniam, & Ciliciam,
 & Paphlagoniam, & Gallograeciam. Cum vero in Italiam
 usque percrebuisse oraculi fama, & in Romanorum ur-
 bem incidisset; nemo fuit, quin alius prae alio festinaret:
 alii quidem venientes ipsi; alii vero mittentes alios: & in-

μα ἐν τῇ πόλει ἔχοντες· ὧν πρῶτος καὶ κορυφαῖος ἐγένετο Ῥουτιλλιανὸς, ἀνὴρ τὰ μὲν ἅλλα καλὸς καὶ ἀγαθός, καὶ ἐν πολλαῖς πράξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος, τὰ δὲ περὶ τοὺς θεοὺς πάνυ νοσῶν, καὶ ἀλλόκοτα περὶ αὐτῶν πεπιστευκώς, καὶ εἰ μόνον ἀληλιμμένον που λίθον, ἢ ἔστεφανωμένον θεάσασαιτο, προσπίπτων αἰεὶ, καὶ προσκυνῶν, καὶ ἐπιπολὺ παρεστώς, καὶ εὐχόμενος, καὶ τὰγαθὰ παρ' αὐτοῦ αἰτῶν. οὗτος τοίνυν ἀκούσας τὰ περὶ τοῦ χρηστηρίου, μικροῦ μὲν ἐδέησεν ἀφείς τὴν ἐγκεχειρισμένην τάξιν, εἰς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος ἀναπτῆναι. ἐπεμπε δ' οὖν ἄλλους ἐπ' ἄλλοις· οἱ δὲ πεμπόμενοι, ἰδιῶταί τινες οἰκέται ραδίως ἐξαπατηθέντες, ἐπανήσαν, τὰ μὲν ἰδόντες, τὰ δὲ ὡς ἰδόντες καὶ ὡς ἀκούσαντες διηγούμενοι, καὶ προσεπιμετροῦντες ἔτι πλείω τούτων, ὡς ἐντιμότεροι εἶεν παρὰ τῷ δεσπότῃ. ἐξέκαιον γοῦν τὸν ἄβλιον γέροντα, καὶ εἰς μανίαν ἐρρωμένην ἐνέβαλλον. Ὁ δὲ, ὡς ἂν τοῖς πλείστοις καὶ δυνατωτάτοις φίλος 31

primis potentissimi, maximaque dignitate in civitate praediti. Primus horum & caput quasi Rutilianus fuit, vir cetera bonus & honestus, & in multis magistratibus Romanis probatus; sed circa Deos *religioso* quodam morbo laborans, & absurdas de iis persuasiones habens, qui si qua unctum lapidem aut coronatum videret, accideret statim adorandi causa, multumque adstans vota faceret, bonaque ab illo peteret. Hic de oraculo cum audisset, parum aberrat, quin, mandato sibi munere relicto, ad Aboni castra advolaret: misit certe alios super alios. Missi vero *qui essent*, imperiti quidam servi, facile decepti, post reditum, alia a se visa, alia tanquam visa & audita narrant, & plura his corollarium instar adiiciunt, ut gratiosiores nempe essent apud dominum. Accendunt ergo miscellum fenem, & in robustam illum insaniam coniiciunt. At ille, qui amicus

ων, περιήει, τὰ μὲν διηγούμενος ὡς ἀκούσειε παρὰ τῶν
 πεμφθέντων, τὰ δὲ καὶ παρ' αὐτοῦ προστιθείς. ἐνέπλησε
 δ' οὖν τὴν πόλιν, καὶ διεσάλευσεν οὗτος, καὶ τῶν ἐν τῇ
 αὐλῇ τοὺς πλείστους διεβορύβησεν, οἱ αὐτίκα καὶ αὐτοὶ
 ἠπείγοντο ἀκοῦσαί τι τῶν κατ' αὐτούς. ὁ δὲ τοὺς ἀφικνου-
 μένους φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, ξενίοις τε καὶ ταῖς
 ἄλλαις ὠρεαῖς πολυτελείῃν ἐργαζόμενος αὐτῷ, ἀπέ-
 πεμπεν, οὐκ ἀπαγγελοῦντας μόνον τὰς ἐρωτήσεις, ἀλ-
 λά καὶ ὑμνήσοντας τὸν θεόν, καὶ τεράστια ὑπὲρ τοῦ
 32 μαντείου καὶ αὐτοῦ ψευσομένους. Ἀλλὰ καὶ μηχανᾶ-
 ται τι ὁ τρισκατάρατος οὐκ ἄσσοτον, οὐδὲ τοῦ προστυχόν-
 τος ληστοῦ ἄξιον. λύων γὰρ τὰ πεμπόμενα βιβλία,
 καὶ ἀναγινώσκων, εἴ τι εὖροι ἐπισφαλές καὶ παρακε-
 κινδυνευμένον ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι, κατεῖχεν αὐτὸς, καὶ οὐκ
 ἀπέπεμπεν, ὡς ὑποχειρίους, καὶ μονονουχὶ δούλους διὰ
 τὸ δέος ἔχει τοὺς πεπομφότας, μεμνημένους οἷα ἦν ἃ

effet plerisque & potentissimis, circumire & narrare par-
 tim quidem, ut audierat ex his, quos miserat, partim etiam
 de suo adiecit. Implet igitur urbem, & commovet hic vir,
 & de aula plerosque sollicitat, qui statim ipsi quoque fe-
 stinant de suis rebus aliquid audituri. At noster, blande qui
 exciperet venientes, hospitalibusque & aliis magni pretii
 muneribus suos faceret, dimisit illos, qui non renuntiarent
 modo interrogata, sed Deum etiam celebrarent, & prodi-
 giofa de oraculo, seque ipso mentirentur. Ac machinatur
 quiddam homo execrabilis, non insipiens & latrone mini-
 me vulgari dignum: solvens enim libellos sibi missos & le-
 gens, si quid inveniret audax & periculosum in interro-
 gationibus, retinuit ipse, nec remisit, ut obnoxios & tan-
 tum non servos sibi retineret isto metu eos, qui miserant,
 memores nimirum, qualia fuissent, de quibus interrogaf-

ἤροτο. συνίης δὲ οἴας εἰκὸς τοὺς πλουσίους καὶ μέγα δυναμένους τὰς πύστεις πυνθάνεσθαι. ἐλάμβανεν οὖν πολλὰ παρ' ἐκείνων, εἰδότες ὅτι αὐτοὺς ἐντὸς ἔχει τῶν ἀρκύων. Βούλομαι δέ σοι καὶ τῶν Ρουτιλλιανῶ δοθέντων 33 χρησμῶν ἐνίους εἰπεῖν. πυνθανομένῳ γὰρ αὐτῷ περὶ τοῦ παιδὸς ἐκ προτέρας γυναικὸς, παιδείας ὥραν ἔχοντος, ὅν τινα προστήσαιο διδάσκαλον τῶν μαθημάτων αὐτοῦ; ἔφη·

Πυθαγόρην, πολέμων τε διάκτορον ἐσθλὸν αἰοιδόν. εἴτα μετ' ὀλίγας ἡμέρας τοῦ παιδὸς ἀποθανόντος, ὁ μὲν ἠπόρει, καὶ οὐδὲν εἶχε λέγειν πρὸς τοὺς αἰτιωμένους, παρὰ πόδας οὕτως ἐληλεγμένου τοῦ χρησμοῦ· ὁ δὲ Ρουτιλλιανὸς αὐτὸς φθάσας ὁ βέλτιστος, ἀπελογεῖτο ὑπὲρ τοῦ μαντείου, λέγων, τοῦτο αὐτὸ προδηλωκέναι τὸν θεόν, καὶ δι' αὐτὸ, ζῶντα μὲν κελεῦσαι μηδένα διδάσκαλον ἐλέσθαι αὐτῷ, Πυθαγόραν δὲ καὶ Ὅμηρον πάλαι τεθνεῶτας, οἷς εἰκὸς τὸ μεираάκιον ἐν ἁδου νῦν συνεί-

sent. Probe autem intelligis, quas interrogationes proponi a divitibus & potentibus probabile sit. Ab his ergo multa accepit, qui scirent, se intra illius retia conclusos. Volo autem tibi oraculorum Rutiliano datorum quaedam dicere. Interroganti de filio suo e priori uxore suscepto, qui iam ad aetatem institutionis capacem pervenisset, quem discendi magistrum ei praeficeret? respondit:

Pythagoram, egregieque canentem proelia vatem.

Puero deinde paucis post diebus mortuo, ipse quidem aestuare, nec habere, quod accusantibus responderet, oraculo ira rebus praesentibus refutato. At ipse bonus vir Rutilianus ultro suscepta oraculi defensione dixit, hoc ipsum indicatum a Deo, ac propterea non vivum illi praeceptorem capi iussisse, sed Pythagoram atque Homerum vita olim functos, quibuscum veritari nunc puerum apud infe-

ναι. τί τοίνυν μέμφεσθαι ἄξιον Ἀλεξάνδρῳ, εἰ τοιούτοις
 34 ἀνθρωπίσκοις ἐνδιατρίβειν ἡξίου; Αὐτίς δὲ πυνθανομένῳ
 αὐτῷ τὴν τίνος ψυχὴν αὐτὸς διεδέξατο; ἔφη·

Πρῶτον Πηλειῆος ἐγένου· μετὰ ταῦτα Μένανδρος·

Εἴθ' ὅς νῦν Φαίη· μετὰ δ' ἔσσεαι ἡλίας ἀκτίς,

Ζήσεις δ' ὀχδῶκοντ' ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν λυκάβαντας.

ὁ δ' ἐβδομηκοντούτης ἀπέθανε μελαγχολήσας, οὐδὲ
 35 περιμείνας τὴν τοῦ Θεοῦ ὑπόσχεσιν. Καὶ οὗτος ὁ χρη-
 σμός τῶν αὐτοφώνων ἦν. ἐρομένῳ δὲ αὐτῷ ποτε καὶ περὶ
 γάμου, ῥητῶς ἔφη·

Γῆμον Ἀλεξάνδρου τε Σεληναίης τε θυγάτρα.

διεδεδώκει δὲ πάλαι λόγον ὡς τῆς θυγατρὸς, ἣν εἶχεν,
 ἐκ Σελήνης αὐτῷ γενομένης· τὴν γὰρ Σελήνην ἔρωτι ἀ-
 λῶναι αὐτοῦ, καθεύδοντά ποτε ἰδοῦσαν, ὅπερ αὐτῇ ἔθος,
 κοιμωμένων ἔραν τῶν καλῶν. ὁ δ' οὐδὲν μελλήσας ὁ
 συνετάτατος Ρουτιλλιανὸς, εὐθὺς ἔπεμπεν ἐπὶ τὴν κό-

13 Τὴν γὰρ Σελήνην) Εἰς τὸν Ἑν- καὶ ἐρύκοις ὢν, ἱρασθῆναι ὑπὸ σε-
 θυμῶνα διαβάλλει τὸν λόγον, ὅς λήνης μυθεύεται. V.

ros probabile fit. Quid vero reprehendendus est Alexan-
 der, si tales inter homunciones versari voluit? Rursus in-
 terroganti, cuius ipse animam nactus esset? ait:

Pelides primum fueras, post ista Menander,

Tum, qui nunc vivis; radius post omnia Solis,

Cum supra centum octoginta exegeris annos.

At ille septuagenarius diem suum obiit, morbo atrabilia-
 rio, non exspectata promissione Dei. Etiam hoc erat voca-
 lium unum oraculorum. Interroganti quondam de nuptiis
 diserte dixit:

Ducito Alexandro natam Lunaque puellam.

Nempe olim rumore sparserat, filiam, quam habebat, ex
 Luna sibi natam esse. Lunam enim amore ipsius captam,
 cum dormientem vidisset. Mos scilicet illius, dormientes
 formosos amare. Prudentissimus autem ille Rutilianus nihil

ρη, καὶ τοὺς γάμους συνετέλει ἐξηκονταύτης νυμφίος,
καὶ συνῆν, τὴν πενθερὰν Σελήνην ἐκατόμβαις ὅλαις
ἱλασκόμενος, καὶ τῶν ἐπουρανίων εἰς καὶ αὐτὸς οἰόμενος
γεγονέναι. Ὁ δ' ὡς ἅπαξ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ πραγμάτων 36
ἐλάβετο, μείζω αἰὶ προσεπενόει, καὶ πάντοσε τῆς Ῥω-
μαίων ἀρχῆς ἔπεμπε χρησιμοφόρους, ταῖς πόλεσι προ-
λέγων, λοιμοὺς καὶ πυρκαϊὰς φυλάσσεσθαι, καὶ σεισ-
μοὺς, καὶ ἀσφαλῶς βοηθήσειν, ὡς μὴ γένοιτό τι τού-
των, αὐτὸς ὑπισχεῖτο αὐτοῖς. ἓνα δὴ τινα χρησμὸν αὐ-
τόφωνον καὶ αὐτὸν, εἰς ἅπαντα τὰ ἔθνη ἐν τῷ λοιμῷ διε-
πέμψατο. ἦν δὲ τὸ ἔπος ἐν

Φοῖβος ἀκερσεκόμης λοιμοῦ νεφελὴν ἀπερύκει.
καὶ τοῦτο ἦν ἰδεῖν τὸ ἔπος πανταχοῦ ἐπὶ τῶν πυλῶν γε-
γραμμένον, ὡς τοῦ λοιμοῦ ἀλεξιφάρμακον. τόδ' ἐς τούν-
αντίον τοῖς πλείστοις προὔχῳρει. κατὰ γὰρ τινα τύχην
αὗται μάλιστα αἱ οἰκίαι ἐκενώθησαν, ἐν αἷς τὸ ἔπος ἐπε-

cunctatus, statim misit ad arcessendam puellam, nuptias ce-
lebravit sexagenarius sponsus, & cum illa cubuit, placata
prius socru Luna totis hecatombis, puransque se quoque
iam coelestium unum esse factum. At ille cum semel res
Italicas attigisset, maiora semper adinvenit, & per omnes
Romani imperii partes misit oraculorum nuntios, praedi-
cens civitatibus, pestilentias & incendia ut caveant, &
terrae motus: promisitque illis, ne quid tale fiat, valide
se adiuturum. Unum sane oraculum vocale ipsum quoque
ad omnes gentes de pestilentia misit. Erat autem versicu-
lus unus:

Intonsus nubem pestis depellit Apollo.

Eratque videre hunc versum ubique inscriptum portis, tan-
quam depellendae luis remedium. Hoc vero contra plerif-
que evenit. Forte enim fortuna quadam illae maxime do-
mus exhaustae sunt, quibus inscriptus fuerat versiculus. Et

- γέγραπτο. καὶ μή με νομίσης τοῦτο λέγειν ὅτι διὰ τὸ ἔπος ἀπώλλυντο, ἀλλὰ τύχη τινὶ οὕτως ἐγένετο. τάχα δὲ οἱ πολλοὶ καὶ καταβαρρύντες τῷ στίχῳ, ἡμέλουν, καὶ βαθυμότερον διητῶντο, οὐδὲν τῷ χρησμῷ πρὸς τὴν νόσον συντελοῦντες, ὡς ἂν ἔχοντες προμαχομένης αὐτῶν τὰς συλλαβὰς, καὶ τὸν ἀκερσεκόμην Φοῖβον ἀποτοξεύοντα τὸν λοιμόν. Πευθῆνας μέντοι ἐν αὐτῇ Ῥώμῃ κατεστήσατο πάνυ πολλοὺς τῶν συναμοτῶν, εἰ τὰς ἐκάστου γνώμας διήγγελλον αὐτῷ, καὶ τὰς ἐρωτήσεις προεμήνουν, καὶ ὧν μάλιστα ἐφίενται ὡς ἑτοιμον αὐτὸν πρὸς τὰς ἀποκρίσεις, καὶ πρὶν ἢ κεῖν τοὺς πεμπομένους, κα-
- 38 ταλαμβάνεσθαι. Καὶ πρὸς μὲν τὰς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα προεμηχανᾶτο. τελετὴν τε γὰρ τινα συνίσταται, καὶ δαδουχίας, καὶ ἱεροφαντίας, τριῶν ἐξῆς αἰεὶ τελουμένων ἡμερῶν. καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ, πρόρρησις ἦν, ὥσπερ Ἀθήνησι, τοιαύτη· εἴ τις ἄθεος, ἢ Χριστιανὸς,

ne putes, me hoc dicere, per ipsum illos versiculum periisse. Quin forte quadam ita factum est. Forte etiam vulgo homines, fiducia versiculi, negligentius agebant, omissa vitus cura, nihil adiuvantes oraculum contra vim morbi, qui haberent propugnaturas pro se *illius* syllabas, & intonsum Phoebum telis abacturum pestilentiam. Verum etiam exploratores in ipsa Roma multos sane constituerat coniuratorum, qui sententias uniuscuiusque sibi nuntiarent, & ante indicarent interrogationes, quaeque maxime cuperent, ut paratum ad responsiones, iam ante adventum suum missi invenirent. Et ad *res Italicas* haec & similia prae-parabat. Mysteria etiam quaedam instituit, & facum gestationes, & sacrorum disciplinam, tribus deinceps diebus festo ritu peractis. Ac primo die edicebatur, ut Athenis, in hanc formulam, *Si quis Atheus, aut Christianus, aut Epicu-*

ἡ Ἐπικουρέως, ἥκει κατὰ σκοπὸς τῶν ὀργίων, Φευγέτω οἱ δὲ πιστεύοντες τῷ Θεῷ, τελείσθωσαν τύχη τῇ ἀγαθῇ. εἴτ' εὐθὺς ἐν ἀρχῇ ἐξέλασις ἐγίγνετο. καὶ ὁ μὲν ἡγεῖτο, λέγων, ἔξω Χριστιανούς. τὸ δὲ πλῆθος ἅπαν ἐπεφθέγγετο, ἔξω Ἐπικουρείους. εἴτα Λητοῦς ἐγίγνετο λοχεία, καὶ Ἀπόλλωνος γοναὶ, καὶ Κορωνίδος γάμος, καὶ Ἀσκληπιδὸς ἐτίκτετο. ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ Γλύκωνος ἐπιφάνεια καὶ γένεσις τοῦ Θεοῦ. Τρίτῃ δὲ ἡμέρᾳ, Ποδα- 39
λειρίου τε ἦν καὶ τῆς μητρὸς Ἀλεξάνδρου γάμος. Δαδὶς δὲ ἐκαλεῖτο, καὶ δαδὲς δὲ ἐκαίοντο. καὶ τελευταῖον, Σελήνης καὶ Ἀλεξάνδρου ἔρωσ, καὶ τικτομένη τοῦ Ρουτιλιανοῦ ἡ γυνή. ἐδαδούχει δὲ καὶ ἱεροφάνται ὁ Ἐνδυμίων Ἀλέξανδρος. καὶ ὁ μὲν καθεύδων δῆθεν, κατέκειτο ἐν τῷ μέσῳ. κατῆι δὲ ἐπ' αὐτὸν ἐκ τῆς ὀροφῆς ὡς ἐξ οὐρανοῦ ἀντὶ τῆς Σελήνης, Ρουτιλλία τις ὠραιωτάτῃ, τῶν Καίσαρος οἰκονόμων τινὸς γυνή, ὡς ἀληθῶς ἐρῶσα τοῦ Ἀλεξ-

reus venerit, orgiorum speculator, fugito: qui autem Deo credunt, initiantur bonis auspiciis! Deinde statim a principio fiebat exactio. Atque ipse initio dicebat, Foras Christianos! Multitudo universa subiciebat, Foras Epicureos! Tum Latonae agebatur puerperium, & Apollinis partus, & Coronidis nuptiae, & nascebatur Aesculapius: altero autem die Glyconis adventus & nativitas Dei. Tertio, Podalirii erant & matris Alexandri nuptiae. Dadis [facularia] autem illa dies vocabatur, & faces accendebantur. Tandem agebantur Lunae & Alexandri amores, nascentisque uxor Rutiliani. Facem porro gestabat, & praeibat caerimonias alter Endymion, Alexander. Ac ipse quidem dormiens iacebat in medio, descendebat autem ad illum ex tecto tanquam e coelo, pro Luna, Rutilia quaedam formosissima, procuratorum Caesaris cuiusdam uxor, vere illa amans Alexandrum, &

ἀνδρου, καὶ ἀντερωμένη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ
 ὀλεθρίου ἐκείνης ἀνδρός, Φιλήματά τε ἐγίγνετο ἐν τῷ μέ-
 σω, καὶ περιπλοκαί, εἰ δὲ μὴ πολλαὶ ἦσαν αἱ δάδες,
 τάχ' ἂν τι καὶ τῶν ὑπὸ κόλπου ἐπράττετο. μετὰ μικρὸν
 δὲ εἰσῆει πάλιν ἱεροφαντικῶς ἐσκευασμένος ἐν πολλῇ τῇ
 σιωπῇ· καὶ αὐτὸς μὲν ἔλεγε μεγάλη τῇ Φωνῇ, ἡ Γλύ-
 κων. ἐπεὶ βέγγοντο δὲ αὐτῷ ἐπακολουθοῦντες, Εὐμολ-
 πίδαί, δῆθεν καὶ Κήρυκές τινες Παφλαγόνες, καρβα-
 τίνες ὑποδεδεμένοι, πολλὴν τὴν σκοροδάλμην ἐρυγγάνον-
 40 τες, ἡ Ἀλέξανδρε. Πολλάκις δὲ ἐν τῇ δαδουχίᾳ καὶ τοῖς
 μυστικαῖς σκιρτήμασι γυμνωθεὶς ὁ μῆρος αὐτοῦ ἑξέπι-
 τηδες, χρυσοῦς διεφάνη, δέρματος, ὡς εἰκὸς, ἐπιχρύ-
 σου περιτεθέντος, καὶ πρὸς τὴν αὐγὴν τῶν λαμπάδων
 ἀποστίλβοντος. ὥστε καὶ γενομένης ποτὲ ζητήσεως δύο
 τισὶ τῶν μωροσόφων ὑπὲρ αὐτοῦ, εἴτε Πυθαγόρου τὴν
 ψυχὴν ἔχει διὰ τὸν χρυσοῦν μῆρον, εἴτε ἄλλην ὁμοίαν αὐ-

amata visissim ab illo, atque in oculis miseri illius viri,
 osculaque intercedebant in medio, & complexus: si vero
 minus multae essent faces, forte etiam quiddam eorum, quae
 sub veste fieri solent, patratum esset. Parvo autem interie-
 cto temporis spatio rursus intrabat, ut antistitem caerimo-
 niarum decet, exornatus multo cum silentio: magnaue
 voce dicebat, *Io Glycon!* Succlamabant autem illum secuti,
 Eumolpidae nimirum & Ceryces quidam e Paphlagonia,
 carbatinis calceati, acrem alii odorem multum ruantes,
Io Alexander! Saepe autem in illa facum gestatione & my-
 sticis saltationibus nudatum ipsius de industria femur, au-
 reum apparuit, circumposita, ut probabile est, pelle inau-
 rata, & ad lucernarum splendorem refulgente. Itaque exor-
 ta aliquando disputatione de illo inter duos stultiutiae illius
 consultos, *utrum Pythagorae animam haberet propter aureum*
illud femur, an aliam illius similem? eamque quaestionem ad

τῇ, καὶ τὴν ζήτησιν ταύτην αὐτῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπανενεγκόντων, ὁ βασιλεὺς Γλύκων χρησμῷ ἔλυσε τὴν ἀπορίαν·

Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲν Φθίνει, ἄλλοτε δ' αὖξει.

Ἡ δὲ προφητεία, δίης Φρενός ἐστίν ἀπορρώξ.

Καὶ μὲν ἐπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπαρωγόν.

Καὶ πάλιν ἐς Διὸς εἴσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῶ.

Προλέγων δὲ πᾶσιν ἀπέχεσθαι παιδίου συνουσίας, ὡς 41
ἀσεβες ὄν, αὐτὸς τοῖονδέ τι ὁ γεννάδας ἐτεχνήσατο. ταῖς
γὰρ πόλεσι ταῖς Ποντικάῃς καὶ ταῖς Παφλαγωνικάῃς,
ἐπήγγελλε θεοπρόπους πέμπειν ἐς τριετίαν, ὑμνήσον-
τας παρ' αὐτῷ τὸν θεόν. καὶ ἔδει δοκιμασθέντας, καὶ
προκριθέντας τοὺς εὐγενεστάτους, καὶ ὡραιοτάτους, καὶ
κάλλει διαφέροντας πεμφθῆναι. οὓς ἐγκλεισάμενος,
ὥσπερ ἀργυρωνήτοις ἐχρήτο συγκαθεύδων, καὶ πάντα
τρόπον ἐμπαραινῶν. καὶ νόμον δὲ ἐπεποίητο, ὑπὲρ τὰ
ἄκτωκαίδεκα ἔτη, μηδένα τῷ αὐτοῦ στόματι δεξιού-

4 Δίης) *Ἦτοι Διός. V.

ipsum Alexandrum referentibus, Glycon rex oraculo du-
bitationem illam dissolvit :

Pythagorae vicibus mens alma perique reditque :

Vatis at est animus Ioviali e mente propago :

Missus adest iussu patris auxiliator honestis,

Et redit ad patrem Ioviali fulmine tactus.

Cum pueri concubitu omnibus interdiceret, tanquam re
impia, ipse tale quid vir ingeniosus commentus est. Civi-
tatibus Ponticis atque Paphlagonicis iniunxit, ut divini cul-
tus ministros sibi in triennium mitterent, qui laudes Dei
apud se canerent : oportebatque probatos ac praelatos ce-
teris generosissimos quosque, & formosissimos, & hone-
stissimos mitti : quibus inclusis tanquam emtis pecunia sua
utebatur, dormiens cum illis & omni genere intemperan-
tis contumeliae in illos utens. Insuper legem tulerat, ne
quis duodevigintri annis maior inter salutandum comple-

σθαι, μηδὲ Φιλήματι ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις
 προτείνων τὴν χεῖρα κῦσαι, μόνους τοὺς ὠραίους κατεφί-
 42 λει· καὶ ἐκαλοῦντο οὗτοι οἱ ἐντὸς τοῦ Φιλήματος. Τοι-
 αῦτα ἐντροφῶν τοῖς ἀνοήτοις διετέλει, γυναῖκας τε ἀνέ-
 δην διαφθείρων, καὶ παισὶ συνών. καὶ ἦν μέγα καὶ εὐ-
 κτὸν ἐκάστω, εἴ τις γυναικὶ προσβλέψειεν· εἰ δὲ καὶ
 Φιλήματος ἀξιώσειεν, ἀβρόαν τὴν ἀγαθὴν τύχην ᾤετο
 ἕκαστος εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῷ εἰσρυήσεσθαι· πολλὰ δὲ
 καὶ ἡύχουν τετοκέσαι παρ' αὐτοῦ, καὶ οἱ ἄνδρες ἐπεμαρ-
 43 τύρουν ὅτι ἀληθῆ λέγουσιν. Ἐθέλω δέ σοι καὶ διάλογον
 διηγήσασθαι τοῦ Γλύκωνος, καὶ τοῦ Σακέρδωτος, Τια-
 νοῦ τινος ἀνθρώπου, ὁποίου τινὸς τὴν σύνεσιν εἰσὴ ἀπὸ τῶν
 ἐρωτήσεων. ἀνέγνων δὲ αὐτὸν, χουσοῖς γραμμασι γε-
 γραμμένον ἐν Τίῳ, ἐν τῇ τοῦ Σακέρδωτος οἰκίᾳ. εἶπε
 γάρ μοι, ἔφη, ᾧ δέσποτα Γλύκων, τίς εἶ; ἐγὼ, ἡδ' ὅς,
 Ἀσκληπίος νέος. ἄλλος παρ' ἐκεῖνον τὸν πρότερον. πῶς

2 Κῦσαι) Φιλοῦσαι. G.

Etendumque ipsum oscularetur: verum aliis manum ad
 osculum cum offerret, solos aetate florentes osculabatur; di-
 cebanturque hi *intra osculum esse*. Hunc ad modum stupidis
 hominibus ad delicias usque illudebat, corrupendis, prout
 collibitum esset, mulieribus, & pueris constuprandis. Et
 magnum erat unicuique atque optabile, si cuius uxorem
 adspiceret: si vero osculo etiam dignaretur, confertim ut
 bona fortuna in domum suam influeret, futurum unus-
 quisque putabat. Multae vero etiam se peperisse ex eo glo-
 riabantur, & vera illas dicere, mariti illis testabantur. Vo-
 lo tibi etiam colloquium referre Glyconis & Sacerdotis,
 Tienensis cuiusdam hominis, qui quam prudens fuerit, ex
 interrogationibus discere poteris. Legi autem illud collo-
 quium, aureis literis scriptum in Tio urbe in domo Sacer-
 dotis. Nempe, *Dic mihi*, inquit, *Domine Glycon, quis es?*
Εγώ, inquit ille, *Asculapius iunior, diversus ab illo priore,*

λέγεις; οὐ θέμις ἀκούσαί σε τοῦτό γε. πόσα δὲ ἡμῖν
 ἔτη παραμενεῖς χρησμωδῶν; τρίτον πρὸς τοῖς χιλίοις. εἴ-
 τα, ποῖ μεταστήσῃ; εἰς Βάκτρα καὶ τὴν ἐκεῖ γῆν. δεῖ
 γὰρ ἀπολαῦσαι καὶ τοὺς βαρβάρους ἐπιδημίας τῆς
 ἐμῆς. τὰ δ' ἄλλα χρηστήρια, τὸ ἐν Διδύμοις, καὶ τὸ ἐν
 Κλάρῳ, καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς, ἔχουσι τὸν προπάτορα τὸν
 Ἀπόλλω χρησμωδοῦντα, ἢ ψευδεῖς εἰσιν οἱ νῦν ἐκπί-
 πτοντες ἐκεῖ χρησμοί; μηδὲ τοῦτ' ἐθελήσης εἰδέναι, οὐ
 γὰρ θέμις. ἐγὼ δὲ τίς εἶσομαι μετὰ τὸν νῦν βίον; κάμη-
 λος, εἴτα ἵππος, εἴτ' ἀνὴρ σοφός, καὶ προφῆτης οὐ μείων
 Ἀλεξάνδρου. τοιαῦτα μὲν ὁ Γλύκων τῷ Σακέρδωτι διη-
 λέχθη. ἐπὶ τέλει δὲ χρησμὸν ἔμμετρον ἐφθέγγετο, εἰδὼς
 αὐτὸν Λεπιδῶ ἐταῖρον ὄντα·

Μὴ πείθου Λεπιδῶ· ἐπεὶ οἱ λυγρὸς οἶτος ὀπηδεῖ.
 πάντῳ γὰρ ἐδεδίει τὸν Ἐπίκουρον, ὡς προεῖπον, ὡς τινα
 ἀντίτεχνον, καὶ ἀντισοφιστὴν τῆς μαγγανείας αὐτοῦ.

13 Λεπιδῶ ἐταῖρον ὄντα.) Ἐφη στριδί κατοικεῖν Ἐπικουρεῖν ὄντα.
 γὰρ τὸν Λεπιδὸν τοῦτον ἐν Ἀμά- V.

*Quomodo ais? Non fas est te hoc audire. Quot vero annos ma-
 nebis apud nos & dabis responsa? Tres supra mille annos. Dein-
 de quo te conferes? Bactra, & ad vicinam regionem: oportet enim
 barbaros etiam frui mea inter homines peregrinatione. Oracula ve-
 ro reliqua, Didymaeum, Clarium, Delphicum, habent progeni-
 torem meum Apollinem reddentem sibi oracula. Num mendacia
 sunt, quae ibi exeunt, oracula? Neque hoc scire postules, neque
 enim fas est. Ego vero quid ero post hanc vitam? Camelus, post
 equus, post vir sapiens, & propheta non minor Alexandro. Haec
 cum Sacerdote Glycon locutus est. In fine autem oracu-
 lum versu conclusum pronuntiavit, cum Lepido sodalem
 esse sciret:*

Ne Lepido credas: tristis manet exitus illum.

Vehementer enim, ut ante dixi, metuebat Epicurum, tan-
 quam hominem arte sua & sapientia praestigias ipsius op-

44 Ἐνα γοῦν τινα τῶν Ἐπικουρείων τολμήσαντα καὶ δι-
λέγχειν αὐτὸν ἐπὶ πολλῶν παρόντων, ἐς κίνδυνον οὐ μι-
κρὸν κατέστησεν. ὁ μὲν γὰρ προσελθὼν ἔλεγε μεγάλη
τῇ Φωνῇ, Σὺ μέντοι γε, ὦ Ἀλέξανδρε, τὸν δεῖνα Πα-
φλαγόνα προσαγαγεῖν οἰκέτας αὐτοῦ τῷ ἡγούμενῳ τῆς
Γαλατίας, τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἀνέπεισας, ὡς ἀπεκτονό-
τας τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παιδευόμενον, ὁ δὲ
νεανίσκος ζῇ, καὶ ἐπανελήλυθε ζῶν μετὰ τὴν τῶν οἰκετῶν
ἀπώλειαν, θηρίοις ὑπὸ σοῦ παραδοθέντων. τοιοῦτον δέ τι
ἐγεγένητο. ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον ἄχρι
τοῦ Κλύσματος, πλοίου ἀναγομένου, ἐπείσθη καὶ αὐ-
τὸς εἰς Ἰνδίαν πλεῦσαι, καὶ πειδὴ περ ἐβράδυνεν, οἱ δυσ-
τυχεῖς ἐκεῖνοι οἰκέται αὐτοῦ, οἷηθέντες ἢ ἐν τῷ Νείλῳ
πλέοντα διεφθάρθαι τὸν νεανίσκον, ἢ καὶ ὑπὸ ληστῶν
(πολλοὶ δὲ ἦσαν τότε) ἀνηρῆσθαι, ἐπανῆλθον ἀπαγ-
γέλλοντες αὐτοῦ τὸν ἀθανισμόν. εἶτα ὁ χρησμός, καὶ ἡ

4 Ὡς Ἀλέξανδρε, τὸν δεῖνα) Ἰσως ἐν ὁρῶν τοῦ ἀνδρὸς ὅπως τοῦτομα τὸ
κύριον εἰπεῖν παρητήσατο. V.

pugnantem. Unum igitur quendam Epicureorum, audenter
etiam multis praesentibus ipsum confutare, in periculum
non parvum adduxit. Ille enim accedens ait magna voce,
At tu, Alexander, Paphlagoni (quem nominabat) persuasisti,
ut apud Praesidem Gallograeciae postularet servos suos ultimi sup-
plicii, tanquam qui filium suum Alexandreae doctrinae causa ver-
santem interfecissent. Vivit autem adolescens, & salvus rediit
post servorum interitum, bestiis a te obiectorum. Factum vero
eiusmodi quid fuerat. Adolescens, qui adverso flumine na-
vigarat in Aegyptum ad Clyasma usque, solvente commo-
dum navi persuaderi sibi passus est, ut & ipse navigaret in
Indiam. Cumque cunctaretur, infelices illi servi ipsius, rati
aut in Nili navigatione periisse adolescentulum, aut a la-
tronibus, qui multi tum erant, sublatum, redierunt, amif-
sum illum nuntiantes. Tum *secutum est oraculum, & con-*

καταδίκη μεθ' ἣν ἐπέστη ὁ νεανίσκος, διηγούμενος τὴν
 ἀποδημίαν. ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀγα- 45
 νακτῆσας ἐπὶ τῷ ἐλέγχῳ, καὶ μὴ Φέρων τοῦ ὀνειδούς τὴν
 ἀλήθειαν, ἐκέλευε τοὺς παρόντας λίθοις βάλλειν αὐτὸν,
 ἢ καὶ αὐτοὺς ἐναγεῖς ἔσεσθαι, καὶ Ἐπικούρους κληθή-
 σεσθαι. τῶν δὲ βάλλειν ἀρξαμένων, Δημόστρατός τις
 ἐπιδημῶν τῷ Πόντῳ, πρῶτος περιχυθεὶς, ἐρρύσατο τοῦ
 θανάτου τὸν ἄνθρωπον, μικροῦ δεῖν καταλευσθέντα,
 πάντῃ δικαίως. τί γὰρ ἔδει μόνον Φρονεῖν ἐν τοσούτοις με-
 μηνόσι, καὶ παραπολαῦσαι τῆς Παφλαγόνων μωρίας;
 καὶ τὰ μὲν κατ' ἐκείνον, τοιαῦτα. Εἰ δέ τιτι προσκαλου- 46
 μένων κατὰ τάξιν τῶν χρησμῶν, (πρὸ μιᾶς δὲ τούτο τοῦ
 θεσπίζειν ἐγίγνετο,) καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος εἰ θεσπί-
 ζει; τῷ δὲ ἀνέειπεν ἔνδοθεν, Ἐς κόρακας, οὐκ ἔτι τὸν τοι-
 οῦτον οὔτε στέγη τις ἐδέχετο, οὔτε πυρὸς, ἢ ὕδατος ἐκοι-

demnatio: post quam adfuit iuvenis, suam peregrinationem enarrans. Haec ille dixit. Alexander vero indigne ferens, se redarguī, veraeque reprehensionis impatiens, iussit, qui praesentes erant lapidibus illum petere, alioquin ipsos quoque devoti capitis futuros, eiusque adiutores vocatum iri. Cum iam lapidare inciperent, Demonstratus aliquis peregrinatus in Ponto, circumfusus primum homini, morti illum eripuit, cum parum abesset, quin obrueretur lapidibus: merito ille quidem. Quid enim referebat, solum sapere inter tot infanientes, & luere alienam Paphlagonum stultitiam? Et haec de illo eiusmodi erant. Si vero eorum aliqui, qui advocarentur ordine oraculorum, (suebat autem hoc pridie quam responderet) atque interrogante praeco- ne, an responderet? intus diceret, *Ad corvos!* hunc talem neque tectum amplius recipiebat, neque ignem ei neque aquam impertiebat quisquam; sed cogebatur e terra una

νώνει, ἀλλ' ἔδει γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι, ὡς ἀσεβῆς, καὶ ἄθεον, καὶ Ἐπικούρειον ἥπερ ἦν ἡ μεγίστη λοιδορία.
 47 Ἐν γοῦν καὶ γελοιότατον ἐποίησεν ὁ Ἀλέξανδρος· εὐρῶν γὰρ τὰς Ἐπικούρου κυρίας δόξας, τὸ κάλλιστον, ὡς οἶσθα, τῶν βιβλίων, καὶ κεφαλαιωδῶς περιέχον τῆς τάνδρος σοφίας τὰ δόγματα, κομίσας ἐς τὴν ἀγορὰν μέσσην, ἔκαυσεν ἐπὶ ξύλων συκίνων, ὡς δῆθεν αὐτὸν καταφλέγων, καὶ τὴν σποδὸν ἐς θάλασσαν ἐξέβαλεν, ἔτι καὶ χρησμὸν ἐπιθεγξάμενος·

Πυρπολέειν κέλομαι δόξας ἀλαοῖο γέροντος.

οὐκ εἰδώς ὁ κατάρατος ὅσων ἀγαθῶν τὸ βιβλίον ἐκείνο τοῖς ἐντυχούσιν αἴτιον γίγνεται, καὶ ὅσῃν αὐτοῖς εἰρήνην, καὶ ἀταραξίαν, καὶ ἐλευθερίαν ἐνεργάζεται, δειμάτων μὲν καὶ Φασμάτων, καὶ τεράτων ἀπαλλάττον, καὶ ἐλπίδων ματαίων, καὶ περιπτῶν ἐπιθυμιῶν· νοῦν δὲ καὶ

1 Ἀλλ' ἔδει γῆν πρὸ γῆς) Γῆν πρὸ γῆς. τοῦτο εἰσθε λέγεσθαι Ἀθηναίοις, ἀπὲρ τοῦ κατὰ πάσης τῆς γῆς, ὃ φανερὸν τίπον ἐκ τόπου. V.

6 Κομίσας ἐς τὴν ἀγορὰν) Στοιχείου ὡς διασώτην καὶ οὗτος ὁ ἐπὶ κακῇ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς τοῖς λόγοις ἐγγυμνασάμενος Λουκίανος τῆς Ἐπικούρου αἰρίσεως. V.

vagari ad aliam, tanquam impius homo, & atheus, & Epicureus, quod quidem maximum erat convicium. Unum ergo maxime ridiculum fecit Alexander. Cum invenisset sententias Epicuri principes, pulcherrimum, quod nosti, illius librorum & capitalem, qui placita sapientiae huius viri contineat, in medium forum prolatis ficulneis lignis cremavit, quasi ipsum videlicet exureret; & in mare abiecit cineres, oraculo adiecto:

Edico decreta senis comburere caeci.

Ignorabat nempe homo execrabilis, quantum bonorum liber ille legentibus causa fiat, quantam in illis pacem, tranquillitatem, libertatem efficiat, qui a timoribus, & spectris, & prodigiis non minus, quam a spe vana & non necessariis cupiditatibus eos liberet; sed intelligentiam & ve-

ἀλήθειαν ἐντίθεν, καὶ καθαῖρον, ὡς ἀληθῶς, τὰς γνώ-
μας, οὐ δαδὶ καὶ σκίλλῃ, καὶ ταῖς τοιαύταις Φλυα-
ρίαις, ἀλλὰ λόγῳ ὀρθῶ, καὶ ἀληθείᾳ, καὶ παρρησίᾳ.
Ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, ἐν τι καὶ μέγιστον τόλμημα τοῦ μια- 48
ροῦ ἀνδρὸς ἄκουσον· Ἐχων γὰρ οὐ μικρὰν ἐπίβασιν ἐπὶ
τὰ βασιλεία, καὶ τὴν αὐλήν, καὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν εὐ-
δοκίμοῦντα [πάροδον,] διαπέμπεται χρησμὸν τοῦ ἐν Γερ-
μανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος, ὅτε θεὸς Μάρκος ἤδη τοῖς
Μαρκομάνοις καὶ Κουάδοις συνεπλέκετο. ἡξίου δὲ ὁ
χρησμός δύο λέοντας ἐμβληθῆναι ζῶντας ἐς τὸν Ἴστρον
μετὰ πολλῶν ἀρωμάτων, καὶ θυσιῶν μεγαλοπρεπῶν.
ἄμεινον δὲ αὐτὸν εἰπεῖν τὸν χρησμὸν·

Ἐς δῖνας Ἴστροιο διίπετέος ποταμοῖο,
Ἐμβαλέειν κέλομαι δοιοὺς Κυβέλης θεράποντας,
Θήρας ὀρειτρεφέας· καὶ ὅσα τρέφει Ἰνδικὸς ἀήρ
Ἀνθεα, καὶ βοτάνας εὐώδεις· αὐτίκα δ' ἔσται
Νίκη, καὶ μέγα κῦδος, ἅμ' εἰρήνῃ ἐρατεινῇ.

ritatem inferat, & vere mentes purget non face, aut squil-
la, & nugis similibus, sed recta ratione, & veritate, & li-
bertate. Inter reliqua vero unum quoddam & audacissimum
facinus impuri hominis audi. Cum aditus faciles haberet ad
regiam atque aulam, & Rutilianum gratia florentem, mit-
tit ad illum oraculum vingente bello Germanico, cum di-
vus Marcus iam Marcomannis & Quadis esset implicitus.
Postulabat autem illud oraculum leones duo coniici vi-
vos in Istrum multis cum aromatis, & sacrificiis magnifi-
cis. Sed melius est ipsum ponere oraculum:

*Istri vorticibus, lapsis divinitus undis,
Praecipitare duos Cybeles, edico, ministros
Montibus eductos: & quos alit Indicus aër
Flores, atque herbas fragrantēs: evenietque
Mox victoria, maxima gloria, paxque benigna.*

γενομένων δὲ τούτων, ὡς προσέταξε, τοὺς μὲν λέοντας, ἐκνηξάμενους εἰς τὴν πολεμίαν, οἱ βάρβαροι ξύλοις κατεργάσαντο, ὡς τινὰς κύνας, ἢ λύκους ξενικούς. αὐτίκα δὲ τὸ μέγιστον τραῦμα τοῖς ἡμετέροις ἐγένετο, δις μυρίων που σχεδὸν ἀνθρώπων ἀπολομένων. εἶτα ἠκολούθησε τὰ περὶ Ἀκυληΐαν γενόμενα, καὶ ἡ παρὰ μικρὸν τῆς πόλεως ἐκείνης ἀλωσις. ὁ δὲ, πρὸς τὸ ἀποβεβηκὸς τὴν Δελφικὴν ἐκείνην ἀπολογία, καὶ τὸν τοῦ Κροίσου χρησμὸν ψυχρῶς παρῆγε, νίκην μὲν γὰρ προειπεῖν τὸν θεόν, μὴ μὲν-
 49 τοι δηλῶσαι, Ῥωμαίων ἢ τῶν πολεμίων. Ἦδη δὲ πολλῶν ἐπὶ ῥέοντων, καὶ τῆς πόλεως αὐτῶν θλιβομένης ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἐπὶ τὸ χρηστήριον ἀφικνουμένων, καὶ τὰ ἐπιτήδεια διαρκῆ μὴ ἐχούσης, ἐπινοεῖ τοὺς νυκτερινούς καλουμένους χρησμούς. λαμβάνων γὰρ τὰ βιβλία, ἐπεκοιμᾶτο, ὡς ἔφασκεν αὐτοῖς, καὶ ὡς ὄναρ παρὰ τοῦ θεοῦ ἀκούων ἀπεκρίνετο, οὐ μὲντοι σαφεῖς τοὺς πολλοὺς, ἀλλὰ καὶ ἀμφιβόλους, καὶ τεταραγμένους, καὶ μά-

Factis autem hisce, uti iusserat, leones, cum in hosticum enataissent, lignis confecere barbari, uti canes quosdam, aut lupos peregrinos: statimque maximum vulnus nostri accipere, vicies mille fere uno loco amissis. Deinde consecuta sunt ea, quae ad Aquileiam contigere, urbsque illa paene capta. At ille ad eventum *excusandum*, Delphicam illam defensionem, & Croesi oraculum frigide protulit, victoriam nempe praedixisse Deum, neque tamen declarasse, Romanorumne ea esset, an hostium? Iam vero confluentibus multis, ipsaque urbe pressa a multitudine venientium ad oraculum, nec satis rerum necessariarum habente, oracula excogitat, quae nocturna vocaret. Sumtis enim libris, incubabat, prout dicebat, & quasi per quietem audita a Deo respondebat *oracula*, non tamen aperta pleraque, sed ambigua & perturbata; inprimis si quando videret curio-

λίστα εἴ ποτε θεάσαιοτο περιεργότερον τὸ βιβλίον κατεσφραγισμένον. οὐ γὰρ παρακινδυνεύων τὸ ἐπελθὼν ἄλλως ὑπέγραφε, χρησμοῖς πρέπον καὶ τὸ τοιοῦτον οἰόμενος· καὶ ἥσαν τινες ἐξηγηταὶ ἐπὶ τούτῳ καθήμενοι, καὶ μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ἐκλέγοντες παρὰ τῶν τοιούτους χρησμοὺς ἀπολαμβάνοντων ἐπὶ τῇ ἐξηγήσει καὶ διαλύσει αὐτῶν· καὶ τοῦτο αὐτῶν τὸ ἔργον ὑπόμισθον ἦν. ἐτέλουν γὰρ οἱ ἐξηγηταὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ τάλαντον Ἀττικὸν ἑκάτερος. Ἐνίοτε δὲ, μήτε ἐρομένου τινός, μήτε 50 πεμφθέντος, ἀλλ' οὐδ' ὅλως ὄντος, ἐχρησμάδει πρὸς ἑκπληξιν τῶν ἀνοήτων, οἷον καὶ τοῦτο·

Δίξεται ὅστις σὴν ἄλοχον μάλα πάγχυ λεληθώς
 Καλλιγένειαν ὑπὲρ λεχέων σαλάγει κατὰ δῶμα;
 Δαῦλος πρωτογενής, τῷ δὴ σύ γε πάντα πέποιδας.
 Ὡπίεις γὰρ ἐκείνον, ὃδ' αὖθις σὴν παράκοιτιν,

fius obfignatum libellum. Periculum enim *aperiendi* non subiens, quidquid in mentem veniret, subscribebat temere, oraculis illud quoque convenire ratus. Et erant constituti ad hoc ipsum interpretes, qui mercedes non tenues acciperent, interpretationis & explicationis causa, ab his, quibus talia oracula reddita fuerant. Hoc quoque illorum opus tributarium erat: pendebant enim interpretes Alexandro talentum unusquisque Atticum. Interdum vero, licet neque interrogaret quisquam, neque missus esset, quin neque omnino esset, [*ad quem pertineret oraculum*] oracula fundebat ad stuporem hominum insipientium; quale est hoc quoque:

*Scire cupisne tuam quis nuptam, Calligeniam,
 In stratis furtim subigat lecto sub herili?
 Servus Protogenes, is, cui tute omnia credis.
 Is tibi quod dederat, dat ei rursus tua coniux,*

Ἀντίδοσιν ταύτην ὕβρεως ἰδίας ἀποτίνων.

Ἄλλ' ἐπὶ σοὶ δὴ Φάρμακ' ἀπ' αὐτῶν λυγρὰ τέτυκται,

Ὡς μήτ' εἰσαΐοις, μήτ' εἰσοράας ἀποιῶσιν.

Εὐρήσεις δὲ κάτω ὑπὸ σῶ λέχει ἀγχόθι τοίχου,

Πρὸς κεφαλῆς· καὶ σὴ φεράπαινα σύννοιδε Καλυψώ.

τίς οὐκ ἂν Δημόκριτος διεταράχθῃ, ἀκούσας ὀνόματα,
καὶ τόπους ἀκριβῶς; εἴτα μετ' ὀλίγον κατέπτυσεν ἂν,

51 συνεῖς τὴν ἐπινοίαν αὐτῶν; Ἀλλὰ καὶ βαρβάροις πολ-
λάκις ἔχρησεν, εἴ τις τῇ πατρίῳ ἔροιτο Φωνῇ, Συριστὶ, ἢ
Κελτιστὶ, οὐ ραδίως ἐξευρίσκων τινὰς ἐπιδημοῦντας ὁμο-
εθνεῖς τοῖς δεδωκόσι. διὰ τοῦτο καὶ πολὺς ἐν μέσῳ χρόνος
ἦν τῆς τε δόσεως τῶν βιβλίων, καὶ τῆς χρησιμότητος, ὥς
ἐν τοσούτῳ κατὰ σχολὴν λύσιντό τε οἱ χρησμοὶ ἀσφα-
λῶς, καὶ εὐρίσκοντο οἱ ἐρμηνεύσαι δυνάμενοι ἕκαστα,
οἷος καὶ ὁ τῷ Σκύθῃ δοθεὶς χρησμός ἦν·

Μόρφι ἐβάργουλις εἰς σκίην χνέγχι κραιγὴ λείψει Φάος.

Vindictam is repetit factis pro turpibus istam.

Tristia iamque tibi per utrosque venena parata,

Ut neque quae faciunt videas, nec ea audiat auris.

Ad murum invenies haec, & supposita cubili

Ad caput: est horum tua conscia serva Calypso.

Quis non Democritus confundatur, auditis nominibus accurate & locis, ac deinde paulo post non despuat intellectum illorum contentum? Verum respondit saepe etiam barbaris, si quis patria lingua interrogaret, Syriace aut Celrice, non facile inveniens commorantes in urbe eiusdem gentis, cuius essent, qui darent libellos. Propterea & multum temporis intercedebat inter datos libellos, & ipsa oracula, ut interea per otium solverentur libelli secure, invenirenturque qui interpretari possent singula. Quale etiam fuit oraculum Scythae datum:

Morphi ebargulis Chnenchicranc morietur at alter.

Ἄλλως πάλιν, οὔτε παρόντι, οὔτε ὅλως τινὶ ὄντι, ἔφη 52
 ἄνευ μέτρου, ἀναστρέφειν ὀπίσω. ὁ γὰρ πέμψας σε,
 τέθνηκεν ὑπὸ τοῦ γείτονος Διοκλέους τήμερον, ληστῶν
 προσελθόντων Μάνγου, καὶ Κέλερος, καὶ Βουβάλου, οἱ
 καὶ ἤδη δέδονται ληφθέντες. Ὀλίγους δὲ καὶ τῶν ἐμοὶ 53
 δοθέντων ἄκουσον. ἐρομένου γάρ μου εἰ Φαλακρός ἐστιν
 Ἀλέξανδρος; καὶ κατασημηναμένου περιέργως, καὶ προ-
 Φανῶς, ὑπογράφεται χρησμός νυκτερήσιος,

Σαβαρδαλάχου μάλαχ Ἄττις ἄλλος ἦν.

καὶ πάλιν ἐμοῦ ἐρομένου ἐν δύο βιβλίοις διαφόροις τὴν
 αὐτὴν ἐρώτησιν, πόθεν ἦν Ὀμηρος ὁ ποιητής; ἐπ' ἄλλου
 καὶ ἄλλου ὀνόματος, τῷ ἐτέρῳ μὲν ὑπέγραψεν, ἔξαπα-
 τηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ νεανίσκου, ἐρωτηθεὶς γὰρ ἐφ' ὃ, τι
 ἦκε, Θεραπείαν, ἔφη, αἰτήσων πρὸς ὀδύνην πλευροῦ.

Κυτμίδι σε χρίσθαι κέλομαι, δροσίην τέ κε Λητοῦς.
 τῷ δὲ ἐτέρῳ, ἐπειδὴ καὶ τοῦτο ἠκηκόει, ὡς ἐρομένου τοῦ

9 Σαβαρδαλάρχουμαλα) Απόλοιο γίνης τῆς ἀπείραντου εὐτραπείας. V.

Rurfus neque praesenti, neque omnino viventi cuiquam
 dixit extra versum: *Retro abi: qui enim te misit, interfectus
 est a Diocle vicino hodie, accedentibus latronibus Mango, &
 Celere, & Bubalo, qui etiam capti iam sunt & vincti. Pau-
 ca etiam eorum, quae reddita mihi sunt, audi. Interrogan-
 te me, an calvus sit Alexander? & curiose obsignante at-
 que manifeste, subscribitur nocturnum oraculum,*

Sabardalachu malach Attis alius erat.

Rurfus, cum duobus libris interrogassem diversis, & sub
 nominibus diversis, interrogationem eandem, cuius *Home-
 rus poeta fuisset?* alteri subscripsit, deceptus a meo puero,
 qui quaerenti, *cuius rei causa veniret?* responderat, *petitum
 curationem ad dolorem lateris:* ab hoc igitur inductus, scripsit:

Cytmide te iubeo ac Latonae roribus ungi.

Alteri autem, cum & hoc audisset, interrogare eum, qui

πέμψαντος, εἴτε μοι πλεῦσαι ἐπ' Ἰταλίαν, εἴτε πεζοπορῆσαι λῶον; ἀπεκρίνατο αὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον·

Μὴ σύ γε πλωέμεναι, πεζὴν δὲ καὶ οἶμον ὀδεύε.

54 Πολλὰ γὰρ τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ἐπεμηχανησάμην αὐτῷ οἷον καὶ ἐκεῖνο. μίαν ἐρώτησιν ἐπερωτήσας, ἐπέγραψα τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος τοῦ δαίνοιο χρησμοὶ ὀκτώ, ψευδάμενός τι ὄνομα, καὶ τὰς ὀκτὼ δραχμὰς, καὶ τὸ γιγνόμενον ἔτι πρὸς ταύταις πέμψας· ὁ δὲ πιστεύσας τῇ ἀποπομπῇ τοῦ μισθοῦ, καὶ τῇ ἐπιγραφῇ τοῦ βιβλίου, πρὸς μίαν ἐρώτησιν (ἣν δὲ αὕτη· πότε ἀλώσεται μαγανεύων Ἀλέξανδρος;) ὀκτὼ μοι χρησμοὺς ἐπεμίψεν, οὔτε γῆς, φασιν, οὔτε οὐρανοῦ ἀπτομένους, ἀνοήτους δὲ καὶ δυσνοήτους ἅπαντας. ἅπερ ὕστερον αἰσθόμενος, καὶ ὅτι Ρουτιλλιανὸν ἐγὼ ἀπέτρεπον τοῦ γάμου, καὶ τοῦ πάνυ προσκείσθαι ταῖς τοῦ χρηστηρίου ἐλπίσιν, ἐμίσει,

2 Οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον) Ἀπὸ παροιμίας παράδηται τῆς, οὐδὲν πρὸς τὴν Διότυστον. V.

mitteret, navigare melius esset in Italiam, an pedestre iter facere? respondit. nihil ad Homerum:

Navibus ire cave, pedibus sed iter peragendum.

Multa enim in eo genere & ipse illi machinatus sum, ut illud quoque. Unam modo quaestionem cum rogarem, inscripsi libro ex consuetudine: *Illius* (ponebam fictum nomen) *oracula octo*: & drachmas octo, quodque insuper efficitur, misi. At ille mercedi missae credens, & inscriptioni libelli, ad unam quaestionem (erat autem haec: *Quando deprehendetur, ut praefligiator, Alexander?*) octo mihi responsa misit, quae neque terram, aiunt, neque coelum tangerent, sensu carentia autem & difficilia universa. Quae postea cum sensisset, & illud quoque, dehortatum me esse Rutilianum a nuptiis, & ne nimis intentus esset spei ab oraculo ostensae, oderat me, ut facile est ad existimandum, & inimi-

ὥς τὸ εἰκὸς, καὶ ἔχθιστον ἡγεῖτο. καὶ ποτε περὶ ἐμοῦ
ἐρομένῳ τῷ Ρουτιλιανῷ, ἔφη·

Νυκτιπλάνοις ὁάροις χαίρει, κοίταις τε δυσάγνοις.

Καὶ ὅλως ἔχθιστος εἰκότως ἦν ἐγώ. καὶ περὶ ἔσελθόντα 55
με εἰς τὴν πόλιν ἦσθετο, καὶ ἔμαθεν ὡς ἐκεῖνος εἶην ὁ
Λουκιανός, (ἐπηγόμενῃ δὲ καὶ στρατιώτας δύο, λοχα-
φόρον καὶ κοντοφόρον, παρὰ τοῦ ἡγουμένου τῆς Καππα-
δοκίας, Φίλου τότε ὄντος, λαβὼν, ὡς με παραπέμφειαν
μέχρι πρὸς τὴν θάλατταν) αὐτίκα μεταστέλλεται δε-
ξιῶς πάνυ, καὶ μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης. ἐλθὼν δὲ
ἐγὼ καταλαμβάνω πολλοὺς περὶ αὐτόν· συνεπηγόμενῃ
δὲ καὶ τοὺς στρατιώτας τύχη τινὶ ἀγαθῇ. καὶ ὁ μὲν προῦ-
τεινέ μοι κῦσαι τὴν δεξιάν, ὥσπερ εἰάθει τοῖς πολλοῖς,
ἐγὼ δὲ προσφύς ὡς Φιλήσων, δῆγματι χρηστῷ πάνυ
μικροῦ δεῖν χολὴν αὐτῷ ἐποίησα τὴν χεῖρα. οἱ μὲν οὖν
παρόντες, ἄγχειν με καὶ παίειν ἐπειρῶντο, ὡς ἱερόσυ-

cissimum sibi putabat: interrogantique aliquando de me
Rutiliano respondebat:

Noctivago gaudet coitu incestoque cubili.

Et in summa infensissimum merito sibi me habuit. Cumque
sensisset in urbem me ingressum, & didicisset me illum esse
Lucianum, (adduxeram autem mecum milites duo, hastat-
um & contarium, quos a praefide Cappadociae, qui ami-
cus tum erat, acceperam, qui me ad mare usque deduce-
rent) statim invitari me iubet dextre sane & cum multa
humanitatis significatione. Adveniens ego multos cum illo
deprehendo: adduxeram autem mecum, bona fortuna mea,
milites. Et ille protendit mihi osculandam manum, ut so-
lebat vulgo: at ego applicito ore tanquam ad osculum,
praeclaro morfu tantum non claudam feci viro manum.
Praesentes ergo angere me & pulsare tentabant, pro fa-

λον, καὶ πρότερον ἔτι ἀγανακτήσαντες ὅτι Ἀλέξανδρον αὐτὸν, ἀλλὰ μὴ προφήτην προσεῖπον· ὁ δὲ πάνυ γεννικῶς καρτερήσας, κατέπαυέ τε αὐτοὺς, καὶ ὑπισχεῖτο τιθασσόν με ραδίως ἀποφανεῖν, καὶ δείξειν τὴν Γλύκωνος ἀρετὴν, ὅτι καὶ τοὺς πάνυ τραχυνομένους Φίλους ἀπεργάζεται. καὶ μεταστησάμενος ἅπαντας, ἐδικαιολογεῖτο πρὸς μὲ, λέγων· πάνυ με εἰδέναι καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ῥουτιλλιανῶ συμβουλευόμενα· καὶ τί παθὼν, ταῦτά με εἰργάσω, δυνάμενος ὑπ' ἐμοῦ ἐπὶ μέγα προαχθῆναι παρ' αὐτῶ; καὶ γὰρ ἄσμενος ἤδη ἐδεχόμην τὴν Φιλοφροσύνην ταύτην, ὁρῶν οἱ κινδύνου καθειστῆκεν· καὶ μετ' ὀλίγον προῆλθον Φίλος γεγενημένος. καὶ τοῦτο οὐ μικρὸν θαῦμα τοῖς ὁρῶσιν ἔδοξεν, οὕτω μοι ραδίως γενομένης 56 μεταβολῆς. Εἶτα δὴ μου ἐκπλεῖν προαιρουμένου, ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας (μόνος δὲ σὺν τῷ Ξενοφῶντι ἔτυχον ἐπιδημῶν, τὸν πατέρα. καὶ τοὺς ἐμούς ἐς Ἀμαστριν προῦκπεπομφῶς) ὑπισχεῖται καὶ πλοῖον αὐτὸς

crilego, iam prius irati, quod Alexandri ipsum nomine, non Prophetæ, salutaveram. Ille vero generosa illud patientia sustinens, & ipsos sedavit, promisitque, se mansuetum facile me redditurum, & vim Glyconis ostensurum, qui valde asperos ad amicitiam adduceret. Tum arbitris remotis, mecum expostulat, dicens, *Me sibi omnino notum, & quid Rutiliano auctor fuerim: & , qua de causa, inquit, hæc mihi fecisti, cum possis a me in magnum gradum apud ipsum provehi?* Hic ego lubens iam illam humanitatem accepi, videns, quo in periculo constitissem; ac paulo post prodii factus illi amicus. Idque miraculum videbatur non parvum videntibus, ita facili circa me mutatione facta. Postea cum inde navigare vellem, xeniis muneribusque multis missis, (solum autem cum Xenophonte iter faciebam, patrem & meos Amastrin præmiseram) promittit etiam navim se præbi-

παρέξιν καὶ ἐρέτας τοὺς ἀπάζοντας· καὶ γὰρ μὲν ὥμην
 ἀπλῶν τι εἶναι, καὶ δεξιόν. ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν πό-
 ρον ἐγενόμην, δακρύοντα ὁρῶν τὸν κυβερνήτην, καὶ τοῖς
 ναύταις τι ἀντιλέγοντα, οὐκ ἀγαθὰς εἶχον περὶ τῶν μελ-
 λόντων τὰς ἐλπίδας. ἦν δὲ αὐτοῖς ἐπεσταλμένον ὑπὸ τοῦ
 Ἀλεξάνδρου, ἀραμένους ρίψαι ἡμᾶς εἰς τὴν θάλασσαν·
 ὅπερ εἰ ἐγεγένητο, ραδίως αὐτῷ ἐπεπολέμητο τὰ πρὸς
 ἐμέ. ἀλλὰ δακρύων ἐκεῖνος ἔπεισε καὶ τοὺς συναύτας
 μηδὲν δεινὸν ἡμᾶς ἐργάσασθαι· καὶ πρὸς ἐμέ ἔφη, Ἔτη
 ἐξήκοντα, ὡς ὁρᾷς, ἀνεπίληπτον βίον καὶ ὅσιον προβε-
 βιωκῶς, οὐκ ἂν βουλόμην ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας, καὶ γυ-
 ναῖκα καὶ τέκνα ἔχων, μιᾶναι φόνῳ τὰς χεῖρας· δηλῶν
 ἐφ' ὅπερ ἡμᾶς ἀνείληφε, καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου
 προστεταγμένα. Καταθέμενος δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγιαλοῖς, 57
 ὧν καὶ ὁ καλὸς Ὅμηρος μέμνηται, ὀπίσω ἀπήλαυνεν.
 ἔνθα ἐγὼ παραπλέοντας εὐρὼν Βοσπορανοὺς τινὰς πρέσ-

turum & remiges, qui me abducerent. Ac simpliciter il-
 lum & dextre facere ista putabam equidem. Cum vero me-
 dio in traiectu essem, flentem videns gubernatorem, &
 nautis aliqua in re contradicentem, non multum boni de
 his, quae futura essent, sperabam. Erat autem illis ab Alex-
 andro praeceptum, uti arreptos nos in mare praecipita-
 rent: quod si factum esset, facile contra me debellatum
 erat. Sed ille lacrimis suis reliquis etiam nautis persuasit,
 ne quid durum in nos consulerent; arque ad me, *sexaginta annos*, inquit, *ut vides, irreprehensam & sanctam vitam cum*
vixerim, nolim hac aetate, qui coniugem habeam & liberos, cae-
de maculare manus: indicans, quo nos consilio recepisset,
 & quae sibi essent mandata ab Alexandro. Cum autem ex-
 posuisset nos Aegialis, quorum etiam pulcher Homerus
 meminit, retro navigarunt. Ibi ego praeternavigantes cum
 inveniissem Bosporanos quosdam legatos, ab Eupatore re-

βεις, παρ' Εὐπάτορος τοῦ βασιλέως εἰς τὴν Βιθυνίαν ἀπλέοντας ἐπὶ κομιδῇ τῆς ἐπετείου συντάξεως, καὶ διηγούμενος αὐτοῖς τὸν περιστάντα ἡμᾶς κίνδυνον, καὶ δεξιῶς αὐτῶν τυχῶν, ἀναληφθεὶς ἐς τὸ πλοῖον, διασώζεσθαι ἐς τὴν Ἀμαστριν, παρὰ τοσοῦτον ἐλθὼν ἀποθανεῖν. τοῖντεῦθεν καὶ αὐτὸς ἐπεκορυσσάμην αὐτῷ, καὶ πάντα κάλων ἐκίνουν, ἀμύνασθαι βουλόμενος, καὶ πρὸ τῆς ἐπιβουλῆς ἤδη μισῶν αὐτὸν, καὶ ἔχθιστον ἡγούμενος διὰ τὴν τοῦ τρόπου μιαρίαν, καὶ πρὸς τὴν κατηγορίαν ἁρμήμην, πολλοὺς συναγωνιστάς ἔχων, καὶ μάλιστα τοὺς ἀπὸ Τιμοκράτους τοῦ Ἡρακλεώτου Φιλοσόφους· ἀλλ' ὁ τότε ἡγούμενος Βιθυνίας καὶ τοῦ Πόντου, αὐτὸς ἐπέσχε, μονονουχὶ ἱκετεύων καὶ ἀντιβολῶν παύσασθαι. διὰ γὰρ τὴν πρὸς Ρουτιλλιανὸν εὐνοίαν, μὴ ἂν δύνασθαι, καὶ εἰ Φανερώς λάβοι ἀδικοῦντα, κολάσαι αὐτόν. οὕτω μὲν ἀνεκόπην τῆς ὁρμῆς, καὶ ἀνεπαυόμην, οὐκ ἐν δέοντι
 58 θρασυνόμενος ἐφ' οὕτω δικαστοῦ διακειμένου. Ἐκεῖνο δὲ

ge abeuntes in Bithyniam, ut annum tributum afferrent, atque enarraffem illis impendens nobis periculum, benevolosque illos nactus, & receptus in navim, Amastrin salvus pervenio, cum in propinquum adeo mortis discrimen adductus fuisssem. Hinc & ipse in illum concitatus, omnem funem, *aunt*, movebam, ulcisci hominem cupiens, quem & ante insidias iam odisssem, & infensissimum propter morum impuritatem haberem: iamque accusationem meditabar, subscriptores habens multos, praesertim philosophos e schola Timocratis Heracleotae. Sed qui tum Bithyniam & Pontum regebat, impedit ipse, tantum non supplicans obsecransque uti quiescerem. Se enim propter amicitiam Rutiliani non posse, manifestis in criminibus licet deprehensum, supplicio afficere. Itaque ab impetu repulsus accipievi, intempestive audax sub iudice sic affecto futurus.

πῶς οὐ μέγα ἐν τοῖς ἄλλοις τὸ τόλμημα τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸ αἰτῆσαι παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος μετανομασθῆναι τὸ Ἀβώνου τεῖχος, καὶ Ἰωνόπολιν κληθῆναι· καὶ νόμισμα καινὸν ἐγκεχαραγμένον, τῇ μὲν τοῦ Γλύκωνος, κατὰ θάτερα δὲ Ἀλεξάνδρου, στέμματά τε τοῦ πάππου Ἀσκληπιοῦ, καὶ τὴν ἄρπην ἐκείνην τοῦ πατρομήτορος τοῦ Περσέως ἔχοντος; Προεκπῶν δὲ διὰ χρησμοῦ περὶ 59 ἑαυτοῦ, ὅτι ζῆσαι εἴμαρται αὐτῷ ἔτη πεντήκοντα καὶ ἑκατὰ, εἴτα κεραυνῷ βληθέντα ἀποθανεῖν, οἰκτίστῳ τέλει, οὐδὲ ἐβδομήκοντα ἔτη γεγονώς, ἀπέθανεν, ὡς Ποδαλειρίου υἱός, διασαπὺς τὰν πόδα μέχρι τοῦ βουβῶνος, καὶ σκωλήκων ζέσας, ὅτεπερ καὶ Ἐφωράθῃ Φαλακρὸς ὢν, παρέχων τοῖς ἰατροῖς ἐπιβρέχεω αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν διὰ τὴν ὀδύνην· ὃ οὐκ ἂν ποιῆσαι ἐδύναντο, μὴ οὐχὶ τῆς Φενάκης ἀΦηρημένης. Τοιοῦτα τέλος τῆς Ἀλεξάνδρου 60

10 Ὡς Ποδαλειρίου υἱός) Οὐχ ὡς ἀπὸ Ποδαλειρίου, ὅς ἰατρὸς ἦν, ἔτι καὶ Ποδαλείριος τοιοῦτόν τι πέ- ἔλκειν τὸ γένος. ὁ δὲ σπηιδόνι δια- πονθε, ταῦτα φησὶν, ἀλλὰ καί ζων βίβρωται τὸν πόδα. V.

Illa vero nonne magna in reliquis audacia Alexandri, quod petiit ab Imperatore, nomen mutari Aboni castro, eamque urbem Ionopolin vocari: & quod novus nummus percussus est, hinc Glyconis imaginem habens, ab altera vero parte Alexandri, coronam avi sui gerentis, Aesculapii, & falcem illam materni progenitoris sui Persei? Cum vero praedixisset, reddito de se oraculo, vitam sibi fato attributam annorum quinquaginta & centum, deinde fulminis ictu se moriturum; miserrimo fine, annos nondum septuaginta natus, periit, ut filius Podalirii, putrefacto ad inguen usque pede, & scatens vermibus: quo tempore etiam calvus esse deprehensus est, dum praeber propter dolorem medicis caput perfundendum, quod nisi ablato ficticio capillamento facere non poterant. Ille finis tragoediae Alex-

τραγωδίας, καὶ αὕτη τοῦ παντὸς δράματος ἡ καταστροφή· ὡς εἰκάζειν προνοίας τινὸς τὸ τοιοῦτον, εἰ καὶ κατὰ τύχην συνέβη, ἔδει δὲ καὶ τὸν ἐπιτάφιον αὐτοῦ ἄξιον γενέσθαι τοῦ βίου, καὶ ἀγῶνα τινὰ συστήσασθαι ὑπὲρ τοῦ χρηστηρίου τῶν συνωμοτῶν, καὶ γαήτων, ὅσοι κορυφαῖοι ἦσαν, ἀνελθόντων ἐπὶ διαίτην τὸν Ρουτιλιανόν, τίνα χρὴ προκρινῆναι αὐτῶν, καὶ διαδέξασθαι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῷ καὶ προφητικῷ στέμματι. ἦν δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ Παῖτος ἰατρός τὴν τέχνην, πολιώδης ὢν, οὔτε ἰατρῷ πρέποντα, οὔτε πολιωῖ ἀνδρὶ ταῦτα ποιῶν. ἀλλ' ὁ ἀγωνοθέτης Ρουτιλιανὸς, ὅσπερ ἀνώτους αὐτοὺς ἀπέπεμψε, αὐτῷ τὴν προφητείαν φυλάττων μετὰ τὴν ἐντεύθεν ἀπαλλαγὴν.

61 Ταῦτα, ὦ Φιλότης, ὀλίγα ἐκ πολλῶν δείγματος ἕνεκα γράψαι ἤξιωσα, καὶ σοὶ μὲν χαριζόμενος ἀνδρὶ ἐταίρῳ, καὶ φίλῳ, καὶ ὃν ἐγὼ πάντων μάλιστα θαυμάσας

andri, haec totius fabulae conversio fuit, ut conicere quis possit, a quadam hoc providentia fuisse, etsi forte tantum fortuna evenerit. Oportebat autem etiam parentari ei, prout ista vita dignum erat, & certamen institui pro oraculo obtinendo, cum coniuratorum praestigiatorumque principes ad Rutilianum arbitrum venirent, quis ipsorum praelatus reliquis suscipere deberet oraculum, coronarique sacerdotali illa & prophetica corona. Erat inter illos etiam Paetus, arte medicus, civis, (iam fere canus) qui quod neque medicum deceret, neque canum hominem, hac in re egit. Sed praefes huius certaminis Rutilianus, non coronatos remittit, prophetae munus illi, postquam hinc discesserat, adhuc servans. Haec, amico, pauca de multis scribere speciminis causa volui, partim quidem tibi gratificatus, sodali, & amico, quemque ego maxime admiror, cum propter

ἔχω, ἐπὶ τε σοφία, καὶ τῷ πρὸς ἀλήθειαν ἔρωτι, καὶ
 τρόπου πραότητι, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ γαλήνῃ βίου, καὶ
 δεξιότητι πρὸς τοὺς συνόντας· τὸ πλεόν δέ, ὅπερ καὶ σοὶ
 ἥδιον, Ἐπικούρῳ τιμωρῶν, ἀνδρὶ ὡς ἀληθῶς ἱερῷ, καὶ
 θεσπεσίῳ τὴν φύσιν, καὶ μόνῳ μετ' ἀληθείας τὰ καλὰ
 ἐγνωκότι, καὶ παραδεδωκότι, καὶ ἐλευθερωτῇ τῶν ὀμι-
 λησάντων αὐτῷ γενομένῳ. οἶμαι δέ, ὅτι καὶ τοῖς ἐντυ-
 χούσι, χρήσιμόν τι ἔχειν δόξει ἢ γραφῇ, τὰ μὲν διεξε-
 λέγχευσα, τὰ δὲ ἐν ταῖς τῶν εὖ φρονούντων γνώμαις
 βεβαιούσα.

sapientiam & veritatis amorem, & mores mansuetos, tum
 propter aequitatem, & vitae tranquillitatem, dexteritatem-
 que in convictu; partim vero Epicuri ulciscendi causa, vi-
 ri vere sancti, & divino ingenio, quique solus cum ve-
 ritate, quae pulchra sunt, cognoverit, tradideritque, libe-
 ratorque auditorum suorum factus sit. Puto vero, aliis
 etiam, qui inciderint, utile quiddam continere visum iri
 hanc scriptionem, quae alia quidem refellat, alia vero in
 bene sententium animis confirmet.

Π Ε Ρ Ι Ο Ρ Χ Η Σ Ε Ω Σ.

- 1 ΛΥΚ. **Ε**ΠΕΙ τοίνυν, ὦ Κράτων, δεινὴν τινα ταύτην κατηγορίαν ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, παρεσκευασμένος κατηγορήσας, ὀρχήσεών τε, καὶ αὐτῆς ὀρχηστικῆς, καὶ προσέτι ἡμῶν γε τῶν χαιρόντων τῇ τοιαύτῃ θεῇ, ὡς ἐπὶ Φαύλῳ καὶ γυναικείῳ πράγματι μεγάλην σπουδὴν ποιουμένων, ἀκουσον ὅσον τοῦ ὀρθοῦ δημάρτηκας, καὶ ὡς λέληθας σεαυτὸν, τοῦ μεγίστου τῶν ἐν τῷ βίῳ ἀγαθῶν κατηγορῶν. καὶ συγγνώμη σοι, εἰ ἐξ ἀρχῆς βίῳ ἀχμηρῷ συζῶν, καὶ μόνον τὸ σκληρὸν ἀγαθὸν ἡγούμενος, ὑπ' ἀπειρίας αὐτῶν, κατηγορίας ἄξια εἶναι νερόμικας.
- 2 ΚΡΑΤ. Ἀνὴρ δέ τις ὢν, ὦ λῶστε, καὶ ταῦτα, παιδείᾳ σύντροφος, καὶ φιλοσοφία τὰ μέτρια ὁμιληκῶς, ἀφόμενος, ὦ Λυκίνε, τοῦ περὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν,

D E S A L T A T I O N E.

Lyc. **Q**UANDOQUIDEM ergo, Crato, gravem hanc accusationem, olim, puto, ad eam paratus, protulisti saltationum & ipsius saltandi artis, & nostrum insuper, qui tali spectaculo gaudemus, ut qui in vili & muliebri negotio magnum studium adhibeamus: audi iam, quantum a recta via aberres, & quam imprudens maximum in vita bonum accuses. Et ignoscendum tibi, si ab initio inde tristi vitae generi affuetus, & quod durum est, solum bonum esse iudicans, prae ignorantia earum rerum, dignas accusatione putasti.

Crat. Tu vero quis vir es, o bone, isque eruditioni nutritus, & cum philosophia versatus mediocriter, qui, relicto optimarum rerum studio, & antiquorum consuetu-

ναῖε, τῆς ἀπολογίας σοι δέησει πρὸς τοὺς πεπαιδευμένους, εἰ βούλει μὴ παντάπασιν ἐκκεκρίσθαι, καὶ τῆς τῶν σπουδαίων ἀγέλης ἐξεληλάσθαι. καίτοι τόγε ἄμεινον ἐκεῖνό ἐστιν, οἶμαι, ἀρῆσει τὸ πᾶν ἰάσασθαι, καὶ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον παρανενομήσθαι σοι. πρὸς δὲ τοῦπιόν, ὅρα ὅπως μὴ λάβης ἡμῖν ἐξ ἀνδρὸς τοῦ πάλαι, Λυδῇ τις ἢ Βάκχῃ γενόμενος· ὅπερ οὐ σὸν αὖ ἐγκλημα εἴη μόνου, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν, εἰ μὴ σε κατὰ τὸν Ὀδυσσεά τοῦ λωτοῦ ἀποσπάσαντες, ἐπὶ τὰς συνήδεις διατριβὰς ἐπανάξομεν, πρὶν λάβης τελέως ὑπὸ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ σειρήνων κατεσχημένος. καίτοι ἐκεῖναι μὲν τοῖς ὥσὶ μόνοις ἐπεβούλευον, καὶ διὰ τοῦτο κηροῦ ἐδέησε πρὸς τὸν παράπλου αὐτῶν. σὺ δὲ καὶ δι' ὀφθαλμῶν ἔοικας ὅλος δεδουλώσθαι.

- 4 ΛΥΚ. Παπαὶ, ὦ Κράτων, ὡς κάρχαρόν τινα ἔλυσας ἐφ' ἡμᾶς τὸν σαυτοῦ κύνα. πλὴν τόγε παράδειγμα τὴν

esse meruerunt. Quare longa tibi, o generose, defensione opus erit apud eruditos, si eiici non omnino velis, & ab honestis viris segregari. Quamquam illud, puto, optimum erit, negatione totum hoc fanare, neque fateri omnino tale quidpiam abs te peccatum esse. In futurum quidem vide, ne inscientibus nobis ex viro, qui olim fueras, Lyda quaedam aut Baccha factus sis: quod quidem non tuum solius crimen fuerit, sed etiam nostrum, nisi te Ulyssis instar a loto abstractum ad consueta studia prius reduxerimus, quam non sentiens ab illis in theatro Sirenibus occuperis. Quamquam illae solis insidiabantur auribus, propter quod cera opus erat, ut quis praeternavigaret: at tu etiam per oculos omnino in servitutem videris redactus.

Lyc. Vah, Crato, quam asperum in nos laxasti canem tuum. Verumtamen exemplum illud, illam Lotophagorum

τῶν Λωτοφάγων καὶ Σειρήνων εἰκόνα, πάνυ ἀνομοιοτά-
την μοι δοκεῖς εἰρηκέναι, ὧν πέπονθας παρ' ὅσον τοῖς μὲν
τοῦ λωτοῦ γευσασμένοις, καὶ τῶν Σειρήνων ἀκούσασιν,
ὁλεβρός ἦν τῆς τε ἐδωδῆς, καὶ τῆς ἀκροάσεως τοῦπιτίμιον·
ἐμοὶ δὲ, πρὸς τῷ τὴν ἡδονὴν παραπολὺ ἡδῶ πεφηνέναι,
καὶ τέλος ἀγαθὸν ἀποβέβηκεν. οὐ γὰρ εἰς λήθην τῶν οἴ-
κοι, οὐδ' εἰς ἀγνωσίαν τῶν κατ' ἐμαυτὸν περιίσταμαι,
ἀλλ' εἰ χρὴ μὴδὲν ὀκνήσαντα εἰπεῖν, μακρῷ πιτυτώτε-
ρος, καὶ τῶν ἐν τῷ βίῳ διορατικώτερος, ἐκ τοῦ θεάτρου
σοι ἐπαγγέλλεσθαι. μᾶλλον δὲ τὸ τοῦ Ὀμήρου αὐτὸ εἰ-
πεῖν καλὸν, ὅτι ὁ τοῦτο ἰδὼν τὸ θέαμα,

— τερψάμενος νεῖται, καὶ πλείονα εἰδώς.

ΚΡΑΤ. Ἡράκλεις, ὦ Λυκῖνε, εἴα πέπονθας, ὃς οὐδ'
αἰσχύνῃ ἐπ' αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ σεμνυνομένῳ ἔοικας. τὸ
γούν δεινότατον τοῦτό ἐστιν, ὅτι μὴδ' ἐάσεως τινὰ ἡμῖν
ὑποθαίνεις ἐλπίδα, ἐπαινεῖν τολμῶν τὰ οὕτως αἰσχρά,
καὶ κατὰπτυστα.

& Sirenum imaginem, usque quaque diffimilem eorum pro-
tulisse mihi videris, quae mihi accidunt: in quantum his,
qui Lotum gustaverant, quique audierant Sirenas, interitus,
tanquam praemium efus illius auditionisve propositum erat;
mihi vero, praeterquam quod voluptas multo suavior visa
est, etiam finis evenit bonus. Neque enim in oblivionem re-
rum domesticarum, neque ignorantiam mei ipsius incidi; sed,
si absque cunctatione dicendum est, multum prudentior &
perspicacior ad negotia vitae ex theatro redii. Quin Ho-
meri illud dicere fas est, qui vidit illud spectaculum,

Doctior is patrias lapsus pervenit ad oras.

Crat. Hercules, Lycine, quid tibi est, quem adeo non
pudeat harum rerum, ut tibi etiam placere iis videare. Gra-
vissimum enim hoc est, quod neque curationis ullam nobis
spem ostendis, qui laudare audeas turpia adeo ac despuenda.

5 ΛΥΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κράτων, ταυτὶ δὲ περὶ ὀρχήσεως, καὶ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ γενομένων ἰδὼν, πολλάκις αὐτὸς ἐπιτιμᾷς, ἢ ἀπείρατος ὢν τοῦ θεάματος, ὅμως αἰσχρὸν αὐτὸ καὶ κατὰπτυστον, ὡς Φῆς, νομίζεις; εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι· εἰ δὲ μὴ, ὅρα μὴ ἄλογος ἡ ἐπιτίμησις εἶναί σου δόξῃ, καὶ θρασεία, κατηγοροῦντος, ὧν ἀγνοεῖς.

ΚΡΑΤ. Ἐτι γὰρ ταῦτό μοι τὸ λοιπὸν ἦν ἐν βαθεί τούτῳ πῶγωνι, καὶ πολὺ τῇ κόμῃ, κατῆσθαι μέσον ἐν τοῖς γυναίοις, καὶ τοῖς μεμνηόσιν ἐκείνοις θεαταῖς, κροτοῦντά τε προσέτι, καὶ ἐπαίνους ἀπρεπεστάτους ἐπιβοῶντα, ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ εἰς οὐδὲν δέον κατακλωμένῳ;

ΛΥΚ. Σύγγνωστά σου ταῦτα, ὦ Κράτων· εἰ δέ μοι πεισθεῖης ποτὲ, καὶ ὅσον πείρας ἕνεκα παράσχοις ἐαυτὸν, ἀναπετάσας τοὺς ὀφθαλμοὺς, εὖ οἶδα, ὡς οὐκ ἀνάσχοιο ἂν, μὴ οὐχὶ πρὸ τῶν ἄλλων θεῶν ἐπιτη-

Lyc. Dic mihi, Crato, istane de saltatione, atque his, quae in theatro fiunt, reprehendis, cum saepe ea videris; aut spectaculum nunquam a te usurpatum tamen turpe & despuendum, ut ais, arbitrare? Si enim vidisti, nobis exaequatus es: sin minus; vide, ne irrationabilis reprehensio tua esse videatur, & audax, qui, quae nescis, ea tamen accuses.

Crat. Nempe illud adhuc mihi supererat, cum proluxa istac barba, & cano capillo sedere medium inter mulierculas, & spectatores furiosis similes, plaudentem insuper, & laudes indecentissimas inclamantem perditō alicui hominī, praeter decorum se frangenti.

Lyc. Ignoscendum tibi, Crato. Si vero mihi obsecutus aliquando, vel experimenti causa te des ad spectandum, & oculos aperias; bene novi, te nihil intermissurum, quo an-

δεῖω καταλαμβάνων ὅθεν καὶ ὄψει ἀκριβῶς, καὶ ἀκούσῃ ἅπαντα.

ΚΡΑΤ. Μὴ ὤραισιν ἄρα ἰκοίμην, εἴ τι τοιοῦτον ἀνασχρίμην ποτὲ, ἔστ' ἂν δασύς τε εἴην τὰ σκέλη, καὶ τὸ γένειον ἀπαράτιλτος, ὡς νῦν γε καὶ σὲ ἤδη ἐλῶ, τελείως ἡμῖν ἐκβεβακχευμένον.

ΛΥΚ. Βούλει οὖν ἀφόμενος, ὡς ἑταῖρε, τῶν βλασφημιῶν τούτων, ἀκούσαί μου τι περὶ ὀρχήσεως λέγοντος, καὶ τῶν ἐν αὐτῇ καλῶν, καὶ ὡς οὐ τερπνὴ μόνον, ἀλλὰ

3 Μὰ ἄραισιν ἄρα) Ἀττικὸν τοῦτο καὶ σόλοικον δοκοῦν. ὤφειλε γὰρ, μὴ ἄρας εἶναι αἰτιατικῇ. σημαίνει δὲ τὸ μὴ εἰς τοῦτον φθάσαι. Νῦν δὲ Ἀττικῇ συνθεσίᾳ δοτικῇ χίχρηται παραλόγως, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ, ἀμφὸς τὸ χεῖρα καὶ ταῖν χερσῖν θηλυκοῖς ὀρμασιν ἀρσενικὰ ἄρθρα προστίμουσα. V.

Μὰ ἄραισιν ἄρα) Λουκιανὸς ἐν τῷ Ἦρω καὶ Διῷ καὶ ἐν Ἑταιρικοῖς. τοῦτ' ἔστιν, μὴ εἰς οὐρανόν, ἥτοι Ὀλυμπόν, ἥτοι εἰς τὴν τῶν μακάρων ἰκοίτο. ἄραι γὰρ παρὰ τοῖς παλαιοῖς τοῦ οὐρανοῦ πύλαι, ὡς περ Ὀμηρος (II. E, 749.) ἀφικέσθαι δι' τούτων ἐλέγοντο οἱ πᾶσιν χαρίταν ἐπιτυχότες. καὶ διὰ τοῦτο Φιλόστρατος εἰκοσι β' περὶ ὠρῶν οὕτω λέγει. Τὸ μὲν ἐπὶ ταῖς ἄραις εἶναι. εἰς τοῦ οὐρανοῦ πόλιν Ὀμήρῳ ἀφ᾽ ἧς εἰδύται καὶ ἔχειν, εἰκὸς γὰρ ποῦ

αὐτὸν ἐγγυγνίσθαι ταῖς ἄραις, ὅτε τὸν αἰθέρα ἴλαχε. ἄρα τὴν λόγον Φιλοστράτου. (Deinde recentiore manu) Ἀθηναῖος Δειπνοσοφιστ. ιε', (p. m. 682 E.) παράγει τὸν τὰ Κύπρια γραφόμενον οὕτω πως λέγοντα. Ἰμάτια (ap. Athen. ἱμάτια) μὲν χροίας τότε αἱ Χάριτις τε καὶ Ὠραι (in edd. legitur Ἀῦραι) ποίησαν καὶ ἱβάσαν ἐν ἀνθεσιν εἰαρινόισιν. οἷα φέρουσ' Ὠραι ἐν τε κρόκῳ ἐν δ' ὑακίνθῳ, ἐν τ' ἰῶ θαλάσσιον ῥόδον γ' ἐν ἀνθεῖ καλῶ, καὶ τ' ἄλλα. Θείφραστος τῆς ἄρας ἀπαιτῆται λέγει ἐν τῷ Δ. περὶ αἰτιῶν. Et Athen. II, 27, in extrema pagina περὶ δέρμων ex antiquo Comico, opinor, μὴ ἄραισιν [μετὰ τῶν κακῶν] ἰκοίτο ὁ τοὺς δέρμους φαγών. (Ad quem locum vid. Casaub. L. II, 14.) G.

te alios spectaculum idoneo loco occupes, unde & videas accurate omnia, atque audias.

Crat. Male vero peream, si quid tale unquam sustineam, quamdiu quidem hirsuta crura habuero, & mentum non vulsum: itaque tui me iam miseret, plane bacchico furore correpti.

Lyc. Vis igitur, amice, omiffis maledictis hisce, audire me de saltatione aliquid dicentem, & quae in illa bona inest, & quam non ad delectationem modo pertineat, sed

καὶ ὠφέλιμός ἐστι τοῖς θεωμένοις, καὶ ὅσα παιδεύει, καὶ ὅσα διδάσκει, καὶ ὡς ρυθμίζει τῶν ὁρώντων τὰς ψυχὰς, καλλίστοις θεάμασιν ἐγγυμνάζουσα, καὶ ἀρίστοις ἀκούσμασιν ἐνδιατρίβουσα, καὶ κοινόν τι ψυχῆς καὶ σώματος κάλλος ἐπιδεικνυμένη; τὸ γὰρ καὶ μετὰ μουσικῆς καὶ ρυθμοῦ, ταῦτα πάντα ποιεῖν, οὐ ψόγος ἀν αὐτῆς, ἀλλ' ἔπαινος ἀν εἴῃ.

ΚΡΑΤ. Ἐμοὶ μὲν οὐ πάνυ σχολὴ μεμνηνός ἀνθρώπου ἀκροᾶσθαι, τὴν νόσον τὴν αὐτοῦ ἐπαινοῦντος· σὺ δὲ, εἰ βούλει, λῆρόν τινα κατασκεδάσαι μου, ἔτοιμος Φιλικὴν ταύτην λειτουργίαν ὑποστῆναι, καὶ παρασχεῖν τὰ ἅπα, καὶ ἄνευ κηροῦ παρακούειν τῶν Φαύλων δυνάμενος. ὥστε ἤδη σιωπήσομαί σοι, καὶ λέγε ὅποσα ἐθέλεις, ὡς μηδὲ ἀκούοντός τινος.

7 ΛΥΚ. Εὖγε, ὦ Κράτων, καὶ τούτου ἐδεόμην μάλιστα. εἴη γὰρ κατ' ὀλίγον εἰ λῆρος εἶναί σοι δοῖται τὰ

utilis etiam sit spectantibus, & quot ad res instituat, & quae doceat, quamque in ordinem redigat spectantium animos, dum pulcherrimis illos in spectaculis exercet, & optimis in rebus audiendis continet, & communem quandam animi atque corporis pulchritudinem ostendit? Quod enim etiam cum musica & rhythmo facit haec omnia, ea non reprehensio illius, sed laus fuerit.

Crat. Mihi quidem non omnino otium est, ad furiosum hominem audiendum, qui morbum laudet suum. Interea tu si velis nugis me tuis perfundere, paratus sum hoc tibi amici ministerium subire, & praebeere aures, qui sine cera etiam tanquam non audiras transmittere res nauci possim. Itaque iam silentium tibi praebebo, & dic, quidquid volueris, quasi nemo plane audiret.

Lyc. Bene sane, Crato: hoc maxime petebam. Scies enim paulo post, num nugae tibi, quae dicturus sum, videan-

λεχθησόμενα. καὶ πρῶτόν γε ἐκείνο πάνυ ἡγνοηκέναι μοι
δοκεῖς, ὡς οὐ νεώτερον τὸ τῆς ὀρχήσεως ἐπιτήδευμα τοῦτό
ἐστιν, οὐδὲ χθές καὶ πρῶην ἀρξάμενον, οἷον κατὰ τοὺς
προπάτορας ἡμῶν, ἢ τοὺς ἐκείνων, ἀλλ' οἱ γε τάληθέ-
στατα ὀρχήσεως περὶ γενεαλογοῦντες, ἅμα τῇ πρώτῃ
γενέσει τῶν ὅλων φαῖεν ἄν σοι καὶ ὀρχησιν ἀναφῦναι,
τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἐρωτὶ συναναφανεῖσαν. ἡ γοῦν χο-
ρεία τῶν ἀστέρων, καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἀπλανεῖς τῶν πλα-
νῆτων συμπλοκή, καὶ εὐρυθμος αὐτῶν κοινωνία, καὶ εὐ-
τακτος ἀρμονία, τῆς πρωτογόνου ὀρχήσεως δείγματά
ἐσσι. κατ' ὀλίγον δὲ αὐξανομένη, καὶ τῆς πρὸς τὸ βέλ-
τιον αἰεὶ προσθήκης τυγχάνουσα, νῦν ἔοικεν ἐς τὸ ἀκρό-
τατον ἀποτετελέσθαι, καὶ γεγενῆσθαι ποικίλον τι,
καὶ παναρμόνιον, καὶ πολύμουσον ἀγαθόν. Πρῶτον δέ 8
Φασὶ. Ρέαν ἡσθεῖσαν τῇ τέχνῃ, ἐν Φρυγίᾳ μὲν τοὺς Κο-
ρύβαντας, ἐν Κρήτῃ δὲ τοὺς Κουρήτας ὀρχεῖσθαι κελεῦ-

tur. Ac primo quidem illud omnino videris mihi ignorare,
quam non recens sit hoc saltandi studium, neque heri aut
nudius tertius coeperit, verbi causa progenitorum nostro-
rum aetate, eorumve, qui horum fuere maiores; sed qui
verissimas tibi saltationis origines enarrant, illi cum pri-
mo omnium ortu natam tibi dixerint, quippe quae cum
antiquo illo Amore simul in conspectum prodierit. Etenim
illa astrorum chorea, planetarum illa ad inerrantes con-
iunctio, & concinna illorum communio, & ordinatus ille
concentus, primigeniae illius saltationis documenta sunt.
Cum autem paulatim creverit, & accessionem subinde in
melius nata sit, iam ad summum videtur perfecta, & eva-
sisse varium quoddam, & consentiens undique, & Musarum
plurium bonum. Primum autem dicunt Rheam, de-
lectatam arte, in Phrygia Corybantes, Curetes autem in

σαι, καὶ οὐ τὰ μέτρια ὤνατο τῆς τέχνης αὐτῶν. οἱ γὰρ περιορχούμενοι διεσώσαντο αὐτῇ τὸν Δία, ὥστε καὶ σῶστρον εἰκότως ἂν ὁ Ζεὺς ὀφείλειν ὁμολογοῖν αὐτοῖς, ἐκφυγὼν διὰ τὴν αὐτῶν ὄρχησιν τοὺς πατρώους ὀδόντας· ἐν ὅπλοις δὲ αὐτῶν ἡ ὄρχησις ἦν, τὰ ξίφη μεταξὺ κροτούντων πρὸς τὰς ἀσπίδας, καὶ πηδῶντων ἐνθεόν τι, καὶ πολεμικόν. μετὰ δὲ, Κρητῶν οἱ κράτιστοι ἐνεργῶς ἐπιτηδεύσαντες αὐτὸ, ἄριστοι ὄρχησται ἐγένοντο, οὐχὶ οἱ ἰδιῶται μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ βασιλικώτεροι, καὶ πρωτεύειν ἀξιοῦντες. ὁ γοῦν Ὅμηρος τὸν Μηριόνην οὐκ αἰσχύναι βουλόμενος, ἀλλὰ κοσμήσαι, ὄρχησθην προσεῖπε, καὶ οὕτως ἄρα ἐπίσημος ἦν, καὶ γνῶριμος ἅπανσιν ἐπὶ τῇ ὄρχηστικῇ, ὥστε οὐχὶ οἱ Ἕλληνες μόνον ταῦτα ἠπίσταντο περὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ οἱ Τρῶες αὐτοῖς, καίτοι πολέμιοι ὄντες. ἐώρων γὰρ, οἶμαι, καὶ τὴν ἐν ταῷ

Creta, saltare iussisse: nec mediocrem retulit artis illorum fructum. Illi enim circum saltando Iovem illi servarunt, ut credibile sit etiam Iovem fateri, se salutis suae illis praemia debere, qui saltationis illorum beneficio dentes patris sui effugerit. Armata autem fuit illorum saltatio, qui interim gladios incuterent clypeis, & tanquam divinitus immisso furore bellico insultarent. Postea vero Cretensium fortissimi quique, operoso studio hoc agentes, saltatores optimi facti sunt, neque de plebe modo homines & privati, sed regibus proximi, & qui ad primatum adspirarent. Homerus enim Merionen non contumeliosa nota afficere volens, sed ornare, saltatorem appellavit. Et ita sane insignis erat & notus omnibus hac arte, ut non Graeci solum haec de illo scirent, sed Troiani quoque, licet hostes. Videbant enim, puto, etiam ipsius agilitatem in pugna, &

πολεμεῖν αὐτοῦ κουφότητα, καὶ εὐρυθμίαν, ἣν ἐξ ὀρχή-
σεως ἐκέκτητο. Φησὶ δὲ τὰ ἑπὶ ᾧδε πῶς·

Μηριόνη, τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστήν περ ἔοντα,

Ἐγχεος ἐμόν κατέπαυσε.

καὶ ὅμως οὐ κατέπαυσεν αὐτόν. ἄτε γὰρ ἡσκημένος ἐν
τῇ ὀρχηστικῇ, ῥαδίως οἶμαι διεδίδρασκε τὰς ἐπ' αὐτόν
ἀφῆσεις τῶν ἀκοντίων. Πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους τῶν 9
ἡρώων εἰπεῖν ἔχων τοῖς αὐτοῖς ἐγγεγυμνασμένους, καὶ
τέχνην τὸ πρᾶγμα πεπονημένους, ἱκανὸν ἡγοῦμαι τὸν
Νεοπτόλεμον, Ἀχιλλέως μὲν παῖδα ὄντα, πάντῃ δὲ δια-
πρέψαντα ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, καὶ εἶδος τὸ κάλλιστον αὐ-
τῇ προστεθεικότα, Πυρρίχιον ἀπ' αὐτοῦ κεκλημένον. καὶ
ὁ Ἀχιλλεὺς ταῦτα ὑπὲρ τοῦ παιδὸς πυνθανόμενος,
μᾶλλον ἔχαιρεν, οἶμαι, ἢ ἐπὶ τῷ κάλλει, καὶ τῇ ἄλλῃ
ἀλκῇ αὐτοῦ. τοιγαροῦν τὴν Ἴλιον τέως ἀνάλατον οὔσαν
ἢ ἐκείνου ὀρχηστικῇ καθεῖλε καὶ εἰς ἑδαφος κατέρριψε.
Λακεδαιμόνιοι μὲν, ἄριστοι Ἑλλήνων εἶναι δοκῶντες, 10

concinnam mobilitatem, quam saltatione sibi paraverat. Ita
autem fere versus dicunt:

Merione, quamquam saltator maximus audis,

Ista tamen forsitan mea te confecerit hasta.

Et tamen non confecit illum. Tanquam enim exercitatus
saltandi arte, facile, puto, effugit emissā in ipsum iacula.
Multos autem alios etiam heroum dicere cum possim iis-
dem in rebus exercitatos, qui illam tanquam artem habue-
re, satis puto, Neoptoleum, Achillis filium, saltandi ar-
te praestantissimum, qui genus pulcherrimum adiecit Pyr-
richiam ab ipsius nomine [*Pyrrho*] dictam: & Achilles, au-
diens ista de filio, magis, arbitror, eis gavisus est, quam
pulchritudine & virtute illius reliqua. Itaque Ilium, invi-
ctam ad eum diem urbem, illius saltatoria destruxit & so-
lo aequavit. Lacedaemonii quidem, qui fortissimi Graeco-

παρὰ Πολυδεύκους καὶ Κάστορος καρνατίζειν μαθόντες (ὀρχήσεως δὲ καὶ τοῦτο εἶδος, ἐν Καρύαις τῆς Λακωνικῆς διδασκόμενον) ἅπαντα μετὰ μουσῶν ποιῶσιν, ἄχρι τοῦ πολεμεῖν πρὸς αὐλὸν καὶ ῥυθμὸν, καὶ εὐτακτον ἐμβασιν τοῦ ποδός· καὶ τὸ πρῶτον σύνθημα Λακεδαιμονίοις πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς ἐνδίδωσι. τοιγαροῦν καὶ ἐκράτουν ἀπάντων, μουσικῆς αὐτοῖς καὶ εὐρυθμίας ἡγουμένης. ἴδοις δ' ἂν καὶ τοὺς ἐφήβους αὐτῶν οὐ μείον ὀρχεῖσθαι ἢ ὀπλομαχεῖν μαθηάνοντας. ὅταν γὰρ ἀκροχέρισάμενοι, καὶ παίσαντες, καὶ παισθέντες, ἐν τῷ μέρει παύσωνται, εἰς ὀρχησιν αὐτοῖς ἢ ἀγωνία τελευτᾷ. καὶ αὐλητῆς μὲν ἐν τῷ μέσῳ κάθηται ἐπαυλῶν καὶ κτυπῶν τῷ ποδί, οἱ δὲ, κατὰ στοῖχον ἀλλήλοις ἐπόμενοι, σχήματα παντοῖα ἐπιδείκνυνται, πρὸς ῥυθμὸν ἐμβαίνοντες, ἄρτι μὲν πολεμικὰ, καὶ μετ' ὀλίγον δὲ χορευτικὰ, ἃ

II Διονύσῳ καὶ Ἀφροδίτῃ Οἶλα. Τοιγαροῦν καὶ τὸ ᾄσμα, ὃ μεταξὺ ὀρχούμενοι ἄδουσιν, Ἀφροδίτης ἐπὶ κλησὶς

rum esse videntur, a Polluce & Castore Caryaticam edocti, (saltationis id genus est, quod Caryis, Laconicae pago, discitur) cum Musis omnia faciunt, adeo ut etiam ad tibiam & rhythmum pugnent, & ordinatum pedis ingressum; & primum signum pugnae Lacedaemoniis canat tibia. Igitur etiam vicerunt omnes, musica duce, & motuum concinnitate; videasque illorum adolescentes non minus saltare, quam pugnare armis discentes. Cum enim manibus iam confertis percussere, & percussi sunt, cum per vires quiescunt, in saltationem illis certamen exit. Ac sedet in medio tibicen, canens, pede solum percutiens: illi vero, ut in versus divisi sunt, se invicem secuti habitus ostendunt omnis generis, incedentes ad numeros, iam quidem bellicos, paulo post autem saltatorios, Baccho & Veneri gratos. Quare etiam canticum, quod inter saltandum ca-

ἔστι καὶ Ἑρώτων, ὡς συγκωμάζοιεν αὐτοῖς, καὶ συνορ-
χοῖντο. καὶ θάτερον δὲ τῶν ἀσμάτων (δύο γὰρ αἰδεῖται)
διδασκαλίαν ἔχει ὡς χρὴ ὀρχεῖσθαι. πόρρω γὰρ Φασιν,
ὦ παῖδες, πόδα μετάβατε, καὶ κωμάξατε βέλτιον,
τούτέστιν, ἄμεινον ὀρχήσασθε. ὅμοια δὲ καὶ οἱ τὸν ὄρμον
καλούμενοι ὀρχούμενοι ποιοῦσιν. Ὁ δὲ ὄρμος ὀρχησίς 12
ἔστι κοινὴ ἐφήβων τε καὶ παρθένων, παρ' ἓνα χορευόν-
των, καὶ ὡς ἀληθῶς ὄρμῳ ἐοικότων. καὶ ἡγεῖται μὲν ὁ
ἐφηβος τὰ νεανικά ὀρχούμενος, καὶ ὅσοις ὕστερον ἐν πο-
λέμῳ χρήσεται, ἡ παρθένος δὲ ἐπέται κοσμίως, τὸ θῆ-
λυ χορεύειν διδάσκουσα, ὡς εἶναι τὸν ὄρμον ἐκ σωφροσύ-
νης καὶ ἀνδρίας πλεκόμενον. καὶ αἱ γυμνοπαιδίαι δὲ αὐ-
τοῖς ὁμοίως ὀρχησίς ἐστιν. Ἄ δὲ Ὀμηρος ὑπὲρ Ἀριάδνης 13
ἐν τῇ ἀσπίδι πεποίηκε, καὶ τοῦ χοροῦ, ὃν αὐτῇ Δαίδα-
λος ἥσκησεν, ὡς ἀνεγνώκoti σοι παρήμμι· καὶ τοὺς ὀρ-
χιστάς δὲ τοὺς δύο, οὓς ἐκεῖ ὁ ποιητὴς κυβιστητῆρας

nunt, Veneris invitatio est & Cupidinum, ut saltent se-
cum, & tripudiant: alterum vero canticorum (duo enim
canuntur) institutionem continet, quomodo saltandum sit.
Porro enim aiunt, o pueri, promovete pedem, & saltate melius.
Similia vero faciunt illi quoque, qui Hormum saltant. Est
autem Hormus saltatio communis adolescentium atque vir-
ginum, alterna serie choreas agentium, monilique, qui
Hormus est, re vera similium. Ac ducit choream iuvenis,
juveniles gressus saltans, & quibus deinde in bello usus
est: sequitur virgo, decenter saltare suum sexum docens;
ut adeo sit *monile* quasi ex modestia & fortitudine plexum.
Gymnopaediae similiter saltatio apud eos est. Quae autem
Homerus de Ariadne in clypeo Achillis describendo fecit car-
mina, & de choro, quem illi exercuit Daedalus, apud te,
qui legeris, praetermitto, & saltatores duo, quos ibi poë-

καλεῖ, ἡγουμένους τοῦ χοροῦ· καὶ πάλιν, ἃ ἐν τῇ αὐτῇ ἀσπίδι λέγει· Κούροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον· ὥς τι κάλλιστον τοῦτο τοῦ Ἡφαίστου ἐμποιήσαντος τῇ ἀσπίδι. τοὺς μὲν γὰρ Φαίακας καὶ πάνυ εἰκὸς ἦν ὀρχήσει χαίρειν, ἀβρούς τε ὄντας, καὶ ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ διατρίβοντας. ὁ γοῦν Ὅμηρος τοῦτο αὐτῶν μάλιστα θαυμάζοντα πεποίηκε τὸν Ὀδυσσεύα, καὶ τὰς μαρμαρυγὰς τῶν
 14 ποδῶν θεώμενον. Ἐν μὲν γε Θεσσαλίᾳ, τοσούτον ἐπέδωκε τῆς ὀρχηστικῆς ἢ ἄσκησις, ὥστε τοὺς προστάτας καὶ προαγωνιστάς αὐτῶν, προορχηστῆρας ἐκάλουν. καὶ δηλοῦσι τοῦτο αἱ τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφαί, οὓς τοῖς ἀριστεύουσιν ἀνίστασαν. Προῦκρινε γάρ, Φησι, προορχηστῆρα ἃ πόλις. καὶ αὖθις, Εἰλατίωνι τὰν εἰκόνα ὁ δᾶ-
 15 μος εὖ ὀρχησαμένῳ τὰν μάχαν. Ἐῷ λέγειν ὅτι τελετὴν ἀρχαίαν οὐδεμίαν ἐστὶν εὐρεῖν, ἅνευ ὀρχήσεως, Ὁρφέως δηλαδὴ καὶ Μουσαίου καὶ τῶν τότε ἀρίστων ὀρχηστῶν

ta in caput saltantes appellat, chori duces: & quae rursus ait in clypeo, *Saltantes iuvenes convertebantur in orbem*, velut pulcherrimum hoc quiddam in clypeo Vulcanus elaboravisset. Phaeaces quidem maxime consentaneum erat saltatione gaudere, delicatos homines, & in felicitate omni vitam agentes. Itaque Homerus hoc maxime in illis miratum induxit Ulysssem, *Speflantemque pedes motu trepidante micantes*. In Thessalia tantum aucta fuerat saltatoriae exercitatio, ut suos duces & propugnatores *Praefules* dicerent: indicantque illud statuarum inscriptiones, quas viris fortibus ob rem bene gestam posuere. *Elegit enim*, ait una, *Praefulem civitas*: & rursus, *Ilationi statuam dedit populus bene saltata pugna*. Omitto dicere, quod initia antiqua invenire nulla est sine saltatione, cum nempe Orpheus & Musaeus, & qui optimi erant illa aetate saltatores, ea constituerint,

κατασθησαμένων αὐτὰς, ὥς τι κάλλιστον καὶ τοῦτο νο-
μοθετησάντων σὺν ῥυθμῷ καὶ ὀρχήσει μυνεῖσθαι. ὅτι δ'
οὕτως ἔχει, (τὰ μὲν ὄργια σιωπᾷν ἄξιον, τῶν ἀμυήτων
ἐνεκα) ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύον-
τας τὰ μυστήρια, ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί. Ἐν 16
Δήλῳ δέ γε οὐδὲ αἱ θυσίαι ἀνευ ὀρχήσεως, ἀλλὰ σὺν
ταύτῃ, καὶ μετὰ μουσικῆς ἐγίνοντο. παίδων χοροὶ συν-
ελθόντες ὑπ' αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπὲρ-
χοῦντο δὲ οἱ ἄριστοι, προκρίβεντες ἐξ αὐτῶν. τὰ γοῦν ταῖς
χοροῖς γραφόμενα τούτοις ἄσματα, ὑπορχήματα ἐκα-
λεῖτο, καὶ ἐμπέπληστο τῶν τοιούτων ἡ λύρα. Καὶ τί σοι 17
τοὺς Ἕλληνας λέγω, ὅπου καὶ Ἰνδοί, ἐπειδὴν ἑώθει
ἀναστάντες προσεύχωνται τὸν Ἥλιον, οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς
τὴν χεῖρα κύσαντες, ἡγούμεθα ἐντελῆ ἡμῶν εἶναι τὴν εὐ-
χὴν, ἀλλ' ἐκεῖνοι πρὸς τὴν ἀνατολὴν στάντες, ὀρχήσει
τὸν Ἥλιον ἀσπάζονται, σχηματίζοντες ἑαυτοὺς σιωπῇ,

qui tanquam pulcherrimum quiddam illud quoque in legi-
bus posuerint, ut cum rhythmō & saltatione homines ini-
tiarentur. Rem ita se habere, ipsa quidem orgia tacere oportet,
propter non initiatos: at illud omnes audiunt, eos;
qui enuntiant mysteria, extra *sacrum chorum* saltare vulgo
dici. In Delo autem neque sacrificia sine saltatione *perage-*
bantur, sed cum hac & cum musica fiebant. Nempe pue-
rorum chori convenientes ad tibiam ac citharam partim
quidem agebant choreas, partim vero cantum & modos
praeibant praestantissimi ex eorum numero delecti. Car-
mina igitur scripta his choris, vocabantur Hyporchemata,
quorum pleni sunt poëtae Lyrici. Et quid Graecos tibi
commemoro, cum etiam Indi, postquam mane surrexe-
runt, adorent Solem, non ut nos, qui ubi manum sumus
osculati, perfectam putamus a nobis esse adorationem: sed
stantes in orientem conversi saltatione Solem salutant, si-

καὶ μιμνύμενοι τὴν χορείαν τοῦ Θεοῦ· καὶ τοῦτ' ἐστὶν Ἰνδῶν καὶ εὐχὴ, καὶ χοροὶ, καὶ θυσία. διὸ καὶ τούτοις ἰλεοῦνται τὸν Θεὸν δῖς, καὶ ἀρχομένης καὶ δυομένης τῆς
 18 ἡμέρας. Αἰθίοπες δέ γε καὶ πολεμοῦντες, σὺν ὀρχήσει αὐτοὶ δρῶσι· καὶ οὐκ ἂν ἀφ' ἣν τὸ βέλος Αἰθίοψ ἀνὴρ, ἀφελὼν τῆς κεφαλῆς, (ταύτη γὰρ ἀντὶ Φαρέτρας χρῶνται, περιδρόντες αὐτῇ ἀκτινῆδον τὰ βέλη) εἰ μὴ πρότερον ὀρχήσαιτο καὶ τῷ σχήματι ἀπειλήσειε, καὶ προεκφοβήσειε
 19 τῇ ὀρχήσει τὸν πολέμιον. Ἄξιον δέ, ἐπεὶ τὴν Ἰνδικὴν καὶ τὴν Αἰθιοπίαν διεξεληλύθαμεν, καὶ ἐς τὴν γείτονα αὐτῶν Αἴγυπτον καταβῆναι τῷ λόγῳ. δοκεῖ γάρ μοι ὁ παλαιὸς μῦθος καὶ Πρωτέα τὸν Αἰγύπτιον, οὐκ ἄλλο τι ἢ ὀρχηστὴν τινα γενέσθαι λέγειν, μιμητικὸν ἀνδρῶπων, καὶ πρὸς πάντα σχηματίζεσθαι, καὶ μεταβάλλεσθαι δυνάμενον, ὡς καὶ ὕδατος ὑγρότητα μιμῆσθαι καὶ πυρὸς ὀξύτητα ἐν τῇ τῆς κινήσεως σφοδρότητι, καὶ λέοντος

lento conformantes se, & Dei huius saltationem imitantes. Et haec est Indorum adoratio, & chori, & sacrificium: quare etiam his rebus bis placant Deum, tum incipiente die, tum occidente. Aethiopes autem etiam dum proeliantur, cum saltatione hoc faciunt: nec emisit sagittam vir Aethiops capite ablatam, (hoc enim utuntur pro pharetra, cui radiorum instar sagittas circumponant) nisi saltaverit prius, & habitu minatus fit, & saltatione hostem ante teruerit. Operae pretium autem est, cum Indiam & Aethiopiam narraverimus, etiam in vicinam illis Aegyptum oratione descendere. Videtur enim mihi antiqua fabula, Aegyptium Protea nihil aliud quam saltatorem quendam fuisse, dicere, virum imitandi facultate magna praeditum, qui ad figuras se componere omnes, & mutare in omnia posset, adeo ut aquae mobilitatem imitaretur, & celeritatem ignis motus vehementia, & leonis feritatem, & pardalis iracundiam,

ἀγριότητα, καὶ παρδάλεως θυμὸν, καὶ δένδρου δόνημα,
καὶ ὅλως, ὅ, τι καὶ θελήσειεν. ὁ δὲ μῦθος παραλαβὼν
πρὸς τὸ παραδοξότερον, τὴν φύσιν αὐτοῦ διηγήσατο, ὡς
γυγνομένου ταῦτα, ἅπερ ἐμμεῖτο ὅπερ δὴ καὶ τοῖς νῦν
ὄρχουμένοις πρόσσεστιν. ἴδοις τ' ἂν οὖν αὐταὺς πρὸς τὸν αὐ-
τὸν καιρὸν ὡκέως διαλλαττομένους, καὶ αὐτὸν μιμου-
μένους τὸν Πρωτέα. εἰκάζειν δὲ χρὴ καὶ τὴν Ἐμπουσάν
τὴν ἐς μυρίας μορφᾶς μεταβαλλομένην, τοιαύτην τινὰ
ἄνθρωπον ὑπὸ τοῦ μύθου παραδεδοσθαι. Ἐπὶ ταύταις δὲ 20
καιόν, μηδὲ τῆς Ῥωμαίων ὀρχήσεως ἀμνημονεῖν, ἣν οἱ
εὐγενέστατοι αὐτῶν τῶ πολεμικωτάτῳ τῶν θεῶν Ἀρεῖ,
οἱ Σάλιοι καλούμενοι (ἱερωσύνης δὲ τοῦτο ὄνομα) ὀρ-
χῶνται σεμνοτάτην τε ἄμεινον, καὶ ἱερωτάτην. Βιθυνὸς δὲ 21
μῦθος καὶ οὗτος, οὐ πάνυ τῶν Ἰταλιωτικῶν ἀλλότριος,
οἱ τὸν Πρίαπον δαίμονα πολεμιστὴν, τῶν Τιτάνων οἶ-
μαι ἓνα ἢ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, τοῦτο ἔργον πεποιθ-
μένων, τὸ ἐνόπλια παιδεύειν, παραλαβόντα παρὰ τῆς

& agitationem arboris, & quidquid denique vellet. Sed fa-
bula ea parte rem assumens, qua erat admirabilior, naturam
eius narrabat, quasi fieret illa omnia, quae imitaretur.
Quod his etiam, qui nunc saltant, inest. Videas enim illos
eodem tempore celeriter immutari, ipsumque aemulari Pro-
tea. Conicere licet, Empusam etiam illam, in sexcentas
species verti solitam, ex eo genere hominem a fabula esse
traditam. Praeter haec neque Romanorum saltatio oblivio-
ne praetermittenda est, quam generosissimi illorum, Sa-
lii vocantur, quae sacerdotii appellatio est, Deorum be-
llicosissimo, Marti, obeunt, gravissimam sanctissimamque.
Bithyna autem fabula & ista est, ab Italicis non multum
abhorrens, quae aiunt, Priapum, bellatorem genium, Tita-
num puto unum aut Dactylorum Idaeorum, disciplinam
vibrandi arma professum, acceptum a Iunone Martem,

- Ἦρας τὸν Ἄρη, παῖδα μὲν ἔτι, σκληρὸν δὲ καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἀνδρικόν, μὴ πρότερον ὅπλομαχεῖν διδάξαι, πρὶν τέλειον ὀρχηστὴν ἐπειργάσατο· καὶ ἐπὶ τούτῳ καὶ μισθὸς αὐτῷ παρὰ τῆς Ἦρας ἐγένετο, δεκάτην αἰεὶ τῶν ἐκ τοῦ πολέμου περιγιγνομένων τῷ Ἄρει, παρ' αὐτοῦ
- 22 λαμβάνειν. Τὰ μὲν γὰρ Διονυσιακὰ καὶ Βακχικὰ, οἷμαί σε μὴ περιμένειν ἐμοῦ ἀκοῦσαι, ὅτι ὀρχησις ἐκείναις πάντα ἦν. τριῶν γοῦν οὐσῶν τῶν γενικωτάτων ὀρχήσεων, Κόρδακος, καὶ Σικινίδος, καὶ Ἐμμελείας, οἱ Διονύσου θεράποντες οἱ Σάτυροι ταύτας ἐφευρόντες ἀφ' αὐτῶν ἐκάστην ὠνόμασαν. καὶ ταύτῃ τῇ τέχνῃ χρώμενος ὁ Διόνυσος Τυρρήνους καὶ Ἰνδοὺς καὶ Λυδοὺς ἐχειρώσατο, καὶ Φῶλον οὕτω μάχιμον τοῖς αὐτοῖς θιάσοις κατωρχήσατο.
- 23 Ὡστε, ὦ θαυμάσιε, ὅρα μὴ ἀνόσιον ἦ, κατηγορεῖν ἐπιτηδεύματος θείου τε ἅμα, καὶ μυστικοῦ, καὶ τοσοῦτοις θεοῖς ἐσπουδασμένου, καὶ ἐπὶ τιμῇ αὐτῶν ὄρωμένου, καὶ τοσαύτην τέρψιν ἅμα, καὶ παιδείαν ὠφέλιμον παρεχο-

puerum illum quidem adhuc, sed durum & supra modum virilem, non prius armis pugnare docuisse, quam saltatorem perfectum reddidisset. Hac de re merces illi a Iunone attributa, ut decimam semper eorum, quae bello ad Martem pervenirent, ab eo acciperet. Dionysiaca enim & Bacchica non puto te exspectare ut ex me audias, saltationem fuisse illa omnia. Cum enim tria summa genera essent saltationis, Cordax, Sicinnis & Emmeleia; ministri Dionysi Satyri has inventas a se nominarunt singulas. Et hac arte usus Dionysus Tyrrenos & Indos & Lydos domuit, & gentem adeo pugnacem iisdem thiasis inducendis subegit. Quae cum ita sint, vir admirabilis, vide, ne impium sit accusare studium divinum simul, & mysticum, & a tot Diis cultum, & illorum honori exercitum, & tantam delectationem simul, & utilem lufum praebens. Mi-

μένου. θαυμάζω δέ σου καίκεϊνο, εἰδὼς Ὅμηρον καὶ Ἡ-
σιόδου μάλιστα ἐραστὴν ὄντα σε, (αὐτῷ γὰρ ἐπὶ τοὺς
ποιητὰς ἐπάνειμι) πῶς ἀντιφθέγγεσθαι ἐκείνοις τολ-
μᾶς, πρὸ τῶν πάντων ὄρχησιν ἐπαινοῦσιν. ὁ μὲν γὰρ
Ὅμηρος τὰ ἥδιστα καὶ κάλλιστα καταλέγων, ὕπνον,
καὶ φιλότητα, καὶ μολπὴν, καὶ ὄρχησιν, μόνην ταύτην
ἀμύμονα ὠνόμασε, προσμαρτυρήσας, νῆ Δία, καὶ τὸ
ἡδὺ τῇ μολπῇ, ἅπερ ἀμφοτέρω τῇ ὄρχηστικῇ πρόσσεστι,
καὶ ὡδὴ γλυκερά, καὶ ὄρχηθμός ἀμύμων, ὃν σὺ νῦν μω-
μᾶσθαι ἐπινοεῖς. καὶ πάλιν ἐν ἐτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως·

Ἄλλω μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πάλεμ' ἥϊα ἔργα,

Ἄλλω δ' ὄρχηστὴν τε, καὶ ἱμερόεσσαν αἰοδὴν.

ἱμερόεσσα γὰρ ὡς ἀληθῶς, ἢ μετ' ὀρχήσεως ὡδὴ, καὶ
δῶρον θεῶν τοῦτο κάλλιστον. καὶ ἔοικεν εἰς δύο διηρηκῶς
ὁ Ὅμηρος τὰ πάντα πράγματα, πόλεμον καὶ εἰρήνην,
τοῖς τοῦ πολέμου μόνον ταῦτα ὡς κάλλιστα ἀντιτεθεῖ-

ror vero illam etiam rationem tuam, cum amatorem te
Homeri atque Hesiodi inprimis norim, (rursus enim ad poe-
tas redeo) quomodo contradicere illis audeas, saltationem
ante omnia laudantibus. Etenim Homerus suavissima &
pulcherrima dum enarrat, *somnum*, & *amorem*, & *cantum*, &
saltationem, solam hanc nominavit *reprehensionis expertem*, qui
etiam suavitatem suo testimonio cantui tribuat; quorum
utrumque fane saltatoriae adest, cum cantus dulcis, tum
saltatio reprehensionis expers, quam tu tamen nunc repre-
hendere audes. Et rursus alia parte poëseos:

Istum namque Deus concinnat bellipotentem,

Hunc alium choreaeque, & cantus amabilis ornat.

Amabilis enim re vera cantus cum chorea, & donum Deo-
rum hoc pulcherrimum. Et videtur in classes duas divisisse
Homerus res omnes, bellum & pacem, ac bellicis rebus
sola haec tanquam pulcherrima opposuisse. Hesiodus ve-

- 24 κέναι. Ὁ δὲ Ἡσίοδος, οὐ παρ' ἄλλου ἀκούσας, ἀλλ' ἰδὼν αὐτὸς ἔωθεν εὐθύς ὀρχουμένας τὰς Μούσας, ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν τοῦτο περὶ αὐτῶν τὸ μέγιστον ἐγκώμιον διηγείται, ὅτι περὶ κρήνην ἰοειδέα πόσσο' ἀπαλοῖσιν ὀρχεῦνται, τοῦ πατρὸς τὸν βωμὸν περιχορεύουσαι. ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ γενναῖε, μονονουχὶ θεομαχῶν, ὑβρίζεις εἰς
- 25 τὴν ὀρχηστικὴν. Ὁ Σωκράτης δὲ, σοφώτατος ἀνὴρ, εἶγε πιστευτέον τοῦτο περὶ αὐτοῦ λέγοντι τῷ Πυθίῳ, οὐ μόνον ἐπ' ἡνείκε τὴν ὀρχηστικὴν, ἀλλὰ καὶ ἐκμαθεῖν αὐτὴν ἥξιον, μέγιστον νέμων εὐρυθμίαν, καὶ εὐμουσίαν, καὶ κινήσει ἐμμελεῖ, καὶ εὐσχημοσύνη τοῦ κινουμένου, καὶ οὐκ ἠδεῖτο γέρον ἀνὴρ, ἐν τῶν σπουδαιοτάτων μαθημάτων καὶ τοῦτο ἡγούμενος εἶναι· καὶ ἐμελλέ γε ἐκεῖνος περὶ ὀρχηστικὴν οὐ μετρίως σπουδάσεισθαι, ὅσγε καὶ τὰ μικρὰ οὐκ ᾔκνει μανθάνειν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ διδασκαλεῖα τῶν αὐλητρίδων ἐφοίτα, καὶ παρ' ἐταίρας γυναικὸς οὐκ

ro, qui non audisset ab alio, sed ipse vidisset mane statim saltantes Musas, in principio carminis hanc maximam earum laudem enarrat, quod

Caeruleum circa fontem tenero pede saltans,

Et patris circum duflans aliare choreas.

At tu, generose, tantum non Deos oppugnans contumeliose de saltatoria loqueris. At Socrates, vir sapientissimus, siquidem fides habenda dicenti hoc de ipso Pythio, non laudabat modo saltatoriam, sed discere etiam illam operae pretium putabat, qui plurimum tribueret concinnitati, & musicae venustati, & numerosis motibus, & decenti inter movendum habitui; nec pudebat virum senem, qui nempe disciplinam hanc quoque maxime seriam putaret. Nec mediocriter ille circa saltatoriam elaboraturus erat, qui parva etiam impigre disceret, quin tibicinarum scholas frequentaret, & a meretrice Aspasia grave quiddam audire

ἀπηξίου σπουδαῖον τι ἀκούειν τῆς Ἀσπασίας. καίτοι
 ἐκεῖνος ἄρτι ἀρχομένην ἑώρα τότε τὴν τέχνην, καὶ οὐδέπω
 εἰς τοσούτον κάλλος διηρθρωμένην. εἰ δὲ τοὺς νῦν ἐπὶ μέ-
 γιστον προαγαγόντας αὐτὴν ἐθεῶτο, εὐοῖδα, πάντων ἂν
 ἐκεῖνός γε ἀφέντος, μόνῳ τῷ θεάματι τούτῳ τὸν νοῦν
 ἂν προσεῖχε, καὶ τοὺς παῖδας οὐκ ἂν ἄλλο τι πρὸ αὐ-
 τοῦ ἐδιδάξατο. Δοκεῖς δέ μοι ὅταν κωμωδίαν καὶ τραγω- 26
 δίαν ἐπαιῆς, ἐπιλελῆσθαι ὅτι καὶ ἐν ἑκατέρᾳ ἐκείνων
 ὀρχήσεως ἰδίον τι εἶδός ἐστιν, οἷον τραγικῇ μὲν, ἡ Ἑμμέ-
 λεια, κωμωδικῇ δὲ ὁ Κόρδαξ, ἐνίοτε δὲ καὶ τρίτης, Σι-
 κιννίδος προσλαμβανομένης. ἐπεὶ δὲ ἐν ἀρχῇ καὶ προετί-
 μηςας τῆς ὀρχήσεως, τὴν τραγωδίαν καὶ τὴν κωμωδίαν,
 καὶ αὐλητὰς κυκλίους, καὶ κιθαρῳδίαν, ἐναγώνια ταῦ-
 τα, καὶ διὰ τοῦτο σεμνὰ προσειπῶν. Φέρε νῦν ἀντεξετά-
 σωμεν τῇ ὀρχήσει ἕκαστον αὐτῶν. καίτοι τὸν μὲν αὐλὸν,
 εἰ δοκεῖ, καὶ τὴν κιθάραν παρῶμεν· μέρη γὰρ τῆς τοῦ

non dedignaretur. Quamquam ille nascentem demum vi-
 debat artem, & nondum ad tantam pulchritudinem *quasi*
 articulis omnibus perfectam. Si vero eos vidisset, qui nunc
 ad summum eam *fastigium* evexerunt, omnibus ille, bene
 novi, relictis, soli huic spectaculo advertisset animum,
 nec prius quidquam pueros doceri iussisset. Videris autem
 mihi, cum Comoediam laudas & Tragoediam, oblitus esse,
 etiam in unaquaque illarum suum quoddam saltationis ge-
 nus inesse, nempe Tragicae *poësi* eam, quae Emmeleia vo-
 catur, Comicae autem Cordacem: interdum vero tertium
 quoque, assumpta Sicinnide. Cum vero in principio etiam
 praeiuleris saltationi Tragoediam & Comoediam, & illos
 in circulis tibicines, & citharoedorum artem, quae certa-
 minis materiem, & ob id ipsum honesta, appellares: age
 iam componamus unumquodque eorum cum saltatione.
 Quamquam tibiam citharamque, si videtur, praetermitta-

- 27 ὀρχηστοῦ ὑπηρεσίας καὶ ταῦτα. Τὴν τραγωδίαν δὲ γε ἀπὸ τοῦ σχήματος πρώτου καταμάθωμεν, οἷα ἐστίν, ὡς εἰδεχθὲς ἅμα καὶ φοβερὸν θέαμα εἰς μῆκος ἄρρυθμον ἡσκημένος ἄνθρωπος, ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος, πρόσωπον ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον ἐπικείμενος, καὶ στόμα κεκηνὸς πάμμεγα, ὡς καταπίόμενος τοὺς θεατάς· ἔῳ λέγειν προστερνίδια καὶ προγαστρίδια, προσθετὴν καὶ ἐπιτεχνητὴν παχύτητα προσποιούμενος, ὡς μὴ τοῦ μήκους ἢ ἀρρυθμίας ἐν λεπτῷ μᾶλλον ἐλέγχαίτο· εἴτ' ἔνδοθεν αὐτὸς κεκραγὼς, ἐαυτὸν ἀνακλῶν καὶ κατακλῶν, ἐνίοτε καὶ περιάδων τὰ ἱαμβεῖα, καὶ, τὸ δὴ αἰσχιστον, μελωδῶν τὰς συμφοράς, καὶ μόνῃς τῆς Φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτόν· τὰ γὰρ ἄλλα τοῖς ποιηταῖς ἐμέλησε προπολλοῦ ποτε γενομένοις. καὶ μέχρι μὲν Ἀνδρομάχῃ τις, ἢ Ἑκάβῃ ἐστὶ, φορητὸς ἢ ὠδῇ. ὅταν δὲ Ἡρακλῆς αὐτὸς εἰσελθὼν μονωδῇ, ἐπιλαβόμενος αὐτοῦ,

mus: partes enim istae quoque ministerii saltatoris. Tragœdian vero a primo illius habitu, qualis sit, contemplerur. Quam odiosum simul & terribile spectaculum in longitudinem inconcinnam excultus homo, cothurnis investus altis, personam impositam gerens, quae ultra caput emineat, & os latissime hians, quasi devoraturus esset spectatores, omitto dicere, antepectoralia, & anteventralia, adsciticiam & artificialem crassitiem assumens, ne inconcinna longitudo in tenui corpore magis deprehendatur: deinde intra personam ipse clamans, nunc sublata nunc demissa voce & fracta, nunc circumducta, canens iambicos versus, &, quod turpissimum est, ad modos praescriptos cantans *alienas* calamitates, & solius se vocis auctorem praestans; reliqua enim poëtae, qui olim fuere, curarunt. Et quamdiu Andromache quaedam aut Hecuba est, *quae agitur*, tolerabilis cantus. Cum vero ingressus in scenam ipse Hercules

καὶ μήτε τὴν λεοντὴν αἰδεσθεῖς, μήτε τὸ ρόπαλον ὃ
 περικείται, σολοικίαν εὖ Φρονῶν εἰκότως Φαίη ἂν τις τὸ
 πρᾶγμα. Καὶ γὰρ αὖ, ὅπερ ἐνεκάλεις τῇ ὀρχηστικῇ, 28
 τὸ ἄνδρας ὄντας μιμεῖσθαι γυναῖκας, κοινὸν τοῦτο καὶ
 τῆς τραγωδίας καὶ τῆς κωμωδίας ἔγκλημα ἂν εἴη. πλεί-
 ους γοῦν ἐν αὐταῖς τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες. Ἡ κωμωδία 29
 δὲ καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος
 τοῦ τερπνοῦ αὐτῇ νενόμικεν, οἷα Δάων καὶ Τιβίων καὶ
 Μαγεύρων πρόσωπα. τὸ δὲ τοῦ ὀρχηστῆς σχῆμα ὡς μὲν
 κόσμιον καὶ εὐπρεπές, οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν· δῆλα γὰρ
 τοῖς μὴ τυφλοῖς ταῦτα· τὸ δὲ πρόσωπον αὐτὸ, ὡς κάλ-
 λιστον, καὶ τῷ ὑποκειμένῳ δράματι εἰκὸς, οὐ κεχρῆνος
 δὲ ὡς ἐκεῖνα, ἀλλὰ συμμεμυκός· ἔχει γὰρ πολλοὺς τοὺς
 ὑπὲρ αὐτοῦ βοῶντας. Πάλαι μὲν γὰρ αὐτοὶ καὶ ἥδον καὶ 30
 ὠρχοῦντο· εἴτ' ἐπειδὴ κινουμένων τὸ ἄσθμα τὴν ᾠδὴν
 ἐπετάραττεν, ἄμεινον ἔδοξεν ἄλλους αὐτοῖς ὑπάδειν. Αἱ 31

folus canit, oblitus fui, nec leoninam reveritus, neque
 clavam, quibus indutus est, soloecismum eam rem prudens
 merito vocaverit. Rursus enim, quod reprehendebas salta-
 toriam, quod viri nati imitentur mulieres, illud commune
 Tragoediae pariter & Comoediae crimen fuerit: plures
 enim viris in utraque mulieres. Comoedia vero ridiculas
 sibi personas ipsas quoque, ut partem delectationis attri-
 buit, quales sunt Davorum & Tibiorum & coquorum per-
 sonae. Contra saltatoris habitus, quam ornatus & decorus
 sit, non opus est, uti dicam. Manifesta enim sunt ista his,
 qui caeci non sunt. Persona autem ipsa ut pulcherrima est,
 & subiectae actioni apta! non hians, ut ille, sed clauso
 ore: nam multos habet pro se clamantes. Etenim olim ii-
 dem canebant saltabantque: deinde cum moventium se spi-
 ritus difficiliter commens turbaret cantum, commodius vi-
 sum est, alios illis succinere. Ceterum argumenta utrisque

- δὲ ὑποθέσεις κοινὰ ἀμφοτέροις, καὶ οὐδὲν τι διακεκριμέναι τῶν τραγικῶν αἰ ὀρχηστικάι, πλὴν ὅτι ποικιλώτεραι αὐταί, καὶ πολυμαθέστεραι, καὶ μυρίας μεταβολὰς
 32 ἔχουσαι. Εἰ δὲ μὴ ἐναγώνιος ἡ ὀρχησις, ἐκείνην Φημί εἶναι αἰτίαν, τὸ δοῆσαι τοῖς ἀγωνοβέταις μείζον καὶ σεμνότερον τὸ πρᾶγμα, ἢ ὥστε εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι. ἔῴ λέγειν ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ, τοῦ Χαλκιδικοῦ γένους ἡ ἀρίστη, καὶ τοῦτο ὥσπερ τι κόσμημα, τῷ παρ' αὐτοῖς
 33 ἀγῶνι προστέθεικεν. Ἐθέλω δέ σοι ἐνταῦθα ἤδη ἀπολογήσασθαι ὑπὲρ τῶν παραλελειμμένων τῷ λόγῳ, παμπόλλων ὄντων, ὥς μὴ δοῶν ἀγνοίας ἢ ἀμαθίας παρὰσχωμαι. οὐ γάρ με λέληθεν ὅτι πολλοὶ πρὸ ἡμῶν περὶ ὀρχήσεως συγγεγραφότες, τὴν πλείστην διατριβὴν τῆς γραφῆς ἐποιήσαντο, πάντα τῆς ὀρχήσεως τὰ εἶδη ἐπεξιόντες, καὶ ὀνόματα αὐτῶν καταλέγοντες, καὶ οἷα ἐκάστη, καὶ ὅφ' ὅτου εὗρέθη, πολυμαθείας ταύτην ἐπίδειξιν

communia, neque differunt a Tragicis saltatoria, nisi quod haec maiorem varietatem habent, & plus doctrinae, & mille mutationes. Si vero certaminum publicorum materia non est saltatio, eius rei hanc aio esse causam, quod praesidiibus certaminum maior res videtur atque honestior, quam quae ad tale examen vocetur. Omitto dicere illud, quod urbs Italiae, Chalcidici generis praestantissima, etiam hoc, quasi ornamentum quoddam certaminibus, quae apud se aguntur, adiecit. Volo autem hic tibi iam causam dicere pro his, quae in oratione mea, & multa quidem, praetermisi, ne ignorantiae aut inscitiae opinionem praebeam. Neque enim fugit me, multos ante nos, de saltatione qui scriberent, maiorem scriptionum suarum partem in eo consumsisse, ut omnes saltationis species percurrerent, & nomina illarum recenserent, & quae esset unaquaeque, & a quo inventa esset, rati, se hanc multiplicis doctrinae de-

ἡγούμενοι παρέξειν. ἐγὼ δὲ μάλιστα μὲν τὴν περὶ ταῦ-
 τα Φιλοτιμίαν, ἀπειρόκαλόν τε, καὶ ὀψιμαθῆ, καὶ
 ἐμαυτῶ ἀκαιρον οἶμαι εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο παρήμην.
 Ἐπειτα δὲ καὶ ἐκείνός σε ἀξιῶ ἐννοεῖν καὶ μεμνήσθαι, ὅτι 34
 μοι νῦν οὐ πᾶσαν ὄρχησιν πρόκειται γενεαλογεῖν, οὐδὲ
 τοῦτον τὸν σκοπὸν ὑπέστησά μιν τῷ λόγῳ, ὀρχήσεων ὀνό-
 ματα καταριθμήσασθαι, πλὴν ὅσων ἐν ἀρχῇ ὀλίγων
 ἐπεμνήσθην τὰς γενικωτέρας αὐτῶν προχειρισάμενος.
 ἀλλὰ τόγε ἐν τῷ παρόντι μοι κεφάλαιον τοῦ λόγου, τοῦ-
 τό ἐστι, τὴν νῦν ὄρχησιν καθεστῶσαν ἐπαινέσαι, καὶ δεῖ-
 ξαι ὅσα ἐν αὐτῇ τερπνὰ καὶ χρήσιμα περιλαβοῦσα ἔχει,
 οὐ πάλαι ἀρξάμενη ἐς τοσοῦτον κάλλος ἐπιδιδόναί, ἀλ-
 λὰ κατὰ τὸν Σεβαστὸν μάλιστα. αἱ μὲν γὰρ πρῶται
 ἐκείναι, ὥσπερ τινὲς ρίζαι καὶ θεμέλιοι τῆς ὀρχήσεως
 ἦσαν· τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς, καὶ τὸν τελεώτατον καρπὸν,
 ὅπερ νῦν μάλιστα ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτετέλεσται, τοῦ-

monstrationem exhibituros. Ego vero inprimis ambitiosum
 circa ralia studium ineptum, & hominis feri studiorum, &
 mihi intempestivum esse arbitror, ac propterea omitto.
 Deinde vero illud etiam te cogitare & meminisse iubeo,
 mihi iam non propositum hoc esse, ut uniuscuiusque sal-
 tationis origines persequar, neque hunc libro huic scopum
 a me constitutum, enumerare saltationum nomina, prae-
 ter pauca illa, quorum ab initio mentionem feci, cum sum-
 ma earum genera proferrem. Sed summa mihi praesentis
 libri haec est, laudare saltationem, ut nunc constituta est,
 atque ostendere, quantum illa delectationis & utilitatis com-
 plexa habeat, cum non olim inceperit tanta pulchritudi-
 nis incrementa habere, sed Augusto maxime imperante.
 Nam primae illae quasi radices quaedam & fundamenta
 erant saltationis: sed florem illius, & perfectissimum fru-
 ctum, qui nunc maxime ad summum perfectionis fastigium

το νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται, παρὲς τὸ θερμαιῦ-
στρίζειν, καὶ γέρανον ὀρχεῖσθαι, καὶ τὰ ἄλλα, ὡς μη-
δὲν τῇ νῦν ταύτῃ ἔτι προσήκοντα. οὐδὲ γὰρ ἐκείνο τὸ Φρύ-
γιον τῆς ὀρχήσεως εἶδος, τὸ παροίνιον καὶ συμποτικόν,
μετὰ μέθης γιγνόμενον, ἀγροίκων πολλάκις πρὸς αὐ-
λημα γυναικεῖον ὀρχουμένων, σφοδρὰ καὶ καματηρὰ
πηδήματα, καὶ νῦν ἔτι ταῖς ἀγροικίαις ἐπιπολάζοντα,
ὑπ' ἀγνοίας παρέλιπον, ἀλλ' ὅτι μηδὲν ταῦτα τῇ νῦν
ὀρχήσει κοινωνεῖ. καὶ γὰρ ὁ Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις, τὰ
μὲν τινα εἶδη ἐπαινεῖ ταύτης, τὰ δὲ πάνυ ἀπαξιοῖ, διαι-
ρῶν αὐτὰ ἐς τὸ τερπνόν καὶ τὸ χρήσιμον, καὶ ἀπελαύ-
νων αὐτῶν τὰ ἀσχημονέστερα, προτιμῶν δὲ καὶ θαν-
35 μάζων θάτερα. Καὶ περὶ μὲν αὐτῆς ὀρχήσεως τοσαῦτα.
τὸ γὰρ πάντα ἐπεξίοντα μηκύνειν τὸν λόγον, ἀπειρόκα-
λον. ἃ δὲ τὸν ὀρχηστὴν αὐτὸν ἔχειν χρή, καὶ ὅπως δεῖ
ἡσκήσθαι, καὶ ἃ μεμαθηκέναι, καὶ οἷς κρατύνειν τὸ

pervenit, haec nunc oratio nostra persequitur, omisso,
quid sit Thermaestrída vel gruem saltare, & reliqua, quae
nihil iam ad hodiernam pertineant. Neque enim illud Phry-
gium saltationis genus, vinolentum illud & in ebriorum
conviviis exerceri solitum, rusticorum saepe ad tibicinae
cantum saltantium saltus vehementes & laboriosos, qui
nunc adhuc inter rusticos frequentantur, ignorantia qua-
dam praetermissi; verum quod haec talia nihil cum hodie-
rna saltatione commune habent. Etenim Plato in legibus,
quaedam huius genera laudat, quaedam vero plane reiicit,
dividens illa ipsa in delectationem & utilitatem, & re-
movens inde indecora, praeferens autem & admiratione
prosequens altera. Ac de saltatione ipsa tantum. Omnibus
enim persequendis producere orationem, ineptum fuerit.
Quae vero saltatorem ipsum habere oporteat, quomodo
exercitatus esse debeat, & quae didicisse, & quibus rebus

ἔργον, ἥδη σοι δίδεμι, ὡς μάθης, οὐ τῶν ῥαδίων καὶ τῶν
 εὐμεταχειρίστων οὔσαν τὴν τέχνην, ἀλλὰ πάσης παι-
 δεύσεως ἐς τὸ ἀκρότατον ἀφικνουμένην, οὐ μουσικῆς μόνον,
 ἀλλὰ καὶ ῥυθμικῆς, καὶ γεωμετρικῆς, καὶ τῆς σῆς
 φιλοσοφίας μάλιστα, τῆς τε φυσικῆς καὶ τῆς ἠθικῆς.
 τὴν γὰρ διαλεκτικὴν αὐτῆς περιεργίαν ἄκαιρον αὐτῇ νε-
 νόμικεν. οὐ μὲν οὐδὲ ῥητορικῆς ἀφέστηκεν, ἀλλὰ καὶ
 ταύτης μετέχει, καθ' ὅσον ἦθους τε καὶ πάθους ἐπιδει-
 κτική ἐστίν, ὧν καὶ οἱ ῥήτορες γλίσχονται. οὐκ ἀπήλλα-
 κται δὲ καὶ γραφικῆς καὶ πλαστικῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν
 ἐν ταύταις εὐρυθμίαν μάλιστα μιμουμένη φαίνεται, ὡς
 μηδὲν ἀμείνω μῆτε Φειδίαν αὐτῆς, μῆτε Ἀπελλῆν εἶναι
 δοκεῖν. Πρὸ πάντων δὲ Μνημοσύνην καὶ τὴν θυγατέρα 36
 αὐτῆς Πολύμνειαν ἱεὼν ἔχειν αὐτῇ πρόκειται, καὶ με-
 μιῆσθαι πειράται ἀπάντων. κατὰ γὰρ τοὶ τὸν Ὀμηρι-
 κὸν Κάλχαντα τὸν ὀρχηστὴν εἰδέναι χρὴ τὰ τ' ἔοντα,

confirmare opus suum, iam tibi enarro, uti discas, non
 inter faciles & leves tractatu esse hanc artem, sed ad sum-
 mum omnis doctrinae fastigium pertinere, non musicae
 modo, sed rhythmicae etiam, & geometricae, & philo-
 sophiae illius tuae maxime, tum naturalis, tum moralis,
 nam disputatricem illius subtilitatem intempestivam sibi pu-
 tavit. Verum ab oratoria non removit se, sed huius quo-
 que partem sibi vindicavit, in quantum mores atque af-
 fectus declaret, cuius rei etiam oratores cupidi sunt. Ne-
 que vero abhorret a pictura & plastice, sed harum artium
 concinnitatem inprimis imitari deprehenditur, ut nihilo me-
 lior neque Phidias, neque Apelles illa esse videatur. An-
 te omnia vero Mnemosynen eiusque Polymneian filiam
 propitiam habere illi propositum est, ac meminisse tentat
 omnium. More enim Homericus illius Calchantis scire oportet
 saltatorem omnia, quae sunt, & quae fiunt, quaeque fuerunt,

τάτ' ἐσόμενα, πρότ' ἔοντα, ὡς μηδὲν αὐτὸν διαλανθάνειν, ἀλλ' εἶναι πρόχειρον τὴν μνήμην αὐτῶν. καὶ τὸ μὲν κεφάλαιον τῆς ὑποθέσεως, μμητικὴ τίς ἐστὶν ἐπιστήμη, καὶ δεικτικὴ, καὶ τῶν ἐννοηθέντων ἐξαγορευτικὴ, καὶ τῶν ἀφανῶν σαφηνιστικὴ. καὶ ὅπερ ὁ Θουκυδίδης περὶ τοῦ Περικλέους ἔφη, ἐπαινῶν τὸν ἄνδρα, τοῦτο καὶ τὸ τοῦ ὀρχιστοῦ ἀκρότατον ἀν' ἐγκώμιον εἶη, γινῶναι τε τὰ δέοντα, καὶ ἐρμηνεύσαι αὐτά. ἐρμηνείαν δὲ νῦν τὴν σαφηνείαν
 37 τῶν σχημάτων λέγω. Ἡ δὲ πᾶσα τῷ ἔργῳ χορηγία ἡ παλαιὰ ἱστορία ἐστὶν, ὡς προεῖπον, καὶ ἡ πρόχειρος αὐτῆς μνήμη τε καὶ μετ' εὐπρεπειᾶς ἐπίδειξις. ἀπὸ γὰρ χάους εὐθύς, καὶ τῆς πρώτης τοῦ κόσμου γενέσεως ἀρξάμενον, χρὴ αὐτὸν ἅπαντα εἰδέναι, ἄχρι τῶν κατὰ τὴν Κλεοπάτραν τὴν Αἰγυπτίαν. τούτῳ γὰρ τῷ διαστήματι περιορίσθω ἡμῖν ἡ τοῦ ὀρχιστοῦ πολυμάθεια, καὶ τὰ διὰ μέσου μάλιστα ἴστω, Οὐρανοῦ τομὴν, Ἀφροδίτης γονάς, Τιτάνων μάχην, Διὸς γένεσιν, Ῥέας ἀπάτην,

ut nihil ipsum fugiat, sed prompta sit illorum memoria. Et quantum ad capitale argumentum & propositum artis, scientia est imitandi, ostendendique, & cogitata proferendi, & obscura declarandi: & quod Thucydides in laude Periclis dixit, illa summa etiam saltatoris laus fuerit, intelligere quid oporteat, & explicare. Explicationem autem nunc dico claram, uniuscuiusque habitus expressionem. Apparatus omnis huius operis antiqua historia est, ut praedixi, & prompta illius tum memoria, tum decora repraesentatio. Oportet enim illum, captis ab ipso statim Chao & prima mundi origine initiis, scire omnia, ad Cleopatram usque Aegyptiam. Hoc enim intervallo definiatur nobis saltatoris scientia, eaque praesertim sciat, quae interiecta sunt, Coeli castrationem, natales Veneris, Titanum pugnam, Iovis nativitatem, fraudem Rheae, subiectumque lapidem,

λίθου ὑποβολὴν, Κρόνου δεσμὰ, τὸν τῶν τριῶν Ἀδελ-
 Φῶν κλῆρον. Εἶτα ἐξῆς Γιγάντων ἐπανάστασιν, πυρὸς 38
 κλοπὴν, ἀνθρώπων πλάσιν, Προμηθέως κόλασιν, Ἑρω-
 τος ἰσχὺν ἐκατέρου καὶ μετὰ ταῦτα Δήλου πλάνην, καὶ
 Λητοῦς ὠδίνας, καὶ Πύθωνος ἀναίρεσιν, καὶ Τιτυοῦ ἐπι-
 βουλήν, καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς εὐρισκόμενον πτήσσει τῶν
 αἰετῶν. Δευκαλίωνα ἐπὶ τούτοις, καὶ τὴν μεγάλην ἐπὶ 39
 τούτου τοῦ βίου ναυαγίαν, καὶ λάρνακα μίαν λείψανον
 τοῦ ἀνθρωπείου γένους φυλάττουσαν, καὶ ἐκ λίθων ἀνθρώ-
 πους πάλιν· εἶτα Ἰάκχου σπαραγμὸν, καὶ Ἑρας δόλον,
 καὶ Σεμέλης κατάφλεξιν, καὶ Διονύσου ἀμφοτέρας
 τὰς γοῖας, καὶ ὅσα περὶ Ἀθηνᾶς, καὶ ὅσα περὶ Ἡφαί-
 στου, καὶ Ἐριχθονίου, καὶ τὴν ἔριν τὴν περὶ τῆς Ἀττι-

4 Καὶ μετὰ ταῦτα Δήλου πλ.)
 Φασὶ γὰρ τὴν Δήλον τὴν νῦν, πρὸ
 τοῦ τὴν Ἀπόλλωνα ὑπὸ Λητοῦς γεν-
 νῆσθαι, παιᾶσθαι, κατὰ τὸ Αἰ-
 γαίον πύλαγος, Ἀστυνίαν καλου-
 μένην, περὶ τὰς Κυκλάδας νήτους
 ἀλλοτε ἀλλαχῇ νήσαν. Αὐτὴ δὲ
 ὑποδείκνυται καὶ ἐπὶ τῷ τόκῳ ξενί-
 σασα (οὕτῃ γὰρ αὐτὴν μένος γῆς
 ἐπίτετα οὖσαι ὑποδέχεται δι' ὅργην
 καὶ ἀπειλὰς Ἑρας) ἴσθη τῆς ἄλλης
 καὶ μίση τῶν Κυκλάδων ἐρριζώθη.

Διὸ αὐτὴ μὲν Δήλος ἐκλήθη, ἄλλο
 δὲ γινόμενα τῇ παγίᾳ στάσει. αἱ
 δὲ περὶ αὐτὴν κυκλοῦσαι αὐτὴν, Κυ-
 κλάδες. καὶ ἦν τὸ ἀπὸ τούτου ἱερὸν
 Ἀπόλλωνος. ἰστορεῖ Καλλιμάχος
 ἐν τῷ εἰς Δήλον ὕμνῳ. V.

6 Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς) Δέγου-
 σιν ἐν Δελφοῖς ὁμοιωτὴν εἶναι ἐπὶ
 τοῦ ἰδαίου τοῦ νῆθ, καὶ περὶ αὐ-
 τὴν αἰσὸν γέγραπται ἀπὸ ευθεί-
 σις λίθων. καὶ τοῦτο ἔφασκεν τὸ
 μέσον ἀπάσης τῆς γῆς. V.

Saturni vincula, fratrum trium sortem. Tum deinceps Gi-
 gantum seditionem, ignem furto subductum, homines for-
 matos, Promethei poenam, vim utriusque Amoris. Et post
 ista Deli insulae sublato errore, & Latonae partum, &
 Pythonem sublatum, Tityi infidias, mediumque telluris lo-
 cum volatu aquilarum deprehensum. Deucalionem super
 haec, & magnum hoc vivente seculi naufragium, & ar-
 cam unam reliquias humani generis servantem, & enatos
 rursus ex lapidibus homines. Tum Iachum laceratum, &
 Iunonis dolum, & combustam Semelen, & utramque Dio-
 nyfi nativiratem, & quaecunque traduntur de Minerva, &
 de Vulcano, & Erichthonio, & contentionem de Attica, &

κῆς, καὶ Ἀλὶρρόβιον, καὶ τὴν πρώτην ἐν Ἀρείῳ πάγω
 40 κρίσιν, καὶ ὅλως τὴν Ἀττικὴν πᾶσαν μυθολογίαν. Ἐξ-
 αιρέτως δὲ τὴν Δήμητρος πλάνην, καὶ Κόρης εὕρεσιν, καὶ
 Κελεῦ ξενίαν, καὶ Τριπτολέμου γεωργίαν, καὶ Ἰκαρίου
 ἀμπελουργίαν, καὶ τὴν Ἡριγόνης συμφορὰν, καὶ ὅσα
 περὶ Βορέου, καὶ ὅσα περὶ Ὠρειθυίας, καὶ Θησέως,
 καὶ Αἰγέως· ἐτι δὲ τὴν Μηδείας ὑποδοχὴν, καὶ αὖθις εἰς
 Πέρσας φυγὴν, καὶ τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας, καὶ τὰς
 Πανδίωνος· ἅτε ἐν Θράκῃ ἔπαθον, καὶ ἔπραξαν. εἴτα ὁ
 Ἀκάμας, καὶ ἡ Φυλλίς, καὶ ἡ προτέρα δὲ τῆς Ἑλένης
 ἀρπαγὴ, καὶ ἡ στρατεία τῶν Διοσκουρῶν ἐπὶ τὴν πόλιν,
 καὶ τὸ Ἰππολύτου πάθος, καὶ Ἡρακλειδῶν κάθοδος.
 Ἀττικὰ γὰρ καὶ ταῦτα εἰκότως ἂν νομίζοιτο. ταῦτα μὲν
 41 τῶν παραλελειμμένων διῆλθον. Ἐξῆς δὲ τὰ Μέγαρα,
 καὶ Νίσος, καὶ Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος,

*interfectum a Marte Halirrhodium, & primum de ea re in Areo-
 pago iudicium, & Atticam in universum mythologiam.
 Praeter cetera vero errorem Cereris, inventamque Libe-
 ram, & Celei hospitium, & agriculturam Triptolemi, &
 vineam ab Icario cultam, & calamitatem Erigones, & quae-
 cunque de Borea, & de Oreithyia, & Theseo, & Aegeo
 narrantur. Ad haec receptionem Medae, & rursus fugam
 ad Persas, & Erechthei filias, & Pandionis, quae in Thra-
 cia vel passae sunt, vel fecerunt. Postea tenendi sunt Acamas
 & Phyllis, & prior Helenae raptus, & Dioscurorum con-
 tra urbem expeditio, & quae acciderunt Hippolyto, & He-
 raclidarum reditus: Attica enim ista quoque videri possunt
 merito. Atque ista quidem Atheniensium, pauca sane spe-
 ciminis ergo de multis omisissis retuli. Deinde occurrunt Me-
 gara, & Nisus, & Scylla, & cincinnus purpureus, & pro-*

καὶ Μίνως πόρος, καὶ περὶ τὴν εὐεργέτιν ἀχαριστία. οἷς
 ἔξῃς ὁ Κίβαιρων, καὶ τὰ Θηβαίων, καὶ τὰ Λαβδακι-
 δῶν πάθη, καὶ Κάδμου ἐπιδημία, καὶ βοὸς ὄκλασις,
 καὶ ὄφεις ὀδόντες, καὶ Σπαρτῶν ἀνάδοσις, καὶ αὖθις
 τοῦ Κάδμου εἰς δράκοντα μεταβολή, καὶ πρὸς λύραν
 τείχισις, καὶ μανία τοῦ τειχοποιοῦ, καὶ τῆς γυναικὸς
 αὐτοῦ τῆς Νιόβης ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ ἐπὶ τῷ πένθει
 σιγῇ, καὶ τὰ Πενθέως, καὶ Ἀκταίωνος, καὶ τὰ Οἰδί-
 ποδος, καὶ Ἡρακλῆς σὺν τοῖς ἄλλοις αὐτοῦ ἅπασι, καὶ
 ἡ τῶν παιδῶν σφαγή. Εἴθ' ἡ Κόρινθος πλέα καὶ αὕτη 42
 μύθων, τὴν Γλαύκην καὶ τὸν Κρέοντα ἔχουσα· καὶ πρὸ
 αὐτῶν τὸν Βελλεροφόντην καὶ τὴν Σθενέβοιαν, καὶ Ἡ-
 λίου μάχην, καὶ Ποσειδῶνος· καὶ μετὰ ταῦτα τὴν Ἀθά-
 μαντος μανίαν, καὶ τῶν Νεφέλης παιδῶν ἐπὶ τοῦ κριοῦ
 τὴν διαέριον Φυγὴν, Ἰνοῦς καὶ Μελικέρτου ὑποδοχήν.
 Ἐπὶ τούτοις τὰ Πελοπιδῶν καὶ Μυκῆναι, καὶ τὰ ἐν 43
 αὐταῖς, καὶ πρὸ αὐτῶν, Ἰναχος, καὶ Ἴω, καὶ ὁ Φρου-

fectio Minois, ingratusque adversus bene de se meritam
 animus: post quae sequuntur Cithaeron, & Thebanorum
 Labdacidarumque res, & Cadmi peregrinatio, & bos pro-
 cumbens, & dentes serpentis, & Spartorum exortus, ac
 rursus Cadmi in serpentem mutatio, & aedificatio *Am-
 phionis* ad lyram, & furor structoris, & uxoris illius Nio-
 bes magniloquentia, & in luctu silentium, & Penthei, &
 Aethaeonis, & Oedipi res, & Hercules suis cum laboribus
 omnibus, & librorum *illius* caedes. Tum Corinthus plena
 & ipsa fabularum, quae Glaucen habeat & Creontem, &
 ante hos Bellerophonem & Sthenoboeam, & Solis atque
 Neptuni pugnam: ac post haec Athamantis furorem, &
 liberorum Nepheles aëriam in ariete fugam, Ino & Meli-
 certam *mari* exceptos. Post haec Pelopidarum res & Myce-
 nae, tum quae ibi, ante hos quoque, gesta sunt: Inachus,

- ρὸς αὐτῆς Ἄργος, καὶ Ἀτρεὺς καὶ Θυέστης, καὶ Ἀερό-
 πη, καὶ τὸ χρυσοῦν δέρας, καὶ Πελοπείας γάμος, καὶ
 Ἀγαμέμνωνος σφαγὴ, καὶ Κλυταιμνήστρας τιμωρία.
 καὶ ἔτι πρὸ τούτων ἢ τῶν ἑπτὰ λοχαγῶν στρατεία, καὶ
 ἢ τῶν Φυγάδων γαμβρῶν τοῦ Ἀδράστου ὑποδοχὴ, καὶ
 ὁ ἐπ' αὐτοῖς χρησμός, καὶ ἢ τῶν πεσόντων ἀταφία, καὶ
 44 Ἀντιγόνης διὰ ταῦτα καὶ Μενοικέως ἀπώλεια. Καὶ τὰ
 ἐν Νεμέᾳ δέ, ἢ Ὑψιπύλῃ καὶ Ἀρχέμορος, ἀναγκαιό-
 τατα τῷ ὀρχηστῇ μνημονεύματα. καὶ πρὸ αὐτῶν εἴσεται
 τὴν Δανάης παρθένευσιν, καὶ Περσέως γέννησιν, καὶ τὸν
 ἐπὶ τὰς Γοργόνας ἄθλον αὐτῷ προσηρμένον, ὧ οἰκεία καὶ
 ἢ Αἰθιοπικὴ διήγησις, Κασσιέπεια καὶ Ἀνδρομέδα, καὶ
 Κηφεὺς, οὓς καὶ ἄστροις ἐγκατέλεξεν ἢ τῶν μετὰ ταῦ-
 τα πίστις. καί κεινα δὲ τὰ ἀρχαῖα τὰ Αἰγύπτου καὶ
 45 Δαναοῦ εἴσεται, καὶ τὴν ἐπιθαλάμιον ἐπιβουλήν. Οὐκ
 ὀλίγα δὲ καὶ ἢ Λακεδαιμίων τοιαῦτα παρέχεται, τὸν

atque Io, ipsiusque Argus custos, & Atreus ac Thyestes,
 & Aërope, & aureum vellus, & Pelopeiae nuptiae, & cae-
 des Agamemnonis, & poena Clytaemnestrae: & ante haec
 etiam septem ducum *ad Thebas* expeditio, receptioque ge-
 nerorum Adraasti exfulum, oraculumque de illis, & infe-
 pultri qui ibi ceciderant, & Antigones propter ista Menoe-
 ceique interitus. Et quae in Nemea acciderunt, Hypsipyle
 & Archemorus, res salatori memoratu maxime necessa-
 riae. Et ante ista sciet custoditam Danaës virginitatem, &
 natum *ex ea* Perseum, propositumque illi contra Gorgonas
 certamen; cui domestica etiam illa Aethiopica narratio,
 Cassiopeia & Andromeda, & Cepheus, quos astris etiam
 annumeravit fides posterior. Illa quoque antiqua sciet de
 Aegypto & Danao, & illas in nuptiali toro insidias. Non
 pauca vero etiam Lacedaemon talia praebet. Hyacinthum,

Ἵάκινθον, καὶ τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἀντεραστὴν Ζέφυρον,
καὶ τὴν ὑπὸ τῷ δίσκῳ τοῦ μεираκίου σφαγὴν, καὶ τὸ ἐκ
τοῦ αἵματος ἄνθος, καὶ τὴν ἐν αὐτῷ αἰάζουσαν ἐπιγρα-
φὴν, καὶ τὴν Τυνδάρεω ἀνάστασιν, καὶ τὴν Διὸς ἐπὶ
τούτῳ κατ' Ἀσκληπιοῦ ὀργήν. ἔτι δὲ καὶ τὸν Πάριδος
ξενισμόν, καὶ τὴν Ἑλένης ἀρπαγὴν, μετὰ τὴν ἐπὶ τῷ
μύλῳ κρίσιν. Νομιστέον γὰρ τῇ Σπαρτιατικῇ ἱστορίᾳ, 46
καὶ τὴν Ἰλιακὴν συνῆφθαι, πολλὴν οὔσαν καὶ πολυ-
πρόσωπον. καθ' ἕκαστον γοῦν τῶν ἐκεῖ πεσόντων, δράμα
τῇ σκηνῇ πρόκειται. καὶ μεμνησθαι δεῖ τούτων αἰεὶ, μά-
λιστα ἀπὸ τῆς ἀρπαγῆς εὐθὺς ἄχρι τῶν ἐν τοῖς νόστοις
γεγενημένων, καὶ τῆς Αἰνείου πλάνης καὶ Διδούως ἔρω-
τος, ὧν οὐκ ἀλλότρια καὶ τὰ περὶ τὸν Ὀρέστην δράμα-
τα, καὶ τὰ ἐν Σκυθίᾳ τῷ ἥρωϊ τετολμημένα. οὐκ ἀπώ-
δα δὲ καὶ τὰ πρὸ τούτων, ἀλλὰ τοῖς Ἰλιακοῖς συγγενῇ,
Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῳ παρθένευσις, Ὀδυσσεύς μανία,
καὶ Φιλακτῆτου ἐρημία, καὶ ὅλως, ἢ πᾶσα Ὀδυσσεύς

& rivalem Apollinis Zephyrum, & caedem pueri a disco,
& florem ex sanguine, inscriptionemque in illo lugubrem;
& excitatum ab inferis Tyndarum, Iovemque propterea
iratum Aesculapio. Porro hospitium Paridis, & Helenae
raptum, post iudicium de pomo. Putandum enim, Sparta-
nae historiae Iliacam quoque connexam esse, quae multa
est & multarum personarum: de unoquoque enim eorum,
qui ibi ceciderunt, actus aliquis scenae propositus est: &
meminisse horum oportet semper, maxime statim inde a
rapina usque ad ea, quae in reditu cuiusque facta sunt, &
errorum Aeneae, & Didūs amorum, a quibus non alieni
actus circa Oresten, & quae in Scythia heros ille ausus
est. Nec abhorrent ab hisce, quae ante gesta sunt, sed co-
gnata rebus Iliacis, Achilles in Scyrō pro virgine commo-
ratio, furor simulatus Ulyssis, Philoctetes destitutus, & το-

πλάνη, καὶ Κίρκη, καὶ Τηλέγονος, καὶ ἡ Αἰόλου τῶν
 ἀνέμων δυναστεία, καὶ τὰ ἄλλα μέχρι τῆς τῶν μνηστή-
 ρων τιμωρίας· καὶ πρὸ τούτων ἡ κατὰ Παλαμῆδους ἐπι-
 βουλὴ, καὶ ἡ Ναυπλίου ὀργή, καὶ ἡ Αἴαντος μανία,
 47 καὶ ἡ Θατέρου ἐν ταῖς πέτραις ἀπώλεια. Ἐχει πολλὰς
 ἀφορμὰς καὶ Ἥλις τοῖς ὀρχεῖσθαι πειρωμένοις, τὸν
 Οἰνόμαον, τὸν Μυρτίλον, τὸν Κρόνον, τὸν Δία, τοὺς πρῶ-
 48 τοὺς τῶν Ὀλυμπίων ἀγωνιστάς. Πολλὴ δὲ καὶ ἡ κατ'
 Ἀρκαδίαν μυθολογία, Δάφνης φυγὴ, Καλλιστοῦς
 θηρίωσις, Κενταύρων παροιμία, καὶ Πανὸς γοναί, Ἀλ-
 49 Φειοῦ ἔρως, καὶ Ὑφαλος ἀποδημία. Ἡ δὲ καὶ εἰς τὴν
 Κρήτην ἀφίκη τῷ λόγῳ, πάμπολλα καὶ κεῖθεν ἡ ὀρχησις
 ἐρανίζεται, τὴν Εὐρώπην, τὴν Πασιφάην, τοὺς Ταύρους
 ἀμφοτέρους, τὸν Λαβύρινθον, τὴν Ἀριάδνην, τὴν Φαί-
 δραν, τὸν Ἀνδρόγεον, τὸν Δαίδαλον, τὸν Ἰκαρον, τὸν
 Γλαῦκον, τὴν Πολυίδου μαντικὴν, τὸν Τάλω, τὸν χαλ-
 50 κὺν τῆς Κρήτης περίπολον. Καὶ εἰς Αἰτωλίαν μετέλ-

ta, in universum, Ulyssæa peregrinatio, & Circe, & Te-
 legonus, & Aeoli in ventos potestas, & reliqua ad poe-
 nam usque procorum. Et ante hæc struuntur Palamedi in-
 fidiæ, & Nauplii iræ, & furor Aiæcis, & alterius Aiæcis
 in scopulis interitus. Habet multas occasiones Elis quoque
 pro saltare conantibus, Oenomaum, Myrtilum, Saturnum,
 Iovem, primos Olympiorum certatores. Multa quoque
 circa Arcadiam fabularum materies, Daphnes fuga, Cal-
 listus in feram mutatio, Centaurorum ebrii furores, Panis
 nativitas, amor Alphei & iter sub mari. Verum etiam in
 Cretam si commemoratione pergat, multa inde quoque si-
 bi saltatio colligit, Europen, Pasiphaën, & utrobique Tau-
 ros, Labyrinthum, Ariadnen, Phædrum, Androgeon,
 Daëdalum, Icarum, Glaucum, Polyidi vaticinandi artem,
 Talum illum aeneum per Cretam erronem. Et in Aetoliam

θης, καὶ κεῖ πολλὰ ἢ ὄρχησις καταλαμβάνει, τὴν Ἀλ-
 θαίαν, τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν δαλὸν, καὶ
 ποταμοῦ καὶ Ἡρακλέους πάλην, καὶ Σειρήνων γένεσιν,
 καὶ Ἐχινάδων ἀνάδοσιν, καὶ μετὰ τὴν μανίαν Ἀλκ-
 μαίωνος οἴκησιν. εἴτα Νέσσον καὶ Δηϊανειράς ζηλοτυ-
 πίαν, ἐφ' ἣ τὴν ἐν Οἰτῇ πυράν. Ἔχει καὶ Θράκη πολ- 51
 λὰ τῷ ὄρχησομένῳ ἀναγκαῖα, τὸν Ὀρφέα, τὸν ἐκείνου
 σπαραγμὸν, καὶ τὴν λάλον αὐτοῦ κεφαλὴν τὴν ἐπι-
 πλέουσιν τῇ λύρᾳ, καὶ τὸν Αἴμον, καὶ τὴν Ῥοδόπην, καὶ
 τὴν Λυκούργου κόλασιν. Καὶ Θεσσαλία δὲ ἔτι πλείω 52
 παρέχεται, τὸν Πελίαν, τὸν Ἰάσονα, τὴν Ἀλκηστιν, τὸν
 τῶν πεντήκοντα νέων στόλον, τὴν Ἀργῶ, τὴν λάλον αὐ-
 τῆς τρόπιν. Τὰ ἐν Λήμνῳ, τὸν Αἰήτην, τὸν Μηδείας ὄνει- 53
 ρον, τὸν Ἀψύρτου σπαραγμὸν, καὶ τὰ ἐν τῷ παράπλῳ
 γενόμενα· καὶ μετὰ ταῦτα τὸν Πρωτεσίλαον καὶ τὴν
 Λαοδάμειαν. Καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν πάλιν διαβῆς, πολλὰ 54
 καὶ κεῖ δράματα. ἢ γὰρ Σάμος εὐθύς καὶ τὸ Πολυκρά-

si transferis, etiam ibi multa invenit saltatio: Althaeam,
 Meleagrum, Atalantam, fatalem illum torrem, Herculis cum
 fluvio luctam, Sirenum natales, & ortas Echinadas, & fu-
 rore discusso Alcmaeonis constitutam familiam. Tum Nes-
 sum & Deianirae zelotypiam, ex eaque *Herculis* in Oeta
 rogam. Habet etiam Thracē multa saltaturo necessaria:
 Orpheum, eius Ianiationem, caput illius loquax lyrae in-
 natans; & Haemum, & Rhodopen, & Lycurgi supplicium.
 Ac Thessalia multo etiam plura exhibet, Peliam, Iasonem,
 Alcestin, quinquaginta iuvenum classem, Argo, loquacem
 illius carinam. Ea, quae in Lemno acta sunt, Aetem, Me-
 deae somnium, laceratum Absyrtum, & gesta in praeter-
 navigando: & post ista Protefilaum & Laodamian. Et si in
 Asiam rursus transeas, multae ibi etiam actiones. Statim
 enim occurrit Samus & Polycratis calamitas, filiaeque ipsius

- τους πάθος, καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ μέχρι Περσῶν
 πλάνῃ καὶ τὰ ἐτι ἀρχαιότερα, ἢ τοῦ Ταντάλου Φλυα-
 ρία, καὶ ἡ παρ' αὐτῷ θεῶν ἐστίασις, καὶ ἡ Πέλοπος
 55 κρεουργία, καὶ ὁ ἐλεφάντινος ὤμος αὐτοῦ. Καὶ ἐν Ἰτα-
 λία δὲ ὁ Ἑριδανὸς, καὶ Φαέθων, καὶ Αἰγυριοὶ ἀδελφαὶ
 56 θρηνοῦσαι, καὶ ἤλεκτρον δακρύουσαι. Εἴσεται δὲ ὁ τοι-
 οῦτος καὶ τὰς Ἑσπερίδας, καὶ τὸν Φρουρὸν τῆς χρυσοῦς
 ἀπώρας δράκοντα, καὶ τὸν Ἀτλαντος μόχθον, καὶ τὸν
 57 Γηρυόνην, καὶ τὴν ἐξ Ἐρυθείας ἔλασιν τῶν βοῶν. Οὐκ
 ἀγνοήσει δὲ καὶ τὰς μυθικὰς μεταμορφώσεις ἀπάσας,
 ὅσαι εἰς δένδρα, ἢ θηρία, ἢ ὄρνεα ἠλλάγησαν, καὶ ὅσαι
 ἐκ γυναικῶν ἄνδρες ἐγένοντο, τὸν Καϊνέα λέγω, καὶ τὸν
 58 Τειρεσίαν, καὶ τοὺς τοιούτους. Καὶ ἐν Φοινίκῃ δὲ Μύρ-
 ραν, καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μεριζόμενον. καὶ ταῦ-
 τα εἴσεται καὶ τὰ νεώτερα δὲ, ὅσα μετὰ τὴν Μακεδό-
 νων ἀρχὴν ἐτελμήθη ὑπὸ τε Ἀντιπάτρου, καὶ παρὰ Σε-
 59 λέου ἐπὶ τῷ Στρατονίκῃ ἔρωτι. Τὰ γὰρ Αἰγυπτίων

ad Persas usque error: & antiquiora adhuc, lingua Tan-
 tali incontinens, Deorum apud illum epulae, mactatus Pe-
 lops, *redditusque illi* humerus eburneus. In Italia vero Eri-
 danus, & Phaëthon, & sorores illius populi plorantes ele-
 ctri lacrimas. Norit talis etiam Hesperides, & custodem
 aurei autumnus draconem, & Atlantis laborem, & Geryo-
 nem, & boves ex Erytheia abactos. Neque ignorabit fa-
 bulosas formarum immutationes, quae in arbores, aut be-
 stias, aut aves mutatae sunt, & quae ex mulieribus viri
 factae, Caeneum dico, & Tiresiam, & similes. In Phoenice
 Myrrham, & Assyrium illum luctum alternum. Haec, in-
 quam, norit. Insuper vero etiam recentiora, quae post *ma-*
gnum illud Macedonum imperium suscepta sunt ab Antipa-
 tro, & a Seleuco amore Stratonices. Aegyptiorum illa oc-

μυστικώτερα ὄντα εἴσεται μὲν, συμβολικώτερον δὲ ἐπι-
 δείξεται, τὸν Ἑπαφὸν λέγων, καὶ τὸν Ὀσίριν, καὶ τὰς
 τῶν θεῶν εἰς τὰ ζῶα μεταβολάς. πρὸ πάντων δὲ τὰ περὶ
 τοὺς ἔρωτας αὐτῶν, καὶ αὐτοῦ τοῦ Διὸς, καὶ εἰς ὅσα
 ἑαυτὸν μετεσκεύασεν. Εἴσεται δὲ καὶ τὴν ἐν ἄδου ἅπα- 60
 σαν τραγωδίαν, καὶ τὰς κολάσεις, καὶ τὰς ἐφ' ἑκάστη
 αἰτίας, καὶ τὴν Πειρίθου καὶ Θησέως ἄχρι τοῦ ἄδου
 ἱταυρείαν. Συνελόντι δὲ εἰπεῖν, οὐδὲν τῶν ὑπὸ τοῦ Ὀμή- 61
 ρου καὶ Ἡσιόδου, καὶ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ μάλι-
 στα τῆς τραγωδίας λεγομένων, ἀγνοήσει. ταῦτα πάν-
 ὀλίγα ἐκ πολλῶν, μᾶλλον δὲ ἀπείρων τὸ πλῆθος ἐξε-
 λών, τὰ κεφαλαιωδέστερα κατέλεξα, τὰ ἄλλα τοῖς τε
 ποιηταῖς ἄδειν ἀφείς, καὶ τοῖς ὀρχηστοῖς αὐτοῖς δεικνύ-
 ναι, καὶ σοὶ προσεξευρίσκειν καθ' ὁμοιότητα τῶν προει-
 ρημένων, ἅπερ ἅπαντα πρόχειρα καὶ πρὸς τὸν καιρὸν
 ἕκαστον τῶ ὀρχηστῇ προπεπορισμένα, καὶ προτεταμιευ-
 μένα κείσθαι ἀναγκαῖον. Ἐπεὶ δὲ μιμητικός ἐστι, καὶ 62

cultiora sciet quidem, sed per signa tantum quaedam demon-
 strabit: Epaphum dico, & Osirin, & mutatos in ani-
 malia Deos: ante omnia vero amorēs illorum, ipsiusque
 adeo Iovis, & in quos se habitus mutaverit. Sciet etiam
 totam illam apud inferos tragoediam, supplicia, & singu-
 lorum causas, & Pirithoi atque Thesei ad inferos usque
 amicitiam. Ut breviter comprehendam, nihil eorum, quae
 ab Homero & Hesiodo, & optimis poëtis & maxime tra-
 gicis dicuntur, ignorabit. Haec pauca sane de multis, vel
 potius multitudinem de infinitis numero decerpens, enu-
 meravi praecipua, reliqua tum poëtis canenda relinquens,
 tum ipsis ostendenda saltatoribus, tibiue ad similitudinem
 praedictorum invenienda, quae omnia in promptu, & uno-
 quoque tempore iam ante praeparata, & in penu quasi re-
 posita esse saltatori necesse est. Quandoquidem vero imitator

κινήμασι τὰ ἀδόμενα δείξειν ὑπισχεῖται, ἀναγκαῖον αὐτῷ, ὅπερ καὶ τοῖς ῥήτορσι, σαφένειαν ἀσκεῖν, ὡς ἕκαστον τῶν δεικνυμένων ὑπ' αὐτοῦ δηλοῦσθαι, μηδενὸς ἐξηγητοῦ δεόμενον. ἀλλ' ὅπερ ἔφη ὁ Πυθικός χρησμός, δεῖ τὸν θεώμενον ὀρχησιν, καὶ κωκυθῶ συνιέναι, καὶ μὴ
 63 λαλέοντος (τοῦ ὀρχηστοῦ) ἀκούειν. Ὁ δὴ καὶ Δημήτριον τὸν Κυνικὸν παθεῖν λέγουσιν. ἐπεὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ὁμοίᾳ σοι κατηγορεῖ τῆς ὀρχηστικῆς, λέγων τοῦ αὐλοῦ, καὶ τῶν συρίγγων καὶ τῶν κτύπων, πάρεργόν τι τὸν ὀρχηστὴν εἶναι, μηδὲν αὐτὸν πρὸς τὸ δρᾶμα συντελοῦντα, κινούμενον δὲ ἄλογον ἄλλως κίνησιν καὶ μάταιον, οὐδενὸς αὐτῇ νοῦ προσόντος· τῶν δ' ἀνθρώπων τοῖς περὶ τὸ πρᾶγμα γοητευομένων, ἐσθῆτι Σηρικῇ καὶ προσωπεῖω εὐπρεπεῖ, αὐλῷ τε καὶ τερετίσμασι, καὶ τῇ τῶν ἀδόντων εὐφωσίᾳ, οἷς κοσμεῖσθαι μηδὲν ὄν τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ πρᾶγ-

6 Δημήτριον) Δημήτριος οὗτος ἐπὶ τοῦ Σιβαστοῦ ἡκμαζεν· οὗ Μάρκος ἐν τοῖς ἰδικαῖς αὐτοῦ μέμνηται. M.

est, & motibus ostendere ea, quae canuntur, promittit, opus est illi, quemadmodum & oratoribus, exercere diluciditatem, ut unumquodque eorum, quae ostenduntur ab illo, declaretur, neque interprete opus habeat: sed, quod dixit oraculum Pythicum, oportet à spectatore saltationis & mutum intelligi, & audiri nihil loquentem saltatorem. Quod etiam Cynico Demetrio accidisse aiunt. Cum enim & ipse similibus argumentis, quibus tu, usus accusaret saltatoriam, dicens, tibiae & fistularum & percussionum accessio-nem esse saltatorem, qui nihil ipse ad actionem conferat, sed moveatur temere, motu quodam irrationabili atque vano, quippe cui intellectus nullus insit, fascinatis interim hominibus per ea, quae adiuncta rei sunt, vestem Sericam, & personam decentem, & tibiam atque cantillationes, bonasque canentium voces, quibus exornari diceret opus saltatoris, quod per se nihil esset: saltator, qui tum floreret,

μα. ὁ τότε κατὰ τὸν Νέρωνα εὐδοκίμων ὀρχηστὴς, οὐκ ἄσύνετος, ὥς φασιν, ἀλλ' εἰ καὶ τις ἄλλος, ἐν τῇ ἱστορίας μνήμῃ, καὶ κινήσεως κάλλει διενεγκών, ἐδεήθη τοῦ Δημητρίου εὐγνωμονεστάτην, οἶμαι, τὴν δέξιν, ἰδεῖν ὀρχούμενον, ἔπειτα κατηγορεῖν αὐτοῦ, καὶ ὑπέσχετό γε ἄνευ αὐλοῦ, καὶ ἁσμάτων ἐπιδείξεσθαι αὐτῷ· καὶ οὕτως ἐποίησεν· ἡσυχίαν γὰρ τοῖς τε κτυποῦσι, καὶ τοῖς αὐλοῦσι, καὶ αὐτῷ παραγγείλας τῷ χορῷ, αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ ὠρχήσατο τὴν Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεος μοιχείαν, Ἥλιον μνηύοντα, καὶ Ἡφαιστον ἐπιβουλευόντα, καὶ τοῖς δεσμοῖς ἀμφοτέρους, τὴν τε Ἀφροδίτην, καὶ τὸν Ἄρη σαγηνεύοντα, καὶ τοὺς ἐφεστῶτας θεοὺς ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αἰδουμένην μὲν τὴν Ἀφροδίτην, ὑποδεδοικότα δὲ καὶ ἱκετεύοντα τὸν Ἄρη, καὶ ὅσα τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ πρόσεστιν, ὥστε τὸν Δημήτριον ὑπερησθέντα τοῖς γιγνομένοις, τοῦτον ἔπαινον ἀποδοῦναι τὸν μέγιστον τῷ ὀρχηστῇ. ἀνέκραγε γὰρ, καὶ μεγάλη τῇ φωνῇ ἀνεφθέγγετο, Ἀκούω,

Neronis temporibus, non imprudens, ut aiunt, sed, si quis alius, & historiae memoria, & motus decentia, praestans, petiit a Demetrio rem aequissimam, puto, ut saltantem se videret, deinde accusaret; promisitque, se absque tibia & canticis copiam sui facturum. Idque fecit. Imperato enim *scamilla* pulsantibus & inflantibus tibias, choroque ipsi, silentio, ipse per se saltavit Martis atque Veneris adulterium, Solem indicantem, insidiantem Vulcanum, & vincula utrifque, Veneri ac Marti, iniicientem, adstantiumque Deorum unumquemque: & Venerem quidem pudore suffusam, aliquantum metuentem vero & supplicantem Martem, & quaecunque insunt in hac historia; adeo ut supra modum his, quae fierent, delectatus Demetrius, hanc saltatori laudem maximam tribueret. Exclamavit enim, & maxima voce, *αι-*

ἄνθρωπε, ἂ ποιεῖς, οὐχ ὁρῶ μόνον, ἀλλὰ μοι δοκεῖς ταῖς
 64 χερσὶν αὐταῖς λαλεῖν. Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸν Νέρωνα ἑσμέν
 τῷ λόγῳ, βούλομαι καὶ βαρβάρου ἀνδρὸς τὸ ἐπὶ τοῦ
 αὐτοῦ ὀρχηστοῦ γενόμενον εἰπεῖν, ὅπερ μέγιστος ἔπαινος
 ὀρχηστικῆς γένοιτ' ἂν. τῶν γὰρ ἐκ τοῦ Πόντου βαρβά-
 ρων βασιλικὸς τις ἄνθρωπος κατὰ τι χρέος ἦκων ὡς τὸν
 Νέρωνα, ἐθεᾶτο μετὰ τῶν ἄλλων τὸν ὀρχηστὴν ἐκεῖνον,
 οὕτω σαφῶς ὀρχούμενον, ὡς καίτοι μὴ ἐπακούοντα τῶν
 ἀδομένων (ἡμιέλλην γάρ τις ὢν ἐτύγχανε) συνιέναι
 ἀπάντων. καὶ δὴ ἀπιὼν ἤδη ἐς τὴν οἰκίαν, τοῦ Νέρωνος
 δεξιουμένου, καὶ ὃ, τι βούλοιο αἰτεῖν κελεύοντος, καὶ
 δάσειν ὑπισχνουμένου, Τὸν ὀρχηστὴν, ἔφη, δούς τὰ μέ-
 γιστα εὐφρανεῖς. τοῦ δὲ Νέρωνος ἐρομένου, Τί ἂν σοι
 χρήσιμος γένοιτο ἐκεῖ; Προσοίκους, ἔφη, βαρβάρους
 ἔχω, οὐχ ὁμογλώττους, καὶ ἑρμηνέων οὐ ράδιον εὐπο-
 ρεῖν πρὸς αὐτούς. ἦν οὖν τινος δέωμαι, διανεύων οὗτος ἑκα-

*διο, inquit, homo, quae facis, non solum video; sed ipsis mihi
 manibus loqui videris. Quando vero circa Neronem nostra
 versatur oratio, volo etiam, quid barbaro homini in eo-
 dem saltatore acciderit, commemorare, quae quidem ma-
 xima saltatoriae artis laus fuerit. Regii generis homo de
 barbaris ad Pontum, qui negotii cuiusdam sui causa ad
 Neronem venerat, spectabat cum aliis saltatorem illum sal-
 tantem ita dilucide, ut, licet ea, quae cantabantur, non as-
 sequeretur, semi-Graecus enim erat, omnia tamen intelli-
 geret. Itaque cum reditum iam pararet, Nerone illum com-
 plectente, &, quidquid vellet, iubente petere, atque dare
 pollicente, Beaveris, inquit, si saltatorem illum mihi dederis.
 Interrogante autem Nerone, Quinam tibi utilis ibi esse pos-
 sit? Accolas, inquit, habeo barbaros linguae diversae, & diffi-
 cile est interpretes ad illos nancisci: si quid igitur opus habuero,
 hic nutibus suis omnia mihi explicabit. Adeo in animum illius*

στά μοι ἑρμηνεύσει. τοσοῦτον ἄρα καθίκετο αὐτοῦ ἡ μί-
μησις τῆς ὀρχήσεως, ἐπίσημός τε καὶ σαφὴς Φανεῖσα.
Ἡ δὲ πλείστη διατριβὴ καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχηστικῆς ἡ 65
ὑπόκρισις ἐστίν, ὥς ἔφην, κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ τοῖς ῥήτο-
σιν ἐπιτηδευομένη, καὶ μάλιστα τοῖς τὰς καλουμένας
ταύτας μελέτας διεξιούσιν. οἷδε γοῦν καὶ ἐν ἐκείνοις μάλ-
λον ἐπαινουμένη, τῷ εἰσικέναι τοῖς ὑποκειμένοις προσώ-
ποις, καὶ μὴ ἀπῶδα εἶναι τὰ λεγόμενα τῶν εἰσαγομέ-
νων ἀριστέων, ἢ τυραννοκτόνων, ἢ πενήτων, ἢ γεωργῶν,
ἀλλ' ἐν ἐκάστῳ τούτων τὸ ἴδιον καὶ τὸ ἐξαίρετον δείκνυ-
σθαι. Ἐθέλω γοῦν σοι καὶ ἄλλου βαρβάρου ῥῆσιν ἐπὶ 66
τούτοις εἰπεῖν. ἰδὼν γὰρ πέντε πρόσωπα τῷ ὀρχηστῇ
παρεσκευασμένα (τσοῦτων γὰρ μερῶν τὸ δῶμα ἦν)
ἐζήτει, ἕνα ὁρῶν τὸν ὀρχηστὴν, τίνες οἱ ὀρχησόμενοι καὶ
ὑποκρινοῦμενοι τὰ λοιπὰ προσωπεῖα εἶεν; ἐπεὶ δὲ ἔμα-
θεν ὅτι ὁ αὐτὸς ὑποκρινεῖται, καὶ ὑπορχήσεται τὰ πάν-

descenderat imitatio saltationis, quae insignis & dilucida illi videretur. Ceterum maxima occupatio & scopus saltatoriae artis est actionis assimilatio, uti dixi, cui eodem modo rhetores dant operam, & illi maxime, qui eas, quas declamationes vocamus, persequuntur. Solet enim in illis quoque laudari vehementer, cum congruunt personis subiectis, ea-que, quae dicuntur, non abhorrent ab his, qui introducuntur, viris fortibus, aut tyrannicidis, aut pauperibus, aut agricolis; sed in unoquoque horum, quod proprium est, quod eximium, demonstratur. Volo autem tibi etiam alterius barbari de hisce rebus dictum referre. Videns enim quinque personas saltatori paratas, tot nempe partium erat actio, & unum modo videns saltatorem, interrogavit, *Quinam saltaturi & acturi reliquas personas essent?* Cum vero audisset, eundem acturum, & modos praeiturum omnes, *Nec*

τα, Ἐλελήθεις, ἔφη, ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἐν, πολλὰς δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων. ταῦτα μὲν ὁ βάρβαρος.
 67 Οὐκ ἀπεικότως δὲ καὶ οἱ Ἰταλιῶται τὸν ὀρχηστὴν παντόμιμον καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ δρωμένου σχεδόν. καλὴ γὰρ καὶ ἡ ποιητικὴ παραίνεσις ἐκείνη, τὸ, ὦ παῖ, Ποντίου θηρὸς πετραίου νόον ἴσχων, πάσαις πολίεσσιν ὁμίλει, καὶ τῷ ὀρχηστῇ ἀναγκαῖα· καὶ δεῖ προσφύντα τοῖς πράγμασι συνοικειῶν ἑαυτὸν ἐκάστῳ τῶν δρωμένων. τὸ δὲ ὅλον, ἥθη καὶ πάθη δείξειν καὶ ὑποκρινεῖσθαι ἡ ὀρχησις ἐπαγγέλλεται, νῦν μὲν ἑρῶντα, νῦν δὲ ὀργιζομένον τινα εἰσάγουσα, καὶ ἄλλον μεμνηνότα, καὶ ἄλλον λελυπημένον, καὶ ἅπαντα ταῦτα μεμετρημένως. τὸ γοῦν παραδοξότατον, τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἄρτι μὲν Ἀθάμας μεμνηνός, ἄρτι δὲ Ἰνῷ φοβουμένη δέικνυται· καὶ ἄλλοτε Ἀτρεὺς ὁ αὐτός· καὶ μετὰ μικρὸν Θυέστης, εἴτα Αἰγύ-

ς Ποντίου θηρὸς) Θέογνις φησι, ἰδίῃν ἐφάνη. Quin & Phocylides
 πηλύπου ὄργην ἴσχε πολυπλέκου ὅς idem dicit, si recte memini. G.
 ποτὶ πέτρῃ, τῇ προσομιλᾷσι τοῖς

sciebam, inquit, vir optime, te corpus quidem hoc unum, animas autem multas habere. Haec barbarus. Non absurde autem Itali saltatorem appellant Pantomimum, [imitatorem omnium] ab eo, quod fit fere. Pulchra enim illa quoque poëtica adhortatio, Fili, beluae in saxis marinae [Polybi] modo adhaerens urbes populosque frequenta, & saltatori necessaria; oportetque rebus adhaerescens familiarem se & quasi domesticum unicuique eorum, quae aguntur, reddere. Atque in universum, mores atque affectus se demonstraturam, atque actione expressuram, saltatio pollicetur, nunc amantem, nunc irascentem aliquem inducens, & furem alium, affectum alium tristitia, & sua unumquodque mensura. Quod enim inprimis admirabile est, eodem die iam quidem Athamas furens, iam perterrita Ino ostenditur: & alias idem est Atreus, ac paulo post Thyestes, tum Aegisthus,

σθους, ἢ Ἀερόπῃ καὶ πάντα ταῦτα εἰς ἄνθρωπός ἐστι.
 Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκούσματα ἐνός ἐκά- 68
 στου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει. ἢ γὰρ αὐλός ἐστιν, ἢ κι-
 θάρα, ἢ διὰ Φωνῆς μελωδία, ἢ τραγικὴ δραματοουργία,
 ἢ κωμικὴ γελοιοποιία. ὁ δὲ ὀρχηστὴς τὰ πάντα ἔχει
 συλλαβών· καὶ ἐνεστί ποικίλην καὶ παμμιγῇ τὴν πα-
 ρασκευὴν αὐτοῦ ἰδεῖν, αὐλὸν, σύριγγα, ποδῶν πτύπον,
 κυμβάλου ψόφον, ὑποκριτοῦ εὐφωνίαν, αἰδόντων ὁμο-
 φωνίαν. Ἐτι δὲ τὰ μὲν ἄλλα θεατέρου τῶν ἐν τῷ ἀν- 69
 θρώπῳ ἔργα ἐστί· τὰ μὲν ψυχῆς, τὰ δὲ σώματος. ἐν δὲ
 τῇ ὀρχήσει ἀμφοτέρα συμμέμικται. καὶ γὰρ διανοίας
 ἐπίδειξιν τὰ γιγνόμενα ἔχει, καὶ σωματικῆς ἀσκήσεως
 ἐνέργειαν. τὸ δὲ μέγιστον ἡ σοφία τῶν δρωμένων, καὶ
 μηδὲν ἔξω λόγου. Λεσβώναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, αἰὲρ
 καλὸς καὶ ἀγαθὸς, χειρισόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκαί-

14 Λεσβώναξ --) Τούτων λέγει
 Λεσβώναξτα οὐ καὶ ἄλλαι μελέται
 ποικίλαι φέρονται θαυμάσιαι καὶ
 πύμναι Νικεστράτου καὶ Φιλο-

στράτου τῶν ἐν τῷ ἑτέρῳ σοφιστῇ
 διακρίνεται, μάλιστα δὲ αἱ ἱερο-
 τικαὶ ἐπιστολαὶ πολλὴν τὴν ἐκ τῶν
 λόγων ἀποστάζουσαι ἰδέσθαι. Μ.

aut Aërope, & omnia haec unus homo est. Igitur specta-
 cula quidem reliqua & acroamata, unius cuiusdam operis
 specimen edunt: aut enim tibia est, aut cithara, aut vocis
 cantus, aut tragica actionis repraesentatio, aut comica ri-
 sus affectatio. At saltator omnia complexus habet, & licet
 varium illius & mixtum ex omnibus apparatus videre, ti-
 biam, fistulam, pedum percussione[m] [*scamillum*], cymbali
 strepitum, actoris vocalitatem, canentium concentum. Por-
 ro reliqua alterius utrius partis in homine opera sunt, par-
 tem animae, partem corporis: at in saltatione commixta
 sunt utraque. Nam & intellectus demonstrationem habent,
 quae ibi fiunt, & corporalis exercitationis efficaciam: ma-
 ximus autem est sapientia in his, quae aguntur, & nihil ex-
 tra rationem. Leshonax igitur Myrilenaeus, vir honestus
 & bonus, manu sapientes vocabat saltatores, atque ad spe-

λει, καὶ ἦει ἐπὶ τὴν θέαν αὐτῶν, ὡς βελτίων ἀναστρέ-
ψων ἀπὸ τοῦ θεάτρου. Τιμοκράτης δὲ ὁ διδάσκαλος αὐ-
τοῦ ιδῶν ποτε ἅπαξ οὐκ ἐξεπίτηδες ἐπιστάς, ὀρχηστὴν
τὰ αὐτοῦ ποιοῦντα, Οἶού με, ἔφη, θεάματος ἢ πρὸς
70 Φιλοσοφίαν αἰδῶς ἀπεστέρηξεν. Εἰ δ' ἔστιν ἀληθῆ ἃ
περὶ ψυχῆς ὁ Πλάτων λέγει, τὰ τρία μέρη αὐτῆς κα-
λῶς ὁ ὀρχηστὴς δείκνυσι, τὸ θυμικόν, ὅταν ὀργιζόμενον
ἐπιδείκνυται, τὸ ἐπιθυμητικόν, ὅταν ἐρῶντας ὑποκρίνηται,
τὸ λογιστικόν, ὅταν ἕκαστα τῶν παθῶν χαλιναγωγῇ
τοῦτο μὲν γε ἐν ἅπαντι μέρει τῆς ὀρχήσεως, καθάπερ ἡ
ἄφῃ ἐν ταῖς αἰσθήσεσι, παρέσπαρται. κάλλους δὲ προ-
νοῶν, καὶ τῆς ἐν τοῖς ὀρχήμασιν εὐμορφίας, τί ἄλλο, ἢ
τὸ τοῦ Ἀριστοτέλους ἐπαληθεύει, τὸ κάλλος ἐπαινοῦντες,
καὶ μέρος τρίτον ἡγουμένου τὰ γαβοῦ καὶ τοῦτο εἶναι;
ἤκουσα δὲ τίνος καὶ περιττότερόν τι νεανιευομένου ὑπὲρ
τῆς τῶν ὀρχηστικῶν προσωπείων σιωπῆς, ὅτι καὶ αὐ-
71 τῇ Πυθαγορικόν τι δόγμα αἰνίττεται. Ἔτι δὲ καὶ τῶν

Œacula eorum ibat, tanquam melior e theatro reverfurus. Timocrates autem illius magister, cum vidisset semel, non dedit opera adflans, edentem opus suum saltatorem, Quali, dixit, spectaculo philosophiæ me verecundia privavit? Si vera sunt, quæ de anima dicit Plato; tres partes illius pulchre saltator ostendit: iram, cum irati personam gerit; cupiditatem, cum amantes agit; rationem, cum passionem unamquamque frenis quasi moderatur: quod quidem in unaquaque saltatione, quemadmodum in sensibus tactus, disseminatum est. Pulchritudini vero dum prospicit, & speciei in saltationibus, quid aliud, quam verum esse Aristotelis illud, demonstrat, laudantis pulchritudinem, & tertiam hanc quoque boni partem esse dicentis? Audivi etiam, qui juveniliter lasciviret de personarum saltatoriarum silentio, etiam hoc Pythagoricum quoddam dogma innui. Præterea cum

ἄλλων ἐπιτηδευμάτων, τῶν μὲν τὸ τερπνόν, τῶν δὲ τὸ
 χρήσιμον ὑπισχισμένων, μόνη ἡ ὄρχησις ἄμφω ἔχει.
 καὶ πολὺ γε τὸ χρήσιμον ὠφελιμώτερον, ὅσῳ μετὰ
 τοῦ τερπνοῦ γίγνεται. πόσῳ γὰρ τοῦτο ὁρᾶν ἡδίων, ἢ
 πυκτεύοντας νεανίσκους, καὶ αἵματι ρεομένους, καὶ
 παλαιόντας ἄλλους ἐν κόνει, οὓς ἡ ὄρχησις πολλάκις
 ἀσφαλέστερον ἅμα καὶ εὐμερφέστερον καὶ τερπνότε-
 ρον ἐπιδείκνυται. τὴν μὲν οὖν γε σύντονον κίνησιν τῆς ὀρ-
 χηστικῆς, καὶ στροφᾶς αὐτῆς, καὶ περιαγωγᾶς, καὶ
 πηδήματα, καὶ ὑπτιασμούς, τοῖς μὲν ἄλλοις τερ-
 πνὰ εἶναι συμβέβηκεν ὁρᾶσι· τοῖς δὲ ἐνεργούσιν αὐτοῖς,
 ὑγιεινότερα. γυμνασίῳ γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ
 εὐρυθμότατον τοῦτο φαίην ἂν ἔγωγε εἶναι, μαλάττον
 μὲν τὸ σῶμα, καὶ κάμπτον, καὶ κουφίζον, καὶ εὐχερὲς
 εἶναι πρὸς μεταβολὴν διδάσκον, ἰσχύν τε οὐ μικρὰν περι-
 ποιῶν τοῖς σάμασι. Πῶς οὖν οὐ παναρμόνιον τι χρῆμα 72
 ἡ ὄρχησις, θήγουσα μὲν τὴν ψυχὴν, ἀσκούσα δὲ καὶ τὸ

studia alia partim quidem iucunditatem, partim vero utili-
 tatem promittant, sola utrumque habet saltatio. Ac tanto
 plus prodest utilitas, quatenus cum iucunditate contingit.
 Quanto enim hoc videre iucundius, quam pugnis conten-
 dentes iuvenes, & sanguine fluentes, luctantesque alios in
 pulvere, quos saltatio saepe tutius simul, & formosius re-
 praesentat & iucundius. Contentior ergo ille motus salt-
 atoriae, & conversiones, & circumductiones, & saltus, &
 resupinati flexus corporis, aliis videntibus iucunda visu
 accidunt; ipsis vero efficientibus saluberrima. Exercitatio-
 num quippe omnium pulcherrimam simul hanc & maxime
 concinnam esse, equidem dixerim, quae subigat corpus, &
 flectat, & levius reddat, & ad omnem mutationem expe-
 ditam esse doceat, roburque non parvum conciliet. Quid-
 ni ergo res undique conveniens saltatio, animum acuens,

σῶμα, τέρπουσα δὲ τοὺς ὁρῶντας, διδάσκουσα δὲ πολλὰ τῶν πάλαι ὑπ' αὐλοῖς, καὶ κυμβάλοις, καὶ μελῶν εὐρυθμία, καὶ κηλήσει, διὰ τε ὀφθαλμῶν, καὶ ἀκοῆς; εἰ γοῦν Φωνῆς εὐμοιρίαν ζητεῖς, ποῦ ἂν ἀλλαχόθι εὔροις, ἢ ποῖον πολυφωνότερον ἄκουσμα, ἢ ἑμμελέστερον; εἰ τε αὐλοῦ καὶ σύριγγος τὸ λεγυρώτερον, ἄλλως καὶ τούτων ἐν ἔρχῃσει ἀπολαῦσαι σοι πάρεστιν. ἐγὼ λέγειν ὡς ἀμείνων τὸ ἦθες, ὁμιλῶν τῇ τοιαύτῃ θῆα, γενήσῃ, ὅταν ὁρᾷς μὲν τὸ θέατρον μισοῦν μὲν τὰ κακῶς γιγνόμενα, ἐπιδακρύον δὲ τοῖς ἀδικουμένοις, καὶ ὅλως τὰ ἦθη τῶν ὁρῶν-
 73 τῶν παιδαγωγῶν. Ὁ δ' ἔστι μάλιστα ἐπὶ τῶν ὀρχηστῶν ἐπαίνεσαι, τοῦτο ἤδη ἐρῶ, τὸ γὰρ ἰσχύν τε ἅμα καὶ ὑγρότητα τῶν μελῶν ἐπιτηδεύειν, ὁμοίως παράδοξον εἶναι μοι δοκεῖ, ὡς εἰ τις ἐν τῷ αὐτῷ καὶ Ἡρακλείους τὸ
 74 καρτερόν, καὶ Ἀφροδίτης τὸ ἀβρόν δεικνύοι. Ἐβέλαι δὲ ἤδη καὶ ὑποδεῖξάί σοι τῷ λόγῳ, ὅποιον χρὴ εἶναι τὸν ἀρι-

exercens corpus, oblectans videntes, multaque antiqua docens, inter tibias, & cymbala, & canticorum concinnitatem oculos auresque demulcens? Si igitur vocis oblectationem quaeris, ubi alias invenias? aut quem audias vocum plurium modulatioremque concentum? sive tibiae fistulaeque argutiores fonos; satis etiam his frui in saltatione tibi datur. Omitto dicere, te meliorem etiam quod ad mores futurum, tali in spectaculo si verferis, cum videas theatrum odisse, quae male fiunt, illacrimare autem his, qui opprimuntur iniuria, & in universum mores spectantium regere. Quod autem maxime in saltatoribus laudandum est, illud iam dicam. Quod robori simul & mobilitati membrorum studere hic licet, aequè admirabile mihi videtur, ac si quis eodem momento Herculis robur, & delicatos Veneris motus ostendar. Volo iam illud oratione tibi declarare, qualem esse optimum saltatorem anima pariter & cor.

στον ὀρχηστὴν ἐν τε ψυχῇ καὶ σώματι. καίτοι τῆς μὲν
 ψυχῆς προεῖπον τὰ πλεῖστα· μνημονικόν τε γὰρ, καὶ
 εὐφυᾶ, καὶ ξυνητόν, καὶ ὅζυν ἐπινοῆσαι, καὶ καιροῦ μά-
 λιστα ἐστοχάσθαι. Φημὶ δὲ αὐτόν· ἔτι δὲ κριτικόν τε
 ποιημάτων, καὶ ᾠμάτων, καὶ μελῶν τῶν ἀρίστων δια-
 γνωστικόν, καὶ τῶν κακῶς πεποιημένων ἐλεγκτικόν. Τὸ 75
 δὲ σῶμα, κατὰ τὸν Πολυκλείτου κανόνα ἤδη ἐπιδείξειν
 μοι δοκῶ· μήτε γὰρ ὑψηλὸς ἄγαν ἔστω, καὶ πέρα τοῦ
 μετρίου ἐπιμήκης, μήτε ταπεινός, καὶ νανώδης τὴν φύ-
 σιν, ἀλλ' ἔμμετρος ἀκριβῶς· οὔτε πολύσαρκος, ἀπίθα-
 ρον γὰρ, οὔτε λεπτὸς εἰς ὑπερβολήν· σκελετῶδες γὰρ
 τοῦτο καὶ νεκρικόν. Ἐβέλω γοῦν σοὶ καὶ δήμου τινὸς οὐ 76
 Φαύλου τὰ τοιαῦτα ἐπισημαίνεσθαι βράς εἶπεῖν. οἱ γὰρ
 Ἀντιοχεῖς εὐφροεστάτη πόλις, καὶ ὀρχησιν μάλιστα
 πρὸς βεύουσα, αὐτῶς ἐπιτηρεῖ τῶν λεγομένων, καὶ τῶν
 γιγνομένων ἕκαστα, ὡς μηδὲνα μηδὲν αὐτῶν διαλανθά-

pore oporteat. Quamquam animae pleraque iam dixi. Nam
 & memoria praestare, & ingeniosum esse, & prudentem,
 & acutum in cogitando, & opportunitatibus recte uti opor-
 tere illum, aio: ad haec iudicare posse de poematibus, &
 cantica atque modulos optimos dignoscere, & male facta
 redarguere. Quantum vero ad corpus, ad Polycleti regu-
 lam illum iam demonstraturus mihi videor. Neque enim pro-
 cerus sit nimium, & ultra modum longus, neque humili
 statura & nano similis; sed iustae exactaeque mensurae;
 neque carnosus, neque enim probari sic potest, neque ad
 excessum usque tenuis, ut sceleton referat aut mortuum.
 Volo tibi etiam populi cuiusdam, non male ad talia notan-
 da, clamores narrare. Antiochenes enim, ingeniosissima ci-
 vitas, & maxime saltationem commendans, ita quas di-
 cuntur & sunt singula observat, ut neminem illorum quid-

νειν. μικροῦ μὲν γὰρ ὀρχηστοῦ εἰσελθόντος καὶ τὸν Ἑκτορα ὀρχουμένου, μιᾷ Φωνῇ πάντες ἀνεβόησαν, ὡς Ἀστυάναξ, Ἑκτωρ δὲ ποῦ; ἄλλοτε δέποτε μηκίστου τινὸς ὑπὲρ τὸ μέτριον ὀρχεῖσθαι τὸν Καπανέα ἐπιχειροῦντος, καὶ προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τείχεσιν, Ὑπέρβηθι, ἔφασαν, τὸ τεῖχος, οὐδέν σοι δεῖ κλίμακος. καὶ ἐπὶ τοῦ παχέος δὲ καὶ πιμελοῦς ὀρχηστοῦ, πηδᾶν μεγάλα περρωμένου, Δεόμεθα, ἔφασαν, Φεῖσαι τῆς θυμέλης. τὸ δὲ ἐναντίον τῷ πάνυ λεπτῷ ἐπεβόησαν, Καλῶς ἔχε, ὡς νοσοῦντι. τούτων οὐ τοῦ γελοίου ἕνεκα ἐπεμνήσθην, ἀλλ' ὡς ἴδης, ὅτι καὶ δῆμοι ὅλοι μεγάλην σπουδὴν ἐποιήσαντο ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, ὡς καὶ ρυθμίζειν τὰ καλὰ, καὶ τὰ
 77 αἰσχρὰ αὐτῆς δύνασθαι. Εὐκίνητος δὲ τὸ μετὰ τούτου πάντως ἔστω, καὶ τὸ σῶμα λελυμένος τε ἅμα, καὶ συμπεπηγώς, ὡς λυγίζεσθαι τε ὅπη καιρὸς, καὶ συν-
 78 εστάσθαι καρτερῶς, εἰ τούτου δέοι. Ὅτι δὲ οὐκ ἀπήλ-

3 Καὶ προσβαλεῖν) Προσελθεῖν
 ἢ προσέρχουσαι. V.

8 Θυμέλης) Θυμήλη, ὁ θυμὸς, ἀπὸ
 τοῦ θυεῖν. θυμέλη δὲ αὐλοπικη. V.

quam effugiat. Parvo enim ingresso saltatore & saltante Hectorem, una voce exclamarunt omnes, *Hic Astyanax, Hector autem ubi?* Alio vero tempore cum ultra modum longissimus aliquis saltare. Capanēum inciperet, & invadere Thebanorum moenia, *Transcende murum* dicebant, *scilicet nihil opus habes*. Ac de casso pinguique saltatore, magnos tentante saltus, *Debemus*, aiunt, *partecere thymelae*. Contra vehementer attenuato succlamarunt velut aegrotanti, *Bene habeas!* Horum non ridiculi causa mentionem feci, sed ut videas, populos quoque integros magnum in saltatoria arte studium posuisse, ut etiam quae deceant illam, quae dedeant, quasi ad normam possent exigere. Mobilis deinde omnino fit saltator, & corpore soluto pariter & compacto, ut & inflecti opportune, & firmiter consistere, ubi opus est, possit. Non abhorreere autem saltationem nec ab illa usi-

λακται ὀρχησις καὶ τῆς ἐναγωνίου χειρονομίας, ἀλλὰ μετέχει καὶ τῶν Ἑρμοῦ καὶ Πολυδεύκου καὶ Ἡρακλέους ἐν ἀβλήσει καλῶν, ἵδοις ἂν ἐκάστη τῶν μιμήσεων ἐπισχῶν. Ἡροδότῳ μὲν οὖν τὰ δι' ὀμμάτων φαινόμενα, πιστότερα εἶναι τῶν ὠτῶν δοκεῖ ὀρχήσει δὲ καὶ τὰ ὠτῶν καὶ ὁφθαλμῶν πρόσεστιν. Οὕτω δὲ θέλγει ὀρχησις, 79 ὥστε ἂν ἑρῶν τις, εἰς τὸ θεάτρον παρέλθοι, ἐσωφρονισθῇ ἰδὼν ὅσα ἔρωτος κακὰ τέλη, καὶ λύπη ἐχόμενος, ἐξέρχεται τοῦ θεάτρου φαιδρότερος, ὥσπερ τι φάρμακον ληθεδανόν, καὶ κατὰ τον ποιητὴν, νηπενθές τε καὶ ἄχολον πῖον. σημεῖον δὲ τῆς πρὸς τὰ γιγνόμενα οἰκειότητος, καὶ τοῦ γνωρίζειν ἕκαστον τῶν ὁρώντων τὰ δεικνύμενα, τὸ δακρύειν πολλάκις τοὺς θεατάς, ὅπότεν τι οἰκτρὸν καὶ ἐλεεινὸν φαίνεται, ἢ μὲν γε Βακχικὴ ὀρχησις, ἐν Ἰωνίᾳ μάλιστα, καὶ ἐν Πόντῳ σπαιδαζομένη, καὶ τοι Σατυρικὴ οὖσα, αὐτῷ κεχεῖρωται τοὺς ἀνθρώπους.

tata in sacris certaminibus manuum gesticulatione, sed partem habere eorum, quæ in Mercurii pariter & Pollucis & Herculis certaminibus pulchra sunt, videas, si unicuique harum imitationum attendere animum volueris. Herodoto quidem ea, quæ per oculos ad sensum perveniunt, fideliora esse auribus videntur: at saltationi aurium pariter & oculorum perceptiones adfunt. Ita vero saltatio mulcet, ut si quis amans in theatrum veniat, resipiscat visis multis adeo malis amoris finibus. Et tristitia aliquis affectus exit theatro hilarior, quasi epoto oblivionis quodam poculo, aut secundum poetam, *luctus bilisque medela*. Quam vero familiaria sint naturæ nostræ, quæ fiunt in saltatione, & quam agnoscat unusquisque, quæ demonstrantur, illud signum est, quod lacrimantur sæpe spectatores, cum triste aliquid & miserabile apparet. Bacchica quidem saltatio, cui in Ionia præsertim & in Ponto seria datur opera, Satyrica &

τοὺς ἐκεῖ, ὥστε κατὰ τὸν τεταγμένον ἕκαστοι καιρὸν αἰ-
 πάντων ἐπιλαβόμενοι τῶν ἄλλων, κάθηνται δι' ἡμέρας,
 Τιτᾶνας καὶ Κορύβαντας, καὶ Σατύρους καὶ Βουκό-
 λους ὀρῶντες. καὶ ὀρχοῦνται γε ταῦτα οἱ εὐγενέστατοι,
 καὶ πρωτεύοντες ἐν ἐκάστη τῶν πόλεων, οὐχ ὅπως αἰδού-
 μενοι, ἀλλὰ καὶ μέγα Φρονοῦντες ἐπὶ τῷ πράγματι
 μᾶλλον περ, ἢ ἐπ' εὐγενείαις καὶ λειτουργίαις καὶ ἀξιώ-
 80 μασι προγονικοῖς. Ἐπεὶ δὲ τὰς ἀρετὰς ἔφη τὰς ὀρχη-
 στικάς, ἀκούει καὶ τὰς κακίας αὐτῶν. τὰς μὲν οὖν ἐν
 σώματι ἤδη ἐδείξα· τὰς δὲ τῆς διανοίας, οὕτως ἐπιτηρεῖν
 οἶμαι, δύναμις ἂν. πολλοὶ γὰρ αὐτῶν ὑπ' ἀμαθίας (ἀμψι-
 χανον γὰρ ἅπαντας εἶναι σοφούς) καὶ σολοικίας διὰ τὴν
 ἐν τῇ ὀρχήσει ἐπιδείκνυνται· οἱ μὲν ἄλογα κινούμενοι,
 καὶ μηδὲν, ὥς φασι, πρὸς τὴν χορδὴν. ἕτερα μὲν γὰρ ὁ
 πούς, ἕτερα δ' ὁ ρυθμὸς λέγει. οἱ δὲ εὐρυθμία μὲν, καὶ

ἡ λειτουργία) Λειτουργία κα-
 ρίας ἢ ὑπηρεσία ὑπερσία. V.
 14 Μῦθον, ὡς φασι, πρὸς τὴν

χορδὴν) Τοῦτο οὐ παροιμία, ἀλλ'
 ἔκ παροιμίας μεταίληται τῆς, οὐ-
 δὲ φασὶ πρὸς τὴν Διόνυσον. V.

et sit, ita tamen qui ibi sunt homines subegit, ut stato tem-
 pore universi reliquorum omnium obliti, totos dies fedent,
 ac Titanas, & Corybantes, Satyrosque, & pastores spe-
 rent: saltantque ista etiam generosissimi & principes unius-
 cuiusque civitatis, quos, tantum abest, ut pudeat *ais rei*,
 ut potius sibi valde in ea placeant, magis quidem, quam no-
 bilitate, aut muneribus, aut dignitatibus maiorum. Quan-
 doquidem vero virtutes dixi saltatorias, audi nunc etiam
 vitia. Ad corporis quidem *quae sint*, iam ostendi: mentis
 vero, sic puto observare possis. Multi enim illorum prae
 inscitia, (neque vero fieri potest, ut omnes sint sapientes)
 etiam graves soloecismos in saltatione committunt: alii
 quidem irrationabiliter moventes se, & nihil, aiunt, ad
 chordam: alia enim pes illorum, alia rhythmus indicat. Alii
 numeroso quidem illi, sed res ipsae aut post tempus *insunt*,

πράγματα δὲ μετάχρονα ἢ πρόχρονα, οἷον ἐγὼ ποτε
 ἰδὼν μέμνημαι. τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις, καὶ
 τὴν τοῦ Κρόνου τεκνοΦαγίαν, παρωρχεῖτο τὰς Θυέστου
 συμφορὰς, τῷ ὁμοίῳ παρηγμένος. καὶ ἄλλος τὴν Σεμέ-
 λην ὑποκρινόμενος βαλλομένην τῷ κεραυνῷ, τὴν Γλαύ-
 κην αὐτῇ εἵκαζε, μεταγενεστέραν οὖσαν. ἀλλ' οὐκ ἀπό-
 γε τῶν τοιούτων ὀρχηστῶν, ὀρχήσεως αὐτῆς, οἶμαι, κα-
 ταγνωστέον, οὐδὲ τὸ ἔργον αὐτὸ μισητέον, ἀλλὰ τοὺς
 μὲν, ὥσπερ εἰσιν, ἀμαβεῖς νομιστέον, ἐπαινετέον δὲ τοὺς
 ἐνόμους καὶ κατὰ ρυθμὸν τῆς τέχνης ἱκανῶς ἕκαστα
 ὁρῶντας. Ὅλως δὲ τὸν ὀρχηστὴν δεῖ πανταχόθεν ἀπη- 81
 κριβῶσθαι, ὡς εἶναι τὸ πᾶν εὐρυθμον, εὐμορφον, σύμ-
 μετρον, αὐτὸ αὐτῷ εἰκὸς, ἀσυκοφάντητον, ἀνεπίλη-
 πτον, μηδαμῶς ἐλλιπές, ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον·
 τὰς ἐνθυμήσεις ὁξύν' τὴν παιδείαν βαβύν' τὰς ἐννοίας ἀν-
 θρώπινον μάλιστα. ὁ γοῦν ἔπαινος αὐτῷ τὰς ἀν γίγνοι-

aut ante fiunt. Quale quid ego quondam videre me memi-
 ni. Iovis enim natales saltans aliquis, & Saturni in liberis
 suis vorandis crudelitatem, aberrabat saltatione in Thy-
 stis mala, similitudine abductus: & alius Semelen agens
 dum feritur fulmine, Glaucen illi affimilavit tempore po-
 steriorem. Sed non puto, tales propter saltatores ipsam
 damnandam esse saltationem, neque odio ipsum opus esse
 prosequendum, sed illos quidem pro imperitis, quales sunt,
 habendos, laudandos vero, qui legitime, & concinno ar-
 tis ordine omnia faciunt. In universum autem oportet uni-
 dique perfectum exactumque esse saltatorem, ut omnia sint
 concinna, formosa, mensuris sibi respondentibus, omnia
 sibi similia, calumnia & reprehensione superiora, deficient
 nusquam, temperata sint ex optimis. Saltatorem ipsum oportet
 esse acutum in cogitando, profunda eruditione, huma-
 nissimo praesertim animo. Nam tum denique laus ipsi per-

τὸ ἐντελής παρὰ τῶν θεατῶν, ὅταν ἕκαστος τῶν ὁρώτων
 γνωρίζῃ τὰ αὐτοῦ· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ, τῷ
 ὀρχηστῇ ἑαυτὸν βλέπῃ, καὶ ἂ πάσχειν αὐτός, καὶ ἂ
 ποιεῖν εἴωθε. τότε γὰρ οὐδὲ κατέχειν ἑαυτοὺς οἱ ἄνθρωποι
 ὕψ' ἡδονῆς δύνανται, ἀλλ' ἀδρόοι πρὸς τὸν ἔπαινον ἐκ-
 χέονται, τὰς τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς ἕκαστος εἰκόνας ὁρῶντες,
 καὶ αὐτοὺς γνωρίζοντες. ἀτεχνῶς γὰρ τὸ Δελφικὸν ἐκεί-
 νο τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΕΑΥΤΟΝ ἐκ τῆς θέας ἐκείνης αὐτοῖς
 περιγίγνεται· καὶ ἀπέρχονται ἀπὸ τοῦ θεάτρου, ἅτε
 χρὴ αἰρεῖσθαι, καὶ ἂ Φεύγειν, μεμαθηκότες, καὶ ἂ
 82 πρότερον ἠγνόουν διδασκέντες. Γίγνεται δὲ ὥσπερ ἐν λό-
 γοις, οὕτω καὶ ἐν ὀρχήσει ἢ πρὸς τῶν πολλῶν λεγομένη
 κακοζηλία, ὑπερβαινόντων τὸ μέτρον τῆς μιμήσεως, καὶ
 πέρα τοῦ δέοντος ἐπιτεινόντων, καὶ εἰ μέγα τι δεῖξαι θεοί,
 ὑπερμέγεθες ἐπιδεικνυμένων καὶ εἰ ἀπαλὸν, καθ' ὑπερ-
 βολὴν θηλυνομένων· καὶ τὰ ἀνδρώδη, ἄχρη τοῦ ἀγρίου

12 Λυγρομένη κακοζηλία) Ὅτι βούλεται, ὅτι ἄλλοι ψυχρολογίαν
 κακοζηλοῦν τὸ ὑπερταῖνοι τὸ μέτρον. ἴσεται. V.

fecta a spectatoribus contigerit, cum spectantium unusquis-
 que sua quaedam agnosceret, vel potius tanquam in speculo,
 sic in saltatore, se ipsum videbit, quacque sentire ipse, &
 quae solet facere. Tunc enim ne continere quidem se pos-
 sunt prae gaudio homines, sed confertim in laudes effun-
 duntur, suae quisque animae videntes agnoscentesque ima-
 ginem. Plane enim Delphicum illud NOSCE TE IPSUM
 ex hoc illis spectaculo paratur: abeuntque e theatro, quae
 eligenda sint, quae fugienda, moniti, edoctique quae ante
 ignoraverant. Existit autem quemadmodum in oratione,
 sic in saltatione etiam ea, quae cacozelia vulgo dicitur, eo-
 rum, qui egrediuntur modum imitationis, & ultra, quam
 par est, contendunt, & si quid magnum ostendendum sit,
 immensum ostendunt; & si molle, ad excessum usque ef-
 feminatum; eaque, quae virilia sunt, ad agrestem usque

καὶ Θηριώδους προαγόντων. Οἷον ἐγὼ ποτε μέμνημαι 83
 ἰδὼν ποιῶντα ὀρχηστὴν, εὐδοκίμοῦντα πρότερον, συνेतὸν
 μὲν τᾶλλα, καὶ θαυμάζεσθαι ὡς ἀληθῶς ἄξιον, οὐκ
 οὔδα δὲ ἢ τινι τύχῃ εἰς ἀσχήμονα ὑπόκρισιν δι' ὑπερβο-
 λὴν μιμήσεως ἐξοκείλαντα. ὀρχαυόμενος γὰρ τὸν Αἴαντα
 μετὰ τὴν ἦτταν εὐδὺς μαινόμενον, εἰς τοσούτον ὑπερέξέ-
 πεσεν, ὥστε οὐχ ὑποκρίνασθαι μανίαν, ἀλλὰ μαίνε-
 σθαι αὐτὸς εἰκότως ἂν τινι ἔδοξεν. ἐνὸς γὰρ τῶν τῷ σι-
 δηρῷ ὑποδήματι κτυπούντων, τὴν ἐσθῆτα κατέρρηξεν.
 ἐνὸς δὲ τῶν ὑπαυλούντων τὸν αὐλὸν ἀρπάσας, τοῦ Ὀ-
 δυσσεῶς πλησίον ἐστῶτος καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ μέγα ὀρνοῦν-
 τος διεῖλε τὴν κεφαλὴν κατενεγκών· καὶ εἶγε μὴ ὁ πῖ-
 λος ἀντέσχε, καὶ τὸ πολὺ τῆς πληγῆς ἀπεδέξατο, ἀπο-
 λῶλει ἂν ὁ κακοδαίμων Ὀδυσσεύς, ὀρχηστῇ παραπαίον-
 τι περιπεσών· ἀλλὰ τόγε θέατρον ἅπαν συνεμεμῆνει τῷ

8 Ἐἰς γὰρ --) Τοιοῦτό τι καὶ
 ἐπὶ τῶν καθ' ἡμᾶς γέγονε χρόνῳ·
 ὑαίμοντα γὰρ τινες τῶν ἀκρατῶν
 ἱστῶν ἐκμιμούμενοι οὕτως ἐλάσαν

τῷ πάθει, ὥστε τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς
 μὴ ἀπιπνεῖν τοῦ πάθους, ἀλλὰ
 συνεπιθεῖν τῷ ὀλεθρίῳ ταυτῇ μι-
 μήσει. M.

feritatem producant. Quale quid ego quondam memini fa-
 cientem videre saltatorem, qui ante haec florebat laudibus,
 prudentem illum quidem de cetero, & admiratione vere
 dignum, sed qui, nescio quo fato, in indecentem actionem
 per excessum imitationis incidisset. Saltans enim Aiacem
 furentem, cum primum victus esset, adeo modum omnem
 egressus est, non ut ageret iam furentem, sed furere ipse
 facile alicui videretur. Unius enim eorum, qui ferrea solea
 humum feriebant, vestimenta laceravit, modos autem ti-
 bia accinentium uni ereptam tibiam, Ulyssis prope adstan-
 tis & victoria sibi placētis capiti ita impegit, ut divide-
 ret, & nisi obstitisset pileus, maioremque plagae partem
 excepisset, perierat nobis infelix Ulysses, qui in insanientem
 saltatorem incidisset. Verum totum adeo theatrum cum Aia-

Αἴαντι, καὶ ἐπήδων καὶ ἐβόων, καὶ τὰς ἐσθῆτας ἀπερ-
ρίπτουν· οἱ μὲν συρφετώδεις, καὶ αὐτὸ τοῦτο ἰδιῶται, τοῦ
μὲν εὐσχήμονος οὐκ ἐστοχασμένοι, οὐδὲ τὸ χεῖρον ἢ τὸ
πρεῖττον ὁρῶντες, ἄκραν δὲ μίμησιν τοῦ πάθους τὰ τοιαῦ-
τα οἰόμενοι εἶναι· οἱ ἀστειότεροι δὲ, συνιέντες μὲν, καὶ
αἰδούμενοι ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις, οὐκ ἐλέγχοντες δὲ σιω-
πῇ τὸ πρᾶγμα, τοῖς δὲ ἐπαίνοις καὶ αὐτοὶ τὴν ἄνοιαν τῆς
ὀρχήσεως ἐπικαλύπτοντες, καὶ ἀκριβῶς ὁρῶντες ὅτι οὐκ
Αἴαντος, ἀλλ' ὀρχηστοῦ μανίας τὰ γιγνόμενα ἦν. οὐ γὰρ
ἄρκεσθεις τούτοις ὁ γενναῖος, ἀλλὰ καὶ μακρῶ τούτου
γελοιότερον ἔπραξε. καταβάς γὰρ εἰς τὸ μέσον, ἐν τῇ
βουλῇ, δύο ὑπατικῶν μέσος ἐκαθέζετο, πάνυ δεδιόταν
μὴ καὶ αὐτῶν τινα ὥσπερ κριὸν μαστιγώσῃ λαβῶν· καὶ
τὸ πρᾶγμα οἱ μὲν ἐθαύμαζον, οἱ δὲ ἐγέλων, οἱ δὲ ὑπώ-
πτευον, μὴ ἄρα ἐκ τῆς ἄγαν μιμήσεως εἰς τὴν τοῦ πά-
84 θους ἀλθβειαν ὑπηνέχβη. Καὶ αὐτὸν μέντοι, φασὶν, ἀνα-

ce furebat; exsultabant, clamabant, abiiciebant vestes. Nempe de plebe homines, & plane idiotae, decorum ipsum non affecuti, peius aut melius quid esset, non videbant, sed talia perfectissimam perturbationis esse imitationem putabant: urbaniores autem, licet intelligerent, & puderet eos illorum, quae fierent, silentio tamen non arguebant factum, sed laudibus ipsi quoque tegebant saltatoris amentiam, cum distincte viderent, non Aiacis furores, sed saltatoris esse, quae fiebant. Nec enim satis habebat vir fortis ista fecisse, sed *aliquid* multo magis ridiculum hūce designabat. Descendens enim in medium, in Senatu, medius inter Consulares duos affidebat, valde metuentes, ne de ipsis etiam aliquem, ut arietem arreptum flagellaret. Eamque rem alii quidem admirari, videre alii, alii suspicari, numquid nimio imitandi studio, in verum furorem delatus esset. Ipsum qui-

νήψαντα οὕτω μετανοῆσαι ἐφ' οἷς ἐποίησεν, ὥστε καὶ νοσῆσαι ὑπὸ λύπης, ὡς ἀληθῶς ἐπὶ μανίᾳ κατεγνώσμενον· καὶ ἐδήλωσέ γε τοῦτο σαφῶς αὐτός. αἰτούντων γὰρ αὖθις τῶν συστασιωτῶν αὐτὸν τὸν Αἴαντα ὀρχήσασθαι αὐτοῖς, παραστησάμενος τὸν Ὀπακριτὴν, ἔφη πρὸς τὸ θέατρον Ἰκανόν ἐστιν ἅπαξ μανῆναι. μάλιστα δὲ αὐτὸν ἠίασεν ὁ ἀνταγωνιστὴς, καὶ ἀντίτεχνος· τοῦ γὰρ ὁμοίου Αἴαντος αὐτῷ γραφέντος, οὕτω κοσμίως καὶ σωφρόνως τὴν μανίαν ὑπεκρίνατο, ὡς ἐπαινεθῆναι, μείνας ἐντὸς τῶν τῆς ὀρχήσεως ὁρῶν, καὶ μὴ παροινήσας εἰς τὴν ὑπόκρισιν. Ταῦτά σοι, ὦ Φιλότης, ὀλίγα ἐκ παμπόλ- 85
λων παρίδειξα ὀρχήσεως ἔργα καὶ ἐπιτηδεύματα, ὡς μὴ πάνυ ἄχθαιό μοι ἐρωτικῶς θεωμένῳ αὐτά. εἰ δὲ βουληθείης κοινωνῆσαι μοι τῆς θέας, εὖ οἶδα ἐγὼ πάνυ ἀλωσόμενόν σε, καὶ ὀρχηστομανήσοντά γε προσέτι. ὥστε οὐδὲν δεήσομαι τὸ τῆς Κίρκης ἐκείνο πρὸς σέ εἰπεῖν, τὸ,

dem aiunt, cum resipuisset, adeo poenituisse factorum suorum, ut etiam in morbum ex aegritudine incideret, seque veri ipse furoris damnaret. Et satis aperte hoc declaravit ipse. Cum enim, rursus Aiace ut sibi saltaret, factionis illius homines peterent, & actorem alium commendans dixit ad theatrum: *Satis est semel insanisse*. Maxima vero illum molestia affecit adversarius in certamine & artis aemulus. Cum enim similis illi scriptus esset Ajax; adeo decenter, modeste adeo simulavit furorem, ut laudaretur, quod mansisset intra terminos saltationis, nec ebrioso quasi furore actionem violasset. Haec tibi, amice, pauca de plurimis proposui saltationis opera atque studia, ne omnino aegre feras, me cupide illa spectare. Si vero in partem venire spectaculi mecum volueris, bene novi, captum te iri, & insuper ad furorem usque amaturum saltationem. Itaque non opus habeo Circes illud apud te dicere;

Θαῦμά μ' ἔχει, ὡς οὔτι πῶν τάδε Φάρμακ' ἐβέλχθης. θελχθήσῃ γάρ, καὶ μὰ Δί' οὐκ ὄνου κεφαλὴν, ἢ σὺς καρδίαν ἔξεις· ἀλλ' ὁ μὲν νόος σοι ἐμπεδώτερος ἔσται, σὺ δὲ ὑφ' ἡδονῆς οὐδὲ ὀλίγον τοῦ κυκῆωνος ἄλλω μεταδώσεις πιεῖν. ὅπερ γὰρ ὁ Ὅμηρος περὶ τῆς Ἑρμοῦ ράβδου τῆς χρυσῆς λέγει, ὅτι καὶ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει δι' αὐτῆς, ὧν ἐβέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει, τοῦτο ἀτεχνῶς ὄρχησις ποιεῖ, καὶ τὰ ὄμματα θέλγουσα καὶ ἐγρηγορέναι ποιοῦσα, καὶ ἐπεγείρουσα τὴν διάνοιαν πρὸς ἕκαστα τῶν δρωμένων.

ΚΡΑΤ. Καὶ μὴν ἤδη ἐγὼ, ὦ Λυκῖνε, πείβομαι τέ σοι, καὶ ἀναπεπταμένα ἔχω καὶ τὰ ὦτα καὶ τὰ ὄμματα. καὶ μέμνησό γε, ὦ Φιλότης, ἐπειδὴν εἰς τὸ θέατρον ἦς, καὶ ἐμοὶ παρὰ σεαυτῷ θέαν καταλαμβάνειν, ὡς μὴ μόνος ἐκεῖθεν σοφώτερος ἡμῖν ἐπανίσις.

Miror, nec puto demulctum te te esse veneno.

Demulceberis enim, & medius fidius non asini caput, aut suis cor habebis; sed stabilior tibi mens erit, tuque prae voluptate non parum de poculo illo alii quoque bibendum imperties. Quod enim de aurea Mercurii virga Homerus:

— *Virorum hac dulci lumina somno*

Mulcet, cum lubuit, somnos dispellit eadem:

hoc planissime facit saltatio, tum demulcens oculos, tum vigilare illos faciens, & mentem ad singula, quae fiunt, excitans.

Crat. Quin nunc iam, Lycine, in sententiam tuam traductus sum, apertosque & hiantes habeo cum auribus oculos. Ac memineris, amice, cum in theatrum ieris, etiam mihi iuxta te occupare spectaculum, ne solus inde nobis sapientior revertaris.

Λ Ε Ξ Ι Φ Α Ν Η Σ.

ΛΥΚ. ΛΕΞΙΦΑΝΗΣ ὁ καλὸς μετὰ βιβλίου. I

ΛΕΞ. Νῆ Δί', ὦ Λυκῖνε, γράμμα ἐστὶ τητινόν τι τῶν ἐμῶν κομιδῇ νεοχμὸν.

ΛΥΚ. Ἦδη γάρ τι περὶ αὐχμῶν ἡμῖν γράφεις;

ΛΕΞ. Οὐ δῆτα, οὐδὲ αὐχμὸν εἶπον, ἀλλ' ὥρα σοι τὸ ἀρτιγραφεὶς οὕτω καλεῖν. σὺ δὲ κυψελόβυστα ἔοικας ἔχειν ὧτα.

ΛΥΚ. Σύγγνωθι, ὦ ἐταῖρε. πολὺ γὰρ τοῦ αὐχμοῦ

Νέοις τε) Φασὶν ὡς εἰς Πολυδύ-
κην τὸν θεματολόγον, ἀποτεινόμενον
Λουκιανῷ, τοῦτον γράφαι τὸν λό-
γον. τίχνη μὲν οὐδ' ἢ τινα λόγων
παραδιδόντα, σφῆρὸν δὲ λήξιν ἀδιά-
κριτοι ὑφίσταντα, καὶ ἴσως οὐκ ἀπὸ
σχετοῦ ταῦτα τοῖς φήσασιν εἰρη-
σαι. ἐπὶ καὶ συγχρόνῳ ἀμφὶ Λου-
κιανὸς καὶ Πολυδύκης. ἐπὶ γὰρ
Μάρκου τοῦ Αὐτοκράτορος. V.

3 Τητινόν τι) Χρόνῳ δηλωτικὰ
τὰ τρία ταῦτα ἐπιρρήματα, κύρι-
σι. τίς, τίωτα. ὡς οὖν ἀπὸ τοῦ

χθές γίνεται χθισινόν, οὕτως ἀπὸ
τοῦ τῆς, τητινόν. Σημαίνει δὲ τὸ
ἐπείτιον, ἦτοι τοῦ αὐτοῦ ἴτους. τὸ
ὡ [νεοχμὸν] τὸ καιρὸν σημαίνει,
ἀφ' οὗ καὶ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ. καὶ
ἐστὶν ἀπὸ τοῦ ἰσθὲν καὶ τοῦ ἔχω, νεο-
χμὸν, καὶ νεοχμὸν πλεονασμῷ τοῦ
μ. χρᾶται τῇ λήξει Θεουκιδίδης. V.

7 Κυψελόβυστα) Κυ-λίλη λέγε-
ται καὶ ὁ τῶν ὠτῶν ῥύπος. λέγεται
καὶ τὸ κεραμεῖον στενέστερον ἀγ-
γεῖον τὸ ἀπίσσωτον. νῦν δὲ τὸν ῥύπον
ἀκουστίος. V.

L E X I P H A N E S.

Lyc. LEXIPHANES ille pulcher cum libro quid sibi vult?

Lex. Per Iovem, Lycine, scriptum est hornum quod-
dam de meis, musteum.

Lyc. Nempе de musto aliquid nobis scribis?

Lex. Minime equidem; neque mustum nominavi: sed
memineris musteum vocare, quod modo scriptum est. At tu
sordibus [*Gr.* Cypseli] obturatas habere aures mihi videris.

Lyc. Ignosce mihi, sodalis: multum enim de musto ha-

τὸ νεοχμὸν μετέχει. ἀλλ' εἶπέ μοι, τίς ὁ νοῦς τῷ συγ-
γράμματι;

ΛΕΞ. Ἀντισυμποσιάζω τὸν Ἀρίστωνος ἐν αὐτῷ.

ΛΥΚ. Πολλοὶ μὲν οἱ Ἀρίστωνες· σὺ δὲ ὅσον ἀπὸ τοῦ
συμποσίου, τὸν Πλάτωνά μοι δοκεῖς λέγειν.

ΛΕΞ. Ὁρθῶς ἀνέγνωνς· τὸ δὲ λεγόμενον, ὡς ἄλλω
παντὶ ἀνόητον ἂν ἦν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ὀλίγα μοι αὐτοῦ ἀνάγνωθι τοῦ βιβλίου,
ὅπως μὴ παντάπασιν ἀπολειποίμην τῆς ἐστιάσεως. νέ-
κταρος γάρ τινας ἔοικας οἰνοχοῆσαι ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ.

ΛΕΞ. Τὸν μὲν εἴρωνα πέδοι κατάβαλε· σὺ δὲ εὐπό-
ρα ποιήσας τὰ ὦτα, ἥδη ἄκουε· ἀπέστω δὲ ἡ ἐπιβύστρα
ἢ Κυψελίς.

ΛΥΚ. Λέγε θάρρῶν· ὡς ἔμοιγε οὔτε Κύψελός τις,
οὔτε Περύανδρος ἐν τοῖς ὡσὶ κάθηται.

6 Ἀνίγας) Ἀνιολόγισα. V.

11 Πεδοῖ κατάβαλε) Ἰσως ἀπὸ
τοῦ χαμαὶ πρὸς πύον κατάβαλε. V.

13 Ἡ Κυψελίς) Ὁῦτως ὁ ῥόπος
τῶν ὠτῶν λέγεται κυψελίς, καὶ τὸ
δοτρακεῖν ἀγγεῖον, ᾧ τοὺς ἄρτους

ἀποτίθεται. ἐν ᾧ καὶ ὁ Κερύθου
τύραντος ἀρτιγίπτατος ὑπὸ τῆς μα-
τρὸς κατακρυβεῖς, Κύψελος ἀνομά-
σθη. ἀμφω δὲ ἔτε κυψελίς καὶ ἡ
κυψέλη, παρὰ τὸ κρύβειν τὸν ἴλον
ἐρρήθησαν. V.

bet musteum. Sed dic mihi, quod scripti consilium est?

Lex. Convivio instruendo aemulor filium Aristonis.

Lyc. Multi sunt Aristones: tu vero, quantum e convi-
vii mentione suspicor, dicere mihi Platonem videris.

Lex. Recte agnovisti: sed quam istud dictum ignorabile
fuit cuivis alii!

Lyc. Ergo mihi pauca lege de libro, ne omnino convivio
illo excludar. Videris enim nectar nobis de illo ministraturus.

Lex. Illum quidem cum irrisione simulatorem animum &
linguam solo allide: tu vero commeabiles fac aures, & iam
audi: absit vero obturatix illa Cypselis.

Lyc. Quin tu audacter dicito: neque enim Cypselus, ne-
que [filius illius] Periander in auribus mihi residet.

ΛΕΞ. Σκόπει δὴ μεταξύ ὅπως διαπεραίνομαι, ὦ Λυκῖνε, τὸν λόγον, εἰ εὐαρχός γε ἐστὶ, καὶ πολλὴν τὴν εὐλογίαν ἐπιδεικνύμενος, καὶ εὐλεξίς, ἐτι δὲ εὐώνυμος.

ΛΤΚ. Ἐοικε τοιοῦτος εἶναι, σός γε ὦν. ἀλλ' ἄρξαι ποτέ.

ΛΕΞ. Εἴτα δειπνήσομεν, ἥ δ' ὅς ὁ Καλλιπλῆς· εἴτα 2 τὸ δειλινὸν περιδινησόμεθα ἐν Λυκείῳ· νῦν δὲ ἡδὴ καιρός ἐστι χρίσθαι τὸ ἡλιοκαῖς. καὶ πρὸς τὴν εἴλην θέρεσθαι, καὶ λουσαμένους, ἀρτοσιτεῖν καὶ ἡδὴ γε ἀπιτητέα. σὺ δέ, ὦ παῖ, στλεγγίδα μοι, καὶ βύρσαν, καὶ φωσώνια, καὶ ρύμματα, ναυστολεῖν ἐς τὸ βαλανεῖον, καὶ τυπίλουτρον κομίζειν. ἔχεις δὲ χαμάζε παρὰ τὴν ἐγγυοθήκην δὴ ὀβολῶ. σὺ δὲ τί καὶ πράξεις, ὦ Λεξιφάνες, ἥξεις, ἢ ἐλινύσεις ἐτι αὐτόθι; καὶ γὰρ, ἦν δ' ἐγὼ,

2 Εὐαρχος) Τὸ μὲν εὐαρχος, τὸ καλὴν ἀρχὴν ἔχων, εὐλογος δὲ, τὴν συνθήκην εὐαρχωστος, εὐλεξίς δὲ καὶ εὐώνυμος, τὸ εὐπρεπίσει ὀνόμασι καὶ λέξεσι χρώμενος. V.

5 Ἡ δ' ὅς) Εἰπὼν αὐτός. V.

7 Εἴλην θέρεσθαι) Ἀλία καὶ αὐγὴ ἡλίου θερμαίνεσθαι. V.

9 Ὡ παῖ στλεγγίδα) Στλεγγίς, ἡ ἔστρα. ὡς δὲ τὸ χρίνιον οὕτω καλεῖν. φωσώνια δὲ ταιρίας λέ-

γει ὀθανίνας. ρύμματα τὸν σάπανα ἢ καὶ τὸ νίτρον. ἐχρῆντο γὰρ καὶ νίτρον οἱ παλαιοὶ ἐν τοῖς λουτροῖς. ναυστολεῖν τὸ βαστάσαντα ἄγειν. τὸ ἐπὶ λουτρῶν δὲ τὸ ἐν τῇ συνθείᾳ βαλανιχόν. ἐγγυοθήκη δὲ τὸ κιβώτιον, ἐν ᾧ ἐστὶν ἀσφαλῆς καὶ ἐγγυῶς καταθεῖται. V.

13 Ἐλινύσεις) Ἐπὶ τοῦ ἐπίσχεις, καταμίνεις. V. (Βραδυνοῖς C. Abb. Et V. alter.)

Lex. Considera autem interea, quomodo peragam, Ly-
cine, sermonem, num beneprincipiatus sit, multamque be-
neloquentiam ostendens, & bonis verbis constans, bonif-
que insuper nominibus.

Lyc. Videtur talis esse, tuus cum sit. Sed incipe tandem.

Lex. Tum coenabimus, inquit Callicles: tum ad vesperam gi-
ros faciemus in Lyceo. Nunc autem tempus est ungi in sole, &
ad vaporem illius calefieri, & cum laverimus, panem gustare. Et
iam eundem. Tu vero, puer, strigilem mihi, & pellem, & lintea,
& saponem, classe advehito in balneum, & balneatoris mercedem
ferro: habes autem humi prope armarium obolos duo. Tu vero
quid ages, Lexiphanes, veniesne, an hic adhuc moraberis? Quin

Lucian. Vol. V.

M

τρίπαλαι λουτιῷ. οὐκ εὐπώρας τε γὰρ ἔχω, καὶ τὰ ἀμ-
φι τὴν τράμιν μαλακίζομαι, ἐπ' ἀστράβης ὀχηθεὶς. ὁ
γὰρ ἀστραβηλάτης ἐπέσπερχε, καίτοι ἀσκαλιάζων
αὐτός· ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῷ οὐκ ἀκμῆς ἦν τῷ ἀγρῷ· κατέ-
λαβον γὰρ τοὺς ἐργάτας λιγυρίζοντας τὴν θερμὴν ὥδην·
τοὺς δὲ τὰ Φον τῷ ἐμῷ πατρὶ κατασκευάζοντας. συντυμ-
βωρυχήσας οὖν αὐτοῖς, καὶ τοῖς ἀναχοῦσι τὰ ἀνδρα,
καὶ αὐτὸς ὀλίγα συγχειροποιήσας, ἐπείνους μὲν διαΨῆ-
κα, τοῦ τε κρύους ἐνεκα, καὶ ὅτι καύματα ἦν. οἷσθα δὲ

1 Οὐκ εὐπώρας) Ἀπὸ τοῦ πο-
ρεύεσθαι δυνάμενος. V. (εὐίσταμαι
V. alter.)

2 Τὴν τράμιν) Οἱ μὲν τὸ τρῆμα
τῆς ἰδρας· οἱ δὲ τὸ ἀπὸ τούτου μέχρι
τῆς ἀρχῆς τοῦ βαλάνου χωρίον, ὃ
καὶ ὑποταῦρεν καλεῖσιν. ἰστί δὲ
καὶ γραμμὴν ἔχον ἐπανιστηκύναι,
ὁμίαν ραφῆ. V.

ibid. Ἐπ' ἀστράβης) Ἀστράβη
τὸ σάγμα ἢ τοὶ ἢ σέλλα. τοὺς οὖν τὰ
συσταγμένα ζῶα ἐλαύνοντας ἵστικι ὁ
καινολόγος ἀστραβηλάτας καλεῖν,
ὡσπερ καὶ ἀρματηλάτας εἰσθαμν
καλεῖν τοὺς ἐλαύνοντας τοὺς ἵππους,
οἱ τινες τῷ ἄρματι ὑπεξεύχθασιν.
ἄλλοι δὲ ἀστράβην ὡς Ἀθηναῖοι, τὴν
ἀζυγα φασὶν ἡμίονον, ἱφ' ἧς ὀχού-
μεθα. ἀπὸ τούτου καὶ ἀστραβηλά-
τας τοὺς ὀπαδοὺς τούτων φασί. V.

3 Ἀσκαλιάζων) Ἀσκαλιάζειν τὸ
ἱφ' ἐνὶ πυδὶ βεβηκῆτα οὕτω κινεῖ-

σθαι. τὸ δὲ ἰστί ἄλλοσθαι. μανί-
ποδι γὰρ τί ἄλλο εἰς κίνησιν περι-
λείποιο, ἢ ἄλλοσθαι; ἀσκαλιά-
ζοντι οὖν ἀπὸ τοῦ μοιέποδι πύδου-
τι. V.

7 Ἀνδρα) Τὰ χεῖλη τῶν ποτα-
μῶν λέγουσι διὰ τὸ εἶναι ἱστικα καὶ
διερά. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀναχάματα
λέγει διὰ τὸ ὑπερβαίνειν εἶναι τοὺς δι-
εῖραν. Ἀνδρα μέρος τοῦ κίππου. G.
(Scholion sequens omisi, quod ex
Luciani tantum textu sumtum,
nihil huc faciebat.)

9 Καὶ ὅτι καύματα ἦν) Ἐοικε τὰ
ἀπὸ τοῦ κρύους γινόμενα ἐγκαύμα-
τα εἰς τὸ εἶναι ἡμῶν λέγειν. ἀνά-
ματα δὲ, τὰ ἀρότρον ἐξεργασμένα
πιδία. σκάνδιχος καὶ βράκατα, ἢ
ὡν λαχάνην. κάχρυς δὲ, σίτηρον
ὄσπριον. τὸ δὲ ἰδάρην τὸν ὄβρον ἀπὸ
τοῦ ἀνισύρου, ἐτρέβην τὸν ὑποταῦ-
ρον, ἢ τοὶ τὰν τράμιν. λακιδίπωλις

ego etiam, inquam, ter olim est quod lavatorio: nec enim satis
bene habeo, & circa perinaeum infirmus sum, clitellaria mula ve-
ctus. Agaso enim nimis urgebat, quamquam ipse claudicationem
per utres ludens. Sed neque in ipso rure fatigationis expertus fui:
deprehendebam enim operas aestivam cantionem minurientes, par-
tim vero sepulcrum parantes meo patri. Cum ergo effodissem cum
illis sepulcrum, & his, qui ad ripas terram aggerant, & ipse ma-
nibus laborem adiuvissem, illos quidem dereliqui, cum frigoris
causa, tum quod essent usiones: nosse autem, in frigore vehementer

ὥς ἐν κρόσι σφοδρῶ γίνεται τὰ καύματα. ἐγὼ δὲ περιελθὼν τὰ ἀρώματα, σκόροδά τε εὖρον ἐν αὐτοῖς πεφυκότα, καὶ γηπαττάλους τινὰς ἀνορύξας, καὶ τῶν σκανδίκων, καὶ βρακάνων λαχανευσάμενος, ἔτι δὲ κἀχρὺς πριάμενος (οὐπῶ δὲ οἱ λειμῶνες ἀνθοσμῖαι ἦσαν, ὡς αὐτοποδητὶ βαδίζειν) ἀνατεθεὶς ἐπὶ τὴν ἀστράβην, ἐδάρην τὸν ὄρρον. καὶ νῦν βαδίζω τε ὀδυνηρῶς, καὶ ἰδίῳ θανά, καὶ μαλακίῳ τὸ σῶμα, καὶ δέομαι διανεύσαι ἐν τῷ ὕδατι ἐπιπλεῖστον, χαίρω δὲ μετὰ κάματος ἀπολού-

δι, ἢ τὰ ἀλλισμένα ὄσπρια, ἥτοι τὰ βεβρυγμένα παλῦσα. οἱ δὲ ἰατροὶ λίκιδον φασὶ, καὶ τὸ τοῦ αὐοῦ ἄχρην. γρυμαιοπάλης δὲ ὁ τὰς εὐτελεῖς ὀσπράς πιπράσκων. σίλγην δὲ πυρίκτας δὲ καὶ ἰγκρυφίας ἄρτοι εἰσιν· ὁ μὲν ἐν κλιβάνῳ, ὁ δὲ ἰγκρυφίας ἐπὶ τῇ σπεύδῃ ἀπτημῖος. γάτεια δὲ τὰ κρόμμυα. εἶβος δὲ τὸ περιτραχίλιον, ἀπὸ τῶν ὀπιῶδων, κρίας. λογάσιον δὲ, τὸ ὑπὸ τὸν τράχηλον, καὶ μάλιστα τῶν βοῶν. σίλλος δὲ ἴστιν, ὁ διάστροφος τοῦς ὀφθαλμούς. ἡδύνη δὲ, τὸ σκευάζειν ἥτοι μαγειρεύειν. κάρδοπος δὲ ἡ μάκτρα, ἥτοι ἡ πλατεία σκάφη. ξηραλοιφεῖν δὲ ἴστι, τὸ ἀνευ λουτροῦ ἀλείφειν εὐλαίῳ. γτάμονα δὲ, τὸ τοῦ σκιατηρίου τῆς σκάφης ἥτοι τοῦ ἡρελογίου μίσον ἱπανιστικὸς κανόνιον λέγει, ὃ τὰς ἄρας δεικνύει τῇ ἑαυτοῦ σκιά. πόλον δὲ τὸ μίσον καὶ κοῖλον τοῦ κντοῦ ἡρελογίου λέγει.

χοριμάντας δὲ τοὺς σύγγκλυδας εἶμαι, καὶ σφοδρόδεις φρεσὶ. βύζην δὲ ἐπιρρηματικῶς ἀχρυστέον τὸ οἰοῦναι διὰ τὴν συνίχθειαν τοῦ ὄχλου καὶ τὴν πύλινον παμφεβυσμίας ἰσταναι, καὶ ὡδεῖν τε καὶ ὡδίζεσθαι. τοῦτο γὰρ τὸ ὡδίζεσθαι σημαίνει, τὰ χέρα δὲ δηλονότι δεικνύει τὰς χείρας σημαίνει τῶν ὀφθαλμῶν. σκαρδαμύττειν δὲ, τὸ σκαίρειν πυκνὰς τὰ βλέφαρα. φαρμάκιν δὲ τὰ ὀμματα φρεσὶ, ἀντὶ τοῦ φαρμάκου ἥτοι ἰατρίας δεῖσθαι. V.

3 Γηπαττάλους) Γραι. γῆ πατάλους. G.

ibid. Σκανδίκων καὶ βρακάνων) Εἶδη λαχάνων εἰσὶ σκάνδικας καὶ βράκανα. V.

4 Βρακάνων) Δύσπλεστα λαχάνια. V. Ἀγρία καὶ οὐσπλεστα. Coll.

ibid. Κἀχρὺς) Ὀσπριοι. V.

8 Διανεύσαι) Ἀντὶ τοῦ κολυμῆσαι. V.

usfiones exsistere. Ego autem obiens vernacula, et aliaque inveni ibi nata, & effossis quibusdam terrae clavis, & scandicibus, & braconis pro olere lectis, erutisque insuper cachrybus, (nondum autem odorifera erant prata, ut meis ipse pedibus ambulare mallet) in mulam iterum impositus excoxiatus sum in perinaeo, & nunc incedo cum dolore, & sudo frequenter, & languco corpore, atque opus habeo pernatare in aqua plurimum. Gaudio autem fessus ab-

3 μενος. Ἀποβρέξομαι οὖν καὶ αὐτὸς τὸν παῖδα, ὃν εἰκὸς ἢ παρὰ τῇ λεκιθοπώλιδι, ἢ παρὰ τῷ γρυμαιοπώλῃ με περιμένειν. καίτοι προηγόρευτο αὐτῷ ἐπὶ τὰ σέλγη ἀπαντᾶν. ἀλλ' εἰς καιρὸν οὕτοσὶ αὐτὸς ἐμπολήσας γε ὡς ὀρῶ πυριάτην τέ τινα, καὶ ἐγκρυφίας, καὶ γήτεια, καὶ Φύκας, καὶ οἶβον τουτονὶ, καὶ λωγάνιον, καὶ τοῦ βοῦς τὸ πολύπτυχον ἐγκατον, καὶ Φώκτας. Εὐγε, ὦ Ἀττικίων, ὅτι μοι ἄβατον ἐποίησας τὸ πολὺ τῆς οδοῦ. Ἐγὼ δὲ, ἢ δ' ὅς, σίλλος, ὦ δέσποτα, γεγένημαι, σὲ περι-
ορῶν· σὺ δὲ ποῦ χθές ἐδείπνεις; μῶν παρὰ Ὀνομακρίτῳ;

2 Λεκιθοπώλιδι) Λεκιθόπαλις ἢ τὰ ἀλλοεσμένα ὀσπρια, ἢ τὰ βιβρυγμένα παλῦσσα, οἳ δὲ ἱατροὶ λίκιθον φασὶ τὸ τοῦ αἰσίου ὄλεον. V.

ibid. Γρυμαιοπώλῃ) Γρυμαιοπάλης δὲ ὁ τὰς εὐτελεῖς ὑπάρας πιπράσκων. V. At in altero Ms. V. sic legitur: Γρυμαιοπάλῃ) Ἐστὶ δὲ ὁ τὰ εὐτελεῖς σκευάρια πωλῶν, παρὰ τὸ γρυῦ. Οὕτως δὲ Ἀθηναῖαι τὸν ῥύπον φασὶ τῶν ὀνύχων.

3 Τὰ σέλγη) Κοινὰ δειπνητήρια. V.

5 Πυριάτην) Πυριάτης δὲ καὶ ἐγκρυφίας. ἐπὶ τῇ σπουδῇ ἀπτημένος. V.

ibid. Γήτεια) Τὰ κρίμνα. V. Ita hic editum invenio. At supra recte κρίμνα.

6 Οἶβον) Περιτραχύλιον ἔπεισεν. V.

ibid. Λωγάνιον) Λωγάνιον δὲ ὑπὲρ τὸν τραχέλιον, καὶ μάλιστα τῶν βοῶν. V. At in altero eiusdem Vossii Cod. in forma, quam quartam vocant, idem Scholion sic legitur: Λωγάνιον) Ἀμβραχιᾶται καὶ Ἡπειρώται τὸ ἀπὸ τοῦ τραχέλιου φασὶ τῶν βοῶν ἀγόμενοι χελύσσημα, καὶ λέγουσι εἰς τὸ μεταξὺ τῶν βραχιόνων, ὡς φασὶ ὁ Διογύσιος ὁ Ἰτυκαῖος. ἔστι δὲ ἡ Ἰτύχη πέλις Σικελίας. ἔοικε δὲ εὖ βοῦς λέγειν λωγάνιον, ἀλλὰ ζῶον ἰτίραν τὴν στυβύνιον. τὸ τῶν βοῶν δὲ ἀχρηστον τοῦτο τὸ μέρος ὁ καὶ λαμύριδα φασί.

9 Σίλλος) Ὁ διαστρίφας τοὺς ὀφθαλμούς. V.

lui. Decurrat igitur ipse quoque ad puerum, quem credibile est aut apud pisorum venditricem, aut salsamentarium me expectare. Quamquam praedictum ipsi fuerat, ut occurreret ad panes. Sed opportune hic ipse adest, mercatus, ut video, clibanarium panem, & alios subcinericios, & cepas, & fucas, & illum oebum, & illud multorum foliorum bovis intestinum, & phoetas. Euge, Atticio, compendi mihi fecisti maiorem viae partem. Ego vera, inquit ille, strabus, here, factus sum, te dum circumspicio. Tu vero ubi coenabas heri? num apud Onomacritum? Non per Iovem, inquam,

οὐ μὰ Δί', ἣν δ' ἐγὼ, ἀλλ' ἀγρόνδε ὠχόμεν, ψύτταν
κατατείνας, οἷσθα δὲ ὡς Φίλαγρός εἰμι, ὑμεῖς δὲ ὥσως
ᾧσθ' ἐ με λαταγεῖν κοττάβους· ἀλλ' εἰσὼν, ταῦτά τε

1 Ψύτταν) Ταχίας. V. Sed in altero eiusd. Cod. sic legas: 'Ωχί-
μην ψύττα) 'Απὸ τοῦ ταχίας θα-
μῶν. Sed M. Ψύττα κ.) Ταχίας
εὐραμῶν.

2 Κατατείνας) Δρομῶν. V.

3 Λαταγεῖν) Τὸ δι λαταγεῖν τὸ
στόμα πληροῦν ἢ ὕδατος ἢ οἶνου, καὶ
τῇ πλάστιγγι ἐναποκρίνει. ἢ βαρυ-
νομένη τοῖς ἀνδριανταρίοις προσί-
χρυσεν ὑποκείμενοις καὶ κοττάβην
ἀπαιτεῖ &c. de Cottabo require
in fine Plauti impressi Mediola-
ni. G.

Λαταγεῖν κοττάβους) Εἶδος παι-
δίας ὁ κοττάβος τοιοῦτο. μίον ἵστα-
ται Χάραξ ἀνωθεν ζυγὸν κατὰ κο-
ρυφὴν ἐπαιωρῶν. καθικαίτεροι δὲ ἀ-
κρον ὁ ζυγὸς πλάστιγγας φέρει, ἀν-
δριανταρίων ταῖς πλάστιγγαι ὑπο-
κείμενοι. ὁ κοττάβιζαν τείνουν λα-
βὼν εἰς τὸ στόμα ὕγρον ὅστις οὐ οἶνου
ἢ ὕδατος, καὶ πλῆσαι τῆς γνάθου,
ἀφίκει διὰ τῶν χειλῶν ὑπὸ μίαν
σταγόνα τοῦ ὕγρου κατὰ τῶν πλα-
στιγγῶν. αἱ δὲ διεξάμναι κοῖλαι
οὔσαι, καὶ καθελκόμεναι τῷ βάρει,
κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν τοῦ ὕγρου φέ-
ρονται κατὰ τῶν ὑποκείμενων ἀν-
δριανταρίων, καὶ κρύσσονται ἀπὸ μέ-
ρους ἑκατέρω κατὰ τὴν ἑτεροζυγίαν
τοὺς ἀνδριαντάς ποῖον ἔχον ἀποτε-
λεῦσιν, εὐφραίνει τὸν ἥρωτα, ὡς τῶν
παιδικῶν κατευστοχούντα. ἑρωτικὴ
γὰρ ἡ παιδιὰ. εἰ δὲ τῶν πλάστιγγ-
ων ὁ λάταξ διαμαρτοί, ἠτᾶσθαι
ὡς καὶ ὁ ἥρω, καὶ ὑπὸ τῶν παιδικῶν
ἠμελῆσθαι. καλοῦνται δὲ τὰ ἀν-
δριαντάρια μάνεις. Οἱ ἀκριβέστερον

διὰ πρὸς κοττάβων διαλαβόντες, δύο
φασὶν εἶναι εἶδη κοττάβων, κατ-
ακτῶν, καὶ δι' ὀξυβάφων. ὁ μὲν
κατακτὸς τοιοῦτος. ἢ τὶ οἰκτὴ λυ-
χνεῖν ὑψηλὸν ἔχον ἐν αὐτῷ ποσῶ-
πον τι, ὃ ἐκαλεῖτο μάνης, ἐφ' οὗ εἶδε
πισεῖν τὴν καταβαλλομένην πλά-
στιγγα, ὡς Ἀριστοφάνης φησὶ. Γε-
νίσσεται γοι τῶν κατακτῶν κοττά-
βων. ὁ δὲ δι' ὀξυβάφων τοιοῦτος.
ἀγγεῖν τι λυτρυρίδι οἰκτὸς πλῆρες
ὕδατος ἐτίθεται, ὀξυβάφωι χειρὶ ἐπι-
πλέονταν, ἅπρ' ἢν καταδύειν ταῖς
ἀπὸ τῶν στομάτων προέουσας λά-
ταξιν ὁ ἄγων. (Ἀριστοφάνης Ἀφρο-
δίτης γοῖας. Ἐγὼ πρὸς τὸν κατ' αὐ-
τὸν κοττάβην ἀφίκει, ἐπὶ τὴν πλά-
στιγγα ποίησεις πισεῖν πλάστιγγα
ποιεῖν τοῦτο τὸ) πλάστιγγας δὲ τὸ
ὑποκείμενον ἀνω τὸ μικρὸν, τὸ πινα-
κίσκιον λέγεται. ἔαν οὐ μόνον τὸν αὐ-
τῆς, ἐπὶ τὸν μάνην πισεῖται. παρῆλθε
δὲ ὁ κοττάβος εἰς τὰ συμπόσια, ἀπὸ
τῶν περὶ Σικελίαν πρῶτον εἰσαγα-
γόνταν. πρὶς δὲ τούτοις κυκλοτερεῖς
ἐποιοῦντο οἱ δεῖπνοι, ἵνα πάντες, εἰς
τὸ μέσον τιθέντες τοῦ κοττάβου,
ἔχοιν ἐξ ἴσων τῶν ἀποστάσεων ταῖς
λάταξι βάλλειν, καὶ περὶ νίκης ἀγα-
νίζεσθαι. οὐ τῷ βάλλειν δὲ μόνον
ἐφιλοτιμούντο, ἀλλὰ καὶ τῷ κα-
λῶς, ἐπὶ γὰρ τοῦ ἀριστεροῦ ἀγκῦτος
τις αὐτὸν ἐπερείσας, ὕγρως ἀφίκει
τὴν λάταγα, ὡς οἷτος μίγα φρονεῖν
ἐπὶ τῷ κοττάβιζιν ἢ ἐπὶ τῷ ἀκον-
τίζειν. δοκεῖ δὲ μοι καὶ τὸ ἐπὶ τῇ
συνηθείᾳ κοττάβιζιν ἀπὸ τούτου βαρ-
βαρῶς καὶ παρακικιμμένως ἐρη-
σθαι. V.

verum rus abieram, cito percurrens: nosti autem, quam sim amans
ruris. Vos autem forte putabatis, me sonare cottabos. Sed intro-
abi, haecque & alia condito, & expurga mactram, ut lalucinas

καὶ τὰ ἄλλα ἡδύνειν, καὶ τὴν κάρδοπον σμῆν, ὡς Θρι-
 4 δακίνας ματτατε ἡμῖν. Ἐγὼ δὲ ξηραλοφῆσω ἀπελθών.
 καὶ ἡμεῖς, ἥ δ' ὅς ἄ Φιλῶνος, ἐγὼ τε καὶ Ὀνόμαρχος,
 καὶ Ἑλλάνικος οὕτως ἐψόμεθα. καὶ γὰρ ὁ γνώμων
 σκιάζει μέσσην τὴν πόλιν. καὶ δέος μὴ ἐν λουτρίῳ ἀπα-
 λουσώμεθα, κατόπιν τῶν Καριμάντων, μετὰ τοῦ σύρ-
 Φακος βύζην ὥστιζόμενοι. καὶ ὁ Ἑλλάνικος ἔφη, Ἐγὼ
 δὲ καὶ δυσωπῶ, καὶ γὰρ τὰ κόρα μοι ἐπιτεδόλωσθον,
 καὶ σκαρδαμυκτῶ θάμα, καὶ ἀρτίδακρὺς εἰμι, καὶ τὰ
 ὄμματά μοι Φαρμακᾶ, καὶ δέομαι Ἀσκληπιάδου τινὸς
 ὀφθαλμοσόφου, ὃς τaráξας, καὶ ἐγχεάς μοι Φάρμα-
 κον, ἀπερυθριάσαι ποιήσει τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ μηκέτι

1 Ἠδύνειν) Σκιιάζειν, ἅτοι μα-
 γιρεύειν. V.

ibid. Κάρδοπον) Μάκτραν. V.

ibid. Σμῆν) Καθαίρειν. V.

ibid. Θριδακίνας) Ἄστους. V.
 At in altero eiusd. Cod. legas:
 Ὡς Θριδακίνας) Εἶδος ἄρτων αἱ
 Θριδακίαι.

2 Ξηραλοφῆσαι) Ἄνευ λουτροῦ
 ἀλείφεισθαι ἰλαίφ. V.

4 Ὁ γνώμων σκιάζει μέσσην τὴν
 πόλιν) Τοῦ ὁρολογίου μέσσην, οὗ
 σκιά δείκνυσσι τὰς ἡμέρας. V.

7 Βύζην) Ἐπιρρηματικῶς γὰρ τὸ
 στίξασθαι σημαίνει. καριμάντας δὲ
 τοὺς συγκλύδας καὶ συρφετώδεις κα-
 λεῖ. V.

8 Δυσωπῶ) Ἀμβλυώττω. V.
 Κακῶς διακείμεναι τοὺς ὄπας. M.

ibid. Ἐπιτεδόλωσθον) Ἐτέρω-
 τον. V. Ἐπιτετάραχθον. C. Ταράτ-
 τετον. σκτιζέτον. B.

12 Ἀπερυθριάσαι) Τὸ ἰρύθημα
 ἀποκαθάραι. V. In altero eiusdem
 hoc sic legitur: Ἀπερυθριάσαι)
 Ἐπίτηδες ὁ παιγνίσμας τὸ ἀπερυ-
 θριάσαι τίθειαι διὰ τὸ γελῶτον.

nobis subigatis. Ego vero ad siccam unctiōnem discedam. Nos
 vero, inquit Philinus, ego nempe, & Onomarchus & Hellani-
 cus sequemur. Etenim gnomon mediam iam aream inumbrat, &
 metus est, ne in turbido aliorum sordibus balneo abluamur, post
 Carimantes, cum facce plebis confertim trudendi. Et Hellanicus,
 Ego vero, inquit, etiam aegre video: etenim utraque mihi pu-
 pillula turbida est, ac frequenter conniveo, & facilis lacrimarum
 sum, & medicamenta desiderant oculi, atque Asclepiade quodam
 oculorum sapiente indigeo, qui confuso & infuso medicamento fa-
 ciat, ut erubescere desinant, ut poro amplius lipprosi sint, neque

λημαλέους εἶναι, μηδὲ διερόν βλέπειν. Τοιαῦτα ἅττα 5
 διεξιόντες ἅπαντες οἱ παρόντες, ἀπήειμεν· καί περ ὁπότε
 ἤκομεν εἰς τὸ γυμνάσιον ἀπησθήμενοι ἤδη, ὁ μὲν τις ἀ-
 κροχαιασμῶ, ὁ δὲ τραχηλισμῶ, καὶ ὀρθοπάλῃ ἐχρήτο,
 ὁ δὲ λίπα χρισάμενος, ἐλυγίζετο, ὁ δὲ ἀντέβαλετῶ κω-
 ρύκῳ, ὁ δὲ μολυβδοαῖνας χερμαδίους ἀράγδην ἔχων, ἐχει-
 ροβόλει. εἶτα συντριβέντες, καὶ ἀλλήλους κατανωτισά-
 μενοι, καὶ ἐμπαιζάντες τῷ γυμνασίῳ, ἐγὼ μὲν καὶ Φι-
 λῖνος ἐν τῇ θερμῇ πνέλῳ καταιονηθέντες, ἐξήειμεν· οἱ λοι-
 ποὶ δὲ τὸ ψυχροβαθεὺς κάρα δελφινίσαντες, παρένεον
 ὑποβρύχιοι θαυμασίως. ἀναστρέψαντες δὲ αὖθις ἄλλος
 ἄλλα ἐδῶμεν. ἐγὼ μὲν ὑποδησάμενος, ἐξυύμην τὴν κε-

1 Λημαλέους) Συν λήμαις. V.

ibid. Διερόν) Ὑγρόν. V.

3 Ἀπησθήμενοι) Ἀπὸ τοῦ ἀπο-
 δυσαίμενοι. ἐσθίματα γὰρ τὰ ἱμά-
 τια. ὅμοι δὲ μοι αὐτὸς ταῦτα, τοῦ
 γελοίου καλῶς γε ποιῶν, διαπλάτ-
 τειν, ὅς καὶ προφάσεις μὴ ὑπόψης
 γέλωτος, αὐτὸς αὐτοῦσι προφά-
 σεις οὐ διαλείπει. V.

7 Συντριβέντες) Ἀπὸ τοῦ ἀλλή-
 λους διατρίψαντες καὶ ἀναβάντες ἄλ-
 λους, ὁ ποιεῖν εἰσάγειν ἐπὶ τινὶ

παιδίῳ οἱ νεώτεροι ἀναβαίνοντες ἐπὶ
 τῷ τοῦ ἡττημένου, ἵθιεν καὶ κα-
 τανωτίζοντο εἰπὶν. τὸ δὲ ἐμπαι-
 ζαντες, οἷον παίζαντες ἐν τῷ γυ-
 μνασίῳ. ψυχροβαθεὺς δὲ, τῇ ψυχρῇ
 φρεσὶ πύελον, ἐν ᾗ φρεσὶ ὑποδύτης
 ὡσεὶ δελφίνος τὰς κάρας κυβιστῶν-
 τες ὑπὸ τῷ ὕδατι ἐκοιμήσονται. τὸ
 δὲ ἐξυύμην, ἀπὸ τοῦ ἐκτενίζω. ὁδοι-
 ποιοῦν γὰρ ζύστειν τὸ κτίειν
 φρεσὶ, κηπίον δὲ καὶ σκαφίον εἶναι
 κουράς. V.

*humidum videant. Talia quaedam disputantes praesentes omnes ;
 absumus. Et cum venissemus in Gymnasium exvestiti iam, unus
 quidem exercitatione extimarum manuum, alius supinandi, & lu-
 bae erectae utebatur. Alius vero pingui unctus inflectebat se: alius
 obiciebat se coryco: alius autem plumbeas manum implentes
 cum fragore manibus iactabat. Deinde contriti [frictione usi],
 cum tergis nos invicem portassemus, atque illissemus [lulissemus
 in] Gymnasio, ego quidem & Philinus in labro calido per-
 fusi exsumus. At reliqui caput frigidae Delphinatorum instar immer-
 gentes, admirabiliter sub aqua adnabant. Reversi autem rursus
 alio, alia alii faciebamus. Ego quidem subligatus, radebam ca-*

Φαλὴν τῇ ὀδοντωτῇ ξύστρα. καὶ γὰρ οὐ κηπίον, ἀλλὰ σκαΐον ἐκεκάρμην, ὡς ἂν οὐ πρὸ πολλοῦ τὸν κόννον, καὶ τὴν κορυφαίαν ἀπακεκομηκώς. ἄλλος ἐθερμστράγει, ὃ δὲ ἡμεῖς τὸν ἡστίον, ὃ δὲ ἀραιὰς ποίων τὰς ραφανίδας, ἐμυστίλατο τοῦ ἰχθυηροῦ ζωμοῦ, ἄλλος ἥσθιε Φαυλίας, 6 ὃ δὲ ἐρρόθει τῶν κριθῶν. Καίπειδ' ἡ καὶ οὐκλαδίαι, καὶ ἀσκάνται. τὸ μὲν δὴ δεῖπνον ἦν ἀπὸ συμφορῶν. παρεσκεύαστο δὲ πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχyla ὕεια, καὶ σχελίδες, καὶ ἡτριαῖα, καὶ τοκάδος υἱὸς τὸ ἐμβρυοδόχον ἔντερον, καὶ λοβὸς ἐκ

1 Κηπίον) Εἶδος κουρῆς. V.

2 Σκαΐον) Εἶδος κουράς. V.

7 Ὀκλαδίαι) Ὀκλαδίας μὲν δίφρος, ἢ ἀναπαύστραν φασίν. ἀσκάτης δὲ, ὃ εὐτελὲς κράββατος. συμφορῶν δὲ διαπαίζων εἶπεν τὸν ἱρανόν. V.

ibid. Ἀσκάνται) Ἀσκάτης εὐτελὲς κράββατος. V.

9 Δίχyla ὕεια) Τὰ τῶν ποδῶν ἄκρα τῶν ὤων, ἡδεῖα ὄντα καὶ ἐδάδιμα. ὡσαύτως καὶ αἱ σχελίδες τὰ ἀπὸ τῶν κελῶν τῶν ζώων εἰς μῆκος ἀφαιρούμενα, ἅπερ φασίν ἀκρονάρια. V.

ibid. Σχελίδες) Τὰ ἀπὸ τῶν σκελῶν τῶν ζώων εἰς μῆκος ἀφαιρούμενα, ἅπερ φασίν ἀκρονάρια. V. alter in fol.

10 Καὶ τοκάδος υἱὸς) Ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶν ζώων ἐκκύαζον οἱ τῶν παλαιῶν ρισφάγοι βρώμα τι, συγκόπτοντες πολλὰ κρία καὶ τυροὺς. καὶ πόουν αὐτοῖς βρώματα. V.

ibid. Ἐμβρυοδόχον) Τρίμμα ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶν ζώων ἐσκευασμένον. V.

ibid. Καὶ λοβὸς ἐκ ταγίνου) Λοβὸς ἐκ ταγίνου, τὸ ἅπαρ φασὶ τὸ ἀπὸ ταγίνου. μυτιωτὸς δὲ ἐστὶ τρίμμα διὰ σκορδίου καὶ τινῶν ἄλλων. μελιτωταὶ δὲ οἱ ἐκ μέλιτος πλακωυτές. ἀπαρδὸν δὲ ἀλεκτρυνότα, τὸν παραβηκότα. λεικωτάμωτα δὲ βοῦν, τὸν τὸ γυῖμα ἀπεβαλίντα, ὃ ἐστὶν οὐδὺς ἀπὸ γυνετῆς. V.

put radula ex dente facta [pectebam], quippe non in simiam, sed in scaphium ionfus eram, qui non ita pridem barbam & verticem decornaverim [rotonderim]: alius lupinos edebat: alius vomebat ieiunum: alius excavatis raphani frustis hauriebat ius pisculentum: edebat alius phaulias [olivas]: sorbebat alius de hordeis. Ac deinceps cum tempus esset, cubito nixi coenabamus: positae autem erant sellae & grabatuli. Ac coena quidem ipsa erat de collationibus. Parata autem erant multa & varia, & bifida [pedum extrema] suilla, laterum pulpae, sumina, & porcae foetae intestinum embryonem recipiens [vulva], & lobus ex farta-

ταύηνου, καὶ μυττωτὸς, καὶ ἀβυρτάκη, καὶ τοιαῦταί
τινες καρκεῖαι, καὶ θρυμματίδες, καὶ θρία, καὶ με-
λιττοῦται. τῶν δὲ ὑποβρυχίων τὰ σελάχια πολλὰ, καὶ
ὅσα ὀστράκινα τὸ δέρμα, καὶ τεμάχη ποντικά τῶν ἐκ
σαργάνης, καὶ κωπαίδες, καὶ ὄρνις σύντροφος, καὶ ἀλε-
κτρῶν ἤδη ἀπώδως, καὶ ἰχθύς ἦν παράσιτος. καὶ οἷν δὲ
ὅλον ἵπποκαῦ εἶχομεν, καὶ βοὸς λειπογνώμονος κωλήν.
ἄρτοι μέντοι ἦσαν σιφαῖοι, οὐ φαῦλοι, καὶ ἄλλοι νου-
μήνιοι, ὑπερήμεροι τῆς ἐορτῆς· καὶ λάχανα τὰ τε ὑπό-
γεια, καὶ τὰ ὑπερφυῖ· οἶνος δὲ ἦν οὐ γέρων, ἀλλὰ τῶν
ἀπὸ βύρσης, ἤδη μὲν ἀγλευκῆς, ἀπεπτος δὲ ἐτι. Ποτήρια 7.

1 Ἀβυρτάκη) Σκιδύσμα βαρβα-
ρικὸν διὰ καρδέμων καὶ πράσιν. V.
In altero eiusd. Cod. haec sic le-
gebantur: Ἀβυρτάκη) Σκιδύσμα
βαοβαρικὸν διὰ καρδέμ. u καὶ πρά-
σιν. Νυμφοδώρος δὲ ἐν τρίτῃ βαρβα-
ρικῶν νόμων φησὶν, ὡς λυτικῇ τῆς
κοιλίας χρῆσθαι τούτῳ φησὶν τοὺς
βαρβάρους.

2 Θρία) Τὰ φύλλα τῆς συκῆς.
λέγεται δὲ οὕτως καὶ τὸ εἰς αὐτὰ
ἐνδισμύμενον βρώμα. ὡς καὶ τὴν τὰς
ἀσταφίδας τιτὲς ποιοῦσιν εἰς αὐτὰ
συσχευάζοντες αὐτάς, ἀμείλει καὶ
τοῦτο φησὶ σημαίνειν αὐτὸ τὴν, ἐπεὶ

καὶ μελιττοῦται παράκινται, αἱ
εἰσὶν οἱ τὴν λεγόμενοι πᾶπτιλλοι. V.
ibid. Μελιττοῦται) Ἐκ μίλιτος
πλακῶντες. V.

3 Κωπαίδες) Ἐγχέλιος λίγος
βοιωτικῆς, τὰς ἐκ τῆς Κωπαίδος λί-
μνης πολὺ διαφερούσας τῶν ἄλλων.
οἷν δὲ ἵπποκαῦ τὸν κλιβατίτην ἄρια.
V.

ibid. Καὶ ἀλεκτρῶν ἥδη) Τὸν
παρνεκχότα. V. in fol.

7 Ἴπποκαῦ) Κλιβατίτην ἄρια. V.
in fol.

ibid. Λειπογνώμονος) Τοῦ τὸ
γνώμα ἀποβαλόντος. V. in fol.

gine, & alliatum, & abyrtace, similesque quaedam conditurae,
& thrymatides, & involuta foliis, & mellita. Et e marinis car-
tilaginosae multa, & quae corium habent testaceum, & frusta Pon-
tica de sporta, & Copaeae [anguillae], & gallina domestica, &
gallus, qui iam canere desuit, & piscis convictor. Ovem autem
etiam habuimus totam in furno assatam, atque edentuli bovis pe-
dem anteriorem. Verum panes erant siliginiei non mali, & alii de
novilunio, qui sero ad festum venerant, & olera, tum quae sub
terra, tum quae supra illam crescunt. Vinum autem erat non se-
nex, sed de utre, non illud quidem adhuc mustum, sed nondum

δε ἔκειτο παντρεῖα ἐπὶ τῆς δελφινίδος τραπέζης, ὁ κρυψιμέτωπος, καὶ τρυήλης Μεντορουργῆς, εὐλαβῇ ἔχων τὴν κέρκον, καὶ βομβυλίδος, καὶ δειροκύπελον, καὶ γηγενῆ πολλὰ, οἷα Θηρικλῆς ὄπτα, εὐρυχαδῇ τε, καὶ ἄλλα εὖστομα. τὰ μὲν Φωκαῆθεν, τὰ δὲ Κνιδόθεν πάντα μέντοι ἀνεμοφόρητα, καὶ ὑμενόστρακα. κυμβία δὲ ἦν, καὶ

1 Δελφινίδος τραπέζης) Οὕτω λέγεται παρὰ τὸ δελφίναν τύπον τοῦς πίδαας ἔχειν. V.

ibid. Κρυψιμέτωπος) Ὁ διὰ μίγυθος ἐν τῷ ἀνακλᾶσθαι τὸ μέτωπον ἀποκρύπτει. μιτορουργῆς δὲ ἀπὸ Μίτορος τινος ὕδατος τοῦτο κατὰ χρῆσιν τοῦ αἵματος τῶν ποτηρίων. ἄνισαν πρὸς τῷ πυθμίνι μεγάλην ἔχοντα τὴν λαβὴν. ἀφ' οὗ καὶ εὐλαβῇ αὐτὰ κίχλη. βομβυλίδος δὲ τὸ στρουγγύλον, οἷα τὰ νῦν πιθάκια. δειροκύπελλα δὲ τὰ μακρὰ μίτ, εἰς χάνης δὲ τύπον ἐξηρασμένον. γηγενῆ δὲ τὰ ὀστράκεια λέγει. εὐρυχαδῇ τὰ βαθία καὶ πλατιά. εὖστομα δὲ τὰ λεπτιχειλῆ. ἀνεμοφόρητα δὲ τὰ ἐλαφρότερα διὰ λεπτότητα. διὰ καὶ ἐπηγάγει ὑμενόστρακα. κύμβια δὲ, τὰ στρουγγύλα μίτ, βαθία δὲ. καὶ φιαλίδες τὰ στρουγγύλα καὶ ἀβαθῆ. γραμματικά δὲ, τὰ γραμματικῶς ἔχοντα. κυλικεῖον δὲ τὸ δοχεῖον, ὃ ποτηροπλῆτη νῦν καλοῦσιν. ἀκροβάξ δὲ, ὃ μίσσας πᾶς μεθύων. δειροδύφης δὲ, ὃ συνήγορος ἀπὸ τοῦ τὰς δίκας διφᾶν. χρυσόπιπτα δὲ, τὴν χρυσοῦν φρεσίν. λαῖρον, τὸν γυναικεῖον κόσμον λέγει, παρὰ

τὸ ἄνδρ' εἶναι, παρὸς καὶ τὰ ἀνθηλαιμιά φησιν. ἑλλῆβια τὰ ἐνότια, παρὰ τὴν τοῖς λαβείοις τῶν ὄντων ἐνερμίσθαι. πίδαας τὰ φέλλια. ἀδισαν ἡμέραν καὶ ἄλλοι, τὴν δίκας μὴ ἔχουσαν ἢ δεικαδικούς λόγους. ἐξηλωττίας δὲ, τὴν ἀργὴν ποιοῦσαν τὴν γλῶτταν. ὅπτοι τοῖς εὐπρόσιτοις, παρὰ τὸ εὐκλῶς ἀνεῦ τῶν ἀπασχολούτων ὀρεσθᾶν. ἀχρηστὰ τὰ καινὰ, οἷς οὐδὲς ἐχρήσατο. εὐνῆτριον δὲ, τὸ λεπτὸν καὶ λευκὸν ἱμάτιον. ἀρρητοποιὸς ἐκουσίας διασφύρει εἰπε τοὺς τελεστὰς, διὰ τὴν μυστηριώδην αὐτῶν. V.

2 Μιτορουργῆς) Ἀπὸ τοῦ Μίτορος ἐσκουασμένους. V.

3 Βομβυλίδος) Στρογγύλος. V.

ibid. Δειροκύπελλα) Τὰ μακρὰ μίτ, εἰς χάνης δὲ τύπον ἐξηρασμένον. V.

ibid. Γηγενῆ) Ὀστράκεια. V.

4 Εὐρυχαδῇ) Βαθία καὶ πλατιά. V.

5 Εὖστομα) Λεπτιχειλῆ. V.

6 Ἀνεμοφόρητα) Ἐλαφρότερα διὰ λεπτότητα. V.

ibid. Κυμβία) Κυμβία στρουγγύλα καὶ βαθία. V.

tamen percossam. Pocula posita erant omnis generis in Delphica mensa, fronticetum illud, & trichelvium illud, Mentor's opus, eandem habens capiendo commodam, & bilbiens [angusti colli], & cervicatum illud, & terrigena multa, qualia affabat Thericles, late hiantia, & alia ore commodo, e Phocaea quaedam, alia e Cnido, omnia quidem, quae ventus duferret [prae levitate], & vestam membranae [instar tenuem] habentia. Cymbia autem

Φιαλίδες, καὶ ποτήρια γραμματικά' ὥστε μεστὸν ἦν τὸ κυλικεῖον. Ὁ μέντοι ἵππολέβης, ὑπερπαφλάζων, ἐς κε- 8
 Φαλὴν ἡμῶν ἐπέτρεπε τοὺς ἀνθρακας. ἐπίνομεν δὲ ἀμυ-
 στὶ, καὶ ἤδη ἀκροβώρακες ἦμεν· εἴτ' ἐχρίόμεθα βακχα-
 ρίδι. καὶ εἰσεκύλισέ τις ἡμῶν τὴν ποδοκτύπην, καὶ τρι-
 γωνίστριαν. μετὰ δὲ ὁ μὲν τις ἐπὶ τὴν κατήλιφα ἀναρ-
 ριχσάμενος, ἐπιφόρημα ἐζήτει, ὁ δὲ ληκίνδα ἔπαιζεν,
 ἄλλος ἐρρίκνουτο σὺν γέλῳ τὴν ὀσφύν. Καὶ ἐν ταυτῷ 9
 λελουμένοι, εἰσεκώμασαν ἡμῶν αὐτεπάγγελτοι, Με-
 γαλῶνυμός τε ὁ δικοδίφης, καὶ Χαιρέας ὁ χρυσοτέ-
 κτων, ὁ κατὰ νώτου ποικίλος, καὶ ὁ Ὠκοάταξις Εὐδή-
 μος. καὶ γὰρ ἠρόμην αὐτοὺς, τί παθόντες ὧς ἤκαιεν. ὁ μὲν

1 Φιαλίδες) Στρογγύλα καὶ ἀβα-
 θῆ. V.

ibid. Γραμματικά) Τὰς γραμμαῖς
 ἔχοντα. V.

2 Κυλικεῖον) Τὸ δοχεῖον, ὃ πο-
 τροπλῦται νῦν καλοῦσι. V.

ibid. Ἴππολέβης) Τὸ ἐν τῇ συνη-
 θείᾳ μιλιάρειον. V.

3 Ἐπίτριπτι) Ἀπὸ τοῦ ἐπίτριμι-
 πσι. V.

ibid. Ἀμυστι) Ἄνευ τοῦ κλεῖσαι

τὸ στόμα. V.

4 Βακχαρίδι) Εἶδος ἐντρίμματος
 μυρώδους. ποδοκτύπῃ δὲ, τὸ τύμ-
 παστον. τριγωνίστρια δὲ, ὄργανον μου-
 σικόν, οὕτως ἀπὸ τοῦ σχήματος πα-
 λούμενον. V.

5 Κυκλῶσί τις) Εἰσέφερε. V.

10 Δικοδίφης) Ὁ συνήγορος,
 ἀπὸ τοῦ τὰς δίκας διφᾶν τὸ ζήτημα.
 V.

ibid. Χρυσοτέκτων) Χρυσόχοος. V.

erant, & phialae minutae, & literata pocula: itaque plenum erat
 pocularium [poculorum armarium.] Sed lebes camini supra mo-
 dum ebulliens in caput nobis evertit carbones. Bibimus autem amy-
 flida: & iam bene poti eramus, cum ungeremur baccharide: atque
 intro volvit nobis aliquis pedifonam [saltatricem], & trigonistriam
 [psaltriam.] Postea alius quidem in cantherium enifus, insultum
 parabat: alius ludebat crepitu, alius crispabat cum risu lum-
 bum. Eodem tempore loti comissatum non vocati ad nos venire
 Megalonymus ille causarum subactor, & Chaereas aurifaber ille
 tergo varius, & ille confractor ovorum Eudemus. Et ego inter-
 rogavi illos, Qua causa sero adeo venirent? Ac Chaereas qui

οὖν Χαιρέας, Ἐγὼ ἦδ' ὅς, λείφόν τινα ἐκρότου, καὶ ἐλ-
 λόβια, καὶ πέδας τῇ θυγατρὶ τῇ ἐμῇ, καὶ διὰ τοῦτο
 ὑμῖν ἐπιδίδηναι ἀφίγμαι. Ἐγὼ δὲ, ἦδ' ὅς ὁ Μεγαλὼ-
 νυμος, περὶ ἄλλα εἶχον ἢ μὲν γὰρ ἄδικος ἡ ἡμέρα, ὡς
 ἴστε, καὶ ἄλογος ὡς ἂν οὖν ἐχεχλωττίας οὐσης, οὔτε
 ῥησιμετρεῖν εἶχον, οὔτε ἡμερόλεγον, ὡς ὑδρονομεῖσθαι.
 10 πυβόμενος δὲ ὅτι ὁ στρατηγὸς ὁπτός ἐστι, λαβὼν ἄχρη-
 στα ἱμάτια, εὐήτρια, καὶ ἀφόρητα ὑποδήματα, ἐξε-
 ῖρησα ἑμαυτὸν. Εἶτ' εὐθύς ἐντυγχάνω δαδούχῳ τε, καὶ
 ἱεροφάντῃ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀρρητοποιοῖς, Δεινίαν σύρου-
 σιν ἄγῳ ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, ἐγκλημα ἐπάγοντας, ὅτι ὠνό-
 μαζεν αὐτοὺς, καὶ ταῦτα εὖ εἰδὼς, ὅτι, ἐξ οὐπὲρ ὠσιώ-
 θησαν, ἀνώνυμοι τέ εἰσι, καὶ οὐκέτι ὀνομαστοὶ, ὡς ἂν

1 Λείφόν τινα ἐκρότου) ἥτοι
 γυναικεῖον κίσμεν, ἐξ ἐσθημάτων
 ποικίλων καὶ ἀνθιδόν, καθύτι λείρια
 τὰ ἀνθη φασίν, ἢ καὶ χρύσειον κόσ-
 μον, ἡδύνοτα τῇ ὁράσει τὴν ὕψιν.
 Διὸ καὶ λειριόσσαν ὅπα Ὁμηροῦς
 φασίν. ἢ ὅσπερ λῆρον φασὶν τὴν ἀδο-
 λισχίαν διὰ πέρα τοῦ δίοτος περι-
 τόν. εἶρηκε καὶ νῦν οὕτως λῆρον τὴν
 τοῦ θηλίου κόσμον, ὡς περιτὸν τῆς
 χρίας καὶ παρίκοντα. V.

ibid. Ἑλλάβια) Ἑνώτια. V.

2 Πέδας) Ψάλλια. V.

4 Ἀδικος ἡ ἡμέρα) Τὰς οἰκας μὴ
 ἔχουσα. V.

5 Καὶ ἄλογος ὡς ἂν οὖν ἐχε-
 χλωττίας οὐσης) Δικανικοὺς λόγους
 μὴ ἔχουσας, ἀργὰν ποιούσας τὰν
 γλῶτταν. V.

7 Ἀχρηστα) Καινά. V.

8 Εὐήστρια) Λευκὰ καὶ λεπτὰ.
 V.

dem, Ego, inquit, segmentum quoddam concinnabam, & inau-
 res, & compedes filiae, ac propterea post coenam vobis adsum.
 Ego vero, inquit Megalonymus, aliud agebam. Erat enim, ut
 scitis, sine iudicio, sine oratione dies, cum igitur linguisitium
 esset, neque admetiri verba habebam, nec aquae demensum ubi ac-
 ciperem. Cognito autem, visibilem esse [adiri posse] Praetorem,
 sumtis vestibus inusitatis [novis] boni staminis, calceis autem
 ingestis [novis], extuli me ipsum. Deinde statim incido in faci-
 gerum & hierophantam, & reliquos infunda [sacra occulta, my-
 steria] facientes, qui Diniam raptim in ius traherent, crimen
 obiiicientes hoc, quod illos nominasset, idque cum bene sciret, a
 quo tempore consecrati essent, anonymos esse, nec iam nominabi-

ἱερῶνυμοι ἤδη γεγενημένοι. Οὐκ οἶδα, ἦν δ' ἐγὼ, ὃν λέγεις, τὸν Δεινίαν ἐκάλει δ' οὖν με τούνομα. Ἔστιν, ἦδ' ὅς, ἐν ταῖς σκειραφείοις ἐγκαψικίδαλος ἄνθρωπος, τῶν αὐτοληκύθων, καὶ τῶν αὐτοκαβδάλων, αἰεὶ κουριῶν, ἐνδρομίδας ὑποδύμενος, ἢ βαυκίδας, ἀμφιμάσχαλον ἔχων. Τί οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ἔδωκεν ἀμνηγέπη δίκην, ἢ λαξ πατήσας ὥχετο; Καὶ μὴν ἐκεῖνός γε, ἦδ' ὅς, ὁ τέως αὐλούμενος, ἤδη ἔμπεδός ἐστιν. ὁ γὰρ στρατηγός, καίτοι ἀτιμαγελοῦντι καρπῶδες μά τε αὐτῷ περιβείς, καὶ περιδέραιον ἐν ποδοκάκαις, καὶ ποδοστράβαις, ἐποίησεν εἰ-

6 Ἀμυγίη) Ἀπὸ τοῦ, κατὰ τὰς τρεῖς ὁσον δὴ τι. ἀτιμαγελοῦντι, ἀπὸ τοῦ ἐξυβρίζοντι, ἐκφύγοντι τῇ στατείᾳ, περιφρονούντι, καὶ γὰρ ἀτιμαγίας ταύρους φασὶ τοὺς ἐξοιστρῶντας, καὶ τῇ ἀγίῳ διὰ γυναικότητα ἀβελήντας. καρπιδισμα δὲ, καὶ περιδέραιον, καὶ ποδοκάκαι, ἀλύσεις εἰσὶν, αἱ μὲν χειρῶν, αἱ δὲ τραχήλου, αἱ δὲ ποδῶν. τὰ δὲ ἰχέμενα, τοῦ γυλοῦ ἐνικα πύλασται. οἷον τὸ ὑπὲρδαλλον καὶ πορδαλέον, ἃ ὅλα πάντα. ἀκροκτεφίς δὲ τὸ ὀρθρινὸν φῶς, ἔτι σκοτίας οὖσης. Θεοχθρία δὲ, ἢ ὡς ἂν τις ἂν ποι Θεοχλωσύνῃ. καίζοτος δὲ κατὰ ἡνατίον τὸ ἀπηνυχίον. ἐκλᾶξ οὖν, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ γόνυ καμφθεῖς. τὸ δὲ βαυκαλῶν, οἷον διὰβρίχων, ἢ βοῶν

καλῶν καὶ συστρίφον, δ' διὰ τοῦ διακωδανίζειν παραύλοῦ. συντῆξ δὲ τὴν φάρυγγα, ἀπὸ πιπιεσμέτης, συτθλιμμένης. ἀναφλῶντα δὲ, ἀπὸ τοῦ αἰσχρῶς τὸ αἰδοῦν τῆς πίσθης γυμνούντα. θαυμάζειν δὲ λέγεται, καὶ τὸ φιλοφρόνως προσάγειν τι. σκοπάδιον δὲ, ἀπὸ τοῦ Σκύπα ἔργον, τῶν περιανύμεν γὰρ καὶ οὗτος ἀγαλματοποιός. V.

ibid. Λὰξ πατήσας) Ἐπὶ τῶν ἐνισχημένῳ μεγάλαις συμφοραῖς θαυμάσιος δὲ ταύτας ἐκδύναν λέγεται τοῦτο, ὡς καὶ ἐν τραγωδίᾳ Σοφοκλῆς, οὐ γὰρ περ' αἱ γίνονται αἱ ἀσφαλὲς πόλεις, ἐν ἧ τὰ μὲν δίκαια καὶ τὰ σόφρονα λάγδον παγεῖται, κατὶλος δ' ἀνὴρ λαβὼν πανοῦργα χερσὶν ἔργα κλέυει πόλιν. V.

les [nomine suo appellandos], qui sacro iam nomine gaudeant. Non novi, inquam, quem dicas Diniam. Vocabat igitur me nomine. Est, inquit, in foris aleatorius cepivorus homo, ex illo genere, qui lecythum ipsi sibi portant, qui farinam ipsi sibi subigunt, semper horrido capillatio sunt, endromides aut baucides solas semper gerens, habensque tunicam utrinque manicatam. Quid ergo, inquam, ediditne poenas aliquo modo, an iactatis calcibus abiit? Quin ille, inquit, qui tum saltaverat, iam immotus est. Praetor enim, licet segregare [& subducere] se vellet, & manicis circumdatis & collari, in cippis & nervo illum esse fecit. Quare

- ναι ὥστε ἐν δεσμοῖς ὦν, ὑπέβδυνέ τε ὁ κακοδαίμων
 ὑπὸ τοῦ δέους, καὶ πορδαλέος ἦν, καὶ χρήματα ἀντίψυ-
 11 χα δίδόναι ἤθελεν. Ἐμὲ δὲ, ἥ δ' ὅς ὁ Εὐδήμος, ὑπὸ τὸ
 ἀκροκνεφές μετεστείλατο Δαμασίας, ὁ πάλαι μὲν ἀ-
 θλητῆς, καὶ πολυνίκης, νῦν δὲ ἡδὴ ὑπὸ γήρας ἑξαβλος
 ὦν. οἶσα τὸν χαλκοῦν τὸν ἐστῶτα ἐν τῇ ἀγορᾷ. καὶ τὰ
 μὲν πιττῶν, τὰ δὲ εὖων, διετέλεσα. ἐξοικεῖν γὰρ ἔμελλ-
 λε τήμερον εἰς ἀνδρὸς τὴν θυγατέρα, καὶ ἡδὴ ἐκάλλυνεν
 αὐτήν. εἴτα μερμερίον τι κακὸν ἐμπροσθόν, διέκοψε τὴν ἐορ-
 τήν. ὁ γὰρ υἱὸς αὐτοῦ ὁ Δίων, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ λυπηθεῖς,
 μᾶλλον δὲ θεοεχθρία σχεθεῖς, ἀπηγγεν ἑαυτόν. καὶ, εὐ-
 ἴστε, ἀπολώλει ἂν, εἰ μὴ ἐγὼ ἐπιστάς, ἀπηγγώνισά τῃ
 αὐτόν, καὶ παρέλυσα τῆς ἐμβροχῆς, ἐπιπολύ τε ὀκλαῶ
 παρακαθήμενος, ἐπινύσσων τὸν ἄνθρωπον, βαυκαλῶν,
 καὶ διακωδωνίζων, μὴ πῇ ἐτι συνεχῆς εἴη τὴν Φάρυγγα.
 τὸ δὲ μάλιστα ὠνῆσαν, ἐκεῖνο ἦν, ὅτι ἀμφοτέραις κατα-
 12 σχῶν αὐτοῦ τὰ ἄκρα διεπίεσα. Μῶν ἐκεῖνον, ἦν δ' ἐγὼ,

vinctus infelix suppedebat prae metu, & crepitabundus erat, &
 opes pretium animae dare volebat. Me autem, Eudemus inquit,
 summo crepusculo arcessivit Damascias, athleta olim & multorum
 victor, iam vero prae senectute expers certaminum. Nosti aeneum
 illum in foro stantem [cuius statua est in foro]: & partim qui-
 dem coquendo, partim assando occupatus fui. Elocae enim desti-
 nabat hodie viro filiam, & iam illam comebat. Deinde sollicitum
 malum quoddam incidens festum diem turbavit. Filius enim illius
 Dio, nescio qua re dolens, vel potius, Deorum odio implicatus,
 ipse se suspendit. Et, scitote, perierat, nisi superveniens ego,
 ablaqueassem illum, & solvissem a nexu, multumque geniculatim
 assidens, fodiens hominem, titillans, explorans undique, ne qua
 adhuc continens [compressus, elisus] esset gula. Quod autem
 maxime profuit, illud erat, quod ambabus illius extrema tenens
 compressi. Numquid illum, inquam ego, Dionem ais, cinaedum,

Φῆς Δίωνα, τὸν καταπύγωνα, καὶ λακκοσχέαν, τὸν μύρωνα καὶ σχινοτρώκταν νεανίσκον, ἀναφλῶντα, καὶ βλιμάζοντα, ἣν τινα πεώδη καὶ πόσθωνα αἰσθῆται μιν ἔων. ἐκεῖνός γε καὶ λεκαλέος. ἀλλὰ τοι γε τὴν θεόν, ἥ δ' ὅς ὁ Εὐδήμος, θαυμάσας. Ἄρτεμις γάρ ἐστιν αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, σκοπάδειον ἔργον. ταύτῃ προσπεσόντες, ὃ, τε Δαμασίας, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, πρεσβύτες ἦδη, καὶ τὴν κεφαλὴν πολιὰς ἀκριβῶς, ἰκέτευον ἐλεῆσαι σφᾶς· ἡ δὲ αὐτίκα ἐπένευσε· καὶ σῶς ἦν, καὶ νῦν Θεόδωρον, μᾶλλον δὲ περιφανῶς Ἀρτεμίδωρον ἔχουσι τὸν νεανίσκον. ἀνέβησαν οὖν αὐτῇ τάτε ἄλλα, καὶ βέλη, καὶ τόξα, ὅτι χαίρει τούτοις· τοξότις γάρ, καὶ ἐκβόλος, καὶ τηλέμαχος ἡ Ἄρτεμις. Πίνωμεν οὖν, ἥδ' ὅς ὁ Με- 13 γαλώνυμος, καὶ γὰρ καὶ λάγυνον τουτοῦ παρηβηκότος, ἦκω ὑμῖν κομίζων, καὶ τυροῦ τρυφαλίδας, καὶ ἐλαίας

1 Τὸν μύρωνα καὶ σχινοτρώκταν) Τούς μαλακοὺς καὶ αἰσχροὺς οὕτως ἐκπαίδου. οὗτοι γὰρ σχῆτον καὶ μύρτα ἐλάμβανον τοῦ μὴ προχωρῶς ἐνασχμοῖν. V.

8 Πολιὰς) Πόπαιται τὸ πολιὰς οὐδέῃα γάρ ἐστιν. οἶον ἡ πολιὰς, τῆς

πολιάδος. M.

14 Παρηβηκότος) Προσπακούστίον οἶνου. V.

15 Τρυφαλίδας) Τὰ ἀπὸ τυροῦ ἐπιμήκη πεπλασμένα. V.

ibid. Ἐλαίας χαμαιποτέεις) Χαμαιποτέεις ἐλαίας, ἃς καλοῦμεν ὕρου-

laxo & pendente scroto, illum effeminatum, & lentiscum rodentem adolescentem, illum masturbantem & lascive contrectantem, si quem bene vasatum, & improbe mutoniatum senserit, illum admittens. Ille quidem & patellarius: sed Deam, inquit Eudemus, adorans, Diana enim illis est in media aula, scopadeum opus, huic igitur supplicantes, Damasius & uxor illius, senex iam, & cana caput accurate, obsecrabant, ut sui miseretur: at illa statim innuit, & saluus erat; & nunc Theodorum [Deodatum], aut magis aperte Artemidorum [Dianidatum] habent adolescentulum. Dedicarunt igitur illi tum alia, tum tela & sagittas, quod his gaudet: sagittaria enim, & procul-iaculans, eminus-pugnans est Diana. Bibimusne igitur, inquit Megalonymus. Etenim lagenam hancce effecti vini vobis attuli, & casei recentis massas,

χαμαιπετεῖς· Φυλάττω δ' αὐτάς ὑπὸ σφραγίσιν θρι-
πηδεστάτοις, καὶ ἄλλας ἐλαίας νευστάς, καὶ πῆλινα
ταυτὶ ποτήρια, ὀξύστρακα, εὐπυνδάκωτα, ὡς ἐξ αὐ-
τῶν πίνοιμεν, καὶ πλακοῦντα ἐξ ἐντέρων κρωβυλῶδη τὴν
πλοκήν. σὺ δ', ὦ παῖ, πλέον μοι τοῦ ὕδατος ἔγχει, ὡς
μὴ καρηβαρεῖν ἀρξαίμην, κατὰ σοι τὸν παιδοβοσκὸν κα-
λῶ ἐπὶ σέ. ἴστε γὰρ ὡς ὀδυνῶμαι, καὶ διέμπιλον ἔχω
14 τὴν κεφαλὴν. Μετὰ δὲ τὸν ποτὸν συνυβλήσομεν, οἷα καὶ
ἄττ' εἰώθαμεν· οὐ γὰρ ἄκαιρον δῆπουθεν ἐνοικοφλύειν.
ἐπαιῶ τοῦτο, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ γὰρ ὅτιπερ ὄφελος ἐσμέν
τῆς Ἀττικίσσεως ἄκρον. εὖ λέγεις, ἦδ' ὅς ὁ Καλλικλῆς.
τὸ γὰρ ἐρεσχελεῖν ἀλλήλους συχνάκις, λαλῆσθιγὰν
γίγνεται. ἐγὼ δὲ, ἦδ' ὅς ὁ Εὐδήμος, κρύος γάρ ἐστιν,
ἥδιον ἂν εὐζωροτέρῳ ὑποπυκνάζοιμι· καὶ μὲν χειμοβνῆς

πίεις. αὐταὶ γὰρ εἰ μὴ ἀφ' ἑαυτῶν
ἀπορουῖσι τοῦ δένδρου, οὐ σκευάζον-
ται οὕτως. νευστάς δὲ τοὺς κολυμ-
βητάς λέγει. ὀξύστρακα δὲ τὰ ἐξ-
εσμένα στίλβεις ἑτεκιν. πλακοῦν-
τα δὲ ἐξ ἐντέρων ἐγκικορδυλημένα,
ὅν διὰ τοῦτο καὶ κρωβυλῶδη εἶπεν,

οἰοῖται ὡς κρεῦλον ἀταδεμένον. δ
ἢ τὴν συνήθειαν χορδὸν λέγει. παιδο-
βοσκὸν δὲ τὸν διδάσκαλον. διέμπιλον
δὲ τὴν πολλοῖς πίοις περιτεθειμέ-
νη. V.

8 Συνυβλήσομεν) Συνυβήσομεν,
ἀπὸ τοῦ φλυαρήσομεν. V.

& olivas caducas, (servo autem illas sub sigillis vermium opera
praeclare eros) & alias olivas colymbades [natatiles], & lusca
ista pocula, acutiusculacea, bono fundo, ut ex illis bibamus: &
placentiam ex intestinis cincinnato plexu formatam. At tu, puer,
plus mihi aquae infunde, ne gravari caput incipiam, deinde tibi
puerulcum [paedagogum] contra te advocem. Scitis enim, quam
crucier, & quam compactum atque minime pervium vaporibus ca-
put habeam. Post potum autem connugabimur, qualia & quae so-
lemus: neque enim intempestivum fane in vino garrere. Laudo hoc,
inquam: etenim flos ipse & medulla sumus Atticissationis. Bene
dicis, inquit Callicles: saepe enim invicem nugari coticula fit
loquelae. Ego vero, inquit Eudemus, frigus enim est, luben-
tius meraciore pocula suffrequentarem, etenim frigore enectus sum:

εἰμι, καὶ χλιανθεῖς, ἥδιον ἀκούοιμι τῶν χειροσόφων του-
των, τοῦ τε αὐλητοῦ, καὶ τῆς βαρβιτωδοῦ. Τί ταῦτα 15
ἔφησθα, ὦ Εὐδήμει; ἦν δ' ἐγὼ ἀλογίαν ἡμῖν ἐπιτάτ-
τεις ὡς ἀπτόμοις οὖσι, καὶ ἀπεγλωττισμένοις· ἐμοὶ δὲ ἡ
γλῶττά τε ἦδη λογαῖ, καὶ δὴ ἀνηγόμην γε ὡς ἀρχαιο-
λογήσων ὑμῖν, καὶ κατανίψων ἀπὸ γλώττης ἅπαντας·
ἀλλὰ σὺ τὸ ὅμοιον εἰργάσω με, ὥσπερ εἴ τις ὀλκάδας
τριάρμενον ἐν οὐρίῳ πλέουσιν, ἐμπεπνευματωμένου τοῦ
ἀκατίου, εὐφοροῦσάν τε, καὶ ἀκροκυματοῦσαν, ἔκτο-
ράς τινας ἀμφιστόμους, καὶ ἰσχάδας σιδηρᾶς ἀφείας,
καὶ ναυσιπέδας, ἀναχαιτίζοι τοῦ δρόμου τὸ ῥόδιον, Φθόνῳ
τῆς εὐημερίας. οὐκοῦν, ἦδ' ὅς, σὺ μὲν, εἰ βούλει, πλεῖ
καὶ νῆ καὶ θεῖ κατὰ τοῦ κλύδωνος· ἐγὼ δὲ ἀπόγειος,
πίνων ἅμα, ὥσπερ ὁ τοῦ Ὀμήρου Ζεὺς, ἡ ἀπὸ Φαλά-

5 Λογᾶ) Ἀπὸ τοῦ λέγειν ἐπιθυ-
μεῖ. V.

9 Εὐφοροῦσαν) Ἀπὸ τοῦ εὐφροῦ
τῷ πνεύματι φερομένην· ἀκροκυμα-
τοῦσαν δὲ, τὴν μετρίοις τοῖς κύμασιν
ἔτι διολισθαίνουσαν· ἔκτορας δὲ καὶ
ἰσχάδας καὶ ναυσιπέδας, τὰ σιδη-
ροβόλια φασί. V.

12 Πλεῖ καὶ νῆ καὶ θεῖ) Πί-
παικται τῷ κακοθυμῶνι τὰ πεισι-
τακτικὰ ταῦτα· καὶ πλεῖν ἔτι τὸ
ἀπὸ τῆς ληθεύσεως εἰκότος τῶς τριάρ-
μου νῆος. τὸ ἀπόγειος πίνειν. οὐ-
κύνει γὰρ ἀπὸ τούτου, ὅτι ὡς ληθεύ-
τας αὐτοὺς παραλογίζεται. V.

& calefactus libentius audirem manus sapientes illos, & tibicinem,
& barbiticinem. Quid haec, inquam, Eudeme? indictionem [si-
lentium] nobis iniungis, quasi ore carentibus, & elinguat. Mihi
vero & lingua iam sermocinaturit, & iam provehebar, ut qui an-
tiquo apud vos sermone usus essem, & nunc vos de lingua mea
conspuiturus omnes. At tu simile quid fecisti, ac si quis trium ve-
lorum onerariam navem, secundo navigantem, sinuatis velis scia-
phae, felici cursu per summos fluctus latam, dimissis quibusdam
lenacibus ancipitibus, aut habenis ferreis, & compedibus navium,
comis retrahat impetuosum illud cursus, invidia venti ferentis.
Igitur, inquit ille, tu quidem, si volueris, naviga, & nata, & cur-
re per fluctum: ego vero e terra, bibens inierim, ut Homericus
Lucian. Vol. V.

κρων, ἢ ἀπὸ τῆς ἀκρουρανίας, ὅψομαι διαφερόμενον
σέ τε, καὶ τὴν ναῦν πρύμνηθεν ἀπὸ τοῦ ἀνέμου κατ-
κυρουμένην.

- 16 ΛΥΚ. Ἄλῃς, ὦ Λεξιφάνες, καὶ ποτοῦ καὶ ἀναγνώ-
σεως. ἐγὼ γοῦν ἤδη μεθύω σοι καὶ ναυτιῶ, καὶ ἦν μὴ
τάχιστα ἐξεμέσω ταῦτα πάντα ὅπῃσα διεξελέλυθας,
εὖ ἴσθι, κορυβαντιάσειν μοι δοκῶ, περιβομβούμενος ὑφ'
ᾧ κατεσκέδασάς μου ὀνομάτων. καίτοι τὸ μὲν πρῶτον,
γελᾷν ἐπῆει μοι ἐπ' αὐτοῖς· ἐπειδὴ δὲ πολλὰ, καὶ πάν-
τα ὅμοια ἦν, ἠλέουν σε τῆς κακοδαιμονίας, ὁρῶν εἰς Λα-
βύρινθον ἄφυκτον ἐμπεπτωκότα, καὶ νοσοῦντα νόσον τὴν
17 μεγίστην, μᾶλλον δὲ μελαγχολῶντα. Ζητῶ οὖν πρὸς
ἐμαυτὸν, ὅπόθεν τὰ τσαῦτα κακὰ συνελέξω, καὶ ἐν
ὀπόσῳ χρόνῳ, καὶ ὅπου κατακλείσας εἵχες τοσοῦτον
ἔσμον ἀτόπων καὶ διαστρόφων ὀνομάτων, ὧν τὰ μὲν αὖ-

2 Κατουρουμένην) Καὶ τοῦτο πέ-
παιχται ἀποσκωπτικῶς εἰς τοὺς ὀνο-
ματοποιούντας· κοινὸν γὰρ τοῦτο
καὶ κατὰ τοῦ φορτικῆς τὸ κατευ-

ρουμένην. V.

9 Καὶ πάντα ὅμοια ἦν) Ἰσως
ἀπὸ τῆς, πᾶν ὅμοια, παροιμίας.
V.

*ille Iuppiter, aut de glabri montis specula, aut de coeli arce, vi-
debo te differri, ac navim de puppi a vento secundo flatu impelli.*

*Lyc. Satis, Lexiphanes, convivii & lectionis: ego enim
iam ebrius tibi sum & nauseo, ac nisi celcriter evomuerō
haec omnia, quae recitasti, Corybanticum, scito, morbum
nactus mihi videor, circumsonantibus, quibus perfudisti
me, verbis. Quamquam primum ridere illa subibat. Cum
vero multa essent, & similia inter se omnia, miseratus sum
infelicitatem tuam, qui viderem, in labyrinthum te inci-
disse, e quo fuga nulla sit, & morbo laborare maximo, vel
atra potius bili esse percitum. Quaero igitur apud me ipse,
unde tot mala collegeris, & quanto tempore atque ubi tan-
tum examen absurdorum distortorumque nominum con-
cluseris, quorum partem quidem ipse fecisti, partim vero*

τὸς ἐποίησας, τὰ δὲ κατορωρυγμένα ποθέν ἀνασπῶν,
κατὰ τὸ ἱαμβεῖον,

*Ολοιο θνητῶν ἐκλέγων τὰς συμφοράς
τοσούτον βόρβορον συνερανίσας, κατήντησάς μου, μη-
δέν σε δεινὸν εἰργασμένου. δοκεῖς δέ μοι μήτε Φίλον τινὰ,
ἢ οἰκεῖον, ἢ εὖνουν ἔχειν, μήτε ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πώποτε,
καὶ παρρησίαν ἄγοντι ἐντετυχηκέναι, ὅς τάληθες εἰπὼν,
ἔπαυσεν ἂν σε ὑδέρῳ μὲν ἐχόμενον, καὶ ὑπὸ τοῦ πάθους
διάρραγῆναι κινδυνεύοντα, σαυτῷ δὲ εὖσαρκον εἶναι δο-
κούντα, καὶ εὐρωστίαν οἰόμενον τὴν συμφορὰν, καὶ ὑπὸ
μὲν τῶν ἀνοήτων ἐπαινούμενον, ἀγνοούντων ἃ πάσχεις,
ὑπὸ δὲ τῶν πεπαιδευμένων, εἰκότως ἐλεούμενον. Ἄλλ' 18
εἰς καλὸν γὰρ τουτονὶ Σώπολιν ὁρῶ τὸν ἱατρὸν προσίόν-

13 Σόπολιν) Εἶθε καὶ τὸν τουτονὶ
Σόπολιν εἶχομεν. οὐ γὰρ ἂν ἡμιμα-
νεῖς καὶ κορυζῶντες, (μικρὸν γὰρ
τοῦτό γε) ἀλλ' ἀπυπλήκτους καὶ
κρυφάδεις ὅλους, τοῦτο μὲν περὶ
μεταχείρισιν λόγων, τοῦτο δὲ περὶ
τῶν πολιτικῶν πραγμάτων διάθεσιν
ἴασαιτο ἂν. εἰ καὶ χαλεπῶ καὶ ὀυ-
μεταχειρίστω ὅσα γε τὰ τῆς παρὸν-
τος καὶ τότετος ἐπικάλετο ἂν. πῶ
γὰρ ἂν τοσούτου εὐπύρρην ἐλλειβό-

ρου; τίνας Οἰταιτῶν ὀρίων, τίνας
Ἀντικύρας ὁρεπιδίαν ἐπιδάφιλευο-
μένων τὴν χροσγίαν; καὶ τὸ δὴ χα-
λεπώτερον, τίνας καὶ πίπτειν ἂν
παρασχεῖν ἑαυτοὺς περιοδουθησομέ-
νους; οὕτως ἅπαντας κατακόρως κα-
κῶδαιμονοῦντων, ὥς μὴ ἂν τινα τοῦ-
των ἑαυτῶν τῶν ἀπ' αἰῶνος εἰς σύνε-
σιν ὑμνουμένην. οὐχ ὥπως ἐνάμιλλον
οἰσθῆναι φατῆναι, ἀλλ' οὐδ' ἐγγὺς
τούτῳ γενέσθαι. τὸ τοῦ Ὀμήρου

sepulta alicunde eruiſti, ut ex iambico illo tibi dici poſſit, Per-
eas male mortalium mala eligens! tantum coeni collectum
in me effudiſti, qui nulla te iniuria laeferim. Videris autem
mihi neque amicum quemquam, aut familiarem, aut be-
nevolum habere, neque in virum liberum unquam, & fi-
ducia utentem incidisse, qui vera dicendo liberaret te aquo-
ſo tumore correptum, &, ne a morbo illo rumparis, peri-
clitantem, dum te corpus feciſſe putas, & firmam valetu-
dinem eſſe, quae calamitas eſt: & ab infanis quidem lau-
daris, morbum tuum ignorantibus, eruditis autem miſe-
ricordiam moves merito. Verum enimvero, accedentem
enim video praeclarum hunc Sopolin medicum, huic te

τα, Φέρε τούτῳ ἐγχειρίσαντές σε, καὶ διαλεχθέντες ὑπὲρ τῆς νόσου, ἵασίν τινά σοι εὐρώμεθα· συνετὸς γὰρ ἀνὴρ, καὶ πολλοὺς ἤδη παραλαβὼν ὥσπερ σὲ ἡμῖμα-
νεῖς καὶ κορυζῶντας, ἀπήλλαξεν, ἐγχείας Φάρμακον.
χαῖρε, Σώπολι, καὶ τουτονὶ Λεξιφάνην παραλαβὼν
ἐταῖρον, ὡς οἶσθα, ἡμῖν ὄντα, λήρω δὲ νῦν, καὶ ξένη περὶ
τὴν Φωνὴν νόσῳ ξυνόντα, καὶ κινδυνεύοντα, ἤδη τελέως
ἀπολωλέναι, σῶσον ἐνίγῃ τῷ τρόπῳ.

- 19 ΑΕΞ. Μὴ ἐμὲ, Σώπολι, ἀλλὰ τουτονὶ Λυκῖνον, ὃς
περιφανῶς μακκοῦ, καὶ ἀνδρας πεφρενωμένους ὀλισθο-
γνωμῆν οἶεται, καὶ κατὰ τὸν Μνησάρχου τὸν Σάμμον,

ἵνας ἐξ ἁμαθίας ἄγαν μεθύουσιν ἀπὸ
στόμα περιφερομένου, ἡμεῖς τοι πα-
τήρων μίγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι,
εἰ καὶ ἀληθὲς μὲν, κατὰ τὸ χεῖρι-
στον δέ. Μ.

10 Μακκοῦ) Μακκοῦν τὸ μα-
ραίνειν. Ἀκκοῦ γὰρ γέγονε γυνὴ ἐπὶ
μυρία διαβαλλομένη. ἢ φασὶν ἐν-
σπριζομένην τῇ εἰκόνι ὡς ἰτέρα δια-
λέγεσθαι. ἐνθὲν τὸ ἀκκίζεσθαι παρ'
αὐτὴν λαλεῖσθαι ἀκκοῦ καὶ μακκοῦ.
G.

11 Μνησάρχου) Τὸν Πυθαγόραν
λέγει, διὰ τὴν πενταετησίαν. ἐπί-
τηδες δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ἀγεῖ τοῦ αἵδε-

σιμωτάτην, αἰαίσχυντον εἶπε, δια-
βάλλον τὴν τῶν λίξεων πλάσιν, καὶ
θηριόμαχον τὴν Ἡρακλία πάλιν, δ'
ἐπὶ τῶν κατακρίταν ἢ συνήθεια οὔδεν.
ὀττιύομαι δέ, ἀπὸ τοῦ ἐπιύομαι.
καὶ τοῦτο δὲ διαβάλλον τίθεικε τὸν
χρησάμενον. τὸ γὰρ ὀττεύεσθαι ἐπὶ
τοῦ ἀπὸ θεοῦ κινουμένου, ἢ τοι προ-
φητεύοντες, κείται. ριπαστήτειν δὲ
ἀπὸ τοῦ ταῖς ρίσι καταυλῆσαι, ἐποί-
ουν γὰρ τοῦτο ριπαιλῶντες, ἥτοι διὰ
τῶν εἰνῶν φοφούντες ἐπὶ διασυρμῶ
τιγῶν καὶ χλυσῇ. ἀκάθαρτον δέ, ἀπὸ
τοῦ ἐπίσχεσθαι τῶν καταμυτιῶν κά-
σχουσαι. V.

commendemus, age, & sermone de morbo instituto cura-
tionem tibi aliquam inveniamus. Prudens enim vir est, qui
iam multos tui similes furori proximos, & pituita laboran-
tes, medicamento infuso liberavit. Salve, Sopoli, & assum-
tum hunc Lexiphanem, sodalem, ut nosti, meum, verum
in delirio iam & peregrino circa linguam morbo versan-
tem, & ne iam plane perierit periclitantem, ferva, quacun-
que demum ratione licuerit.

Lex. Non me, Sopoli, sed huncce Lycinum, qui mani-
feste maccus est, & homines cordatos labi sententia arbi-
tratur, &, ut Sanius ille Mnesarchi filius, silentium nobis

φωπὴν καὶ γλωτταργίαν ἡμῖν ἐπιβάλλει. ἀλλὰ μὰ τὴν ἀναίσχυτον Ἀθηνᾶν, καὶ τὸν μέγαν Θηριομάχον Ἡρακλέα, οὐδ' ὅσον τοῦ γρῦ καὶ τοῦ Φνεί Φροντιοῦμεν αὐτοῦ. ὀττεύομαι οὖν μηδὲ ὅλως ἐντυγχάνειν αὐτῷ· εἰ κα δὲ καὶ ῥιναυστήσιν, τοιαῦτα ἐπιτιμῶντος ἀκούων. καὶ ἤδη γε ἄπειμι παρὰ τὸν ἐταίριον Κλεινίαν, ὅτι πυνθάνομαι χρόνου ἤδη ἀκάθαρτον εἶναι αὐτῷ τὴν γυναῖκα, καὶ ταύτην νοσεῖν, ὅτι μὴ ρεῖ. ὥστε οὐκέτι οὐδ' ἀναβαίνει αὐτήν, ἀλλ' ἄβατος καὶ ἀνήροτός ἐστι.

ΣΩΠ. Τί δὲ νοσεῖ, ὦ Λυκίνε, Λεξιφάνης;

20

ΛΥΚ. Αὐτὰ ταῦτα, ὦ Σώπολι, οὐκ ἀκούεις, οἷα φθέγγεται; καὶ ἡμᾶς τοὺς νῦν προσομιλοῦντας καταλιπὼν, πρὸ χιλίων ἐτῶν ἡμῖν διαλέγεται, διαστρέφων τὴν γλῶτταν, καὶ ταυτὶ τὰ ἀλλόκοτα συντιθεῖς, καὶ σπουδὴν ποιούμενος ἐπ' αὐτοῖς, ὡς δὴ τι μέγα ὄν, εἴτι ξεκίζοι καὶ τὸ καθεστηκὸς νόμισμα τῆς Φωγῆς παρακόπτοι.

& linguotium imponit. Sed per impudentem [quam nemo pudore afficiet] Minervam, & magnum monstripugnacem Herculem, neque gry neque phnei illum curabimus: quare abominor etiam omnino in illum incidere. Videor mihi etiam nasum corrugaturus, cum tot ipsius reprehensiones audiam: & iam quidem abeo ad sodalicium meum Cliniam, quod audio tempore iam *satis longo* impuram [non purgatam] illi esse mulierem, eamque aegrotare, quod non fluit. Itaque non amplius incendit illam, sed invia & inarata est.

Sop. Quid vero aegrotat, Lycine, Lexiphanes?

Lyc. Ipsum hoc, Sopoly, non audis, quae loquatur? & nobis, qui iam cum ipso versamur, relictis, ante mille annos *recepto sermone* nobiscum loquitur, linguam ipsam pervertens, & absurda illa componens, studiumque in illis collocans, quasi magnum quiddam esset, si ut peregrinum se instituat, & constantem linguae monetam adulteret.

ΣΩΠ. Μὰ Δί', οὐ μικράν τινα λέγεις τὴν νόσον, ὦ Λυκῖνε. βοηθητέα γοῦν τῷ ἀνδρὶ πάση μηχανῇ, καὶ κατὰ θεὸν γάρ, τῶν χολωτῶν τινι φάρμακον τοῦτ' ἐκ-
 ρασάμενος ἀπῆναι, ὡς πῶν ἐμέσειε. Φέρε πρῶτος αὐ-
 τὸς πίθι, ὦ Λεξίφανες, ὡς ὑγίης ἡμῖν καὶ καθαρὸς γέ-
 νοιο, τῆς τοιαύτης τῶν λόγων ἀτοπίας κενωθεῖς· ἀλλὰ
 πείσθητί μοι, καὶ πίθι, καὶ ράων ἔση.

ΛΕΞ. Οὐκ οἶδ' ὃ καὶ δράσετέ με, ὦ Σώπολι, σύ τε,
 καὶ Λυκῖνος, πισπίσκοντες ταυτοῦ τοῦ Φαρμάκου. δέδοικα
 γοῦν μὴ πτώμα γένοιτό μοι τοῦτο τῶν λόγων τὸ πόμα.

ΛΥΚ. Πίθι, καὶ μὴ μέλλε, ὡς ἀνθρώπινα ἤδη φρο-
 νοίεις, καὶ λέγοις.

ΛΕΞ. Ἴδου πείβομαι, καὶ πίομαι. Φεῦ, τί τοῦτο; πο-
 λὺς βερβορυγμός. ἐγγαστρίβυθόν τινα ἔοικα πεπωκέναι.

21 ΣΩΠ. Ἀρξαι δὴ ἐμεῖν. βαβαί. πρῶτον τοῦτ' ἐπὶ τὸ μῶν,
 εἴτα μετ' αὐτὸ, ἐξελήλυθε τὸ, καῖτα· εἴτα ἐπ' αὐτοῖς,

Sop. Non parvum profecto morbum, Lycine, narras. Succurrendum igitur omni ope viro, & divina quadam sorte acribilario cuidam hoc poculum temperavi, iamque ibam ad illum, ut eo poto vomeret. Age, prius ipse bibe, Lexiphanes, uti sanus nobis & purus fias, exhausta illa sermonum absurditate. Quin obsequere mihi, & bibe, habebis-
 que mollius.

Lex. Nescio, quid acturi mecum fitis, Sopolι, tuque Ly-
 cine, potantes me hoc medicamenti poculo. Metuo enim, ne
 loculum mihi verborum paret hoc poculum.

Lyc. Bibe, ne cunctare, ut humanum iam sapias & loquare.

Lex. En obsequor, & bibo. Phy, quid hoc est? multus
 intestinorum tumultus. Videor mihi profunda ventris mo-
 vens daemonium glutuisse.

Sop. Incipe ergo vomere. Vah, primum hoc μῶν, dein-
 de post illud exiit καῖτα. Tum post illa, ἦ δ' ὅς, & ἀμυγέ-

τὸ, ἥδ' ὅς, καὶ ἀμηνέπη, καὶ λῶστε, καὶ δῆπουθεν, καὶ συνεχές τὸ ἅττα. βίαςαι δ' ἑμῶς, καὶ κάθεσ εἰς τὴν Φάρυγγα τοὺς δακτύλους. οὐδέπω τὸ ἔταρ ἐμήμεκας, οὐδὲ τὸ σκορδιᾶσθαι, οὐδὲ τὸ τευτάζεσθαι, οὐδὲ τὸ σκύλλεσθαι. πολλὰ ἔτι ὑποδέδυκε, καὶ μεστή σοι αὐτῶν ἡ γαστήρ. ἄμεινον δὲ εἰ καὶ κάτω διαχωρήσειεν ἂν ἔνια. ἡ γοῦν σιληπορδία, μέγαν τὸν φόβον ἐργάσεται συνεκπεσοῦσα μετὰ τοῦ πνεύματος. ἀλλ' ἤδη μὲν καθαρὸς οὐτοσί, πλην εἴ τι μεμένηκεν ὑπόλοιπον ἐν τοῖς κάτω ἐντέροις· σὺ δὲ τὸ μετὰ τοῦτο, παραλαβὼν αὐτὸν, ὦ Λυκῖνε, μεταπαίδευε, καὶ δίδασκε ἅ χρὴ λέγειν.

ΛΤΚ. Οὕτω ποιήσομεν, ὦ Σώπολι, ἐπειδήπερ ἡμῖν 22
προωδοποιῆται τὰ παρὰ σοῦ· καὶ πρὸς σέ τὸ λοιπὸν, ὦ
Λεξιφάνες, ἡ συμβουλή. εἴπερ ἄρ' ἐθέλεις ὡς ἀληθῶς
ἐπαινεῖσθαι ἐπὶ λόγοις, καὶ τοῖς πλήθεσιν εὐδοκιμεῖν,

3 Ἰκταρ ἐμήμεκας) Πλατωνικὸν
εἶναι, καὶ σημαίνει τὸ ἐγγύς. καὶ
τὸ σκορδιᾶσθαι, σημαίνει τὸ μετὰ
χάσματος διατανύσθαι. V.

7 Σιληπορδία) Σιληπορδία παρὰ
Σώφρονι τὸ στρηνιάει καὶ ἀβρύνεσθαι.
ἔοικε δὲ οὗτος ἀπὸ τῆς λέξεως ἐπὶ τὸ
κακίμφοι αὐτὸ μεταλαβεῖν. ὡς ἂν

διὰ τὴν εὐπορίαν τῶν λέξεων, καὶ τὸ
μέγα ἐπὶ ταύταις φρονεῖν, ἐξογκᾶ-
σθαι αὐτῶ τὴν γαστέρα, καὶ ἐπὶ τῷ
ἀποπνεῦσαι ἢ τὸν ὄγκον ἐπιέγε-
σθαι. πολλὰ δὲ τῷ ὄγκῳ ἀποβλιβο-
μένο εἶδος καὶ τὸν φόβον οὐ μίτριον
ἔισθαι. V.

πῃ, & λῶστε, & δῆπουθεν, & frequens illud ἅττα. Atta-
men vim tibi adhibe, demitte in gulam digitos. Nondum
enim ἰκταρ evomuiſti, neque σκορδιᾶσθαι, neque τευτά-
ζεσθαι, neque σκύλλεσθαι. Multa adhuc fubiere, plenius-
que tibi illis venter. Melius fuerit, si deorsum etiam quae-
dam decedant. Σιληπορδία enim magnum crepitum edet,
cum spiritu una elabens. Sed iam purus hic est, nisi si quid
mansit reliquum in inferioribus intestinis. Verum tu postea
affumtum, Lycine, aliter institue, & doce, quae dicenda sunt.

Lyc. Sic faciemus, Sopolι, quandoquidem via nobis a
te munita est. Ac tuum de cetero est consilium, Lexiphane-
nes. Si volueris vere laudari ab oratione, & in multitudi-

τὰ μὲν τοιαῦτα πάντα Φεῦγε, καὶ ἀποτρέπου, ἀρξά-
 μενος δὲ ἀπὸ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ ὑπὸ διδασκά-
 λους αὐτοὺς ἀναγνοὺς, μέτιθι ἐπὶ τοὺς ῥήτορας, καὶ τῇ
 ἐκείνων Φωνῇ συντραφεῖς, ἐπὶ τὰ Θουκυδίδου καὶ Πλά-
 τωνος ἐν καιρῷ μέτιθι, πολλὰ καὶ τῇ καλῇ κωμῳδίᾳ,
 καὶ τῇ σεμνῇ τραγωδίᾳ ἐγγυμνασάμενος. παρὰ γὰρ
 τούτων ἅπαντα τὰ κάλλιστα ἀπανθισάμενος, ἔσθι τις
 ἐν λόγοις ὡς νῦν γε ἐλελήθεις σαυτὸν τοῖς ὑπὸ τῶν κορο-
 πλάβων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις ἑοικῶς, κεχρωσ-
 μένος μὲν τῇ μίλτῳ καὶ τῷ κυανῷ, τὸ δ' ἔνδοθεν, πῆλι-
 23 νός τε καὶ εὐρύς τε ὤν. Ἐὰν ταῦτα ποιῇς, πρὸς ὀλίγον
 τὸν ἐπὶ τῇ ἀπαιδευσίᾳ ἔλεγχον ὑπομείνας, καὶ μὴ αἰ-
 δεσθεῖς μεταμανθάνων, Θαρρῶν ὁμιλήσεις τοῖς πλήθεσι
 καὶ οὐ καταγελασθήσῃ, ὥσπερ νῦν, οὐδὲ διὰ στόματος
 ἐπὶ τῷ χεῖρον τοῖς ἀρίστοις ἔσθι, Ἑλλήνα καὶ Ἀττικὸν
 ἀποκαλούντων σε, τὸν μὴδὲ βαρβάρων ἐν τοῖς σαφε-

ne celebrari, talia quidem omnia fuge, & averfare. Facto autem initio a poetarum optimis, cum magistrorum opera eos cognoveris, ad oratores transi, eorumque linguae nutritus, ad Thucydidis & Platonis libros tempestive transi, multum in pulchra etiam Comoedia & Tragoedia gravi exercitandus. Ab his enim si pulcherrima quaeque florum instar decerpseris, eris aliquid in eloquentiae studio, qui nunc imprudens similis fuisti his, quae a figulis in forum finguntur, rubrica quidem ac caeruleo pictus, cum intra luteus sis & fragilis. Haec si feceris, & pauxillo tempore infcitiae reprehensionem sustinueris, neque discere de novo te pudeat; cum fiducia multitudinem alloqueris, neque deridebere, ut nunc, neque in deteriore partem in ore eris praestantissimorum, Graecum te Atticumque per contem- tum vocantium, qui neque in barbarorum disertissimis nu-

στάτοις ἀριθμείσθαι ἄξιον. πρὸ πάντων δὲ ἐκείνο μέμνησό μοι, μὴ μιμεῖσθαι τῶν ὀλίγων πρὸ ἡμῶν γενομένων σοφιστῶν τὰ φαυλότατα, μηδὲ περισθίειν ἐκείνα, ὥσπερ νῦν, ἀλλὰ τὰ μὲν τοιαῦτα καταπατεῖν, ζηλοῦν δὲ τὰ ἀρχαῖα τῶν παραδειγμάτων. μηδὲ σε θελγέτωσαν αἱ ἀνεμῶναι τῶν λόγων, ἀλλὰ κατὰ τὸν τῶν ἀθλητῶν νόμον, ἢ στεργῶ σοι τροφὴ συνήθης ἔστω, μάλιστα δὲ χάρισι καὶ σαφηνείᾳ θύε, ὧν πάμποлю λίαν νῦν ἀπελέλειψο. Καὶ ὁ τύφος δὲ, καὶ ἡ μεγαλαυχία, 24 καὶ ἡ κακοήθεια, καὶ τὸ βρενθύεσθαι, καὶ λαρυγγίζειν ἀπέστω, καὶ τὸ διασιλλαίνειν τὰ τῶν ἄλλων, καὶ οἶεσθαι ὅτι πρῶτος ἔσῃ αὐτός, ἣν τὰ πάντων συκοφαντῆς. καὶ μὴν καὶ ἐκεῖνο οὐ μικρὸν, μᾶλλον δὲ τὸ μέγιστον ἀμαρτάνεις, ὅτι οὐ πρότερον τὰς διανοίας τῶν λέξεων προ-
 παρεσκευασμένος, ἔπειτα κατακοσμεῖς τοῖς ῥήμασι,

8 Χάρισι --- θύε) Ἐκ τῆς τοῦ Πλάτωνος παραίνεσις δοκεῖ παρελθεῖν. φησὶ γὰρ ὁ Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ Γαμηλίων παραγγελμάτων,

ὅτι Πλάτων τῷ Ξενοκράτει, βαρυτέρως τὸ ἦθος ὄντι, ἢ ἄλλα δὲ καλῶ καλῶ, παρεκτείνετο θύειν ταῖς Χάρισι. (p. m. 246. pr.) G.

merari dignus sis. Ante omnia vero hoc mihi memento; ne imiteris Sophistarum, qui paulo ante nos fuere, pessima, neque studiose illa confecteris, uti nunc; verum talia conculces, exempla autem antiqua aemuleris. Neque demulceant te verborum inodori & caduci flores; sed ex lege athletarum, solidus tibi cibus consuetus sit. Maxime vero Gratiis & Perspicuitati litato, a quibus longissime iam relictus es. Tumor vero & iactantia, & mala consuetudo, & gravitatis illa ac sonorae dictionis affectatio absit, & infectatio aliorum, & ne putes primum te fore ipsum, si omnium scripta calumnieris. Etenim illud quoque non parvum, sed potius maximum peccas, quod non prius, quam verba, sententias comparatas, verbis deinde exornas no-

καὶ τοῖς ὀνόμασιν, ἀλλ' ἦν που ῥῆμα ἔκφυλον εὐρύς, ἢ αὐτὸς πλασάμενος οἰηθῆς εἶναι καλὸν, τούτῳ ζητεῖς διανοίαν ἐφαρμόσαι, καὶ ζημίαν ἡγῇ, ἂν μὴ παραβύσης αὐτό που, καὶ τῷ λεγομένῳ μὴδ' ἀναγκαῖον ἢ οἷον πρώην, τὸν οὐ μάλωπα, οὐδὲ εἰδῶς ὅ, τι σημαίνει, ἀπερρίψας, οὐδὲν εἰκότα τῷ ὑποκειμένῳ. καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται πάντες ἐτεθήπεισαν, ὑπὸ τοῦ ξένου πληγέντες τὰ ὦτα· οἱ δὲ πεπαιδευμένοι, ἐπ' ἀμφοτέροις, καὶ σοὶ καὶ τοῖς
 25 ἐπαινοῦσιν, ἐγέλων. Τὸ δὲ πάντων καταγελαστότατον ἐκεῖνό ἐστιν, ὅτι ὑπεράττικος εἶναι ἀξιῶν, καὶ τὴν Φωνὴν εἰς τὸ ἀρχαιοτάτον ἀπηκριβωμένος, τοιαῦτα ἐνια, μάλλον δὲ τὰ πλεῖστα ἐγκαταμιγνύεις τοῖς λόγοις, ἃ μὴδὲ παῖς ἄρτι μαθάνων ἀγνοήσειεν. οἷον ἐκεῖνα πῶς οἶε κατὰ γῆς δύναι ἡυχόμεν, ἀκούων σου ἐπιδεικνυμένου· ὅτε χιτώνιον μὲν, καὶ τὸν ἀνδρεῖον ὥου λέγεσθαι· δουλάρια δὲ, καὶ τοὺς ἄρρενας τῶν ἀκολούθων ἀπεκάλεις· ἃ τίς οὐκ

minibusque; sed si qua verbum extra suam tribum quasi oberrans inveneris, aut ipse confictum a te pulchrum putaveris, huic studes aptare sententiam, & damnum iudicas, si illud non aliquorsum infercias, etiamsi ei, quod dicitur, plane necessarium non sit. Ut nuper οὐ μάλωπα illud, cum neque quid significaret scires, proiecisti, nihil argumento conveniens. Atque imperiti quidem omnes obstupescabant, cum aures illorum feriret peregrinitas: sed eruditi utroscumque, & te, & laudatores illos risere. Maxime autem ridiculum illud est, quod, cum super omnes esse Atticos postules, & ad antiquissimam rationem linguam expoliisse, tamen talia quaedam, potius vero plurima immisces orationi, quae neque puer modo discens ignorare possit: ut illa, quid putas? terram mihi hiscere optabam, cum audirem te, specimen eloquentiae edentem, χιτάνιον etiam virorum dici putare, δουλάρια autem etiam mares pedisse.

οἶδεν ὅτι χιτώνιον μὲν, γυναικὸς ἐσθῆς, δουλάρια δὲ τὰ
θήλεα καλοῦσι; καὶ ἄλλα πολὺ τούτων προφανέστε-
ρα, οἷον τὸ ἵπτατο, καὶ τὸ ἀπαντῶμενος, καὶ τὸ καθε-
σθῆεις, οὐδὲ μετοικικὰ τῆς Ἀθηναίων Φωνῆς. ἡμεῖς δὲ
οὐδὲ ποιήτας ἐπαινοῦμεν τοὺς κατὰ γλῶτταν γράφον-
τας ποιήματα· τὰ δὲ σὰ, ὡς πεζὰ μέτροις παραβάλ-
λειν, καθάπερ ὁ Δωσιάδου βωμὸς ἂν εἴη, καὶ ἡ τοῦ Λυ-
κόφρονος Ἀλεξάνδρα, καὶ εἴ τις ἐτι τούτων τὴν Φωνὴν
κακοδαιμονέστερος. ἂν ταῦτα ζηλώσης, καὶ μεταμά-
θῃς, ἄριστα βεβουλευμένος ὑπὲρ σεαυτοῦ ἔσῃ. ἦν δὲ
λάβῃς αὖθις εἰς τὴν λιχνεῖαν κατολισθῶν, ἐμοὶ μὲν ἀπο-
πεπλήρωται ἡ παραίνεσις, σὺ δὲ σεαυτὸν αἰτιάσῃ, ἄν-
γε καὶ ξυνῆς χεῖρων γενόμενος.

quos appellares: quae quis nescit, χιτώνιον mulierum esse
vestitum, δουλάρια autem feminas modo illos vocare; &
alia multo his apertiora, quale est ἵπτατο, & ἀπαντῶμε-
νος, & καθισθῆεις, quae neque aliunde delata domicilium in
Attico sermone acceperunt. Nos vero neque poëtas lau-
damus poëmata scribentes, ad quae glossario opus est. Tua
vero, ut pedestria metris comparem, sicut Dosiadae ara
fuerint, aut Alexandra Lycophronis, & si quis adhuc est lin-
guae, quam isti, infelicioris. Haec si studiose dediscas, opti-
me tibi consulueris. Sin imprudens iterum in delicias illas
fallente velut vestigio labaris, admonitione ego defunctus
fum, tu vero te accusabis, si quidem aliquando deterio-
rem te factum intelliges.

ΕΥΝΟΥΧΟΣ.

1 ΠΑΜΦ. ΠΟΘΕΝ, ὦ Λυκῖνε, ἢ τί γελῶν ἡμῖν ἀφί-
ξαι; αἰεὶ μὲν γὰρ Φαιδρὸς ὢν τυγχάνεις. τουτὶ δὲ πλεον
τοῦ συνήθους εἶναι μοι δοκεῖ, ἐφ' ὅτῳ μὴδὲ κατέχειν δυ-
νατὸς εἶ τον γέλῳτα.

ΛΥΚ. Ἐξ ἀγορᾶς μὲν ἤκω σοι, ὦ Πάμφιλε· τοῦ γέ-
λωτος δὲ αὐτίκα κοινωνὸν ποιήσομαί σε, ἣν ἀκούσης οἶα
δίκη δικαζομένη παρεγενόμην, Φιλοσόφων πρὸς ἀλλή-
λους ἐριζόντων.

ΠΑΜΦ. Καὶ τοῦτο μὲν ὡς ἀληθῶς γελοῖον λέγεις,
τὸ, Φιλοσοφούντας δικάζεσθαι πρὸς ἀλλήλους· δεόν, εἰ
καί τι μέγα εἴη, κατ' εἰρήνην ἐν σφίσι διαλύεσθαι τὰ
ἐγκλήματα.

2 ΛΥΚ. Πόθεν, ὦ μακάριε, κατ' εἰρήνην ἐκεῖνοι, οἳ γε

ΕΥΝΟΥΧΟΣ.

Pamph. **U**NDE nobis, Lycine, aut quid ridens advenis?
Nam semper quidem hilaris esse soles: hoc autem solito
plus mihi viderur, in quo neque risum continere potes.

Lyc. E foro tibi adsum, Pamphile: risus autem statim
faciam te participem, si audieris, cui causae disceptandae
interfuerim, contendentibus inter se philosophis.

Pamph. Illud ipsum quidem vere ridiculum narras, phi-
losophos iure inter se experiri: qui debeant, si quid etiam
sit magnum, pacate inter se crimina dissolvere.

Lyc. Unde illi, sodalis, pacate? qui commissi inter se

ξύμπεσόντες, ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων, κεκραγότες καὶ ὑπερδιατεινόμενοι;

ΠΑΜΦ. Ἦπου, ὦ Λυκῖνε, περὶ τῶν λόγων διεφέροντο, τὰ συνήθη ταῦτα, ἑτερόδοξοι τυγχάνοντες;

ΛΥΚ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἑτεροῖόν τι τοῦτο ἦν. ὁμόδοξοι γὰρ ἅμφω, καὶ ἀπὸ τῶν αὐτῶν λόγων· δίκη δὲ ὅμως συνειστήκει, καὶ δικασταὶ ψηφοφοροῦντες ἦσαν οἱ ἄριστοι, καὶ πρεσβύτατοι, καὶ σοφώτατοι τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ἐφ' ᾧ ἂν τις ἠδέσθῃ, παρὰ μέλος τι φθεγξάμενος, οὐχ ὅπως ἐς τοσαύτην ἀναισχυντίαν τραπόμενος.

ΠΑΜΦ. Οὐκοῦν λέγοις ἂν ἤδη τὸ κεφάλαιον τῆς δίκης, ὡς καὶ αὐτὸς εἰδείην ὅ, τι σοι τὸ κεκινήκῃς εἴῃ τὸν τοσοῦτον γέλωτα.

ΛΥΚ. Συντέτακται μὲν, ὦ Πάμφιλε, ὡς οἶσθα, ἐκ 3

1 Ὅλας ἀμάξας) Ἐπὶ τῶν ἁγαν ὑβριστικῶς ἀλλήλοις χρωμένῳ εἰρηται τοῦτο. καὶ γὰρ ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐφ' ἀμαξῶν ἀναβαίνοντες, τοῦ ἅμα τε περίητοι, καὶ ἐπὶ μακρὰν ἀκουόμενοι εἶναι, ἐσκωπτο ἀλλήλους, ἀφ' οὗ παροιμία, τὰ ἐξ ἀμά-

ξης. οὗτος οὖν ἰν' ἐνδείκνται πλέον τι ἐπὶ τῷ σκάμματι παρακολουθῶσαν τοῦ εἰωθότος, ὅλας εἶπεν ἀμάξας. V.

2 Ὑπερδιατεινόμενοι) Ὑπερφλογοῦντες. V.

3 Διεφέροντο) Διεμάχοντο. V.

plaustra conviciorum tota in se congefserunt invicem, clamantes, & ultra, quam possent, contententes?

Pamph. Numquid de literis disceptabant solemnia illa, cum diversae essent sententiae atque sectae?

Lyc. Minime. Sed aliud quiddam hoc erat. Eiusdem enim ambo sententiae, & disciplinae eiusdem. Et tamen iudicium constitutum est, & suffragia ferebant iudices optimates, & aetate maxime proveci & sapientissimi civitatis: apud quos merito pudet aliquem, extra numerum quidquam dicere, nedum ut eo impudentiae progrediatur.

Pamph. Quin tu igitur dicis iam caput causae, ut & ipse sciam, quid tantum tibi risum moverit.

Lyc. Constituta sunt, quod nosti, Pamphile, ab impera-

Βασιλέως μισθοφορά τις οὐ φαύλη κατὰ γένη τοῖς φιλοσόφοις, Στωϊκοῖς λέγω, καὶ Πλατωνικοῖς, καὶ Ἐπικουρείοις, ἔτι καὶ τοῖς ἐκ τοῦ Περιπάτου, τὰ ἴσα τούτοις ἅπασιν. ἔδει δὲ ἀποθανόντος αὐτῶν τινος, ἄλλον ἀντικαθίστασθαι, δοκιμασθέντα ψήφῳ τῶν ἀρίστων. καὶ τὰ ἄλλα, οὐ βοεῖη τις ἦν, κατὰ τὸν ποιητὴν, οὐδ' ἱερήιον, ἀλλὰ μύριαι κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν, ἐφ' ὅτῳ συνεῖναι τοῖς νέοις.

ΠΑΜΦ. Οἶδα ταῦτα· καὶ τίνα φασὶν αὐτῶν ἑναγχος ἀποθανεῖν, τῶν Περιπατητικῶν οἶμαι τὸν ἕτερον.

ΛΥΚ. Αὕτη, ὦ Πάμφιλε, ἡ Ἑλένη, ὑπὲρ ἧς ἐμονομάχουν πρὸς ἀλλήλους· καὶ ἄχρι γε τούτου, γελοῖον οὐδὲν ἦν ἐκείνοις, ὥς τὸ φιλοσόφους εἶναι φάσκοντας, καὶ χρημάτων καταφρονεῖν· ἔπειτα ὑπὲρ τούτων, ὥς ὑπὲρ πατρίδος κινδυνεύουσης, καὶ ἱερῶν πατρῶων, καὶ τάφων προγονικῶν, ἀγωνίζεσθαι.

ΠΑΜΦ. Καὶ μὴν καὶ τὸ δόγμα τοῦτό γε ἐστὶ τοῖς

6 Κατὰ τὸν ποιητὴν) Ἐκ τῆς Χ τῆς Ἰλιάδος τοῦτο. G.

tore salaria non contemnenda generatim philosophis, Stoicis dico, & Platonis, & Epicureis, insuper etiam Peripateticis, aequalia omnibus. Oportebat autem in mortui alicuius locum surrogari, probatum suffragiis optimatum. Praemium certaminis non *bubula pellis erat*, secundum poetam, *neque viſſima*, sed decies millenae quotannis drachmae, ut iuvenes doceret.

Pamph. Novi ista: & aiunt quendam illorum nuper mortuum, Peripateticorum puto alterum.

Lyc. Haec, Pamphile, Helena erat, pro qua depugnabant inter se invicem: & hactenus ridiculum illis erat nihil aliud, quam quod qui philosophos se dicerent esse, & pecunias contemnere, deinde pro his, tanquam pro patria periclitante, & sacris patriis, & sepulcris maiorum suorum decertarent.

Pamph. Quin etiam hoc dogma est Peripateticis, non

Περιπατητικοῖς, τὸ μὴ σφόδρα καταφρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τοῦτο οἶσθαι.

ΛΥΚ. Ὅρθῳς λέγεις. Φασὶ γὰρ οὖν ταῦτα. καὶ κατὰ τὰ πάτρια ἐγίγνετο αὐτοῖς ὁ πόλεμος. Τὰ μετὰ ταῦτα 4 δέ, ἤδη ἄκουε. πολλοὶ μὲν γὰρ καὶ ἄλλοι, τὸν ἐπιτάφιον τοῦ ἀποθανόντος ἐκείνου ἠγωνίζοντο. δύο δὲ μάλιστα ἦσαν οἱ ἀμφήριστοι αὐτῶν, Διοκλῆς τε ὁ πρεσβύτης, οἷσθα ὃν λέγω, τὸν ἐριστικόν, καὶ Βαγώας ὁ εὐνοῦχος εἶναι δοκῶν. τὰ μὲν οὖν τῶν λόγων προηγώνιστο αὐτοῖς, καὶ τὴν ἐμπειρίαν ἐκάτερος τῶν δογμάτων ἐπεδέδεικτο, καὶ ὅτι τῶν Ἀριστοτέλους, καὶ τῶν ἐκείνῳ δοκούντων, εἶχετο καὶ μὰ τὸν Δί', οὐδέτερος αὐτῶν ἀμείνων ἦν. Τὸ δ' οὖν τέλος 5 τῆς δίκης ἐς τοῦτο περιέστη· ἀφ' ἑκείνου γὰρ ὁ Διοκλῆς τοῦ δεικνύειν τὰ αὐτοῦ, μετέβαιεν ἐπὶ τὸν Βαγῶαν, καὶ διελέγχειν ἐπειράτο μάλιστα τὸν βίον αὐτοῦ· κατὰ ταῦτα δέ καὶ ὁ Βαγώας, ἀντεζήτηζε τὸν ἐκείνου βίον.

3 Καὶ — ἐγίγνετο) Εἰς Ἀριστοτέλην ἀποσπάπτει, ὃς καὶ τὴν ἐκτὸς εὐτηρίαν μέρος τῆς εὐδαιμονίας τίθει. V. 7 Ἀμφήριστοι) Ἐπιφιλόνοιαι. V.

valde contemnere divitias, sed tertium quoddam bonum illud quoque putare.

Lyc. Recte dicis. Aiunt scilicet ista, & ex patria disciplina bellum ab iis gestum est. Quae autem post consecuta sunt, iam audi. Multi enim alii quoque in funebribus defuncti ludis pugnabant. Duo autem maxime erant, quorum anceps certamen, Diocles senex, nosti quem dico, contentiosum illum: & Bagoas, qui putatur eunuchus. Ac doctrinae certamen iam ante certatum illis fuerat, peritiamque dogmatum uterque demonstraverat, seque Aristoteli eiusque sententiis addictum esse. Et sane neuter illorum erat melior. Finis ergo causae huc evasit. Diocles, omisso ostendere sua merita, ad Bagoam transiit, & vitam maxime illius reprehendere tentavit: eadem ratione vero etiam Bagoas contra in illius vitam inquisivit.

ΠΑΜΦ. Εἰκότως, ὦ Λυκῖνε· καὶ τὰ πλείω γε τοῦ λόγου περὶ τούτου μᾶλλον ἐχρῆν εἶναι αὐτοῖς· ὥς ἔγωγε, εἰ δικάζων ἐτύγχανον, ἐπὶ τῷ τοιούτῳ τὸ πλεῖον διατρίψαι ἂν μοι δοκῶ, τὸν ἄμεινον βιοῦντα μᾶλλον, ἢ τὸν ἐν τοῖς λόγοις αὐτοῖς προχειρότερον ζητῶν, καὶ οἰκειότερον τῇ νίκῃ νομίζων.

- 6 ΛΥΚ. Εὖ λέγεις, καὶ μὲ ὁμόψηφον ἐν τούτῳ ἔχεις. ἐπεὶ δὲ ἄλις μὲν εἶχον βλασφημιῶν, ἄλις δὲ ἐλέγχων, τὸ τελευταῖον, ἥδη ὁ Διοκλῆς ἔφη, μηδὲ τὴν ἀρχὴν θεμιτὸν εἶναι τῷ Βαγῳά μεταποιεῖσθαι φιλοσοφίας, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῇ ἀριστείων, εὐνούχῳ γε ὄντι, ἀλλὰ τοὺς τοιούτους οὐχ ὅπως τούτων ἀποκεκλειῖσθαι ἡξίου, ἀλλὰ καὶ ἱερῶν αὐτῶν, καὶ περιρραντηρίων, καὶ τῶν κοινῶν ἀπάντων συλλόγων, δυσσιώνιστόν τι ἀποφαίνων, καὶ δυσάντητον θέαμα, εἴ τις ἑώθεν ἐξῶν ἐκ τῆς οἰκίας, ἴδοι τοιοῦτόν τινα. καὶ πολὺς ἦν ὁ περὶ τούτου λόγος, οὔτε ἂν δρᾷ οὔτε γυναῖκα εἶναι τὸν εὐνούχον λέγοντος, ἀλλὰ τι

10 Μεταποιεῖσθαι) Ἀρτιποιεῖσθαι. V.

Pamph. Merito illud quidem, Lycine: ac maior pars orationis versari illis circa hoc potius debebat. Equidem si iudex essem, in hoc praecipue immoraturus mihi videor, quaeramque potius, uter melius vixerit, quam qui promtior sit oratione, eumque magis affinem victoriae iudicem.

Lyc. Bene dicis: meque ea in re suffragantem tibi habes. Cum vero satis haberent conviciorum & criminum, denique iam negavit Diocles, omnino fas esse Bagoae tractare philosophiam, & praemia illius affectare, qui eunuchus sit: tales vero non modo his rebus excludendos affirmavit, sed sacris ipsis, & lustralibus vasis, & communibus universis coetibus; ostendens inauspicatum & abominabile spectaculum, si quis mane domo egressus, talem quendam viderit. Et fuit illi multus hac de re sermo, cum neque virum neque feminam esse eunuchum diceret, sed compositum quid-

σύνθετον, καὶ μικτὸν, καὶ τερατῶδες, ἔξω τῆς ἀνθρώπου πείας φύσεως.

ΠΑΜΦ. Καινόν γε τὸ ἔγκλημα Φῆς, ὦ Λυκῖνε, καὶ ἤδη γελαῖν καὶ αὐτὸς, ὦ ἑταῖρε, προάγομαι, τῆς παραδόξου ταύτης κατηγορίας ἀκούων. τί δ' οὖν ἄτερος; ἄρα τὴν ἡσυχίαν ἤγαγεν; ἢ τί πρὸς ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀντιπεῖν ἐτόλμησε;

ΛΤΚ. Τὰ μὲν πρῶτα ὑπ' αἰδοῦς, καὶ δειλίας (οἷ 7 κείον γὰρ αὐτοῖς τὸ τοιοῦτον) ἐπιπολὺ ἐσιώπα, καὶ ἡρωδρία, καὶ ἰδίων Φανερὸς ἦν· τέλος δὲ λεπτὸν τι καὶ γυναικεῖον ἐμφοβηζάμενος, οὐ δίκαια ποιεῖν ἔφη τὸν Διοκλέα, Φιλοσοφίας ἀποκλείοντα, εὐνοῦχον ὄντα, ἧς καὶ γυναιξὶ μετεῖναι καὶ παρήγοντο Ἀσπασία, καὶ Διοτίμα, καὶ Θαργηλία, συνηγορήσους αὐτῶ· καὶ τις Ἀκαδημαῖκός εὐνοῦχος ἐκ Κελτῶν, ὀλίγον πρὸ ἡμῶν εὐδοκμήσας ἐν τοῖς Ἑλλησιν. ὁ Διοκλῆς δὲ καί κεινον αὐ-

dam, & mixtum, & prodigiosum, & a natura humana abhorrens.

Pamph. Novum crimen narras, Lycine, iamque ipse ad risum, sodalis, adducor, inexpectatam accusationem audiens. Quid igitur alter? Numquid quievit? an ipse quoque contra haec dicere quidquam ausus est?

Lyc. Primo quidem prae pudore, ac metu, quod familiare his est, multum tacebat, aestuabat, & manifeste sudabat: tandem vero tenue quiddam sonans ac muliebre, inique facere dixit Dioclem, qui philosophia arceat eum, qui sit eunuchus, quam mulieres etiam vindicare sibi possint; adducebanturque Aspasia, ac Diotima, & Thargelia, quae causam ipsius iuvarent; atque aliquis Academicus e Gallia enuchus, qui paulo ante nostram aetatem inter Graecos floruerit. At Diocles illum ipsum quoque, siquidem

τὸν, εἰ περιῖν, καὶ τῶν ὁμοίων μετεποιεῖτο, εἶρξεν ἂν, οὐ
καταπλαγεῖς αὐτοῦ τὴν παρὰ τοῖς πολλοῖς δόξαν· καὶ
τινας καὶ αὐτὸς ἀπεμνημόνευε λόγους, καὶ πρὸς ἐκείνον
8 τὸ γελοιότερον, ἐπὶ τῷ ἀτελεῖ τοῦ σώματος. Ἐν τούτοις
ἦν τοῖς δικασταῖς ἡ διατριβή· καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη τοῦ
σκέμματος τοῦτο ἐτύγχανεν ὄν, εἰ δοκιμαστέος εὐνούχου
ἐπὶ Φιλοσοφίαν πᾶρελθεῖν, καὶ νέων προστασίαν ἐγχει-
ρισθῆναι ἀξιῶν· τοῦ μὲν καὶ σχῆμα καὶ σώματος εὐ-
μοιρίαν προσεῖναι Φιλοσόφῳ δεῖν λέγοντος, καὶ τὸ μέ-
γιστον, πῶγωνα βαδὺν ἔχειν αὐτὸν, καὶ τοῖς προσιοῦσι
καὶ μανθάνειν βουλομένοις ἀξιόπιστον, καὶ πρέποντα
ταῖς μυρίαῖς, ἃς χρὴ παρὰ βασιλέως ἀποφέρεισθαι· τὸ
δὲ τοῦ εὐνούχου, καὶ τῶν βακῆλων χεῖρον εἶναι. τοὺς μὲν
γὰρ καὶ πεπειρασθῆναι ποτε ἀνδρείας, τοῦτον δὲ ἐξ ἀρ-
χῆς εὐθύς ἀποκεκόφθαι, καὶ ἀμφίβολόν τι ζῶον εἶναι

12 Πρίποντα ταῖς μισθοφορίαις.
G.

14 Βάκκλος } Βάκκλος μέγας,
ἀνίκτος, γυναικάδης. V.

fuisse, & eadem tractasse, arcebat, nihil commotus ipsius
apud vulgus gloria: & quaedam ipse memorabat dicta, in
illum quoque a Stoicis, & Cynicis maxime, ridicule in cor-
poris illud vitium iacta. In his agebant iudices, & caput
causae iam in eo vertebatur, probandumne esset eunuchus,
philosophiam profiteri, & adolescentium praefecturam sibi
demandari postulans? altero dicente, Habirum & integri-
tatem partium omnium corporis inesse philosopho debere,
praesertim, prolixam eum barbam habere, quae fidem ei
apud accedentes & discere volentes auctoritatemque prae-
stet, dignam denique decem millibus, quae ab imperatore
acciperet. Eunuchi vero conditionem, exsectorum etiam
statu deteriorem. Hos enim tamen aliquando expertos esse
virilitatem: hunc autem ab initio statim abscissum, & am-
biguum quoddam animal esse, cornicum instar, quae ne-

κατὰ ταυτὰ ταῖς κοράναις, αἱ μὴτε περιστεραίς, μὴτε
 κόραξιν ἐναριθμοῦντο ἄν. Τοῦ δὲ οὐ σωματικὴν λέγοντος 9
 εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλ' ἀλκὴν ψυχῆς, καὶ τῆς γνώμης
 ἐξετάσιν δεῖν γίγνεσθαι, καὶ τῆς τῶν δογμάτων ἐπι-
 στήμης· εἴθ' ὁ Ἀριστοτέλης ἐκαλεῖτο μάρτυς τοῦ λόγου,
 εἰς ὑπερβολὴν θαυμάσας Ἑρμείαν τὸν εὐνοῦχον, τὸν ἐκ
 τοῦ Ἀταρνέως τύραννον, ἄχρι τοῦ καὶ θύειν αὐτῷ κατὰ
 ταυτὰ τοῖς θεοῖς. καίτοι καὶ ἐτόλμα προστιθέναι ὁ Βα-
 γώας τοιοῦτον, ὥς πολὺ ἐπιτηδειότερος εὐνοῦχος τοῖς νέοις
 διδάσκαλος, οὐδὲ διαβολὴν τινα πρὸς αὐτοὺς ἐνδέξασθαι
 δυνάμενος, οὐδὲ τοῦ Σωκράτους ἐκεῖνο ἔγκλημα παθεῖν
 ἂν, ὥς διαφθεῖρων τὰ μεράκια. ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸ ἀγέ-
 νειον μάλιστα ἐσκώθη, χαριέντως τοῦτο ὥς γοῦν ᾤετο,
 προσέτρεψεν. εἰ γὰρ ἀπὸ πάγωνος, ἔφη, βαθέος κρίνε-
 σθαι δεοὶ τοὺς φιλοσοφούντας, τὸν τράγον ἂν δικαιοτέ-
 ρον προκριβῆναι πάντων. Ἐν τούτῳ τρίτος ἄλλος παρε- 10

5 Εἴθ' ὁ Ἀριστοτέλης) Γράφεται ὁ Θιμιστοκλῆς. V.

que in columbis, neque in corvis numerentur. Altero au-
 tem contendente, Non corporis hoc esse iudicium, sed ro-
 bur animi *speflari*, & examen mentis oportere fieri, atque
 scientiae dogmatum: tum Aristoteles citabatur testis eius
 orationis, qui supra modum admiratus sit Hermiam eunu-
 chum, Atarnensem tyrannum, usque eo, ut etiam illi eo-
 dem modo, quo Diis, rem sacram faceret. Quin etiam illud
 adiicere ausus est Bagoas, Multo aptiorem esse adolescen-
 tibus eunuchum magistrum, in quo neque haerere aliqua
 illorum respectu calumnia possit, neque Socratis illud cri-
 men locum habere, quasi corrumperet adolescentulos. Cum-
 que in mentum imberbe inprimis iacta quaedam essent, le-
 pide hoc, ut sibi quidem videbatur, adiecit. Si enim, in-
 quit, a barba prolixa iudicari philosophos oporteat, caprum
 iustius praeferrī omnibus. Inter haec tertius alius superve-

στῶς, (τὸ δὲ ὄνομα ἐν ἀφανεῖ κείσθω) Καὶ μὲν, ἔφη, ὦ ἄνδρες δικασταί, οὗτοσὶ ὁ τὰς γνάβους λεῖος, καὶ τὸ Φώνημα γυναικεῖος, καὶ τὰ ἄλλα εὐνούχῳ ἐσικῶς, εἰ ἀποδύσαιτο, πάνυ ἀνδρεῖος ὑμῖν φανεῖται· εἰ δὲ μὴ ψεύδονται οἱ περὶ αὐτοῦ λέγοντες, καὶ μοιχὸς ἐάλω ποτὲ, ὥς ὁ Ἀξων φησὶν, ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχων· ἀλλὰ τότε μὲν ἐς τὸν εὐνούχον ἀναφυγὼν, καὶ τοῦτο κρησφύγετον εὐρόμενος, ἀφείβη, ἀπιστησάντων τῇ κατηγορίᾳ τῶν τότε δικαστῶν, ἀπὸ γε τῆς φανεραῆς ὀψεως. Ἰὺν δὲ καὶ παλινω-
 11 δῆσαι μοι δοκεῖ, τοῦ προκειμένου μισθοῦ ἕνεκα. Τούτων δὴ λεγομένων, παρὰ πάντων μὲν γέλως ἐγίγνετο, ὥς τὸ εἰκός. Βαγῶας δὲ μᾶλλον ἐταράττετο, καὶ παντοῖος ἦν ἐς μυρία τραπόμενος χρώματα, καὶ ψυχρῷ τῷ ἰδρῶτι ρεόμενος, καὶ οὔτε συγκατατίθεσθαι τῷ τῆς μοιχείας ἐγκλήματι καλῶς ἔχειν ᾔετο, οὔτε ἀχρεῖον αὐτῷ τὴν κατηγορίαν ταύτην ἐς τὸν παρόντα ἀγῶνα ἡγεῖτο εἶναι.

6 Ἀρθρα ἐν ἄρθροις ἔχων) Κακίμφαται τοῦτο, καὶ ὁ φασὶ οἱ ἰδιῶται φάσιν πρὸς φύσιν. V.

niens, cuius nomen in obscuro relinquatur, Verumtamen, inquit, iudices, iste laevibus genis, muliebri voce, & reliqua eunucho similis, si exuatur, virilis valde vobis videatur. Si vero non mentiantur, qui de isto narrant, etiam moechus aliquando deprehensus est, membra, quod ait tabula Solonis, in membris habens. Sed tum quidem ad eunuchum se recipiens, invento illo perfugio, absolutus est, fidem crimini, qui tum iudicabant, negantibus, ex specie manifesta: iam vero etiam retractaturus mihi videatur propositae mercedis causa. His vero dictis, omnium quidem risus, ut facile est ad existimandum, ortus est. Bagoas vero magis etiam est perturbatus, in mille formas atque colores versus, frigidoque sudore diffuens: qui neque honestum putaret adulterii crimen non refutando fateri, neque vero inutile sibi crimen ad praesens certamen iudicaret.

ΠΑΜΦ. Γελοῖα, ὦ Λυκῖνε, ὡς ἀληθῶς ταῦτα, καὶ
 εἰσιν οὐ τὴν τυχοῦσαν ὑμῖν διατριβὴν παρεσχῆσθαι. τὰ
 δ' οὖν τέλος τί ἐγένετο, καὶ πῶς ἔγνωσαν ὑπὲρ αὐτῶν
 οἱ δικασταί;

ΛΥΚ. Οὐχ ὁμόψηφοι πάντες ἦσαν, ἀλλ' οἱ μὲν ἡξίουσαν 12
 ἀποδύσαντας αὐτὸν, ὥσπερ τοὺς ἀργυρωνήτας ἐπισκο-
 πεῖν, εἰ δύναίτο φιλοσοφεῖν τάγε πρὸς τῶν ὄρχεων· οἱ
 δὲ ἔτι γελοιότερον μεταστείλαμένους τινὰς τῶν ἐξ οἰκή-
 ματος γυναικῶν, κελεύειν αὐτὸν συνεῖναι, καὶ ὀπυῖειν,
 καὶ τινα τῶν δικαστῶν τὸν πρεσβυτάτον τε καὶ πιστό-
 τατον ἐφεστῶτα ὄραν εἰ φιλοσοφεῖ. μετὰ δὲ ἐπεὶ πάν-
 τας ὁ γέλως κατεῖχε, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τὴν γαστέρα
 ἤλγει βρασσόμενος ὑπ' αὐτοῦ, ἔγνωσαν ἀναπόμπιμον 13
 εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην. Καὶ νῦν ἄτερος μὲν
 πρὸς τὴν τῶν λόγων ἐπίδειξιν, ὡς φασι, γυμνάζεται,
 καὶ παρασκευάζεται, καὶ κατηγορίαν συγκροτεῖ, καὶ

7 Τάγε πρὸς τῶν ὄρχων) Βάλλ' εἰς κόρακας, μισρὶ, εἰ τοῦτο φιλοσο-
 φεῖν ἔγνωκε. V.

Pamph. Ridicula profecto ista, quaeque non vulgarem
 vobis oblectationem videantur prae buisse. Sed quid tandem
 factum est, & quomodo iudices de illis decreverunt?

Lyc. Non in eadem omnes erant sententia, sed alii po-
 stulabant illum exutum istar mancipiorum inspicere, pos-
 setne, quantum quidem ad testiculos, philosophari? alii,
 magis ridicule, arcessitis quibusdam de lupanari mulierculis,
 iubere illum congredi, & inire, & iudicum aliquem, aeta-
 te maximum & fide dignissimum assistere, ac, num philo-
 sophetur, videre. Postea vero, cum risus occupasset omnes,
 & nemo esset, cui non concussa dolerent ilia, decreverunt
 reicere & remittere causam in Italiam. Et nunc alter qui-
 dem ad eruditionis ostentationem, ut aiunt, exercet se &
 comparat, & accusationem componit, & adulterii crimen

τὸ τῆς μοιχείας ἔγκλημα ὑποκινεῖ, ἐναντιότατον αὐτῷ· καὶ οὗτος κατὰ τοὺς Φαύλους τῶν ρητόρων τοῦτο ποιῶν, καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας τὸν ἀντίδικον ἐκ τοῦ ἐγκλήματος καταλέγων. τῷ Βαγῳά δὲ ἕτερα, ὥς Φασι, μέλει, καὶ ἀνδρίζεται τὰ πολλὰ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχει τὸ πρᾶγμα, καὶ τέλος, κρατήσκειν ἐλπίζει, ἣν ἐπιδείξῃ ὥς οὐδὲν χείρων ἐστὶ τῶν τὰς ἵππους ἀναβαινόντων ὄνων. αὕτη γὰρ, ὦ ἑταῖρε, Φιλοσοφίας ἀρίστη κρίσις ἔοικεν εἶναι, καὶ ἀπόδειξις ἀναντίλεκτος· ὥστε καὶ τὸν υἱὸν (ἔτι δὲ μοι κομιδῇ νέος ἐστίν) εὐξαίμην ἂν, οὐ τὴν γνώμην, οὐδὲ τὴν γλῶτταν, ἀλλὰ τὸ αἰδοῖον ἑτοιμον εἰς Φιλοσοφίαν ἔχειν.

5 Ἀνδρίζεται) Ἀνδρίζω, τὸ ἀνδρὸς τι ποιῶ. V.

movet, maxime sibi contrarium: isque more malorum caudicorum hoc agit, & inter viros adversarium suum hoc ipso crimine recenset. Bagoam autem alia, aiunt, cura tenet, & pro viro se gerit frequenter, & prae manu rem habet, & denique superaturum se sperat, si ostendat, nibilo se asinis, qui equas ineunt, deteriorem. Illud enim, sodalis, optimum videtur philosophiae criterium esse, haec demonstratio, cui contradici nihil possit. Itaque filium (est autem mihi admodum juvenis) optaverim, non mentem neque linguam, sed verecundum partem philosophiae aptam habere.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑΣ.

Ἀμφί τε οὐρανοῦ, ἀμφί τε ἀστέρων ἡ γραφή οὐκ ἰ
αυτέων ἀστέρων, οὐδ' αὐτέου πέρι οὐρανοῦ, ἀλλὰ μαν-
τείης, καὶ ἀληθείης, ἡ δὲ ἐκ τούτων ἐς ἀνθρώπων βίον
ἔρχεται. ὁ δέ μοι λόγος οὐχ ὑποθημοσύνην ἔχει, οὐδὲ δι-
δασκαλίην ἐπαγγέλλεται ὅπως ταύτην τὴν μαντοσύνην
διενεκτέον, ἀλλὰ μέμφομαι ὁκόσοι σοφοὶ εἶντες, τὰ μὲν
ἀλλὰ ἐπασκέουσι, καὶ πᾶσι τοῖς ἐωυτέων ἀπηγέονται
μούνην δ' ἀστρολογίην οὔτε τιμέουσιν, οὔτ' ἐπασκέουσι.
Καὶ ἡ μὲν σοφίη παλαιή, οὐδὲ νέον ἐς ἡμέας ἀπείκετο, 2
ἀλλ' ἔστιν ἔργον ἀρχαίων βασιλέων, Θεοφιλέων. οἱ δὲ
νῦν, ἀμαθίη καὶ ῥαθυμίη, καὶ προσέτι μισοπονίη, κεί-
νοισί τε ἀντίζωα φρονέουσι, καὶ εὐτ' ἂν ἀνδράσιν ἐπικυ-

1 ΑΣΤΡΟΛΟΓ.) Γραι. Ἀστρο-
λογίης. G.

5 Ὑποθημοσύνην) Δόγμα. V.
13 Ἐπικυρίωσι) Ἐπιτύχωσι. V.

DE ASTROLOGIA.

DE coelo deque stellis haec scriptio est: non ipsis de
astris, ipso de coelo, sed de divinatione ac veritate, quae
ab hisce ad hominum vitam pervenit. Neque vero prae-
cepta hic libellus habet, neque disciplinam promittit, quo-
modo excellere hac divinatione quis possit, sed reprehen-
do, quotquot docti cum sint, alia quidem exercent, & suis
omnibus enarrant, solam autem astrologiam neque hono-
rant, neque exercent. Ac sapientia quidem huius rei anti-
qua, neque recens demum ad nos venit, sed opus est an-
tiquorum regum Dis carorum. Verum qui nunc sunt, in-
scitia & socordia, atque insuper laboris odio, cum con-
traria illis sentiunt, tum, si quando in homines incidunt fal-

ρέωσι ψεύδεα μαντευομένοισιν, ἄστρον τε κατηγορέουσι, καὶ αὐτὴν ἀστρολογίην μισέουσιν, οὐδὲ μιν οὔτε ὑγιέα οὔτε ἀληθέα νομίζουσιν, ἀλλὰ λόγον ψεύδεα, καὶ ἀνεμώλιον, οὐ δικαίως, ἐμοὶ δοκέει, Φρονέοντες. οὔτε γὰρ τέκτονος αἰδρεῖν, τεκτοσύνης αὐτῆς ἀζυῖν, οὐδὲ αὐλητέω ἀμουσίην, μουσικῆς ἀσοφίην. ἀλλ' οἱ μὲν ἀμαθές
 3 τῶν τεχνῶν, ἐκάστη δ' ἐν ἑωυτῇ σοφίῃ. Πρῶτον μὲν ὧν Αἰθίοπες τόνδε τὸν λόγον ἀνθρώποισι κατεστήσαντο. αἰτίῃ δὲ αὐτέσισι, τὰ μὲν ἢ σοφίῃ τοῦ ἔθνους, (καὶ γὰρ τὰλλα τῶν ἄλλων σοφώτεροι Αἰθίοπες) τὰ δὲ καὶ τῆς οἰκήσεως ἢ εὐμοιρίῃ· αἰεὶ γὰρ σφέας εὐδίην καὶ γαληναίην περικέεται· οὐδὲ τῶν τοῦ ἔτεος τροπέων ἀνέχονται, ἀλλ' ἐν μὴ ὥρῃ οἰκέουσιν. ἰδόντες ὧν πρῶτα τὴν σεληναίην οὐκ ἐς πᾶμπαν ὁμοίην Φαινομένην, ἀλλὰ πολυειδέα τε γιγνομένην, καὶ ἐν ἄλλοτε ἄλλη μορφῇ τρεπομένην, ἐδό-

3 Ἀνεμώλιον) Μάταιον. V.

5 Ἀφίην) Ἀδικίην. V.

7 Πρῶτον) Παρά τὰ πᾶσιν ἀνθρώποις σχεῖον ὑσχοῦντα ταῦτα. Χαλ-

δαίους γὰρ φασὶ πρώτους ἀστρονομίας ἄρξαι. M.

11 Εὐμοιρίην) Εὐκλυσίαν. V.

sa divinantes, & sidera accusant, & ipsam oderunt astrologiam, eamque neque sanam, neque veram arbitrantur, sed disciplinam mendacem & ventosam, inique, ut mihi videtur, sentientes. Neque enim fabri infcitia, fabrilis ipsius artis mala indoles; neque imperitia tibicinis, musicae ipsius est inertia. Sed isti quidem artium imperiti, unaquaeque autem ars per se sapiens est. Primi ergo Aethiopes hanc rationem hominibus constituerunt. Causa illis partim sapientia gentis, nam reliquis etiam in rebus sapientiores ceteris Aethiopes; partim etiam habitandi fors commoda. Semper enim illos serenitas & tranquillitas circumiacet, neque anni vices patiuntur, sed in una eademque tempestate habitant. Cum igitur cernerent, lunam non eandem semper apparere, sed plures accipere species, & in aliam alias formam

κεεν αὐτέοισι τὸ χρῆμα θώματος καὶ ἀπορίας ἄξιον. ἐν-
 βεν δὲ ζητέοντες, εὗρον τούτων τὴν αἰτίην, ὅτι οὐκ ἴδιον τῇ
 σεληναίῃ τὸ φέγγος, ἀλλὰ οἱ παρ' ἡελίου ἔρχεται. Εὐ- 4
 ρον δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων τὴν Φορὴν, τοὺς δὴ πλά-
 νητας ἡμεῖς καλέομεν, (μοῦνοι γὰρ τῶν ἄλλων ἀστέρων
 κινέονται) φύσιν τε αὐτέων, καὶ δυναστείην, καὶ ἔργα,
 τὰ ἕκαστος ἐπιτελέουσιν. ἐν δὲ καὶ οὐνόματα αὐτέοισιν
 ἐπέβησαν, οὐκ οὐνόματα, ὡς ἐδόκειον, ἀλλὰ σημεῖα.
 Ταῦτα μὲν ἂν Αἰθίοπες ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπέβλεψαν μετὰ 5
 δὲ, γείτασιν οὖσιν Αἰγυπτίοισιν, ἀτελέα τὸν λόγον παρ-
 ἔδωσαν, Αἰγύπτιοι δὲ παρὰ σφῶν ἐκδεξάμενοι ἡμια-
 γέα τὴν μαντικὴν, ἐπὶ μέζον ἡγεῖραν, μέτρα τε τῆς ἐκά-
 στου κινήσεως ἐσημῆναντο, καὶ ἐτέων ἀριθμὸν, καὶ μη-
 νέων καὶ ὥρέων διατάξαντο. καὶ μηνέων μὲν σφίσι μέτρον
 ἢ σεληναίῃ, καὶ ἡ ταύτης ἀναστροφῇ ἐγένετο· ἔτεος δὲ
 ἡέλιος, καὶ ἡ τοῦ ἡελίου περίφορος. Οἱ δὲ καὶ ἄλλα 6

13 Ἐσημῆναντο.) Ἐσημειοῦντο. V.

verti: visa est illis res admiratione & dubitatione digna.
 Inde igitur quaerendo invenerunt causam harum rerum,
 quod non sua lunae lux, verum a sole illi venit. Invene-
 runt vero aliorum quoque siderum motum, quos quidem
 planetas nos vocamus, soli enim reliquorum siderum mo-
 ventur: naturamque illorum & potestatem, & opera, quae
 singuli efficiunt. Imposuerunt autem illis quoque nomina:
 non *nuda* nomina, ut videbantur, sed *signa ipsarum natura-
 rum*. Haec igitur Aethiopes in coelo conspexerunt. Post vi-
 cinis suis Aegyptiis imperfectam artem tradiderunt: Aegy-
 ptii vero, quam accepere ab illis ex parte modo altera ab-
 solutam divinandi rationem, in maius extulerunt, mensu-
 ram motus uniuscuiusque signarunt, & annorum nume-
 rum, & mensium atque horarum ordinarunt. Et mensium
 quidem illis modus luna eiusque conversio fuit, anni au-
 tem sol, atque solis circuitus. At ipsi alia quoque his mul-

ἐμήσαντο πολλῶ μέζω τούτων. ἐκ γὰρ δὴ τοῦ παντός
 ἥερος, καὶ ἀστέρων τῶν ἄλλων, ἀπλανέων τε, καὶ εὐ-
 σταθέων, καὶ οὐδαμᾶ κινεομένων, δωδέκα μοίρας ἐτά-
 μοντο ἐν τοῖσι κινεομένοισι, καὶ οἰκεῖα ζῶα εἶοντα, ἕκα-
 στον αὐτέων ἐς ἄλλην μορφὴν μεμιμέαται, τὰ μὲν ἐνά-
 λια, τὰ δὲ ἀνθρώπων, τὰ δὲ θηρῶν, τὰ δὲ πτηνῶν, τὰ
 7 δὲ κτηνέων. Ἀπὸ τέων δὴ καὶ ἱρὰ τὰ Αἰγύπτια πολυει-
 δέα ποιεῖται. οὐ γὰρ πάντες Αἰγύπτιοι ἐκ τῶν δωδέκα
 μοιρέων πασέων ἐμαντεύοντο, ἄλλοι δὲ ἀλλοίησι μοίρη-
 σιν ἐχρέοντο· καὶ κρῖον μὲν σέβουσιν, ὁκόσοι ἐς κρῖον ἀπέ-
 βλεπον· ἰχθύας δὲ οὐ σιτέονται, ὁκόσοι ἰχθύας ἐπεσημή-
 ναντο· οὐδὲ τράγον κτείνουσιν, ὅσοι αἰγόκερων ἤδεσαν·
 καὶ οἱ ἄλλοι τᾶλλα ὡς ἕκαστοι, ἰλάσκονται. ναὶ μὴν
 καὶ ταῦρον ἐς τιμὴν τοῦ ἡερίου ταύρου σεβίζονται. καὶ ὁ
 Ἀπὶς αὐτέοις χρῆμα ἱρώτατον, τὴν χώρην ἐπινέμεται,

1 Ἐμήσαντο) Ἐμνησάνσαντο.

7 Ἀπὸ τίω) Τούτου. G.

14 Σεβίζονται) Σεβάονται. G.

15 Ἀπὶς) Τὸ μισχάριον. G.

to maiora machinati sunt. Ex omni enim aëre, & stellis
 reliquis inerrantibus atque fixis, & haudquaquam moven-
 tibus se, duodecim partes refecerunt, in quibus illae al-
 terae moverentur. His cum assignassent suum cuique ani-
 malia, in aliam singula formam expressere, marina alia, alia
 vero hominum, alia bestiarum, volucrum alia, alia iumen-
 torum. Unde etiam sacra apud Aegyptios multorum ge-
 nerum fiunt. Nec enim Aegyptii omnes ex duodecim par-
 tibus *iisdem* omnibus divinabant; sed aliis alii partibus di-
 versisque utebantur. Atque arietem quidem colunt, quot-
 quot respiciebant Arietem: pisces non edunt, qui pisces *no-*
mine illo signaverant: neque caprum mactant, quicumque
 noverant Capricornum: atque alii alia, ut cuique *visum est*,
 placant. Sane etiam taurum in honorem coelestis tauri co-
 lunt, atque est illis Apis res sanctissima, qui regionem il-

καὶ οἱ ἐκεῖ μαντήϊόν τε ἀνατιθέασι, σημήϊον τῆς ἐκείνου
 τοῦ ταύρου μαντικῆς. Οὐ μετὰ πολλὸν δὲ καὶ Λίβυες 8
 ἐπέβησαν τοῦ λόγου· καὶ γὰρ τὸ Λιβύων μαντήϊον τοῦ
 Ἀμμωνος, καὶ τοῦτο ἐς τὸν ἥερα καὶ ἐς τὴν τούτου σο-
 ρίην εἶρητο, παρὰ τὸν Ἀμμωνα, καὶ οὗτοι κριοπρόσω-
 πον ποιεόνται. Ἐγνωσάν δὲ τούτων ἕκαστα καὶ Βαβυ- 9
 λῶνιοι, οὗτοι μὲν λέγουσι καὶ πρὸ τῶν ἄλλων ἐμοὶ δὲ
 δοκεῖ, πολλὸν ὕστερον ἐς τούτους ὁ λόγος ἀπίκετο. Ἐλ- 10
 ληνες δὲ οὔτε παρ' Αἰθίοπων, οὔτε παρ' Αἰγυπτίων ἀ-
 στρολογίης πέρι οὐδὲν ἤκουσαν, ἀλλὰ σφίσιν Ὀρφεὺς
 ὁ Οἰάγρου καὶ Καλλιόπης, πρῶτος τὰδε ἀπηγήσατο,
 οὐ μάλα ἐμφατέως, οὐδὲ ἐς Φάος τὸν λόγον προήνεγκεν,
 ἀλλ' ἐς γοητείνην, καὶ ἱρολογίην, οἷα διανοίῃ ἐκείνου. πη-
 ξάμενος γὰρ λύρην, ὄργιά τε ἐποιεέτο, καὶ τὰ ἱρὰ ἤειδεν·
 ἡ δὲ λύρη, ἐπτάμιτος εἶϋσα, τὴν τῶν κινεομένων ἀστέ-
 ρων ἀρμονίην συνεβάλλετο. ταῦτα Ὀρφεὺς διζήμενος,

lorum depascatur, cui oraculum ibi constituerint, signum
 divinationis illius *coelestis* tauri. Non ita multo post Libyes
 etiam hanc rationem amplexi sunt. Nam Libyum etiam
 oraculum Ammonis, ipsum quoque ad coelum eiusque sa-
 pientiam, relatum est: quatenus Ammonem hi etiam arie-
 tis vultu sibi faciunt. Agnoverunt autem horum singula
 etiam Babylonii. Hi enim dicunt, etiam ante alios; mihi
 vero videtur, multo post ad ipsos hanc rationem perve-
 nisse. Graeci autem neque ab Aethiopibus neque ab Aegy-
 ptiis de astrologia quidquam audire: sed ipsis Orpheus
 Oeagri & Calliopes filius primus haec enarravit: non ille
 manifeste valde; neque in lucem totam rationem protulit,
 sed ad incantationem, & sacramenta quaedam, sola mens
 illi *spectabat*. Lyra enim constructa faciebat orgia, & sacra
 canebat. Lyra autem, septem chordarum quae esset, erran-
 tium stellarum harmoniam synibolo quodam signabat. Haec

καὶ ταῦτα ἀνακινέων, πάντα ἔβελγε, καὶ πάντων ἐκρά-
 τεεν. οὐ γὰρ ἐκείνην τὴν λύρην ἔβλεπεν, οὐδὲ οἱ ἄλλης
 ἔμελε μουσουργίης, ἀλλ' αὕτη Ὀρφέως ἡ μεγάλη λύ-
 ρη. Ἕλληνες τε τὰδε τιμέοντες, μοῖρην ἐν αὐτῷ οὐρανῷ
 ἀπέκριναν, καὶ ἀστέρες πολλοὶ καλέονται λύρῃ Ὀρ-
 φέως. ἦν δέ ποτε Ὀρφέα ἰδῆς, ἡ λίθοισιν, ἡ χροῖῃ μεμ-
 νημένον, ἐν μέσῳ ἔζεται ἵκελος ἀείδοντι, μετὰ χερσὶν
 ἔχων τὴν λύρην· ἀμφὶ δέ μιν ζῶα μυρία ἕστηκεν, ἐν οἷς
 καὶ ἄνθρωπος, καὶ ταῦρος καὶ λέων, καὶ τῶν ἑκάστων·
 εὐτ' ἂν ἐκεῖνα ἰδῆς, μέμνησό μοι τούτων, κοίῃ ἐκείνου
 αἰοῖσθ', κοίῃ δὲ καὶ ἡ λύρη, κοῖος δὲ καὶ ταῦρος, ἡ ὀκοῖος
 λέων, Ὀρφέως ἐπαίουσιν. ἦν δὲ τὰ λέγω αἷτια γνοίης,
 II σὺ δὲ καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ δέρκεο ἑκάστων τούτων. Λέγου-
 σι δὲ Τειρεσίην, ἄνδρα Βοιωτίον, τοῦ δὴ κλέος μαντοσύ-
 νης περὶ πολλὸν αἰεῖται, τοῦτον τὸν Τειρεσίην ἐν Ἑλ-
 λησιν εἰπεῖν, ὅτι τῶν πλανεομένων ἀστέρων, οἱ μὲν θῆ-

inquirens Orpheus, & haec movens, mulcebat omnia, &
 omnia vincebat. Neque enim illam, quam fecerat sibi, lyram
 spectabat, neque alia illi cordi erat musica; sed haec ma-
 gna lyra Orphei. Honorantes vero ista Graeci, partem
 ipso in coelo ei decreverunt, & stellae plures lyra vocan-
 tur Orphei. Si vero videris aliquando Orphea, vel lapidi-
 bus, vel colore assimilatum, in medio fedet canenti similis,
 in manibus habens lyram: circa ipsum autem animalia stant
 sexcenta, in quibus homo etiam, & taurus, & leo, eo-
 rumque singuli. Ea vero cum videris, horum mihi memen-
 to, qualis ille sit cantus, qualis lyra, qualis etiam taurus,
 & qualis leo, Orpheum audiant. Si vero, quas dico, cau-
 sas noffes, tum tu etiam in coelo unumquodque videres.
 Aiunt vero, Tiresiam, virum Boeotium, cuius divinandi
 gloria multum elata est, hunc igitur Tiresiam inter Grae-
 cos dixisse ferunt, errantium siderum alia, quae sint scavi-

λες, αἱ δὲ ἄρρενες εἶοντες, οὐκ ἴσα ἐκτελέουσι· τῷ καί
 μιν διφύεα γενέσθαι, καὶ ἀμφίβιον Τειρεσίην μυθολο-
 γέουσιν, ἄλλοτε μὲν θῆλυν, ἄλλοτε δὲ ἄρρενα. Ἀτρέως 12
 δὲ καὶ Θυέστῳ περὶ τῇ πατρώῃ βασιλείῃ Φιλονεικούν-
 των, ἥδη τοῖσιν Ἕλλησιν ἀναφανδὸν ἀστρολογίης τε καὶ
 σοφίης τῆς οὐρανίης μάλιστ' ἔμελε· καὶ τὸ ξυγόν τῶν
 Ἀργείων, ἄρχειν ἐγνώσαν ἑωυτῶν, ὅστις τοῦ ἐτέρου σο-
 φίῃν προφερέστερος. εἶθα δὲ Θυέστης μὲν κριὸν σφίσι
 τὸν ἐν τῷ οὐρανῷ σημηνάμενος, ὑπέδειξεν· ἀπὸ τῶν δὲ
 ἄρνα χρύσειον Θυέστη γενέσθαι μυθολογέουσιν. Ἀτρεὺς
 δὲ τοῦ ἡελίου πέρι καὶ τῶν ἀνατολέων αὐτέου λόγον ἐποίη-
 σατο, ὅτι οὐκ ἐς ὁμοίην φορὴν ἡελίος τε, καὶ ὁ κόσμος
 κινέονται, ἀλλ' ἐς ἀντίξοον ἀλλήλοις ἀντιδρομέουσι· καὶ
 αἱ νῦν δύσεις δοκέουσai τοῦ κόσμου δύσεις εἶναι, τοῦ
 ἡελίου ἀνατολαί· εἰσι. τάδε εἰπόντα, βασιλῆᾶ μιν Ἀρ-
 γεῖοι ἐποίησαντο, καὶ μέγα κλέος ἐπὶ σοφίῃ αὐτέου ἐγέ-
 σ' Ἀναφανδόν) Φαιρῶς. V.

nina, alia vero masculina, non eadem efficere: unde etiam
 illum duplicis naturae fuisse atque vitae Tiresiam fabulan-
 tur, alias feminam, alias vero marem. Atreo autem &
 Thyeste de regno paterno contendentibus, iam Graeci aper-
 te astrologiam & coelestem sapientiam vehementer secta-
 bantur: & commune Argivorum regnare cum apud se de-
 creverunt, qui altero, quantum ad hanc sapientiam, esset
 praestantior. Hic Thyestes quidem arietem illis, qui in coe-
 lo est, designatum monstravit: a quo auream ovem Thy-
 esti fuisse fabulantur. Atreus vero de sole, & ortibus illius
 sermonem habuit, non versus eandem plagam solem atque
 mundum moveri, sed contrarium sibi invicem cursum te-
 nere: & qui nunc occidens sit, & mundi occidens vide-
 atur, solis ortum esse. Haec illum dicentem regem suum
 Argivi fecerunt, magnaue fuit sapientiae illius gloria.

- 13 νεο. Ἐγὼ δὲ καὶ περὶ Βελλεροφόντεω τοιαύδε φρονέω.
 πτηνὸν μὲν οἱ γενέσθαι ἵππον οὐ μάλα πείβομαι, δο-
 κέω δὲ μιν ταύτην τὴν σοφίην μετέποντα, ὑψηλά τε φρο-
 νέοντα, καὶ ἄστροισι ὁμιλέοντα, ἐς οὐρανὸν οὐχὶ τῶ ἵππῳ
 14 ἀναβῆναι, ἀλλὰ τῇ διανοίῃ. Ἴσα δέ μοι καὶ ἐς Φρίξον
 τὸν Ἀθάμαντος εἰρήσθω, τὸν δὴ κριῶ χρυσέῳ δι' αἰθέρος
 ἐλᾶσαι μυθέονται. ναὶ μέντοι καὶ Δαίδαλον τὸν Ἀθη-
 ναῖον, (ξείνῃ μὲν ἡ ἱστορίῃ, δοκέω γέ μιν οὐκ ἔξω ἀστρο-
 λογίης) ἀλλὰ οἱ αὐτὸς μάλιστα ἐχρήσατο, καὶ παῖδ'
 15 τῷ ἑωυτοῦ κατηγήσατο. Ἰκαρος δὲ νεότητι καὶ ἀτασθα-
 λίᾳ χρεόμενος, καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ διζήμενος, ἀλλ' ἐς πό-
 λον ἀερθεὶς τῷ νῶ, ἐξέπεσε τῆς ἀληθείης, καὶ πάντες
 ἀπεσφάλη τοῦ λόγου, καὶ ἐς πέλαγος κατηνέχθη ἀβύσ-
 σων πρηγμάτων· τὸν Ἕλληνες ἄλλως μυθολογέουσι, καὶ
 κόλπον ἐπ' αὐτέῳ ἐν τῇδε τῇ θαλάσσῃ Ἰκάρειον εἰκῇ κα-

3 Μιδέποντα) Διόκοντα. G. 10 Ἀτασθαλίᾳ) Φρενοβλαβείᾳ. V.
 11 Ἐπιεικῇ) Μέτριά. V.

Ego vero etiam de Bellerophonte eadem sentio. Alarum quidem equum illi fuisse, persuaderi mihi non parior. Puto autem, illum, sapientiae huius studiosum, sublimia cogitasse, &, versatum cum astris, in coelum non equi opera ascendisse, sed animo. Eadem mihi etiam in Athamantis Phryxum filium dicta sunt, quem ariete aureo per aethera vestum fabulantur. Quin etiam Daedalum Atheniensem: peregrina quidem & mira historia: sed puto, illum non fuisse ab astrologia alienum. Verum ea cum ipse maxime usus, tum filium eam suum docuit. Icarus autem iuventute & temeritate usus, & inconcessa quaerens, sed animo in polum ipsum sublatus, vero excidit, & ab tota ratione aberravit, & in mare decidit negotiorum fundo ac sine carentium. De quo aliam fabulam narrant Graeci, & ab illo sinum in hoc mari temere vocant Icarium. For-

λέουσι. Τάχα δὲ καὶ ΠασιΦάη παρὰ Δαιδάλου ἀκού- 16
 σασα ταύρου τε πέρι, τοῦ ἐν τοῖς ἄστροισι Φαινομένου,
 καὶ αὐτῆς ἀστρολογίης, εἰς ἔρωτα τοῦ λόγου ἀπῆκετο,
 ὅθεν νομίζουσιν ὅτι Δαίδαλός μιν τῷ ταύρῳ ἐνύμφευσεν.
 Εἰσὶ δὲ οἱ καὶ κατὰ μέρεα τὴν ἐπιστήμην διελόντες, ἕκα- 17
 στοὶ αὐτέων ἄλλα ἐπενοήσαντο, οἱ μὲν τὰ ἐς τὴν σελη-
 ναίην, οἱ δὲ τὰ ἐς Δία, οἱ δὲ τὰ ἐς ἥλιον συναγείραντες,
 δρόμου τε αὐτέων πέρι κινήσεως, καὶ δυνάμεως. Καὶ Ἐν- 18
 δυμίων μὲν, τὰ ἐς τὴν σεληναίην διατάξατο. Φαέθων δὲ, 19
 τοῦ ἡλίου δρόμον ἐτεκμήρατο, οὐ μὲν γε ἀτρεκέως, ἀλλ'
 ἀτελέα τὸν λόγον ἀπολιπὼν, ἀπέθανεν. οἱ δὲ τάγε ἀ-
 γνοῦντες, ἡλίου παῖδα Φαέθοντα δοκέουσι, καὶ μῦθον
 ἐπ' αὐτέῳ οὐδαμᾶ πιστὸν διηγέονται. ἐλθόντα γὰρ μιν
 παρὰ τὸν ἥλιον τὸν πατέρα αἰτέειν τὸ τοῦ Φατὸς ἄρμα
 ἡνιοχεύειν, τὸν δὲ δοῦναι τε οἱ, καὶ ὑποθέσθαι τῆς ἱπ-
 पासίης τὸν νόμον. ὁ δὲ Φαέθων, ἐπειδὴ ἀνέβη τὸ ἄρμα,

10 Ἀτρεκέως) Ἀκριβῶς. V. 15 Ὑποθέσθαι) Διδάξαι. V.

tasse etiam Pasiphaë, quas audisset ex Daedalo de tauro si-
 dere in astris lucente, & ipsa astrologia, in amorem do-
 ctrinae devenit: unde putant, eam a Daedalo conciliatam
 tauro esse. Sunt vero etiam, qui divisa in partes discipli-
 na, alia singuli excogitarunt, alii, quae ad lunam perti-
 nent, alii, quae ad Iovem, alii, quae ad solem, colligen-
 tes, deque cursu illorum, motu, & potestate. Atque En-
 dymion quidem, quae ad lunam pertinent, ordinavit. Phaë-
 thon autem solis cursum designavit, non sane exploratis
 omnibus, sed imperfectam artem relinquens mortuus est.
 Qui autem ista ignorant, solis filium Phaëthontem putant,
 & fabulam de eo nulla parte credibilem narrant: venisse
 nempe ad Solem patrem, ab eoque petiisse, ut lucis cur-
 rum regere sibi liceret; illum vero dedisse, & legem au-
 rigationis subiecisse. At Phaëthon conscenso curru, prae iu-

ἡλικίῃ καὶ ἀπειρίῃ, ἄλλοτε μὲν πρόσγειος ἠνιόχευεν, ἄλλοτε πολλὸν τῆς γῆς ἀπαιωρούμενος· τοὺς δὲ ἀνθρώπους κρύος τε καὶ θάλπος οὐκ ἀνασχετὸν διέφθειρεν. ἐπὶ τοῖσι δὴ τὸν Δία ἀγανακτέοντα βαλεῖν πρῆστῃρι Φαέθοντα μεγάλῳ. πεσόντα δὲ μιν αἱ ἀδελφαὶ περιστᾶσαι, πένθος μέγα ἐποίηον, ἔς τε μετέβαλλον τὰ εἶδεα, καὶ νῦν εἰσιν αἵγειροι, καὶ τὸ ἤλεκτρον ἐπ' αὐτέῳ δάκρυον σταλάουσιν. οὐχ οὕτω ταῦτα ἐγένετο, οὐδὲ ὅσιον αὐτέοισι πείθεσθαι, οὐδὲ ἥελιος παῖδα ἐποίησατο, οὐδὲ ὁ παῖς
 20 αὐτέῳ ἀπέθανε. Λέγουσι δὲ καὶ ἄλλα Ἕλληνες πολλὰ μυθῶδεα, τοῖσιν ἐγὼ οὐ μάλα τι πείβομαι. κῶς γὰρ δὴ ὅσιον πιστεῦσαι παῖδα Αἰνείην τῆς Ἀφροδίτης γενέσθαι, καὶ Διὸς Μίνω, καὶ Ἄρεος Ἀσκάλαφον, καὶ Αὐτόλυκον Ἑρμέω; ἀλλ' οὗτοι ἕκαστος αὐτέων θεοφιλέες ἐγένοντο, καὶ σφίσι γενομένοισι, τῷ μὲν ἡ Ἀφροδίτῃ, τῷ δὲ ὁ Ζεὺς, τῷ δὲ ὁ Ἄρης ἐπέβλεψεν. ὁκόσοι γὰρ δὴ ἀνθρώποισι ἐν τῇ γενεῇ ταύτῃ οἰκοδεσποτέουσιν,

4 Πρῆστῃρι) Κεραινῷ. V.

ventute & imperitia alias quidem terrae nimis vicinus aurigatur, alias nimium a terra sublatus, unde homines frigus calorque intolerabilis perdidit. Inter haec Iovem indignatum fulmine magno Phaëthontem feriisse. Cadentem circumstantes sorores luctus habuere magnos, donec formas mutarent: & nunc sunt populi, lacrimamque super eo electrum stillant. Non ita gesta haec sunt, nec fas est fidem iis adiungere. Neque filium Sol genuit, neque filius ipsi mortuus est. Dicunt autem alia multa fabulosa Graeci, quibus ego non multum fidei tribuo. Quomodo enim fas sit credere, filium Aeneam fuisse Veneris, & Iovis Minoem, & Martis Ascalaphum, & Autolycum Mercurii? At singuli horum cari Deo fuere, nascentesque hunc Venus, hunc Iuppiter, hunc Mars respexerunt. Quicumque enim hominibus in hac genitura domum, ut domini vel decani,

οὗτοι ὅπως τοκέες ἑαυτοῖσι πάντα ἵκελα ἐκτελέουσι, καὶ
 χροὴν, καὶ μορφὴν, καὶ ἔργα, καὶ διανοίην. καὶ βασι-
 λεὺς μὲν ὁ Μίνως, Διὸς ἡγεομένου, καλὸς δὲ Αἰνεΐδης
 Ἀφροδίτης βουλήσει ἐγένετο· κλέπτης δὲ Αὐτόλυκος, ἡ
 δὲ οἱ κλεπτικὴ ἐξ Ἑρμῆω ἀπίκετο. Οὐ μένουν οὐδὲ τὸν 21
 Κρόνον ὁ Ζεὺς ἔδῃσεν, οὐδὲ ἐς τάρταρον ἑρρίψεν, οὐδὲ τὰ
 ἄλλα ἐμήσατο, ὅκῃσα ἄνθρωποι νομίζουσιν· ἄλλα φέ-
 ρεται γὰρ ὁ Κρόνος τὴν ἔξω Φορὴν, πολλὸν ἀπ' ἡμέων,
 καὶ οἱ κωθρήτε ἡ κίνησις, καὶ οὐ ῥηϊδίῃ τοῖσι ἀνθρώποισι
 ὀρέεσθαι. διὸ δὴ μιν ἑστάναι λέγουσιν, ὅπως πεπεδη-
 μένον. τὸ δὲ βάθος τὸ πολλὸν τοῦ ἥερος, τάρταρος καλέε-
 ται. Μάλιστα ἐκ τε Ὀμήρου τοῦ ποιητέω, καὶ τῶν 22
 Ἑσιόδου ἐπέων μάθοι ἂν τις τὰ πάλαι τοῖς ἀστρολο-
 γέουσιν ὁμοφωνέοντα. εὖτ' ἂν δὲ τὴν σειρὴν τοῦ Διὸς ἀπη-
 γέηται, καὶ τοῦ ἡελίου τὰς βολὰς, τὰ δὴ ἐγὼ ἡμᾶτα
 εἶναι συμβάλλομαι, καὶ τὰς πόλιας, τὰς ἐν τῇ ἀσπίδι
 Ἡφαιστος ἐποίησατο, καὶ τὸν χορὸν, καὶ τὴν ἀλωήν.

9 Νοθρήτε) Ὀκυρά. V.

regunt, illi tanquam parentes similia sibi omnia efficiunt,
 & colorem, & formam, & opera, & animum: ac rex qui-
 dem Minos Iove duce, pulcher autem Aeneas Veneris vo-
 luntate fuit: fur autem Autolycus, furandique illi ars a
 Mercurio venit. Iam vero neque Saturnum Iuppiter vinxit,
 neque in tartarum detrufit, neque reliqua machinatus est,
 quae putant homines. Sed enim fertur Saturnus per orbem
 extimum procul a nobis, estque illi languidus motus, ne-
 que observatu facilis hominibus. Propterea nempe stare il-
 lum aiunt, tanquam vinctum compedibus. Ingens autem
 coeli profunditas tartarus vocatur. Maxime ex Homeri poë-
 tae & Hesiodi versibus discat aliquis, de quibus olim cum
 Astrologis convenerit. Quando vero catenam Iovis refert,
 & solis iacula, hos utique dies esse coniicio; & urbes, quas
 in clypeo Achillis fecit Vulcanus, & chorum, & vineam,

τὰ μὲν γὰρ ὅκῳσα ἐς τὴν Ἀφροδίτῃν αὐτέῳ καὶ τοῦ Ἄρεος
τὴν μοιχεῖαν λέλεκται, καὶ τὰ ἐμφανέα, οὐκ ἄλλοθεν
ἢ ἐκ τῆσδε τῆς σοφίης πεποιημένα· ἡ γὰρ δὴ αὖν Ἀφρο-
δίτης καὶ τοῦ Ἄρεος ὁμοδρομίῃ τὴν Ὀμήρου αἰοδὴν ἀπερ-
γάζεται· ἐν ἄλλοισι δὲ ἔπεσι τὰ ἔργα ἐκάστου αὐτέων
διωρίσατο, τῇ Ἀφροδίτῃ μὲν εἰπὼν·

Ἄλλὰ σὺν ἡμερόεντα μετέρχαιο ἔργα γάμοιο.
τὰ δὲ τοῦ πολέμου.

Ταῦτα δ' Ἄρηι θεῶ, καὶ Ἀθήνῃ πάντα μελήσει.

- 23 Ἄπερ οἱ παλαιοὶ ἰδόντες, μάλιστα μαντήσιν ἐχρέοντο, καὶ οὐ πάρεργον αὐτέην ἐποιέοντο· ἀλλ' οὔτε πόλιος ὤκισον, οὔδ' ἐτεῖχα περιβάλλοντο, οὔτε θόλους ἐργάζοντο, οὔτε γυναῖκας ἐγάμεον, πρὶν ἂν δὴ παρὰ μάντεων ἀκούσαι ἕκαστα. καὶ γὰρ δὴ τὰ μαντήϊα αὐτέοις οὐκ ἔξω ἀστρολογίης ἦν· ἀλλὰ παρὰ μὲν Δελφοῖς παρβένος ἔχει

3 Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρεος) Ἐξ
ἀφροδίσίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος,
ὃν Ὀμηρὸς μετὰ ἱστορήσεν. V.

4 Τὴν Ὀμήρου ἀοιδὴν) Ἐξ ἀφορ-
δισίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ὃν
Ὀμηρος μέτρω ἐνέτεινεν. V.

ad astrologiam pertinere arbitror. Nam illa quidem, quae in Venerem ab illo & in Martis adulterium dicta sunt, ipsa quoque manifesto non aliunde, quam ex hac sapientia ficta sunt. Coniunctio nempe Veneris & Martis Homeri cantum efficit, ac veri aliquid habere ostendit. Aliis vero versibus opera uniuscuiusque illorum definivit, cum Veneri dicit:

Dulcia nempe tibi sunt conubia curae:
de bellicis autem:

Mars celer ista quidem Pallasque armata patrabunt.

Quae cum viderent veteres, maxime utebantur divinationibus, nec obiter illam tractabant: sed nec urbes condebant, neque ducebant moenia, nec proelium committerant, neque uxores ducebant ante, quam a variis audirent singula. Etenim neque oracula illis expertia astrologiae erant. Verum Delphis quidem virgo vaticinandi mu-

τὴν προφητείην, σύμβολον τῆς παρθένου τῆς οὐρανίης, καὶ δράκων ὑπὸ τῷ τρίποδι φθέγγεται, ὅτι καὶ ἐν τοῖσι ἄστροισι δράκων φαίνεται. καὶ ἐν Διδύμοις δὲ μαντήϊον τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ τοῦτο ἐκ τῶν ἡρώων Διδύμων ὀνομάζεται. Οὕτω δὲ αὐτέοισι χρῆμα ἱρώτατον 24 ἢ μαντοσύνη ἐδόκεεν, ὥστε δὴ Ὀδυσσεὺς, ἐπειδὴ ἔκαμε πλανεόμενος, ἐβελήσας ἀτρεκές ἀκοῦσαι περὶ τῶν ἑωυτοῦ πρηγμάτων, ἐς τὸν αἶδην ἀπίκητο, οὐκ ὄφρα ἰδῇ νέκυας, καὶ ἀτερπέα χῶρον, ἀλλ' ἐς λόγους ἔλθειν Τειρεσίῃ ἐπιθυμέων. καὶ ἐπειδὴ ἐς τὸν χῶρον ἦλθεν, ἔνθα ἡ Κίρκη ἐσήμηνε, καὶ ἔσκαψε τὸν βόθρον, καὶ τὰ μῆλα ἔσφαξε, πολλῶν νεκρῶν παρεόντων, ἐν τοῖσι καὶ τῆς μητρὸς τῆς ἑωυτοῦ, τοῦ αἵματος πιεῖν ἐβελόντων, οὐ πρότερον ἀφῆκεν οὐδενί, οὐδὲ αὐτῇ τῇ μητρὶ, πρὶν Τειρεσίην γεύσασθαι, καὶ ἐξαναγκάσαι εἰπεῖν οἱ τὸ μαντήϊον καὶ ἀνέσχετο διψῶσαν ὀρέων τῆς μητρὸς τὴν σκίην. Λα- 25

nus habet, coelestis virginis symbolum: & Draco sub tripode vocem emittit, quoniam inter sidera quoque lucet Draco. Quod autem Didymis est Apollinis oraculum, ut mihi videtur, ipsum quoque a coelestibus Geminis [*Didymis*] dictum. Adeo res sanctissima illis visa divinatio est. Itaque Ulysses, cum in errore illo suo laboraret, verum audire cupiens de rebus suis, ad inferos descendit, non *Cerneret ut functos vita, illaetabile regnum*; sed in colloquium Tiresiae venire qui desideraret. Et cum venisset in locum, quem designaverat Circe, & fossam fodisset, mactassetque oves; mortuis multis praesentibus, interque illos matre ipsius, ac bibere de sanguine volentibus, non prius permisit cuiquam, nec ipsi matri adeo, quam Tiresias gustasset, eumque ipse coëgisset edere sibi oraculum; sustinuitque sitientem matris umbram videre. Lacedaemoniis autem

- κεδαίμονίοισι δὲ Λύκαιργος τὴν πολιτείην πᾶσαν ἐκ τοῦ
οὐρανοῦ διατάξατο, καὶ νόμον σφίσιν ἐποίησατο μηδαμᾶ
μηδὲ ἐς πόλεμον προχωρεῖν, πρὶν τὴν σεληναίην πλήρᾳ
γενέσθαι· οὐ γὰρ ἴσῃ ἐνόμιζεν εἶναι τὴν δυναστείην, αὐ-
ξανομένης τῆς σεληναίης, καὶ ἀφανιζομένης· πάντα δὲ
26 ὑπ' αὐτῇ διοικέσθαι. Ἄλλὰ μούνοι Ἀρκάδες ταῦτα
οὐκ ἐδέξαντο, οὐδὲ ἐτίμησαν ἀστρολογίην· ἀνοίῃ δὲ καὶ
ἀσοφίῃ λέγουσι καὶ τῆς σεληναίης ἔμμεναι προγενέστε-
27 ροι. Οἱ μὲν ὦν πρὸ ἡμέων οὕτω κάρτα ἦσαν φιλομάν-
τιες· οἱ δὲ νῦν, οἱ μὲν αὐτέων ἀδύνατα εἶναι λέγουσιν ἀν-
θρώποισι τέλος εὔρασθαι μαντικῆς. οὐ γὰρ εἶναί μιν οὔ-
τε πιστὴν, οὔτε ἀληθεᾶ· οὐδὲ τὸν Ἄρεα ἢ τὸν Δία ἐν τῷ
οὐρανῷ ἡμέων ἕνεκα κινέεσθαι, ἀλλὰ τῶν μὲν ἀνθρώ-
πων πηγμάτων οὐδεμίαν ὥρην ἐκεῖνοι ποιεόνται, οὐδ'
ἔστιν αὐτέοισι πρὸς τὰδε κοινωνίη· κατὰ σφέας δὲ χρεῖη
28 τῆς περιφορῆς ἀναστρέφονται. Ἄλλοι δὲ ἀστρολογίην
- 24 Ὡρην) Φροντίδα. V. 25 Χρεῖη) Ὑποβίαι, προνοία. V.

Lycurgus rem omnem publicam ex coeli rationibus con-
stituit, & legem illis posuit, ne usquam in bellum ante
progrederentur, quam plena luna esset. Neque enim æ-
qualem putabat esse potentiam augescantis lunæ & decre-
scentis, omniaque ab illa administrari. Sed soli ista Arca-
des non recepere, neque in honore habuerunt Astrolo-
giam; sed amentia quadam & insipientia dicunt, ipsa se Lu-
na esse antiquiores. Maiores igitur nostri valde adeo divi-
nationis erant studiosi: sed qui nunc sunt, partim illi qui-
dem fieri posse negant, ut inveniant homines finem *certain-*
que fundamentum divinationis. Neque enim fidam illam esse,
neque veram: neque Martem aut Iovem in coelo nostra
causa moveri; sed humanarum rerum curam illos plane
nullam habere, neque communionem adeo ipsis cum hisce
rebus nostris ullam intercedere; sed suæ rei causa, atque
quod necessarius sit ille ipsis circuitus, converti. Alii vero

ἀψευδέα μὲν, ἀνωφελέα δ' εἶναι λέγουσιν. οὐ γὰρ ὑπὸ
μαγιοσύνη ἀλλάσσεσθαι, ὅκιστα τῇσι μοίρησι δοκέοντα
ἐπέρχεται. Ἐγὼ δὲ πρὸς τὰδε ἄμφοι ἐκεῖνα ἔχω εἰπεῖν, 29
ὅτι οἱ μὲν ἀστέρες ἐν τῷ οὐρανῷ τὴν σφετέρην εἰλέονται,
πάρεργον δὲ σφίσι τῆς κινήσεως τῶν κατ' ἡμέας ἕκαστον
ἐπιγίγνεται. ἢ ἐβέλεις ἵππου μὲν θρόντος, καὶ ὀρνίθων,
καὶ ἀνδρῶν κλονεομένων. λίθους ἀνασαλεύεσθαι, καὶ
κάρφεια δανεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων τοῦ δρόμου, ὑπὸ δὲ
τῇ δίνῃ τῶν ἀστέρων μηδὲν ἄλλο γίγνεσθαι; καὶ ἐκ μὲν
ὀλίγου πυρὸς ἀπορροίῃ ἐς ἡμέας ἔρχεται, καὶ τὸ πῦρ οὐ
δὶ' ἡμέας καίει τι, οὐδὲ οἱ μέλει τοῦ ἡμετέρου θάλπεος·
ἀστέρων δὲ οὐδεμίαν ἀπορροίην δεχόμεθα; καὶ μέντοι τῇ
αστρολογίῃ τὰ μὲν φαῦλα ἐσθλὰ ποιῆσαι ἀδύνατά
ἐστιν, οὐδὲ ἀλλάξαι τὶ τῶν ἀπορρέοντων πρηγμάτων·
ἀλλὰ τοὺς χρεομένους τὰδε ὠφελεί, τὰ μὲν ἐσθλὰ
εἰδότας ἀπιζόμενα, πολλὸν ἀπόπροσθεν εὐφρανεῖ, τὰ

4 Σοφίην) Ὀδίν. V. 8 Κάρφεια) Κάρφει, ξηρὸς καὶ κοῦφος χόρ-
τος. V.

Astrologiam mendacii quidem, sed eandem utilitatis quoque
expertem aiunt. Neque enim ob divinationem immutari,
quae fatorum decreto eveniant. Ego autem ad haec ambo
illa habeo dicere, Stellae quidem in coelo suam sibi viam
volvi, sed obiter, praeter suum illum motum, nostra quo-
que peragunt. Aut vis tu, equo quidem currente, aut avi-
bus, hominibusve commotis, emoveri lapides, & festucas
agitari a vento, quem effecit cursus; a stellarum autem
vertigine aliud nihil fieri? Et ex parvulo quidem igni ali-
quid ad nos defluit, & tamen ignis non propter nos urit
quidquam, neque ille nos, ut calefiamus, curat: stellarum
autem influxum non recipimus? Et sane Astrologiae, quae
mala sunt, in melius mutare non licet, neque mutare quid-
quam rerum, quae inde fluunt; sed qui ea utuntur, illis
prodest eatenus: bona eventura praemonitos multo ante

δὲ Φαῦλα εὐμαρέως δέχονται· οὐ γὰρ σοφοὶ ἀγνοέουσιν ἐπέρχεται, ἀλλ' ἐν μελέτῃ καὶ προσδοκίῃ ῥηϊδία καὶ πρηεῖα ἡγεῖται. τὰδε ἀστρολογίης περὶ ἐγὼν ὑπολαμβάνω.

1 Εὐμαρέως) Ῥαδίως. V.

exhilarant, mala autem facilius accipiunt: neque enim imprudentes opprimunt, sed exercitatione & expectatione facilia leniaque ducuntur. Haec de astrologia mihi videntur:

ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ ΒΙΟΣ.

ΕΜΕΛΛΕΝ ἄρα μηδὲ ὁ καθ' ἡμᾶς βίος τὸ παντάπα-
 σιν ἄμοιρος ἔσεσθαι ἀνδρῶν λόγου καὶ μνήμης ἀξίων,
 ἀλλὰ καὶ σώματος ἀρετὴν ὑπερφυᾶ, καὶ γνώμην ἄκρως
 φιλόσοφον ἐκφαίνειν. λέγω δὲ εἰς τε τὸν Βοιωτίον Σώ-
 στρατον ἀναφέρων, ὃν Ἡρακλέα οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν,
 καὶ ὥοντο εἶναι, καὶ μάλιστα εἰς Δημόνακτα τὸν φιλό-
 σοφον, οὗς καὶ εἶδον αὐτὸς, καὶ ἰδὼν ἐθαύμασα· θατέρω
 δὲ, τῷ Δημόνακτι, καὶ ἐπὶ μήκιστον συνεγενόμην. περὶ
 μὲν οὖν Σωστράτου ἐν ἄλλῳ βιβλίῳ γέγραπταί μοι,
 καὶ δεδήλωται μέγεθός τε αὐτοῦ, καὶ ἰσχύος ὑπερβο-
 λή, καὶ ἡ ὑπαίθερος ἐν τῷ Παρνασσῷ διάιτα, καὶ ἡ ἐπί-
 πονος εὐνή, καὶ τροφαὶ ὄρειοι, καὶ ἔργα οὐκ ἀπώδ' αὐτοῦ
 ὀνόματος, καὶ ὅσα ἢ ληστὰς αἰρῶν ἐπραξεν, ἢ ὁδοποιῶν

DEMONACTIS VITA.

DEBEBAT ergo neque nostrum seculum expers omnino
 esse hominum sermone & commemoratione dignorum; sed
 tum corporis ingens robur, tum animum summo opere
 philosophum proferre. Dico autem hoc ad Boeotium So-
 stratum respiciens, quem Herculem vocabant Graeci, &
 putabant esse; & maxime ad Demonactem philosophum:
 quos & vidi ipse, & visos admiratus sum; altero vero,
 Demonacte, diutissime etiam sum usus. Ac de Sostrato qui-
 dem alio in libro a me scriptum est, & tum magnitudo il-
 lius ostensa, tum excedens prope fidem robur hominis, &
 subdivalis in Parnasso mora, & cubile in gramine, & sil-
 vestris victus, & opera a nomine *Herculis* non abhorrentia,
 quaeque aut tollendis latronibus perfecit, aut viis per

- 2 τὰ ἄβατα, ἢ γεφυρῶν τὰ δύσπορα. Περὶ δὲ Δημώνακτος ἤδη δίκαιον λέγειν ὁμφοῶν ἕνεκα, ὡς ἐκείνός τε διὰ μνήμης εἴη τοῖς ἀρίστοις τόγε κατ' ἐμὲ, καὶ οἱ γενναϊότατοι τῶν νέων, καὶ πρὸς Φιλοσοφίαν ἀρῶντες, ἔχουεν μὴ πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόνα τῶν παραδειγμάτων σφᾶς αὐτοὺς ρυθμίζειν, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἡμετέρου βίου κανόνα προτίθεσθαι, καὶ ζηλοῦν ἐκεῖνον, ἄριστον, ὧν οἶδα ἐγώ.
- 3 Φιλοσόφων γενόμενον. Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, οὐ τῶν ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικόν, καὶ κτῆσιν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πάντων τούτων ὑπεράνω γενόμενος, καὶ ἀξιόσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων, πρὸς Φιλοσοφίαν ὥρμησεν, οὐκ Ἀγαθοβούλου, μὰ Δί', οὐδὲ Δημητρίου πρὸ αὐτοῦ, οὐδὲ Ἐπικτήτου ἐπεχειράντων, ἀλλὰ πᾶσι μὲν συνεγένετο τούτοις, καὶ ἔτι Τιμοκράτει τῷ Ἡρακλεώτῃ, σοφῷ ἀνδρὶ, φωνήν τε καὶ γνώμην μάλιστα κεκοσμη-

in via muniendis, aut cum pontibus iunxit loca traiectu difficillima. De Demonacte autem iam dicere fas fuerit duarum rerum causa, ut & ille in memoria versetur, quantum fieri opera mea potest, praestantissimorum hominum, & iuvenum generosissimi, qui ad philosophiam appulere animum, non antiqua tantum exempla habeant, ad quae se ipsos componant, sed etiam e nostro saeculo illum sibi tanquam canonem proponant atque aemulentur, optimum, quos ego novi, philosophorum. Fuit autem genere Cyprius, non obscurorum unus, neque quantum ad dignitatem in republica, neque divitiarum nomine. Verum enimvero superior hisce omnibus, atque ad ea, quae pulcherrima sunt, adspirans, animum ad philosophiam appulit, non Agathobulo profecto, neque ante ipsum Demetrio, neque Epicteto excitantibus; quibus omnibus quidem usus est, & insuper Heraclienfi Timocrate, sapienti viro, & lin-

μένω. ἀλλ' ὁ γὰρ Δημόναξ, οὐχ ὑπὸ τούτων τινός, ὡς ἔφην, παρακληθεὶς, ἀλλ' οἰκείας πρὸς τὰ καλὰ ὁρμῆς καὶ ἐμφύτου πρὸς Φιλοσοφίαν ἔρωτος ἐκ παίδων εὐθὺς κεκνημένος, ὑπερεῖδε μὲν τῶν ἀνθρωπείων ἀγαθῶν ἀπάντων, ὅλον δὲ παραδοὺς ἑαυτὸν ἐλευθερίᾳ καὶ παρρησίᾳ διετέλεσεν, αὐτός τε ὀρθῶ καὶ ὑγιεῖ καὶ ἀνεπιλήπτῳ βίῳ χρώμενος, καὶ τοῖς ὀρῶσι καὶ ἀκούουσι παράδειγμα παρέχων τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, καὶ τὴν ἐν τῷ Φιλοσοφεῖν ἀλήθειαν. Οὐ μὲν ἀνίπτοις γε ποσὶ, τὸ τοῦ λόγου, πρὸς 4 ταῦτα ᾗξεν, ἀλλὰ καὶ ποιηταῖς σύντροφος ἐγένετο, καὶ τῶν πλείστων ἐμέμνητο, καὶ λέγειν ἤσκητο, καὶ τὰς ἐν Φιλοσοφίᾳ προαιρέσεις οὐκ ἐπ' ὀλίγον, οὐδὲ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἀψάμενος, ἠπίστατο, καὶ τὸ σῶμα δὲ ἐγεγύμναστο, καὶ πρὸς καρτερίαν διεπενόνητο, καὶ τὸ ὅλον, ἐμεμελήκει αὐτῷ μηδενὸς ἄλλου προσδεῖν εἶναι ὥστε ἐπεὶ καὶ ἔμαθεν οὐκ ἔτι ἑαυτῷ διαρ-

9 Οὐ μὲν ἀνίπτοις) Ἀντὶ τοῦ αὐτοσχεδιάσας. V.

guae pariter atque animi ornatissimi: sed non ab ullo horum incitatus, uti dixi, Demonax, verum a domestico ad honesta impetu, & insito philosophiae amore a puero inde statim commotus, humana bona omnia despexit, totumque se libertati & fiducia cum tradidisset, ita vixit; recta cum ipse, sobria, atque experte reprehensionis vita usus, tum praebens videntibus audientibusque exemplum, suam prudentiam, suamque in philosophando veritatem. Nec tamen illotis, quod aiunt, pedibus haec aggressus est. Sed poetis innutritus erat, ac plerosque tenebat memoria, exercebaturque dicendo: tum sectas philosophorum non pauxillum, neque extremo, secundum proverbium, digito attigerat, verum sciebat: corpus vero exercuerat, & ad patientiam laborum subegerat. In universum cura illi, ne cuiuscunque alterius rei indigeret: adeo ut cum intelli-

κῶν, ἐκὼν ἀπῆλθε τοῦ βίου, πολὺν ὑπὲρ αὐτοῦ λόγον
 5 τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἑλλήνων καταλιπών. Φιλοσοφίας δὲ
 εἶδος οὐχ ἐν ἀποτεμνόμενος, ἀλλὰ πολλὰ ἐς ταῦτο κα-
 ταμίξας, οὐ πᾶν τι ἐξέφαινε, τίνι αὐτῶν ἔχαιρεν. ἐώκει
 δὲ τῷ Σωκράτει μᾶλλον ὠκειῶσθαι, εἰ καὶ τῷ σχήμα-
 τι, καὶ τῇ τοῦ βίου ραστώνῃ τὸν Σινοπέα ζηλοῦν ἔδοξεν,
 οὐ παραχαράττων τὰ ἐς τὴν δίαιταν, ὡς θαυμάζοιτο,
 καὶ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν ἐντυγχανόντων, ἀλλ' ὁμο-
 δαιτος ἅπασι, καὶ πεζὺς ὢν, καὶ οὐδ' ἐπ' ὀλίγον τύφῳ
 6 κάτοχος, συνῆν καὶ ξυνοπολιτεύετο. Καὶ τὴν μὲν τοῦ Σω-
 κρέτους εἰρωνεῖαν οὐ προσιέμενος, χάριτος δὲ Ἀττικῆς
 μεστὰς ἀποφαίνων τὰς συνουσίας ὡς τοὺς προσομιλή-
 σαντας ἀπῖεναι, μήτε καταφρονήσαντας ὡς ἀγεννοῦς,
 μήτε τὸ σκυθρωπὸν τῶν ἐπιτιμήσεων ἀποφεύγοντας,
 παντοίους δὲ ὑπ' εὐφροσύνης γενομένους, καὶ κοσμιωτέ-

6 Τὸν Σινοπέα) Τὸν Διογῆν. V.

ret, se non amplius sibi sufficere, de vita sponte abierit,
 relicto Graecorum optimis quibusque multo de se sermone.
 Philosophiae autem non unam aliquam speciem sibi refe-
 cuit, sed multis in unum commixtis, non satis declaravit,
 qua illarum *praeter ceteras* gauderet. Videbatur tamen So-
 cratis maxime ad familiam se applicuisse, licet habitu & illa
 victus facilitate aemulari Sinopensem videretur. Neque ta-
 men ea, quae ad victum pertinent, in deterius mutabat, ut
 admirarentur ipsum, & oculos in ipso defigerent vulgo ho-
 mines, sed eodem, quo ceteri, victus cultusque genere utens,
 communis, ne paucillum quidem tumidus, versabatur pri-
 vatim & publice cum omnibus. Socratis quidem illam dis-
 simulationem non admittens, sed plenam Attica quadam
 gratia consuetudinem prae se ferens. Itaque sic ab eo disce-
 debant, qui cum illo fuerant, ut neque contemnerent tan-
 quam ignavum, neque asperitatem reprehensionum eius
 refugerent; sed prae voluptate quasi immutati, decentio-

ρους παραπολὺ, καὶ Φαιδρότερους, καὶ πρὸς τὸ μέλλον
 εὐέλπιδας. Οὐδέ πώποτε γοῦν ὥφθη κεκραγώς, ἢ ὑπερ- 7
 διατεινόμενος, ἢ ἀγανακτῶν, οὐδ' εἰ ἐπιτιμᾶν τῷ θεοί,
 ἀλλὰ τῶν μὲν ἀμαρτημάτων καθήπτετο, τοῖς δὲ ἀμαρ-
 τάνουσι συνεγίνωσκε, καὶ τὸ παράδειγμα παρὰ τῶν ἰα-
 τρῶν ἡξίου λαμβάνειν, τὰ μὲν νοσήματα ἰωμένων, ὀργῇ
 δὲ πρὸς τοὺς νοσοῦντας οὐ χρωμένων. ἡγεῖτο γὰρ ἀνθρώ-
 που μὲν εἶναι τὸ ἀμαρτάνειν, Θεοῦ δὲ, ἢ ἀνδρὸς ἰσοθέου,
 τὰ πταισθέντα ἐπαγορθεῖν. Τοιούτῳ δ' ἡ βίῳ χρώμενος, 8
 εἰς ἑαυτὸν μὲν οὐδενὸς ἐδεῖτο, Φίλοις δὲ συνέπραττε τὰ εἰ-
 κότα, καὶ τοὺς μὲν εὐτυχεῖν δοκοῦντας αὐτῶν ὑπεμί-
 μνησκεν, ὡς ἐπ' ὀλιγοχρονίοις τοῖς δοκοῦσιν ἀγαθοῖς ἐπ-
 αιρομένους· τοὺς δὲ ἢ πενίαν ὀδυρομένους, ἢ Φυγὴν δυσχε-
 راίνοντας, ἢ γῆρας, ἢ νόσον αἰτιωμένους, σὺν γέλωτι
 παρεμυθεῖτο, οὐχ ὁρῶντας ὅτι μετὰ μικρὸν αὐτοῖς παύ-
 σεται μὲν τὰ ἀνιῶντα, λήθῃ δέ τις ἀγαθῶν καὶ κακῶν,

res multum, & hilariores, & spei in futurum melioris ef-
 sent. Nunquam enim visus est clamare, aut supra modum
 contendere, aut indignari, neque si quis reprehendendus
 esset; sed peccata cum perfringeret, ignoscebat peccanti-
 bus, volebatque exemplum nos capere a medicis, sanan-
 tibus quidem morbos, ira autem in aegrotos non utenti-
 bus. Putabat enim, hominis quidem esse peccare, Dei au-
 tem, aut aequalis Deo hominis, peccata corrigere. Hanc
 vitam cum viveret, pro se ille quidem nullius rei indige-
 bat, sed amicos in iis, quae e re esse iudicaret, adiuva-
 bat: & si qui illorum felices sibi viderentur, submonuit,
 quam brevibus, quae nunc viderentur, bonis efferrentur.
 Qui vero aut paupertatem deplorarent, aut exilium aegre
 ferrent, aut senectutem, vel morbum accusarent, conso-
 latus cum risu est, qui non viderent, post pusillum tem-
 poris cessatura, quae ipsos contristarent, oblivionem vero

- καὶ ἐλευθερία μακρὰ πάντας ἐν ὀλίγῳ καταλήφεται.
 9 Ἐμελε δὲ αὐτῷ καὶ ἀδελφοὺς στασιάζοντας διαλάττειν, καὶ γυναῖξιν πρὸς τοὺς γεγαμηκότας εἰρήνην πρυτανεύειν. καί ποῦ καὶ δήμοις ταραττομένοις ἐμμελῶς διελέχθη, καὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐπεισεν ὑπουργεῖν τῇ πατρίδι τὰ μέτρια. τοιοῦτός τις ἦν ὁ τρόπος τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ, πρᾶος, καὶ ἡμέρος, καὶ Φαιδρός. Μόνον αὐτὸν ἡγία Φίλου νόσος ἢ θάνατος, ὡς ἂν καὶ τὸ μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀγαθῶν τὴν Φιλίαν ἡγούμενον· καὶ διὰ τοῦτο Φίλος μὲν ἦν ἅπασιν, καὶ οὐκ ἔστιν ὃν τινα οὐκ οἰκείον ἐνόμιζεν, ἀνθρώπον γε ὄντα. πλέον δὲ ἢ ἑλαττον ἔχαιρε συνῶν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξιστάμενος, ὅποσοι ἂν ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν. καὶ ταῦτα πάντα μετὰ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης αὐτῆς ἐπραττέτε καὶ ἔλεγεν, ὡς αὖτις τὸ κωμικὸν ἐκεῖνο, Τὴν Πειθὴ τοῖς χεῖλεσιν αὐτοῦ ἐπικαθῆσθαι.

quandam bonorum pariter ac malorum, ac libertatem longam brevi omnes occupaturam. Curae hoc quoque sibi habebat, ut diffidentes inter se fratres in concordiam redigeret, mulieribusque pacem cum maritis conciliaret. Est etiam, ubi in populo turbis agitato concinne verba fecit, persuasitque maiori parti, ut ministrarent patriae tributa medioeria. Talis erat ratio illius philosophiae, mitis, mansueta, hilaris. Solum molestia ipsum afficiebat morbus, aut mors amici, qui maximum inter homines bonum amicitiam iudicaret. Ac propter haec amicus erat omnibus; nec est, quem non domesticum & familiarem putaret, in quantum homo esset. Ceterum magis minusve quorundam inter illos consuetudine delectabatur, a solis illis se removens, qui ultra spem emendationis peccare ipsi viderentur. Atque haec cum Gratiis & ipsa Venere faciebatque & dicebat, ut semper, quod est in Comoedia, *Suqda in labiis illius inside-*

Τοιγαροῦν καὶ Ἀθηναίων ὅ, τε σύμπας δῆμος, καὶ οἱ ἐν ἱ
τέλει ὑπερφυῶς ἐθαύμαζον αὐτὸν, καὶ διετέλουν, ὥς τινα
τῶν κρείττονων προσβλέποντες. καίτοι ἐν ἀρχῇ προσέ-
κρουε τοῖς πολλοῖς αὐτῶν, καὶ μῖσος οὐ μείον τοῦ παρὰ
τοῖς πλήθεσιν ἐκτίσαστο ἐπὶ τε τῇ παρρησίᾳ καὶ ἐλευθε-
ρίᾳ. καὶ τινες ἐπ' αὐτὸν συνέστησαν Ἄνυτοι καὶ Μέλι-
τοι, τὰ αὐτὰ κατηγοροῦντες, ἅπερ καὶ κεῖνοι τότε, ὅτι
οὔτε θύων ὠφθῇ πώποτε, οὔτε ἐμνήθῃ μόνος ἀπάντων
ταῖς Ἐλευσινίαις. πρὸς ἅπερ ἀνδρείως μάλα στεφανω-
σάμενος, καὶ καθαρὸν ἱμάτιον ἀναλαβὼν, καὶ παρελ-
θὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὰ μὲν ἐμμελῶς, τὰ δὲ καὶ τρα-
χύτερον ἢ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν ἀπελογήσατο.
πρὸς μὲν γὰρ τὸ μὴ τεθυκέναι πώποτε τῇ Ἀθηνᾷ, Μὴ
θαυμάσητε, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ μὴ πρότερον
αὐτῇ ἔθυσα. οὐδὲ γὰρ δεῖσθαι αὐτὴν τῶν παρ' ἐμοῦ θυ-
σιῶν ὑπελάμβανον. πρὸς δὲ θάτερον τὸ τῶν μυστηρίων,

παι. Itaque Atheniensium cum universus populus, tum prin-
cipes, supra modum illum admirabantur, & ut ad Deum
aliquem semper ad ipsum respiciebant. Quamquam initio
plerisque illorum offensus est, odiumque non minus popu-
lari illo contraxit loquendi illa fiducia atque libertate. Iam-
que confurrexerant contra illum Anyti quidam & Meliti,
accusantes eadem, quae illi quondam, quod neque sacrifi-
care unquam visus esset, neque initiatus esset solus omnium
Eleusiniis. Ad quae quidem ille viriliter sane, coronatus
& pura veste indutus cum in concionem prodiiisset, par-
tim concinne, partim vero asperius, quam pro suo institu-
to, causam dixit. Ad illud enim crimen, quod nunquam rem
sacram Minervae fecisset, *Nolite*, inquit, *mirari, Athenienses,*
si non prius ei sacrum feci: neque enim indigere meis illam victi-
mis putabam. Ad alterum vero illud de Mysteriis, *Hanc sibi*

ταύτην ἔφη ἔχειν τὴν αἰτίαν, τοῦ μὴ κοινωνῆσαι σφίσι τῆς τελετῆς, ὅτι ἂν τε Φαῦλα ἢ τὰ μυστήρια, οὐ σιωπῆσεται πρὸς τοὺς μηδέπω μεμνημένους, ἀλλ' ἀποτρέψει αὐτοὺς τῶν ὀργίων· ἂν τε καλὰ, πᾶσι αὐτὰ ἐξαγορεύσειν ὑπὸ Φιλανθρωπίας. ὥστε τοὺς Ἀθηναίους ἤδη λίβους ἐπ' αὐτὸν ἐν ταῖν χεροῖν ἔχοντας, πρᾶους αὐτῷ καὶ ἰλεως γενέσθαι αὐτίκα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου ἀρξάμενους τιμᾶν, καὶ αἰδεῖσθαι, καὶ τὰ τελευταῖα, θάμναζεν. καίτοι εὐθύς ἐν ἀρχῇ τῶν πρὸς αὐτοὺς λόγων, τραχυτέρῳ ἐχρήσατο τῷ προοιμίῳ. Ἄνδρες γὰρ, ἔφη, Ἀθηναῖοι, ἐμὲ μὲν ὀρῶντες ἐστεφανωμένον, ὑμεῖς ἤδη καὶ με καταθύσατε· τὸ γὰρ πρότερον οὐκ ἐκαλλιερῆσατε.

- 12 Βούλομαι δὲ ἓν ἅπαρ παραθέσθαι τῶν εὐστόχως τε ἅμα καὶ ἀστείως ὑπ' αὐτοῦ λελεγμένων· ἀρξασθαι δὲ ἀπὸ Φαβωρίνου καλόν, καὶ ὧν πρὸς ἐκεῖνον εἶπεν. ἐπεὶ γὰρ ὁ Φαβωρίνος ἀκούσας τινὸς, ὡς ἐν γέλωτι ποιοῖτο τὰς ὀμιλίας αὐτοῦ, καὶ μάλιστα τῶν ἐν αὐταῖς μελῶν τὸ

causam esse dicebat, cur non veniret in communionem initiorum, quod, si mala sint mysteria, taciturus non esset apud non initiatos, sed dehortaturus illos ab orgiis; sin bona, indicaturum prae humanitate omnibus. Igitur Athenienses, qui iam lapides contra ipsum haberent in manibus, mites illi & propitii statim sunt facti, & illo initio facto honorarunt virum, reveriti sunt, ac denique admirati; quamquam in principio statim suae ad illos orationis asperiori paulum usus affert prooemio. Nam, Athenienses, inquit, cum coronatum me [victimae instar] videatis, vos iam me quoque mactate; priore enim hostia non litastis. Volo iam subiicere quaedam acute pariter & urbane ab illo dictorum. Iuvat autem a Phavorino & his, quae ad illum dixit, incipere. Cum enim audisset e quodam Phavorinus, deridiculo ab illo haberi ipsius cum familiaribus sermones, maxime versiculos illis immixtos, quod

ἐπικεκλασμένον σφόδρα, ὡς ἀγεννὲς, καὶ γυναικεῖον, καὶ φιλοσοφία ἥκιστα πρέπον, προσελθὼν, ἡρώτα τὸν Δημόνακτα, τίς ὢν χλευάζει τὰ αὐτοῦ; Ἄνθρωπος, ἔφη, οὐκ εὐαπάτητα ἔχων τὰ ὦτα. ἐγκειμένου δὲ τοῦ σοφιστοῦ, καὶ ἐρωτῶντος, τίνα δὲ καὶ ἐφόδια ἔχων, ὦ Δημόναξ, ἐκ παιδὸς ἐς φιλοσοφίαν ἤκεις; ὄρχεις, ἔφη. Ἄλλοτε δέ ποτε ὁ αὐτὸς προσελθὼν ἡρώτα τὸν Δημό- 13
νακτα, τίνα αἴρεσιν ἀσπάζεται μαλλον ἐν φιλοσοφίᾳ; ὁ δὲ, τίς γάρ σοι εἶπεν, ὅτι φιλοσοφῶ; καὶ ἀπιὼν ἥδη παρ' αὐτοῦ ἡδὺ μάλα ἐγέλασε. τοῦ δὲ ἐρωτήσαντος ἐφ' ὅτῳ γελᾷ, ἐκεῖνος ἔφη, Γελοῖόν μοι εἶναι ἔδοξεν, εἰ σὺ ἀπὸ τοῦ πάγωνος ἀξιοῖς κρίνεσθαι τοὺς φιλοσοφούν-
τας, αὐτὸς πάγωνα οὐκ ἔχων. Τοῦ δὲ Σιδωνίου ποτὲ 14
σοφιστοῦ Ἀθήνησιν εὐδοκιμοῦντος, καὶ λέγοντος ὑπὲρ αὐτοῦ ἑπαινὸν τινα τοιοῦτον, ὅτι πάσης φιλοσοφίας πε-
πεύραται, οὐ χεῖρον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἢ ἔλεγε· ἔαν Ἀριστο-

fraſſi nimis, ignavi, muliebres, philosophiam minime de-
centes essent: accessit ad Demonaxem, rogavitque, *Quis
esset, [quid sibi arrogaret] qui sua derideret?* Is, *Homo*, in-
quit, *aures habens deceptu non nimium faciles*. Instante vero
Sophista, atque interrogante, *Quo vero viatico instructus, De-
monax, a puero ad philosophiam accessisti?* Testiculis, inquit.
Alio quodam tempore idem accedens interrogat Demonaxem,
Quam maxime sectam in philosophia amplecteretur? At
ille, *Quis vero tibi*, inquit, *dixit, me philosophari?* & iam dis-
cedens apud se suaviter sane risit. Illo vero interrogante,
Quid rideret? *Ridiculum mihi*, inquit, *esse videbatur, te a bar-
ba iudicari velle philosophos, barbam cum ipse non habeas*. Si-
donio aliquando Athenis florente, ac de se laudem com-
memorante eiusmodi, se philosophiam universam explo-
rasse, sed nihil impedit verba ipsa referre: *Si Aristoteles me*

- τέλης με καλῇ ἐπὶ τὸ Λύκειον, ἔφομαι· ἂν Πλάτων ἐπὶ
 τὴν Ἀκαδημίαν, ἀφίξομαι· ἂν Ζήνων ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ,
 διατρίψω· ἂν Πυθαγόρας καλῇ, σιωπήσομαι· ἀναστὰς
 οὖν ἐκ μέσων τῶν ἀκρωμένων οὗτος, ἔφη, προσειπὼν τὸ
 15 ὄνομα, καλεῖ σε Πυθαγόρας. Πύθωνος δέ τινος τῶν ἐν
 Μακεδονίᾳ εὐπαρύφων, νεανίσκου ὠραίου, ἐρεσχελευν-
 τος αὐτὸν, καὶ προτείνοντος ἐρώτημά τι σοφιστικόν, καὶ
 κελεύοντος εἰπεῖν τοῦ συλλογισμοῦ τὴν λύσιν, Ἐν, ἔφη,
 οἶδα τέκνον, ὅτι περαίνῃ. ἀγανακτήσαντος δὲ ἐκείνου ἐπὶ
 τῷ τῆς ἀμφιβολίας σκώμματι, καὶ συναπειλήσαντος,
 Αὐτίκα σοι μάλα τὸν ἄνδρα ἐπιδείξω, ὁ δὲ σὺν γέλωτι
 16 ἠρώτησε, καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις; Ἐπεὶ δέ τις ἀθλητῆς
 καταγελασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ὅτι ἐσθῆτα ὥφθη ἀνθεινὴν
 ἀμπεχόμενος, Ὀλυμπιονίκης ὢν, ἐπάταξεν αὐτὸν εἰς
 τὴν κεφαλὴν λίθῳ, καὶ αἷμα ἐρρύη· οἱ μὲν παρόντες
 ἠγανάκτουν, ὡς αὐτὸς ἕκαστος τετυπτημένος, καὶ ἐβόων

10 Τῷ τῆς ἀμφιβ. σκ.) Σημαίνει πέρσισμα, καὶ τὸ αἰσχρὸς τινα κατὰ
 γὰρ τὸ περαίνειν καὶ τὸ τὸν συλλο- τὰ ἀφροδίσια ἐνεργεῖσθαι, ἢ σπέρ-
 γισμὸν τέλειον εἶναι, ἔχοντα συμ- μα ἐκβάλλειν. V.

*vocet in Lyceum, sequar: si Plato in Academiam, veniam: si
 Zeno ad Poecilen, ibi commorabor: si Pythagoras vocet, filebo:*
surgens igitur ex mediis auditoribus, Heus tu, inquit, nomi-
ne illum appellans, vocat te Pythagoras. Pythonis cuiusdam
 Purpuratorum Macedoniae filio pulchro, irritante illum nu-
 gis, & sophisticam interrogationem proponente, eiusque
 syllogismi solutionem dicere illum iubente, *Unum, inquit,*
puer, novī, te περαίνεσθαι. Aegre autem ferente illo lusum
 ex ambiguo, & una minitante, *Statim tibi virum monstrabo!*
 cum risu interrogavit, *Vitum nempe habes?* Cum vero athle-
 ta quidam derisus ab illo, quod in florida veste, Olym-
 pionices licet, visus esset, caput illius lapide percussisset,
 & sanguis efflueret: praesentes quidem indignari, quasi unus-
 quisque ipforum pulsatus esset, clamareque, ad Proconflu-

ἐπὶ τὸν ἀνθύπατον ἰέναι· ὁ δὲ Δημόναξ, Μηδαμῶς,
 ἔφη, ἄνδρες, πρὸς τὸν ἀνθύπατον, ἀλλ' ἐπὶ τὸν ἱατρὸν.
 Ἐπεὶ δὲ ποτε καὶ χρυσοῦν δακτύλιον ὁδῶ βαδίζων εὔρε, 17
 γραμματίον ἐν ἀγορᾷ προτιθεὶς, ἡξίου τὸν ἀπολέσαντα,
 ὅστις εἴη τοῦ δακτυλίου δεσπότης, ἤκειν, καὶ εἰπόντα
 ὀλκὴν αὐτοῦ, καὶ λίθον, καὶ τύπον, ἀπολαμβάνειν ἤ-
 κεν οὖν τις μεираκίσκος ὠραῖος, αὐτὸς ἀπολωλεκέναι λέ-
 γων· ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ὑγιὲς ἔλεγεν, Ἄπιθι, ἔφη, ὦ παῖ,
 καὶ τὸν ἑαυτοῦ δακτύλιον φύλαττε, τοῦτον γὰρ οὐκ
 ἀπολώλεκας. Τῶν δὲ ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων βουλῆς τις Ἄ- 18
 θήνησιν υἱὸν αὐτῷ δεῖξας πάνυ ὠραῖον, Φηλυθρίαν δὲ καὶ
 διακεκλασμένον, Προσαγορεύει σε, ἔφη, ὁ ἐμὸς υἱὸς οὐ-
 τοσί· καὶ ὁ Δημόναξ, Καλὸς, ἔφη, καὶ σοῦ ἄξιος, καὶ
 τῇ μητρὶ ὅμοιος. Τὸν δὲ Κυνικὸν, ἐν ἄρκτου δέρματι 19
 λοσοφῶντα, οὐκ Ὀνώρατον, ὥσπερ ὠνομάζετο, ἀλλ'
 Ἀρκεσίλαον καλεῖν ἡξίου. Ἐρωτήσαντος δὲ τινος τίς αὐ- 20

9 Δακτύλιον φύλαττε) Εἰς τὸν ἀφιδρῶνα ἀπέσκηψεν καὶ γὰρ δακτύ-
 λιος λέγεται καὶ αὐτός. V.

sem eundum esse: at Demonax, *Nequaquam*, inquit, *viri*,
ad Proconsulem; *sed ad Medicum*. Invenerat aureum anulum
 incedens per viam, tabellaque in foro proposita postula-
 bat, ut qui perdidisset, dominus anuli, veniret, dictoque
 pondere illius, & gemma, & imagine, eum reciperet. Ve-
 nit adolescentulus formosus, se perdidisse dicens. Cum ve-
 ro sani nihil diceret, *Abi, puer*, inquit, & *tuum ipsius anu-*
lum serva: hunc quidem non perdidisti! De Romano Senatu
 aliquis Athenis filium ipsi suum ostendens formosum val-
 de, sed effeminatum fractumque, *Salutat te*, inquit, *filius*
hic meus. Et Demonax, *Pulcher*, inquit, & *te dignus*, & *ma-*
tris similis. Cynicum illum in urfi pelle philosophantem,
 non Onoratum, quod illi nomen erat, sed Arcesilaum vo-
 cari volebat. Interrogante quodam, *Quis ipsi finis felicitatis*

- τῷ ὄρος εὐδαιμονίας εἶναι δοκεῖ, Μόνον εὐδαίμονα, ἔφη, τὸν ἐλεύθερον· ἐκείνου δὲ Φήσαντος, πολλοὺς ἐλευθέρους εἶναι, Ἀλλ' ἐκεῖνον νομίζω, τὸν μήτε ἐλπίζοντά τι, μήτε δεδιότα. ὁ δὲ, Καὶ πῶς ἂν, ἔφη, τοῦτό τις δύνατο; ἅπαντες γὰρ ὡς τὸ πολὺ τούτοις δεδουλωμένα. Καὶ μὴν, ἔφη, εἰ κατανοήσεις τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, εὔροις ἂν αὐτὰ οὔτε ἐλπίδος, οὔτε φόβου ἄξια, παυσα-
- 21 μένων πάντως καὶ τῶν ἀνιαρῶν, καὶ τῶν ἡδέων. Περεγρίνου δὲ τοῦ Πρωτέως ἐπιτιμῶντος αὐτῷ, ὅτι ἐγέλα τὰ πολλὰ, καὶ τοῖς ἀνθρώποις προσέειπε, καὶ λέγοντος, Δημώναξ οὐ κυνᾶς, ἀπεκρίνατο· Περεγρίνε, οὐκ ἀνθρώ-
- 22 πίξεις. Καὶ μὴν καὶ Φυσικόν τινα περὶ τῶν ἀντιπόδων διαλεγόμενον, ἀναστήσας, καὶ ἐπὶ Φρέαρ ἀγαγὼν, καὶ δείξας αὐτῷ τὴν ἐν τῷ ὕδατι σκιάν, ἤρετο, Τοιούτους ἄρα
- 23 τοὺς ἀντιπόδας εἶναι λέγεις; Ἀλλὰ καὶ μάγου τινὸς εἶναι λέγοντος, καὶ ἐπῶδας ἔχειν ἰσχυράς, ὡς ὑπ' αὐτῶν ἅπαντας ἀναπείθειν, καὶ παρέχειν αὐτῷ ὅποσα βούλε-

videretur? Solum felicem, ait, librum: illo vero dicente, multos liberos esse; At ego, inquit, illum puto, qui neque speret quidquam, neque metuat. Ille, Et quomodo quis illud possit? Omnes enim ut plurimum hisce rebus servimus. Quin si perspicies, inquit, res hominum, deprehendes, illas neque spe neque metu dignas, cum desinant omnino molesta pariter & iucunda. Peregrino illo Proteo increpante, quod multum rideret, atque alluderet hominibus, ac dicente, Demonax non agis canem [Cynicum], respondit, Peregrine, non agis hominem! Verum Physicum quendam, de antipodibus disputantem, excitavit, & ad puteum deducto ostendit in aqua umbram, interrogans: Tales igitur ais esse Antipodas? Cum aliquis magum se esse diceret, & carmina habere potentissima, quibus persuadere posset omnibus, ut praeberent sibi, quae-

ται, Μὴ θαύμαζε, ἔφη, καὶ γὰρ αὐτὸς ὁμότεχνός εἰ-
 μί σοι, καὶ εἰ βούλει, ἔπου πρὸς τὴν ἀρτόπωλιν, καὶ
 ὄψι με διὰ μιᾶς ἐπωδῆς, καὶ μικροῦ τοῦ Φαρμάκου
 πείθοντα αὐτὴν δοῦναί μοι τὸν ἄρτον· αἰνιττόμενος τὸ νό-
 μισμα, ὡς τὰ ἴσα τῇ ἐπωδῇ δυνάμενον. Ἐπεὶ δὲ Ἡρώ- 24
 δης ὁ πάνυ, ἐπένθει τὸν Πολυδεύκη πρὸ ὥρας ἀποθανόν-
 τα, καὶ ἡξίου ὄχημα ζεύγυσθαι αὐτῷ, καὶ ἵππους
 παρίσταςθαι ὡς ἀναβησομένῳ, καὶ δεῖπνον παρα-
 σκευάζεσθαι, προσελθὼν, παρὰ Πολυδεύκου, ἔφη,
 κομίζω σοί τινα ἐπιστολήν· ἡσθέντος δὲ ἐκείνου, καὶ
 οἰθθέντος ὅτι κατὰ τὸ κοινὸν καὶ αὐτὸς τοῖς ἄλλοις συν-
 τρέχει τῷ πάθει αὐτοῦ, καὶ εἰπόντος· Τί οὖν, ὦ Δη-
 μώναξ, Πολυδεύκης ἀξιοῖ; Αἰτιᾶται σε, ἔφη, ὅτι μὴ
 ἦδη πρὸς αὐτὸν ἄπει. Ὁ δ' αὐτὸς υἱὸν πενθοῦντι, καὶ ἐν 25
 σκότῳ ἑαυτὸν καθεύδοντι, προσελθὼν ἔλεγε, μάγος
 τε εἶναι καὶ δύνασθαι αὐτῷ ἀναγαγεῖν τοῦ παιδὸς τὸ
 εἶδωλον, εἰ μόνον αὐτῷ τρεῖς τινας ἀνθρώπους ὀναμιάσειε,

cunque vellet: Noli admirari, inquit; nam & ego artis tuæ
 sum: & si vis, sequere ad panum venditricem, & videbis, uno
 me carmine, & pauxillo veneno, inducere illam, ut panem mihi
 det, nummum indicans, cuius eadem, quæ carminis, vis
 esset. Cum Herodes ille celeberrimus Pollucem suum luge-
 ret ante pubertatem defunctum, iuberetque currum illi iun-
 gi, & equos adstare tanquam consensuro, & coenam pa-
 rari, accedens, A Polluce, inquit, affero tibi epistolam. De-
 lectato autem illo, atque putante, pro communi reliquo-
 rum ratione, & ipsum suo subservire morbo, dicenteque,
 Quid ergo, Demonax, Pollux postulat? Accusat te, inquit,
 quod non iam ad ipsum abeas. Idem lugenti filium, & in te-
 nebris se concludenti, accedens dixit, Magum se esse, &
 posse ipsi evocare filii umbram, modo sibi tres quosdam homines

- μηδένα πώποτε πεπενθηκότας. ἐπιπολὺ δὲ ἐκείνου ἐν-
δοιάσαντος, καὶ ἀποροῦντος, οὐ γὰρ εἶχε τινα, οἶμαι,
εἰπεῖν τοιοῦτον, εἴτ' ἔφη, ὦ γελοῖε, μόνος ἀφόρητα πά-
26 σχειν νομίζεις, μηδένα ὁρῶν πένβους ἄμοιρον; Καὶ μὴν
κακείνων καταγελαῶν ἡξίου, τῶν ἐν ταῖς ὀμιλίαις πάνυ
ἀρχαίοις καὶ ξένοις ὀνόμασι χρωμένων. ἐνὶ γοῦν ἐρωτη-
θέντι ὑπ' αὐτοῦ λόγον τινα, καὶ ὑπεραττικῶς ἀποκριθέν-
τι, Ἐγὼ μὲν σε, ἔφη, ὦ ἐταῖρε, νῦν ἠρώτησα, σὺ δέ μοι
27 ὡς ἐπ' Ἀγαμέμνονος ἀπακρίνη. Εἰπόντος δὲ τινος τῶν
ἐταίρων, Ἀπίωμεν, Δημῳνάξ, εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον, καὶ
προσευξώμεθα ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ, Πάνυ, ἔφη, κωφὸν ἡγῇ
τὸν Ἀσκληπιόν, εἰ μὴ δύναται κἀντεῦθεν ἡμῶν εὐχομέ-
28 νων ἀκούειν. Ἰδὼν δὲ ποτε δύο τινας Φιλοσόφους κομιδῇ
ἀπαιδεύτους ἐν ζητήσῃ ἐρίζοντας, καὶ τὸν μὲν ἄτοπα
ἐρωτῶντα, τὸν δὲ οὐδὲν πρὸς λόγον ἀποκρινόμενον, Οὐ δο-
κεῖ ὑμῖν, ὦ Φίλοι, ἔφη, ὁ μὲν ἕτερος τούτων τράγον ἀμέλ-

nominaret, qui neminem unquam luxerint. Multum autem illo dubitante & haerente; neque enim habebat, opinor, quem talem nominaret; Tum tu, inquit, ridicule, solum te intolerabilia pati arbitraris, cum tamen expertem lucus videas neminem? Etiam illos risu solebat excipere, qui in congressibus uterentur antiquatis omnino peregrinisque nominibus. Uni ergo interrogato a se aliquid, & supra modum Attice respondenti, Equidem te iam nunc, inquit, interrogavi: at tu mihi tanquam sub Agamemnone respondes. Dicente sodalium quodam, Abeamus, Demonax, in Aesculapii, & oremus pro filio; Utique, inquit, surdum iudicas Aesculapium, si non potest hinc etiam orantes audire. Videns aliquando duos quosdam philosophos omnino indoctos in disputatione contendere, & alterum quidem absurda obiiicere, alterum nihil quod ad rem faceret respondere, Nonne videtur vobis, inquit, amici,

γειν, ὁ δὲ αὐτῷ κόσκινον ὑποτιθέναι; Ἀγαθοκλέους δὲ 29
τοῦ Περιπατητικοῦ μέγα Φρονούντος, ὅτι μόνος αὐτός
ἔστι καὶ πρῶτος τῶν διαλεκτικῶν, ἔφη, Καὶ μὴν, ὦ
Ἀγαθόκλεις, εἰ μὲν πρῶτος, οὐ μόνος, εἰ δὲ μόνος, οὐ
πρῶτος. Κεθήγου δὲ τοῦ ὑπατικοῦ, ὁπότε διὰ τῆς Ἑλ- 30
λάδος εἰς τὴν Ἀσίαν ἀπῆει πρεσβεύσων τῷ πατρὶ, πολ-
λὰ καταγέλαστα καὶ λέγοντος καὶ ποιούντος, ἐπειδὴ
τῶν ἐταίρων τις ὁρῶν τὰυτα ἔλεγεν, αὐτὸν μέγα κάβαρ-
μα εἶναι, Μὰ τὸν Δί', ἔφη ὁ Δημόναξ, οὐδὲ μέγα.
Καὶ Ἀπολλώνιον δὲ ποτε τὸν Φιλόσοφον ἰδὼν μετὰ πολ- 31
λῶν τῶν μαθητῶν ἐξελαύνοντα, ἦδη δὲ ἀπῆει μετάπεμ-
πτος, ὡς ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συνεσόμενος, Προέρ-
χεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ.
Ἄλλου δὲ ποτε ἐρομένου, εἰ ἀθάνατος αὐτῷ ἡ ψυχὴ δο- 32
κεῖ εἶναι; Ἀθάνατος, ἔφη, ἀλλ' ὡς πάντα. Περὶ μέντοι 33
Ἡρώδου ἔλεγεν ἀληθεύειν τὸν Πλάτωνα Φάμενον οὐ μίαν
ἡμᾶς ψυχὴν ἔχειν, οὐ γὰρ εἶναι τῆς αὐτῆς ψυχῆς, Ῥη-

aliter horum mulgere hircum, alter cribrum ei supponere? Agathocle Peripatetico gloriante, solum se & primum dialecticum, Quia tu, inquit, Agathocles, si quidem primus, non solus: si vero solus, non primus. Cethego Consulari, cum per Graeciam in Asiam pergeret legatus patri futurus, ridicula multa & dicente & faciente, atque sodalium ipsius uno, qui ista videret, dicente, magnum cum purgamentum esse; Medius fidius, inquit Demonax, ne magnum quidem. Apollonium aliquando philosophum cum videret multis cum discipulis exeuntem, ibat autem arcessitus, ut institutionis causa cum Imperatore esset: Accede, inquit, Apollonius, cum suis Argonautis. Interrogante alio, Utrum immortalis illi videatur anima? Immortalis, inquit, sed ut omnia. De Herode dicebat, verum dicere Platonem, non unam nos animam habere. Neque enim ejusdem esse animae, Regillam & Pollucem [mot-

γίλλαν καὶ Πολυδεύκη ὡς ζῶντας ἰστιάειν, καὶ τὰ τοι-
 34 αῦτα μελετᾶν. Ἐτόλμησε δέ ποτε καὶ Ἀθηναίους ἐρωτῆ-
 σαι δημοσίᾳ, τῆς προρρήσεως ἀκούσας, διὰ τίνα αἰτίαν
 ἀποκλείουσι τοὺς βαρβάρους, καὶ ταῦτα, τοῦ τὴν τε-
 λετὴν αὐτοῖς καταστησαμένου Εὐμόλπου, βαρβάρου
 35 καὶ Θρακὸς ὄντος. Ἐπεὶ δέ ποτε πλεῖν μέλλοντι αὐτῷ
 διὰ χειμῶνος, ἔφη τις τῶν φίλων, Οὐ δέδοικας μὴ ἀνα-
 τραπέντος τοῦ σκάφους, ὑπὸ ἰχθύων καταβρωθῆς;
 κατὰ ἀγνώμων ἂν εἴην, ἔφη, ὁκνῶν ὑπὸ ἰχθύων κατα-
 36 δασθῆναι, τοσούτους αὐτὸς ἰχθύς καταφαγών. Ῥήτορι
 δέ τινι κάκιστα μελετήσαντι, συνεβούλευσεν ἀσκεῖν,
 καὶ γυμνάζεσθαι τοῦ δε εἰπόντος, Ἀεὶ ἐπ' ἑμαυτοῦ λέ-
 γω· Εἰκότως τοίνυν, ἔφη, τοιαῦτα λέγεις, μωρῷ ἀκροα-
 37 τῇ χρώμενος. Καὶ μάντιν δέ ποτε ἰδὼν δημοσίᾳ ἐπὶ μι-
 σθῷ μαντεύμενον, Οὐχ ὄρῳ, ἔφη, ἐφ' ὅτῳ τὸν μισθὸν
 ἀσπαιτεῖς· εἰ μὲν γὰρ ὡς ἀλλάξαι τι δυνάμενος τῶν ἐπι-
 κεκλωσμένων, ὀλίγον αἰτεῖς, ὅπόσον ἂν αἰτῆς· εἰ δέ ὡς

tuos], ut viventes convivio excipere, & talia declamare. Ausus est aliquando publice interrogare Athenienses, audita illa denuntiatione, Propter quam causam excludant sacris Barbaros, idque, cum constitueris illis initia Eumolpus, Barbarus e Thracia? Cum navigaturo per hiemem diceret amicorum aliquis, Non metuis, ne everso navigio devoreris a piscibus? Tum ingratus fuerim, inquit, si gravarer consumi a piscibus, qui ipse multos adeo pisces epulatus sum. Rhetori cuidam pessime declamanti consuluit exercere se, & meditari. Hoc autem dicente, Semper apud me dico; Non igitur mirum est, inquit, talia te dicere, qui stultum adeo auditorem adhibeas. Divinatorem videns publice accepta mercede divinantem, Non video, inquit, pro qua te mercedem repetas. Si enim, ut qui m-
 care aliquid possis de fatiis, parum nimis exigis, quantumcunque

δέδοκται τῷ Θεῷ, πάντα ἔσται, τί σου δύναται ἡ μαν-
 τική; Πρεσβύτου δέ τινος Ῥωμαίου εὐσωματεῦντος, καὶ 38
 τὴν ἐνόπλιον αὐτῷ μάχην πρὸς πάτταλον ἐπιδειξαμένου,
 καὶ ἐρομένου, Πῶς σοι, Δημόναξ, μεμαχῆσθαι ἔδοξα;
 Καλῶς, ἔφη, ἂν ξύλινον τὸν ἀνταγωνιστὴν ἔχης. Καὶ 39
 μὴν καὶ πρὸς τὰς ἀπόρους τῶν ἐρωτήσεων, πάνυ εὐστό-
 χως παρεσκεύαστο. ἐρομένου γάρ τινος ἐπὶ χλευασμῷ,
 εἰ χιλίας μῶς ξύλων καύσαιμι, ὦ Δημόναξ, πόσαι
 μναῖ ἂν καπνοῦ γένοιτο; Στῆσον, ἔφη, τὴν σποδὸν, καὶ
 τὸ λοιπὸν πᾶν καπνός ἐστι. Παλυβίου δέ τινος, κομιδῇ 40
 ἀπαιδεύτου ἀνθρώπου, καὶ σολοίκου, εἰπόντος, Ὁ βα-
 σιλεύς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν· Εἶβε σε,
 ἔφη, Ἑλληνα μᾶλλον ἢ Ῥωμαῖον πεποίηκεν. Ἰδὼν δέ 41

12 Τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετί-
 μωκεν) Οὐ γὰρ οὕτως εἰπεῖν,
 ὅτι τῇ Ῥωμαίων ἐτίμησέ με πολι-
 τεία, ἀδιατόπτοι γὰρ τοῦτο καὶ ἄδη-
 λον, ποῖα τιτὶ εἰσεγράφατο αὐτὸν
 φρατρία, ἐκ πολλῶν φρατριῶν τῆς
 Ῥωμαίων πολιτείας συγκαροτημί-
 νης οἷον Οὐγγίων, Φλαβίων, Λύρη-
 λίων, καὶ ἄλλων πλείστον. οὐ γὰρ
 καὶ πάσαις ἐκλιτογραφῆθη εἰς ἅν.

ἀλλ' εἰπερ ἄρα οὕτως ἐχρῆν εἰπεῖν
 τῇ Ῥωμαίων εἰσεγράφω πολιτείᾳ.
 ἵνα τὸ πλατὺ τοῦ ἀρίστου περι-
 λαμβάνετο καὶ αὐτὸς, ὃ ὅτι Ῥω-
 μαῖον βασιλεὺς ἐποίησέ με. τὸ γὰρ
 αὐτὸ καὶ ἐκ τούτου παρεδουλότο, ὃ
 καὶ αὐτὸς ὁ Δημόναξ ὑπέθετο διορ-
 θεύμενος, ἡμα δὲ καὶ σκόπτων, ὡς
 μὴ καθαρῶς ἐλλυγίζοντα, Ἑλληνα
 βουλόμενοι εἶναι. V.

*exigas. Sin vero, ut decretum Deo est, sic erunt omnia; tua quid
 prodest divinatio? Sene quodam Romano, corporis bene cu-
 rati, armatam ipsi pugnam ad palum ostendente, atque in-
 terrogante, Quomodo tibi, Demonax, pugnasse videor? Prae-
 clare, inquit, si hostem habueris. Etiam ad difficiles
 quaestiones acute admodum paratus erat. Per ludibrium
 enim interrogante quodam, Si mille minas lignorum crema-
 vero, Demonax, quot ibi minae fumi fuerint? Appende, in-
 quit, cineres; reliquum omne fumus est. Polybio cuidam, indo-
 cto plane homini, & vitiose loquenti, cum diceret, Imper-
 ator Romana me civitate honoravit; Utinam, inquit, Graecum
 te potius, quam Romanum, fecisset! Cum praetextatum aliquem*

- τινα τῶν εὐπαρύφων, ἐπὶ τῷ πλάτῃ τῆς πορφύρας μέγα φρονούντα, κύψας αὐτοῦ πρὸς τὸ οὖς, καὶ τῆς ἐσθῆτος λαβόμενος, καὶ δείξας, ἔφη, Τοῦτο μέντοι πρὸ σοῦ
 42 πρόβατον ἐΰρει, καὶ ἦν πρόβατον. Ἐπεὶ μέντοι λουόμενος ὤκησεν εἰς τὸ ὕδωρ ζεὸν ἐμβῆναι, καὶ ἠτιάσασθό τις ὡς ἀποδειλιάσαντα, Εἰπέ μοι, ἔφη, ὑπὲρ πατρίδος
 43 αὐτὸ πείσεσθαι ἐμελλον; Ἐρομένου δέ τινος, Ὅποια νομίζεις εἶναι τὰ ἐν ἄδου; Περίμεινον, ἔφη, καὶ κεῖθέν σοι
 44 ἐπιστελῶ. Ἀδμήτῳ δέ τινι, ποιητῇ Φαύλῳ, λέγοντι γεγραφέναι μονόστιχον ἐπίγραμμα, ὅπερ ἐν ταῖς διαθήκαις κακέλευκεν ἐπιγραφῆναι αὐτοῦ τῇ στήλῃ, οὐ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὰ εἰπεῖν,

- Γαῖα λάβ' Ἀδμήτου ἔλυτρον, βῆ δ' εἰς θεὸν αὐτός·
 γελάσας εἶπεν· Οὕτω καλὸν ἐστίν, ὦ Ἀδμητε, τὸ ἐπίγραμμα, ὥστε ἐβουλόμην αὐτὰ ἤδη ἐπιγεγραφῆναι.
 45 Ἰδὼν δέ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ οἶα τοῖς γέρουσιν ἐπιεικῶς γίγνεται, ἤρετο, τί τοῦτο, ὦ Δημώναξ; ὁ δὲ μει-

videret, latitudine clavī superbiemem, ad aurem illius inclinatus, & prehensa veste, ostensaque, *Hanc quidem, inquit, ante te ovīs gestabat, & erat ovīs.* In balneo cum ingredi ferventem aquam cunctaretur, & ut timidum aliquis accusaret, *Dic mihi, inquit, an pro patria subiturus eram?* Interrogante quodam, *Quid putas agi apud inferos?* *Exspecta, inquit, inde tibi rescribam.* Admeto cuidam, malo poetæ, cum diceret scriptum a se epigramma unius versus, quod testamento iussisset suæ columellæ *sepulcrū* inscribi: sed quid prohibet ipsum ponere?

Terra, cape Admeti utriculum, Deus exiit ipse!

ridens dixit: *Ad eo pulchrum est, o Admete, epigramma, ut velim illud iam inscriptum esse.* Videns aliquis in cruribus illius, qualia fere solent accidere senibus, rogarat: *Ecquid hoc, De-*

διάσας, Χάρων με ἔδακεν, ἔφη. Καὶ μέντοι καὶ Λα- 46
κεδαιμόνιον τινα ἰδὼν τὸν αὐτοῦ οἰκέτην μαστιγοῦντα,
Παύσαι, ἔφη, ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δοῦλον ἀποφαίνων.
Δανάης δὲ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης, Κρί- 47
θητι, ἔφη, οὐ γὰρ εἶ Δανάη, ἡ Ἀκρισίου θυγάτηρ. Μά- 48
λιστα δὲ ἐπολέμει τοῖς οὐ πρὸς ἀλήθειαν, ἀλλὰ πρὸς
ἐπίδειξιν φιλοσοφοῦσιν. ἓνα γοῦν ἰδὼν Κυνικὸν, τρίβωνα
μὲν καὶ πῆραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας, ὑπέρογ-
κον κεκραγότα, καὶ λέγοντα, ὅτι Ἀντισθένης, καὶ
Κράττης, καὶ Διογένης ἐστὶ ζῆλωτής, Μὴ ψεύδου,
ἔφη, σὺ γὰρ Ὑπερίδου μαθητὴς ὢν τυγχάνεις. Ἐπεὶ 49
μέντοι πολλοὺς τῶν ἀθλητῶν ἑώρα κακομαχοῦντας, καὶ
παρὰ τὸν νόμον τὸν ἐναγώνιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν
δάκνοντας, Οὐκ ἀπεικώτως, ἔφη, τοὺς νῦν ἀθλητὰς οἱ
παρομαρτοῦντες λέοντας καλοῦσιν. Ἀστείων δὲ κακέينو 50

1 Καὶ Λακεδαιμόνιον τ.) Ἐμά-
στιζον γὰρ αὐτοὺς Λάκωνες τελευ-
μνοί, καὶ οἷς τοῦτο αὐτὸν ἀποσώ-
πτει. V.

11 Ὑπερίδου μαθ.) Εἰς τὸ ἀρα-

βδον διασύρει ὡς ὑπερίστας διό-
μνον. V.

15 Λέοντας κ.) Καὶ γὰρ εἰσθαμιν
τοὺς ἀνδρείους, εἰς λέοντας ἀπεικά-
ζοντες οὕτως λέγουσι, λέων ἐστίν. V.

*monax? Ille subridens, Cerberus, inquit, me memordit. Lace-
daemonium quendam cum vidisset flagellis caedere servum
suum, Desine, inquit, parem tibi honore reddere servum tuum.
Danaë quaedam litem contra fratrem cum haberet, In ius
ambula, inquit, neque enim illa es Danaë Acrisii [iniudicati]
filia. Maxime autem impugnabat, qui non vere, sed osten-
tationis causa, philosopharentur. Unum enim videns Cyni-
cum pallium quidem habentem ac peram, pro clava au-
tem pistillum, clamantem ultra modum, dicentemque se
Antisthenis, & Cratetis; & Diogenis aemulum, Noli menti-
ri, inquit, tu enim Hyperidis (q. d. pistoris, aut pistillarii)
discipulus es. Cum multos athletarum videret male pugnan-
tes, & contra legem certaminis loco pancratiū mordentes,
Haud iniuria, inquit, hodiernas athletas sui sectatores leones*

αὐτοῦ, καὶ δηκτικὸν ἅμα, τὸ πρὸς τὸν ἀνθύπατον εἰρη-
 μένον. ἦν μὲν γὰρ τῶν πιττουμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸ
 σῶμα ὅλον· Κυνικοῦ δέ τις ἐπὶ λίθον ἀναβάντος, καὶ
 αὐτὸ τοῦτο κατηγοροῦντος αὐτοῦ, καὶ εἰς κιναιδίαν δια-
 βάλλοντος, ἀγανακτήσας, καὶ κατασπασθῆναι τὸν
 Κυνικὸν κελεύσας, ἔμελλεν ἡ ξύλοις συντρίψειν, ἡ καὶ
 Φυγῇ ζημιώσκειν· ἀλλ' ὅγε Δημόναξ παρατυχὼν παρη-
 τεῖτο συγγνώμην ἔχειν αὐτῷ, κατὰ τινὰ πάτριον τοῖς
 Κυνικοῖς παρρησίαν θρασυνομένῳ. εἰπόντος δὲ τοῦ ἀνθυ-
 πάτου, Νῦν μὲν σοὶ ἀφίημι αὐτὸν, ἀν δὲ ὕστερον τοιοῦ-
 τόν τι τολμήσῃ, τί παθεῖν ἄξιός ἐστι; καὶ ὁ Δημόναξ,
 51 Δραπακισθῆναι τότε αὐτὸν κέλευσον. Ἄλλω δέ τινι
 στρατοπέδῳ ἅμα καὶ ἔθνοσι τοῦ μεγίστου τὴν ἀρχὴν
 ἐμπιστευθέντι ἐκ βασιλείας, ἐρομένῳ, πῶς ἂν τις ἄρι-
 στα ἄρξῃ; Ἀόργητος, ἔφη, καὶ ὀλίγα μὲν λαλῶν, πολ-

12 Δραπακισθῆναι) Ἀπὸ τοῦ,
 τῆς αὐτῆς αὐτὸν ἀξίωσις ἀτιμίας, ἥς
 καὶ αὐτὸς σοὶ νῦν ἐπιμύφεται, τ'
 αὐτὸν γὰρ τὸ πιττοῦσθαι τῷ ὄρω-

πακίζεσθαι· ἔστι δὲ ἄμφω, τὸ τὰς
 τμήκας τοῦ παντὸς σώματος μακρῶς
 χρίσματος. V.

*appellans. Lepidum sane illud quoque ipsius & mordax si-
 mul ad Proconsulem dictum. Erat is nempe ex eo nume-
 ro, qui crura ac totum corpus vellerent. Cynico autem
 quodam ascendente in lapidem, atque id ipsum accusante,
 mollitiemque illius traducendo, indignatus, detrahique iu-
 bens Cynicum, aut fustibus contundere aut multare exsi-
 lio parabat. Forte autem superveniens Demonax deprecatus
 est, veniam illi dari, qui patria quadam Cynicis liber-
 tate hoc ausus esset. Dicente vero Proconsule, *Iam quidem
 illum tibi dimitto, sed si in posterum tale quid ausus fuerit, quid
 patri dignus est?* Demonax, *Tum dropace illum velli iube,* in-
 quit. Alii cuidam, cui legionum & provinciae maximae
 imperium commissum fuerat ab Imperatore, interroganti,
Quomodo optime imperaret aliquis? respondit: *Si non irascatur,**

λὰ δὲ ἀκούων. Ἐρομένῳ δὲ τινι εἰ καὶ αὐτὸς πλακοῦν- 52
 τας ἐσθίει; Οἶει οὖν, ἔφη, τοῖς μωροῖς τὰς μελίσσας τι-
 θέναι τὰ κηρία; Πρὸς δὲ τῇ Ποικίλῃ ἀνδριάντα ἰδὼν τὴν 53
 χεῖρα ἀποκεκομμένον, Ὅψέ ποτε, ἔφη, Ἀθηναίους εἰ-
 κόνι χαλκῇ τετιμηκέναι τὸν Κυναίγειρον. Καὶ μὴν καὶ 54
 Ρουϋῖνον τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν χωλὸν, τὸν ἐκ τοῦ
 Περιπάτου, ἰδὼν ἐπιπολὺ τοῖς Περιπάτοις ἐνδιατρίβον-
 τα, Οὐδὲν ἐστίν, ἔφη, ἀναισχυντότερον χωλοῦ Περι-
 πατητικοῦ. Ἐπεὶ δὲ ποτὲ ὁ Ἐπίκτητος ἐπιτιμῶν ἅμα 55
 συνεβούλευεν αὐτῷ ἀγαγέσθαι γυναῖκα, καὶ παιδο-
 ποιήσασθαι, πρέπειν γὰρ καὶ τοῦτο φιλοσόφῳ ἀνδρὶ,
 ἕτερον ἀνθ' αὐτοῦ καταλιπεῖν τῇ φύσει, ἐλεγκτικώτατα
 πρὸς αὐτὸν ἀπεκρίνατο, Οὐκοῦν, ὦ Ἐπίκτητε, δός μοι
 μίαν τῶν σαυτοῦ θυγατέρων. Καὶ μὴν καὶ τὸ πρὸς Ἐρ- 56
 μῖνον τὸν Ἀριστοτελικὸν ἄξιον ἀπομνημονεύσαι. εἰδὼς
 γὰρ αὐτὸν παγκράτιστον μὲν ὄντα, καὶ μυρία κακὰ ἐρ-

5 Κυναίγειρον) Τοῦτο γὰρ Κυ- πρὸς Πέρσης γυμναχία, πλέκει πρὸς
 ναίγειρος πέποιθεν Ἀθηναῖος ἐν τῇ Πέρσου τὴν χεῖρα ἀποκοπίς. V.

& loquatur pauca, multa vero audiat. Interrogante quodam,
 Num & ipse placentias ederet? Putasne igitur, inquit, stultis fa-
 vos strui ab apibus? Ad Poecilen cum vidisset statuum manu
 truncatam, Sero tandem, ait, statua aenea honoratum ab Athe-
 nienſibus Cynaegirum. Rufinum Cyprium, dico autem illum
 claudum, illum de Peripato, videns multum in illis ambu-
 lationibus versantem, Nihil est, inquit, claudio Peripatetico
 impudentius. Cum quondam Epictetus non sine reprehen-
 sione confuleret illi uxorem ducere, & procreare liberos,
 decere enim hoc quoque virum philosophum, ut alium pro se re-
 rum naturae relinquat, sic respondit, ut planissime illum re-
 futaret, Da mihi igitur, Epistete, unam filiarum tuarum. Etiam
 illud, quod ad Aristotelicum Herminum dixit, commemo-
 rabile est. Cum observaret pessimum hominem & infinita

γαζόμενον, τὸν Ἀριστοτέλη δὲ διὰ στόματος καὶ αὐτοῦ
 τὰς δέκα κατηγορίας ἔχοντα, Ἑρμῖνε, ἔφη, ἀληθῶς
 57 ἄξιός ἐστι δέκα κατηγοριῶν. Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων
 κατὰ ζῆλον τὸν πρὸς Κορινθίους καταστήσασθαι θέαν
 μονομάχων, προσελθὼν εἰς αὐτοὺς, Μὴ πρότερον, ἔφη,
 ταῦτα, ὧ Ἀθηναῖοι, ψηφίσασθε, ἂν μὴ τοῦ ἐλέου τὸν
 58 βωμὸν κατέλγητε. Ἐπεὶ δὲ εἰς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἐλθόντι
 αὐτῷ, Ἡλεῖοι εἰκόνα χαλκῇν ἐψηφίσαντο, Μηδαμῶς
 τοῦτο, ἔφη, ὧ ἄνδρες Ἡλεῖοι, μὴ δόξητε ὀνειδίζειν τοῖς
 προγόνοις ὑμῶν, ὅτι μήτε Σωκράτους, μήτε Διογέους
 59 εἰκόνα ἀνατεθείκασιν. Ἦκουσα δὲ αὐτοῦ ποτε καὶ πρὸς
 τὸν τῶν νόμων ἔμπειρον ταῦτα λέγοντες, ὅτι κινδυνεύουσι
 ἄχρηστοι εἶναι οἱ νόμοι, ἂν τε πονηροῖς, ἂν τε ἀγαθοῖς
 γράφονται· οἱ μὲν γὰρ οὐ δεόνται νόμων, οἱ δὲ ὑπὸ νόμων
 60 οὐδὲν βελτίους γίγνονται. Τῶν δὲ Ὀμήρου στίχων ἓνα
 ἔδε μάλιστα,

6 Ἐλείου τὸν βωμὸν) Εἰ γὰρ ὁ οἱ, τοιαῦτον ὁμὸν πρᾶγμα δεῖσθαι;
 αἰετοῦ βομὸς οὐκ ἵκνηστος κηρύττει V.
 Ἀθηναίους, πῶς ἂν ἀτάσχεισθε, φη-

patrantem mala, Aristotelem autem & decem illius cate-
 gorias [prædicamenta] in ore habentem; Vere, ait, Hermine, di-
 gnus es decem categoriis [accusationibus.] Atheniensibus æ-
 mulatione quadam Corinthiorum de gladiatorum consti-
 tuendo spectaculo deliberantibus, progressus inter illos, Ne prius,
 inquit, o Athenienses, de his in suffragium ite, quam Misericor-
 diæ aram sustuleritis. Cum Olympiam venienti Elienses æ-
 neam statuam decernerent, Nequaquam, inquit, o viri Elien-
 ses, hoc facile, ne exprobrare videamini maioribus vestris, qui
 neque Socrati statuam, neque Diogeni posuerint. Audiavi illum
 quondam ad iurisperitum ista dicere: Inutiles sere leges esse,
 sive bonis scribantur, sive malis: alteros enim nec indigere legi-
 bus, alteros nihilo a legibus fieri meliores. Homeri versuum
 unum maxime cantillabat:

Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅ, τε πολλὰ ἐοργῶς.
 Ἐπῆνε δὲ καὶ τὸν Θερσίτην, ὡς Κυνικόν τινα δημηγόρον. 61
 Ἐρωτηθεὶς δέ ποτε, τίς αὐτῷ ἀρέσκει τῶν φιλοσόφων, 62
 ἔφη, Πάντες μὲν θαυμαστοί· ἐγὼ δὲ Σωκράτη μὲν σέ-
 βω, θαυμάζω δὲ Διογένην, καὶ Φιλῶ Ἀρίστιππον.
 Ἐβίβου δὲ ἔτη ὀλίγου δεόντα τῶν ἑκατὸν, ἄνοσος, ἄλυ- 63
 πος, οὐδένα ἐνοχλήσας τί, ἢ αἰτήσας, Φίλοις χρήσιμος,
 ἐχθρὸν οὐδένα οὐδὲ πώποτε ἐσχηκώς. καὶ τοσούτον ἔρωτα
 ἔσχον πρὸς αὐτὸν Ἀθηναῖοί τε αὐτοὶ, καὶ ἅπαντα ἡ Ἑλ-
 λας, ὥστε παριόντι ὑπεξανίστασθαι μὲν τοὺς ἄρχον-
 τας, σιωπῇ δὲ γίνεσθαι παρὰ πάντων. τὸ τελευταῖον
 δὲ, ἥδη ὑπέργηρως ὢν, ἀκλήτος εἰς ἣν τύχοι παριῶν οἰ-
 κίαν, ἐδείπνει, καὶ ἐκάβευδε, τῶν ἐνοικούντων Θεοῦ τινα
 ἐπιφάνειαν ἡγουμένων τὸ πρᾶγμα, καὶ τινα ἀγαθὸν
 δαίμονα εἰσεληλυθέναι αὐτοῖς εἰς τὴν οἰκίαν. παριόντα δὲ
 αἱ ἄρτοπῶλιδες ἀνθεῖλλον πρὸς αὐτάς, ἐκάστη ἀξιοῦσα

Mors simul ignavum rapit, & qui multa patravit.

Thersitem laudabat, ut Cynicum quendam concionatorem.
 Interrogatus, *Quis philosophorum maxime sibi probaretur?*
Omnes quidem, ait, *admirabiles: ego vero Socratem veneror, mi-*
ror Diogenem, amo Aristippum. Vixit annos non multos in-
 fra centum, sine morbo, sine dolore, nemini molestus cum
 fuisset, a nemine quidquam cum petiisset: utilis amicis,
 qui inimicum nunquam quemquam habuisset. Tanto illum
 amore profecuti sunt cum ipsi Athenienses, tum universa
 Graecia, ut prodeunti in publicum assurgerent principes,
 silentium autem ab omnibus illi praestaretur. Denique cum
 ultimam senectutem iam egressus esset, invocatus quam-
 cunque luberet domum ingressus, coenabat ibi pernocta-
 batque: quam rem Dei alicuius adventum interpretaban-
 tur incolae, bonumque aliquem genium domum ad se in-
 troiisse. Praetereuntem panum vendittrices certatim ad se

παρ' αὐτῆς λαμβάνειν τὸν ἄρτον, καὶ τοῦτο εὐτυχίαν
 ἑαυτῆς ἢ δεδωκυῖα ᾤετο. καὶ μὴν καὶ οἱ παῖδες ὁπώρας
 64 προσέφερον αὐτῷ, πατέρα ὀνομάζοντες. Στάσεως δέ πο-
 τε Ἀθήνησι γενομένης, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ
 Φανείς μόνον, σιωπᾶν ἐποίησεν αὐτούς. ὁ δέ, ἰδὼν ἤδη
 65 μετεγνώκοντας, οὐδὲν εἰπὼν καὶ αὐτὸς ἀπηλλάγη. Ὅτε
 δὲ συνῆκεν οὐκ ἔθ' οἷός τε ὦν αὐτῷ ἐπικουρεῖν, εἰπὼν πρὸς
 τοὺς παρόντας τὸν ἐναγώνιον τῶν κηρύκων πόδα,

Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄβλων ταμίας·

Καιρὸς δὲ καλεῖ μηκέτι μέλλειν.

καὶ πάντων ἀποσχόμενος ἀπῆλθε τοῦ βίου Φαιδρὸς, καὶ
 66 οἷός αὖε τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐφαίνεται. Ὀλίγον δὲ πρὸ τῆς
 τελευτῆς ἐρομένου τινός, περὶ ταφῆς τί κελεύεις; Μὴ πο-
 λυπραγμονεῖτε, ἔφη· ἡ γὰρ ὁδμή με θάψει. Φαμέου
 δὲ ἐκείνου, τί οὖν οὐκ αἰσχρὸν ὀρνέοις καὶ κυστὶ βορὰν προ-
 τεβεῖναι τηλικούτου ἀνδρὸς σῶμα; Καὶ μὴν οὐδὲν ἄτο-

trahere, postulans unaquaeque a se panem uti caperet, eo-
 que se feliciorem, quae dederat, iudicare. Quin pueri fru-
 ctus illi offerre, & appellare patrem. Seditione aliquando
 Athenis exorta, in concionem prodiit, ipsaque praesentia
 sua silentium procuravit. At ille cum videret, iam illos re-
 sipuisse, verbo nullo prolato iterum discessit. Cum intelli-
 geret, se non amplius praestare sibi opem posse, dixit ad
 praesentes, praeconum illud in certaminum ludis carmen:

Ludus finit, Pulchram tribuens

Meritis laurum, Tempusque vocat,

Prohibetque moras:

arque abstinens omnibus, vita discessit hilari, & qualis fem-
 per his, qui illum vidissent, apparuit. Paulo ante mortem
 interrogante aliquo, *De sepultura quid iubes? Nolite labora-*
re, inquit, odor me sepeliet. Dicente autem illo: *Quid? nonne*
turpe avibus canibusque cibum iacere talis viri corpus? Quin,

πον, ἔφη, τοῦτο, εἰ μέλλω καὶ ἀποθανὼν ζῶις τισὶ
 χρήσιμος ἔσεσθαι. Οἱ μέντοι Ἀθηναῖοι καὶ ἔθαψαν αὐ- 67
 τὸν δημοσίᾳ μεγαλοπρεπῶς, καὶ ἐπιπολὺ ἐπένθησαν,
 καὶ τὸν θῶκον τὸν λίθινον, ἐφ' οὗ εἰώθει, ὅποτε κάμνοις
 ἀναπαύεσθαι, προσεκύνουν, καὶ ἔστεφάνουν ἐς τιμὴν
 τοῦ ἀνδρός, ἡγούμενοι ἱερὸν εἶναι καὶ τὸν λίθον, ἐφ' οὗ
 ἐκαθέζετο. ἐπὶ μὲν γὰρ τὴν ἐκφορὰν οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ
 ἀπήντησε, καὶ μάλιστα τῶν φιλοσόφων. οὗτοι μέντοι
 ὑποθύντες ἐκόμιζον αὐτὸν ἄχρι πρὸς τὸν τάφον. Ταῦτα
 ὀλίγα πάνυ ἐκ πολλῶν ἀπεμνημόνευσα· καὶ ἔστιν ἀπὸ
 τούτων τοῖς ἀναγινώσκουσι λογίζεσθαι, ὁποῖος ἐκεῖνος
 ἀνὴρ ἐγένετο.

ait, nihil absurdi hoc, si mortuus etiam animalibus quibusdam
 utilis sit. Verum Athenienses & publico illum funere ma-
 gnifico extulere, & luxerunt diu, & lapideam sedem, in
 qua acquiescere fessus solebat, adorabant, coronabantque
 honoris viro habendi causa, rati sacrum etiam esse, in quo
 federat, lapidem. Ad funus quidem nemo fuit quin proce-
 deret, philosophorum praesertim. Hi quidem subeuntes se-
 retro ad sepulcrum illum portarunt. Haec pauca sane de
 multis commemoravi. Et est de his quoque existimandi co-
 pia lectoribus, qualis ille vir fuerit.

Ε Ρ Ω Τ Ε Σ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΕΟΜΝΗΣΤΟΣ.

Ι ΛΥΚ. **Ε**ΡΩΤΙΚΗΣ παιδιᾶς, ἐταῖρέ μοι Θεόμνηστε, ἐξ ἑωθινῷ πεπλήρωκας ἡμῶν τὰ κεκμηκότα πρὸς τὰς συνεχεῖς σπουδὰς ὧτα· καὶ μοι σφόδρα διψῶντι τοιαύτης ἀνέσεως, εὐκαίρος ἡ τῶν ἱλαρῶν σου λόγων ἐρρύνῃ χάρις. ἀσθενὴς γὰρ ἡ ψυχὴ διηνεκοῦς σπουδῆς ἀνέχεσθαι. ποθοῦσι δ' οἱ φιλότιμοι πόνοι, μικρὰ τῶν ἐπαχθῶν θροοντίδων χαλασθέντες, εἰς ἡδονὰς ἀνίσσθαι. πάνυ δὲ με ὑπὸ τὸν ὄρθρον ἡ τῶν ἀκολάστων σου διηγημάτων αἰμύλη καὶ γλυκεῖα πειθὼ κατεύφρανεν· ὥστ' ὀλίγου δεῖν

7 Ἀσθενὴς γὰρ) Ἄγαν, καὶ φυσικῆς θεωρίας ἔχοντες τὸ χωρεῖν, ὅτι τὰ ἐν γήϊσι πάντα διὰ τὴν τῆς ὕλης ἀσθενίαν, οὐχ οἷα τί ἐστιν ὑποστεγνὴν τὰ εἶδη ἐνδελεχῶς, οὐδὲ τῆς τοῦ ἡαντίου ἐπιστάτου ἀνέπαφα, ἀλλ' ἢ θατέρου παρούσια ὡσπερ

τις ἀνέσει προμνηθεῖται τῆς ἀπὸ τοῦ ἑτέρου ἐγκόπου ἢ ἐν ἐργείας, ταῦτα γὰρ οὐκ, καὶ τῇ ἀνὰ μέρος ἐκατέρωθεν ὑπαλλαγῇ σάξισθαι καὶ τὸ ὑποκείμενον ἀφορμὰς λαμβάνει τὸ ἥδη κεκμηκὸς ἐπανάγεστος τοῦ ἐπιστάτου, τῇ τῶν ἡαντίων καταδύχῃ. V.

A M O R E S.

LYCINUS AC THEOMNESTUS.

Lyc. **A**MATORIO lusu, Theomneste sodalis, a mane inde implevisti mihi fatigatas ad perpetua seria aures; mihi-que vehementer eiusmodi remissionem fitienti, opportuna admodum fluxit hilarium sermonum tuorum venustas. Infirrior enim est animus, quam qui perpetuam contentionem ferre possit: desiderantque ambitiosi labores, gravibus parumper curis laxati, in voluptates remitti. Me sane hoc matutino petulantium sermonum tuorum loquacitas, dulcisque suada oblectavit, ut parum abesset, quin Aristides

Ἀριστείδης ἐνόμιζον εἶναι, τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις ὑπερ-
 κηλούμενος. ἄχθομαί τε, νῆ τοὺς σοὺς ἔρωτας, οἷς πλα-
 τὺς εὐρέθῃ σκοπὸς, ὅτι πέπαυσαι διηγούμενος. καὶ σε
 πρὸς αὐτῆς ἀντιβολοῦμεν Ἀφροδίτης, εἰ περιττά με λέ-
 γειν ἔοικας, εἴ τις ἄρρῃν, ἢ καὶ, νῆ Δία, θῆλυς ἐφεί-
 ται σοι πόθος, ἡρέμα τῇ μνήμῃ ἐκκαλέσασθαι. καὶ γὰρ
 ἄλλως ἑορταστικὴν ἄγομεν ἡμέραν, Ἡράκλεια θύον-
 τες. οὐκ ἀγνοεῖς δὲ δήπου τὸν θεὸν ὡς ὄξυς ἦν πρὸς Ἀ-
 φροδίτην· ἥδιστα οὖν δοκεῖ μοι τῶν λόγων τὰς θυσίας
 προσήσεσθαι.

ΘΕΟΜΝ. Θᾶπτον ἄν μοι, ὦ Λυκῖνε, θαλάττης κύ- 2
 ματα, καὶ πυκνάς ἀπ' οὐρανοῦ νιφάδας ἀριθμήσειας, ἢ
 τοὺς ἐμοὺς ἔρωτας. ἔγωγ' οὖν ἅπασαν αὐτῶν κενὴν ἀπο-
 λελεῖσθαι φαρέτραν νομίζω, καὶ ἐπ' ἄλλον τινὰ πτῆ-
 ναι θελήσωσιν, ἀνοπλὸς αὐτῶν ἢ δεξιὰ γελασθήσεται.
 σχεδὸν γὰρ ἐκ τῆς ἀντίπαιδος ἡλικίας εἰς τοὺς ἐφήβους

mihi viderer, Milefiis sermonibus supra modum oblecta-
 tus: atque fero moleste, per tibi tuos amores iuro, quibus
 latus adeo scopus inventus es, quod narrare defuisti: ac
 per ipsam te Venerem obsecro, (si forte vana me dicere
 putas) sive masculus aliquis, sive femineus tibi amor im-
 missus est, ut placide illum memoriae ope huc evoces. Nam
 alioquin festum agimus diem, sacrificantes Herculi: non
 ignoras autem Deum hunc, quam acer fuerit in Venerem:
 lubentissime igitur videtur mihi sermonum talium victimas
 admissurus.

Theomn. Citius mihi, Lycine, fluctus maris, densosque
 nivis floccos numeraveris, quam meos Amores. Equidem
 omnem illorum inanem relictam pharetram arbitror, & si
 involare in alium quemquam voluerint, inermis illorum
 dextra ridebitur. Nam ab eo fere inde tempore, quo e pue-
 rili aetate ad pubertati proximos transii, ab aliis cupidita-

κριβείς, ἄλλαις ἐπ' ἄλλων ἐπιθυμίαις βουκολοῦμαι·
 διάδοχοι ἔρωτες ἀλλήλων, καὶ πρὶν ἢ λῆξαι τοὺς προτέ-
 ρους, ἄρχονται δεύτεροι, κάρηνα Λερναῖα τῆς παλιμ-
 φυοῦς Ὑδρας πολυπλοκάτερα, μὴδ' Ἴολεων βοηθὸν
 ἔχειν δυνάμενα. πυρὶ γὰρ οὐ σβέννυται πῦρ, οὕτω τις
 ὑγρὸς τοῖς ὄμμασιν ἐνοικεῖ μύωψ, ὃς ἅπαν κάλλος εἰς
 αὐτὸν ἀρπάζων ἐπ' οὐδενὶ κόρῳ παύεται. καὶ συνεχές
 ἀπορεῖν ἐπέρχεται μοι, τίς οὗτος Ἀφροδίτης ὁ χόλος· οὐ
 γὰρ Ἡλιάδης ἐγώ τις, οὐδὲ Λημνιάδων ἕρις, οὐδὲ Ἱπ-
 πολύτειον ἀγροικίαν ὀφρυῶμενος, ὥς ἐρεθίσαι τῆς Θεοῦ
 τὴν ἀπαυστον ταύτην ὀργήν.

- 3 ΛΥΚ. Πέπαισο τῆς ἐπιπλάστου καὶ δυσχεροῦς ταύ-
 της ὑποκρίσεως, Θεόμνηστε. ἄχθῃ γὰρ ὅτι τούτῳ τῷ
 βίῳ ἢ τύχῃ προσεκλήρωσέ σε, καὶ χαλεπὸν εἶναι νομί-
 ζεις, εἰ γυναιξὶν ὠραίαις, καὶ μετὰ παιδῶν τὸ καλὸν

1 Βουκολοῦμαι) Κατατρέχουμαι.

V.

4 Ἴολεων) Τὸν Ἴολεον. G.

8 Οὐ γὰρ Ἡλιάδης) Διὰ τὴν Πα-
 σιφάν, ἐπὶ Ἡλίου οὐσα ἐκ μνήιδος
 Ἀφροδίτης ταύρου ἠράσθαι. V.

9 Οὐδὲ Λημνιάδων ἕρις) Ἐπεὶ καὶ
 ταῖς Λημνίαις γυναιξὶν ἐγχοτος Ἀ-
 φροδίτῃ γενομένη, εἴτα δυσώδεις αὐ-
 τὰς ποιήσασα, ἀποκρίτους αὐτὰς
 ποιῆσαι τοὺς ἀνδρας αὐτῶν ἠγάγα-
 σεν. V.

tibus post alias ludor. Succedunt sibi invicem amores, &
 ante adeo, quam priores desinant, incipiunt alteri, Lernaea
 capita, renascentis illius Hydrae capitibus magis multipli-
 oia, nec Iolaum adiutorem admittentia. Neque enim igni
 ignis exstinguitur. Vegetum adeo oculis meis oestrum in-
 fidet, quod pulchritudinem omnem ad se rapiens satietate
 nulla quiescit. Ac saepe in mentem mihi venit dubitare,
 quae sit tanta Veneris ira. Neque enim de Solis progenie
 sum, neque Lemniarum offensionis reus, neque Hippo-
 lytea rusticitate superciliosus, ut irritaverim implacabilem
 hanc Deae iram.

Lyc. Define fictam hanc & molestam simulationem, Theo-
 mneste. Gravaris enim, hanc te vitam a Fortuna sortitum,
 ac durum esse putas inter mulieres formosas, & pueros

ἐνθούτων ὁμιλεῖς· ἀλλὰ σοι καὶ καθαρσίῳν τάχα δεή-
 σει πρὸς τὸ δυσχερές σὺ τω νόσημα· δεινὸν γὰρ τὸ πάθος·
 ἀλλ' οὐχὶ τοῦτον τὸν πολὺν ἐκχέας λῆρόν, εὐδαίμονα
 σαυτὸν εἶναι νομιεῖς, ὅτι σοι ὁ θεὸς οὐκ αὐχμηρὰν γεωρ-
 γίαν ἐπέκλωσεν, οὐδ' ἐμπορικὰς ἄλας, καὶ στρατιώτην
 ἐν ὅπλοις βίον, ἀλλὰ λιπαραὶ παλαῖστροι μέλουσί σοι,
 καὶ Φαιδρά μὲν ἐσθῆς μέχρι ποδῶν τὴν τρυφὴν καθει-
 μένη, διακριδὼν δ' ἡσκημένης κόμης ἐπιμέλεια. τῶν γε
 μὴν ἐρωτικῶν ἡμέρων καὶ αὐτὸ τὸ βασανίζον εὐφραίνει,
 καὶ γλυκὺς ὁδὸς ὁ τοῦ πόθου δάκνει· πειράσας μὲν γὰρ
 ἐλπίζεις· τυχὼν δ' ἀπολέλαυκας· ἴση δὲ ἡδονὴ τὸ παρ-
 εῖναι καὶ τὸ μέλλον. ἔναγχος γοῦν διηγούμενου σου τὸν
 πολὺν, ὡς καὶ παρ' Ἡσιόδῳ, κατάλογον, ὃν ἀρχῇθεν
 ἡράσθης, ἱλαραὶ μὲν τῶν ὁμμάτων αἱ βολαὶ τακερῶς
 ἀνυγραίνοντο· τὴν Φωὴν δ' ἴσην τῇ Λυκάμβου θυγα-
 τρὶ λεπτὸν ἀΦηδύνων, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ σχήματος εὐθὺς
 ὧς Ἄλας) Πλάνας. V.

pulchre florentes versari? Forte etiam piaculis tibi quibus-
 dam opus erit ad difficilem adeo morbum: gravis enim
 aegrimonia. Quin tu effusis multis id genus nugis beatum
 te esse putas, quod non squalidam tibi agriculturam fato
 Deus attribuit, neque mercatorum errores, militaremve
 in armis vitam: sed pingues tibi palaestrae curae sunt, ac
 laeta vestis ad pedes usque luxum demittens; comaeque cu-
 ra in discrimen pexae. Ceterum amatoriorum desideriorum
 ipsa etiam tormenta exhilarant, dulcisque dens cupiditatis
 mordet. Post experimenta enim speras: frueris iam potitus.
 Aeque voluptati est praefens, ac futurum. Nuper enim cum
 recitares longum, qualis est apud Hesiodum, catalogum
 amorum ab initio inde tuorum, hilares oculorum conie-
 ctus molliter fluctuabant: vocem vero, qualis Lycambae
 filiae fuit, blande suaviterque extenuans, ipso illo habitu

δῆλος ἦς, οὐκ ἐκείνων μόνων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῖς
μνήμης ἐρῶν. ἀλλ' εἴ τι σοι τοῦ κατὰ τὴν Ἀφροδίτην
περίπλου λείψανον ἀφείτῃται, μηδὲν ἀποκρύψῃ, τῷ δὲ
Ἡρακλεῖ τὴν θυσίαν ἐντελῇ παράσχου.

- 4 ΘΕΟΜΝ. Βουφάγος μὲν ὁ δαίμων, ὦ Λυκῖνε, καὶ
ταῖς ἀκόπνοις, ὡς Φασι, τῶν θυσιῶν ἥκιστα τερπόμε-
νος. ἐπεὶ δ' αὐτοῦ τὴν ἐτήσιον ἑορτὴν λόγῳ γεραίρομεν,
αἱ μὲν ἐμαὶ διηγῆσεις ἐξ ἑωθινοῦ παραταδεῖσαι κόρον
ἔχουσιν. ἡ δὲ σὴ Μοῦσα τῆς συνήθους μεθαρμοσαμένη
σπουδῆς, ἰλαρῶς τῷ θεῷ συνδιημερευσάτω. καί μοι γε-
νοῦ δικαστῆς ἴσος, ἐπεὶ μὴδ' εἰς ἕτερόν σε τοῦ πάβους ῥέ-
ποντα ὄρῳ, ποτέρους ἀμείνονας ἡγῇ τοὺς Φιλόπαιδας, ἢ
τοὺς γυναῖοις ἀσμενίζοντας; ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ πληγεὶς
ἐκατέρῳ, καθάπερ ἀκριβῆς τρυάνῃ ταῖς ἐπ' ἀμφοτέρας
πλάστιγξι, ἰσορρόπως ταλαντεύομαι· σὺ δὲ ἐκτὸς ὄν,
ἀδεκάστῳ κριτῇ τῷ λογισμῷ τὸ βέλτιον αἵρήσῃ. πάντα

statim declarabas, te non ipsos modo, sed eorum quoque
amare memoriam. Sed si quae tibi de illa Venerea circum-
navigatione sunt reliquiae repositae, ne quid occulta, ve-
rum perfectam Herculi victimam praesta.

Theomn. Ille quidem Deus, Lycine, solidos boves vo-
rat, & victimis sine fumo, ut aiunt, minime delectatur.
Quandoquidem autem annum illius diem festum sermone
honoramus, meae narrationes a matutino inde exten-
tatae habent. Tua vero Musa a consueto studio ad aliud
quasi cantus genus concinnata, hilariter cum Deo hunc
diem transigat: sisque mihi aequus arbiter, cum in neu-
trum te morbum proclivem videam, quos meliores putes,
puerorumne amatores, an eos, qui feruntur in muliercu-
las? Ego enim utroque amore percussus, ut exacta trutina
utrisque lancibus, momentis libror aequalibus. Tu vero,
qui extra causam sis, incorrupto iudice, ratiocinatione,

δὴ περιελὼν ἀκκισμὸν, ὦ Φιλότης, ἦν πεπίστευκέ σοι
ψῆφον ἢ περὶ τῶν ἐμῶν ἐρώτων κρίσις, ἤδη Φέρε.

ΛΥΚ. Παιδιάς, ὦ Θεόμνηστε, καὶ γέλατος ἡγῇ τὴν
διήγησιν ἢ δ' ἐπαγγέλλεται τι καὶ σπουδαῖον. ἐγὼ γ'
οὖν ἐξ ὑπογυίου τῆς ἐπιχειρήσεως ἠψάμην, εἰδὼς ὅτι
λίαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς ἐξ ὅτου δυοῖν ἀνδράϊν ἀκηκοῶς,
περὶ τούτοις συντόνως ὡς ἀμιλλωμένοι, ἐτι τὴν μνήμην
ἐναυλον ἔχω. διήρητο δ' αὐτῶν ἅμα τοῖς λόγοις τὰ πά-
θη, καὶ οὐχ ὥσπερ σὺ κατ' εὐκολίαν ψυχῆς αὐπνος ὢν,
διττοὺς ἄρυσσαι μισθοὺς,

Τὸν μὲν βουκολέων, τόνδ' ἄργυφα μῆλα νομεύων.
ἀλλ' ὁ μὲν ὑπερφυνῶς παιδικοῖς ἤδετο, τὴν θήλειαν Ἀ-
φροδίτην βάραθρον ἡγούμενος, ὁ δ' ἀγνέων ἐρωτος ἄρρε-
νος, εἰς γυναῖκας ἐπτόητο. δυοῖν οὖν μαχομένοιον παθεῖν

1 Ἀκκισμὸν) Προσποιεῖσιν. V.
5 Ὑπογυίου) Ἐκ τοῦ ἐγγυὸς ὑπό-
γυιον, ἐγγύτερον, πρόσφατον, νεώ-
στεν γινώσκον, τὸ πρὸ ὀλίγου καὶ

μετ' ὀλίγων. V.
8 Ἐναυλον ἔχω) Οὐ πρὸ πολλοῦ
μνημονευομένην ἢ ἐνηχουμένην. V.
10 Ἄρυσσαι) Λαμβάσεις, δέχη. V.

quod melius est, eliges. Omni igitur refecta dissimulatione,
sodalis, quem tibi calculum iudicium de meis amoribus per-
misit, eum iam ferto.

Lyc. Ludine tu, Theomneste, & risus putas eam tracta-
tionem? at ea serium etiam quiddam pollicetur. Ego enim
nuper manum operi admovi, ac scio, valde *id quidem se-
rium*, ac minime ludi, ex quo duo viros audiui de hisce
rebus, quanta potest contentatione, certantes, cuius membra
aures adhuc personare videntur. Divisi erant illorum cum
sententiis etiam affectus: nec uti tu, prout commodum est,
pervigil mercedem capis duplicem,

Hanc armenta regens, pecora illam caecida pascens:

sed alter supra modum puerorum oblectabatur amoribus,
barathrum iudicans Venerem muliebrem; alter purus ab
amore masculo, furebat in feminas. Cum igitur arbiter es-

ἀγανοθετήσας ἄμιλλαν, οὐδ' ἂν εἰπεῖν δυναίμην, ὥς ὑπερευφράνθη. καί μοι τὰ τῶν λόγων ἵχνη ταῖς ἀκοαῖς ἐνεσφράγισται σχεδόν, ὥς ἀρτίως εἰρημένα. πᾶσαν οὖν ἐπιτιμήσεως ἀφορμὴν ἐκ ποδῶν ἀποθέμενος, ἀπαρ' ἀμφοῖν ἤκουσα λεγόντων, κατὰ τὸ ἀκριβὲς ἐπέξειμί σοι.

ΘΕΟΜΝ. Καὶ μὴν ἔγωγε ἀπαναστὰς ἔνθεν, ἀπαντικρὺ καθεδούμαι σοι,

Δέγμενος Αἰακίδην ὅποτε λήξειεν αἰείδων.

σύ δ' ἡμῖν τὰ πάλαι κλέα τῆς ἐρωτικῆς διαφορᾶς, μελωδία περαίνειν.

- 6 ΛΥΚ. Ἐπ' Ἰταλίαν μοι πλεῖν διανοομένῳ ταχυναιτοῦν σκάφος εὐτρέπιστο, τούτων τῶν δεικρότων, οἷς μάλιστα χρῆσθαι Λιβυρνοὶ δοκοῦσιν, ἔθνος Ἰωνίῳ κολπῷ παρωκισμένον. ὥς δ' ἔνῃν, πάντας ἐπιχωρίους θεοὺς

12 Δεικρότων) Δίχροτα, δειρή, πλοῖα μοιρη εἶσιν, ἃ καὶ δειχρота κατωκυάσαντο. Τινὰ δὲ καὶ ἐκ πρύμνης καὶ ἐκ τῆς πύρας ἐκατέρωθεν πηδαλίοις ἴσχυοντο ὅπως αὐτοὶ το μὲ μεταστρεφόμενοι καὶ ἐπιπλῖσ-

σι καὶ διαχωρῶσι. καὶ τοὺς ἱνατίους ἐκ τῶ πρὸς πλοῦ καὶ ἀπὸ πλοῦ αὐτῶν σφάλλασι. V. In altero Vossiano haec tantum legas: Δεικρότων) Δίχροτος ἢ δύο εἰρήσεις ἔχουσα.

sem certaminis inter pugnantes duos affectus, dicere non possum, quam incredibiliter delectatus sim. Atque sermone mihi illorum vestigia, velut sigillo quodam, impressa sunt auribus, quasi modo dicta essent. Quare deposita statim omni reprehensionis tuae occasione, quae utrisque dicentibus audiui, accurate tibi enarro.

Theomn. At ego paulum hinc discedens e regione tibi confidebo,

Aeacidi intentus, dum cesset fundere carmen.

Tu vero iam nobis antiquam gloriam amatoriae illius concitationis, cantu perage.

Lyc. Versus Italiam navigare mihi cogitanti navigium vellox paratum erat, de biremium illo genere, quibus maxime uti videntur Liburni, ad Ionium sinum gens habitans.

προσκυνήσας, καὶ Δία ξένιον ἵλεω συνεφάσθαι τῆς ἀποδήμου στρατείας ἐπικαλεσάμενος, ἀπ' ἄστεος ὀρικῶ ζεύγει κατήειν ἐπὶ θάλασσαν. εἶτα τοὺς παραπέμπον-
 τὰς με δεξιῶσάμενος, (ἠκολούθει δὲ παιδείας λιπαρῆς ὄχλος, οἱ συνεχῆς ἡμῖν ἐντυγχάνοντες ἀνιαρῶς διεζεύγνυν-
 το) τῆς πρύμνης γοῦν ἐπιβὰς ἐγγυὸς ἐμαυτὸν ἴδρυσα τοῦ κυβερνήτου. καὶ ροθίῳ τῷ τῶν ἐλατήρων μετὰ μικρὸν ἀπὸ τῆς γῆς ἀναχθέντες, ἐπεὶδὴ μάλα καὶ κατόπιν ἡ-
 μᾶς ἐκύμαινον αὔραι, τὸν ἰστὸν ἐκ τῶν μεσοκοίλων ἀπά-
 ραντες καρχησίῳ τὸ κέρας προσεστείλαμεν. εἴτ' ἀθρόας κατὰ τῶν κάλων τὰς ὀβόνας ἐκχέαντες, ἥρέμα πιμπλα-
 μένου τοῦ λίνου, κατ' οὐδέν, οἶμαι, βέλους ἐλάττονι ροί-
 ζῳ διήπτάμεθα, βαρὺ τοῦ κύματος ὑποβρυχομένου περὶ τὴν σχίζουσαν αὐτὸ πῶραν. Ἄλλ' ἂ γε μὴν ἐν τῷ με-
 ταξὺ παρὰ πλῶ σπουδῆς ἢ παιδείας ἐχόμενα συνηνέχθη,
 καιρὸς οὐ πάνυ μῆκύνειν. ὥς δὲ τῆς Κιλικίας τὴν ἑφαλὸν
 16 Ἐφαλὸν) Παραθαλαττίαν. V.

Quantum vero licebat, patrios Deos omnes cum adoraf-
 fem, & Iove hospitali invocato, ut volens propitius pere-
 grinam militiam una capefferet, mulis iunctis ab urbe ad
 mare descendendi. Tum complexus eos, qui me deduxerant,
 (sequebatur autem assidua eruditionis [eruditorum] turba,
 qui perpetuo mecum versati cum molestia iam disiunge-
 bantur) & puppim conscendens prope gubernatorem asse-
 di. Atque remorum impetu brevi tempore de terra in al-
 tum evecti, cum etiam post nos auræ fluctus vehementer
 moverent, malum ex media navi, e carchesio autem an-
 tennam statim protendimus: deinde collecta per rudentes
 vela cum effudissemus, impleto sensim linteo, impetu, qui
 nihil, puto, telo concederet, volavimus fluctu graviter cir-
 ca findentem illum proram remugiente. Verum quæ inter
 illum cursum vel sœria vel ludicra acciderunt, ea non ni-
 mis producenda sunt. Cum vero maritimam Ciliciæ par-

ἀμείψαντες, εἰχόμεθα τοῦ Παμφυλίου κόλπου, Χελιδονέας ὑπερθέοντες, οὐκ ἀμοχβεῖ τοὺς εὐτυχεῖς τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος ὄρους, ἐκάστη τῶν Λυκιακῶν πόλεων ἐπεξενούμεθα, μύθοις τὰ πολλὰ χαίροντες· οὐδὲν γὰρ ἐν αὐταῖς σαφές εὐδαιμονίας ὁράται λείψανον· ἄχρι τῆς Ἡλιάδος ἀψάμενοι Ῥόδου, τὸ συνεχές τοῦ μεταξὺ πλοῦ
 8 διαναπαῦσαι πρὸς ὀλίγον ἐκρίναμεν. Οἱ μὲν οὖν ἐρέται, τὸ σκάφος ἔξαλον ἐς γῆν ἀνασπᾶσαντες, ἐγγὺς ἐσκήνωσαν· ἐγὼ δ' εὐτρεπισμένου μοι ξενῶνος ἀπαντικρὺ τοῦ Διονυσίου, κατὰ σχολὴν ἐβαδίζον, ὑπερφυοῦς ἀπολαύσεως ἐμπιπλάμενος. ἔστι γὰρ ὅτως ἡ πόλις Ἡλίου, πρέπον ἔχουσα τῷ θεῷ τὸ κάλλος. ἐκπεριῶν δὲ τὰς ἐν τῷ Διονυσίῳ στοᾶς, ἐκάστην γραφὴν κατώπτευσεν, ἅμα τῷ τέρποντι τῆς ὥφews, Ἡρωϊκοὺς μύθους ἀνανεούμενος. εὐθὺ γὰρ μοι δύο, ἢ καὶ τρεῖς προσεῖρήνησαν, ὀλίγου δια-

6 Ἡλιάδος) Τῷ γὰρ Ἡλίῳ ἢ Ῥόδῳ ἀνέκλιτο. καὶ ἕως πολλὸς ὁ λόγος. M.

14 Ἀνατινύμενος) Ἀνατίτας, ἀνακαίνισσας, ἀναμνησθεῖς, ἀναγιγνώσκων, εἰς ἡγουσιν ἐλθόν. V.

tem praeterveſti Pamphylium ſinum attigiffemus, ſuperatis non ſine labore Chehdoneis, felicibus illis antiquae Graeciae terminis, ad ſingulas Lyciae urbes devertimus, ſermonibus plerumque nos oblectantes; nullae enim evidentes in illis Fortunarum ſpectantur reliquiae: donec ſacram Soli Rhodum attigimus, ubi perpetuam, quae adhuc fuerat, navigationem intermittere aliquantum decrevimus. Remiges igitur, ſubducto e mari in terram navigio, tentoria in proximo habuerunt. Ego vero, cum hoſpitiū mihi e regione aedis Bacchi paratum eſſet, otioſe incedebam, incredibilis voluptatis fruſtu implendus. Eſt enim vere Solis urbs, dignam Deo pulchritudinem habens. Circumiens autem porticus templi picturam unamquamque conſidero, cum viſus oblectatione Heroicas ſimul inſtaurans fabulas, Statim enim duo aut tres etiam ad me conſuebant, qui par-

Φόρου πᾶσαν ἱστορίαν ἀφηγούμενοι· τὰ δὲ πολλὰ καὶ αὐτὸς εἰκασία προϋλάμβανον. Ἦδη δὲ τῆς θείας ἄλις 9 ἔχοντι, καὶ διανοοῦμένω μοι βαδίζειν οἴκαδε, τὸ ἥδιστον ἐπὶ ξένης ἀπήντησέ μοι κέρδος, ἄνδρες ἐκ παλαιοῦ χρόνου συνήθεις, οὓς οὐδ' αὐτὸς ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, πολλὰκις ἡμῖν ἰδὼν ἐπιφοιτῶντας ἐνταῦθα, τὸν ἐκ Κορίνθου Χαρικλέα νεανίαν, οὐκ ἄμορφον ἔχοντά τι καὶ κομμωτικῆς ἀσκήσεως, ἅτε οἶμαι γυναίοις ἐνώραιζόμενον ἅμα δ' αὐτῷ καὶ Καλλικρατίδαν τὸν Ἀθηναῖον, τὸν τρόπον ἀπλοῖκόν. προηγουμένως γὰρ πολιτικῶν λόγων πρῶιστατο, καὶ ταυτησὶ τῆς ἀγοραίου ρητορικῆς. ἦν δὲ καὶ τῷ σώματι γυμναστικός, οὐ δὲ ἄλλο τι μοὶ δοκεῖν τὰς παλαιστρας ἀγαπῶν, ἢ διὰ τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας· ὅλως γὰρ εἰς τοῦτο ἐπτόχτο· τῷ δὲ πρὸς τὸ θῆλυ μίσει πολλὰ καὶ Προμηθεὶ κατηράτο. πόρρωθεν οὖν ἰδὼν ἐκάτερός

7 Κομμωτικῆς) Κομμωτικῆς, ἦν κόσμος. κομμωτικὸς δὲ ὁ ἐκ ἀπὸ τοῦ κύμπου, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ περιεργίας κόσμος, καὶ κομμωτικὸν κόπτω, κύμμος ὁ κοκομμένος τρι- εὐδαιμόνιος. V.

va intercedente mercedula omnem mihi historiam enarrarent : pleraque autem & ipse coniectura praecipiebam. Iam satiatus eram spectaculo, iam domum ire cogitabam, cum, quod iucundissimum est in peregrina regione, lucrum mihi obigit, viri a longo inde tempore familiares, quos nec tibi incognitos esse arbitror, qui saepe hic ad me ventitantes videris, Corinthium Chariclem iuvenem non deformem, habentem aliquid illius exercitationis, quae formae studet, qui mulierculis, puro, pulcher videri gestiat; & una cum illo Callicratidem Atheniensem, moribus simplicem : nam ducem veluti se atque annistitem civilium orationum & forensis illius dicendi facultatis praebebat. Sequebatur vero etiam corporis exercitationes, non aliam ob causam amans, ut mihi videbatur, palaestrae, quam ob puerorum amores, quorum studio plane esset attonitus : odio autem feminei sexus Prometheo maledicebat. Uterque igitur e longinquo

με, γήθους καὶ χαρᾶς πλέοι προσέδραμον. εἴθ' ὅποια Φι-
 λεί, δεξιωσάμενοι, πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν ἑκάτερος ἤξιουν με.
 καὶ γὰρ Φιλονεικῶντας ὁρῶν περαιτέρω, τὸ μὲν τήμερον,
 εἶπον, ὦ Καλλικρατίδα, καὶ Χαρίκλεις, ἅμω καλῶς
 ἔχον ἔστιν ὑμᾶς παρ' ἐμὲ Φοιτᾶν, ἵνα μὴ πλείω τὴν ἔριν
 ἐγειρήτε. ταῖς δὲ ἐφεξῆς ἡμέραις, τρεῖς γὰρ ἑνταῦθα ἡ
 τέτταρας διέγνωκα μένειν, ἀμοιβαίως ἀνθεστιάσετέ με·
 10 κλήρῳ διακριθεὶς ὁ πρότερος. δοκεῖ ταῦτα. Καί κεινὴν μὲν
 τὴν ἡμέραν εἰσιτάρχουν ἐγὼ, τῇ δ' ἐπιούσῃ Καλλικρα-
 τίδας, εἶτα μετ' αὐτὸν ὁ Χαρίκλῃς. εἴρων δὴ καὶ παρὰ
 τὴν ἐστίασιν ἐναργῇ τῆς ἑκατέρου διαθεσίως τεκμήρια. ὁ
 μὲν γὰρ Ἀθηναῖος εὐμόρφοις παισὶν ἐξήσκητο, καὶ πᾶς
 οἰκέτης αὐτῷ σχεδὸν ἀγένειος ἦν, μέχρι τοῦ πρῶτον ὑπο-
 γραφέντος αὐτοῖς χροῦ παραμένοντες. ἐπειδὴν δὲ ἰούλοις
 αἱ παρειαὶ πυκασθῶσιν, οἰκονόμοι, καὶ τῶν Ἀθήνησι
 χωρίων κηδεμόνες ἀπεστέλλοντο. Χαρίκλεϊ γε μὴν πο-

11 Ἑστίασιν) Συμπόσιον. V.

me cum conspexissent, gaudio & laetitia pleni accurrunt :
 tum, ut afflolet, complexi, ad se quisque venire me postu-
 lant. Et ego ultra modum ambiciose petentes cum viderem,
Hodie, inquam, vos ambo ad me venire optimum fuerit, ne ma-
giorem tollatis rixam: proximis vero diebus, tres enim hic aus
quatuor decrevi manere, vicissim mihi coenam praebebitis: iter
autem prior, sorte decernetur. Placent ista. Itaque illo die con-
 vivator ego, postridie Callicratidas, & post ipsum Charic-
 les. Animadverti autem etiam in convivio manifesta ani-
 mi utriusque indicia. Nam Atheniensis formosis pueris erat
 instructus, & unusquisque prope servus illi imberbis, qui
 nempe, dum prima illos lanugo obumbraret, apud ipsum
 manerent; cum primum vero prima barba densarentur ge-
 nae, dispensatores, & villici agrorum in Attica dimitteren-
 tur. Verum Chariclem multus saltatricularum & musica-

λὺς ὄρχηστρίδων καὶ μουσουργῶν χορὸς εἶπετο, καὶ πᾶν
 τὸ δωμάτιον, ὡς ἐν Θεσμοφορίοις, γυναικῶν μεστὸν ἦν,
 ἀνδρὸς οὐδ' ἀκαρῇ παρόντος, εἰ μὴ τι που νήπιον, ἢ γέ-
 ρων ὑπερήλιξ ὀψοποιὸς ὀφθαίη, τοῦ χρόνου ζηλοτυπίας
 ὑποψίαν οὐκ ἔχοντος. ἦν μὲν οὖν, ὡς ἔφην, καὶ ταῦθ'
 ἱκανὰ τῆς ἀμφοτέρων γνώμης δείγματα. πολλάκις γε
 μὲν ἐπ' ὀλίγον ἀψιμαχίαι τινὲς ἐπ' αὐτοῖς ἐκινήθησαν,
 εὐχ ὡς πέρας ἔχειν τι τὴν ζήτησιν. ἀλλ' ἐπεὶ καιρὸς ἦν
 ἀνάγεσθαι, σύμπλους ἐβελήσαντας αὐτοὺς ἐπηγόμην.
 διεννοῦντο γὰρ εἰς Ἰταλίαν ἀπαίρειν ὁμοίως ἐμοί. Καὶ
 δόξαν ἡμῶν Κνίδῳ προσορμίσαι κατὰ Θέαν, καὶ τὸ Ἀ-
 Οροδίτης ἰδεῖν ποθήσαντες ἱερόν· ὑμνεῖται δὲ τούτου τὸ τῆς
 Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἐπαφροδίτον· ἡρέμα τῇ γῇ
 προσηνέχθημεν, αὐτῆς, οἶμαι, τῆς Θεοῦ λιπαρᾶ γαλήνης

3 Ἀκαρῇ) Ἀκαρῆς, βραχὺ, ἑξὺ.
 8 οὐχ οἷόν τε χεῖραι. ἀκαρῆς,
 ἐπίρρημα, ἐν βραχεία ὥρα, ἐν ἀτά-
 κῃ. V.

7 Ἀψιμαχίαι τινὲς) Συναφαί

μάχης. V.

9 Ἀνάγεισθαι) Ἀνάγεισθαι λί-
 γομεν τὴν ναῦν, ὅτε ἀπὸ γῆς εἰς πέ-
 λαγος ἵρχεται. V.

10 Ἀπαίρειν) Παραγινώσκει. V.

rum chorus sequebatur, totaque domus, velut in Bonae
 Deae sacris, plena erat mulierum, viro plane nullo prae-
 sente, nisi forte alicubi infans, aut vetulus coquus videre-
 tur; illius nempe aetatis, in quam zelotypa suspicio non
 caderet. Erant igitur ista quoque, uti dixi, satis apertae sen-
 tentiae utriusque specimina. Saepe autem ad parvum tem-
 pus velitationes quaedam inter illos commotae sunt, non
 impen ut exitum haberet disputatio. Verum cum disceden-
 di tempus esset, navigationis illos socios, quod sic vellent,
 assumi: cogitabant enim non minus, quam ego, in Italiam.
 Et cum placuisset ad Cnidum appellere spectaculi causa, &
 templum Veneris videre cuperemus; celebratur autem in
 illo Praxiteleae artis opus revera venustum: paulatim ad
 terram delati sumus, ipsa, puto, Dea splendida serenitate

πομποστολούσης τὸ σκάφος. ταῖς μὲν οὖν ἄλλοις ἔμελλον αἱ συνήθειαι παρασκευαί. ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος ἐκ-
τέρωθεν ἐξαΐψάμενος, κύκλῳ περιήειν τὴν Κνίδον, οὐκ ἀ-
γελαστὶ τῆς κεραμευτικῆς ἀκολασίας μετέχων, ὡς ἐν
Ἀφροδίτῃς πόλει. στοὰς δὲ Σωστράτου, καὶ τάλλα,
ὅσα τέρπειν ἡμᾶς εὐδύνατο, πρῶτον ἐμπεριελθόντες, ἐπὶ
τὸν νεῶν τῆς Ἀφροδίτῃς βαδίζομεν, καὶ μὲν ἐγὼ τε καὶ
Χαρικλῆς πάνυ προθύμως· Καλλικρατίδας δ' ὡς ἐπὶ
Θέαν Θήλειαν, ἄκων ἥδιον ἂν, οἶμαι, τῆς Κνιδίας Ἀ-
φροδίτῃς τὸν ἐν Θεσπιαῖς ἀντικαταλλαζόμενος ἔρωτα.

- 12 Καὶ πῶς εὐθὺς ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ τεμένους Ἀφροδίσσιοι
προσέπνευσαν αὖραι. τὸ γὰρ αἶθριον οὐκ εἰς ἔδαφος ἄγο-
νὸν μάλιστα, λίθων πλαξὶ λείαις ἐστρωμένον, ἀλλ' ὡς
ἐν Ἀφροδίτῃς, ἅπαν ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, ἀ ταῖς
κόμαις εὐθαλέσιν ἄχρι πόρῳ βρύνοντα τὸν περίξ ἀέρα
συνωρόφουν. περιττόν γε μὴν ἢ πυκνὸς καρπὸς ἐτεθήλει

navigium nostrum deducente. Reliquis in apparatu consue-
to occupatis, ego amatorium illud par utrinque suspensum
ducens brachūs, in orbem Cnidum circumibam, non sine ri-
su figulinae lasciviae, tanquam in Veneris urbe, particeps.
Cum autem Sostrati porticus, & quae oblectare nos pote-
rant reliqua, primum obiissemus, ad Veneris templum pro-
gredimur, nos quidem, id est, ego & Charicles, lubenti ani-
mo: Callicratides autem tanquam ad muliebre spectaculum,
invitus; qui iucundius, puto, pro Cnidia Venere eum, qui
Thespiis est, Cupidinem permutaturus fuerat. Et ab ipso sta-
tim conspecto Venerae velut aerae nobis adspirabant. Sub-
divalis enim area maiorem partem non in sterile solum po-
litis lapidum tabulis strata; sed tanquam in Veneris sacro
totum erat mansuetorum fructuum fertile, cum arbores vi-
ridantibus comis in longinquum usque exuberantes, cir-
cumiectum aërem quasi tecto concluderent. Praeter cete-

μυρρίνη, παρὰ τὴν δέσποιναν αὐτῆς, δαψιλῆς πεφυκυῖα, τῶν τε λοιπῶν δένδρων ἕκαστον, ὅσα κάλλους μετείληχεν. οὐδ' αὐτὰ γέροντος ἤδη χρόνου πολὺα καθαύσασθαι, ἀλλ' ὑπ' ἀκμῆς σφριγῶντα νέοις κλωσὶν ἦν ὥρια. τούτοις δ' ἀνεμέμικτο καὶ τὰ καρπῶν μὲν ἄλλως ἄγωνα, τὴν δ' εὐμορφίαν ἔχοντα καρπὸν, κυπαρίττων γε καὶ πλατανίστων αἰθέρια μήκη, καὶ σὺν αὐταῖς αὐτόμολος Ἀφροδίτης, ἡ τῆς Θεοῦ πάλαι Οὐγὰς Δάφνη. παντί γε μὴν δένδρῳ περιπλέγδην ὁ Φίλερος προσεΐρπυε κίττος· ἀμφιλαφεῖς τε ἄμπελοι πυκνοῖς κατήρτηντο βότρουσι. τερπνότερα γὰρ Ἀφροδίτῃ μετὰ Διονύσου, καὶ τὸ παρ' ἀμφοῖν ἡδὺ, σύγκρατον· εἰ δ' ἀποξευχθεῖεν ἀλλήλων, ἥττον εὐφραίνουσιν. ἦν δ' ὑπὸ ταῖς ἄγαν παλινσχίοις ὕλαις ἱλαραὶ κλισίαι τοῖς ἐνεστιάσθαι θέλουσιν,

4 Σφριγῶν) Νιάζων. αὐξων. σφύζων. βράζων. εὐσωματῶν. ἀκμάζων. ἀπθῶν. V.

ibid. Κλωσῇ) Κλάδεσι. V.

ibid. Ὠρία) Κατὰ καιρὸν. V.

5 Ἀγωνα) Ἀκαρπα. V.

10 Ἀμφιλαφεῖς) Ἀμφιλαφεῖς, κατάσκιον, ἱκατέρωθεν βοηθούμενον. ἀμφιλαφὴ διπλοῦν, τεχνικὸν τε καὶ σοφιστικόν. ἀμφιλαφὴς, μεγάλη, ὅτι ἀμφοτέραις χερσὶ λαμβάνεσθαι αὐτῆς ἴσθι. V.

ras illa denso fructu myrtus suam apud heram vigebat, feliciter enata, reliquarumque arborum unaquaeque, quotquot pulchritudinem sortitae sunt. Neque illas longae aetatis canities reddiderat marcidas, sed sub ipso maturitatis fastigio novis luxuriantes ramis tempestivae erant. His immixtae erant steriles alioquin, sed pulchritudinem pro fructu habentes, cupressorum platanorumque proceritates aëriæ, & cum illis transfuga iam Veneris olim fugitiva eius Deae, laurus. Verum ad unamquamque arborem ambitione amatoria illa hedera adrepserat. Densus vitibus crebrae pendebant uvae: iucundior quippe cum Baccho Venus, miscerique se, quod utrinque suave est, patitur; seiuncti a se invicem minus oblectant. Erant, qua densior umbrosiorque silva, hilares coenationes pro his, qui convivia ibi

εἰς ἃ τῶν μὲν ἀστικῶν σπανίως ἐπεφοίτων τινές· ἀβρόος
 δ' ὁ πολιτικὸς ὄχλος ἐπανηγύριζεν, ὅντως Ἀφροδισιά-
 13 ζοντες. Ἐπεὶ δ' ἱκανῶς τοῖς Φυτοῖς ἐτέρφθημεν, εἴσω τοῦ
 νεῶ παρήειμεν. ἡ μὲν οὖν θεὸς ἐν μέσῳ καθιδρύται, Πα-
 ρίας δὲ λίβου δαίδαλμα κάλλιστον ὑπερφανον· καὶ σε-
 σπρότι γέλωτι μικρὸν ὑπομειδιῶσα. πᾶν δὲ τὸ κάλλος
 αὐτῆς ἀκάλυπτον, οὐδεμιᾶς ἐσθῆτος ἀμπεχούσης, γε-
 γύμνωται, πλὴν ὅσα τῇ ἐτέρᾳ χειρὶ τὴν αἰδῶ λεληθότως
 ἐπικρύπτειν. τοσοῦτό γε μὴν ἡ δημιουργὸς ἰσχυσε τέχνη,
 ὥστε τὴν ἀντίτυπον οὕτω καὶ καρτερὰν τοῦ λίβου φύσιν
 ἑκάστοις μέλεσιν ἐπιπρέπειν. ὁ γοῦν Χαρικλῆς, ἐμμα-
 νές τι καὶ παράφορον ἐμβοήσας, Εὐτυχέστατος, εἶπε,
 θεῶν ὁ διὰ ταύτην δεθεὶς Ἄρης, καὶ ἅμα προσδραμὼν,
 λιπαροῖς τοῖς χεῖλεσιν ἐφ' ὅσον ἦν δυνατόν ἐκτείνων τὸν
 αὐχένα, κατεφίλει· σιγῇ δ' ἐφεστὼς ὁ Καλλικρατίδας
 κατὰ νοῦν ἀπεθαύμαζεν. ἔστι δ' ἀμφίδυρος αὐτῆς ὁ

8 Παρὰ λεληθότος) Λάβρα. V. 10 Ἀντίτυπον) Ἐπιτύτιον. V.

agitare vellent, in quos urbanorum hominum raro quidam
 ventitabant; frequens autem popularium turba festos ibi
 dies, re quidem vera Veneri operantes, obibant. His plan-
 tis satis oblectati, intus in ipsum templum ingressi sumus.
 Dea igitur in medio collocata est, e Pario marmore, pul-
 cherrimum ac superbum opus, rictu aliquantulum hiascen-
 te subridens. Omnis autem illius pulchritudo nihil tecta,
 vestitu nullo circumposito, nudata est, nisi quod altera
 manu pubem furtim occultat. Tantum quidem ars statua-
 ria hic valuit, ut dura adeo & valida lapidis natura mem-
 bris omnibus decora videatur. Charicles igitur, quasi furi-
 bundum quiddam alienata mente exclamans, *Beatissimus*,
 inquit, *Deorum vinculus propter hanc Mars!* & accurrens si-
 mul adpressis labiis, protensa quantum poterat cervice,
 illam deosculatur. At silentio adstans Callicratides intra ani-
 mum admiratur. Est autem utrinque aperta illius aedicula,

νέως, καὶ τοῖς θέλουσι τὴν θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς, καὶ κατὰ
 κώτου, καὶ ἵνα μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. δι' εὐμαρείας
 οὖν ἐστὶ τῇ ἐτέρᾳ πύλῃ παρελθοῦσι, τὴν ὅπισθεν εὐμορ-
 φίαν διαβρῆσαι. Δόξαν οὖν ὅλην τὴν θεὸν ἰδεῖν, εἰς τὸ 14
 κατόπιν τοῦ σηκοῦ περιήλθομεν. εἴτ' ἀνοιγείσης τῆς θύ-
 ρας ὑπὸ τοῦ κλειδοφύλακος εἶναι πεπιστευμένου γυ-
 ναίου, θάμβος αἰφνίδιον ἡμᾶς εἶχε τοῦ κάλλους. ὁ γοῦν
 Ἀθηναῖος, ἡσυχῇ πρὸ μικροῦ βλέπων, ἐπεὶ τὰ παιδικὰ
 μέρη τῆς θεοῦ κατῶπτευσεν, ἀθρόως πολὺ τοῦ Χари-
 κλέους ἐμμανέστερον ἀνεβόησεν, Ἡράκλεις, ὅση μὲν τῶν
 μεταφρένων εὐρυθμία, πῶς δ' ἀμφιλαφεῖς αἱ λαγόνες,
 ἀγκάλισμα χειρόπληθες· ὡς δ' εὐπερίγραφοι τῶν γλου-
 τῶν αἱ σάρκες ἐπικυρτοῦνται, μήτ' ἄγαν ἐλλιπεῖς αὐ-
 τοῖς ὀστέοις προσεσταλμέναι, μήτε εἰς ὑπέρογκον ἐκκε-
 χυμέναι πιότητα· τῶν δὲ τοῖς ἰσχύοις ἐνεσφραγισμένων
 ἐξ ἑκατέρων τύπων, οὐκ ἂν εἴποι τις ὡς ἡδὺς ὁ γέλας,

volentibusque accurate contemplari Deam, licet, a tergo
 etiam & sic, ut nulla eius pars admirationi non expona-
 tur. Facile ergo est per alteram ianuam accedentibus eam
 etiam, quae a tergo est, pulchritudinem perspicere. Cum
 ergo placuisset totam videre Deam, ad posticum aedicu-
 lae transivimus. Tum aperta ianua per mulierculam, cui
 clavium credita custodia erat, subitus nos stupor ad tan-
 tam pulchritudinem corripuit. Atheniensis igitur, qui otio-
 se paulo ante spectasset, pueriles Deae partes contempla-
 rus, repente furiosius etiam, quam Charicles, exclamavit,
Hercules! quanta dorsi concinnitas, quam aptum ad amplexan-
dum, manusque implendas latus. Quam venuste circumscriptae
clunium carnes sinuantur, neque deficientes nimium, & ipsis ad-
stictae ossibus, neque in nimiae molis pinguedinem effusae. Lacu-
rarum autem, coxis ipsis utrinque impressarum, nemo dixerit

μηροῦ τε καὶ κνήμης ἐπ' εὐθὺ τεταμένης ἄχρι ποδός, ἡ-
 κριβωμένοι ρυθμοί. τοιοῦτος ἄρα Γανυμήδης ἐν οὐρανῷ
 Διὶ τὸ νέκταρ ἥδιον ἐγχεῖ παρὰ μὲν γὰρ Ἥβης οὐκ ἂν
 ἐγὼ διακονουμένης ποτὸν ἐδεξάμην. ἐνθεαστικῶς τὰῦτα
 τοῦ Καλλικρατίδου βοῶντος, ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τοῦ σφό-
 δρα θάμβους ὀλίγου δεῖν ἐπεπῆγει, τακερόν τι καὶ ρέον
 15 ἐν τοῖς ὄμμασι πάθος ἀνυγραίνων. Ἐπεὶ δὲ τοῦ θαυμά-
 ζειν ὁ κόρος ἡμᾶς ἀπήλλαξεν, ἐπὶ θατέρου μηροῦ σπῖ-
 λον εἶδομεν, ὥσπερ ἐν ἐσθῇτι κηλῖδα. ἤλεγχε δ' αὐτοῦ
 τὴν ἀμορσίαν ἡ περὶ τᾶλλα τῆς λίθου λαμπρότης. ἐγὼ
 μὲν οὖν πιθανῇ τάληδες εἰκασία τοπάζων, φύσιν ὥμην
 τοῦ λίθου τὸ βλεπόμενον εἶναι. πάθος γὰρ οὐδὲ τούτων
 ἐστὶν ἔξω. πολλὰ δὲ τοῖς κατ' ἄκρον εἶναι δυναμένοις κα-
 λοῖς, ἡ τύχη παρεμποδίζει. μέλαιναν οὖν ἐσπιλῶσθαι
 Οὐσικὴν τινα κηλῖδα νομίζων, καὶ κατὰ τοῦτο τοῦ Πρα-
 ξιτέλους ἐθαύμαζον, ὅτι τοῦ λίθου τὸ δύσμορφον, ἐν τοῖς

*quam suavis sit risus; femorisque & tibiae recta linea ad pedem
 usque protensae quam exacta proportio. Talis igitur Ganymedes
 in coelo Iovi nectar ob id ipsum suavius infundit: ab Hebe equi-
 dem ministrante potum non acceperim. Fanatico more ista cla-
 mante Callicratide, prae nimio stupore Charicles tantum
 non dirigit, molli quadam tabe se diffuere natantibus ocu-
 lis confessus. Cum vero ipsa satietas videndi admirationem
 abstersisset, labem in altero femore vidimus, ut in veste
 maculam, cuius deformitatem reliquus faxi candor argue-
 ret. Atque ego quidem probabili coniectura verum colli-
 gens, lapidis ingenium esse, quod videbamus, putabam.
 Neque enim haec talia quoque morbi & vitii omnis exper-
 tia sunt, multumque his, quae summo gradu pulchra esse
 poterant, fortuna obstat. Nigrum ergo naturalem quen-
 dam naevum adpersum ratus, in hoc ipso admirabar Pra-
 xitelem, qui deforme illud in lapide in iis partibus, quae*

ἤττον ἐλέγχεσθαι δυναμένοις μέρεσιν ὑπέκρυψεν. ἡ δὲ
 παρεστῶσα πλησίον ἡμῶν ζάκορος ἀπίστου λόγου και-
 νην παρέδωκεν ἱστορίαν. ἔφη γὰρ οὐκ ἀσήμου γένους
 νεανίαν (ἡ δὲ πρᾶξις ἀνώνυμον αὐτὸν ἐσίγησε) πολλὰ-
 κίς ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει σὺν δειλαίῳ δαίμονι ἐρα-
 σθῆναι τῆς Θεοῦ, καὶ πανήμερον αὐτὸν ἐνδιατρίβοντα
 τῷ ναῷ, κατ' ἀρχὰς ἔχειν δεισιδαίμονος ἀγιοστείας δόκη-
 σιν. ἐκ τε γὰρ τῆς ἐωθινής κοίτης, πολὺ προλαμβάνων
 τὸν ὄρθρον, ἐπεφοίτα, καὶ μετὰ δύσιν ἄκων ἐβάδιζεν οἴ-
 καδε, τήνθ' ὅλην ἡμέραν ἀπαντικρὺ τῆς Θεοῦ καθεζόμε-
 νος, ὁρᾷς ἐπ' αὐτὴν διηνεκῶς τὰς τῶν ὀμμάτων βολὰς
 ἀπήρειδεν. ἄσημοι δ' αὐτῷ ψιθυρισμοὶ, καὶ κλεπτομέ-
 νης λαλιᾶς ἐρωτικαὶ διεπεραίνοντο μέμψεις. Ἐπειδὴν δὲ 16
 καὶ μικρὰ τοῦ πάθους αὐτὸν ἀποβουκολῆσαι θελήσειε,
 προσειπὼν, τῇ δὲ τραπέζῃ τέτταρας ἀστραγάλους Λι-

2 Ζάκορος) Ζάκορος, νεώκορος. Ἀττικοῖς. V.
 καὶ ὁ ὑπὲρ τῆς ἡ τοῦ ἱερέως ἢ τὸν ναὸν 7 Ἀγιοστείας δόκησιν) Ἀγιοσύνη.
 παρῶν, κορεῖν γὰρ τὸ σαίρει παρ' καθαρότης. λατρεία. V.

minus deprehendi possent, abscondisset. Verum adstans pro-
 pe nos aeditima incredibile dictu novamque nobis histo-
 riam tradidit. Narrabat enim, genere non ignobili iuve-
 nem, (nomen ut reticeatur, ipsam fecisse actionem) qui
 saepe in templum hoc ventitaret, in amorem Deae malis
 auspiciis incidisse: qui cum totos dies in templo transige-
 ret, initio superstitiosae venerationis opinionem sustinuisse.
 Ex ipso enim cubili mane, occupata multum aurora, ven-
 titabat, & post occasum denique invitatus domum redibat,
 totumque diem ex adverso Deae residens, rectos in eam
 perpetuo oculorum coniectus defigebat. Obscuri autem ser-
 mones illi, & furtivi sermonis amatoriae querelae perage-
 bantur. Si quando vero fallere parumper amorem suum
 vellet, allocutus ante Deam, atque quatuor talis de dama

βυκῆς δορκὸς ἀπαριθμήσας, διεπέττει τὴν ἐλπίδα· καὶ βαλὼν μὲν ἐπὶ σκοποῦ, μάλιστα δ' εἴ ποτε τὴν θεὸν αὐτὴν εὐβολήσῃε, μηδενὸς ἀστραγάλου πεσόντος ἴσῳ σχήματι, προσεκύνει, τῆς ἐπιθυμίας τεύξεσθαι νομίζων· εἰ δ', ὅποια Φιλεῖ, Φαύλως κατὰ τῆς τραπέζης ῥίψειεν, οἶδ' ἐπὶ τὸ δυσφημότερον ἀνασταίεν, ὅλη Κνίδω καταρώμενος, ὡς ἐπ' ἀηκέστῳ συμφορᾷ, καὶ κατηφεί, καὶ δι' ὀλίγου συναρπάσας, ἐτέρῳ βόλῳ τὴν πρὶν ἀστοχίαν ἐβεράπτειεν. ἤδη δὲ πλεον αὐτῷ τοῦ πάθους ἐρεβιζομένου, τοῖχος ἅπας ἐχαράσσετο, καὶ πᾶς μαλακοῦ δένδρου φλοιὸς Ἀφροδίτῃ καλὴν ἐκήρυσσεν. ἐτιμᾶτο δ' ἐξίσου Διὶ Πραξιτέλῃ, καὶ πᾶν ὅ, τι κειμήλιον εὐπρεπὲς οἴκοι φυλάττατο, τοῦτ' ἦν ἀνάθημα τῆς θεοῦ. πέρας αἱ σφοδραὶ τῶν ἐν αὐτῷ πόθων ἐπιτάσεις ἐπενεώθησαν· εὐρέθη δὲ τόλμα τῆς ἐπιθυμίας μαστροπός. ἤδη γὰρ ἐπὶ δύσιν ἡλίου κλίνοντος, ἡρέμα λαβὼν τοὺς παρόντας

1 Δορκὸς) Dorcadis. G.

'Africana in mensam numeratis, iactu spem suam experiebatur. Et si ex sententia iactasset, maxime, si quando ipsam Deam [Venerem] iecisset, nullo talo eadem facie cadente, adorabat, suae se cupiditatis compotem futurum putans. Sin, ut fieri solet, male iactasset in mensam, iique sinistro omine starent, toti maledicens Cnido, tanquam in tristi & incurabili calamitate, interiecto tamen parvo tempore corripiciens denuo, priorem infelicitatem emendabat. Iam vero magis irritato morbo, paries inculpi omnis, unusquisque arbusculae mollis cortex pulchram Venerem praedicare, aequo ac Iuppiter in honore esse Praxiteles; si quid domi pretiosum & decens repositum custodiret, donarium offerri Deae. Tandem vehemens desideriorum illius contentio expetit in amentiam; ac praesto est, quae cupiditati lenocinetur, audacia. Iam enim ad occasum inclinato sole, sen-

ὅπισθε τῆς θύρας παρεισερχύη, καὶ στὰς ἀθανῆς ἐνδο-
 τάτῳ, σχεδὸν οὐδ' ἀναπνέων ἠτρέμει, συνήθως δὲ τῶν
 ζακώρων ἔξωθεν τὴν θύραν ἐφελκυσταμένων, ἐνδὸν ὁ και-
 νὸς Ἀγχίσης καθεῖρκετο. καὶ τί γὰρ ἀρρήτου νυκτὸς ἐγὼ
 τόλμαν, ἢ ἄλλος, ἐπ' ἀκριβὲς ὑμῖν διηγοῦμαι; τῶν ἐρω-
 τικῶν περιπλοκῶν ἵχνη ταῦτα μεθ' ἡμέραν ᾤθη, καὶ
 τὸν σπῖλον εἶχεν ἡ θεὸς, ὣν ἔπαθεν ἔλεγχον αὐτόν γε-
 μῖν τὸν νεανίαν, ὡς ὁ δημῶδης ἱστορεῖ λόγος, ἢ κατὰ
 πετρῶν, Φασιν, ἢ κατὰ πελαγίου κύματος ἐνεχθέντα,
 παντελῶς ἀφανῆ γενέσθαι. Ταῦτα τῆς ζακώρου διηγου- 17
 μένης, μετὰ τοῦ λόγου διαβοήσας εἶπεν ὁ Χαρίκλῆς,
 Οὐκοῦν τὸ θῆλυ, καὶ λίθινον ἦ, φιλεῖται. τί δ' εἴ τις
 ἔμφυχον εἶδε τοιοῦτον κάλλος; ἄρ' οὐκ ἂν ἡ μία νύξ τῶν
 τοῦ Διὸς σκήπτρων ἐτιμᾶτο; μειδιάσας δὲ ὁ Καλλι-
 κρατίδας, Οὐδέπω, φησὶν, ἴσμεν, ὦ Χαρίκλεις, εἰ
 πολλῶν ἀκουσόμεθα τοιούτων διηγημάτων, ὅταν ἐν

sim, clam praesentibus, post ianuam correpsit, & stans
 occultus in penitissimo angulo, vix respirans se continuit.
 Aeditimis autem pro more extrorsum ad se ianuam trahen-
 tibus, intus Anchises novus includitur. Et, quid enim in-
 fandae noctis facinus aut ego aut alius accurate enarraret?
 amplexationum amatoriarum vestigia isthaec interdum con-
 specta sunt, & maculam habet Dea, eorum, quae passa est,
 indicium. Ipsum quidem adolescentem, ut popularis fert
 fermo, aut per petras, aiunt, aut in pelagios fluctus prae-
 cipitem, omnino e conspectu hominum abiisse. Haec nar-
 rante aeditima, clamore sermonem illius interpellans Cha-
 ricles, Ergo, ait, femina, si vel e lapide sit, amatur! Quid ve-
 ro si quis animatam eiusmodi pulchritudinem videat? Nonne una
 illius nox Iovis sceptris aestimetur? Subridens autem Callicra-
 tides, Nondum, inquit, Charicles, novimus, an multas id ge-
 nus narrationes audituri simus, cum erimus Thespis. Et nunc

Θεσπιαῖς γενώμεθα. καὶ νῦν δὲ τῆς ὑπὸ σοῦ ζηλουμένης Ἀφροδίτης ἐναργές ἐστι τοῦτο δείγμα. πῶς; ἐρομένου τοῦ Χαρικλέους, ἄγαν πιθανῶς μοι ἔδοξε λέγειν ὁ Καλλικρατίδας· ἔφη γὰρ, ὡς ὁ ἔρασθεὶς νεανίας, παννύχου σχολῆς λαβόμενος, ὥσθ' ὅλην τοῦ πάβους ἔχειν ἐκασίαν κορεσθῆναι, παιδικῶς τῷ λίθῳ προσωμίλησε, βουληθεὶς, οἶδ' ὅτι, μὴδὲ πρόσθεν εἶναι τὸ θῆλυ. πολλῶν οὖν ἀκρίτων ἀφουλακτουμένων λόγων, τὸν συμμιγῇ καταπαύσας ἐγὼ θόρυβον, Ἄνδρες, εἶπον, ἑταῖροι, τῆς κατὰ κόσμον ἔχεσθε ζητήσεως, ὡς εὐπρεπής ἐστι νόμος παιδείας. ἀπαλλαγέντες οὖν τῆς ἀτάκτου, καὶ πέρας οὐδὲν ἐχούσης Φιλονεικίας, ἐν μέρει ὑπὲρ τῆς αὐτὸς ἐαυτοῦ δόξης ἑκάτερος ἀποτεινασθε· καὶ γὰρ οὐδέπω καιρὸς ἐπὶ ναῦν ἀπιέναι· τῇ δὲ σχολῇ καταχρηστέον εἰς ἱλαρίαν, καὶ μετὰ τέρψεως ὠφελῆσαι δυναμένην σπουδὴν.

1 Θεσπιαῖς) Πόλει. V. Proditur Praxitelis Ἔρασ ἐν Θεσπιαῖς εἶναι· quem sculpsit quidem ille, dicavit autem Glycera meretrix illic existens, λαβοῦσα δῶρον παρὰ τοῦ τεχνίτου. Multi autem eo pro-

fecti sunt ad videndum Cupidinem. G.

8 Ἀκρίτων) Ἀδιακρίτων. G.

13 Ἀποτεινασθε) Ἐκτεινασθε. φιλονεικίῃ. V.

iam ipsius, quam tanto opere admiraris, Veneris manifestum est hoc documentum. Qui istuc? interrogante Charicle, probabili admodum sermone uti mihi visus est Callicratides, cum diceret, Amatorem illum iuvenem, totius noctis otiosam usuram natum, adeo ut integram exsatiandae cupiditatis facultatem haberet, puerilem in modum fuxo se applicuisse, qui vellet, scilicet neque anteriori eam parte esse feminam. Multis igitur indiscretis incaute prolatis sermonibus, promiscuum ego tumultum sedans, Viri, inquam, sodales, modestum servate disputandi ordinem, ut venusta lex est eruditionis. Relicta ergo perturbata illa & exitum habente nullum rixa, per vices pro sua quisque sententia contendite. Etenim tempus nondum adest eundi ad navim; otio autem abutamur ad hilaritatem, & ad eiusmodi, quod cum

ὑπεκστάντες οὖν τοῦ νεῶ (πολὺς γὰρ ὁ κατ' εὐσέβειαν ἐπιφοιτῶν ὄχλος) εἰς ἓν τι τῶν συμποσίων ἀποκλίνωμεν, ὅπως δι' ἡρεμίας ἀκούειν τε καὶ λέγειν ὅττι ἂν ἦν βουλομένοις, ἐξῇ μεμνησθαι δ' ὡς ὁ τήμερον ἡττηθεὶς οὐκ ἐτ' αὐθις ἡμῖν περὶ τῶν ἴσων διοχλήσει. Καλῶς ἔδοξα 18 ταῦτα λέγειν, καὶ συγκαταίνεσάντων, ἐξῆειμεν, ἐγὼ μὲν ἡδόμενος, οὐδεμιᾶς με πιεζούσης Φροντίδος· οἱ δ' ἐπὶ συνοίας, μεγάλην ἐν ἑαυτοῖς σκέψιν ἄνω καὶ κάτω κυκλοῦντες, ὡς περὶ τῆς προπομπίας ἀγωνιούμενοι Πλαταιᾶσιν. ἔπει δ' ἤκομεν εἰς τὶ συνηρεφές καὶ παλίνσκιον, ὥρα θέρους, ἀναπαυστήριον, Ἡδῦς, εἰπὼν, ὁ τόπος, ἐγὼ, καὶ γὰρ οἱ κατὰ κορυφὴν λιγυρὸν ὑπὲρ ἡχοῦσι τέττιγες, ἐν μέσῳ πάνυ δικαστικῶς καθεζόμεν, αὐτὴν ἐπ' αὐταῖς ὀφρύσι τὴν Ἡλιαίαν ἔχων. προθεὶς δ' ἀμφοτέροις κλῆρον ὑπὲρ τοῦ, τίνα χρὴ πρῶτον εἰπεῖν, ἐπειδὴ Χαρίκλῆς ἐλελόγχει πρότερον, εὐθὺς ἐνάρχεσθαι τοῦ λόγου

10 Συνηρεφές) Ἑστγασμίνον. V.

delectatione prodesse etiam queat, studium. Egressi itaque templo, (quando quidem multa turba religionis causa affluit) in coenationum unam devertamus, ut otiose audire & dicere, quaecunque libuerit, liceat. Mementote autem, qui hodie victus fuerit, eum non amplius de iisdem rebus molestum nobis futurum. Recte ista dicere visus sum, & comprobantibus illis egressi sumus, laetus ego, quem cura nulla angeret: at isti cogitabundi, qui magnam intra se commentationem fursum deorsum volverent, quasi de pompae ducatu Plataeis decertaturi. Cum autem delati essemus ad testa undique & umbrosa ipso aestatis tempore sedilia, suavis locus, dicens ego, etenim in cacumine iucundum quiddam cicadae strepunt, in medio, plane iudicis in morem, confedi, ipsam in ipsis superciliis Heliaeam praefereus. Cum vero fortem utrisque, de eo, uter prior diceret, proposuissem, & Charicles priorem locum sortitus esset, eum statim ingredi orationem iussi. At

19 διεκελευσάμην. Ὁ δὲ τῇ δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀνατρίψας, ἡσυχῇ, καὶ μικρὸν ἐπισχών, ἄρχεται τῇ δέ πῃ, Σὲ, δέσποινά τῶν ὑπὲρ σοῦ λόγων, Ἀστροδίτῃ, σὲ βοηθὸν αἱ ἐμαὶ δέχσεις καλοῦσιν· ἅπαντι μὲν γὰρ ἔργῳ, καὶ βραχὺ τῆς ἰδίας πειθοῦς ἐπιστάξης, τελειότατόν ἐστιν, οἱ δ' ἐρωτικοὶ λόγοι περιττῶς σου δέονται· σὺ γὰρ αὐτῶν γνησιωτάτη μήτηρ· ἴδι δὲ γυναιξὶ συνήγορος, ἡ Θήλειά· χάρισται δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι μένειν ἄρρεσιν, ὥς ἐγεννήθησαν. ἔγωγ' οὖν εὐθύς ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, τὴν προμήτορα, καὶ πάσης γενέσεως πρώτορρίζον, ὣν ἀξιώ, μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι· λέγω δὲ τὴν ἱερὰν τῶν ὅλων Φύσιν, ἡ τὰ πρῶτα πηξάμενῃ στοιχεῖα τοῦ κόσμου, γῆν, αἶρα, πῦρ, ὕδωρ, τῇ πρὸς ἀλλήλα τούτων ἐπικράσει πᾶν ἐξωαγόνῃσιν ἐμψυχον. ἐπισταμένη δ' ὅτι θνητῆς ἐσμεν ὕλης δημιουργήμα, καὶ βραχὺς χρόνος ὁ τοῦ ζῆν ἐκάστῳ καθεύμαρται, τὴν ἐτέρου φθορὰν ἄλλου γενέσιν ἐμψυχώσατο,

ille, dextra mulcens faciem, aliquantum cunctatus, sic fere exorsus est: Te, Domina, causae pro te, Venus, dicendae, adiutricem preces meae advocant. Cuicunque enim operi, vel parvum quiddam tuae suadellae adsperseris, illico perfectissimum est. Amatorii autem sermones praeter cetera te indigent: tu enim germanissima illorum mater. Veni sane advocata mulieribus, quae es ipsa femina. Largire viris, ut mares manere velint, prout nati sunt. Equidem in principio statim orationis primam matrem, primam generationis omnis radicem, eorum, quae vera esse censeo, testem advoco, sanctam illam dico universorum naturam, quae, prima cogens & concilians mundi elementa, terram, aëra, ignem, aquam, horum ad se invicem commixtione animata omnia ad vitam generavit. Quod vero sciret, mortalis nos materiae opificium esse, & breve vivendi tempus fato unicuique assignatum, ut unius interitus generatio alterius

καὶ τῷ θνήσκοντι τὸ τικτόμενον ἀντεμέτρησεν, ἵνα ταῖς παρ' ἀλλήλων διαδοχαῖς εἰς τὸν αἰὲ χρόνον ζῶμεν. ἐπεὶ δ' ἦν ἄπορον ἐξ ενός τι γεννᾶσθαι, διπλὴν ἐν ἐκάστῳ Φύσιν ἐμηχανήσατο. τοῖς μὲν γὰρ ἄρρεσιν ιδίας καταβολὰς σπερμάτων χαρισαμένη, τὸ θῆλυ δ' ὥσπερ γονῆς τι δοχεῖον ἀποθνήασα. κοινὸν οὖν ἀμφοτέρῳ γένει πόθον ἐγκέρασαμένη, συνέζευξεν ἀλλήλοις θεσμόν ἀνάγκης ὅσιον, καταγράψασα μένειν ἐπὶ τῆς οἰκείας Φύσεως ἐκότερον, καὶ μήτε τὸ θῆλυ παρὰ Φύσιν ἀρρενοῦσθαι, μήτε τᾶρρεν ἀπρεπῶς μαλακίξεσθαι. διὰ τοῦθ' αἱ σὺν γυναιξὶν ἀνδρῶν ὁμιλῖαι, μέχρι δεῦρο τὸν ἀνθρώπινον βίον ἀθανάτοις διαδοχαῖς φυλάττουσιν· οὐδεὶς ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς αὐχεῖ γενέσθαι. δυοῖν δ' ὀνομάτοις σεβασμίῳι πᾶσαι τιμαὶ μένουσιν, ἐξίσου πατρὶ μητέρα προσκυνούντων. Κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν ἔθ' ἡρωϊκὰ φρονῶν ὁ βίος, καὶ 20

esset, machinata est, & pro his, quae moriuntur, ea, quae nascuntur, admensa est, ut mutuis successionebus perpetuo tempore vivamus. Cum autem fieri non posset, ex uno uti quidquam nasceretur, duplicem in unoquoque genere naturam machinata est, maribus suas seminum coniectiones largita, feminam autem velut receptaculum geniturae constituens. Cum igitur commune utrique generi desiderium admiscuisset, ea sibi invicem copulavit, sacra necessitatis lege praescripta, ut in sua unumquodque natura maneat, & neque muliebne genus praeter naturam affeet virilia, neque indecenter virile mollescat. Itaque virorum cum mulieribus consuetudo, ad hunc diem immortalibus humanam vitam successionebus custodit. Neque enim quisquam vir ex viro se natum gloriatur: duobusque nominibus venerabilibus honores omnes tribuuntur, *hominibus* ex aequo patri matrem etiam adorantibus. Initio igitur, cum Heroi-

τὴν γείτονα θεῶν σέβων ἀρετὴν, οἷς ἐνομοθέτησεν ἡ φύσις ἐπειθάρχει, καὶ καθ' ἡλικίας μέτρα γυναιξὶ ζευγνύμενοι, γενναίων πατέρες ἐγίγνοντο τέκνων. κατὰ μικρὸν δ' ὁ χρόνος ἀπ' ἐκείνου τοῦ μεγέθους εἰς τὰ τῆς ἡδονῆς καταβαίνων βάραθρα, ξένας ὁδοὺς καὶ παρηλλαγμένας ἀπολαύσεων ἔτεμεν. εἴθ' ἡ πάντα τολμῶσα τρυφὴ τὴν φύσιν αὐτὴν παρηνόμησε· καὶ τις ἄρα πρῶτος ὀφθαλμοῖς τὸ ἄρρεν εἶδεν ὡς θῆλυ, δυοῖν θάτερον, ἢ τυραννικῶς βιασάμενος, ἢ πείσας πανούργως συνῆλθε δ' εἰς μίαν κοίτην μία φύσις· αὐτοὺς δ' ἐν ἀλλήλοις ὁρῶντες, οὐθ' ἂν δρῶσιν, οὐθ' ἂν πάσχουσιν, ἡδονῶντο κατὰ πετρῶν δέ, φασιν, ἀγόνων σπείραντες, ὀλίγης ἡδονῆς ἀντι-
 21 κατηλλάξαντο μεγάλην ἀδοξίαν. Τούτοις γε μὴν ἐς τοσούτον τυραννικῆς βίας ἡ τόλμα προέκοιψεν, ὡς μέχρι σιδήρῳ τὴν φύσιν ἱεροσυλῆσαι· τῶν δ' ἀρρένων τὸ ἄρρεν ἐκ-

cis adhuc sententiis viverent homines, & vicinam Deorum virtutem colerent, legibus a natura constitutis obtemperarunt, & pro aetatis modo coniuncti mulieribus, generosorum patres liberorum facti sunt. Paulatim vero vita ab illa magnitudine ad voluptatis barathra se demittens, novas quasdam vias & immutatas fruendi secuerunt. Deinde luxuria nihil non audens naturae ipsam legem violavit. Atque aliquis igitur primus ita marem oculis ut feminam intuitus, alterutrum horum, aut tyrannico eum more violavit, aut callidis persuasionibus induxit: intravitque cubile unum unus sexus: cumque se alterum in altero quisque videret, neque quae facerent, neque quae paterentur, erubescabant, atque per sterilia, quod aiunt, saxa seminantes, pro parva voluptate magnam permutabant infamiam. Nonnullis quidem eo usque violentiae tyrannicae processit audacia, ut ferro etiam sacrilego naturam violarent; marium-

κενώσαντες, εὖρον ἡδονῆς παρέλκοντα μέτρα. οἱ δ' ἄθλιτοι
καὶ δυστυχεῖς, ἢ ἐπιπλέον ὥσι παῖδες, οὐδ' ἔτι μένου-
σιν ἄνδρες, ἀμφίβολον αἰνίγμα διπλῆς φύσεως, οὐτ'
εἰς ὃ γεγέννηται Φυλαχθέντες, οὐτ' ἔχοντες ἐφ' ὃ μετέ-
βησαν. τὸ δ' ἐν νεότητι παραμεῖναι ἄνθος εἰς γῆρας αὐ-
τοὺς μαραίνει πρόωρον. ἅμα γὰρ ἐν παισὶν ἀριθμοῦνται,
καὶ γεγηράκασιν, οὐδὲν ἀνδρῶν μεταίχμιον ἔχοντες· οὐ-
τως ἢ μιὰ, καὶ παντὸς κακοῦ διδάσκαλος τρυφή, ἅλ-
λην ἀπ' ἄλλης ἡδονὰς ἀναισχύντους ἐπινοοῦσα, μέχρι
τῆς οὐδὲ ρηθῆναι δυναμένης εὐπρεπῶς νόσου κατώλισθεν,
ἵνα μηδὲν ἀγνοῇ μέρος ἀσελγείας. Εἰ δ' ἐφ' ὧν ἡ πρό- 22
νοια θεσμῶν ἔταξεν ἡμᾶς, ἕκαστος ἰδρυτο, ταῖς μετὰ
γυναικῶν ἀν' ὁμιλίαις ἠρκούμεθα, καὶ παντὸς ὀνειδούς ὁ
βίος ἐκαθάρευν. ἀμέλει παρὰ τοῖς οὐδὲν ἐκ πονηρᾶς δια-
θέσεως παραχαράξαι δυναμένοις ζώοις, ἄχραντος ἢ τῆς
φύσεως νομοθεσία φυλάττεται. λέοντες οὐκ ἐπιμαίνον-

13 Ἡρκούμεθα) Ἡγαπόμεθα. V. 14 Ἀμίλει) Διὰ τοῦτο. V.

que exhausta virilitate, cumulum quendam voluptatis in-
venirent. At miseri illi atque infelices, ut diutius sint pue-
ri, non iam manent viri, ambiguum aenigma sexus dupli-
cis, qui neque in quem nati sunt servaverint, neque ha-
beant ad quem transiere: flos autem ille, qui in iuventute
aliquantum manserat, in senectutem uti praematuram flac-
cescant, efficit. Simul enim in pueris censentur, & conse-
nuere, nullum virorum intervallum habentes; adeo impu-
ra illa & mali omnis magistra luxuria, voluptates impuden-
tes aliam ex alia excogitans, ad eum usque morbum, qui
neque nominari honeste potest, lubrico vestigio prolapsa
est, ut nullam libidinis partem ignoraret. Si vero, in qua
nos lege constituit providentia, unusquisque permaneret,
mulierum consuetudine contenti essemus, criminis omnis
vita esset pura. Nempe apud animalia, quae vitiare nihil
prava affectione animi possunt, nihil polluta naturae lex

ται λένουσιν, ἀλλ' ἡ κατὰ καιρὸν Ἀφροδίτη πρὸς τὸ θῆ-
λυ τὴν ὀρεξίν αὐτῶν ἐκκαλεῖται. ταῦρος ἀγελαρχῆς βου-
σὶν ἐπιθόρνυται, καὶ κριὸς ὅλην τὴν ποιμήνην ἄρρενος πλη-
ροῖ σπέρματος. τί δέ, οὐ συῶν μὲν εὐνὰς μεταδιώκουσι
κάπροι; λυκαῖναις δ' ἐπιμίγνυνται λύκοι; καθόλου δ'
εἰπεῖν, οὐθ' οἱ ἀέρια ροιζοῦντες ὄρνεις, οὐθ' ὅσα τὴν ὑγρὰν
καθ' ὕδατος εἴληχε λῆξιν, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ γῆς τι ζῶον,
ἄρρενος ὁμιλίας ἐπαρέχθη, μένει δὲ ἀκίνητα τῆς προνοίας
τὰ δόγματα. ὑμεῖς δ', ὦ μάτην ἐπὶ τῷ Φρονεῖν εὐλογού-
μενοι, θηρίον ὡς ἀληθῶς Φαῦλον ἄνθρωποι, τίνι καινῇ
νόσῳ παρανομήσαντες, ἐπὶ τὴν κατ' ἀλλήλων ὕβριν ἡρέ-
βισθε; τίνα τῆς ψυχῆς τυφλὴν ἀναισιθησίαν καταχέαν-
τες, ἀμφοῖν ἡστοχήκατε, Φεύγοντες ἂ διώκειν ἔδει, καὶ
διώκοντες ἀφ' ὧν ἔδει Φεύγειν; καὶ καθ' ἓνα τοιαῦτα ζη-
23 λῶν πάντων ἐλομένων, οὐδὲ εἰς ἔσται. Ἀλλὰ γὰρ ἐν-

8 Ἐπαρέχθη) Ἐπεθύμισεν. V.

servatur. Non furunt leones in *sui sexus* leones, sed tem-
pestiva Venus ad feminam libidinem illorum excitat. Dux
gregis taurus in vaccas salit, & aries universum gregem
masculo implet femine. Quid vero? non suum cubilia per-
sequuntur apri? & lupas lupi incendant? Universim dica-
mus, neque qui aërias regiones perstreperunt volucres, nec
quaecunque humidam per aquas fortem sortita sunt, sed
neque in terra ullum animal masculam illam consuetudi-
nem appetiit, sed immota manent decreta providentiae.
Vos vero, o frustra sapientiae nomine bene audientes,
mala profecto bestia, homines, quo novo morbo contra
leges in mutuam contumeliam irritari estis? Quo caeco
mentibus stupore offuso utrinque aberrastis, fugientes quae
consecrari oportebat, & a quibus fugiendum erat, ea con-
secrantes? Ac si singulatim omnes eandem sibi rationem
sequendam eligant, neque unus paulo post superstes fuerit.

ταῦθα τοῖς Σωκρατικοῖς καὶ ὁ Θαυμαστὸς ἀναφέρεται λόγος, ὃν οὐ παιδικαὶ μὲν ἀκοαὶ τελείων ἐνδεεῖς λογισμῶν φενακίζονται· τὸ δ' ἤδη κατὰ φρόνησιν ἐς ἄκρον ἔχον οὐκ ἂν ὑπαχθῆναι δύναίτο. Ψυχῆς γὰρ ἔρωτα πλατύνονται, καὶ τὸ τοῦ σώματος εὐμορφον αἰδούμενοι φιλεῖν, ἀρετῆς καλοῦσιν αὐτοὺς ἐραστάς· ἐν οἷς μοι πολλάκις καυχάζειν ἐπέρχεται. τί γὰρ παθόντες, ὧς σεμνοὶ φιλόσοφοι, τὸ μὲν ἤδη μακρῷ χρόνῳ δεδοκὸς ἑαυτοῦ πείραν ὁποῖόν ἐστιν, ὧς πολὺὰ προσήκουσα καὶ γῆρας ἀρετὴν μαρτυρεῖ, δι' ὀλιγωρίας παραπέμπετε; πᾶς δὲ ὁ σοφὸς ἔρως ἐπὶ τὸ νέον ἐπτόχται, μηδέπω τῶν λογισμῶν ἐν αὐτῷ, πρὸς ἃ τραπήσονται, κρίσιν ἐχόντων; ἢ νόμος ἐστὶ, πᾶσαν μὲν ἀμορφίαν πονηρίας εἶναι κατάκριτον, εὐθὺ δ' ὡς ἀγαθὸν ἐπαινέσθαι τὸν καλόν; ἀλλὰ τοι κατὰ τὸν μέγαν ἀληθείας προφήτην Ὅμηρον,

Verum enimvero hic etiam Socraticis praeclara illa, *ſi Dis placet*, nascitur oratio, qua pueriles aures, & plena ratiocinandi facultate destitutae, decipiuntur: quisquis ad maturitatem quandam mentis pervenerit, supplantari non iam possit. Animi enim quandam amorem fingunt, &, cum pudeat illos corporis amare formam, virtutis se amatores vocant. Qua in re cachinnari saepe me subit. Quid enim vobis in mentem venit, venerabiles philosophi, quod *eam aetatem*, quae longo iam tempore sui experimentum dedit, cui adventans canities & senectus virtutis testimonium perhibet, contemptam transmittitis? sed sapiens omnis amor in teneram aetatem attonito impetu fertur, in qua iudicatum nondum est, quorsum se conversura sit sententia? Utrum lex est, deformitatem omnem pravitatis esse damnatam, continuo tanquam bonum laudari, quidquid pulchrum est? Verum enimvero, secundum magnum veritatis interpretem Homerum,

— εἶδός τις ἀκιδνότερος πέλει ἀνήμ’

Ἄλλὰ θεὸς μορφήν ἔπεσι στέφει· οἱ δέ τ’ ἐς αὐτὸν
 Τερπόμενοι λεύσσουσιν, ὃδ’ ἀσφαλῆως ἀγορεύει
 Αἰδοῖ μελιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν·
 Ἐρχόμενον δ’ ἀνὰ ἄστυ, θεὸν ὡς εἰσορώωσι.

καὶ πάλιν εἶπέ που λέγων,

— οὐκ ἄρα σοὶ γ’ ἐπὶ εἶδει καὶ φρένες ἦσαν.

ἀμέλει τοῦ καλοῦ Νιρέως ὁ σοφὸς Ὀδυσσεὺς πλέον
 24 ἐπαινεῖται. Πῶς οὖν φρονήσεως μὲν, ἢ δικαιοσύνης, τῶν τε
 λοιπῶν ἀρετῶν, αἱ τελείους ἀνδράσι σύγκληρον εἰλήχασι
 τάξιν, οὐδεὶς ἔρως ἐντρέχει, τὸ δ’ ἐν παισὶ κάλλος ὀξυτά-
 τας ὁρμᾶς παθῶν ἐγείρει; πάνυ γοῦν ἔρᾳ ἔδει Φαίδρου
 διὰ Λυσίαν, ὃ Πλάτων, ὃν προῦδωκεν; ἢ τὴν ἀρετὴν
 Οἰλεῖν Ἀλκιβιάδου εἰκὸς ἦν, διότι ἡκρατηρίαζε τὰ θεῶν
 ἀγάλματα, καὶ τὴν ἐν Ἐλευσίνι τελετὴν αἱ παρὰ πότον

alius pulchro minus enitet ore,

At formam eloquio Deus ornat, eumque tuentur

Laeti omnes, suavi intrepidus commixta pudore

Dum satur, medioque in coetu praestat honore;

Perque urbem adspiciunt gradientem numinis instar.

Et rursus alio loco,

At ubi formoso sub corpore non habitat mens.

Videlicet pulchro Nireo sapiens Ulysses magis laudatur.
 Quomodo igitur prudentiae quidem, aut iustitiae, reliqua-
 rumque virtutum, quae forte quadam maturae aetatis vi-
 ris adiunctae sunt, amor non convenit; sed ea, quae in pue-
 ris est, pulchritudo acutissimos perturbationum impetus ex-
 citat? Omnino enim amare oportebat Phaedrum propter
 Lyfiam, o Plato, quem prodidit; aut virtutem amare Al-
 cibiadis conveniebat, propterea quod Deorum statuas trun-
 cavit, & quod Eleusinia mysteria voces inter comissatio-

ἐξορχοῦνται Φωναί; τίς ἐραστὴς ὁμολογεῖ γενέσθαι, προ-
 δομένων Ἀθηναίων, καὶ Δεκελείας ἐπιτειχιζομένης, καὶ
 βίου τυραννίδα βλέποντος; ἀλλ' ἄχρι μὲν οὐδέπω κατὰ
 τὸν ἱερὸν Πλάτωνα πώγωνος ἐμπίπлатο, πᾶσιν ἐπέρα-
 στος ἦν. μεταβάς δ' ἀπὸ τοῦ παιδὸς εἰς τὸν ἄνδρα, καθ'
 ἦν ἡλικίαν ἢ τέως ἀτελὴς φρόνησις ὁλόκληρον εἶχε τὸν λο-
 γισμὸν, ὑπὸ πάντων ἐμισεῖτο. τί δὴ; πάβεσιν αἰσχροῖς
 ὀνομάτων ἐπιγράφοντες αἰδῶ, ψυχῆς ἀρετὴν λέγουσι
 τὴν τοῦ σώματος εὐπρέπειαν οἱ Φιλόνεοι μᾶλλον ἢ Φιλό-
 σοφοι. καὶ ταῦτα μὲν ἡμῖν ὑπὲρ τοῦ μὴ δοκεῖν ἐπισήμων
 ἀνδρῶν Φιλαπεχθημόνως μνημονεύειν, ἐπὶ τοσοῦτον εἰρή-
 σθω. Μικρὰ δ' ἀπὸ τῆς ἄγαν σπουδῆς ἐπὶ τὴν ὑμετέ- 25
 ραν, ὦ Καλλικρατίδα, καταβάς ἡδονὴν, ἐπιδείξω παι-
 δικῆς χρήσεως πολὺ τὴν γυναικεῖαν ἀμείνω. καὶ τό γε
 πρῶτον ἐγὼ πᾶσαν ἀπόλαυσιν ἡγοῦμαι τερπνοτέραν εἶ-

2 Δεκελείας) Τίπος. V. *ibid.* Ἐπιτειχιζομένης) Ἐποικοδομᾷ. V.

nem fusae propalarunt. Quis amatorem se profitetur, cum
 produntur Athenae, cum munitur Decelia, cum vita spe-
 ctat ad tyrannidem? Sed quamdiu nondum, ut divinus Pla-
 to ait, barba erat oppletus, amabilis erat omnibus: cum
 vero e puero transisset in virum, qua aetate imperfecta
 adhuc prudentia plenam assecuta rationem est, odio erat
 omnibus. Quid ergo? Turpibus animi affectionibus nomi-
 na verecunda tribuentes, virtutem appellant corporis de-
 corem, adolescentiae magis amatores, quam sapientiae. Et
 haec quidem, ne insignium virorum infesto animo videamur
 meminisse, huc usque dicta sunt. Paulum vero a ni-
 mio illo studio [quo feruntur in adolescentulos sic dicti philo-
 sophi] ad vestram illam, Callicratides, voluptatem delatus,
 ostendam, consuetudine puerorum praestantiorē longe ef-
 se muliebrem. Ac primum quidem voluptatis quemcunque
 fructum delectabiliorem arbitror, quo sit longior. Praeter-

ναι τὴν χρονιωτέραν· ὀξεία γὰρ ἡδονὴ παραπτᾶσα φθά-
νει, πρὶν ἢ γνωσθῆναι πεπαυμένη· τὸ δ' εὐφραῖνον, ἐν
τῷ παρέλκοντι κρεῖττον, ὥς εἶβε καὶ βίου μακρὰς προ-
θεσμίας ἢ μικρολόγος ἡμῖν ἐπέκλωσε μοῖρα, καὶ τὸ πᾶν
ἦν διηνεκὴς ὑγίεια, μηδεμιᾶς λύπης τὴν διάνοιαν ἐκνεμο-
μένης. ἑορτὴν γὰρ ἂν καὶ πανηγυρίν τὸν ὅλον χρόνον ἤγο-
μεν. ἀλλ' ἐπεὶ τῶν μωζόνων ἀγαθῶν ὁ βάσκανος δαίμων
ἐνεμέσθησεν, ἐν γε τοῖς παρῶσιν ἡδίστα τὰ παρέλκοντα.
ζυνὴ μὲν οὖν ἀπὸ παρθένου μέχρις ἡλικίας μέσης, πρὶν
ἢ τελέως τὴν ἐσχάτην ρυτίδα τοῦ γήρως ἐπιδραμεῖν, εὐ-
άγκαλον ἀνδράσιν ὁμίλημα, καὶ παρέλθῃ τὰ τῆς ὥρας,
26 ὅμως ἢ ἐμπειρία ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον. Εἰ
δ' εἴκοσιν ἐτῶν ἀποπειρῶν παῖδά τις, αὐτὸς ἔμοιγε δο-
κεῖ πασχητῆαν, ἀμφίβολον Ἀφροδίτην μεταδιώκων.

1 Ὀξεία) Τραχέια. V. 2 Ἐν τῷ παρέλκοντι) Παρέλκον, τὸ περιε-
τὸν, καὶ παρατεῖνον. G.

volans enim celeris voluptas prius, quam cognoscatur, de-
finit. Quidquid autem oblectat, eo ipso, quod protrahitur,
melius est. Itaque optabile erat, ut etiam vitae longiorem
diem sordida nobis Parca destinavisset, atque universum
illud spatium nobis esset perpetua fanitas, dolore nullo
mentem depascente. Festum enim diem & celebritatem to-
tum illud tempus transigeremus. Sed quandoquidem maio-
ra nobis bona invida fortuna negavit; in praesentibus cer-
te suavissima, quae longissime durant. Mulier quidem igitur
a virginitate inde ad mediam usque aetatem, ante quam
omnino extrema senectutis ruga incurset, res est amplexu
& consuetudine viri dignissima. Et licet illa formae matu-
ritas praeterierit; tamen experientia illius habet, quod di-
cat sapientius adolescentulis. At si quis viginti annorum
adolescentulum aggrediatur, ipse pathicus esse mihi videat-
ur, qui ambiguum adeo sectetur Venerem. Dura etenim

σκληροὶ γὰρ οἱ τῶν μελῶν ἀπανδρωθέντες ὄγκοι, καὶ τρα-
 χυὺ μὲν ἀντὶ τοῦ πάλαι μαλακοῦ πυκασθῆν ἰούλοις τὸ
 γένειον· οἱ δ' εὐφυεῖς μηροὶ θριξὶν ὥσπερ εἰ ῥυπῶντες. ἃ δ'
 ἐστὶ τούτων ἀφανέστερα, τοῖς πεπειρακόσιν ὑμῖν εἰδέναι
 παρήμι. γυναικὶ δὲ αἰεὶ πάσῃ ἢ τοῦ χρώματος ἐπιστίλ-
 βει χάρις, καὶ δαψιλεῖς μὲν ἀπὸ τῶν βοστρύχων τῆς
 κεφαλῆς ἑλικες, ὑακίνθοις τὸ καλὸν ἀνθεῶσιν ὅμοια πορ-
 φύροντες· οἱ μὲν, ἐπινώτιοι κέχυνται, μεταφρένων κόσ-
 μος, οἱ δὲ παρ' ὠτα καὶ κροτάφους, πολὺ τῶν ἐν λει-
 μῶνι οὐλότεροι σελίνων· τὸ δ' ἄλλο σῶμα, μηδ' ἀκαρῇ
 τοιχὸς αὐταῖς ὑποφυομένης, ἡλέκτρον, φασὶν, ἢ Σιδω-
 νίας ὕλου διαφεγγέστερον ἀπαστράπτει. Τί δ' αὖχι 27
 τῶν ἡδονῶν καὶ τὰς ἀντιπαθεῖς μεταδιωκτέον, ἐπειδὴν
 ἐξίσου τοῖς διατιθεῖσιν οἱ πάσχοντες εὐφραίνωνται; σχε-
 δὸν γὰρ οὐ κατὰ ταυτὰ τοῖς ἀλόγοις ζῴσις τὰς μονήρεις
 διατριβὰς ἀσμενίζομεν, ἀλλὰ πῶς φιλεταίρω κοινωνία

membrorum in his, qui viri facti sunt, robora, & asperum
 pro molli quondam mentum, quod prima barba densavit,
 & femora illa bene nata pilis velut sordescunt. Quae hisce
 magis latent, vos, qui experti estis, scire patior. In mulie-
 re autem semper omni coloris relucet gratia, & densae de
 cincinnis capitis spirae, hyacinthorum & purpurae instar
 pulchrum florent, partim per tergum fusae, scapularum de-
 cus, partim circa aures ac tempora, pratenfibus apiis mul-
 to laetiores. Reliquum vero corpus, ne minimo quidem
 illis succrescente pilo, electro, quod aiunt, vel Sidonio
 vitro refulget lucidius. Quidni vero in voluptatum genere
 eas praesertim persequamur, quae sunt mutuae? ubi aequa-
 liter, qui inferunt amorem, & qui excipiunt, oblectantur.
 Fere enim non eo modo, quo animalia rationis expertia,
 solitariam vitam amamus; sed sociali quadam communio-

συζυγέστες, ἡδίων τὰ τε ἀγαθὰ σὺν ἀλλήλοις ἡγούμεθα, καὶ τὰ δυσχερῆ κοινώτερα μετ' ἀλλήλων. ὅθεν εὐρέθη τράπεζα κοινή· καὶ Φιλίας μεσότην τράπεζαν παραθέμενοι, γαστρὶ τὴν ὀφειλομένην ἀπομετροῦμεν ἀπόλαυσιν, οὐ μόνον τὸν Θάσιον, εἰ τύχοι, πίνοντες οἶνον, οὐδὲ καθ' αὐτοὺς τῶν πολυτελῶν πιμπλάμενοι σιτίων, ἀλλὰ δοκεῖ τερπνὸν ἐκάστω τὸ μετ' ἄλλου, καὶ τὰς ἡδονὰς κοινωσάμενοι, μᾶλλον εὐφραινόμεθα. αἱ μὲν οὖν γυναικεῖσι σύνοδοι, τῆς ἀπολαύσεως ἀντίδοσιν ὁμοίαν ἔχουσιν· ἀλλήλους γὰρ ἐξίσου διαβέντες, ἡδέως ἀπηλλάγησαν· εἴ γε μὴ δικαστῇ Τειρεσίᾳ προσεκτέον, ὅτι ἡ Θήλεια τέρψις ὅλη μοῖρα πλεονεκτεῖ τὴν ἄρρενα. καλὸν δ' οἶμαι, μὴ Φιλαύτως ἀπολαῦσαι θελήσαντας, ὅπως ἰδίᾳ τι χρηστὸν ἀποίσονται, σκοπεῖν ὅλην παρά του λαμβάνοντας ἡδονήν, ἀλλ' ἐκεῖνο μερισαμένους, οὗ τυγχάνουσιν, ἀντιπαρασχεῖν ὅμοια· τοῦτο δ' οὐκ ἂν ἐπὶ παίδων

ne coniuncti, cum suaviora putamus bona, quae communiter habemus, tum mala leviora. Unde mensa communis inventa est, & parariam amicitiae mensam apponentes, debitam ventri voluptatem admetimur, non soli Thasium, ut hoc utar, vinum bibentes, neque privatim singuli pretiosis nos cibis implentes; sed iucundum unicuique videtur, quo fruitur cum alio, & communicatis voluptatibus magis delectamur. Congressus autem cum mulieribus, mutuum quendam voluptatis fructum habent: cum enim aequaliter se invicem afficiant, delectati ambo abeunt, nisi forte Tiresias iudex audiendus est, feminae voluptatem altero tanto maiorem esse virili pronuntians. Honestum autem puto, homines non prae amore sui nimio, frui cum volunt, hoc spectare, ut ipsi pro se bonum quiddam auferant, totam ex aliquo voluptatem capientes; sed ut partientes quod consequuntur, vicissim praebeant similia. Hoc autem in

εἴποι τις, οὐχ οὕτω μέμνηεν. ἀλλ' ὁ μὲν διαβεῖς, ἢ νομίζει ποτὲ ταῦτα, τὴν ἡδονὴν ἐξαίρετον λαβὼν, ἀπέρχεται τῷ δὲ ὕβρισμένῳ, κατ' ἀρχὰς μὲν ὀδύναι, καὶ δάκρυα, μικρὸν δὲ ὑπὸ χρόνου τῆς ἀλγηδόνης χαλασάσης, πλέον, ὥς Φασιν, οὐδὲν ἂν ὀχλήσειας, ἡδονὴ δ' οὐδ' ἥτισσυν. εἰ δὲ δεῖ τι καὶ περιεργότερον εἰπεῖν, (δεῖ δὲ ἐν Ἀφροδίτῃς τεμένει) γυναικὶ μὲν, ὣς Καλλικρατίδα, καὶ παιδικώτερον χρώμενον ἔξεστιν εὐφρανθῆναι, διπλασίας ἀπολαύσεως ὁδοὺς ἀνοίξαντα, τὸ δ' ἄρρεν οὐδενὶ τρόπῳ χαρίζεται θήλειαν ἀπόλαυσιν. Ὡστ' εἰ μὲν καὶ ὑμῖν ἀρέ- 28 σκειν δύναται, πρὸς ἀλλήλους δὲ ἡμεῖς ἀποτευχισώμεθα. εἰ δὲ τοῖς ἄρρεσιν εὐπρεπεῖς αἱ μετὰ ἄρρένων ὁμιλῖαι, πρὸς τὸ λοιπὸν ἐράτωσαν ἀλλήλων καὶ γυναῖκες. ἄγε νῦν, ὣς νεώτερε χρόνε, καὶ τῶν ξένων ἡδονῶν νομοθέτα, καινὰς ὁδοὺς ἄρρενος τρυφῆς ἐπινοήσας, χάρισαι τὴν ἴσῃν ἐξουσίαν καὶ γυναιξὶν ἀλλήλαις ὁμιλησάτωσαν, ὥς ἂν

pueris ita se habere, non dixerit quisquam; non ita infanie-
rit. Verum amator quidem, prout de his existimat, exi-
mia voluptate percepta abit: at passio contumeliam ab ini-
tío quidem dolores & lacrimae; remittentibus autem pau-
lum ipso tempore doloribus, nihil amplius, aiunt, molestus
fueris, voluptas autem nec tantilla. Si quid vero curiosius
dicendum, dicendum autem in luco Veneris, muliere qui-
dem, Callicratides, etiam puerilem in morem utenti oble-
tari licet, duplici fructus via aperta: sed femineum fru-
ctum nullo modo mas praebere potest. Itaque si vobis etiam,
puerorum amatoribus, placere potest mulier; a nobis invicem,
quasi interiecto pariete, abstineamus. Si vero decet viros
cum viris consuetudo, in posterum etiam ament se invi-
cem mulieres. Age iam, novum seculum, & peregrinarum
voluptatum legislator, cum novas virilis libidinis vias ex-
cogitaveris, aequam potestatem feminis etiam indulge: fe-

δρες ἀσελγῶν δὲ ὀργάνων ὑποζυγώσασθαι τέχνασμα,
 ἀσπόρων τεράστιον αἶνιγμα, κοιμάσθωσαν γυνὴ μετὰ
 γυναικὸς, ὡς αἰνῶν τὸ δὲ εἰς ἀκοὴν σπανίως ἦκον ὄνομα
 (αἰσχύνομαι καὶ λέγειν) τῆς τριβακῆς ἀσελγείας,
 ἀναίδην πομπεύτω. πᾶσα δ' ἡμῶν ἡ γυναικωνίτις ἔστω
 Φιλαίνις, ἀνδρογύνους ἔρωτας ἀσχημονοῦσα. καὶ πόσῳ
 κρεῖττον εἰς ἄρρενα τρυφὴν βιάζεσθαι γυναῖκα, ἢ τὸ γε-
 29 ναῖον ἀνδρῶν εἰς γυναῖκα θηλύνεσθαι; Τοιαῦτα συντό-
 κως μεταξὺ παθαινόμενος ὁ Χαρικλῆς ἐπαύσατο, δεινόν
 τι καὶ θηριώδες ἐν τοῖς ὄμμασιν ὑποβλέπων. ἐώκει δέ
 μοι καὶ καθαροῖα χρῆσθαι πρὸς τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας.
 ἐγὼ δὲ ἡσυχῇ μειδιάσας, καὶ πρὸς τὸν Ἀθηναῖον ἡρέμα
 τῷ ὀφθαλμῷ παραβαλὼν, Παιδιάς, ἔφην, καὶ γέλω-
 τος, ὦ Καλλικρατίδα, δικαστὴς καθεδεῖσθαι προσδο-

4 Τριβὴν) Τριβάδες αἱ ταῖς γυ-
 ναιξιν ὡς ἄνδρες συνῶσαι, οἷα ἦν
 Φιλαίνις. V. Et Sappho, addit C.
 6 Φιλαίνις) Ταύτην τὴν Φιλαίνι-
 δα, ἣν Φιλοκράτης ὁ Ἀθηναῖος κα-
 μωδιοποιὸς ἐξηπόμπηυσεν, ὡς ἰταρι-

στρίαν καὶ τριβάδα. V.

9 Παθαινόμενος) Ἀγανακτίσας
 V. Παθαίνεσθαι ἀπὸ τοῦ ἀγανα-
 κτεῖν, καὶ ἀπὸ τοῦ πάθους ἀναλαμ-
 βάνειν. G.

cum invicem, ut viri, coeant: lascivorumque instrumen-
 torum commenta substringentes, portentosum steriliū aenigma,
 cum muliere mulier, ut vir cum viro, cubent: illudque
 ad aures raro perveniens nomen, pudet etiam dicere,
 tribadicae obfcoenitatis, sublato pudore triumphet:
 gynaeceum omne nostrum esto Philaenis, feminares amores
 contra decus usurpans. Et quanto melius, feminam in
 luxuriam irrumpere masculam, quam, quod in viris ge-
 nerosum est, in mulierem effeminari? Talia contentius, &
 tanquam qui movere vellet animos, cum dixisset Charicles,
 conticuit, vehemens quiddam & ferinum oculis cernens.
 Videbatur autem mihi piamementis quibusdam contra
 masculos amores uti. Ego vero placide subridens, coniecit
 in Atheniensem oculis, *Ludi*, inquam, & *risus*, *Callicratide*,

κήσας, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπὸ τῆς Χαρικλέους δεινότητος ἐπὶ σπουδαιότερον ἦγμαι. σχεδὸν γὰρ ὡς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ περὶ Φόνου καὶ πυρκαϊᾶς, ἢ, νῆ Δία, Φαρμάκων, ἀγωνιζόμενος, ὑπερφυῶς ἐπαβήνατο. καιρὸς οὖν ὁ νῦν, εἴ ποτε καὶ πρότερον, ἀπαιτεῖν σε τὰς Ἀθήνας· Περικλέους δὲ πειθῶ, καὶ τῶν δέκα ῥητόρων τὰς Μακεδόσιν ἀνθρωπλισμένας γλώσσας, ἐνὶ τῷ σῶ λόγῳ διατρίψαι, μιᾶς τῶν ἐν Πνυκί δημηγοριῶν ἀναμνησθέντι. Μικρὸν οὖν ἐπισχὼν 30 ὁ Καλλικρατίδας (ἐῷκει δὲ ἀπὸ τοῦ προσώπου μοι τεκμαιρομένῳ, καὶ λίαν ἀγωνίας μεστὸς εἶναι) λόγων ἁμοιβαίων ἐνάρχεται. Εἰ γυναῖξιν ἐκκλησία, καὶ δικαστήρια, καὶ πολιτικῶν πραγμάτων ἦν μετουσία, στρατηγὸς ἂν, ἢ προστάτης ἐπεχειροτόνησο, καὶ σε χαλκῶν ἀνδρῶντων ἐν ταῖς ἀγοραῖς, ὡς Χαρίκλεις, ἐτίμων. σχεδὸν γὰρ οὐδὲ αὐταὶ περὶ αὐτῶν, ὅπως αὐτοὺς προὔχειν κατὰ σοφίαν ἐδόκουν, εἴ τις αὐταῖς τὴν τοῦ λέγειν ἐξουσίαν ἐφῆκεν, οὕτω μετὰ σπουδῆς ἂν εἶπον· οὐχ ἡ Σπαρ-

me sedere ratus arbitrium, nescio quomodo a Chariclis vehementia ad seriam cutam traductus sum. Fere enim ut in Martio Colle de caede, aut incendiario crimine, aut veneficio, Medius fidius, decernans, ultra modum commotus est. Nunc igitur, si usquam alias, tempus est reposcere te Athenas tuas; Pericleamque suadam, & oratorum decem armatas adversus Macedoniam linguas, in una hac tua versari oratione, teque concionis in Pnyce unius iam esse memorem. Parum igitur cum sustinuisset se Callicratides, (videbatur autem, quantum ex vultu licebat colligere, plenus & ipse certaminis esse) orationem contrariam exorsus est: Si concio mulieribus, & tribunalia, & civilium rerum esset communio, imperator tu quidem aut praetor deligereris, & aeneis te per fora statuis, Charicles, honorarent. Vix enim ipsae de se, quotquot illarum praestare sapientia visae sunt, si quis illis dicendi potestatem permitteret, tanto

τιάταις ἀνθωπλισμένη Τελέσιλλα, δι' ἣν ἐν Ἀργεὶ θεὸς ἀριθμεῖται γυναικῶν Ἀρης· οὐχὶ τὸ μελιχρὸν αὐχίμα Λεσβίων Σαπφῶ, καὶ ἡ τῆς Πυθαγορείου σοφίας θυγάτηρ Θεανώ· τάχα δ' οὐδὲ Περικλῆς οὕτως ἀν' Ἀσπασία συνηγόρησεν. ἀλλ' ἐπειδὴ περ εὐπρεπὲς ἄρρενας ὑπὲρ θηλειῶν λέγειν, εἰπῶμεν καὶ ἄνδρες ὑπὲρ ἀνδρῶν. σὺ δὲ ἰλεως, Ἀφροδίτῃ, γενοῦ, καὶ γὰρ ἡμεῖς τὸν

31 σὸν ἔρωτα τιμῶμεν. Ἐγὼ μὲν οὖν ἐνόμιζον ἄχρι παιδιᾶς ἰλαρὰν τὴν ἔριν ἡμῶν προκόψαι· ἐπεὶ δὲ οἱ παρὰ τούτου λόγοι καὶ φιλοσοφεῖν ὑπὲρ γυναικῶν ἐπενοήθησαν, ἀσμένως τὴν ἀφορμὴν ἤρπακα. μόνος γὰρ ὁ ἄρρην ἔρως κοινὸν ἀρετῆς καὶ ἡδονῆς ἐστίν ἔργον. εὐξαίμην γὰρ ἂν, εἴπερ ἦν ἐν δυνατῷ, τὴν ἐπήκοόν ποτε τῶν Σωκρατικῶν λόγων πλατάνιστον, Ἀκαδημίας καὶ Λυκείου δένδρον εὐτυχέστερον, ἐγγὺς ἡμῶν ἐστάναι, πεφυκυῖαν ἐνθ' ἡ Φαί-

2 Οὐχὶ τὸ μελιχρὸν) Γράφεται, οὐχὶ τὸ μελοποιόη. V. 14 Λυκείου) Τόπου. V.

studio dicerent: non illa armata contra Spartanos Telephilla, propter quam Argis in feminarum numinibus Mars mēmoratur: non flava illa Lesbiorum gloria Sappho, & filia sapientiae Pythagoreae Theano. Sed forte nec Pericles ita Aspasiae causam egit. Verum enimvero quandoquidem virum dicere pro feminis decet, pro viris etiam dicamus viri. At tu propitia, Venus, esto. Nam tuum nos quoque Amorem colimus. Equidem putabam intra ludum hilarem contentionem nostram processisse: quando vero istius oratio philosophari etiam pro mulieribus instituit, lubens eam occasionem arripui. Solus enim amor masculus commune virtutis atque voluptatis opus est. Optaverim enim, si quidem fieri posset, arbitram aliquando Socraticorum sermonum platanum, Academia pariter & Lyceo arborem feliciorē, prope nos stare enatam, ubi acclinabat se Phaedrus, ut

δρου προσανάκλισις ἦν, ὥσπερ ὁ ἱερός εἶπεν ἀνὴρ, πλεί-
στων αἰψάμενος Χαρίτων. αὐτὴ τάχα ἂν ὥσπερ ἡ ἐν
Δωδώνῃ Φηγὸς ἐκ τῶν ὀρσάμενων ἱερὰν ἀπορρήξασα Φω-
νὴν, τοὺς παιδικούς εὐφήμεσεν ἔρωτας, ἐτι τοῦ καλοῦ
μεμνημένη Φαίδρου. πλὴν ἐπεὶ τοῦτ' ἀμήχανον

— ἢ γὰρ πολλὰ μεταξὺ

Οὐρεά τε σκίοεντα, θάλασσά τε ἠχήμεσα,
ξένοι τε ἐπ' ἀλλοτρίας γῆς ἀπειλείμεθα, καὶ πλεονέ-
κτημα Χαρικλέους ἐστὶν ἡ Κνίδος· ὅμως τάληθες οὐ προ-
δώσομεν, εἰζάντες ὄκνω. Μόνον ἡμῖν σὺ, δαῖμον οὐράνιε, 32
καιρίως παράσστηθι, Φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα μυ-
στηρίων ἔρως, οὐ κακὸν νήπιον, ὅποια ζωγράφων παί-
ζουσι χεῖρες, ἀλλ' ὃν ἡ πρωτόσπορος ἐγέννησεν ἀρχή, τέ-
λειον εὐθύ τεχθέντα. σὺ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς καὶ κεχυμένης
ἀморφίας τὸ πᾶν ἐμόρφωσας. ὥσπερ οὖν ὅλου κόσμου
τάφον τινὰ κοινὸν ἀφελὼν τὸ περικείμενον χάος, ἐκείνα

sanctus vir dixit, qui multas eo loco dicendi veneres affec-
tus est. Ipsa forte, velut illa Dodonae fagus, sacram erum-
pens de ramis vocem, pueriles amores formosi Phaedri ad-
huc recordata probaverit. Verum cum fieri hoc nullo mo-
do possit,

multa enim nimis intercedunt,

Montes umbrosi, resonanti murmure pontus ;
cum peregrini in aliena terra relictī simus, & praerogativa
Chariclis sit Cnidos: tamen verum non prodemus, conce-
dentes ignaviae. Modo tu nobis, coelestis geni, opportu-
ne ades, amicitiae cognitor, arcanorum revelator Amor,
non infans vilis, qualem pictorum ludunt manus, sed quem
seminandi princeps origo genuit ab ipsa statim nativitate
perfectum. Tu enim ex obscura & profusa informitate uni-
versum hoc formasti. Igitur velut commune quoddam uni-
versū mundi sepulcrum auferens, circumfufum illi chaos,

μὲν ἐς ἔσχατον ταρτάρου μυχούς ἐφυγάδευσας, ἔνθα
ὡς ἀληθῶς

— σιδήρειαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδός,
ὅπως ὑπ' ἀρρήκτου δεθὲν Φρουρᾶς, τῆς ἔμπαλιν οδοῦ εἰρ-
γῆται· λαμπρᾷ δὲ Φωτὶ τὴν ἁμαυρὰν νύκτα πετάσας,
παντὸς ἀψύχου τε, καὶ ψυχὴν ἔχοντος ἐγένου δημιουρ-
γός· ἐξαίρετον δὲ ἐγκεράσας ὁμόνοϊαν ἀνθρώποις τὰ σε-
μνὰ Φιλίας πάθη συνῆψας, ὃ' ἐξ ἀκάκου καὶ ἀπαλῆς
ἐτι ψυχῆς ἡ εὐνοία συνεκτρεφόμενη, πρὸς τὸ τέλειον ἀν-
33 ὄρωται. Γάμοι μὲν γὰρ διαδοχῆς ἀναγκαίης εὐρηται
Φάρμακα. μόνος δὲ ὁ ἀρρῆν ἔρως, Φιλοσόφου καλὸν ἐστὶ
ψυχῆς ἐπίταγμα. πᾶσι δὲ τοῖς ἐκ τοῦ περιόντος εἰς εὐ-
πρέπειαν ἡσκημένοις, ἔπεται τιμὴ πλείων, ἢ ὅσα τῆς
παραντία χρείας ἐπιδεῖται· καὶ πάντῃ τοῦ ἀναγκαίου
τὸ καλὸν κρεῖττον. ἄχρι μὲν οὖν ὁ βίος ἀμαθῆς ἦν, οὐδέ-
πω τῆς καθ' ἡμέραν πείρας πρὸς τὸ βέλτιον εὐσυχολῶν,

hoc quidem in ultimi recessus tartari fugasti, ubi vere

Sunt portae ex ferro, sunt duri liminis aera,

ubi pettrumpenda nunquam custodia vinctum a reditu ar-
ceatur: ac splendida luce obscuram noctem explicans, ina-
nimatorum omnium animatorumque factus es opifex: exi-
mia autem hominibus concordia affundenda honestas ami-
citiæ affectiones coniunxisti, ut ex innocenti & molli ad-
huc anima simul enutrita benevolentia ad virilem matu-
ritatem perveniat. Nuptiae enim, ut necessariae successio-
nis remedia, inventae sunt: solus amor masculus hone-
stum philosophae mentis imperium est. Quaecumque autem
praeter necessitatem decoris causa exercentur, ea maior
consequitur honor, quam quibus usus quaedam indigentia
adiecta est: & omnino pulchra necessariis sunt praestantio-
ra. Donec ergo imperiti erant homines, necdum satis otii
ad quotidiana meliorum experimenta haberent, contenti

ἀγαπητῶς ἐπ' αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα συνεστέλλετο· τῆς δὲ ἀγαθῆς διαίτης ἐπείγων ὁ χρόνος, οὐ παρέσχεεν εὐρεσιν. ἔπειδ' δὲ αἱ μὲν ἐσπευσμέναι χρεῖαι πέρας εἶχον, οἱ δὲ τῶν ἐπιγιγνομένων αἰεὶ λογισμοὶ τῆς ἀνάγκης ἀφέντες ἠκαίρουν, ἐπινοεῖν τι τῶν κρείττονων ἐκ τούτου κατ' ὀλίγον ἐπιστῆμαι συνήζοντο. τοῦτο δ' ἡμῖν ἀπὸ τῶν ἐντελειότερων τέχων ἔνεστιν εἰκάζειν. αὐτίκα πρῶτοί τινες ἄνθρωποι γεγόμενοι, τοῦ κατ' ἡμέραν λιμοῦ Φάρμακον ἐζήτουν, εἰδ' ἀλυσκόμενοι τῇ πρὸς τὸ παρὸν ἐνδείᾳ, τῆς ἀπορίας οὐκ ἐώσης ἐλέσθαι τὸ βέλτιον, τὴν εἰκαίαν πόαν ἐσποιοῦντο, καὶ μαλθακὰς ρίζας ὀρύττοντες, καὶ τὰ πλεῖστα δρῦος καρπὸν ἐσθίωντες. ἀλλ' ἡ μὲν ἀλόγοις ζώοις μετὰ χρόνον ἐρρίφη, σπóρον δὲ πυροῦ καὶ κριθῆς εἶδον αἱ γεωργῶν ἐπιμέλειαι, εὐροῦσαι κατ' ἔτος ἐκνεάζοντα· καὶ οὐδὲ μανεῖς ἂν εἴποι τις, ὅτι δρῦς στάχους ἀμείνων. Τί δ' 34 οὐκ ἐν ἀρχῇ μὲν εὐθὺ τοῦ βίου, σκέπης δεηθέντες ἄνθρω-

praesentibus intra ipsa se necessaria continebant; urgentque tempus bonae vivendi rationis inveniendae opportunitatem non praebebat. Postquam vero urgentes illae indigentiae finem habuere, posterorumque ingenia, necessitate soluta, otii satis nacta sunt melioribus inveniendis; ex ea re paulatim artes enatae sunt. Hoc nobis de vilioribus illis licet conicere. Vix nati erant primi quidam homines, cum quotidianae famis remedium quaesivere: tum deprehensi a praesente inopia, cum indigentia, quod melius esset, eligendi facultatem non concederet, fortuita herba vescabantur, cum & molles radices effoderent, & quercus plerumque fructum ederent: sed haec quidem post tempus aliquod mutis animantibus abiecta sunt: sed tritici sementem atque hordei videbant agricolarum curae, quam invenerant, quotannis instaurari. Nec adeo insaniat quisquam, qui spica meliorem dicat quercum. Quid vero? nonne principio statim

ποι, νάκη, θηρία δείραντες ἡμῶς ἰέσαντο; καὶ σπήλυγ-
 γας ὀρῶν, κρύους καταδύσεις ἐπενόησαν, ἢ παλαιῶν ρι-
 ζῶν, ἢ φυτῶν αὖα κοιλώματα; τὴν δὲ ἀπὸ τούτων μί-
 μησιν, ἐπὶ τὸ κρεῖττον αἰεὶ μετάγοντες, ὕφηναν μὲν ἐαυ-
 τοῖς χλανίδας, οἴκους δὲ ὠκίσαντο, καὶ λεληθότας αἰ
 περὶ ταῦτα τέχαι τὸν χρόνον λαβοῦσαι διδάσκαλον,
 ἀντὶ μὲν λιτῆς ὕφης, τὸ κάλλιστον ἐποίκιλαν, ἀντὶ δὲ
 εὐτελῶν δωματίων, ὑψηλὰ τέρεμνα, καὶ λίθων πολυτέ-
 λειαν ἐμηχανήσαντο, καὶ γυμνῇ τοίχων ἀμορῶσαν εὐ-
 ανθέσι βαφαῖς χρωμάτων κατέγραψαν. πλὴν ἐκάστη
 γε τούτων τῶν τεχνῶν, καὶ ἐπιστημῶν, ἄθωνος οὖσα,
 καὶ βαθεῖαν ἐπιτεθειμένη λήθην, ὥς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως
 κατὰ μικρὸν εἰς τὰς ἰδίας ἀνέτειλεν ἀκτῖνας. ἕκαστος
 γὰρ εὐρών τι, παρεοίδου τῷ μετ' αὐτόν· εἴθ' ἢ διαδοχῇ
 τῶν λαμβανόντων, οἷς ἔμαθεν ἤδη προστιθεῖσα, τὸ ἐν-
 35 δέον ἐπλήρωσε. Μὴ δὴ τις ἔρωτας ἀρρένων ἀπαιτεῖτω

vitae, indigentes tegumento homines, excoriatorum pelli-
 bus animalium induebantur? & montium speluncas perfugia
 frigoris excogitabant, aut rursus radicum plantarumque as-
 servandatum siccas cavernas? Verum coeptam ab his imita-
 tionem, transferentes semper in melius, texuere sibi laenas,
 domus aedificarunt, & sensim artes istarum rerum, tempus
 magistrum naetae, pro simplici textura pulchrius quiddam
 variegarunt; pro vilibus casis, sublimia tecta, & saxa sum-
 tuosa machinati sunt, & nudam parietum informitatem flo-
 ridis colorum tincturis pinxere. Verum unaquaeque ha-
 rum artium ac scientiarum, muta olim & profunda obli-
 vionemersa, velut post longum occasum paulatim in suos
 radios exorta est. Unusquisque enim, si quid invenisset,
 suo successoris tradidit: tum ipsa accipientium series, ad-
 dendo iis, quae didicisset, quod deficiebat explevit. Ne igi-
 tur a vetusto tempore masculos amores quisquam repetat

παρὰ τοῦ παλαιοῦ χρόνου. γυναῖξί γὰρ ὁμιλεῖν ἀναγκαῖον ἦν, ἵνα μὴ τελέως ἄσπερμον ἡμῶν φθαρῇ τὸ γένος. αἱ δὲ ποικίλαι σοφαίαι, καὶ τῆς φιλοκάλου ταύτης ἀρετῆς ἐπιθυμίαι, μόλις ὑπὸ τοῦ μηδὲν ἑώντος ἀνίχνευτον αἰῶνος εἰς τοῦμφανὲς ἔμελλον ἥξειν, ἵνα τῇ θείᾳ φιλοσοφίᾳ καὶ τὸ παιδεραστεῖν συνακμάσῃ. μὴ δῆτα, Χαρίκλεις, ὃ μὴ πρότερον εὔρητο, τοῦτο ἐπινοηθὲν αὖθις ὡς Φαῦλον εὐθύνε· μηδ' ὅτι τῶν παιδικῶν ἐρώτων αἱ γυναῖκεῖαι σύνοδοι πρεσβυτέρους ἐπιγράφονται χρόνους, ἐλάττου θάτερον. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ τῶν ἐπιτηδευμάτων ἀναγκαῖα νομίζομεν. ἃ δὲ αὖθις ἐνευσχολήσας τοῖς λογισμοῖς ὁ βίος ἐπέξευρεν, ὡς ἐκείνων ἀμείνω τιμητέον. Ἐμοὶ μὲν γὰρ ὀλίγου καὶ γελαῖν ἑναγχος ἐπῆει, Χα- 36 ρικλέους ἄλογα ζῶα καὶ τὴν Σκυθῶν ἐρημίαν ἐπαινοῦντος· ὀλίγου δὲ ὑπὸ τῆς ἄγαν φιλονεικίας καὶ μετενόει,

2 Ἄσπερμον ὧς μιμολόγοι, εἰ θῆλυ, λύσις ἔσται τοῦ κόσμου· τὸ χαρὶς γυναικῶν ἄσπερμος ὁ βίος, γὰρ ἴτι κόσμος τῆς ἀνθρωπίνης χρη- τὸ γε λοιπὸν ἐφ' ὧμιν ἀθετοῦσι τὸ ρεύειν φορᾶς; M.

Cum mulieribus enim congregari necesse erat, ne plane feminis expers genus nostrum interiret. Varia autem eruditio, & virtutis huius, pulchri amore accensae, cupiditates vix ab ipso, quod nihil impervestigatum relinquit, aevo in lucem venturae erant, ut cum divina philosophia puerorum etiam amor adolesceret. Quare noli, Charicles, quod prius inventum non erat, postquam excogitatum est, rursus tanquam pravum sub censuram vocare; nec ideo, quod puerorum amoribus muliebres congressus antiquiora tempora inscripta habent, alteri generi detrahe. Sed vetera quidem studia necessaria putemus; quae autem rursus vita, excogitandi orium nata, adinvenit, ea tanquam meliora illis honorare oportet. Equidem paulo ante vix a risu mihi temperabam, Charicle muta animalia & Scytharum laudante solitudinem: parum aberat, quin prae nimia contentione,

γενόμενος Ἑλλήν. οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθηγόμενος, οἷς ἐπεχείρει λέγειν, ὑπεσταλμένῳ τῷ τῆς Φωνῆς τόνῳ τὸ ῥῆθ' ἐκλεπτεν, ἀλλ' ἐπηρμένη Φωνὴ λαρυγγίζων, Οὐκ ἐρῶσι, Φησὶν, ἀλλήλων λέοντες, οὐδ' ἄρκτοι, καὶ σύες, ἀλλ' αὐτῶν ἢ πρὸς τὸ θῆλυ μόνον ὀρμὴ κρατεῖ καὶ τί θαυμαστόν; ἀ γὰρ ἐκ λογισμοῦ δικαίως ἂν τις ἔλοιτο, ταῦτα τοῖς μὴ δυναμένοις λογίζεσθαι δι' ἀφροσύνην οὐκ ἔνεστιν ἔχειν. ἐπεὶ τοι Προμηθεὺς, ἢ θεῶν τις ἄλλος, εἰ νοῦν ἐκάστω συνέζευξεν ἀνθρώπινον, οὐκ ἂν ἐρημία, καὶ βίος ὅρειος αὐτοὺς ἐποίμαινεν, οὐδὲ ἀλλήλους τροφὴν εἶχον. ἐξίσου δὲ ἡμῖν ἱερὰ δειμάμενοι, καὶ μέσσην ἰστίαν τῶν ἰδίων ἕκαστος οἰκῶν, ὑπὸ τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοντο νόμοις. τί δὴ παράδοξον, εἰ ζῶα τῆς φύσεως κατὰκριτα, μηδὲν, ὧν λογισμοὶ παρέχονται, παρὰ τῆς προνοίας λαβεῖν ἡτυχηκότα, προσαφῆρηται μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὰς ἄρρενας ἐπιθυμίας; οὐκ ἐρῶσι λέοντες, οὐδὲ γὰρ Φι-

quod Graecus esset, ipsum poeniteret. Neque enim, ut qui contraria proposito diceret, submissa voce ipsa dicta sua quasi suffurabatur; sed sublata voce, dilatato guttore boans, *Non amant*, inquit, *se invicem leones mates, neque urfi, neque apri, sed ipsos solus in feminas impetus superat*. Et quid mirum? quae enim ratione ductus merito elegerit aliquis, ea his, quae rationes non possunt subducere, propter suum stuporem habere non licet. Nam si Prometheus, aut Deorum quis alius, mentem unicuique humanam adiunxisset; non solitudo sane & silvestris victus ea pasceret, neque in cibo se invicem haberent: sed aequae, ac nos, templis aedificatis, & mediis suarum quisque aedium Penatibus, communibus legibus in civitate viverent. Quid mirum autem, si animalia, ab ipsa natura damnata, quibus nihil eorum, quae ratio suppeditat, accipere a providentia contigit, inter alias res masculis etiam cupiditatibus privata sunt? Non

λεσοφούσιν· οὐκ ἐρῶσιν ἄρκτοι, τὸ γὰρ ἐκ Φιλίας κα-
λόν, οὐκ ἴσασιν. ἀνθρώποις δ' ἡ μετ' ἐπιστήμης Φρόνη-
σις, ἐκ τοῦ πολλάκις περᾶσαι τὸ κάλλιστον ἐλομένη,
βεβαιοτάτους ἐρώτων ἐνόμισε τοὺς ἄρρενας. Μὴ τοίνυν, 37
ὦ Χαρίκλεις, ἀκολάστου βίου συμφορήσας ἐταιρικά
διηγήματα, γυμνῶ τῷ λόγῳ τῆς σεμνότητος ἡμῶν κα-
ταπόμπευε, μηδὲ τὸν οὐράνιον ἔρωτα τῷ νηπίῳ συναριθ-
μεῖ· λογίζου δὲ ὅψε μὲν ἡλικίας τὰ τοιαῦτα μεταμανθά-
νων· ὅμως δ' οὖν λογίζου νῦν γε, ἐπειδὴ περ οὐ πρότερον,
ὅτι διπλοῦς Θεὸς ὁ ἔρως, οὐ κατὰ μίαν ὁδὸν Φοιτῶν, οὐ-
δὲ ἐν πνεύματι τὰς ἡμετέρας ψυχὰς ἐρεθίζων. ἀλλ' ὁ
μὲν, ὡς ἂν οἶμαι, κομιδῇ νήπια Φρονῶν, οὐδενὸς αὐτοῦ
τὴν διάνοιαν ἠνιοχεῖν δυναμένου λογισμοῦ, πολὺς ἐν ταῖς
τῶν ἀΦρόνων ψυχαῖς ἀθροίζεται· μάλιστα δὲ αὐτῷ γυ-

4 Βεβαιοτάτους ἐρώτων) Εἰ πάν-
τα πρὸς τὸ τέλος ἢ φύσει ἀφωρίσατο,
ὁδὸν δὲ τὴν ἡδονὴν ἐπιτόκου πρὸς τὸ
τέλος, εἰπέ μοι, κατάρτατε, τί πλὴν
ἡδονῆς ἢ ἀρρινοφθορία ἐπαγγίλλε-
ται, ὡς ἢ τῶν γυναικῶν μίξις παιδο-
ποιίαν, ἢ τῶν βρωμάτων ποικιλία

τὴν σωματικὴν σύστασιν, ἢ τῶν ἱμα-
τίων τὴν ἀπὸ τῆς θάλψεως τοῦ ζῴου
συντήρησιν, καὶ ἐπὶ πάντων ὡσαύ-
τως. ἀλλ' ἐπὶ κεφαλῇ σοι τὸ δύσ-
φημον· ἄλογον εἰσάγειν τὸν τάξαν-
τα τὴν φύσιν Θεόν. V.

amant leones? sed nec philosophantur: non amant urfi?
quantum enim oriatur ex amicitia bonum, nesciunt. Sed
inter homines prudentia scientiae coniuncta, frequentibus
collecta experimentis, optimum quod est eligens, firmissimos
amores decrevit masculos. Noli igitur, Charicles, meretri-
ciis vitae libidinosae collatis narrationibus, nudo fermone
pudori nostro & gravitati insultare, nec coelestem Amo-
rem cum illo infante annumerare: & cogita, sero tu qui-
dem aetatis ista demum aliter discens, verumtamen cogi-
ta nunc certe, quando non prius, duplicem Deum esse
Amorem, non eadem *utrumque* via venientem, nec spiri-
tu eodem animos nostros incitantem. Sed alter, pueriliter
omnino, ut arbitror, animatus, cuius nulla gubernare men-
tem prudentia possit, multus in imprudentium animis col-

ναικεῖοι πόθοι μέλουσιν. οὗτός ἐστιν ὁ τῆς ἘΦημέρου ταύτης ὕβρεως ἑταῖρος, ἀκρίτῳ Φορᾷ πρὸς τὸ βουλόμενον ἄγων· ἕτερος δὲ ἔρως Ὠγυγίων πατὴρ χρόνων, σεμνὸν ὀφθῆναι, καὶ πάντοθεν ἱεροπρεπὲς θέαμα, σωφρονούντων ταμίας παθῶν, ἥπια ταῖς ἐκάστου διανοαῖς ἐμπνέει, καὶ λαχόντες ἴλεω τοῦδε τοῦ δαίμονος, ἡδονὴν ἀρετῇ μεμιγμένην ἀσπαζόμεθα. δισσὰ γὰρ ὄντως κατὰ τὸν τραγικὸν πνεύματα πνεῖ ὁ ἔρως· ἑνὸς δὲ ὀνόματος οὐχ ὅμοια τὰ πάθη κεκοινώνηκε· καὶ γὰρ αἰδῶς, ὠφελείας ὁμοῦ καὶ βλάβης ἀμφίβολός ἐστι δαίμων·

Αἰδῶς, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἥδ' ὀνίνησιν.

Οὐ μὲν οὐδ' ἐρίδων γένος ἐστὶν ἐν, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν

Εἰσὶ δὺν, τὴν μὲν κεν ἐπαινήσειε νοήσας,

Ἡ δ' ἐπιμωμητή. διὰ δ' ἀνδριχα θυμὸν ἔχουσιν.

οὐδὲν οὖν παράδοξον, εἰ πάθος ἀρετῇ κοινὴν προσηγορίαν

ligitur: maxime autem illi muliebria desideria cordi sunt. Hic est illius diem modo durantis contumeliae fodalis, indiscreto impetu agens in id, quod appetitur. At alter Amor Ogygiorum pater temporum, honestum visu & sacrum undique spectaculum, sanarum promus affectionum, mite quiddam uniuscuiusque mentibus inspirat. Hunc Deum propitium nacti, mixtam virtute voluptatem amplectimur. *Duplices enim revera spiritus Amor spirat*, ut est apud Tragicum, idemque nomen habent affectiones minime similes. Nam Pudor quoque utilitatis simul & noxae ambiguus Deus est, Pudor, inquam,

Et multum prodesse & laedere idoneus idem.

Nec contendendi genus unum est, sed duo terras

Sollicitant: unum, qui novit, laudibus ornet;

Alieri inest labes: in partes peiora scindunt.

Neque igitur mirum est, si affectio communem virtuti ap-

ἔχειν ἔτυχεν, ὥστε ἔρωτα καλεῖσθαι, καὶ τὴν ἀκόλαστον ἡδονὴν, καὶ τὴν σωφρονοῦσαν εὐνοίαν. Γάμους οὖν, 38
 Φησι, τὸ μηδὲν οἶει; καὶ τὸ θῆλυ τοῦ βίου Φυγαδεύεις, ἵνα πῶς μείνωμεν ἄνθρωποι; ζηλωτὸν μὲν ἦν κατὰ τὸν σοφώτατον Εὐριπίδην, εἰ δίχα τῆς πρὸς γυναῖκας συνόδου, φοιτῶντες ἐπὶ ἱερὰ, καὶ ναοὺς, ἀργύρου, καὶ χρυσοῦ τέκνα ὑπὲρ τῆς διαδοχῆς ἐωνούμεθα. ἀνάγκη γὰρ, βαρὺν κατ' αὐχένα ζυγὸν ἡμῖν ἐπιθεῖσα, τοῖς κελευομένοις πειθαρχεῖν βιάζεται. τὸ μὲν οὖν καλὸν αἰρώμεθα τοῖς λογισμοῖς, εἰκέτω δὲ τῇ ἀνάγκῃ τὸ χρεῖῳδες. ἄχρι τέκνων, γυναῖκες ἀριθμὸς ἔστωσαν· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, ἅπαγε, μὴ μοι γένοιτο. τίς γὰρ ἂν εὖ φρονῶν ἀνέχεται δύναιτο, ἐξ ἰωθινοῦ γυναικὸς ὠραιζομένης ἐπικτήτοις σοφίσμασιν; ἥς ὁ μὲν ἀληθῶς χαρακτήρ ἄμωρος, ἀλλότριοι δὲ κόσμοι τὸ τῆς φύσεως ἀπρεπὲς βουκολοῦσιν. Εἰ γοῦν ἀπὸ τῆς νυκτέρου κοίτης πρὸς ὄρθρον ἂν ἴδοι 39

pellationem forte accepit, ut amor vocaretur & voluptas libidinosa, & sapiens benevolentia. Nuptias igitur, ait, nihili putas? & muliebri genus exfulare e vita iubes? deinde quomodo duremus homines? Optabile quidem erat, de Euripidis doctissimi viri sententia, ut absque congressu cum mulieribus, in templa & aedes sacras venientes argento & auro liberos successionis causa emeremus. Necessitas enim grave cervicibus nostris iugum imponens imperiis parere nos cogit. Quod igitur pulchrum est, ratione eligamus: cedat autem necessitati utilitas. Liberorum tenuis numerus sunt mulieres. In reliquis vero, apage, ne mihi sit mulier. Quis enim bene sanus perferre possit mulierem, a mane inde adsitis artificiiis formam interpolantem? cuius vere turpis est facies, alieni vero ornatus, quod natura indecens est, lenociniis quibusdam demulcent. Si enim a nocturno cubili

τις ἀνισταμένας γυναῖκας, αἰσχρίῳ νομίσει θηρίων τῶν
 πρώϊας ὥρας ὀνομασθῆναι δυσκληδονίστων. ὅθεν ἀκρι-
 βῶς οἴκοι καθείργουσιν αὐτάς, οὐδενὶ τῶν ἀρρένων βλε-
 πομένας· γράες δὲ καὶ θεραπαινίδων ὁ σύμμορφος ὄχλος,
 ἐν κύκλῳ παρεστᾶσι, ποικίλοις Φαρμάκοις καταΦαρ-
 μακεύουσαι τὰ δυστυχῇ πρόσωπα· οὐ γὰρ ὕδατος ἀκρά-
 τῳ νάματι τὸν ὑψηλὸν ἀπονεψάμεναι κάρον, εὐδὺς ἄπτον-
 ται σπουδῆς ἐχομένου τινὸς πράγματος, ἀλλ' αἱ πολ-
 λαὶ τῶν διαπασμάτων συνθέσεις, τὸν αἰδῶν τοῦ προσώ-
 που χρῶτα Φαιδρύνουσιν. ὥς δὲ ἐπὶ δημοτελοῦς πομπῆς,
 ἄλλο τις ἄλλη τῶν ὑπηρετουσῶν ἐγχεχείρισταί, λεκα-
 νίδας ἀργυρᾶς, καὶ προχόους, ἔσοπτρά τε, καὶ, καθάπερ
 ἐν Φαρμακοπώλου, πυξίδων ὄχλον, ἀγγεῖα μεστὰ πολ-
 λῆς κακοδαιμονίας, ἐν οἷς ὀδόντων σμηκτικαὶ δυνάμεις, ἢ
 40 βλέφαρα μελαίνουσα τέχνη θησαυρίζεται. Τὸ δὲ πλεῖ-
 στον ἀναλίσκει μέρος ἢ πλοκὴ τῶν τριχῶν· αἱ μὲν γὰρ
 Φαρμάκοις ἐρυθαίνειν δυναμένοις πρὸς ἡλίου μεσημβρίας

mane surgentes aliquis videat mulieres, turpiores censebit
 illis animalibus, quae matutina hora nominare male auspi-
 catum est. Unde diligenter domi se concludunt, virorum
 nulli videndas. Aniculae autem & similis ancillarum grex
 circulo adstant, variis medicamentis infelices vultus infi-
 cientes. Non enim puro aquae liquore altum somnum ab-
 luentes, statim ad honestum aliquod opus accedunt; sed
 multae fucorum compositiones insuavem faciei colorem
 laetorem reddunt: ac tanquam in publica pompa, aliud
 alii ministrarum commendatum est, pelves argenteae, &
 gutturnia, speculaque, & turba pyxidum, vasa multa in-
 felicitate repleta, in quibus aut dentium deterforiae faculta-
 tes, aut nigrorem inducens superciliis ars reposita est. Ma-
 iorem autem partem temporis & operarum consumit cura ca-
 pillorum. Aliae enim medicamentis rutilare valentibus ad

τοὺς πλοκάμους, ἴσα ταῖς τῶν ἐρίων χροιαῖς, ξανθῶ μεταβάπτουσιν ἄνθει, τὴν ἰδίαν κατακρίνουσαι φύσιν. ὅποσας δὲ ἄρκεῖν ἡ μέλαινα χαίτη νομίζεται, τὸν γε-
γαμηκότων πλοῦτον εἰς ταύτην ἀναλίσκουσιν, ὅλην Ἀρα-
βίαν σχεδὸν ἐκ τῶν τριχῶν ἀποπνέουσai· σιδηρὰ τε ὄρ-
γανα, πυρὸς ἀμβλεία φλογὶ χλιανθέντα, βία τὴν ἐλί-
κων οὐλότητα διαπλέκει· καὶ περιέργοι μὲν αἱ μέχρι τῶν
ὀφρύων ἐφειλωσμέναι κόμαι, βραχὺ τῶ μετώπῳ μετ-
αιχμιὸν ἀφιάσι· σοβαρῶς δὲ ἄχρι τῶν μεταφρέων αἱ
ὀπισθεν ἐπισταλεύονται πλόκαμοι. Καὶ μετὰ τοῦτο, 41
ἀνθοβαφῇ πέδιλα τῆς σαρκὸς ἐνδοτέρῳ τοὺς πόδας ἐπι-
σφίγγοντα, καὶ λεπτοῦφῆς ἐς πρόφασιν ἐσθῆς, ὑπὲρ
τοῦ δοκεῖν γεγυμνώσθαι. πάντα δὲ τὰ ἐντὸς αὐτῆς γνω-
ριμώτερα τοῦ προσώπου, χωρὶς τῶν ἀμόρφως προπε-
στωκότων μαζῶν, οὓς αἰεὶ περιφέρουσι δεσμώτας. τί δεῖ
τὰ τούτων πλουσιώτερα κακὰ διεξιέναι; λίθους Ἐρυ-
θραίους κατὰ τῶν λοβῶν, πολυτάλαντον ἡρτημένας βρι-

solem meridianum cincinnos, instar lanarum infectionis;
flavo tingunt flore, propriam naturam [*nativum colorem*]
damnantes. Quibus autem sufficere nigra coma solet, illae
maritorum divitias in hanc impendunt, totam fere de ca-
pillis Arabiam spirantes. Et instrumenta ferrea, obruso ignis
ardore calefacta, vi quadam crispas cincinnos implicant, &
minuta industria ad supercilia usque deductae comae, breve
fronti interstitium relinquunt: superbe autem ad scapulas
usque posterioris comae annuli fluctuant. Ex post haec flo-
rei coloris sandalia intra ipsam carnem pedes adstringentia,
& tenuissimo textu dicis causa vestitus, ut nudae esse vi-
deantur. Omnia autem intra hanc vestem facilius agnoscun-
tur, quam facies, exceptis, quae deformiter alioquin pro-
ciderent, uberibus, quae in vinculis semper circumferunt.
Quid opus est ditiora harum mala enarrare? Erythraeos

θος, ἢ τοὺς περὶ καρποῖς καὶ βραχίοσι δράκοντας, ὡς ὤφελον ὄντως ἀντὶ χρυσοῦ δράκοντες εἶναι· καὶ στεφάνῃ μὲν ἐν κύκλῳ τὴν κεφαλὴν περιβεῖ, λίθοις Ἰνδικαῖς διάστερος· πολυτελεῖς δὲ τῶν αὐχένων ὄρμοι καθεῖνται· καὶ ἄχρι τῶν ποδῶν ἐσχάτων καταβέβηκεν ὁ ἄβλιος χρυσὸς, ἅπαν, εἴ τι τοῦ σφυροῦ γυμνῶται, περισφίγγων. ἄξιον δ' ἦν σιδήρῳ τὰ περισφύρα σκέλη πεπεδησθαι. καὶ περὶ δὲ αὐτῶν ὅλον τὸ σῶμα νόβης εὐμορφίας ἐξαπατῶντι κάλλει διαμαγευθῇ, τὰς ἀναισχύντους παρειαῖς ἐρυθαίνουσιν ἐπιχρίστοις φύκεσιν, ἵνα τὴν ὑπέρλευκον αὐτῶν
 42 καὶ πίονα χροῖαν, τὸ πορφυροῦν ἄνθος ἐπιφοινίσῃ. Τίς οὖν ὁ μετὰ τὴν τοσαύτην παρασκευὴν βίος; εὐθὺς ἀπὸ τῆς οἰκίας ἔξοδοι, καὶ πᾶς θεατῆς ἐπιτρέβων τοὺς γεγαμηκότας, ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα, Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ Γενετυλλί-

15 Κωλιάδας εἰ τύχοι) Ἐπίθετα διατὰς διασέρειν τὰς χλιδάσας τῶν ταῦτα Ἀφροδίτης, εἰς εἰκὸς τοῦ γυναικῶν. Φρυγίαν δὲ δαίμονα, τὴν

in auriculis lapillos, pondus multorum talentorum suspensum habentes, an illos circa manus & brachia dracones, qui utinam veri pro auro dracones essent: & corona in orbem caput ambit, Indicis stellata gemmis, sumtuosaque cervice monilia demittuntur; & ad ultimos pedes miserum descendit aurum, quidquid circa talum nudatur constringens. Dignum autem erat ferro potius crura in talorum regione compediri. Cumque totum illarum corpus spuriae formositatis pulchritudine deceptrici velut incantatum fuerit, impudentes genas inunctis fucis rubefaciunt, ut candidissimum illarum & pinguem colorem florens purpura rubore quodam adspersat. Quae igitur post tantum apparatus vita est? Statim exitur domo, & spectator unufquisque maritos zelotypia enecat. Tum Numina salutatum eunt, quorum nonnullorum miseri viri nec ipsa norunt nomina, Coliadas forte, & Genetyllidas, aut Phrygiam Deam, aut

δας, ἢ τὴν Φρυγίαν δαίμονα, καὶ τὸν δυσέρωτα κῶμον ἐπὶ τῷ ποιμενί· τελεταὶ δὲ ἀπορρήτοι, καὶ χωρὶς ἀνδρῶν ὑποπτα μυστήρια. καὶ γὰρ τί δεῖ περιπλέκειν διαφθορὰν ψυχῆς; ἐπειδὴν δὲ τούτων ἀπαλλαγῶσιν οἴκοι, εὐθὺ τὰ μακρὰ λουτρά· καὶ πολυτελὲς μὲν νῆ Δία τράπεζα, πολὺς δὲ ὁ μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἀκκισμός. ἐπειδὴν γὰρ ὑπέρπλεω γένωνται ταῖς παρ' αὐταῖς γαστριμαργίαις, οὐκ ἔτ' οὐδὲ τοῦ Φάρυγγος αὐταῖς παραδέχασθαι δυναμένου τι σιτίον, ἄκροισ δακτύλοις ἐπιγράφουσαι, τῶν παρακειμένων ἕκαστον ἀπογέυνονται, νυκτας ἐπὶ τούτοις διηγούμεναι, καὶ τοὺς ἑτερόχρωτας ὕπνους, καὶ θηλύτητος εὐνὴν γέμουσαν· ἀφ' ἧς ἀναστὰς ἕκαστος εὐθὺ λουτροῦ χρεῖός ἐστι. Ταῦτ' οὖν εὐσταθοῦς βίου τεκμήρια. τῶν δὲ πικροτέρων εἴ τις ἐβελήσειε τὸ ἀληθὲς κατὰ μέρος ἐξετάζειν, ὥτως καταράσσεται Προμηθεΐ, τὴν Μενάνδρειον ἐκείνην ἀπορρήξας Φωνήν·

Ῥίαν λέγει. ἄντι καὶ τούτου διασύνρουσιν ὅτι καὶ μοι τὰς ἀπορρήτους τῶν γυναικῶν. ἐπεὶ κλέπτει τὸ Ἀττιδί τοιαύτη ἐνυμφεύετο. ποιμένα δὲ τὴν

Πάριν, δὲ ἀπὸ Φρυγίας κομάσαι εἰς Λακεδαιμόνα εἰλεν Ἑλένη τὴν Μεγάρου. V.

infelicitèr amantis ad pastorem commissationem. *Accedunt sacra arcana, & suspecta sine viris mysteria.* Quid enim opus est involvere animi corruptelam? Cum vero ab his redire, domi statim longa lavacra, ac sumtuosa voluptariaque mensa, multaque inter viros diffimulatio. Cum enim ultra modum oppletæ sunt domesticis liguritionibus, nec iam capere gula cibum potest, summis digitis per apposita quasi scribendi causa ductis singula degustant, noctes inter hæc enarrantes, & diversi coloris somnos, & cubile muliebri plenum mollitiæ: e quo quicumque surgit, balneo statim indiget. Atque ista vitæ bene sibi constantis indicia. Eorum vero, quæ acerbiora sunt, si quis singulatim velit verum exquirere, ille profecto Promethea execrabitur; Menandri illam vocem erumpens,

Εἴτ' οὐ δικαίως προσπεπατταλευμένον
 Γράφουσι τὸν Προμηθεά πρὸς ταῖς πέτραις;
 Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπάς· ἄλλο δ' οὐδὲ ἐν
 Ἀγαθόν, ὃ μισεῖν οἴμ' ἅπαντας τοὺς Θεοὺς,
 Γυναῖκ' ἔπλασεν, ὧ πολυτίμητοι Θεοί,
 Ἔθνος μιάρὸν γαμεῖ τίς ἀνθρώπων; γαμεῖ
 Λάβριος, τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίαι...
 Γαμηλίῳ λέχει δὲ μοιχὸς ἐντροφῶν,
 Καὶ Φαρμακεῖαι, καὶ νόσων χαλεπωτάτων
 Φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; τίνι βίος ὁ δυστυχῆς οὗτος
 44 θυμῆρης; Ἀξίον τοίνυν ἀντιθεῖναι τοῖς θήλεσι κακοῖς τὴν
 ἄρρενα τῶν παίδων ἀγωγὴν. ὄρθριος ἀναστὰς ἐκ τῆς
 ἀζύγου κοίτης, τὸν ἐπὶ τῶν ὀμμάτων ἔτι λοιπὸν ὕπνον
 ἀπονιψάμενος ὕδατι λιτῷ, καὶ χιτωνίσκον καὶ χλανί-
 दा ταῖς ἐπωμίαις περόναις συρράψας, ἀπὸ τῆς πατρώας

*Ergo immerentem diffidant Promethea
 Pendere fixum Caucaſi de rupibus?
 Repertus ignis huic? Aliud nihil boni.
 Sed, quod Deos odiſſe cunctos autumo;
 Formavit idem feminam, o Dei boni!
 Genus ſceleſtum! Ducit aliquis coniugem:
 Ducit? libido nempe clancularia,
 Et nuptiali moechus illudat toro:
 Venena dehinc, inſidiae, morbi, invidia
 Graviffima, aevo femina omni quam fovet.*

Quis haec bona perſequitur? cui haec infelix vita cordi
 eſt? Aequum igitur opponere muliebribus iſtis malis viri-
 lem puerorum vivendi rationem. Mane ſurgens de caelibe
 lecto, reliquum adhuc in oculis ſomnum ſimplici aqua poſt-
 quam abluit, ſacra chlamyde humeralibus connexa fibulis,

ἑστίας ἐξέρχεται κάτω κεκυφώς, καὶ μηδένα τῶν ἀπαν-
 τώντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων. ἀκόλουθοι δὲ καὶ παιδ-
 αγωγοί, χορὸς αὐτῷ κόσμος, ἔπονται, τὰ σεμνὰ τῆς
 ἀρετῆς ἐν χερσὶν ὄργανα κρατοῦντες, οὐ πρὶς τοῦ κτενὸς
 ἐντομᾶς κόμην καταψήχειν δυναμένας, οὐδὲ ἔσοπτρα
 τῶν ἀντιμόρφων χαρακτήρων ἀγράφους εἰκόνας, ἀλλ'
 ἢ πολύπτυχοι δέλτοι κατόπιν ἀκολουθοῦσιν, ἢ παλαιῶν
 ἔργων ἀρετὰς φυλάττουσαι βιβλοὶ καὶ εἰς Μουσικῷ
 δέοι φοιτᾶν, εὐμελὲς λύρα. Πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυ- 45
 χῆς μαθήμασι λιπαρῶς ἐναβλήσας, ἐπειδὴν ἡ διάνοια
 τῶν ἐγκυκλίων ἀγαθῶν κορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθε-
 ρίαις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ. Θεσσαλοὶ γὰρ ἵπποι μέλουσιν
 αὐτῷ. καὶ βραχὺ τὴν νεότητα πωλοδαμνήσας, ἐν εἰρήνῃ
 μελετᾷ τὰ πολεμικὰ, ἄκοντας ἀφίεις, καὶ βέλη δι' εὐ-
 στόχου δεξιᾶς ἀποπάλλων. εἴθ' αἱ λιπαραὶ παλαι-
 στραι, καὶ πρὸς ἡλίου μεσημβρινὸν θάλλπος ἐγκονίζεται

paterna domo egreditur deiecto vultu, ac neminem eorum,
 qui ex adverso veniunt, contuitus. Pedissequi autem illum
 & paedagogi, decens caterva, sequitur, honesta illa vir-
 tutis instrumenta manibus tenentes, non sedit ferra pecti-
 nis incisuras mulcere comam aptas, neque specula, obie-
 ctarum formarum nec pictas imagines; sed vel multipli-
 ces tabellae a tergo sequuntur, aut antiquorum operum
 virtutes servantia volumina; & si ad musicam eundem
 sit, canora lyra. Peractis diligenter omnibus philosophae
 mentis in doctrina certaminibus, cum eruditi illius circuli
 bonis saturatus est animus, liberalibus exercitamentis cor-
 pus perficit. Thessali enim equi curae illi sunt, & cum
 paulum iuventutem ipse suam equulei instar agitavit & sube-
 git, bellicam rem in pace meditatur, emittens iacula, &
 tela certa manu vibrans. Tum palaestrae unctae, & ad me-
 ridanum solis calorem densandum corpus in pulvere volu-

τὸ σῶμα πυκνούμενον· οἱ τε τῶν ἐναγωνίων πόνων ἀποσταλάζοντες ἰδρῶτες, μεθ' οὓς λουτρά σύντομα, καὶ τράπεζα τῇ μετὰ μικρὸν ἐπινήφουσα πράξει. πάλιν γὰρ αὐτῶ διδάσκαλοι, καὶ παλαιῶν ἔργων αἰνιττόμεναι καὶ ἐπιμελούμεναι μνήμαι, τίς ἀνδρείος ἥρως, ἢ τίς ἐπὶ Φρονήσει μαρτυρούμενος, ἢ οἷοι δικαιοσύνην καὶ σωφροσύνην ἡσπάσαντο; τοιαύταις ἀρεταῖς ἀπαλὴν ἔτι τὴν ψυχὴν ἐπάρδων, ὅταν ἐσπέρα τὴν πράξιν ὀρίσῃ, τῆς γαστρὸς ἀνάγκη τὸν ὀφειλόμενον δασμὸν ἐπιμετρήσας, ἡδῖους ὕπνους καθεύδει, τοῖς μεθ' ἡμέραν καμάτοις ἐπηρεμῶν
 46 ἐπὶ χρόνον. Τίς οὐκ ἂν ἐραστὴς ἐΦήβου γένοιτο τοιοῦτου; τίς δ' οὕτω τυφλαὶ μὲν αἱ τῶν ὀμμάτων βολαὶ, πηροὶ δὲ οἱ τῆς διανοίας λογισμοί; πῶς δ' οὐκ ἂν ἀγαπήσῃ τὸν ἐν παλαιστραῖς μὲν Ἑρμῆν, Ἀπόλλωνα δὲ ἐν λύραις, ἵππαστὴν δὲ ὡς Κάστορα, Θείας δὲ ἀρετὰς διὰ θνητοῦ διώκοντα σώματος. ἀλλ' ἐμοὶ μὲν, δαίμονες οὐ-

tatur, stillantesque de certaminum labore sudores: post quos breves balneae, & sobrietatem instanti paulo post operi servans mensa. Rursus enim adsunt illi magistri, veterumque operum curiosi, obscuram partim significationem habentes, commentarii: quis fortis Heros? aut quis prudentiae testimonio ornatus? aut qui iustitiam, quique temperantiam amplexi sint? Talibus virtutibus cum tenerum adhuc animum velut irrigavit, vespera finem operibus imponente, ubi debitum ventris necessitati tributum admensus est, suaviores dormit somnos, qui diurnos post labores aliquantum quietis subiungat. Talis adolescentis quis non amator fiat? cuius adeo caeci oculorum coniectus, ita stupidae mentis cogitationes? Quomodo non amet aliquis Mercurium in palaestra, in lyra Apollinem, equitem instar Castoris, divinasque in mortali corpore virtutes persequentem. Verum mihi quidem, o coelestes Dii, vita haec sit

ράνιοι, βίος εἴη διηνεκὴς οὗτος, ἀπαντικρὺ τοῦ Φίλου καθέζεσθαι, καὶ πλησίον ἡδὺ λαλοῦντος ἀκούειν, ἐξιών-
τι δὲ αὐτῷ συνεξίεναι, καὶ παντὸς ἔργου κοινωνίαν ἔχειν.
εὖζαιτο μὲν οὖν ἔρῳν τις δι' ἀπταιστού καὶ ἀκλινούς βίου,
τὸν στεργόμενον ἀλύπως εἰς γῆρας ὁδεῦσαι, μηδεμίᾳς
τύχης πειράσαντα βάσκανον ἐπήρειαν. εἰ δὲ καὶ, οἷος
ἀνθρωπίνης Φύσεως νόμος, νόσος ἐπιψάσκειεν αὐτοῦ, κά-
μνοντι συννοσήσω, καὶ διὰ χειμερίου θαλάττης ἀναγο-
μένῳ συμπλεύσομαι· καὶ τυραννικὴ βία δεσμὰ περιά-
ψῃ, τὸν ἴσον ἐμαυτῷ περιθήσω σίδηρον· ἐχθρὸς ἅπας ὁ
μισῶν ἐκεῖνον, ἐμὸς ἔσται, καὶ Φιλήσω τοὺς πρὸς αὐτὸν
εὐνοϊκῶς ἔχοντας· εἰ δὲ ληστὰς ἢ πολεμίους Θεασαίμην
ἐπ' αὐτὸν ὀρμῶντας, ὀπλισαίμην καὶ παρὰ δύναμιν· καὶ
ἀποθάνῃ, ζῆν οὐκ ἀνέχομαι· τελευταίας δὲ ἐντολᾶς τοῖς
μετ' ἐκεῖνον ὑπ' ἐμοῦ στεργομένοις ἐπιθήσομαι, κοινὸν
ἀμφοτέροις ἐπιχῶσαι τάφον, ὅστέοις δὲ ἀναμύζαντας
6 Ἐπέρειαν) ἄλγῃμα. V.

perpetua, ex adverso amici federe, & ex proximo suave
loquentem audire, exeuntem deducere, & omnium rerum
cum illo communionem habere! Atque amator quidem ali-
quis optaverit, per inoffensam & nihil vacillantem vitam,
sine ullo dolore ad senectutem pervenire amasium suum,
invidam fortunae nullius noxam expertum. Si vero, quae
humanae naturae lex est, morbus illum attigerit, aegro-
tabo cum laborante, & per tempestuosum mare navigan-
tem comitabor: & si tyrannica vis vincula ei iniiciat, ae-
quale mihi ferrum circumponam. Inimicus, quicumque il-
lum oderit, meus erit, & amabo, qui benevolentia illum
complectentur. Si vero latrones aut hostes videam in illum
irruentes, ultra vires etiam arma sumam: & si moriatur,
vivere non sustinuero: ultimaque mandata iis, qui post il-
lum cari mihi erunt, dederò, commune utrisque monu-
mentum uti aggerent, ossibusque ossa permiscentes neque

δοτέα, μηδὲ τὴν κοφὴν κόνιν ἀπ' ἀλλήλων διακρίναι.
 47 Ταῦτα δ' οὐ πρῶτοι χαράξουσιν οἱ ἐμοὶ πρὸς τοὺς ἀξίους
 ἔρωτες, ἀλλ' ἡ θεοῖς γείτων ἡρωϊκὴ Φρόνησις ἐνομοθέτη-
 σεν, ἐν οἷς ὁ Φιλίας ἔρως, ἄχρι θανάτου συνεξέπνευσε.
 Φωκὶς ἐκ νηπίων ἔτι χρόνων, Ὀρέστην Πυλάδῃ συνῆψε
 θεὸν δὲ τῶν πρὸς ἀλλήλους παθῶν μεσίτην λαβόντες,
 ὡς ἐφ' ἐνὸς σκάφους τοῦ βίου συνέπλευσαν· ἀμφοτέροι
 Κλυταιμνήστραν ἀνῆρουν, ὡς Ἀγαμέμνωνος παῖδες, ὑπ'
 ἀμφοῖν Αἴγισθος ἐφονεύετο· τὰς Ὀρέστην ἐλαινούσας
 ποινὰς Πυλάδης ἐνόσει μᾶλλον, κρινομένῳ συνηγωνίζε-
 το, τὴν δὲ ἐρωτικὴν Φιλίαν οὐδὲ τοῖς τῆς Ἑλλάδος ὅροις
 ἐμέτρησαν, ἀλλ' ἐπὶ τοὺς ἐσχάτους Σκυθῶν τέρμονας
 ἐπλευσαν, ὁ μὲν νοσῶν, ὁ δὲ θεραπεύων. τῆς γοῦν Ταυ-
 ρικῆς γῆς ἐπιβαίνοντας, εὐθύς ἡ μητροκτόνος αὐτοὺς
 ἐριννὺς ἐξενοδόχησε. καὶ τῶν βαρβάρων ἐν κύκλῳ περι-
 εστώτων, ὁ μὲν ὑπὸ τῆς συνήθους μανίας πεσὼν ἐκεῖτο
 Πυλάδης δὲ

mutum pulverem discernant. Haec vero non primi sancient
 amores adversus dignos mei, sed vicinus Dis Heroum sen-
 sus hanc legem tulit, in quibus ille amicitiae amor ad mor-
 tem usque *progressus* una exspiravit. A puerilibus inde an-
 nis, Orestis Pyladen Phocis copulavit, qui, Deo mutui af-
 fectus arbitro, tanquam in uno vitae navigio vecti sunt.
 Ambo Clytaemnestram, tanquam *ambo essent* Agamemnonis
 filii, interfecere; ab ambobus Aegisthus occisus est. Furis
 Orestem agitantibus magis laboravit Pylades. Iudicio cum
 illo periclitatus est. Amatoriam illam amicitiam nec Grae-
 ciae finibus mensi sunt, sed ad extremos Scytharum ter-
 minos navigarunt, aegrotans alter, alter eum curans. In
 Tauricam enim tellurem egressos occisae matris ultrix fu-
 ria hospitio statim excepit, circumstantibusque barbaris, al-
 ter a consueto furore prolapsus iacebat: Pylades vero

Ἄφρὸν τ' ἀπέψα, σώματός τ' ἐτμήλει,

Πέπλου τε προῦκάλυπτεν εὐπήκτοις ὕφαϊς,
οὐκ ἔραστοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ πατὴρ ἐνδεικνύμενος ἦθος.
ἤνικα γοῦν ἐκρίθη πατέρου μένοντος ἐπὶ τῷ Φονευθῆναι,
τὸν ἕτερον ἐς Μυκῆνας ἀπιέναι, κομισαῖντα γράμματα,
μένειν ὑπὲρ ἀλλήλων ἀμφοτέροι θάλαυσιν, ἑκάτερος ἐν
πατέρω ζῶντι ζῆν ἑαυτὸν ἡγούμενος. ἀπαθεῖται δὲ τὰς
ἐπιστολάς Ὀρέστης, ὡς Πυλάδου λαβεῖν ἀξιωτέρου,
μόνον οὐκ ἔρατῆς ἀντ' ἐρωμένου γενόμενος.

Τὸ γὰρ ἀφαγῆναι τόνδ', ἐμοὶ βάρος μέγα.

Ὁ ναυστολῶν γάρ εἰμ' ἐγὼ τὰς συμφοράς.
καὶ μετ' ὀλίγον Φησὶ,

τῷδε μὲν δέλταν δίδου,

Πέμψω γὰρ Ἄργος, ὥστε σοι καλῶς ἔχειν.

Ἡμᾶς δ' ὁ χρήζων κτεινέτω.

3. Ἐνδεικνύμενος) Ἐνδείκνυμαι
καὶ ἐπιδείκνυμαι ταυτὸν. ὅταν ἐπὶ
τῇ ἑαυτοῦ ἀρετῇ τις ἢ λόγῳ φιλοτι-
μούμενος δῆλος ᾖ γὰρ ὁ γὰρ ὁ γὰρ V.

14. Πέμψω γὰρ Ἄργος) Haec
dicit Orestes apud Euripidem, ἐν
τῷ Ἰφιγενείας δράματι. G.

Spiritum auferebat, corporis curam gerens.

Textu peplo firmo iacentem protegens,

non amatoris modo, sed patris etiam animum ostendens.
Cum enim iudicatum esset, manente altero ut occideretur,
Mycenas abire alterum, qui literas eo ferret, manere quis-
que pro altero volunt, rati unusquisque, se vivere in vi-
vente altero. Repellit autem epistolas Orestes, tanquam di-
gniore, qui eas acciperet, Pylade, factus tantum non ama-
tor pro amasio.

Istum perire, mi nimis grave est onus:

Nam quidquid est mali, mea navis veho.

& paulo post ait:

Isti quidem da literas,

Hic ibi Argos, hic tuum negotium.

Curabit; at nos, qui potest, necet.

48 Καὶ γὰρ οὕτως ἔχει τὸ πᾶν. ὅταν γὰρ ἐκ παίδων ὁ σπουδαῖος ἔρως ἐντραφεῖς, ἐπὶ τὴν ἤδη λογίζεσθαι δυναμένην ἡλικίαν ἀνδρωθῇ, τὸ πάλαι Φιληθὲν, ἀμοιβαίους ἔρωτας ἀνταποδίδωσι. καὶ δυσχερὲς αἰσθῆσθαι ποτέρου πότερος ἐραστής ἐστιν, ὥσπερ ἀπ' ἐσόπτρου τῆς τοῦ Φιλήσαντος εὐνοίας ἐπὶ τὸν ἐρώμενον ὁμοίου πεσόντος εἰδώλου. τί δὴ οὖν τοῦ καθ' ἡμᾶς βίου ξένην αὐτὸ τρυφὴν ὀνειδίζεις θείοις νόμοις ὀρισθῆναι, ἐκ διαδοχῆς ἐφ' ἡμᾶς καταβεβηκός; ἀσμένως δὲ αὐτὸ δεξάμενοι, μεθ' ἀγνῆς διανοίας νεωκοροῦμεν. ὀλβιος γὰρ ὡς ἀληθῶς κατὰ τὴν τῶν σοφῶν ἀπόφασιν,

ὦ παῖδες τε νέοι, καὶ μῶνυχες ἵπποι,

Γηράσκει δ' ὁ γέρων κείνος ἐλαφρότατα, κοῦροι
Τὸν Φιλέουσιν.

αἶγε μὴν Σωκρατικαὶ διδασκαλῖαι, καὶ τὸ λαμπρὸν
ἐκεῖνο τῆς ἀρετῆς δικαστήριον, τοῖς Δελφικοῖς τρίποσιν

Sic enim universum se habet. Nempe cum innutritus a pueris inde honestus amor ad aetatem ratiocinandi iam capacem corroboratus est, ille, qui amatus adhuc fuit, mutuos amores rependit, difficile ut sit ad animadvertendum, utrius uter amator sit? tanquam a speculo, sic a benevolentia amantis, simili ad amatum simulacro reflexo. Quid igitur *velut* peregrinam vitae nostrae luxuriam exprobras, quod divinis legibus definitum, successione quadam ad nos delatum est? Quin lubenter illud acceptum, pura mente, tanquam rem sacram servamus? *Felix* enim vere de sapientium virorum sententia,

— cui iuvenescit equus, puerique ministrant,

Nam fert aetatem molliter ille senex,

Qui pueris carus.

Ac Socraticam quidem disciplinam, & splendidum illud virtutis tribunal, Delphici tripodes honorarunt: veritatis enim

ἐτιμήθη. χρησμὸν γὰρ ἀληθείας ὁ Πύθιος ἐθέσπισεν, ἀνδρῶν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος, ὃς ἅμα τοῖς ἄλλοις μαθήμασιν, ἐξ ὧν τὸν βίον ὥνησε, καὶ τὸ παιδευαστεῖν ὡς μάλιστα ὠφελοῦν προσήκατο. Δεῖ δὲ τῶν νέων ἔρᾶν 49 ὡς Ἀλκιβιάδου Σωκράτης, ὃς, ὑπὸ μιᾷ χλαμύδι, πατρὸς ὕπνου ἐκοιμήθη. καὶ ἔγωγε τὸ Καλλιμάχειον ἐπὶ τέλει τῶν λόγων ἥδιστα προσθεῖην ἀν' ἅπασι κήρυγμα·

Αἶθε γὰρ ὦ κούροις ἐπ' ὄμματα λίχνα φέροντες,

Ἐρχιος ὡς ὑμῖν ὤρισε παιδοφιλεῖν,

Ὡδὲ νέων ἐράοιτε, πόλιν κεῦανδρον ἔχοιτε.

ταῦτ' εἰδότες, ὦ νεανίαί, σωφρόνως παισὶν ἀγαθοῖς πρόστιτε, μηδὲ ὀλίγης τέρψεως εἵνεκα, τὴν μακρὰν ἐκχέοντες εὐνοίαν, ἄχρι τῆς ἀκμῆς πλαστὰ τὰ τοῦ Φιλεῖν πάθῃ προβάλλεσθε· τὸν δ' οὐράνιον ἔρωτα προσκυνούντες, εἰς γῆρας ἀπὸ παίδων βέβαια τηρεῖτε τὰ πάθῃ. τοῖς γὰρ οὕτω Φιλοῦσιν, ἥδιστος μὲν ὁ τοῦ ζῆν χρόνος,

oraculum fudit Pythius, excellit omnes mente Socrates viros, qui cum reliqua disciplina, qua vitam iuvit, etiam puerorum amorem, tanquam rem maxime utilem, adsciverat. Oportet autem amare iuvenes, ut Alcibiadem Socrates, qui, sub eadem chlamyde, patris somnum dormivit. Atque ego Callimachium illud ad omnes praeconium in fine orationis lubens posuerim,

Vos, o qui pueros oculo patrante voratis,

Erchius ut teneros iussit amare mares,

Sic pueros petitote; virisque implebitis urbem.

Haec cum sciatis, iuvenes, modeste ad bonos pueros accedite, neque parvae voluptatis causa longam benevolentiam effundentes, usque ad maturam aetatem, fictos amoris affectus obtentui libidinis habete. Sed, coelesti illo invocato Amore, in senectutem a pueris inde stabiles servate affectus. Qui enim ita amant, illis suavissimum vivendi

οὐδεμίας ἀπρεποῦς συνειδήσεως παροικούσης. αἰοῖσθαι δὲ
 μετὰ θάνατον εἰς πάντας ἐκφοιτῶσι κληδόνες. εἰ δὲ δεῖ
 φιλοσόφων πᾶσι πιστεύειν, αἰθὴρ μετὰ γῆν ἐκδέχεται
 τοὺς ταῦτα ζηλοῦντας. εἰς δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες,
 50 ἔχουσι τῆς ἀρετῆς γέρας, τὸ ἄφθαρτον. Τοιαῦτα τοῦ
 Καλλικρατίδου σφόδρα νεανικῶς σεμνολογησαμένου,
 Χαρικλέα μὲν ἐκ δευτέρου λέγειν πειρώμενον ἐπέσχον·
 ὥρα γὰρ ἦν ἐπὶ ναῦν κατιέναι. δεομένων δ' ὅ, τι φρονοίην
 ἀποφῆναι, δι' ὀλίγου τοὺς ἑκατέρου λόγους ἀριθμη-
 σάμενος, Οὐκ ἐξ ὑπογυίου, Φημί, καὶ παρημελημένως,
 ὑμῖν, ὧ ἑταῖροι, τὰ τῶν λόγων ἔοικεν ἀπεσχεδιάσθαι·
 διηνεκοῦς δὲ, καὶ, νῆ Δί', ἐρρωμένης φροντίδος ἐναργῆ
 ταῦτ' ἐστὶν ἰχνη. σχεδὸν γὰρ οὐδὲν ἐστίν, ὅ, τι τῶν λεκτέων
 εἰπεῖν ἐτέρῳ δύνασθαι παρήκατε. καὶ πολλὰ μὲν ἢ τῶν
 πραγμάτων ἐμπειρία, πλείων δ' ἢ τῶν λόγων δεινότης,
 ὥστ' ἔγωγε ἂν εὐξαίμην, εἴπερ ἦν ἐν δυνατῶ, γενέσθαι Θη-

16 Θηραμένης) Ἀθηναῖος ῥήτωρ, ἐπικαλεῖτο Κόβορος. V.
 μαθητὴς Προδίκου τοῦ Κεῖου. ὅς Θηραμένης) Iste vir fuit πατρὸς

tempus, turpi nulla conscientia in animo habitante; nobilis
 autem post mortem ad omnes fama exit. Si vero fides ha-
 benda philosophorum filiis, aether post terram excipit hos,
 qui his rebus studuerunt; atque, ad vitam meliorem mor-
 tui, praemium virtutis habent immortalitatem. Ista Calli-
 cratides iuvenili quodam ardore & gravi oratione cum pro-
 tulisset, Chariclen, dicere volentem denuo, repressi, quod
 tempus erat descendendi ad navim. Rogantibus autem, ut,
 quid sentirem, pronuntiare vellem, perpensa paulum utrius-
 que oratione, *Non ex tempore*, inquam, & *negligenter*, so-
 dales, orationem quisque suam videmini deproperasse; sed perpe-
 tuae profecto & robustae cogitationis aperta haec sunt vestigia.
Vix enim quidquam est eorum, quae dici hic debent, quod dicen-
dum alteri reliqueritis, ac cum multa rerum peritia eminuisset, tum
maior etiam vis verborum. Itaque optaverim, Theramenes, si fieri

ραμένης ἐκεῖνος ὁ Κόθορνος, ἢ ἄμφω νενικηκότες, ἐξίστα
βαδίζοιτε. πλὴν ἐπειδὴ περ ἀνήσειν οὐκ εἴοικατε, καὶ αὐ-
τὸς ἐν τῷ μεταξὺ πλῶ, περὶ τῶν αὐτῶν οὐ κέρρικα διο-
χλεῖσθαι, τὸ μάλιστα παραστὰν εἶναί μοι δίκαιον, ἀπο-
Φανοῦμαι. Γάμοι μὲν ἀνθρώποις βιωφελὲς πρᾶγμα, 51
καὶ μακάριον, ὅποτεν εὐτυχῶνται παιδικούς δ' ἔρωτας,
ὅσοι Φιλίας ἀγνὰ δίκαια προμνῶνται, μόνης Φιλοσο-
φίας ἔργον ἡγοῦμαι. διὸ δὴ γαμητέον μὲν ἅπασι, παιδ-
εραστῆν δὲ ἐφείσθω μόνοις Φιλοσόφοις. ἥκιστα γὰρ ἐν
γυναιξὶν ὀλόκληρος ἀρετὴ φύεται. καὶ σὺ δ', ὦ Χαρί-
κλεις, μηδὲν ἀχθεσθῆς, εἰ ταῖς Ἀθήναις ἢ Κόρινθος εἴ-
ξει. Καὶ γὰρ μὲν ὑπ' αἰδοῦς συντόμῳ λόγῳ τὴν κρίσιν ἐπι- 52
σπεύσας, ἐξανέστην· ἑώρων γὰρ ὑπερκατηφῆ τὸν Χαρί-

γος καὶ πρὸς τοὺς καιροὺς μεταβαλ-
όμενος. Χίοι γὰρ καὶ Χίοι inter
se belligerabant: quando igitur
apud Chios erat Theramenes,
Chium se dicebat: cum apud Cios,
Cium. Erat autem revera Χίος.
Hic etiam διὰ τὸ εὐμετάβολον αὐ-
τοῦ ἱκαλεῖτο κόθορνος: est enim co-
thurnus alterutro pedum aptus,
tragicum calceamentum. G.

10 Καὶ σὺ δ' ὦ Χαρίκλεις· ἢ ὅτι
Χαρίκλεις μὲν Κόρινθος, Ἀθηναῖος
δὲ Καλλικρατίδας, ὃ τὴν νικῆσαν ὁ
δαιτυντὴς οὕτως ἵκειται. ἢ ὡς τῆς Κο-
ρίνθου μὲν ἀνακειμένης Ἀφροδίτῃ.
διὸ καὶ πολλὰ ἐν Κόρινθῳ ἡ γυναι-
κεία μίξις. Ἀθηνᾶν δὲ παιδεραστία
κομῶνταν. ἢ τοι τῇ κατὰ φιλοσοφίαν
καὶ σώφρονι, ἢ τῇ τῷ ὅτι μιὰ
καὶ διαβεβλημένη. V.

posset, ille cothurnus esse, ut victores ambo aequo pede incederetis.
Verum enimvero quandoquidem remissuri non videmini, & ipse
inter navigandum de iisdem rebus flagitari non decrevi; id, quod
maxime in praesens mihi iustum esse videtur, pronuntiabo. Nuptiae
quidem res vitae hominum utilissima, & beata, quoties felices sunt.
Masculos autem amores, quoties casta amicitiae iura illos conci-
liant, solius opus philosophiae arbitror. Propterea nuptiae contra-
hendae omnibus, pueros autem amare solis concedatur philoso-
phis: minime enim perfecta in mulieribus virtus exsistit. Tu vero,
Charicles, non gravabere, si Athenis Corinthus cesserit. Atque
ego prae pudore concisa oratione festinanter iudicium cum
expediissem, surrexi. Videbam enim demisso supra modum

κλέα, παραμικρὸν ὡς θανάτου κατάκριτον· ὁ δ' Ἀθη-
ναῖος, ἰλαρῶ τῷ προσώπῳ Φαιδρὸς ἀναπηδήσας, προήει
σφόδρα σοβαρῶς. εἶκασεν ἂν τις αὐτὸν ἐν Σαλαμῖνι
Πέρσας κατανεναυμαχηκέναι. καὶ τοῦτό γε τῆς κρίσεως
ἀπωνάμην, λαμπρότερον ἡμᾶς ἐστιάσαντος αὐτοῦ τὰ-
πινίκια· καὶ γὰρ ἦν ἄλλως τῷ βίῳ μεγαλοφρονέστερος.
ἡσυχῇ δὲ καὶ τὸν Χαρικλέα παρηγορησάμην ἐπὶ τῇ δει-
νότητι τῶν λόγων, συνεχές ὑπερβαυμάζων, ὅτι δυσχερε-
53 στέρῳ μέρει δυνατῶς συνηγόρησεν. Ἄλλ' ἡ μὲν ἐν Κνίδῳ
διατριβή, καὶ τὰ παρὰ τῇ θεῷ λαληθέντα, σπουδῇ
ἰλαρὰν ἅμα, καὶ παιδιὰν εὐμουσον ἐσχηκότα, τῇ δέ πῃ
διεκρίθη. σὺ δέ, ὦ Θεόμνηστε, ὁ τὴν ἑωλον ἡμῶν ἐκκα-
λεσάμενος μνήμην, εἰ δικαστὴς τότε ἦσθα, πῶς ἂν
ἀπεφώνω;

ΘΕΟΜΝ. Μελιτίδην ἢ Κόροιβον οἶε με, πρὸς θεῶν,
ἵνα τοῖς ὑπὸ σοῦ δικαίως κριθεῖσιν ἐναντίαν φέρω ψῆφον;

II Τῇ δέ πῃ) Τοῦτον τὸν τρόπον. V.

vultu Chariclem, quasi tantum non capitis damnatus esset.
Atheniensis vero hilari gestu laetus exultans, iactabundo
valde incessu progrediebatur: putares navali ad Salamina
proelio Perfās ab illo superatos. Atque hunc certe iudicii
mei fructum habui, quod splendidius nos, tanquam trium-
phali coena exceperit. Erat enim alioquin etiam in victu ma-
gnificentior. Submissa autem voce Chariclem etiam subinde
consolabar, vi dicendi *illius commemorata*, perpetuo vehe-
menter admirari me dicens, quam potenter difficiliore par-
tes tuitus fuisset. Sed illa in Cnido commoratio, & habiti
in Deae sacro sermones, qui laetum simul studium, & eru-
ditum lusum habuerant, hoc fere modo expetivere. At tu,
Theomneste, qui antiquam illam nobis memoriam evoca-
sti, si tum iudex fuisses, quid pronuntiaturus eras?

Theomn. Adeone Melitiden aut Coroebum, medius fidius,
me arbitraris, ut iuste a te iudicatis contrariam feram sen-

ὅς ὑπ' ἄκρας ἡδονῆς τῶν λεγομένων διατρίβειν ἐν τῇ Κνίδῳ ὤομην, ὀλίγου τὸ βραχὺ τοῦτο δαμάτιον αὐτὸν ἡγούμενος εἶναι τὸν νεῶν ἐκεῖνον. ὅμως δ' οὖν (οὐδὲν γὰρ ἀπρεπές ἐν ἐορτῇ λέγεσθαι, πᾶς δὲ γέλως καὶ περιέργος ἢ, πατηγυρίζειν δοκεῖ) τοὺς ἄγαν ὑπὸ τοῦ παιδεραστοῦ κατωφρυωμένους λόγους ἐθαύμαζον μὲν ἐπὶ τῇ σεμνότητι, πλὴν οὐ πάνυ θυμῆρες ὤομην, ἐφ' ἡβῶ παιδί συνδιημερεύοντα, Τανταλείους δίκας ὑποφέρειν, καὶ τοῖς ὅμμασι τοῦ κάλλους μονονουχὶ προσκλύζοντας, ἔξον ἀρυσασθαι, διψῆν ὑπομένειν. οὐ γὰρ ἀπόχρη τὸ θεωρεῖν ἐρώμενον, οὐδ' ἀπαντικρὺ καθημένου καὶ λαλοῦντος ἀκούειν, ἀλλ' ὥσπερ ἡδονῆς κλίμακα συμπηξάμενος ἔρως, πρῶτον ἔχει βαθμὸν ὄψεως, ἵνα ἴδῃ, καὶ θεάσῃται, ποθεῖ προσάγων ἐφάψασθαι. δι' ἄκρων γοῦν δακτύλων καὶ μόνον θίγει, τὰ τῆς ἀπολαύσεως εἰς ἅπαν

6 Κατωφρυώμετος) Ὁφρῦσι μετῴητος. V.

tentiam? qui prae summa iucunditate eorum, quae dicebantur, in Cnido versari mihi viderer, ut parum abesset, quin parvulam hanc domunculam ipsum illud esse templum putarem. Verumtamen (nihil enim non decens est hoc die festo dicere, cum risus omnis, etiam si forte nimius, ad celebrationem pertinere videatur) orationem illam puerorum amatoris, nimio quasi supercilio elatam, gravitatis causa admirabar equidem: verum illud parum videbatur ad animi voluptatem pertinere, aliquem totos dies versantem cum puero pubertati propinquo, Tantaleas poenas sustinere, cumque pulchritudo tantum non alluat oculos, cum hauriendi sit copia, tolerare tamen sitim. Neque enim satis est videre, quem ames, neque ex adverso sedentem & loquentem audire, sed velut scalas quasdam voluptatis fabricans amor primum habet gradum visus, uti spectet: & ubi contemplatus est, cupit admoto corpore attingere: si enim vel summis tantum digitis attigerit, totum corpus fru-

διαθεῖ τὸ σῶμα. τυχῶν δ' εὐμαρῶς τούτου, τρίτην πεί-
 ραν ἐπάγει Φιλήματος, οὐκ εὐθὺ περιέργον, ἀλλ' ἡρέ-
 μα χεῖλη προσεγγίσας χεῖλεσιν, ἀ πρὶν ἢ ψαῦσαι τε-
 λείως ἀπέστη, μηδὲν ὑπονοίας ἵχνος καταλιπών. εἴτα
 πρὸς τὸ παρῆκον ἀρμοζόμενος, αἰὲ λπαρεστέροις μὲν
 ἀσπάσμασιν ἐντέτηκεν, ἔσθ' ὅτε καὶ διαστελλῶν ἡσυχῇ
 τὸ στόμα. τῶν δὲ χειρῶν οὐδεμίαν παρήσιν ἀργήν· αἱ γὰρ
 Φανεραὶ τῶν αἰσθητῶν συμπεριπλοκαὶ τὴν ἡδονὴν συν-
 ἀπτουσιν. ἢ λαβρίως ὑγρῶς ἢ δεξιὰ κατὰ κόλπου δῦσα,
 μαστοὺς βραχὺ τὴν φύσιν ὑπεροιδῶντας πῖεζαι. καὶ
 σφριγῶσης γαστρὸς ἀμφιλαφεὶς τοῖς δακτύλοις ἐπι-
 δράττεται ὁμαλῶς. μετὰ τοῦτο καὶ πρωτόχουον ἄνθος
 ἤβης. καὶ τί τᾶρρητ' ἀναμετρήσασθαι με δεῖ; τοσαύτης
 τυχῶν ἐξουσίας ὁ ἔρως, θερμότερου τινὸς ἀπτεται πρᾶγ-
 ματος· εἴτ' ἀπὸ μηρῶν προοιμιασάμενος, κατὰ τὸν κα-
 54 μικόν, αὐτὸ ἐπάταξεν. Ἐμοὶ μὲν οὕτω παιδεραστεῖν γέ-

16 Ἐμοὶ μὲν) Μόγεις ποτὶ, μισρὶ καὶ ἐπάρατε, τὸ σαντοῦ ἐξεῖπας.
 ἐξώλης καὶ προώλης ἀπόλοιτο. Μ.

Etus ille percurrit. Hoc ubi facile confectus est, tertio ten-
 tat osculum, non statim curiosum illud, sed placide labia
 admovens labiis, quae prius etiam quam plane se conti-
 gerint, desistit, nullo suspicionis relicto vestigio. Deinde
 concedenti se accommodans, longioribus semper amplexi-
 bus quasi illiquefcit, interdum etiam placide os diducens,
 nullamque manum otiosam esse patitur; cum manifestae
 illae sensibilibus partium complexiones voluptatem conglu-
 tint. Aut igitur latenter lubrico lapsu dextra sinum sub-
 iens, mamillas premit paulum ultra naturam tumentes,
 & duriusculi ventris rotunditatem digitis molliter percurrit,
 post haec etiam primae lanuginis in pube florem. Et quid
 arcana illa oportet remetiri? Tantam nactus opportunita-
 tem amor, calidius quoddam opus occipit: deinde a femi-
 nibus exorsus, illa, ut ait Comicus, percutit. Mihi quidem

νοίτο. μετεωρολέσχει δέ, καὶ ὅσοι τὴν Φιλοσοφίας ὀφρῦν
ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους ὑπερήρκασι, σεμνῶν ὀνομά-
των κομψεύμασι τοὺς ἀμαθεῖς ποιμαίνετωσαν· ἐρωτικὸς
γὰρ ἦν, εἴ τις περ, καὶ ὁ Σωκράτης, καὶ ὑπὸ μίαν Ἀλ-
κιβιάδης αὐτῷ χλανίδα κλιθεῖς, οὐκ ἀπλῆξ ἀνέστη.
καὶ μὴ θαυμάσης, οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλ-
λέως ἠγαπάτο, μέχρι τοῦ κατ' ἀντικρὺ καθεζεσθαι,

Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν αἰείδων.

ἀλλ' ἦν καὶ τῆς ἐκείνων Φιλίας μεσίτις ἡδονή. στένων
γούν Ἀχιλλεὺς τὸν Πατρόκλου θάνατον, ἀταμιεύτω
πάθει πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀπερράγη,

Μηρῶν τε τῶν σῶν εὐσεβῆς ὁμιλία Καλλίων.

τούς γε μὴν ὀνομαζομένους παρ' Ἑλλήσι κωμαστὰς,
οὐδὲν ἄλλ' ἢ δήλους ἐραστὰς νομίζω. τάχα Φήσει τις
αἰσχρὰ ταῦτ' εἶναι λέγεσθαι, πλὴν ἀληθῆ γε, νῆ τὴν
Κνιδίαν Ἀφροδίτην.

hoc modo amare pueros contingat. Sublimes illi nugato-
res autem, & quotquot philosophiae supercilium ultra ipsa
tempora sustulere, honestorum verborum phaleris imperi-
tos pascant. Amator erat, si quisquam, Socrates: sub ea-
dem cum illo laena iacens Alcibiades, non sine plaga sur-
rexit. Nec mireris. Neque enim Patroclus ab Achille eate-
nus tantum amatus est, ut e regione federet,

Aeacidi intentus, dum cesset fundere carmen:

sed erat ipsorum etiam amicitiae pararia voluptas. Gemens
ergo Patrocli mortem Achilles, affectu parum custodito in
verum erupit,

Femorum tuorum sancta consuetudo pulchrior!

Hos equidem, qui apud Graecos Comissatores vocantur,
nihil aliud quam professos amatores arbitror. Dixerit forte
aliquis, turpia haec esse dictu: at vera quidem sunt, per
Cnidiam Venerem.

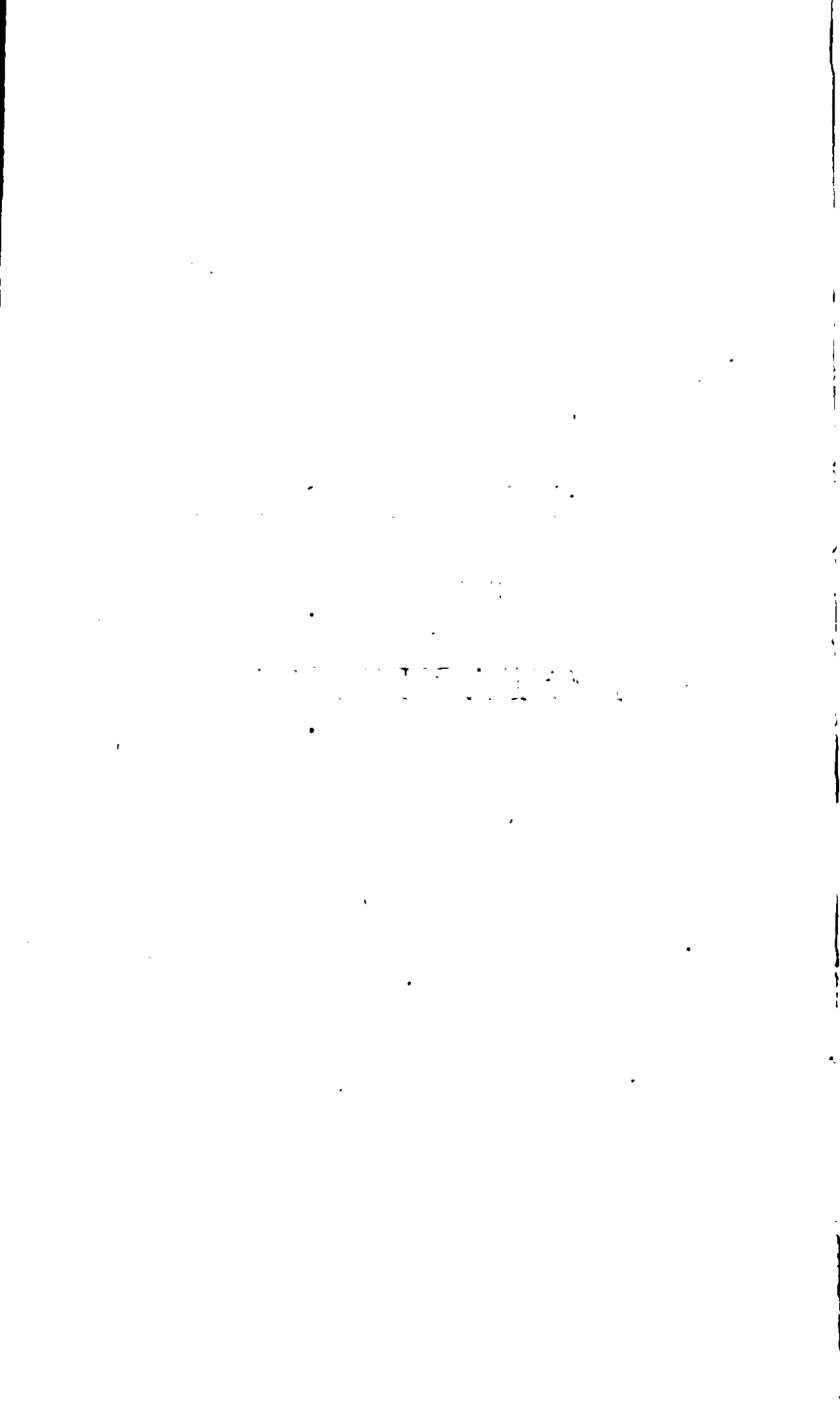
ΛΥΚ. Οὐτ' ἀνέξομαί σου, Φίλε Θεόμνηστε, ἄλλη ἀρχὴν καταβαλλομένου τρίτων λόγων, ἧς ἀκούειν ἐν ἑορτῇ μόνον εἰκός ἐστι· τᾶλλα δὲ, τῶν ἐμῶν ὠτῶν πόρῳ ἀποικιεῖν. ἀφόμενοι δὲ τοῦ παρέλκειν πλείω χρόνον, εἰς ἀγορὰν ἐξίωμεν. ἥδη γὰρ εἰκός ἐστιν, ὑφάπτεσθαι τῷ θεῷ τὴν πυράν. ἔστι δ' οὐκ ἀτερπὴς ἡ θέα, τῶν ἐν Οἴτῃ παθῶν ὑπομιμνήσκουσα τοὺς παρόντας.

Lyc. Non feram te, care Theomnefte, aliud tertiae orationis quasi fundamentum iacentem, cuius initium tantum festo die audire fas est, reliqua vero procul ab auribus meis ablegare. Omissa autem longiore in iis, quae nihil ad rem faciunt, mora, in forum prodeamus. Iam enim convenit rogum Deo accendere: nec iniucundum spectaculum, eorum, quae in Oeta Deo usu venere, praesentes admonens.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN ABDICATUM.

*Pag. 1. l. 3. 'Εξέμαθε) ἔμαθε C. l. 10. 'Αποκηρύττεται) ἀπει-
 ζῶν ἀποκηρ. vult Iensius. Nihil vero a vulgata abeunt edd. &
 C. Pag. 2. l. 5. Τοῦτο τὸ τοῦ π.) Sic Fl. Τὸ τοῦ π. reliquae edd.
 omisso τοῦτο. ead. ἱασαίμην) Sic I. P. H. &c. quibus adstipu-
 latur P. ἱασάμην Ex. Fl. l. 13. Τῆς) Ita bene P. B. 2. Fr. S. A.
 Τοῖς male I. Ald. Fl. H. l. 15. Βοήθειαν) τὴν βοήθ. H. 2. Pag. 3.
 l. 6. Ὑπουργεῖν) Sic I. H. &c. Ὑποργ. P. ead. Καὶ) Compa-
 ret in I. H. P. aliisque; abest a Fl. l. 13. Ἀπολογησόμεαι) ἀπο-
 λύσομαι marg. A. i W. Pag. 4. l. 7. Ἡδὴ) Sic I. Pell. Μὴ δὲ
 edd. priores. Μὰ Δι' Marci. ead. Καθεστῆκός) Sic edd. I. Fl.
 H. P. &c. Καθεκός) P. l. 17. Προθυμία) προμηθεῖα Fl. & L.
 Sed cum vulgata nostra faciunt I. H. & Cod. P. Pag. 5. l. 4.
 Φιλοκρινούτων) φυλοκρ. male Fl. l. 18. Φιλοκρινόντων, pro φι-
 λοκρινούτων editum erat, errore orto a simili sono sequentis
 verbi διακρινόντων; quare id mutavi. Reuχ. Pag. 6. l. 5. Ἐν-
 ἔχον) ἐνέχον male I. sola. Pag. 7. l. 4. Δὴ) Sic cum reliquis
 etiam I. Fl. H. Δὲ rectius marg. A. i W. l. 7. Μελλήσας) με-
 λήσας edd. priores, demta S. l. 12. Εὐφραίνε μὲν) Erfic habe-
 re I. Fl. cum H. notat Solanus. Pag. 8. l. 4. Παρεφύλαξα)
 Hanc edd. lectionem firmat Cod. P. Παρεφύλακτο enim male
 Fl. l. 7. Ἐξενίκησε) Constantem hanc esse lectionem notat
 Solan. l. 9. Καὶ) Ita restitutum ex P. Κοινὴν enim edd. aequae
 ac Ex. l. 15. Ὀκτερεῖ) ὠκτηρῶ L. ead. Ἀξίαν οὐσαν) ἀξιούσαν
 marg. A. i W. Pag. 9. l. 4. Ὡστο) ὠῖστο Fl. l. 8. Ἠττάσθαι)
 Sic I. Fl. H. P. &c. Ἠττήσθαι L. l. 11. Πάσχει) Ita P. cum
 edd. plerisque. Πάσχειν Fl. Pag. 10. l. 10. Καὶ) Id adesse
 etiam in Fl. I. & H. notat Solanus, qui eandem constantiam in
 duobus versibus sequent. quoque observat. Pag. 11. l. 3. Ἐφ'
 ᾧ) ἐφ' ᾧ Ex. Fl. At vulgatam edd. lect. firmat Cod. P. l. 5.
 Καὶ) Deerat in Ald. Sed adscriptum margini. In aliis autem
 edd. aderat. Pag. 12. l. 7. Ὅτε) Pell. An non melius ὅτι; l. 9.
 Ὑφ' αὐτοῦ) Sic praeter alias etiam I. Fl. H. P. l. 16. Ἀνάγε-
 Lucian. Vol. V.*

σδαι) *συνάγεσθαι* marg. *A. 1. Pag. 13. l. 4. Διαλλάττοντας*) Sic quoque habere *Fl. H. & S.* notat Solanus. Habent & *I. P. Fr.* nec dubito, quin reliquae. *ead. Γεγένηκας*) Recte sic *P. S. Γεγένηκας I. Ald. H. Fl. l. 6. Τότε*) Hanc esse constantem lectionem observat Solanus. *l. 14. Προδεδραπνημένη*) Sic dedi ex marg. *A. 1 IV. Προσδεδραπ.* enim edd. priores. *Pag. 14. l. 4. Τούτους*) Ita *Ald. I. H. Fl. P. Τούτοις P. l. 7. 'Ανείληφας*) *ἀννληφας* male *I. Ald. Fl. H. B. 2. Correx*it *S. l. 13. Παρητησώ*) Sic bene *I. Ald. P. H. Παραιτήσω* male *Fl. Pag. 15. l. 3. Μη*) Deerat in edd. excepta *I.* Addidit etiam marg. *A. 1. IV. l. 5. Αὐ*) *πάλιν* marg. *A. 1 IV. l. 13. Τούτῳ*) *τούτον* *L.* Nil mut. edd. *l. 15. Οἷον ὄντα*) *ὄντινα* *L. & marg. A. 1 IV. Pag. 16. l. 11. 'Εφ' ὅθεν*) Sic *Ald. I. H. Fl. S. & Ex. 'Εφ' ὅθεν* *P. l. 12. Μη*) Abest a *Fl.* Ceterae habent. *l. 13. Δ' οὐ*) *δὲ οὐ* marg. *A. 1 IV. Pag. 17. l. 9. Μοι*) *μη* *I.* male. *Μοι Ald. Fl. H. P. &c. l. 12. 'Ον*) *ὅς* *Ex. Fl. 'Ον P.* cum edd. *Pag. 18. l. 7. Σωφρονίσαντα*) Ita restitui ex *Cod. L. Σωφρονίσαντα* enim vulgo edd. *l. 14. Τυγχάνοι*) Sic restitutum ex *P. & L. Τυγχάνει* edd. priores. *l. 15. 'Ος*) Deest in *Fl. Pag. 19. l. 2. Μείζον*) Sic *I. Fl. P. Μείζω* marg. *A. 1 IV. l. 5. Οὐ*) *οὐ* male *I. l. 8. 'Εμαντοῦ*) *ἐμαντῶ* marg. *A. 1 IV. l. 16. Πάθους*) Sic recte *Cod. L. Πατρός* edd. omnes & cett. *Codd.* male. *Pag. 20. l. 15. 'Απερ*) *ὥσπερ* *P. Vulgat.* servant edd. *l. Fl. H. P. &c. Pag. 21. l. 2. Γούν*) Sic edd. vet. & recentiores. *Γάρ L. ead. Ποίησωμεν*) Hoc edd. constanter tuentur. *Οἰήσωμεν* *Marc. l. 5. 'Ανέτρεξε*) *ἀνεπτόδισι* marg. *A. 1 IV. l. 13. Εἰ*) Et haec est constans lectio. Sed *δ* legendum adscriptit Solan. *l. 17. Δίκαια*) Deest in *P.* Adest in edd. *Pag. 22. l. 8. Γεγεννημένων*) *γεγεννημ.* *I. Pell.* punctum post *πολὺν* habet, & *πὼς οὖν οὐχ οὕτω.* *Pag. 23. l. 13. Πρὸς τῶ*) *πρὸς τὸ Fl.* Sed vulgatae cett. edd. lectioni assentitur *P. Pag. 24. l. 10. Συγχαρήσωμεν*) *συγχορ.* *Fl.* Sed cum vulg. cett. editionum lectione facit *P. l. 11. Νομοθέτης*) *νόμος* marg. *A. 1 IV. l. 14. Τμᾶς*) Recte sic edd. plurimae & *P. Τμῖν* male *Fl. Pag. 25. l. 4. Αἰτιᾶ*) Sic *Marc. Αἷτια* edd. male. *Αἰτιᾶται B. 2. l. 11. Ἀλλὰ σί; ὅτι*) *ἀλλ' ὅτι Fl.* Vulgatam lect. servant ceterae, cum *P. Cod. Pag. 26. l. 4. Καλεύεις*) *Ex P.* est. Nam abest ab edd. *Καλεύεις* tamen etiam marg. *A. 1 IV. l. 6. Τοιαῦτα*) Sic in marg. *Ald.* correctum, cum *τοῖτα* tantum typis editum esset. Quod ideo moneo, ut videamus, optimas edd. mendis typographicis non carere. *l. 10. Γραφεῖ*) Sic sola *Fl.* Ceterae male *γράφειν.* *l. 14. 'Αν*) Deerat in *S.* Aderat in *I. P. &c. Pag. 27. l. 2. Προνομείαν*) Sic edd. vet. & recentt. *Προνομίαν* *Vorff. ead. 'Εχον*)

εἶχεν *I. male. l. 6. Γενέσθαι) γίνεσθαι marg. A. 1. Pag. 28. l. 3. Προνομίας) Sic rursus edd. unanimi consensu. Sed προνομίαις marg. A. 1 W. l. 7. Νυνὶ δὲ) νῦν ἰδε Fl. male. Vulg. tenent cert. edd. cum Cod. P. Pag. 29. l. 1. Μίσος) καὶ μῖσος marg. A. 1 W. l. 4. "Οτ') ὧν Vorst. male. Vulgaram tuentur *I. Fl. B. 2. H. P. S. l. 6. Τοῦ γε) Sic I. Fl. B. 2. P. S. &c. Τότε P. & L. & marg. A. 1. ead. Δυνάμενος) Nihil se varietatis hic reperisse, testatur Solanus. l. 13. Τὸ δουλεύειν) τοῦ δουλ. P. L. & marg. A. 1. l. 14. Προσδεωκότες) Sic edd. omnes & Cod. P. Προσδεωκότας Fl. Προσδεωκότας Gronov. Προσδεωκότες marg. A. 1 W. Pag. 31. l. 5. "Ετι) εἴτι Fl. male. "Ετι cett. & P. l. 7. Γὰρ) Ex *I. & marg. A. 1. restitutum. Deest enim in reliqq. edd. l. 16. ἱᾶσθαι) Et sic habere edd. principes, notat Solan. Pag. 32. l. 4. Ἀναφύσται) Ita restitui ex *I. & L. Ἀναφύσται enim male Fl. Ald. H. B. 2. Fr. P. S. A. ead. Εὐθαλής) Sic recte Ald. B. 2. H. P. S. & P. Εὐσταλής male I. & Fl. l. 14. Διαφορὰν) Ita restitutum ex Cod. P. & B. 2. ac marg. A. 1 W. Διαφθορὰν enim cett. male habebant. Pag. 33. l. 5. Ἐκκείμενα) μᾶλλον ἔκκ. Vorst. l. 11. Τούμῳ) Sic *I. H. P. &c. Τῶν ἐν μέσῳ P. & L. l. 16. Ἐν) Sic P. L. & marg. A. 1 W. "Ον edd. "Ογ. Ex. Fl. & Ald. Pag. 34. l. 15. Γέρονται) γέροντας L. rectius. Sed vulgaram servant edd. optimae omnes. ead. Δέ) καὶ Fl. Pag. 35. l. 5. Ὁργή' κατ') Vid. notas. l. 8. Οὐδὲν) Vorst. οὐδένα. Nihil. mut. edd. l. 11. Μίσει) Sic etiam esse in *I. Fl. & H. notat Solan. Pag. 37. l. 3. Πώποτε) Ita etiam exstare in I. H. B. 2. & Fl. notat Solan. l. 4. Ὑπομιμνήσκεις) In *P. erat ὑπομιμνήσκει. Sed prius habent I. Ald. & reliquae. l. 8. Τοιαῦτ') ταῦτ' Fl.*******

IN PHALARIN PRIOREM.

Pag. 38. l. 2. Δυνάστης) Alii δεσπότης, Coll. Nil mut. *I. Fl. H. P. l. 6. Ἐπέστειλαν) Sic Fl. H. P. Ald. Ἀπέστειλαν I. Ἐπέστειλαν etiam Coll. Sed addunt ταῦτα. l. 10. Τῶν πάντων) πολλῶν, & sine articulo, Coll. l. 11. Ὑμῖν) Sic recte *P. I. H. Fr. Ald. Ἡμῖν male Amst. & S. Ὑμῶν Fl. ead. "Οσφ) Hanc esse constantem lectionem, notat Solan. Pag. 39. l. 10. Ἐπισεικῇ) ἐπισεικῇ τε Coll. l. 13. col. 1. Ἀπακτίσας editum erat; sed hoc merito correxit Solan. l. 21. col. 2. Μάγιστρος) Pars haec posterior Scholii non exstat in *C. Solan. l. 22. col. 1. Ἀλθευτικοῦ) Sic restituit Solan. ex G. & C. cum ante editum lege-***

retur ἀθλητικοῦ. *ibid.* l. 23. Ἐπισκευασίαν) Et hoc restituit idem ex C. κ enim medium apud Cler. omisum. *ibid.* l. 24. Ἄλλ' οἶον ἀντί) Pro his verbis ἄλλοιόν αὐτ' legitur in C. *Solan.* Pag. 40. l. 8. Ταῦτ' ἐπαινοῦντες) ταῦτα συνεπαινοῦντες Coll. l. 13. Ἀστασίαςτος) Restituit Solan. ex Codd. A. G. L. P. Ἀπαρρησίαςτος enim edd. priores omnes. Sed restitutam lectiōnem etiam confirmat marg. *A. 1 W.* l. 16. col. 1. Ἀττικὸν δὲ) τρόπου δὲ legebatur in editis. Correxuit ex collatione Solanus. *ead.* col. 2. Ἐπήγαγε) Ita dedi ex C. & distinctionem addidi; nam ἐπίγειε misere erat in editis: sed nondum sanata sic omnia credo. *Reitz.* l. 19. col. 2. Κατ') μετ' editum fuerat. Mutavit Solan. ex eodem fonte. Pag. 41. l. 7. Προστώτων) Sic *Fl. l. B. 2. H. Ald. P. S. & A.* l. 10. Περιβολῇ) περιβολαῖς marg. *A. 1.* l. 13. Προῦνθουν) Sic Coll. *Fl. H. P. S.* Προῦνουν *l. l. 16. col. 1.* Ἐσπίσμην) ἡσπασμην edebatur ante. Sed prius ex C. est. Ἐφιλούμην G. pro ἐφιλούμην, quod in V. erat. l. 17. col. 2. Νεολαία) νεολαίη habebant edita. Νεολακία mendose C. Pag. 42. l. 2. Ἐπιπέμψεις) ἐπίπεμψις marg. *A. 1 W.* l. 3. Ἀπειλὴ) Recte sic *P. B. 2. & 1. & S.* Ἀπειλὴ male *l. Ald. Fl. H. l. 5.* Ἐσκοπούμην) διανοούμην P. Prius servant *l. Fl. H. P.* aliaeque. l. 6. Πάυσαιτο) πείσαιτο Vorst. Nil mut. *l. Fl. B. 2. P.* Pag. 43. l. 1. Ἀποστάσεις) Alii ἀποστασίας Coll. *ead.* Ἐσκοποῦντο) ἐπεσκοποῦντο Coll. l. 13. Ἀφυλάκτως) Sic edd. quas vidi, omnes. l. 22. col. 1. Ἐπορίζοντο) ἐπονίζοντο antea legebatur. Merito emendavit Solan. Pag. 44. l. 7. Γυμνὴν) Constans & proba lectio. Γυμνὸν vult Gronov. l. 19. col. 2. Μεταστολάμενος) μεταστολάμενος erat in editis; sed correxit Solanus. Pag. 45. l. 8. Α συνελόντες ad οἷς nil variare edd. & Coll. notat Solan. l. 12. Ριπτούμενον) Alii ῥηγνύμενον, Coll. l. 14. Ὑμῶν) Sic recte P. marg. *A. 1. S. & L.* Ἡμῶν male *l. Ald. Fl. H. P.* Pag. 46. l. 3. Πάνυ πόρρω) πόρρω πάνυ, Coll. l. 5. Καταγελάσαςδε) γελάσαςδε tantum *Ald. Fl. H. B. 2. P. S.* Καταγελάσαςδε *l.* unde iam καταγελάσαςδε fecimus. *ead.* Ὑμῶν) ἡμῶν male rursus *l.* Ceterae recte Ὑμῶν. l. 11. Ὁμοίως) ὅμως legi iubet Solan. *ead.* Ἐξ ἅπαντος) Pell. Forte ἀπαξ ἅπαντας. Ita consignavit idem, sed ἀπαξ ἅπαντας voluit. l. 19. col. 2. Τὸ) πᾶν Exc. G. Omittunt C. l. 21. col. 1. Ἀνεκίται) Ed. Cler. male ἀνεκίται. *ead.* col. 2. Πιττακού) Πιπτακού male edit. Clerici. Pag. 47. l. 2. Ὡς *l.* sola, & marg. *A. 1 W.* l. 16. col. 1. Πρηνέως) Πρανέως Ex. G. Prienei C. *ibid.* Πλείονες) πλείονες G. Πλείονες κακοὶ C. *ibid.* l. 17. Ἐγγύη) ἐγγύα C. Pag. 48. l. 2. Εἰς τὰ τ. ἑ.) Nihil hic mutare Coll. & edd. primarias notat So-

Ianus. *l. 5. Δέ, τίνα*) Et sic eadem edd. *Δέ τίνα P. Pag. 49. l. 13. Καὶ εἰ φιλ.*) Et sic habere Coll. cum edd. notat Solanus. *l. 15. Σκοπούς*) *κατασκόπους* marg. *A. i IV. Pag. 50. l. 13. Περίλαος*) Sic edd. quas consului omnes, *l. Ald. Fl. B. 2. H. P. S. Πέρillos* tamen adscriptit margini Solanus. *Pag. 51. l. 6. Περίλαος*) Hic vero nihil adscriptit idem. Sed neque hic edd. variare invenio, neque postea, ubi idem nomen recurrit. *l. 12. Ὑποκαίειν καλεῖσιν*) Et sic *Fl.* habere cum *l.* notat idem. *l. 15. Μυκήσται*) Sic *B. 2. P. & S.* recte. *Μυκήσται* male *l. H. Fl. Ald. l. 17. Καταυλούμενοι*) *καταλούμ.* male sola *B. 3. Pag. 54. l. 6. Προσήσσαι*) Sic *l. H. Fl. P. & c. Προσέσσαι P. L. & marg. A. i IV.*

IN PHALARIN ALTERUM.

Pag. 55. l. 9. col. 1. Πρόξενος) Scholium hoc in impress. corruptissimum, MSS. Codd. ope nitiori suo, si ultima excipias, reddidimus. *Solan. ead. col. 2. Πολιτικὸν πολιτικούς C. l. 12. col. 1. Ἀστούξενος*) *ἀστούξενος C.* hic & in sequentibus. *ead. col. 2. Παραδόσεως τυρούνας*) Sic *C. Παραδόχης τυχόντας* misere in editis. *π. τυρούνας V. l. 13. col. 2. Κάν πολὺ ταῖς πατρίσιν*) Et hoc ex *C.* est. *Πολλοὶ ταῖς πατράσιν G. Πολλοὶ ταῖς πράξεσιν V.* Unde *πολιτικαῖς πράξεσιν* fecerant editores priores. *l. 15. col. 1. Ἐνὶ ἰδίων ἐνὶ ξένος C.* recte, & sic dedi pro *ἰδίων ξένος*, quod in vulgato erat. *Ἰδίων — ξένος G. Solan. ibid. l. 18. Ἡθός*) An ἦθος; *Reitz. ibid. Οἱ μάντοι νεώτεροι*) Sic ex *C.* restitutum. *Οἱ ἕτεροι V.* Lacuna est in *G. ead. col. 2. Προσδέχονται*) *προσδέχεται* ante legebatur. Mutavit Solanus ex *C.* item *ἑτέρας* ex eodem, cum *ἄτερας* in editis esset. *l. 20. col. 1. Τισὶ γενομένους*) *οἱ γίνονται* in ed. *Cler.* erat. Sed hoc & alia permulta, quibus enumerandis non morabor lectorem, restituit Solan. ex Coll. Codicum. *ibid. l. 21. Ἀπὸ τοῦ*) Haec verba in *C.* non exstant. Sed retinenda sunt. *Solan. ibid. l. 23. Τῶν κ. & c.*) Lacunas ed. *Amst.* ex Coll. supplevit idem, integer enim versus deerat. *l. 25. col. 2. Οὐς ἐν οἰκίᾳ*) Lacuna hic est in *Exc. G. & V. l. 26. col. 1. Καταχρ.*) Et hic lacuna erat in ed. *Cler.* pro qua *καχρημένων τῇ κρίσει* est in *Coll. Pag. 56. l. 6. Δημιουργός*) Deest in *Angl.* Adest in edd. *ead. Προθεῖναι*) *προσθεῖναι* marg. *A. i IV. l. 11. Ὅσω*) Ita restituit ex *L. & marg. A. i. Ὅσον* edd. *Pag. 57. l. 4. Οὐ*) *μὴ* marg. *A. i IV. l. 7. Αὐτὸ*) Sic *Fl. H. P. S. Ald. Αὐτοῦ l. & marg. A. i IV. ead. Ἐμυσάττετο*) *ἡμυσάττ. l.* Prius servant *H. Ald. P. & c. l. 9.*

Εὐδία) Ex Cod. L. Ἀδία marg. A. 1 W. Εὐδία edd. priores. Pag. 58. l. 9. Αὐτοὺς) Sic I. Fl. P. S. Αὐτοὺς P. H. Ald. & B. 2. l. 13. Καὶ τ' ἄλλα) Sic recte L. marg. A. 1. & I. nisi quod τ' ἄλλα circumflectat ubique illa editio. Καὶ ἄλλα tantum edd. reliquae. Pag. 59. l. 11. Ἡμᾶς) Male ὑμᾶς S. P. & Fl. Recte I. H. Ald. ead. Αὐτοὺς) Recte Fl. & S. ipiritu leni. Αὐτοὺς ceterae. l. 13. Ἑλλησιν) Restitutum ex L. & marg. A. 1 W. Deest in edd. prioribus. Pag. 60. l. 10. Φιλοκρινεῖν) Ita edd. unanimiter. Φυλοκρ. Angl. Pag. 61. l. 1. Ἐθῶν) Merito conspirat cum edd. Cod. P. Θεῶν male Fl. sola. l. 13. Αἰεὶ) Sic I. Fl. H. P. Ald. & C. l. 14. Ποιήσωμεν) ποιήσωμεν penult. longa habebant I. Fl. H. P. At recte, quod edidimus, est in P. & B. 2. & marg. A. 1 W. l. 15. Μηδὲ) Al. μὴ δέ. Pag. 62. l. 4. Ἐμπέπλησται) Ita recte P. B. 2. H. Fl. aliaeque. Ἐμπέπλησθαι male I. l. 8. Ἀπορήσωμεν) Bene iam sic I. item H. B. 2. Ald. S. P. & P. Ἀπορήσωμεν Fl. l. 9. Αὐτὸν) αὐτὸν edd. priores. l. 11. Καὶ ὑπὲρ) καὶ μὴ ὑπὲρ Vorst. male. Sic notat Solanus. ead. Ἡ τίνι) ἢ τινι Ex. Fl. At vulgatam edd. lectionem firmat P.

I N A L E X A N D R U M.

Pag. 63. l. 5. Ἐπινολας) Sic I. Fr. S. L. & marg. A. 1. Ἐπινολας B. 2. P. Ald. Fl. H. male. Ἀπονοίας Heinf. l. 9. Εἰς κακίαν) Nihil mutant edd. Ἐν κακία P. & Angl. l. 11. Μέλλοις) Ita esse in I. Fl. H. & B. 2. notat Solanus. Sed & est in Ald. & C. l. 15. col. 2. Ἐξυφην.) Sic emendavit Solanus pro vulgato ἐξυφανάμενος. l. 17. col. 1. Πρὸς ἰσάριθμον) Et hoc ex C. restituit idem. Πρυσάριθμον enim ante legebatur. Pag. 64. l. 3. Ἀμέτροτος) Sic edd. Ἀμύθητος marg. A. 1 W. Ἀμύθητος P. l. 7. Ἐμοῦ) ἑμαντοῦ marg. A. 1. Pag. 65. l. 4. Οὐ Μινύαν) Nil mut. edd. Μυσίαν Palm. l. 17. col. 2. Μινύσιαν) Μινύιον antea male. Vid. Homer. Il. B. Catal. 18, vel 511. Solan. Pag. 66. l. 2. Μαιμηπιδὲς) μαμηπιδὲς P. l. 8. Το) Deerat in Ald. P. Fl. H. S. Aderat in I. l. 14. Ρουτιλλιανῶ) Ρουτιλιανῶ Fl. l. 17. col. 1. Σίλλος) Sic C. Σύλλος V. Σώλλος edita. Solan. l. 18. col. 2. Πονηρία) Ita mutavit Solanus, cum πονηριῶν editum esset. Sed confer & Suidam h. v. Ρεῖτ. Pag. 67. l. 1. Αὐτοῦ) Sic recte B. 2. Αὐτοῦ ceterae. l. 7. Εἰς) Sic Ald. P. H. Πρὸς I. l. 13. Ποικιλοτάτην) ποικιλοτάτην edd. priores. Pag. 68. l. 2. Βουλίσσεως) Ita bene P. B. 2. & marg. A. 1 W. Βολήσσεως male S. A. I. H. Ald. Fl. l. 5. Ἀφελίστατος) Sic P. & edd. optimae. Ἀσφαλίστατος male Ex. Fl. l. 6. Προσῶν) προῶν Ex. Fl. Vulgatam tuetur P. l. 10.

Βουλομένοις) Sic A. P. L. & marg. *A. 1 W.* Δεομένοις edd. priores. *l. 13.* Τοῖς ἐχθροῖς) ἐπὶ τοῖς ἐχθροῖς *Fl. l. 15.* Εὐφυνά) Ita etiam habere *l. Fl. & B. 2.* notat Solan. Sed habet & *H. & c. Pag. 69. l. 4.* Ὠάνος) Ὠάνος Cod. A. & P. Prius edd. constanter. *l. 7.* Αὐτὲς) οὗτος A. P. L. Αὐτὲς edd. vett. *l. 9.* Τυανῆ) Τειανῆ *l. sola. ead.* Πάνυ) τῷ πάνυ Marc. Nihil mut. edd. *l. 15.* Ἐπένοι) ἀπένοι *P. ead. Χρονογράφῳ* Sic *l. H. P. S. Ald. B. 2.* Χορογράφῳ *Fl. Pag. 70. l. 6.* Ἐπεσιτίσαντο) ἀπεσιτ. male *P. Pag. 71. l. 6.* Δυσὶν) δυοῖν *P. Δυσὶν Ald. H. B. 2. Fl. S.* recte. de *l.* vid. nott. *l. 9.* Ἐν) Abest a *Fl.* Adest in aliis. *l. 15.* Ἐς τὰ ἱερὰ) Deest artic. τὰ in *Fl. H. P. S. B. 2.* Adest in *l. l. 17. col. 1.* Δελφούς) Et hic & statim iterum male ἀδελφούς erat in impress. Cum Cod. V. tamen recte Δελφούς. *Solan.* Sed & pro ἀοιδίμους in edito male ἀοιδήμους. *Reitz. Pag. 72. l. 4.* Ὅπερ μερίζων) ἐπὶ μερίζον A. L. P. Nihil vulgatam lect. mutant edd. Ἐπὶ μερίζον etiam marg. *A. 1.* adscriptum fuerat, sed erasum deinde. *l. 9.* Χαλκηδόνια) Constans lectio. *l. 10.* Καὶ ἐμπέρων) Et hanc esse constant. lect. notarat Solan. *l. 11.* Προσοικούν) πρόσοικον *l. Pell. Pag. 73. l. 9.* Χαλκᾶς) χαλκᾶς ridicule *l. l. 15.* Κάκεινοι) Sic dedi ex *l. & marg. A. 1.* Ἐκείνοι enim erat in reliquis. *ead. Γάρ* Sic *l. H. Fl. B. 2. S. Ald. Pag. 74. l. 4.* Προσιπέμπεται) προπέμπεται A. P. At prius recte edd. vett. *l. 6.* Καὶ μεσόλ.) καὶ deest in edd. *Ald. P. S. H.* Adest in marg. *A. 1 W. & l. & Fl. l. 9.* Ὀλεθροῖ) Heinf. & Guyet. ὀλεθροῖ. *l. 12.* Περσιδης) Sic edd. Περσιδης marg. *A. 1 W. l. 14.* Οὐτως) Ex emendatione Solani. Οὗτος enim edd. priores. *l. 15.* Στέλλεσθαι) Sic A. P. L. & marg. *A. 1.* Στίψεσθαι edd. omn. Vid. not. *l. 16.* Εὔρητο) εἴρητο *P. A.* Vulgatam servant *l. Fl. Ald. P. H. & c. Pag. 75. l. 1.* Ἠῖος' ἄγχι) ἠῖος' ἄγχι *l. sola. l. 5.* Τετράκυκλον) τετράκικλον male *l. Pag. 76. l. 3.* Αὐτῇ) Sic Cod. P. recte. Αὐτῇ edd. priores, male. *l. 9.* Συλλεμβόμενον) συνθλιβόμενον A. P. Nihil mutant edd. *l. 16.* Ἐνθαζόμενος) ἐνθαζόμενος A. P. L. & marg. *A. 1.* Nil mut. edd. *Pag. 77. l. 1.* Δειζομένην) δεζομένην Ienf. Pell. quoque an δεζομένην; idem habet & marg. *A. 1 W.* Sed δειζομ. edd. pertinaciter retinent. *l. 6.* Ὅ, τι λέγοι) ὅ, τι καὶ λέγοι marg. *A. 1 W. l. 9.* Προωκομουμεμένην) Sic P. R. five B. & *Fl. Προωκοδομημένην* edd. cett. *l. 12.* Τῇ) Aderat in *Fl.* Aberat a reliquis edd. *l. 16.* Πώματος) Sic edd. *P. Ald. H. & reliquae.* Στόματος *l. & c. P. Pag. 78. l. 13.* Γεγοννημένον) γεγεννημ. edd. priores. *Pag. 79. l. 3.* Προξυρ.) προσξυρ. Marc. Nihil mutant edd. *l. 8.* Αυτου) Sic cum *l.* etiam *H. Fl. P. & c.* Sed αὐτοῦ recte correxit Gesn. *l. 19.*

col. 2. Κατάγα) κατάγον erat in editis, mutavit Solanus. Pag. 80. l. 5. Καὶ ταῦτα) Ἀπ καὶ τὰ αὐτά; l. 8. Τὸ ἀντίθυρον) Sic Ald. l. Fl. H. B. 2. Fr. P. S. l. 14. Νεαρότεροι) νεαλότεροι Fl. & marg. A. 1 W. At prius Cod. P. & cett. edd. Pag. 81. l. 8. Πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα) Exhibent Ald. l. P. B. 2. Fr. & S. Πρὸς τὰ τοιαῦτα Fl. l. 12. Πάν) πάν P. L. & marg. A. 1 W. Vulgatam servant priscae edd. earumque lectio est melior. l. 15. Γεννώμενον) Sic iam gemino & recte edd. Pag. 82. l. 8. Ἀμφιλόχου) Ex emendatione Solani & Gesneri. Ἀντιλόχου edd. priores. l. 16. Μαντεύσεται) μαντεύεται l. sola. l. 17. Ἡμέραν) Deerat in edd. excepta l. quae ἦν τὴν ἡμέραν τινά. At, quod edidi, est in P. Τινά ἡμέραν ἀνευ τοῦ προσιπὼν G. ead. Οὐ δέοιτο) δ δέοιτο marg. A. 1 W. Pag. 83. l. 6. Ὡς) Inferui ex marg. A. 1 W. Deerat in edd. l. 8. Ὑπογεγραμ.) Sic edd. Ἐπιγεγρ. marg. A. 1 W. l. 13. Πάν) Sic P. & l. ed. Πάντ; cett. Pag. 84. l. 13. Βρυττίας) Ita ex Fl. dedi. Βρυττίας male ceterae. l. 16. Ἀπέματτε) ἀπεμάττετο marg. A. 1 W. Pag. 85. l. 4. Τίτάνου) Ita edd. constanter habere, notat Solanus. l. 7. Τούτῳ) τοῦτο male Ex. Fl. Nihil vulgatam mutat P. l. 14. Ἐχρα) Sic P. Ἐχρη edd. priores. l. 15. Εἰκαστικὸν) Ex G. P. L. Εἰκός edd. Pag. 86. l. 5. Εὐδοκίμουν) Sic Fl. l. H. B. 2. legere notat Solanus. Sed & Ald. ac P. ita habent. ead. Κυτμίδες) κυτῶδες male P. Nihil mutabant edd. l. 6. Αἰγείου) ἀρκείου edd. priores. Αἰγείου Codd. L. G. P. & marg. A. 1 W. l. 12. Δὲ) Illud δὲ inferui ex marg. A. 1. Deerat enim in edd. ead. Οἰνῆς) Sic restituit Solan. ex L. Eandem correctionem habet & margo A. 1 W. Itaque firmatur coniectura lensii & Vorstii. Οἰνῆς enim edd. antea male. l. 13. Εἰς ἑπτὰ) ἡ ἑπτὰ l. Εἰς recte ceterae. ead. Ἡὸκτὸ) Ita reposui ex marg. A. 1 W. pro vulgato editionum καὶ ὀκτώ. l. 14. Ἀνὰ) ἅμα L. Nil mutant edd. vett. l. 15. Ὑπὸ) ἀπὸ l. sola. Pag. 87. l. 1. Περὶ αὐτὸν) Sic cum l. etiam habere Fl. notat Solanus. Sed habent & aliae, ut H. Ald. &c. Et περὶ rectum est, licet παρὰ forte quaeviserit; vel potius αὐτὸν maluerit, quod non improbavi. Pag. 88. l. 1. Αναφέροντες) ἀναλήφοιτες corrigit Solanus, vid. nott. l. 10. Μολυβδαίνας) μολυβδίνας vult Solanus & margo A. 1 W. Μολυβδαίνας edd. Parisina etiam maiore litera, quasi nomen proprium esset. Pag. 89. l. 11. Καταγελάστας) καταγέλαστος P. Nil mutant edd. vett. Pag. 90. l. 1. Μὲν) μὲν οὖν marg. A. 1 W. l. 3. Κόλπου) κόλπον marg. A. 1 W. l. 6. Χρυσμοδούντα) Nihil hic, neque bis cap. praeced. in hoc verbo variare edd. vett. notarat Solan. l. 14. Σειρημανῶ) Sic iam edd.

I. Ald. H. P. S. &c. Cum ante in Quom. hist. c. 21 Σεβηριανῶ vel Σεβεριανῶ haberent. *Pag. 91. l. 5. Στρατιᾷ*) Ex correctione Solani. *Στρατεία* edd. priores. *Pag. 92. l. 3. Μαλλῶ*) *Δηλῶ* P. & marg. *A. 1 IV. male. Pag. 93. l. 3. Πράξεις*) Restitutum ex G. P. L. & marg. *A. 1. Τάξεις* edd. priores. *l. 5. Καὶ*) Abest a *Fl. P. Ald. &c.* Adest in *I. & marg. A. 1 IV. Pag. 94. l. 2. Αὐτοῦ*) αὐτοῦ *I. Fl. H. P. ead. 'Ενέπλησε*) ἐνέπληξε *I. Pell. l. 6. Ξενίαις*) Recte sic P. ut Iens. voluit, ξενίαις enim edd. *l. 7. 'Εργαζόμενος αὐτῷ*) φίλους ἀπεργαζόμενος αὐτῷ *Pell. Εὐνους ἐργαζόμενος* marg. *A. 1 IV.* Editionum αὐτῷ in αὐτῷ mutavi. *l. 10. Αὐτοῦ*) αὐτοῦς P. *ead. 'Αλλὰ*) Ex P. & marg. *A. 1. Deerat in edd. Pag. 95. l. 1. Συνίης δὲ, οἷας*) Ex emendat. Solani. *Συνίης δ. δ. Fl. Συνίσι* P. *Συνίσι δὲ, οἷα* edd. ceterae. *Συνίης* etiam marg. *A. 1. ead. Μέγα*) μεγάλη *Fl. Nihil mut. edd. nec P. Pag. 96. l. 3. Τὴν τίνος*) Nihil hic mutare *H. & Fl.* notat Solan. Sed nec quidquam *I. Ald. P. ead. Αὐτὸς διεδ.*) αὐτὸς deficiens in edd. ex L. & P. insertum. *l. 5. 'Ηλιάς*) ἰλίας male P. Nil vulg. mutant *I. Fl. H. P. l. 7. Οὐδὲ*) οὐ *I. l. 15. Μελλήσας*) Sic recte *I. &c. Μελήσας* *Fl.* passim. *l. 18. col. 1. Διαβάλλει*) διαβαίνει male fuit in ed. Cler. correxit Solanus, non addens unde; sed nec opus erat, adeo res est manifesta. *Pag. 97. l. 2. Τὴν πενθερὰν Σελήνην*) τὴ πενθερὰ Σελήνη *Fl.* Cum vulgata nostra facit P. *l. 5. Μείζων ἀεὶ προσσπένδει*) Sic edd. omnes, excepta *Fl.* quae μείζον ἀεὶ προσπένδει. *l. 6. Χρησιμοφόρους*) χρησμολόγους marg. *A. 1 IV. l. 12. 'Ακροσεκόμης*) ἀκροσεκόμης P. Nil mut. edd. *l. 13. Πυλῶν*) Sic P. & marg. *A. 1 IV. Πυλώνων* edd. vulgo. *l. 16. 'Εν*) Aderat in *I. & marg. A. 1. Aberat a Fl. H. P. Ald. B. 2. &c. Pag. 98. l. 6. Τὰς*) Ex P. additum. Deest in edd. *ead. 'Ακροσεκόμην*) Sic edd. reliquae. 'Ακροσεκόμην *Fl.* vid. nott. *l. 12. Τὰς*) τοὺς *B. 2. sola. l. 13. Προσηχάνατο*) προσηχᾶν τοῦτο P. *l. 15. Πρόρρησις*) Sic recte P. *H. Fl. B. 2. Πρόρρησις* *I. male.* Conf. de Sacrif. cap. 12. *Pag. 99. l. 4. 'Επεφθέγγετο*) ἐφθέγγετο *Fl.* Pro vulgata stat *Cod. P. & reliqq. edd. l. 9. Γάμος*) ἔρος P. *l. 11. 'Ερος*) γάμος marg. *A. 1. l. 12. 'Η*) Deest articulus in *Fl.* Adest in *I. H. P. &c. Pag. 100. l. 2. 'Εκσίης*) Ex Mf. Gr. *'Εκσίον* edd. priores. *l. 4. Κόλπου*) Recte edd. *Κολπούς* P. *l. 6. 'Ἡ*) Nihil hic variare edd. notat Solanus, neque hic, neque paulo post in ead. voce. *l. 8. Κήρυκες*) κήρυκες minore litera edd. priores, aequae ac *ποχ καρβατίας. ead. Καρβατίας*) καρβατίδας *Fl. male. l. 16. Αὐτῇ*) Sic *Ald. Fl. H. P. B. 2. S. Αὐτῷ* *I. & P.* cum marg. *A. 1. Pag. 105. l. 4. Δίης*) Sic edd. plurimae. *Δίης* *I. & marg.*

A. 1. Διδε Schol. *l.* 5. 'Ανδρῶν) Sic recte *Fl.* & *P.* Deerat in *F.* *H. B.* 2. *Ald.* *S.* Sed & additum in marg. *A.* 1 *W.* *l.* 6. Διδε βληθ.) Διδε μεγάλου βληθ. Pell. male. vid. nott. ad καὶ πάλιν. *l.* 7. Παιδίου) Ita esse in *I. Fl. H. B.* 2. notat Solanus. Sed & est in aliis. *l.* 10. Θεοπρόπους) Sic edd. plurimae. Θεοσιμέλους *Fl.* Θεοπόλους Θεοσιμέλους adscriptum marg. *A.* 1 *W.* ead. 'Τμνήσοντας) ἡμνήσ. *I.* male. *Pag.* 102. *l.* 3. Οὔτι) Deest in *Fl.* Adest in cett. & Cod. *P.* *l.* 9. 'Ηύχουν) ἡύχοντο male pro ἡύχοντο marg. *A.* 1 *W.* vel ἡύχουντο. *l.* 10. 'Αληθῶ) Εἰς *I.* 'Αληθῶς cett. minus recte. *l.* 11. Σακέρδωτος) Sic edd. Σακερδῶτος *P.* *l.* 15. Δέσποτα) δέσποτα male *I.* sola. *Pag.* 103. *l.* 5. Διδύμοις) Sic recte *P. S. B.* 1. & 2. Δυδίμοις male *I. Fl. H. Fr. Ald.* *l.* 6. Προπάτορα) πατέρα *Fl.* *l.* 7. Χρησμοδοῦντα) χρησμοδοτοῦντα *I.* sola. Octo reliquae, ut edidimus. *Pag.* 104. *l.* 5. Προσαγαγεῖν) προσάγειν *P.* & marg. *A.* 1. Vulgatam servant *I. Fl. H. P.* &c. *l.* 10. 'Αναπλεύσας) Sic *Fl. Ald. Fr. H. B.* 2. *S. P.* 'Αποπλεύσας *I.* *l.* 11. Κλύσματος) κλυσμ. minore κ. edd. priores. *l.* 15. Δι) Sic omnes praeter *I.* quae γάρ. *l.* 18. Εἰπεῖν) Illud εἰπεῖν inferuit Solan. sed mallem indicasset unde; nam quod verbum proximum παρητήσατο pro vulgato παρηγήσατο reposuerit, minus necessarium erat indicare ex quo fonte hauserit. *Reitz.* *Pag.* 105. *l.* 5. 'Επικούρους) Sic edd. omnes, excepta *I.* quae ἐποικούρους. *l.* 7. Τῷ Πόντῳ) τοῦ Πόντου *P.* & *L.* *l.* 13. Θεσπίζοι) Θεσπίζει *Fl.* *l.* 14. Τῷ) τὸ vult Marc. Nil mutant edd. *Pag.* 106. *l.* 5. Κεφαλαιώδως) Εἰς emendat. Solani. Κεφαλαιῶδες *I.* Κεφαλαιῶδη *Fl.* Κεφαλαιῶδες reliquae. *l.* 17. col. 1. 'Αθηναίοις) Sic recte *V.* pro 'Αθηναίος, quod erat in ed. Clerici. ead. col. 2. Θιασώτης) θιασώτης male in editis. Correxit ex ingenio Solan. *l.* 18. col. 2. 'Επὶ κακῷ) ἐπικαλῶν pessime edit. 'Επὶ καλῷ *V.* unde ἐπὶ κακῷ fecit Solan. *Pag.* 107. *l.* 2. Οὐ δαδὶ) οὐχ ὑπὸ δαδὶ edd. *H. P. Ald. Fl. B.* 2. *Fr. S.* 'Τπὸ ὕδατι *I.* marg. *A.* 1. & Codd. *A. L.* 'Υδατι sine ὑπὸ *P.* *l.* 6. Καὶ τὸν) Sic edd. omnes. Sed Pell. καὶ delet. ead. Εὐδοκιμοῦντα πάροδον) Defunt haec duo in *P.* πάροδον etiam omittit *Fl.* *l.* 13. Διηπετίος) διηπ. Vorst. Nil mut. *Fl. Ald. I. P. B.* 2. *H.* *l.* 14. 'Εμβαλέειν) ἐσβαλέειν *I.* sola. *Pag.* 108. *l.* 4. Δισμυρίων) δυσμ. *I.* male cum *Ald.* & rel. *l.* 8. Ψυχρῶς) Sic *P.* & edd. plurimae. Ψυχρὸς *Fl.* male. *l.* 11. 'Επὶ ῥέοντων) ἐπεσρόντων marg. *A.* 1 *W.* 'Επὶ πολλοῦ ἐπεσρ. *P.* & *A.* Nihil mut. edd. *Pag.* 109. *l.* 2. Παρακινδυνεύων) παρακινῶν *P.* aut *L.* (Sic expressis verbis signante Solano.) Παρακινδύνων male *A.* Παρακινδυνεύων *Fl.* Vulgatam habent cett. ead.

Ἐπελθόν) Sic *I.* Ὑπελθόν rel. Ἐδελθόν male *A.* *l.* 6. Ἀπολαμβ.)
 Ex Pell. restitutum. Ὑπολαμβ. edd. priores. *l.* 15. Ὠπίους) Sic
 restitui ex *Fl.* Ὠπίους cett. *Pag.* 110. *l.* 6. Ὀνόματα) τὰ ὀνό-
 ματα marg. *A. i W.* *l.* 10. Οὐ) Deest in *Fl.* Adest in aliis. *l.* 11.
 Ἐν μέσῳ) ὁ ἐν μέσῳ marg. *A. i W.* *l.* 13. Λύοιτο) Sic edd. omn.
 Δέδοιντο *P. A.* Δίδοιντο *L.* *l.* 16. Μόρφι) Μορφεῦ βαργύλω
 ἰσχή ἀγγινέχισι φάος δὲ *A.* ead. λείλει φάος) λείλει φάος
Fl. *Pag.* 111. *l.* 1. Ἄλλως) Sic *P. Fl. B. 2. S.* Ἄλλος *I. Ald. H.*
Fr. ead. Ὅλος) ἄλλω *A.* & *P.* Ἄλλως marg. *A. i.* Sed prius
 edd. habent omnes. *l.* 4. Προσελθόντων) ἐπαχθέντων marg.
A. i W. & *P.* Nil variant edd. in vulgata. *l.* 9. Μάλαχ' Ἄττις
 ἄλλος) μάλαχα ἄττίαλος *Fl.* *l.* 15. Κυτμίδι) Κυτμίδα marg.
A. i W. ead. Χρῖσθαι) Sic *Fl.* & *P.* Χρῖσθαι *I.* & cett. ead. Τέ
 κε) Sic *Ald. P. B. 2.* Addit & *H. Solanus.* At in ea dubium,
 sitne unum, an duo vocabula. Τέκε, quasi α τίκτω esset, *I. Fl.*
l. 16. Ὡς ἐρομένου τοῦ πέμψαντος) ἐραμένου τούτου καὶ πλου-
 σούτος *A.* *Pag.* 112. *l.* 9. Ἐπιγραφῇ) ἀπογραφῇ male *Fl.*
l. 16. Τῆς) Sic pro τις, item πρὸς pro ἐς, quod in edit. fuit, re-
 stituit Solan. *Pag.* 113. *l.* 13. Εἰώθει) Restitutum ex *P.* Εἰώθε
 edd. priores. *l.* 14. Χρηστῶ) χρηστῶ male *I.* *Pag.* 114. *l.* 3.
 Κατέπαυέ τε) κατέπαυσέ τε *I.* sola. *l.* 9. Ἐπι) Deest in *Ex. Fl.*
 Adest in edd. & *P.* *l.* 13. Ῥαδίας &c.) ῥαδία γενομένη μου ἡ με-
 ταβολὴ *C. Fl.* ed. *Fl.* *Pag.* 115. *l.* 2. Ἀπλούν τε) ἀπλούν τε
 coniunctim *I.* Sed pro τι in Cod. *P.* est τούτο. ead. Πέρον) Re-
 stitutum ex *L.* & *Fl.* Πέρτο) edd. priores. *l.* 7. Ῥαδίας) ῥαδίας
 &c. margo *A. i W.* *l.* 10. Προβεβιωκώς) προβεβηκώς *Fl.* Sed vul-
 gatam tuetur Cod. *P.* *l.* 16. Βοσπορανούς) Sic *Fl. H. P. Ald.*
B. 2. S. Βοσπορειανούς *I.* *Pag.* 116. *l.* 3. Δεξιῶς) δεξιῶν marg.
A. i W. *l.* 7. Πρὸ) πρὸς male *I.* sola. *l.* 11. Φιλοσόφους) Hoc
 habent *Ald. P. Fl. H. B. 2. S.* Φιλοσόφου *I.* *l.* 16. Ὀρμης) Sic
 restitutum ex *P.* & *L.* & marg. *A. i.* ὀργῆς enim edd. Sed &
 pro ἀνεπαυμένη ἀνεπαυσάμην est in *P.* & marg. *Ald.* ead. Ἐν
 δέοντι) Sic fere *I.* cum *Fl.* & apertius *Ald.* Ceterae ἐνδέοντε
 iunctim. Ἐνδέον τι peius *P.* *Pag.* 117. *l.* 4. Καινὸν ἐγκρα.)
 καινὸν κόψαι ἐγκ. marg. *A. i.* & *I.* Sed illud κόψαι ignorant
 cett. *l.* 6. Τὴν ἄρπην) τὴν ἀρετὴν *Fl.* male. Ἀρτὴν male etiam *P.*
 At *P.* cum cett. edd. recte ἄρπην. ead. Πατρικήτορος) προμή-
 τορος male *Fl.* Vulgatae aditipulatur *P.* *l.* 12. Ἐφωράθη) ἐφάνη
P. & marg. *A. i W.* *l.* 17. col. 2. Διαβέβρωται) Sic rursum cor-
 rexerit Solan. cum διαβέβρωται ante legeretur. *Pag.* 118. *l.* 9.
 Καὶ προφ.) Deerat καὶ in *S.* & *A.* Aderat in *B. 2. H. P. Ald. I.*
Fl. & *Fr.* *l.* 10. Πλωδης) Sic *S.* eiufque affecit *Amsl. Πλωος*

marg. *A. 1 W.* Πολίτης *I. Ald. Fl. Fr. & ceterae omnes. l. 12.* Αὐτῷ) Sic edd. Αὐτῷ correxerat Solanus, male. *Pag. 119. l. 4.* Τιμαρῶν) βοηθῶν *A. & P.* Nil mut. edd. *l. 7.* Ἐντυχοῦσι) ἐν-
τυχοῦσοι male *I.* Conf. supra cap. 47.

I N D E S A L T A T I O N E.

Pag. 120. l. 9. Κατηγορῶν) ἀποστερῶν em. Marc. Nihil mut. edd. nec M. *ead.* Ἐξ ἀρχῆς) Sic *P. B. 2.* Ἐξαρχῆς una voce *I. H. Ald. Fl. Fr. S. l. 14.* Ἀφεμένος) ἀφήμενος male *A.* sola. *Pag. 121. l. 3.* Ἐναβρυτόμενον) Edd. priores & M. ἐναμβρυτό-
μενος habebant. Sed recte μ delevit Solan. *l. 11.* Τὰ ἄμοια) τὰ ἄμοιον *W. l. 14.* Κυκλικῶν) Nil mutant edd. nec M. *Pag. 122. l. 1.* Δεήσει) δεήσῃ *W.* Nil mut. edd. *l. 6.* Δὴ) δ' οὖν *W. l. 8.* Μόνον) Ex *Fl. & M.* dedi. Μόνον edd. vulgo. *l. 14.* Ὅλος) Sic *W.* Ὅλος edd. priores. *Pag. 123. l. 10.* Σοι) Deerat in edd. inferui ex Cod. *W.* *Pag. 124. l. 5.* Ἐξ ἰσού ἡμῖν καὶ σὺ γεγά-
νησαι) ἐξίσῃς ἢ κ. συγγεγέννησαι *Fl.* At vulgatum servant *I. H. P. &c.* cum Codd. *M. P. l. 8.* Τὸ) Ita esse in *I. Fl. H.* no-
tat Solanus. Sed & est in aliis. *ead.* Ἦν) οὖν *P.* male. Ἦν recte
cett. & M. *Pag. 125. l. 12. col. 1.* Σημαίνει δὲ τὸ) Ita dedit So-
lan. pro vulgato σημειοῦ δὲ τοῦ. *ibid. l. 13.* Τοῦ πιδόν) Ita corre-
xi ex C. Τὸ πιδόν *V. Τουπιδόν M. Solan. ibid. l. 14.* Ἀττικῇ) καὶ
ἢ Ἀττ. erat in edit. Delevit καὶ ἡ idem, sine dubio ex collat.
Codd. *ibid. l. 16.* Ταῖν) Sic recte C. Τοῖν male *V. ibid. l. 17.*
Ἀρσενικὰ ἄρθρα) ἀρσενικῶ ἄρθρῳ *C. Pag. 126. l. 2.* Ρυθμίζει)
Sic M. & edd. *Fl. B. 2. P. S.* recte. Ρυθμίζοι male *I. H. Ald. l. 11.* Λειτουργίαν) λειτουργίαν *Ald.* Sed in marg. λειτουργία ad-
scriptum. Cett. edd. recte, ut edidimus. *l. 13.* Ἐβίλοις) Nil
mutare *I. Fl.* notat Solan. *Pag. 127. l. 14.* Πρώτον) Et sic ha-
bere edd. vett. notat idem. *l. 16.* Κυρῆτας) Sic edd. *I. Fl. H. Ald. P. S.* Κούρητας *W.* Κυρῆτας *S.* habere Solanus notat; sed
fallitur, si *Salm.* ed. putat. *Pag. 128. l. 1.* Γὰρ) γὰρ *M. & Fl.*
Vulg. ferv. cett. *l. 4.* Ἐν ὅπλοις) Sic *I. Fl. B. 2. Ald. H. P. S.*
Ἐνὸπλιος *W. Pag. 129. l. 17.* Μὲν) δὲ *M.* Sed a recentiore μα-
νυ. *Pag. 130. l. 6.* Ἐνδιδῶσι) Et sic cum *I.* habere *Fl.* notat
Solanus. Sed habent & *H. P. &c. l. 7.* Αὐτοῖς) αὐτῆς *Fl. & L.*
Prius retinent edd. cett. cum Codd. *M. & P. l. 8.* Δ' ἂν) δ' ἂν
οὖν ἔτι *W. & καὶ* supra scriptum est. *l. 10.* Πάσαντες) πα-
σαντες ἀλλήλους edd. Abest ἀλλήλους a *W.* Ideo expunxit So-
lanus. *Pag. 131. l. 3.* Διδασκαλίαν) καὶ διδασκαλίαν *Fl.* Ab-
est καὶ a reliquis & ab *M. ead. Φασιν)* Nil mutat *I. Fl. H. P.*

& M. *l.* 4. Κομάξατε) Sic *Fl.* Κομάσατε cett. & M. *l.* 12. Ἀνδρίας) ἀνδρείας *W.* Prius tenent *l.* *Fl.* *P.* *H.* *Ald.* *ead.* Γυμνοπαιδίας) γυμνοποδίας male edd. priores & M. *l.* 13. Ὀμοίως) ὁμοίος *Graev.* male. Nil mut. edd. *l.* 16. Κυβιστητήρας) Sic *W.* & *Homer.* Κυβιστ. edd. priores. *Pag.* 132. *l.* 1. Αὐτῇ) Infertum ex *W.* Deerat in edd. *l.* 2. Ἐδίνον) Restit. ex *Homer.* Ἐδίνον male edd. *Luciani* priores. *l.* 12. Φησι) φασιν *W.* *l.* 13. Τὰν εἰκόνα) Restitui ex *W.* Τὰς εἰκόνας edd. male. *Pag.* 133. *l.* 1. Τοῦτο) τοῦτον male *l.* sola. *l.* 8. Ἵπ' αὐλῶ) Sic dedi ex *W.* Ἐν αὐλῶ edd. *l.* 11. Ἡ λύρα) Nihil hic mutare edd. & M. notat *Solan.* *Pag.* 135. *l.* 7. Ἐμπούσαν) Ἐμπούσσαν *W.* *l.* 16. Πεποισμένων) Sic *l.* Πεποισμένων reliquae & M. *l.* 17. Τὸ) Ἀντά; *Solan.* *Pag.* 136. *l.* 1. Ἀρῇ) Ἀρῇ *Fl.* Nihil mut. cett. nec M. *l.* 8. Γενικῶτ.) Sic M. & edd. praeter *B.* 2. quae γενικῶτ. *l.* 17. Παιδῖαν) Sic dedi ex *Codd.* M. *P.* *Exc.* *Fl.* & *B.* 2. Παιδῖαν habebant edd. ceterae. Παιδῖαν *P.* *Pag.* 137. *l.* 5. Ἡδίστα) ἡδίστα male *l.* *l.* 9. Ὀρχημῆς) Sic restitui pro ὀρχημῆς, quod omnes edd. obfidebat. *l.* 12. Ὀρχηστὴν τε) ὀρχηστὴν τε male edd. *l.* *P.* & c. omnes, praeter *S.* & *Amst.* quae recte ὀρχηστὴν τε, quod confirmant *Codd.* M. *P.* *L.* *Pag.* 138. *l.* 4. Ὀρχεῦνται) ὀρχοῦνται *P.* *l.* 15. Ὡκει) ὠκει *W.* male. *Pag.* 139. *l.* 2. Τότε) Hoc inferui ex *W.* Deerat enim in edd. *l.* 6. Αὐτοῦ) Sic recte *Fl.* *H.* *P.* Αὐτοῦ male *l.* *l.* 9. Τραγικῇ & c.) τραγικῇ & κωμωδικῇ *Fl.* Nil variant cett. nec M. *l.* 10. Τρίτης) Ex *P.* restitui. Τρίτη edd. male. *l.* 12. Τὴν κωμῶδ.) Articulus abest a *W.* *l.* 14. Διὰ τοῦτο) διατοῦτο uno verbo *Ald.* *Pag.* 140. *l.* 2. Πρώτου) Sic *l.* *Ald.* *H.* *Fl.* *P.* Πρώτον *l.* *Pell.* *l.* 4. Ἡσκημένος) ἰσχηματισμένος *l.* *Pell.* *Pag.* 141. *l.* 8. Αὐτῇ) Nil mutant edd. vert. *ead.* Νενόμικεν) Hoc ex *W.* restituit *Solan.* Νενέμικεν edd. priores. *l.* 15. Κινουμένων) κινόμενον *Fl.* At vulgatam tuenrur cett. cum *Codd.* M. *P.* *l.* 16. Ἐπετάραττεν) Nihil mutare M. *S.* *l.* *H.* *Fl.* & *P.* notat *Solanus.* *Pag.* 142. *l.* 7. Τοῦ) Abest a *Fl.* *l.* 9. Προστίθεικεν) προστίθεικεν *Fl.* *l.* 11. Ἀμαβίας) Sic esse in *l.* *Fl.* *H.* notat *Solan.* Sed & *P.* aliaeque sic habent. Forſan quaeſiuit, num quae ἀμαβίας haberent, ut mox. *ead.* Παράσχομαι) M. recte cum edd. Sed *l.* male παράσχομαι. *l.* 16. Πολυμαθείας) Sic iam edd. *l.* *Fl.* *H.* *P.* & c. Πολυμαθείας *W.* *Pag.* 143. *l.* 8. Γενικῶτέρας) Sic edd. pleraeque & M. Γενικῶτ. *P.* & *B.* 2. *l.* 14. Θεμέλιοι) θεμέλια *L.* Prius habent edd. *l.* 16. Ὅσπερ) *L.* recte. Ὅσπερ edd. cum *Codd.* M. *P.* male, si sequens τοῦτο ſpectes. *Pag.* 144. *l.* 1. Θερμαῦστρίζειν) θερμ. male *l.* Recte ceterae per

S. cum Cod. M. l. 8. Παρέλειπον) παρέλειπον W. l. 12. Τὰ) Deest in S. Adest in cett. & W. l. 13. Θάτερα) θάτρα W. male. Pag. 145. l. 4. Γεωμετρικῆς) μετρικῆς W. l. 6. Αὐτῇ) Ita cum l. etiam habere Fl. & H. notat Solan. l. 9. ὄν) De hoc idem notavit. l. 14. Πολύμνηαν) Πολύμνηαν M. Nihil mut. edd. l. 16. Τ' ἔοντα) Sic M. Vulgo edd. τὰ τε ὄντα. Pag. 146. l. 8. Αὐτὰ) Thucydid. ταῦτα, male. Solan. Pag. 147. l. 10. ἱάκχου) Scripsi ex W. ἱάχου male edd. l. Fl. H. B. 2. P. S. l. 12. Ὅσα ἦρ.) Sine περι edd. etiam Fl. l. H. P. Sed. vid. not. l. 15. col. 2. Παγίφ στάσει) Sic habent C. & M. Παγίφτης ed. Cler. Παγίφ στάση mendose V. Solan. l. 19. col. 1. Νήσους) Non aderat in ed. Sed addidit Solan. Non significans tamen ex quo Codice. *ibid.* l. 23. Ἐπίτεκα) Sic M. non ἐπίτεκον, ut erat in priore horum Scholiorum editione. Ἐπίτεκον V. & C. *ead.* col. 2. Αἰστὸν) Sic V. & M. recte. In impr. omissa ea vox sensum perturbabat. Solan. l. 24. col. 1. Ἔστι) ἔστι M. prave. Solan. *ibid.* ἄλλης) Et hic ita mutavi: antea enim legebatur ἄλλης in ed. Amst. Sed C. ἄλλης. Solan. Pag. 148. l. 1. Ἀλλ' ῥόθιον) Edd. priores ἀλλ' ῥ. minore α. l. 10. Ἀλάμης) Nil mutant edd. & M. l. 15. Τὰ) Sic recte W. Deerat enim τὰ in edd. l. 16. Σκύλλα) Σκύλα W. Pag. 149. l. 1. Πόρος) Nil mutant edd. nec M. Πόθος vult Graev. *ead.* Εὐεργέτιν) Sic recte M. l. Fl. P. S. Εὐεργέτην male H. & B. 2. l. 4. Σπαρτῶν) Sic P. recte. σπαρτῶν minore σ. plurimae. l. 15. Διαέριον) διαπόντιον Marc. male. Nihil mut. Fl. H. l. P. Pag. 150. l. 2. Δέρης) ἀρρίον W. L. & Fl. Δέρης cett. & P. *ead.* Πελοπονείας) Πελοπονείας W. l. 4. Στρατεία) στρατιά P. Vulgatam servant edd. l. 10. Παρθένευσιν) Sic l. H. Fl. & M. Διαπαρθένευσιν P. male. *ead.* Γέννησιν) Ita dedi ex L. P. Γένεσιν edd. priores. l. 11. Προηρημένον) Hoc habent Ald. B. 2. H. Fr. P. S. & P. Προεξηρημένον l. Fl. & M. l. 12. Κεσσιόπεια) Sic recte l. B. 2. H. Fl. Ald. & M. Κασσιόπεια P. S. & Vorst. Pag. 151. l. 16. Ὀδυσσεύς) καὶ Ὀδυσσεύς W. Pag. 152. l. 1. Τηλέγονος) Τηλέγονος l. Sed reliqq. cum M. recte, ut edidimus. l. 6. Ἀφορμὰς καὶ ἥλεις) καὶ ἡδ' εἰς ἀφορμὰς Fl. καὶ ἥλεις ἀφορμὰς M. Cett. edd. vulgatam servant cum Cod. P. l. 10. Κενταύρον) Κενταύρου Fl. Nihil mutant cett. nec P. l. 11. Ὑφαλος) Recte ὕφαλος minore υ Fl. S. A. Ceterae male Ὑφαλος, vid. nott. Pag. 153. l. 4. Ἀνάδοσιν) Sic edd. vett. S. & A. vero ἀνάδυσιν. l. 7. Ὀρφέα) Sic Fl. H. P. & M. Ὀρφέα l. l. 12. Νέων) Restitutum ex W. Fl. & vera coniectura Leop. Νῶν enim male edd. priores. l. 14. Σπαραγμὸν) σπαραγμὸν litera σ minore H. P. Fl. S. & c.

recte. At *I.* male quasi nomen proprium esset. *Pag.* 154. *l.* 9. ^{Ἐρυθίας}) ^{Ἐρυθίας} *W.* Nihil nostram lect. mutant *I. Fl. H. P.* *l.* 11. ^{Ὅσαι εἰς δ.}) Sic *I. H. Fl. B. 2. P. & M.* *l.* 12. ^{Καινία}) ^{Καινία} *W.* male. *l.* 16. ^{Ἀντιπάτρου}) ^{Ἀντιγόνου} marg. *A. 1 W.* *Pag.* 155. *l.* 5. ^{Ἐαυτὸν}) Sic recte *M. L. B. 2. P. S.* ^{Ἐαυτῶν} male *I. Fl. H.* *Pag.* 156. *l.* 6. ^{Λαλέοντος}) Et sic cum *I. Fl. & H.* habere *M.* notat Solan. *l.* 8. ^{Κατηγόρει}) Nihil mutare *I. Fl. H. B. 2.* nec *M.* notat idem. Sed ^{ἐκατηγόρει} volebat. male, vid. not. *l.* 13. ^{Γοητευομένων}) Sic restitutum ex *L. P.* ut Iens. recte coniecit. ^{Γοητευομένοις} enim edd. priores & *M.* *l.* 14. ^{Τερετισμασι}) ^{τερετισματι} *Fl.* Prius est in aliis & *M.* *l.* 15. ^{Κοσμοῖσθαι}) ^{κοσμοῖται} *L.* Nil mut. edd. *Pag.* 157. *l.* 13. ^{Υποδεδοκῶτα}) ^{ὑποδεδοκῶτα} *W.* Nil mut. *I. Fl. H. P.* *Pag.* 158. *l.* 4. ^{Μέγιστος}) ^{μέγιστον} male *B. 2.* *l.* 6. ^{Βασιλικός}) Sic *I. H. Fl. S. B. 2. &c. & M.* Leg. ^{βασιλίσκος} adscriptit Solanus. *l.* 9. ^{Συνεῖναι}) Restitutum ex *W.* ^{Συνεῖναι} edd. priores. *l.* 10. ^{Οἰκίαν}) Sic esse in *I. H. Fl. S. & M.* notat Solanus. Est & in *P.* aliisque. Quid tum? *Pag.* 159. *l.* 4. ^{Τὰ αὐτὰ}) ^{ταῦτὰ} *P. l.* 6. ^{Οἶδε}) Sic edd. *Fl. H. P.* aliaeque pleraeque. ^{Οἶδε} *I. Oἶδεν* *M.* *l.* 9. ^{Ἀριστέων}) Et sic cum *I.* habere *Fl. & H.* notat Solanus. *l.* 16. ^{Ὁ αὐτὸς}) Illud δ inferui ex *W.* Aberat enim ab edd. *ead.* ^{ὑπερκρινεῖται}) ^{ὑπερκρινεῖται} male erat in *P.* Recte ^{ὑποκρ.} in cett. *Pag.* 160. *l.* 6. ^{Ἰσχων}) ^{ἔχων} *W.* Prius vero *I. Fl. H. P. Ald. &c.* *Pag.* 161. *l.* 2. ^{Ἐκάστον}) Nihil mutant edd. nec *M.* ^{Ἐκάστον} Graev. *Pag.* 162. *l.* 10. ^{Μέν γε}) Hanc esse edd. lectionem & Cod. *M.* notat Solanus. *l.* 12. ^{Ὀρχήμασιν}) De hoc idem notat idem. *l.* 14. ^{Τρίτον}) Marcil. ^{δευτερον.} At nil varietatis invenio. *l.* 16. ^{Αὐτὴ}) ^{αὐτὴ} *W.* *Pag.* 163. *l.* 2. ^{Τπισχυομένων}) ^{ὑπισχυομένων} *I. Ald. & H.* At prius recte cett. *l.* 14. ^{Εὐχέρης}) ^{εὐχεραῖς} Pell. *Pag.* 164. *l.* 4. ^{Ζητοῖς}) Sic reddidi Luciano ex *Fl. & M.* ^{Ζητοῖς} edd. vulgo. *l.* 9. ^{Μὲν τὸ μὲν}) inferuit Solan. ex *W.* Aberat ab edd. *l.* 12. ^{Γὰρ}) Restitutum hoc ex *L. P.* ^{καὶ} erat in edd. prioribus. *Pag.* 165. *l.* 11. ^{Γὰρ οὐτε}) ^{γὰρ} inferuit Solan. non addens unde. Deerat in edd. & *M.* *l.* 15. ^{Ἐπιτηρεῖ}) ^{ἔπειτ.} Iens. At vulg. servant *I. Fl. H. P. & M.* *Pag.* 166. *l.* 8. ^{Φεῖσαι}) ^{φᾶσθαι} *W.* ^{Πεφείσθαι} *P. L.* ^{Φεῖσαι} *I. Fl. Ald. H. &c.* *l.* 11. ^{Ἰδῆς}) ^{εἰδῆς} *W.* *Pag.* 167. *l.* 3. ^{Ἀθλήσει}) ^{αὐλήσει} male *B. 2. & 3.* ^{Ἀσκήσει} Palm. At vulgatam nostram recte tuentur *I. Fr. Fl. Ald. H. P. S. & M.* *l.* 13. ^{Τὸ καὶ}) *W.* *Pag.* 168. *l.* 2. ^{Τῶν ἄλλων}) Desunt haec duo verba in *W.* *l.* 13. ^{Ἐπιδείκνυται}) ^{ἐπιδείκνυται} male *I.* Cett. recte ut edidimus. *l.* 17. col. 2. ^{Μετέληπται}) ^{παρελήπται} *C.* *Pag.* 169.

l. 5. Τῷ) Ex *W.* insertum. Aberat in edd. *l. 6. Αὐτῷ*) αὐτῷ *W.* *l. 9. Ἀμαθείς*) ἀμαθῶς male *B. 2.* Prius est in *I. H. Fl. P. & M.* *l. 14. Ἑλλίπεις*) ἑλλιπῆ *W.* Sed a recentiore manu. Nihil mutant *I. Fl. l. 15. Παιδσίαν*) Sic recte *Fl. H. P. & M. Παιδσίαν I. Pag. 170. l. 2. Αὐτοῦ*) αὐτοῦ edd. priores. Correxerit Solan. *l. 7. Αὐτοῦς*) Hoc iam bene *H. Fl. P. Αὐτοῦς I. l. 8. ΣΕΑΤΤΟΝ*) Ex *W.* dedi. *Σαυτὸν* edd. priores, excepta *Fl.* quae *σεαυτὸν. Pag. 171. l. 4. Ἡ τινι*) εἰ τινι *Fl. & M.* Ceterae vulgatam bene servant. *l. 19. col. 1. Νέων*) νεῶν scripserat Solanus. Ego mutavi. *Reitz. Pag. 172. l. 13. Μαστιγώση*) Sic una cum edd. legit *M. Pag. 173. l. 5. Παραστησάμενος*) παραιτησάμενος *L.* Nihil mutant *I. H. Fl. P. l. 8. Γραφέντος*) Sic *I. H. Fl. B. 2. P. S. &c. l. 15. Ὀρχηστομαν.*) Hoc ex *W.* restitutum. *Ὀρχηστομανήσοντα* edd. priores. *Pag. 174. l. 1. Οὔτι*) Sic edd. & *M.* Sed οὔτε in Homero esse, ait Solanus. vid. notas. *l. 3. Νόος*) Ita habere *I.* cum *Fl.* notat idem. Sed habent & aliae, nec immerito.

I N L E X I P H A N E M.

Pag. 175. l. 4. Κομιδῇ) Aberat ab edd. Insertum nunc ex *B. & W. l. 7. Κυφελόβυστα*) Sic edd. omnes. *Κυφελούντα Mf. RG. l. 10. col. 2. Γίνεται*) γράφεται editum erat, correxit Solan. *ibid. l. 12. Τοῦ αὐτοῦ*) Ita dedit idem, pro vulgato τὸ ἀπὸ αὐτοῦ. *l. 13. col. 1. Λόγων*) λόγον in ed. Cler. mutavit Solan. Sed mox etiam *συγχρῶν* in *συγχρονοί* mutarat idem. At in eo non obsecundavi. *Reitz. l. 14. col. 2. Καὶ ῥῆμα τὸ*) Et hoc restituit idem ex *M. & B. Τis χρῆται* enim erat in ed. Cler. *Καὶ τὸ νοσχμῷ ῥῆμα C. Abb. & V. ibid. l. 19. Ὦτων*) Antea misere legebatur αὐτῶν. *ibid. l. 20. Κεραμεῶν*) Sic rescripserat Solanus pro vulgato κεραμῶς. *Pag. 176. l. 1. Νεοχμὸν*) νεχμὸν *S.* male. Recte aliae *νοσχμ. l. 3. Τὸν*) τῷ *Fl. & W. l. 16. col. 1. Ἀέγνως*) Sic *C. Abb.* recte. Idem ἀνελογίσω pro vulgato ἀνελογίσα. Ἀνελογίσω *M. ibid. l. 18. Χαμαί*) Non aderat hoc in editis. Sed ex Scholio altero pag. 41 ed. Cler. huc inferuit Solan. *ibid. l. 20. Κυφελίς*) κυφελῆ *M. ibid. l. 21. Ὡ*) ἐν ᾧ *B.* Reliqua huius Scholii ex eodem & *C.* sunt emendata. *Reitz. Pag. 177. l. 2. Εὐαρχος*) Sic edd. & *M. Ἐνάρχος I.* vel saltem dubie. *l. 6. Λυκαίῳ*) Λυκηίῳ *W. l. 9. Στλεγγίδα*) στλεγγείδα *I.* At vulgatam servant cett. & *M. l. 12. Τί*) Male omisum in *I. l. 13. Ἑλληνύσεις*) ἑλγνύσεις *M. & Fl. l. 15. col. 2.*

Ἐχρῶντο) ἐχρῆντο editum erat; mutavit Solanus. *l.* 18. *col.* 1. Χρῶμενος) καθρῆσθαι editum erat, mutavit Solan. non addens ex quo Cod. Sed coniicio ex V. *Reitz.* *ibid.* *l.* 24. Φυσῶνια) φυσσ. C. Abb. *Pag.* 178. *l.* 16. *col.* 2. Ἐνικμα) Recte sic restituit Solan. pro vulgato αἰνιγμα. *Reitz.* *l.* 25. *col.* 1. Τπεξεύχθησαν) Et hoc Solani correctioni debemus, pro monstroso υπερεχθεσαν, quod editum fuerat. *ibid.* *l.* 27. Ἀζυγα) Ita dedit idem pro vulgato ἄζυγον. Recte quidem ab ἄζυξ. Sed quia δὲ ὁ καὶ ἡ ἄζυγος dicitur, ut Amor. cap. 44 ἄζυγον κοίτης, nescio numquid necessaria sit mutatio. *Reitz.* *ibid.* *l.* 28. Ἀστραβηλάτας) ἀστραβηλάτους male ed. Cler. *ead.* *col.* 2. Σίτηρον) σίτορον ed. Cler. Mutavit Solan. *Pag.* 179. *l.* 3. Γηπαττάλους) γῆπαττάλους Coll. Cum vulgata facit M. & Fl. &c. *l.* 4. Βραχάνων) βραχάνων Coll. Nil mut. Fl. H. M. &c. *ead.* Λαχανευσάμ.) λίχν. Fl. *l.* 6. Ἐδάρην) Edd. priores ἐδάρην, male. *l.* 9. Ἀπολούμενος) Edd. Ἀπολούμενος W. & Fl. *l.* 10. *col.* 1. Ἀληλεσμ.) ἡλοημένα ante legebatur. Correxuit Solan. ex C. Abb. & Cod. altero V. (in quo tamen λευκοπόλις est.) *ibid.* *l.* 11. Ἱατροί) Ex V. altero & C. Abb. Ἱατροίον enim male hic antea edebatur. *ibid.* *l.* 19. Περιτραχήλιον) περιτραχήλιον V. aliunde huc translaturum. Solan. *l.* 21. *col.* 2. Φαρμάκου) φ—κ. posito χ supra κ V. i. e. φαρμακῶν. Solan. Sed φαρμάκων saltem scribendum, nimis notum. *Reitz.* *l.* 23. *col.* 1. Σπουάζειν) σπουάζειν ante edebatur, quod correxit Solan. *ibid.* *l.* 25. Σκάφη) ἐστὶ σκάφη ante legebatur: sed ἐστὶ delevit idem. *ibid.* *l.* 29. Μέσον) μέγα Exo. G. Μέσον cum V. C. Abb. *l.* 30. *col.* 2. Κάχρως) καὶ χρῶν editum inveni; sed facilis erat correctio. *Reitz.* *Pag.* 180. *l.* 1. Ἀποθρέξ.) ἀποθρίξ. Coni. apud B. *l.* 3. Σέλγη) Nihil mutant edd. nec M. Γέλγη Meurf. *l.* 6. Λωγάνιον) Vorst. λαγώνιον. *l.* 13. *col.* 2. Λωγάνιον) λογάτιον legebatur per ἑμικρὸν in utroque hoc Scholio impr. & M. Solan. *l.* 18. *col.* 1. Γρυποπώλην) Forſan γρυτοπώλην. *Reitz.* *l.* 23. *col.* 2. Ἰτυκαῖος) ἐν πρώτῳ γέ. Σικ. M. i. e. γεωγραφίας. Solan. *ibid.* Ἡ Ἰτύκη) Sic praeunte Solano dedi. Ἰτύχη enim ed. Cler. & ἡ aberat. *Reitz.* *Pag.* 181. *l.* 1. Ψύτταν) Forſan ψιττὸν, h. e. ταχέως Vorst. Ψύττα Fl. & W. *l.* 4. *col.* 1. Ψύτταν) ψύττα erat in impress. & M. & ex expositione patet, pro adverbio a Scholiaste sumtam. Solan. *l.* 5. *col.* 2. Κατακτὸν) κατακτῶν ante editum, & mox δι' omisſum: quod praeunte Solano correxi. *Reitz.* *ibid.* *l.* 7. Τ) — ἔχον) τὸ & ἔχον ante editum, ex C. Abbatis & M. correxit Solan. *l.* 14. *col.* 1. Κοτταβὸν) Sic hoc loco scriptum inveni; sic & in medio Scholii sequentis: sed

Suid. & alii Lexicogr. scribunt *κῆτταβος*. Et V. modo hoc; modo prius habebat; verum curavimus, ut ille saltem sibi similis esset. *Reitz. ead. col. 2. Τι λουτηριδίου*) Ita dedit Solan. pro vulgato *τῷ λουτηριδίου*; etsi non addit, unde hauserit. *l. 22. col. 2. Πλάστιγ.*) Reliqua huius Schol. in C. Abbatis non leguntur, uti neque ea, quae in principio dicta sunt. In M. duo sunt Scholia distincta. *Solan. ibid. l. 25. Μάνν)* *μάνιν* ante edebatur. Sed *μάνιν* legendum ex praeced. patet: & sic recte M. *l. 26. col. 1. Τὰς)* Edit. Cler. male *τούς*. Et mox *διὰ* omissum erat; utrumque correxit Solan. *l. 27. col. 2. Εἰσαγαγόντων)* *εἰσαγόντων* ed. Cler. male, & mox *τοῦτο* habebat eadem pro *τούτοις*. Paulo post *τιθέντος* in *τιθέντος* etiam mutavit Solan. *ibid. l. 31. Ἀποστάσεων)* Lege *ἀποστάσεων*. *Solan. ibid. l. 33. Οὐ τῷ)* Ex emendat. Gronov. & M. *Οὐτῶ* enim antea male. Ex eodem M. *τῷ καλῶς* restitutum, pro vulg. *τό*. *l. 36. col. 1. Ἐρωτα)* Lege *ἑρώντα*. *Solan. l. 40. col. 2. Βαρβαρῶς)* *βάρβαρον* editum fuerat; sed *βαρβαρῶς* dedimus ex M. & Exc. G. *Solan. l. 41. col. 1. Ἀνδριαντάρια μάνεις)* Ἀ—τάριαμεινις V. Illud emendatum adscripserat If. Vossius. Iac. Gronov. ἀ—μάνις M. *ead. col. 2. Παραλεκομμενῶς)* Lacuna est in V. hunc in modum *παρα—εἰρήσθαι*, quam ita, ut iam edidimus, implet C. *Pag. 182. l. 4. Ἐψόμεθα)* ἰψόμεθα Exc. Ἐψόμεθα L. *l. 5. Μέσση πύλον)* μέσση τὴν πύλον W. non compareret articul. in edd. *l. 7. Ὡστιζόμενοι)* Nil mut. edd. nec M. *l. 12. Μηκέτι)* *μηκέτι* τι W. male. *l. 13. col. 2. Βύζειν)* *βύζειν* in ed. & V. fuit. Sed & hoc ad Luciani textum accommodavimus, & paulo post *συγκύδας* pro vulgato *συγκύδας*. *l. 15. col. 1. Κάρδεπον)* *καρδέπον* editum legi; sed ex Luciano mutavi. *Reitz. ibid. l. 21. Ξηραλειφῶς)* Hoc Solan. correxit, cum *ξηραλειφῶς* editum legeretur. *ibid. l. 24. Μέσον)* *μέσον καὶ κοῖλον* Coll. Sed prave, nisi aliquid exciderit. *Solan. l. 25. col. 2. Παιγνήμων)* *παιγνήμων* C. Abb. *Παιγνήμων* V. *ibid. l. 26. Τέθικε)* Sic Solan. reposuit ex M. *τέθικε* enim vulgatum erat. *Pag. 183. l. 2. Ἀπαντες)* *πάντες* P. *l. 6. Μολυβδαίνας)* Nil mutant *l. Fl. H. P. &c. l. 9. Καταιονηθέντες)* *κατεονηθέντες* W. *l. 11. Ἄλλος)* Ita dedi ex *Fl. & W.* Ἄλλος enim edd. cett. *l. 13. col. 2. Νικῶντες)* *νῆκτες* C. Abb. *ibid. l. 14. Τοῦ ἡττημένου)* *τοῦ ἡττημένου* erat in ed. unde Solanus *τοὺς ἡττημένους* fecerat, sine auctoritate. Licebit ergo & mihi sine auctoritate planiorem lectionem τοῦ ἡ—ον inducere, quod feci. *Reitz. ibid. l. 16. Γυμνασίῳ)* Sic dedit Solan. pro vulgato *συμπόσιῳ*, recte quidem; sed ex coniectura, credo. *Reitz. l. 19. col. 1. Ὅς)* ὡς editum

erat; sed δὲ ex V. & C. Abb. dedit Solanus. *ibid.* l. 20. Ἄνευ-
 προφ.) Et hoc idem correxit, pro vulg. προφάσεως εὐρίσκων.
ibid. l. 22. Ἀλλήλους) ἀλλήλως editum ante. Sed prius est in M.
 utroque loco. Ἀλλήλων V. in secundo. *Pag.* 184. l. 1. Ὀδον-
 τωτῇ) Sic restitutum ex W. Ὀδοντῇ edd. priores. l. 5. Ἐμυ-
 στίλατο) ἐμυστείλατο W. l. 8. Πολλὰ καὶ ποικίλα, διχῆπλα
 ὕψια) παλλαὶ καὶ ποικίλαι καὶ διχῆλαι ὕψαι W. l. 10. Ὑδς)
 ὕδς l. ὕδς cett. & M. l. 12. col. 2. Ζώνη) χοίρων M. l. 14. col. 1.
 Φασίν. ἀσκ.) φησὶν & ἀσκάντες antea legebatur. *ibid.* l. 17.
 Ἐρανον) οὐρανὸν in impress. sine sensu. Ἐρανον V. & C. Abb.
 quod monente Solano recepi. *Reitz.* l. 21. col. 2. Τηγάνου) τα-
 γήνου editum erat. Sed mutavit ex C. Abb. Solanus, quamvis
 idem Cod. & V. aliter paulo ante scripserint. Utrumque au-
 tem *sartagine* significat; sed quia praeflat explicationem ef-
 ferri verbo variato, recte fecisse putavi Solanum, quod mu-
 tarit. *Reitz.* *ibid.* l. 22. Μελιττεύται) μελιττεύται V. l. 23.
 col. 1. Κελῶν) κελεῶν in impress. Σκελεῶν M. unde κελῶν fecit
 Solan. *ibid.* Μῆκος) Sic recte pro edito μῦκας dedit idem; qui
 & ἄπερ inferuit, & φασὶν pro φησὶν reposuit. *ibid.* l. 25. Σκε-
 λῶν) Anne ergo & hoc in κελῶν mutandum? *Reitz.* *ibid.* l. 27.
 Φησὶν) ἂ φη— Ex. G. Sed quare hic non etiam φασὶ facit So-
 lanus? *Reitz.* *Pag.* 185. l. 1. Ταγήνου) τηγάνου apud B. Nil
 mut. edd. l. 5. Σαργάνης) Edd. Σαργάνης maiore Σ, male.
 l. 13. col. 2. Πάστιλλοι) πᾶστυλοι B. l. 17. col. 1. Νυμφοδῶρος).
 Haec septem verba usque ad φησὶν supplevit Solanus ex col-
 lat. Codicis; deerant enim in editis. *ead.* col. 2. Βοιωτικὰς)
 βοιωτιακὰς M. l. 22. col. 1. Αὐτὰ) Deerat in editis, & lacuna
 relicta, quam inserto hoc pronomine implevit Solan. *ibid.*
 l. 24. Τινὲς) τί erat in editis. Non agnoscebat Cod. Abb. Τινὲς
 M. Solan. *ibid.* l. 26. Φησὶ) φημί V. *ibid.* Σημαίνειν) σημαίνων
 editum legebatur. Item αὐτὸν pro αὐτὸ, sed mutavit Solanus.
Pag. 186. l. 1. Δελφινίδος τραπέζης) Nil mut. edd. Coll. nec
 M. l. 2. Τρυήλης) τρυήλεις W. l. 7. col. 2. Καὶ) δὲ male edita
 Schol. Correxuit Solan. l. 12. col. 1. Ἀποκρίπτων) ἀποκρίβων
 ante editum erat. *ibid.* l. 15. Πρὸς) Ita dedit Solanus pro καὶ,
 quod in editis erat, non addens unde; nec opus est. Mox ite-
 rum καὶ legebatur ante βαμβυλίδς, quod idem delevit, nec im-
 merito; etsi enim καὶ δὲ recte coniungitur alibi, tamen hic
 locum habere non poterat. *Reitz.* l. 21. col. 2. Ἀπὸ) Lege ὑπὸ.
 Solan. l. 24. col. 1. Ἐλαφροτ.) ἐλαφροτ. in editis. male. Et pau-
 lo ante quoque male ἀνεμεφόρτα. *ibid.* l. 25. Καὶ) iam καὶ.
 in edd. absens inferuit Solan. *ead.* col. 2. Ἐξηργ.) Lege ἐξείργ.

Solan. l. 28. col. 2. Εὐρυχανδῆ) Sic in V. scriptum erat. *Solan. l. 29. col. 1. Κυλικεῖον*) κυλικιον editum ante, & plura vitiose expressa, quae tacite corrigere, quam indicare malui. *Reitz. ibid. l. 33. Τὰς δίκας*) δίκην, & sine articulo edit. Cler. Mutavit Solanus, non addens unde. Sed ex altero Vossiano eum id hausisse video, quod postea exhibetur. *Reitz. ead. col. 2. Κυμβία*) κυμβεῖα bis habebant edita. Correxerit Solan. *Pag. 187. l. 2. Κυλικεῖον*) Sic marg. *A. 1 W. Κυλικιον* edd. & M. *Κυλικεῖον* correxerat Solanus. *l. 4. Βακχαρίδι*) Sic W. & marg. *A. 1. Κακχαρίδι* edd. *l. 5. Εἰσεκύλισε*) εἰσεκύκλησε W. *l. 6. Κατῆλιφα*) κατάλυσιν marg. *A. 1. l. 7. Ἐπιφόρημα*) Lacuna hic est in Fl. & M. *l. 8. Ἐρρίκνουτο*) ἔρρικνούτο ex marg. *A. 1 W. W. & Fl. Ἐρρίκνουτο* cett. edd. *l. 11. Ποικίλος*) πικίλος l. male. *ead. Ὠκατάξις*) Sic edd. vet. ac recentt. Ὠτοκάταξις W. & M. *l. 15. col. 2. Τὸ τύμπανον*) Sic V. & M. τὰ τύμπανα edit. Clerici. *l. 17. col. 1. Κυλικεῖον*) κυλικιον male editio prior, quam ego mutavi. *Reitz. ead. Ποτηροπλῦτην*) ποτηρολύπτην antea lectum pessime. Correxerit Solan. Sed & ita corrigendum vidit literariss. iuvenis L. C. Valkenaar, in Animadv. ad Ammon. p. 3, qui etiam observat, Scholiaften male confundere κυλικεῖον & ποτηροπλῦτην, usus diversissimi. *Reitz. l. 19. col. 2. Κύκλησέ τις*) Sic in V. scriptum erat. *Solan. l. 21. col. 1. Ἐπίπεμπ.)* Et hoc debetur diligentiae Solani: nam ἀπεπ. ante legebatur. *l. 23. col. 2. Χρυσόχας*) χρυσόχων ed. Cler. male. *Pag. 188. l. 1. Λεῖρον*) λήρον W. *l. 2. Θυγατρί*) Sic W. B. 2. P. Reliquae edd. θυγατρή. *l. 8. Ὑποδήματα*) Sic W. Fl. P. & c. Ἀποδήματα male S. sola. Et mirum, quod *Amst.* non imitata sit. *l. 15. col. 2. Ψέλλια*) ψέλια ed. Cler. male. *l. 16. col. 1. Ποίκιλον*) ποικίλων ante editum. Solanus ποικίλων inde fecerat, quod ita secutus sum, ut verum accentum tamen servarem. *Reitz. l. 23. col. 2. Εὐπίστρια*) Sic V. *Pag. 189. l. 3. Σκυραφίσις*) σκυραφ. Fl. Vulgatae adstipulatur M. *ead. Ἐγκαφικίδας*) ἐγκαμφικήδας W. *l. 7. Αὐλούμενος*) ἀλάμενος Gronov. Nil mutant edd. nec M. *l. 9. Καρπάδ.) καρπῆδ. W. l. 10. Ποδόστρ.) παιδοστρ. W. l. 11. col. 2. Ὅ*) Aberat ab editis, & κωδωνίζειν, pro διακωδ. Mutavit utrumque Solan. *l. 15. col. 1. Φασί*) Sic M. φασί V. & Cod. Abb. *ead. col. 2. Πόσθης*) Sic recte Cod. Abb. & M. Ποθης edita. Eadem lacuna erat in V. & Exc. G. *l. 18. col. 2. Σκοπάδειον*) σκοπάδιον edit. Cler. Mutavit ex Luciano Solan. *ibid. Σκόπα*) Σκόπου Cod. Abb. prave. *l. 20. col. 1. Τραχήλου*) Sic mutarat Solan. pro τραχήλων, quod in edit. erat. *ibid. l. 22. Ὑπέβαλλον*) ὑπέ-

βδύλλον M. *ead. col. 2.* Μεγάλας) μὲν tantum conspiciebatur in editt. quod ex compendio scribendi natum. *Reitz. l. 23. col. 2.* Ἐκδύντων) Ita dedit Solan. pro vulgato ἐκδύντων. Item μοχ τοῦτο correxit, cum legeretur ταῦτα. *l. 24. col. 1.* Φῶς) Recte sic Solan. pro absurdo vulgati φησίν. *ibid. l. 26.* Παίζοντος) παίζοντα antea editum. Correxit idem ex Cod. Abb. *ibid. κατὰ) καὶ τὸ Cod. Abb. l. 27. col. 1.* Ἀπηγχόνησα) Sic etiam Cod. Abb. *l. 29. col. 2.* Κηδεύει) κυβεύει Cod. Abb. *Pag. 190. l. 3.* ἦ) ἦν marg. *A. 1. male. l. 7.* Πιττῶν) Sic dedi ex *l. Fl. & M.* Πυττῶν edd. cett. *l. 12.* Ἀπηγχώνισα) ἀπηγχώνισα edd. priores. Ἀπηγχόνησα M. *l. 14.* Ἐπινύσσων) ἐπινύσσω W. *l. 17.* Διεπίσσα) δίσσα Mf. B. Nihil mut. edd. nec M. Sed a manu recentiore. *Pag. 191. l. 2.* Σχινωτρ.) σχεινωτρ. W. *l. 3.* Πεώδη) παιώδη W. & Mf. Bourd. Nil. mut. *H. J. Fl. P. ead. Μην ἑῶν)* Sic edd. & M. Μῆ ἑῶν melius marg. *A. 1 IV. l. 6.* Σκοπάδειον) Sic edd. excepta *Fl. & W.* ubi σκοπάδιον. *l. 7.* Δαμασίας) Restitut. ex W. Δαμάσιος edd. priores. *l. 13.* Πίνωμεν) Ex emendatione Solani. Πίνωμεν edd. priores. *l. 14.* Παρηβηκός.) Sic recte M. & *H. B. 2. P. Fl.* Παρυβηκ. *l. male. l. 15.* Ὑμῖν) ἡμῖν male *l. sola. l. 16. col. 1.* Σχινωτρώκταν) σχινωτρώκτραν & μίρτωνα edd. male. *l. 22. col. 2.* Δρυπέταις) δρυπέταις ed. Cler. male. Ἔοικε λέγειν ὡς λέγομεν δρυπέταις Cod. Abb. *Pag. 192. l. 1.* Θριπιδεστάτοις) Sic *l. H. Fl. P. & C.* Θριπιδέτοις W. *l. 3.* Εὐπυνδάκωτα) Sic W. & Mf. R.G. Ἐμπυνδάκωτα edd. Ἀπυνδάκωτα P. *l. 6.* Καρηβαρεῖν) καραβαρεῖν edd. priores. *l. 8.* Συνυθλήσομεν) συνυθλησόμενοι W. *fol. 10.* omisso οἷα. *l. 9.* Ἐνοιοφλύειν) Sic edd. praeter *l.* quae ἐνοιοφλύειν. *l. 12.* Ἐρεσχειν) ἐρεσχειν *Fl. & W. ead. Λαλησθηγάνη)* λαλησθηγάνη W. & *Fl. l. 16. col. 2.* Χορδὸν) Sic V. Χορδὸν C. Abb. Χορδὸν M. & B. *ibid.* Παιδοβοσκὸν) παιδαβ. ante editum, male. *ibid. l. 20.* Συνηθ.) Sic V. sed male editum erat συνυθλήσομεν. Ut autem φλυαρήσομεν bene editum erat, ita prave φλυαρίσομεν scriptum in V. *l. 21. col. 1.* Κροβυλάδην) Ita restitutum ex C. Abb M. & B. Κροβυλαῖδην enim ante editum erat. *Pag. 193. l. 1.* Χειροσόφων) Sic edd. iam constanter, & M. *l. 7.* Εἰργάσω) Sic edd. vett. constanter habere, notat Solan. *l. 16. col. 2.* Τὰ προστακτικὰ ταῦτα) τὸ πλεῖ, καὶ νῆ, καὶ θεῖ, προστακτικὰ M. *l. 17. col. 1.* Εὐφορῶ) φερῶ tantum ed. Cler. quam correxit Solan. *ibid. l. 20.* Διολισθαίν.) διολισθέν. . . . male legebatur in edd. *ead. col. 2.* Ὅτι) Non ad erat in editt. addidit Solan. *l. 22. col. 1.* Φασί) Sic dedi ex C. Abb. Φησὶ V. *Pag. 194. l. 10.* Ἠλέουν.) Sic recte M. cum *l. P.*

H. Ἠλέγουν male *Fl. Pag.* 195. *l.* 5. Εἰργασμένου) Sic *W. B.* 2. *S. & P.* In reliqq. male εἰργασμένον, ne *Fl. & H.* quidem exceptis. *l.* 6. Οἰκείον) Ita recte *P.* cum *Fl. B.* 2. & *M.* Εἰκείον male *I.* cum *H. & Ald.* 1. in cuius marg. tamen οἰκείον adscriptum. *l.* 11. Ἀγνοούντων) Deest hoc in *Fl.* usque ad ἐλατούμενον. Adest in cett. & *M.* *Pag.* 196. *l.* 10. Πισφρνωμένους) Legendum πειφρόν. adscripsit Solanus. Sed vulgatam servant edd. & *M.* *ead.* Ὀλισθογνώμεῖν) Editionum lectio. Sed *W.* ἐλαιοθδογνώμεῖν. *l.* 19. *col.* 2. Κινουμένου) Editā κινούμενου. Correxit Solan. *Pag.* 197. *l.* 1. Σιωπήν) Deest in *Fl.* *l.* 3. Φνεί) φνεί *P.* male & *A.* Φνεί cett. Φνεί *M.* *l.* 4. Ούν) γούν *W.* *l.* 10. δα) δαί *W.* *Pag.* 198. *l.* 7. Ῥάων) Sic *W.* cum iota subscripto: sine eo edd. *l.* 10. Πτώμα) πώμα *W.* & *Fl.* *l.* 11. Φρονόις) Nihil hic mutare *I. Fl. & H.* norat Solan. (At *S.* habet φρονόις.) *l.* 14. Ἐγγαστρίβυον) Sic edd. quod *I.* peius in duo verba diremit, ἐγγαστρί βυθεν exhibens. In *W.* quoque ἐγγαστρίβυον; sed adscriptum ἴσως μ. *Pag.* 199. *l.* 5. Σκύλλεσσαι) σκύλλεσσαι *W.* *l.* 7. Σιληπορδία) Ex *W.* & Schol. Σιλληπ. edd. *ead.* Ἐργάσεται) Sic *A.* Ἐργάζεται edd. *l.* 13. Προωδοπ.) Sic *W.* Προωδ. sine augmento edd. priores. *l.* 17. *col.* 2. Φρονεῖν) Sic restituit Solan. Nam φρεῖν habebant edita. *ibid.* *l.* 18. Τῶ ἀποπν.) τὸ ἀποπν. *M.* *l.* 19. *col.* 1. Διατανύσσαι) Sic etiam *C. Abb. Solan.* *ibid.* *l.* 20. Σιληπορδεῖν) σιλιπ. *M.* *Pag.* 200. *l.* 2. Ὑπὸ διδασκ.) ὑποδιδ. unica voce *W.* *l.* 15. Χείρονι) χείρονος marg. *A. i W.* *l.* 16. Βαρβάρων) Ex emend. Gronov. Βαρβαρον edd. & *M.* *Pag.* 201. *l.* 6. Ἀνεμῶνας) Et sic habere *I. Fl. H. P.* norat. Solan. *l.* 12. Οἰεσθαι) Sic *L.* recte cum *Fl. B.* 1. 2. *P. & S.* ἴεσθαι male *I. & H.* cum *P. & Exc.* *l.* 14. Προπαρσκεινισμ.) Ita *M. & B.* 2. recte. Προπαρασκ. cett. *Pag.* 203. *l.* 3. Ἀπαντῶμενος) ἀπαντόμενος *W.* *l.* 4. Μετοικικὰ) Sic edd. & *M.* *ead.* Δὲ) Abest a *Fl. & M.* Adest in reliquis. *l.* 7. Δωσιάδου) Ex emend. Solani. Δωσιάδα edd. priores & *M.* *l.* 10. Ἀριστα) καὶ ἀριστα *S.* At cum vulgata facit *W.*

IN EUNUCHUM.

Pag. 204. *l.* 1. ΕΥΝΟΤΧΟΣ) ΕΥΝΟΤΧΟΣ ΠΑΜΦΙΛΟΣ *I. H.* Deest ΠΑΜΦΙΛ. in *Fl. P. S.* Sed in *S.* additum ante πόθεν. *Pag.* 205. *l.* 16. *col.* 2. Παρακολυθήσαν) Ita dedit Solan. pro vulgato παρακολυθίσαν. *Pag.* 206. *l.* 2. Ἐπικουρείσις) Ἐπικουρίσις *W.* *l.* 3. Ἐτι καὶ) ἐτι δὲ καὶ *W.* *l.* 6. Ἰερήιον) Sic *P.* so-

la. Ἰσρεῖον cett. & M. l. 7. Μύριας) μυρία male L. l. 11. Γελοῖον οὐδ' ἐν ἡν ἐκείνοις) Sic edd. constanter, item M. Pag. 207. l. 12. Τὸν) τῶν male l. Τὸν recte cett. & M. Pag. 208. l. 10. Μεταποιεῖσθαι) Nihil mutare l. Fl. H. P. S. notat Solan. l. 13. Αὐτῶν) Sic recte Fl. & P. Αὐτῶν l. male. Pag. 209. l. 1. Ἀνθρωπίας) ἀνθρωπίας l. Sed prius est in Fl. H. P. & M. l. 11. Ἐμφθυξάμενος) Hanc esse constantem lectionem, notat Solan. l. 15. Ἐκ Κελτῶν) In M. erat in marg. Γρ. ἐκ Πελασγῶν τολῶν. Sed in textu recte, ut hic, Κελτῶν. Nec quidquam mutat Fl. Pag. 210. l. 1. Εἰ περιῖν) Ita restitutum ex L. & Fl. Εἴπερ ἦν si ne commate edd. vulgo. l. 3. Ἀπεμν.) Sic Fl. H. P. & c. & M. Ἐπεμν. l. cad. Καὶ πρὸς) Et illud καὶ adesse in H. Fl. & P. notat Solan. l. 7. Ὅν) εἶναι W. male. l. 8. Παραελθῶν) παραελθὼν Vorst. At vulgat. servant H. P. B. 2. Fl. Παραγγέλλειν W. Sed fuit prius π—ων. l. 9. Ἀξιῶν) Nil mut. l. B. 2. P. Fl. & M. l. 13. Μυρίας) Coll. videntur legisse μισθοφορίας. Sed vulgatam servant H. l. Fl. P. & M. l. 16. Ζῶν) ζῶον W. cum puncto subscripto. l. 18. col. 2. Γυναικώδης) ἢ ὁ τετμημένος τὸ αἰδοῖον G. Pag. 211. l. 6. Ἐρμείαν) Sic etiam l. P. H. Fl. Pag. 212. l. 5. Καὶ μοιχὸς) Nihil mut. Fl. l. H. B. 2. P. M. ὅ—τι legend. adscrips. Solan. l. 6. ἄξων) Sic minore α Fl. Cett. Ἄξων maiore. l. 10. Δοκῆ) Hoc ex Fl. & W. est. Δοκῆ edd. vulgo. l. 13. Τῷ ἰδρῶτι) Defunt haec duo male in Fl. Adfunt in cett. Item in M. & P. l. 14. Τῷ τῆς μοιχείας) τῷ περὶ τῆς μοιχ. W. Pag. 213. l. 8. Οἰκῆματος) Et hoc habere l. Fl. H. B. 2. P. & M. notat Solanus. l. 9. Ὀπύειν) Sic W. & Fl. Ὀπύειν vulgo. l. 11. Μετὰ δὲ) Et sic esse in l. H. & Fl. & c. notat Solanus.

IN DE A S T R O L O G I A.

Pag. 215. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡ.) M. solus articulum habet. Ἀστρολογίης autem recte Coll. & Fl. Ἀστρολογίας cett. edd. male. l. 3. Αὐτέων) Ex emend. Solani. Αὐτῶν edd. priores. cad. Αὐτέου) αὐτοῦ edd. priores. l. 4. Ἀληθῆνης) Ex emend. Iensii. Ἀληθείης enim edd. priores & M. l. 7. Διενεκτέον) Nil mut. edd. & M. l. 8. Πᾶσι) Forf. παῖσι, adscrips. Solan. l. 10. Ἀπίκτο) ἀφίκτο edd. priores. l. 11. Βασιλῶν) βασιλέων W. & Fl. sola. l. 15. col. 2. Ἐπιτύχουσι) ἐπιτύκωσι ante legebatur; sed recte in C. ἐπιτύχουσι. Solan. Pag. 216. l. 1. Μαντευμένοισιν) ματευόμενοι edd. priores male. (μαντευόμενοις S.) cad. Κατηγοροῦσι) Sic M. a recent. manu. Κατηγοροῦσι edd.

l. 4. Δοκεί) Sic W. recte cum edd. plurimis. Δοκεί male FL.
 l. 5. Ἀρῶν) ἀδικίη W. solus. l. 7. Σοφῇ) σοφίη FL. Nihil mut.
 edd. nec M. l. 11. Οικήσεως) Sic edd. praeter FL. quae οική-
 σαις. Οικήσιως M. l. 13. Ὄν) Sic restitui ex W. Ὄν edd. prio-
 res hic & supra. l. 15. Ἄλλοτε) ἄλλω τὲ FL. Sed vulgatam
 cett. edd. lectionem tenent M. & P. ead. Ἄλλη μορφῇ) ἄλλην
 μορφήν FL. sola. l. 17. col. 1. Ἀδικίη) Corrupta haud dubie
 vox. Solan. Pag. 217. l. 6. Αὐτέων) αὐτῶν edd. priores. l. 7.
 Ἐπιτελεύουσιν) ἐπιτελεύουσιν I. male. Ceterae recte, cum Cod.
 M. ead. Ἐν δὲ) Constans edd. lectio. l. 9. Ὄν) ὄν edd. prio-
 res. l. 13. Μηνέων) Sic FL. P. & M. Μηνῶν male cett. edd.
 Pag. 218. l. 2. Εὐσταθέων) εὐπαθέων FL. W. & marg. A. i IV.
 l. 4. Οἰκεία) οἰκία M. ead. Ζῶα) Lacuna inter οἰκεία & ζῶα est
 in FL. l. 7. Τέων) τέω M. & Coll. ead. Ἰρὰ) ἰερὰ edd. priores:
 quod in M. erat emendatum. l. 9. Ἄλλοι δὲ) Nihil mutare
 edd. nec M. notat Solan. l. 13. Ναμὴν) Et sic edd. cum M.
 l. 14. Ἡερίου) Sic I. H. P. & c. Ἰεραίου FL. & M. l. 15. Ἰρώτατος)
 Ita M. Sed emendatum. Ἰερώτατος edd. priores. Pag. 219. l. 4.
 Τουτέου) τούτου edd. priores. Et μοχ τούτους pro τουτέους.
 l. 5. Παρὰ) Ita edd. & M. Πρὸς Angl. P. & L. l. 8. Ἀπίκετο)
 ἀσίκετο ante legebatur. l. 12. Προήνεγκεν) Recte edd. & M.
 Προήνεγκεν I. Προηλ. B. 2. l. 13. Ἰερολογίην) ἰερολογίην edd.
 priores. Et mox ἰερὰ, quod similiter mutavi. Pag. 220. l. 3.
 Ὀρφέως) Ὀρφῆος W. Sed a manu recentiore, loco sequente.
 l. 7. Ἐν) Deerat in edd. addidit Solan. ead. Ἰκελος) Sic W. Ε-
 κελος edd. l. 9. Καὶ τῶν ἑκαστον) Constans edd. lectio & M. In
 I. comma est post τῶν. l. 12. Ἐπαίευσιν) Ita bene FL. H. P. &
 M. Ἐπαύουσιν I. Pag. 221. l. 4. Πατρώη) πατρώη FL. Nil mut.
 cett. nec M. l. 5. Ἐλλησιν) Ἐλλεσις misere I. sola. l. 6. Συνόν)
 κοινόν Vorst. Nil mut. edd. nec M. l. 9. Ὑπέδειξεν) ἐπέδειξεν
 W. Nil vulgatam mutant I. FL. H. P. l. 11. Ἀνατολέων) ἀν-
 τολ. W. l. 13. Ἀντιδρομέουσι) Hoc Solan. ex W. substituit
 pro vulgato διαδρομ. l. 15. Ἀνατ.) ἀντ. W. Pag. 222. l. 2.
 Ἰππον) ὡς ἰππον W. l. 9. Οἱ) Sic edd. & M. l. 10. Ἐουτου)
 ἐουτου I. hic & alibi. Ἐαυτοῦ male S. Ἐουτοῦ FL. l. 11. Χρε-
 μένος) χρεώμενος Heinsf. ead. Ἐπισικτὰ) ἐπίικτὰ Pell. pro ἐπ-
 κτὰ Ionice. ead. Πόλον) πολλὸν W. l. 12. Ἀληθῆνης) ἀληθῆις
 FL. l. 13. Ἀβύσσων) ἄβυσσον FL. Sed vulgatae adstipulatur M.
 l. 15. Αὐτέω) Sic Exc. Αὐτέων L. Αὐτῶ edd. priores. l. 16. Φρε-
 νοβλαβεία) Sic dedit Solan. pro vulgato φρενοβλαβίν. l. 17.
 Ἐπεικῇ) ἐπεικτα Exc. G. Lege ἐπεικτά. Solan. Pag. 223. l. 6.
 Αὐτέων) αὐτῶν edd. priores. l. 8. Δρόμου) Sic W. P. Δρόμους

edd. Δρόμιον L. ead. Κινήσεως) Sic Fl. Κινήσεως reliqq. ead. Δυναμειως) Sic rursus Fl. Δυνάμιος W. Δυνάμεος cert. l. 9. Διατάξατο) συνετάξατο W. l. 11. Τάγος) τάδε W. Nil mut. l. H. Fl. P. &c. Pag. 224. l. 8. Αὔτεοισι) αὐτοῖσι edd. priores. Item αὐτῷ pro αὐτέῳ bis. l. 14. Θεοφιλέες) θεοφιλέες male l. l. 15. Ἐγένοντο) γένοντο W. l. 16. Ἐπέβλεψεν) ἐπέβλεψαν W. Pag. 225. l. 1. Ἰκελα) εἴκελα edd. priores. l. 2. Χροῖην) Sic Solan. recte rescripsit, etsi χρόνῳ M. quoque cum edd. priscis. l. 8. Ἀπ') Sic edd. & M. Ἀφ' Fl. minus recte. l. 10. Ὁρέσθαι) W. P. sic habent pro vulgato ὀράσθαι. l. 18. Ναωρήτε) Ita dedit Solan. pro vulgato ἀναωρήτε. Pag. 226. l. 1. Αὐτέῳ) αὐτῷ vulgo. l. 5. Αὐτέων) Bene sic edd. plurimae. Αὐτῶν male Fl. & M. l. 10. Μαντήσιν) μαντηΐσιν M. l. 12. Ἐργάζοντο) Nil mut. edd. nec M. Εἰργ. Ienf. l. 16. col. 1. Καὶ τοῦ Ἀρεως) Lacuna erat hic in editis & Cod. quem Clericus consuluit; sed cum recte coniecisset ex ipso Luciano sic supplendum, non invitum ei morem gessi. Reitz. ead. col. 2. Ἐξ ἀφροδισίου) Hoc Scholion in ed. ad Eunuch. relatum, huc retrahi iussit Solanus, addiditque, in M. recte huc referri, & recte collegisse I. Clericum, deesse in V. quaedam in hunc libellum Scholia. Pag. 227. l. 5. Ἰρώτατον) Sic restitui ex W. Ἰερώτατον edd. l. 10. Ἡ) οἱ W. l. 12. Νεκύων) νεκρῶν W. Sed vulgata potior est. Pag. 228. l. 4. Ἐνόμιζεν) ἐνόμιζον edd. male. l. 11. Εὐρασθαι) Et sic Fl. cum l. P. &c. l. 14. Ὄρην) ὥρην edd. priores. l. 17. Ὑποθέσει) Haec vox omissa erat in edit. supplevit eam ex collat. Codicis Solan. Pag. 229. l. 7. Κλονεομένων) κινεομένων L. Nil mut. H. Fl. l. P. l. 10. Ἀπορρόϊν) ἀπορρόϊς Fl. l. 14. Πρηγμάτων) πραγμάτων edd. anteriores, ne Fl. & Ald. quidem excepta. l. 15. Χρεομένους) Sic W. Χρεωμένους edd. l. 16. Ἀπιζόμενα) ἀφιζόμενα edd. priores. Pag. 230. l. 1. Ἀγροεουσι) Hoc particip. in edd. male post τὰ δὲ collocatum ex M. & Fl. in sedem suam retractum. l. 3. Ἠγεῖται) Vulgatam hanc servant etiam Fl. H. B. 2. P. & M. l. 5. Εὐμαρέως) εὐμερέως ante editum erat.

IN DEMONACTEM.

Pag. 232. l. 4. Ὀρῶντες) ὀρμῶντες Graev. Nihil mutant edd. Pag. 233. l. 1. Γὰρ) Sic edd. Γε legit Solan. l. 9. Ἀνίπτοις) Sic recte L. H. B. 2. Fr. P. Ἀνίπποις male l. & Fl. Ald. Ἀνίπτοις S. & A. Et sic emendat etiam margo A. 1 IV. l. 10. ἤξεν) Edd. priores ἤξεν. Pag. 234. l. 3. Ταῦτ) τοῦτο edd. priores. l. 6.

Σινοπία) Σινοπία male *I.* Pag. 236. *l.* 1. Κατάληψ.) κατά-
 λείψ. male *P.* *l.* 2. ἔμελλε) ἔμελλε *Fl.* male. Cett. recte, ut edi-
 dimus. Pag. 237. *l.* 4. Πολλοῖς) πολλῆς male *I.* sola. *l.* 6. Μέλι-
 τοι) Μέλητοι *Fl.* male. Cett. recte. Confer supra Ἀναβ. § 10.
l. 10. Ἀναλαβών) Sic edd. Ἀναβαλόν malit Solan. *l.* 12. Ἡ) De-
 est haec particula in *Fl.* Pag. 238. *l.* 16. Ποιοῖτο) Sic recte edd.
 Ποιοτο *P.* Ποιεῖτο *Ex. Fl.* utrumque male. Pag. 239. *l.* 7. Προσ-
 ελθών) προσελθεῖν male *S.* quod *Apst.* tamen correxit. Et vet-
 ted. —ων habent. *l.* 10. Αὐτοῦ) αὐτοῦ *P. L.* & *I.* Αὐτῷ male
Ex. Fl. H. P. S. Αὐτῷ *B.* 2. Pag. 240. *l.* 2. Τῇ Ποικίλῃ) Sic de-
 dit Solan. ex *Angl. L.* & *P.* Τὴν Ποικίλῃν edd. priores. *l.* 9. Ἐπὶ
 τῷ) ἐπὶ τὸ *I.* male. *l.* 16. Τετυπτημένος) Et sic *I.* cum *Fl. P. S.*
 & c. *l.* 17. col. 1. Τῷ τῆς ἀμοιβ. σκ.) Hoc Schol. ad aliena ver-
 ba relatum in editis, in sedem suam restituit Solan. *ibid.* *l.* 18.
 Περαινεῖν) Sic restituit idem ex *C.* cum περαιῶν esset in editis.
ead. col. 2. Ἡ σπέρμα) Tria illa posteriora verba déerant in
 editis, supplevit ex *Cod.* collatione, non addens cuius, Sola-
 nus. Pag. 241. *l.* 10. Ῥωμαίων) Ῥωμαίων male *I.* *l.* 11. Ὁραίων)
 Ὁραίων male *I.* *ead.* Θηλυδρίαν) Θηλυθρ. male *B.* 2. *l.* 15. Ὀνό-
 ρατον) Ὀνόκρατον *B.* 2. sola. *l.* 16. Ἀρκεσίλαον) Ἀρκτησίλαον
 male *P.* sola. Pag. 242. *l.* 14. Αὐτῷ) Sic *H.* 1. 2. *I. S.* Αὐτοῦ *P.*
 Pag. 243. *l.* 1. Θαύμαζε) Sic habere edd. omnes notavit Sola-
 nus. *l.* 8. Παρίστασθαι) παρίστασθαι male *I.* sola. *l.* 14. Ὁ δ'
 αὐτῆς) Constans edd. lectio. Pag. 244. *l.* 14. Ἀπαιδεύτους)
 Ita edd. omnes. Pag. 245. *l.* 9. Ὁ Δημ.) Sic *lenf.* & *B.* 2. Ὁ
 Δημ. edd. cett. male. *l.* 17. Ῥηγίλλαν) Ut *Marcil.* voluit, edi-
 di. Ῥηγίλαον edd. priores. Pag. 246. *l.* 9. Κᾶτα) Deest in *Fl.*
 Adest in reliqq. Κᾶτα *I.* & *P.* sine puncto subscripto. *l.* 14.
 Ἰδῶν) Sic recte *P.* & *B.* 2. Εἰδῶν *I.* & reliqq. male. *l.* 15. Ἐφ'
 ὅτῳ) ἀνθ' ὅτου *Ex. Fl.* At vulgatam etiam servat *P.* Pag. 247.
l. 15. col. 1. Οὕτως) In *V.* erat οὕ, & iterum *Schol.* 8; quod ego
 pro οὕτως stare existimo. Vide illic notam nostram. *Solanus.*
l. 16. col. 2. Ἰνα τὸ πλατὺ — καὶ αὐτῆς) Corrupta haec sunt.
Solan. *l.* 19. col. 1. Φατρία) Ita hic, & mox quoque φατριῶν
Cod. V. Licet φρατρία & φρατριῶν edit. *Cler.* Et melius cum *p*
 scribitur. *Solan.* (an ποία — φρατρία; ut mox πολιτεία; *Reitz.*)
ibid. *l.* 21. Αὐρηλίον) Sic dedit Solanus, sine auctoritate, sed
 bene; nam Ἀβρηλίον edita: quae tamen non murassem, si mea
 solius auctoritate haec edere suscepissem. *Reitz.* *l.* 22. col. 2.
 Καθαρῶς) Sic dedi ex coniectura, καθαρὸς enim habebant edi-
 ta, nec varietatis quidquam notarat Solanus noster. *Rais.*
l. 23. col. 1. Καὶ πάσαις) Aberat καὶ in editis. Addidit Solanus.

Pag. 249. *l.* 1. *Χάρων*) Mallem Κέρβερος, Solanus recte adscripsit. *l.* 8. *Ἀντί*) Sic edd. *Ἐπὶ τῇ βακτ.* coniicit Palm. *Ἐπὶ δὲ τὴν βακτ.* Vorst. & Marcil. *Ἄσεν* melius Solanus. *l.* 20. *col.* 1. *Ἵπερίδου*) Hoc Schol. ad alia verba male relatum, duce Solano sedi suae reddidi, & eodem monente ex V. ac C. *τὸ ἄρα βδον* dedi, pro vulgato *τὸν ῥάβδον*. *Reitz. ead. col.* 2. *Οὕτως λέγειν*) οὐ λέγει editum ante, sine sensu, οὕτως esse in V. testatur idem, quo compendio satis commode significari οὕτως λέγειν existimat, iubetque conferri Scholium 5; quare & hic facile monenti parui. *Reitz. Pag.* 250. *l.* 5. *Κατασπασθῆναι*) Nil mut. *l.* H. *Fl. P.* *l.* 15. *Ἀόργητος*) Sic edd. constanter. *l.* 16. *col.* 2. *Τὰς*) τοὺς male edit. *Cler. ibid. l.* 17. *Μαδᾶν*) μαδδᾶν C. *Pga.* 251. *l.* 17. *col.* 2. *Πρὸς*) ἐς legebatur in editis, mutavit Solan. non addens unde habeat: *ναυμαχία* vero ego dedi pro edito *ναυμαχίᾳ*. *Reitz. Pag.* 252. *l.* 1. *Διὰ στόματος καὶ*) Ex *Fl.* sic dedimus. *Καὶ διὰ στόμ.* edd. cett. *l.* 12. *Τὸν*) Et sic habere cum *l.* etiam *Fl. B.* 2. *H.* &c. notat Solanus. *Pag.* 254. *l.* 7. *Ἐπικουρεῖν*) ἐποικουρεῖν *Fl.*

I N A M O R E S.

Pag. 256. *l.* 2. *ΛΥΚΙΝΟΣ*) Deerat hoc nomen in *P.* Aderat in *Fl.* & *l.* *Λυκίνου καὶ Θεομνήστου B.* 1. *l.* 3. *Παιδιάς*) Sic recte *Fl. P. B.* 2. *S.* & *P.* *Παιδείας l.* *l.* 4. *Ἐσθινού*) Sic bene edd. *O.* & *M.* *Ἡσθινού* male *l.* *l.* 10. *Διηγνημάτων*) λόγων edd. priores. Sed *διηγ.* exhibemus e *Codd. Angl. L. O. P. W.* *l.* 11. *Κατεύφρασκον*) Sic *P. B.* 2. *Fr. Fl.* & *M.* *Κατεύφρασκον l.* *Κατεύφρασκον O.* *l.* 12. *col.* 1. *Ἀσθενῆς*) Ante ad verbum ἐρωτικῆς minus apte relatum legebatur hoc Scholion. *ibid. l.* 15. *Ἵποστέγειν*) ἀποστέγειν olim editum. Correxir Solan. *ead. col.* 2. *Σώζεσθαι*) Restitutum ex V. & *M.* *Σώζεται* enim vulgo male. *l.* 17. *col.* 1. *Ἐπεισόδου*) Ex *M.* sic restituit Solan. nam *ἐπικόδου* absurde editum ante. *ead. col.* 2. *Ἐπεισίοντος*) Sic dedit Solan. pro vulgato *ἐπίοντος*. *l.* 18. *col.* 1. *Ὡς περὶ*) ὡς περὶ vulgatum ante; sed mutavit Solan. *Pag.* 257. *l.* 1. *Ἀριστείδης*) *Ἀριστείδης ἐνβρίζον l.* *Pell. ead. Μιλησιακοῖς*) *Μιλησιακῆς* male *l.* *l.* 3. *Εὐρέην*) *εὐρέης* marg. *A. i W.* *l.* 4. *Εἰ περιττά με*) εἰ μὴ *Marc.* & mox delet *με*. Nil mutant vulgaram edd. nec *O.* & *M.* ἡ γεροτολογεῖν, ἢ ἡ περ ὑμνολογεῖν marg. *A. i.* *l.* 5. *Ἐφείται*) ἀφείται *Vorst. & Pell. & marg. A. i.* *l.* 13. *Ἀπασαν αὐτῶν*) αὐτῶν ἀπασαν *O.* Nihil mut. *M. B.* 2. *l.* *P.* &c. *Pag.* 258. *l.* 1. *Ἐπ'*) ἀπ' marg. *A. i.* *l.* 2. *Τοὺς προτέρους*) Sic edd. *Τὸν*

προτέρων M. & O. l. 15. τὸ καλὸν) τὸ κάλλα marg. A. 1 IV. τὸ
 κάλλος forsan voluit. Pag. 259. l. 3. τούτων) Sic O. B. 2. P.
 aliaque. τούτο Fl. τούτων I. l. 5. ἄλλας) Sic Coll. Et edd.
 praeter I. & Ald. quae ἄλλας cum Cod. M. Ἄλλας O. l. 7.
 Τρυφῆν) Nihil mutant O. M. & edd. l. 9. Μῆν) μιν M. Sed a re-
 centiore manu. ead. καὶ αὐτὸ) καὶ abest in O. & W. Adeit in
 edd. l. 10. Γλυκὺς) γλυκὺ I. Pell. ead. Μὲν) Ex O. & M. ante
 γὰρ inferuit Solan. Non aderat enim in edd. l. 11. Ἰση δὲ ἡ δο-
 νῇ) Sic recte P. L. B. 2. Ἰση δὲ ἡ δονῇ dativo casu cett. edd. ma-
 le. Δὲ autem abesse etiam in W. notat Solan. l. 13. καὶ) De-
 est in O. & W. ead. Παρ' Ἡσ.) Παρησιόδω iunctum I. male.
 l. 15. Ἀνυγραίνοντο) ὑγραίνοντο O. Vulgatam tuetur M. ead.
 τὴν φωνὴν δ' ἴσην) τῇ φωνῇ δ' ἴση M. ead. Δυκάμβου) Μικάμ-
 βου male O. Vulgatam servat M. B. 2. I. P. &c. l. 17. Πλά-
 νας) πλανήσας ante legebatur. Emendavit Solan. Pag. 260.
 l. 1. Ἡς) ἦν male O. ἦς cum puncto M. l. 6. Ὡς) Deest in M.
 O. Adeit in edd. l. 7. Ἐτήσιον) ἐτήσι. I. l. 8. Παραταθεῖσαι)
 Et sic habere I. Fl. B. 2. & S. notat Solanus. Sed habent aliae
 quoque & recte. Παραταθεῖσα marg. A. 1. l. 15. Ἰσορρόπως)
 ἰσορρόπτ. O. Vulgatam expressit M. B. 2. I. P. &c. Pag. 261.
 l. 4. Τί) Deest in O. & W. l. 5. Ὑπογυίου) ὑπογύου male I.
 Fl. l. 6. Ἄλλ' οὐ παλαιᾶς) ἐστὶ οὐ παλιμὲν marg. A. 1 IV. ead.
 Ὅτου) ὅτε M. l. 7. Συντόνως) συνιὼν O. W. Fl. I. Vulgata com-
 paret in cett. omnibus, & Cod. P. ead. Ἀμιλλαμένοι) ἀμιλ-
 λαμένοι I. Vulgatam tuentur M. & O. l. 9. καὶ) Abesse ab O.
 adesse in M. & Fl. norat Solan. l. 16. col. 1. Ἐκ τοῦ ἑγγύς) De-
 erant haec in edd. Implevit ea ex Collat. Codd. Solanus, qui
 etiam testatur ὑπόγυον sine i scriptum utrobique in V. & C.
 Ego tamen id addi curavi, ut orthographia Lucianae conve-
 niret. Reitz. l. 17. col. 2. Ἡ ἐνηχοῦμ.) Duo haec verba in edd.
 deficientia eodem indicante supplevi. Reitz. ibid. l. 18. Δέχῃ)
 Aberat ab ed. Cler. Pag. 262. l. 4. Ἐπιτιμῆς.) ὑποτιμ. M. O.
 & marg. A. 1. ead. Ἀποθέμενος) Sic P. Fr. H. S. Ὑποθέμενος
 W. I. Fl. l. 5. τὸ) Deest in M. & O. l. 6. ΘΕΟΜΝ.) Defunt
 sequentia in Cod. Bar. usque ad c. 12, librarii incuria. ead.
 Ἐπαναστᾶς) Ita dedi ex W. Ἀπαναστᾶς edd. priores. l. 10.
 Περαινεῖν) περαινε I. Pell. l. 11. Πλαῖν) Abest a W. l. 12. Εὐ-
 τρέπιστο) Punctum erat post hoc verb. in I. Fl. & M. Com-
 ma in P. & S. ead. Δικρότων) Sic recte I. Fl. P. &c. Διπρό-
 των male S. l. 13. Λιβυνοὶ) Λιβνοὶ male W. post Λιβυνοί.
 Pag. 263. l. 2. Στρατείας) Ita marg. A. 1. Στρατιάς edd. prio-
 res & M. ead. Ὀρικῶ) ὀρεικῶ I. Pell. l. 9. Ἐκύμαινον) Sic edd.

omnes. Ἐποίμανον A. L. P. W. ead. Ἀπάραντες) Hoc receptum ex L. Ἀκαρή edd. Vide notas. l. 10. Προσσεστειλ.) προσσεστειλ. edd. priores. l. 11. Πιμπλ.) πιμπρ. male W. l. 14. Αὐτῷ) Ita restitutum ex Cod. L. marg. A. 1. Ven. 2. & B. 2. Αὐτῷ cett. edd. & M. male. l. 15. Παιδιδᾶς) παιδεῖας W. male. Pag. 264. l. 4. Χαίροντες) εἰκάζοντες marg. A. 1. l. 5. Εὐδαμ.) εὐγαμ. l. male. l. 11. Ἐμπιπλάμενος) ἐμπιμπλάμενος W. l. 14. Ἀν—ος) Sic edd. & M. Ἀν—ους l. male. l. 15. Προσερρύσαν) προπρεσερρ. male B. ead. Διαφόρου) Solan. ita restit. pro vulgato διάφοροι, quod in edd. & M. erat. l. 16. col. 1. Ἡλιάδος) De hoc cognomine conf. not. ad Alex. c. 34. Reitz. l. 17. col. 2. Ἀναμνησθεῖς) Hoc & sequentia quatuor verba non erant in ed. Cler. Addidit ea Solan. Pag. 265. l. 10. Ἀπλοῖκον) οὐδ' ἀπλ. marg. A. 1. l. 13. Ὅλος—ἐπτόητο) ὅλος—ἐπτοῖτο W. l. 15. Πόρροθεν) Ita Fl. P. aliaeque nonnullae recte. Πέρροθεν male I. Pag. 266. l. 1. Ὅποια) Ita dedi ex M. & edd. vet. Οὐν ποῖα enim erat in P. ead. Φιλῖ) Sic M. Fl. l. P. Φιλοῖ B. 2. l. 5. Ἐμῇ) Ex L. & marg. A. 1. Luciano redditum. Ἐμοῖ edd. priores. l. 6. Ἐγείρητε) Sic P. Fr. B. 2. Ἐγείρηται l. Fl. V. 2. S. l. 8. Ὁ πρότερος) Sic edd. Ὁπότερος Vorst. & M. a recent. manu. l. 13. Ὑπογραφέντος) Haec est scriptura Cod. P. & edd. B. 2. Fr. V. 2. P. S. Ὑπογράφοντος W. Fl. & I. l. 14. Αὐτοῖς) αὐτοὺς P. marg. A. 1. & Ex. Fl. Vulgatam tenent I. P. & c. Pag. 267. l. 9. Ἐπηγόμην) Sic marg. A. 1. f. ἐπηγόμην W. Ἐπειγόμην edd. priores. l. 11. Τὸ Ἀφρ. id. π. i.) τοῦ Ἀ. ἱεροῦ W. l. 13. Εὐχερείας) Sic etiam esse in l. V. 2. B. 2. & S. notat Solan. Sed & est in P. & c. Pag. 268. l. 2. Συνήθεις) συνήθης l. sola. l. 9. Τῆς Κυ. Ἀφρ.) Ἀ. τῆς Κυ. W. l. 10. Ἀντικαταλλάζόμενος) ἀντικαταλλάζαμ. W. l. 11. Ἀφροδ.) Hic pergit Cod. Bar. l. 12. Τὸ γὰρ αἶθριον οὐκ) Pro his omnibus αἶ Ox. ead. Eis) ἦν marg. A. 1. l. 14. Ἀ) Duobus versibus omissis καὶ tantum O. Et paulo post ἦ τε in eodem esse notat Solan. non addens quo pertineat. l. 16. Πυκνόκ.) πυκνωκ. l. sola. Pag. 269. l. 2. Μετείληχεν) μετείληψε marg. A. 1 W. l. 4. Σφρυγῶντα) Ita dedi ex W. & Schol. Σφρυγῶντα edd. omnes male. l. 5. Ἀνεμέμικτο) ἀνεμέμικτο male l. l. 6. Κυπαρίττων) κυπαρίττης W. male. l. 9. Κιττός) Sic M. O. & edd. praeter I. quae κηττός. l. 10. Ἀμφιλαφεῖς) ἀμφιλαφεῖς τε O. Abest τε ab edd. & M. ead. Κατήρτητο) κατηρτουντο O. Nil mutant edd. I. P. B. 2. & c. nec M. ead. Βότρυσι) Desunt seqq. in Cod. M. Ox. usque ad cap. 14 verb. Ἡράκλεις. l. 13. Ἦν) ἦσαν I. Pell. ead. Ταῖς) Sic recte P. & c. Τῆς male Fl. & I. l. 14. Κλῆς

sia) Sic M. & edd. pleraque. Κλησίαι *I.* *l.* 15. *col.* 1. Σφρι-
 γῶν) σφριγῶν etiam Suid. in ed. Hag. Σφρυγῶν al. *l.* 17. *col.* 2.
 Διπλοῦν) Omissum erat in edd. aequae ac particula τε. Supple-
 vit utrumque Solan. *Pag.* 270. *l.* 1. A) Constanter legi notat
 Solan. In marg. *A.* 1. & adscriptum est. *l.* 8. Λεληθότως) Ma-
 le *Amst.* λεληθότος. *l.* 12. Ἐμβόσας) ἀναβόσας *W.* Nil mut.
Fl. *I.* *P.* &c. *l.* 16. Ἀμφίβυρος) ἀμφίβηρος male *Fl.* & *I.* *ead.* Ἀν-
 τής) Deest in *W.* Et quae sequuntur alio ordine collocata, sed
 non distincte notavit Solan. quomodo. *Pag.* 271. *l.* 4. Ὀλη)
 Sic *P.* *P.* *B.* 2. *Fr.* *S.* Deest in *I.* *Ald.* *Fl.* *l.* 6. Εἶναι πεπιστ.)
 ἀμπεπιστ. sine εἶναι *W.* *l.* 10. Ὀση) Hic rursus pergere *M.*
Ox. notat Solan. usque ad ῥυθμοί. *l.* 11. Ἀμφιλαφεῖς) ἀμφο-
 λαμφεῖς male *I.* *l.* 12. Ἀγκάλισμα) Sic recte *O.* *B.* 2. *M.* *Ald.*
P. *S.* Ἀγκάλεισμα *I.* *Fl.* *l.* 13. Ἐλλειπεῖς) ἐλλειπεῖς *W.* *l.* 15.
 Πιόττητα) Sic restitui ex *B.* 2. *B.* 1. & *S.* Ποιόττητα enim *I.* &
 cett. cum *Ox.* & *M.* *Pag.* 272. *l.* 2. Τοιούτος ἄρα) Ab his ver-
 bis, usque ad med. c. 19, omnia rursus desunt in *Ox.* *l.* 7. Πά-
 θος) Hoc reposui ex *L.* *P.* *W.* Πένθος edd. omn. habebant. *l.* 12.
 Πάθος) Sic iam edd. *ead.* Οὐδὲ) οὐδὲν marg. *A.* 1. *l.* 15. Κηλί-
 δα) Accentum sic inveni in edd. *Pag.* 273. *l.* 1. Ὑπέκρυψεν)
 Sic edd. Ἀπέκρυψεν *L.* & *W.* *l.* 6. Ἐνδιατρίβ. τῷ ν.) ἐν τῷ ν. δ.
W. *l.* 7. Δεισιδαίμονος) δυσιδαίμ. male *I.* *Fl.* *Ald.* Sed emen-
 datum in marg. huius. *l.* 17. *col.* 1. Ἡ τὸν) ὁ τὸν est in *C.*
Pag. 274. *l.* 1. Ἀπαριθμήσας) Nil mutant *M.* *Fl.* *I.* *Ald.* *B.* 2. *S.*
P. Ἐπαριθμήσας marg. *A.* 1. *l.* 2. Ἐπὶ σκοποῦ) Et sic est in iis-
 dem. Forſan ἐπεσκέπει. *l.* 6. Οἶδ') Sic *L.* *P.* Οἶδ' cum accen-
 tu *I.* *Fl.* *S.* *H.* *l.* 7. Κατήφει) Mallem κατήφει a κατηφεία.
l. 14. Ἐπενοήθησαν) Repositum ex *W.* Ἀπενοήθησαν edd. prio-
 res. *l.* 15. Μαστροπός) Sic etiam recte esse in *Fl.* & *M.* nota-
 bat Solan. *Pag.* 275. *l.* 5. Ἡ ἄλλος) Et sic esse in *Fl.* notat So-
 lan. Sed cum *I.* etiam sic *P.* *S.* *Ald.* *H.* &c. *ead.* Διηγούμεαι)
 διηγώμαι marg. *A.* 1. *W.* *Pag.* 276. *l.* 1. Θεσπιαῖς) Sic edd.
 Θεσπιαῖς *W.* & Schol. *ead.* Τῶν) ἀπὸ *W.* Sed vulgata est po-
 tior. *l.* 2. Ἐν γέ) Recte sic *M.* *B.* 2. *I.* *Fl.* *P.* Ἐναργής male
S. & *A.* *l.* 5. Ὀλην) ὅλου marg. *A.* 1. *l.* 7. Εἶναι τὸ θῆλυ) με-
 λεν τῷ θήλει marg. *A.* 1. *l.* 10. Ἐχούσε) ἐχούσαι *W.* *l.* 14. Τῇ
 δὲ) τῇ δὲ male *S.* *Pag.* 277. *l.* 2. Ὀχλος) Deest in *W.* *l.* 3.
 Ἄττ') ἀν *W.* Vulgatam servant *I.* *Fl.* *P.* *B.* 2. *S.* *ead.* Ἦν) ἦ
 marg. *A.* 1. *W.* Sed eodem redit; ἦν enim aequae in tertia perf.
 ἔχει, quam ἦ, nimis notum. *l.* 12. Ὑπερηχοῦσι) Sic *W.* Ex *Fl.*
I. Ὑπερηχοῦσι *P.* *P.* *S.* *l.* 16. Εὐθύς) εὐθὺς male *I.* *Fl.* *Pag.* 278.
l. 10. Πρωτόβριζον) Sic *P.* aliaeque recte. Πρωτόβριζον male *I.*

Pag. 279. *l.* 4. Τοῖς μὲν) Hic pergit O. *ead.* Ἀρρεσιν) ἄρσιν O. Vulgatam tener M. *l.* B. 2. P. &c. *l.* 6. Δοχείον) ἀγγεῖον W. P. L. *ead.* Οὖν) Deest in W. Adest in M. & edd. *l.* 7. Ἀνάγκης) ἀγάπης O. Nil mutat M. nec B. 2. *l.* P. *l.* 10. Διὰ τοῦθ') Defunt haec & seqq. in O. ad c. usque 22. *l.* 14. Μένουσιν) Re-
cte sic P. M. P. V. 2. B. 2. S. Μέλουσιν male *l.* Fl. *Pag.* 280. *l.* 2. Ἐπιθάρχει) ἐπιθάρχει W. *ead.* Ζευγνύμενοι) μιγνύμενοι L. P. *l.* 6. Ἐτεμεν) ἔτεμεν W. *l.* 7. Παρνήνμ.) παρενόνμ. W. Augmentum agnoscunt *l.* Fl. P. S. *l.* 10. Αὐτοὺς) ἰσως αὐτοὶ L. *l.* 12. Σπειράντες) σπείροντες W. *l.* 13. Τοῦτοις) Sic dedi ex marg. A. 1. ex L. & Ald. Εἰποῖς edd. cert. male. *l.* 14. Ἡ) Sic bene Fr. Fl. P. ἢ *l.* male. *ead.* Σιδήρῳ) σιδήρου marg. A. 1. *Pag.* 281. *l.* 4. Ὁ γεγέννηται) ὃ τε γέννηται *l.* Ὁ γεγέννηται cert. & M. Sed y medium duplicavi, monente Solano. *l.* 5. Ἐν νεότητι) Bene sic P. & aliae. Ἐνεότητι male Fl. *l.* 6. Μαράν-
ται) μαραίνειν W. *l.* 7. Οὕτως) Hic rursus pergit O. *l.* 10. Εὐ-
πρεπῶς) Ita dedi ex L. & P. Ἀπρεπῶς O. Εὐπρεπῶς edd. *l.* 11. Εἰ δ') Omittit has particulas *l.* & Fl. Habent eas ceterae. Item M. & O. *l.* 12. Θεσμῶν) Sic recte marg. A. 1. O. W. L. In M. abscissa vox. Θεσμῶν edd. priores. *ead.* Ἡμᾶς) Sic edd. & M. *Pag.* 282. *l.* 6. Αἴρια) αἴριοι O. Nil mut. M. B. 2. *l.* P. *ead.* Ὀρ-
νεις) Sic M. Fl. *l.* P. &c. Ὀρνις O. Ὀρνεις male B. 2. *l.* 14. Καθ' ἓνα) καθ' ἓνα male *l.* *l.* 15. Ἔσται) ἔσθ' O. Vulgata est in *l.* P. V. 2. B. 2. & M. Sed supra est ε. *ead.* Ἀλλὰ γὰρ) Deficit rur-
sus O. usque ad p. seq. *Pag.* 283. *l.* 1. Καὶ) Abest a W. *l.* 3. Φανακίζονται) Sic W. recte. Φαινακίζονται male *l.* Fl. V. 2. B. 2. P. S. *ead.* Κατὰ φρόνησιν) καταφρόνησιν una voce *l.* Fl. Ald. Vulgatae additulantur cert. item P. & M. *l.* 6. Αὐτοὺς) αὐτοὺς edd. priores. *l.* 13. Εὐθὺ) εὐθύς marg. A. 1 W. *l.* 14. Τὸν) τὸ *l.* Pell. *Pag.* 284. *l.* 3. Λεύσσουσιν) Sic Homer. & W. Λευ-
σουσιν edd. Luciani priores male. *l.* 4. Ἀγομένοισιν) Sic Ho-
mer. B. 2. P. &c. & M. Ἀγομένουσιν male *l.* *l.* 5. Θεὸν) Edd. & M. Θεῶν Homer. *ead.* Εἰσορώσι) εἰσορώσι Fl. *l.* *l.* 14. Ἡ-
κρωτηρίαζε) Sic W. Fl. P. & quaedam al. recte. Ἡκροτερίαζε *l.* S. H. *Pag.* 285. *l.* 1. Ἐξορχοῦνται) ἐξωρχοῦντο marg. A. 1 W. *l.* 4. Ἐμπίπλατο) Sic edd. Ἐπίμπλατο W. *l.* 5. Τὸν) τὴν *l.* Τὸν cert. & M. *l.* 9. Τοῦ) Abest artic. ab M. *ead.* Εὐπρέ-
πειαν) εὐγένειαν O. *l.* 12. Ὑμετέραν) ἡμετέραν marg. A. 1. *Pag.* 286. *l.* 3. Εἶθε) εἶτε γε O. Nihil mut. *l.* P. B. 2. M. *l.* 5. Διηνεκὴς) διεινecὴς *l.* Fl. P. &c. Correctum in marg. A. 1. *l.* 6. Ἠγομεν) ἡγομαι male O. Vulgatam tuetur M. Fl. *l.* B. 2. P. *l.* 9. Τυνῆ) O. male ξυνή. *l.* 10. Τοῦ) Deest artic. in O. *l.* 12. *Lucian. Vol. V.*

Εἰ δ') Deficit rursus O. usque ad γυναικί. *Pag.* 287. *l.* 4. ἤμιν εἰδ. παρήμι) ἡμῖν εἰ. παρήμι male *I.* & *Fl.* Ceterae recte, ut edidi, cum W. Sed ἡμῖν etiam male *S.* & *Ald.* At correctum in marg. *A.* 1. *l.* 5. Γυναικί — χρώματος) ὅτι τῇ γ. ἢ τοῦ σώματος O. *l.* 6. βοστρύχων τῆς κεφ.) τῆς κεφ. βοστρ. O. & M. *l.* 7. Τακίνοις) Sic recte M. *B.* 2. *S.* ἱακίνοις cett. cum *Ald.* in cuius inarg. emendatio tamen additur. *ead.* Πορφύρετες) Sic etiam esse in *Fl.* notat Solan. Est & in *I.* *P.* aliisque. *l.* 10. Ἀκαρή) ἀκαρεῖ O. Ἀκαρὶ M. Sed a manu rec. Vulgatam tuentur *I.* *B.* 2. *P.* *Fl.* *l.* 12. Τέλου) Deest hoc & seqq. in O. usque ad vers. 4, c. 41. *l.* 14. Εὐφραίνονται) εὐφραίνονται W. *l.* 15. Κατὰ ταυτὰ) Sic *P.* *P.* *Fr.* *B.* 2. *V.* 2. *S.* Κατ' αὐτὰ *I.* *Fl.* *Pag.* 288. *l.* 3. Μεσίτιν) Sic M. & edd. praeter *I.* & *V.* 2. quae μεσίτην. *ead.* Τράπεζαν) Ita edd. omnes. Ἐστίαν G. W. *l.* 5. Μόνοι) μόνι *I.* male. *l.* 8. Γυναικεῖσι) Sic *Fl.* *H.* *I.* *B.* 2. *P.* & c. Γυναικεῖαι Vorst. *l.* 14. λαμβάνοντας) λαμβάνουσι W. *l.* 15. Ἐκεῖνο) ἐκεῖνο W. *Pag.* 289. *l.* 11. Δύναται) Sic *Fl.* *P.* *H.* *S.* Δύνανται W. *I.* *ead.* Ἀπ—όμεθα) ἀπ—όμεθα, antepenult. brevi *I.* *Fl.* *V.* 2. Vulgatam habent cett. & M. Aldina 1. ω cum haberet, ο pro eo in marg. pictum. *l.* 16. Ὀμιλεῖσάτωσαν) Sic M. *Ald.* *Fr.* *P.* *H.* *S.* *B.* 2. Ὀμιλεῖτωσαν *I.* *Fl.* & *V.* 2. *Pag.* 290. *l.* 5. Ἀναίδην) Restitui ex *I.* & *Fr.* *V.* 2. & W. Ἀνείδην enim in reliquis, minus recte. *l.* 6. Καί) καίτοι marg. *A.* 1. *l.* 10. Ἐώκει) ἐδόκει marg. *A.* 1. *l.* 11. Καθαρσίῳ) καθαρσίῳ *I.* & *Fl.* Vulgatam ceterar. edd. lect. tuentur M. *P.* *l.* 13. Τὸ ὀφθαλμῶ) τῷ ὀφθαλμῷ *Fl.* male. *ead.* Ἐφην) Ex emend. Solan. & M. Ἐφην edd. priores. *l.* 15. col. 1. Τριβήν) Ἐξ. G. τρυβήν. *ibid.* *l.* 16. Οἶν) Ita emendarat Solan. cum ὅτη ante legeretur. *ibid.* *l.* 18. Φιλαινῆς) Hoc Schol. ad alia verba relatum in sedem retraxit Solan. *ead.* Φιλαινίδα) Φιλινίδα habebant edita, quod correximus, aequae ac ἑταιριστρ. pro quo ἑταριστερίαν male editum fuerat. *Pag.* 291. *l.* 5. Ἀπαιτεῖν) Sic *P.* *H.* & c. & *P.* Ἀπαιτεῖ *I.* M. & *V.* 2. cum *Fl.* *ead.* Περικλεῖ δὲ πειθῶ) Sic *Fl.* *Ald.* *Fr.* *B.* 2. *P.* *H.* W. Περικλεῖον δὲ πειθῶ *I.* & *V.* 2. Περικλέους δὲ πειθῶ L. *S.* Α. Περικλεῖον δὲ πειθῶ mutato accentu marg. *A.* 1 W. *l.* 7. Ἐν) ἐν marg. *A.* 1 W. *l.* 9. Ἐώκει) Sic *Fl.* *H.* *P.* *S.* Ἐδόκει *I.* & marg. *A.* 1. *l.* 15. Αὐτῶν) Sic *P.* *I.* *S.* Αὐτῶν Ἐξ. *Fl.* *P.* *H.* *ead.* Ὀπῶσαι πρ.) ὀπῶσαι αἱ πρ. W. *l.* 17. Ἐφῆκεν) ἀφῆκεν marg. *A.* 1. *Pag.* 292. *l.* 2. Μελιχρὸν) μελεποῖδν G. & Schol. Nihil. mut. edd. nec M. *l.* 3. Πυθαγορείου) Πυθαγορίου W. *l.* 6. Ἄνδρες) ἀνδρας *I.* & *Ald.* male. Cett. recte, ut edidi. *l.* 10. Ἐπειροῦθησαν) ἀπειροῦθησαν marg. *A.* 1.

l. 12. Ἀρετῆς καὶ ἡδ.) ἡδ. καὶ ἀρ. W. ead. Γὰρ ἀν) δ' ἀν marg. A. 1. Pag. 293. l. 2. Ἀλάμενος) ἀλάμενον marg. A. 1. l. 3. Ὀροδάμων) ὀροδάμων W. & P. Vulgata est in I. P. Fl. H. & c. l. 8. Ἀπειλήμμ.) Sic S. Ἀπειλήμμ. cett. l. 10. Εἰζαντες) γικηδίντες P. l. 12. Παιζουσι) παίζουσai W. Pag. 294. l. 4. Δεδέν) Sic recte Fl. P. W. & marg. A. 1. Δοθέν ceterae edd. omni. l. 14. Παραντικά) Restitutum ex I. & V. 2. Παρ' αὐτὰ cett. & M. Pag. 295. l. 5. Ἦυκαίρουν) Sic edd. Εὐκαίρουν P. l. 6. Ἐντελειστέρον) Nil mutare Fl. notat Solan. Sed nec I. H. P. S. l. 13. Ἐρρίφθ) Sic edd. Ἐρρίφθη L. l. 16. Εὐθύ) Deest in Ex. Fl. Ad est in edd. & P. Pag. 296. l. 2. Παλαιών) Ex I. & V. 2. Πάλαι edd. cett. In W. πάλαι βιζῶν legitur, sed litera est extrita, & videtur fuisse βιζῶν. Παλαιά marg. A. 1 IV. l. 5. Ὠκίσαντο) ὠκίσαντο W. l. 7. Κάλλιστον) Ita restitui ex L. Κάλλιον edd. hac priores. l. 12. Δύστω) Sic I. Pell. Λύστω edd. Sed pro μικρὰς est μακρὰς apud eund. & edd. l. 16. Δή τις) Vulgatam hanc etiam esse in P. notat Solan. Pag. 297. l. 2. Ἀσπερμον) Ita habent M. & P. cum edd. plurimis. Ἀσπερον I. V. 2. Fl. ead. Φθαρή) φανῇ P. l. 3. Καὶ) Deerat in P. H. & Fl. Inferui ex I. l. 11. Ἐνεύσχωλ.) ἐνάσχω. Fl. At vulgata est in I. P. H. S. & c. Pag. 298. l. 2. Ὑπεσταλμένῳ) ὑπεσταλμένῳ τε W. l. 11. Μέσθῃ) Sic Fl. H. P. S. Μέσθῃ I. ἀμυσθῇ I. voluit? l. 12. Ἰδίῳ) ἡδίῳ I. sola. ead. Τοῖς κοινοῖς) τῆς κοινῆς male I. Τοῖς κοινῆς P. Τοῖς κοινοῖς P. Ald. Fr. S. & c. Pag. 299. l. 18. col. 2. Ἀλλ') M. Cod. ἀλλ' οὐδὲν ἔχοις τοιοῦτον ἀπὸ τῆς μιαιῶς δεῖξαι χρήσεως ταύτης, ὃ σοι καὶ πρὸς μεγάλην ἀποτελευτὰ βλασφημίαν. καὶ μάτην εἶναι τὴν φύσιν. καὶ πολὺ πρότερον. l. 20. col. 1. Παιδοπ.) πρὸς παιδοποιῖαν erat editum. Sed praepositionem ducibus V. & M. delevit Solan. Pag. 300. l. 12. Οὐδ') οὐδὲ edd. priores. l. 13. Δύω) Restituit ex Hesiod. Δύο edd. Lucian. & M. ead. Ἐπαινέσεις) Ex eod. nam ἐπαινέσεις edd. Luciani priores. Pag. 301. l. 3. Φησι) Deest hoc verb. in W. l. 4. Ἰνα πῶς) Nihil mutant I. Fl. Fr. P. & M. l. 7. Ὑπέρ) Ita dedi ex marg. A. 1. I. V. 2. & L. Παρὰ cett. & M. male. ead. Γὰρ) Sic M. & edd. omnes praeter I. & V. 2. quae δὲ, cum marg. A. 1. l. 8. Αὐχῶνα) αὐχῶνων L. ead. Ἡμῖν) ἡμῖν male I. & V. 2. l. 9. Πιθαρχεῖν) πιθαρχεῖν W. l. 10. Εἰκέτω) Sic recte Fl. B. 2. Fr. P. H. S. Οἰκέτω male I. l. 11. Ἔστωσαν) ἔστωσαν Veneta utraque. Ceterae spiritum tenuem servant. ead. Ἐν δὲ) ἐπὶ δὲ Fl. sola. Ἐν δὲ etiam P. l. 13. Ὠραϊζομένης) Sic edd. & P. Ὠραισμένης Ex. Fl. Pag. 302. l. 1. Αἰσχῶ) Sic Ex. Fl. H. P. B. 2. Fr. S. Αἰσχίους I. V. & L. Item marg. A. 1 W. l. 2. Πρωίας)

Sic L. & marg. *A. 1 W.* Πρὸ μιᾶς edd. priores. *ead.* Δυσκλυδα-
 νίστων) Hoc dedi ex *I. V. 2.* ex marg. *A. 1 W.* & *W.* Sed me-
 diam corripui. Δυσκλυδαν. . . edd. cett. omnes. *l. 5.* κατα-
 φ—εύουσαι) καταφ—εύσαι *W.* *l. 9.* Ἀνδῆ) ἀειδῆ *Fl.* *l. 17.*
 Ἐρυθραίνειν) ἐρυθραίνειν *Fr.* Vulgatam firmat *M. Fl. H. l. 8c.*
Pag. 303. l. 4. Ἀναλίσκ.) ἀναλύσκ. male *Fl.* *l. 8.* Ἐφειλυσμέ-
 ναι) ἐφειλυσμ. *W.* *l. 13.* Γεγυμνῶσθαι) μὴ γεγυμν. marg. *A. 1.*
l. 15. Μαζῶν) Sic edd. omnes. Μαστῶν vult Solan. *ead.* Τί δεῖ)
 Incipit rursus *O.* *l. 17.* Ἡρτημένας) Edd. pertinaci consensu.
 Ἡρτημένους vero *M. & O.* *Pag. 304. l. 1.* Περὶ καρποῖς) Sic *M.*
O. B. 2. H. P. Fr. S. Περικαρποῖς *Fl. l.* *ead.* Καὶ) Abest a *Fl.*
l. 7. Περισφύρα) Sic *I. P. H. B. 2. Fl.* Περισφύρα *M.* eraso gravi
 accentu super περί. Περὶ τὰ σφύρα *O.* *ead.* Κάπειδ' ἂν) κάπειδ'
 ἂν *I. K.* πειδ' ἂν tribus verbis *Fl.* Nihil vulgatam mutant *O.*
B. 2. Fr. P. &c. *l. 11.* Ἐπιφοινίξη) φοινίξη *O.* Vulgatam reti-
 net *M.* *l. 13.* Ἐξοδοῖς) Sic *M. B. 2. P. H. &c.* Ἐξοθὶ *I.* Ἐξοδος
O. *ead.* Θεατῆς) θεῶν τις marg. *A. 1.* male. *l. 17. col. 1.* Τὸς
 θεατῆς) τὰς θεατῆς *Exc. G.* *Pag. 305. l. 3.* Περιπλέκειν) Ni-
 hil mut. *l. B. 2. P. H. &c.* Περιβλέπειν *O.* In *M.* utrumque le-
 gitur, sed antiquior script. περιπλέκειν. *l. 4.* Εὐθύ) εὐθύς *O.*
 Vulgatae favet *M. & edd. vet.* *l. 5.* Νῆ Δία) Restitui ex *G.*
 & *M.* Καὶ ἡδεῖα edd. *l. 11.* Διηγούμεναι) Sic esse in edd. & in
O. atque *M.* notat Solanus. Διηγώμεθα invenio notatum in
 marg. *A. 1. l. 15.* Προμηθεῖ) τῷ Πρ. *O.* Vulgatam exhibent *I.*
B. 2. &c. & M. *l. 17. col. 1.* Διασύρουσιν) Lege διασύρει. *Sol-*
lan. ead. col. 2. Κομάσσαι) Donec melius quid suggerant Codd.
 lege κομάσας. *Solan. l. 18. col. 1.* Ἀωρολείους) In *Exc. G.* legi-
 tur ἀωρλίον. In *V.* ἀωρλίους. In *M.* ἀωρολήους. Ex quibus
 omnibus satis constat, scriptum fuisse ἀωρολείους, de qua vo-
 ce consule Suidam. *Solan. Pag. 306. l. 3.* Γίγεται) γέγεται male
S. Deficit rursus *O.* fere usque ad fin. huius *Dial.* *ead.* Οὐδὲ
 ἔν) Bene *I. Fl. P. H.* Οὐδὲν male aliae & *Grot. l. 4.* Ὁμισεῖν)
 ὁδεμίσ. *I.* male. & marg. *A. 1.* Ceteras varietates & emenda-
 tiones vid. in nott. Solani. Ex quibus depravata & male divi-
 sa restituimus. *l. 7.* Λάθριος) Sic *M. & edd.* plurimae. Λάθριοι *I.*
Fl. marg. *A. 1.* Μάλ' ἄθλιος *Grot. ead.* Γὰρ) ἀρ' marg. *A. 1.*
l. 8. Λέχει) λέχει τε marg. *A. 1 W.* *l. 9.* Φαρμακείαι) φαρμα-
 κίαι *I. l. 13.* Ὀρθριος) ὀρθιος male *I. & Fl.* Ceterae ὀρθrios cum
Cod. P. l. 15. Καὶ χιτωνίσκων) Vid. nott. Solani. Ego καὶ alte-
 rum addo ex *Gr. l. 16.* Ἐπωμίαις) Ex *A. W. P. L.* Ἐ—ος edd.
Pag. 307. l. 1. Κάτω) Deest in *Fl. ead.* Ἀπαντάντων) Restituit
 ex *W. L.* marg. *A. 1.* *Gr.* Ἀπάντων edd. priores. *l. 5.* Κατα-

ψήχειν) καταψήχειν W. Καταψήχειν FL. l. 9. Φοιτᾶν) Bene P. S. Φυτᾶν male I. FL. H. Ald. Sed emendat marg. ead. Λύρα) αὐθρα perperam I. l. 15. Ἀποπάλλον) ἀποπάλλον minus recte FL. l. 16. Ἐγκονίζεται) Sic edd. Ἐγκονίζεται M. P. G. Pag. 308. l. 3. Ἐπιήφουσα) ἐπιήφουση W. & Ex. FL. Vulgatam servat P. l. 11. Ἐπὶ χρόνον) ἐπιφθόνον W. L. Nihil mut. I. FL. H. P. S. l. 12. Τίνι) τίσι W. Sed vulgata praestat. Pag. 309. l. 2. Λαλοῦντος) Recte sic edd. plurimae & M. Καλοῦντος I. l. 7. Νόσος) Deest in P. Adest in Ex. FL. I. P. H. & c. Νόμος, νόμος Angl. male. Pag. 310. l. 6. Μεσίτην) Edd. & M. Pag. 311. l. 1. Τ' ἀπ.) Non comparet coniunctio in edd. nec in M. ead. Ἐτημέλει) ἐπεμέλει male B. 2. & P. Ceterae recte cum M. ἔτημ. l. 2. Πέπλου) πέπλων Eur. Nil mut. FL. nec M. ead. Εὐπήκτοις) Bene P. V. 2 Fr. B. 2. S. Εὐπήκτους I. FL. ead. Τραῖς) ὑφ' αὐτῶν FL. Vulgatam tuetur P. l. 13. Δίδου) Post hoc verbum manu additum ἄλλ' ὥς γινέσθαι in A. I W. in ipso textu. l. 14. Πέμψω) πέμψει Eur. Nihil mutant FL. nec M. ead. Σοί) οἱ W. Pag. 312. l. 3. Φιληθὲν) φηληθὲν male I. FL. l. 7. Ἡμᾶς βίου ξέν. αὐτὸ τρ. δ.) Haec omnia omissa in FL. l. 8. Ἡμᾶς) Sic Fr. FL. P. & c. & M. Ὑμᾶς I. Pag. 313. l. 2. Ὅς ἄμα) ὅς οὐχ ἄμα W. l. 10. Ἐράοιτε) ἐρόωντε W. P. Angl. Nihil mut. edd. l. 12. Ἐνεκα) εἵνεκεν W. Pag. 314. l. 4. Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον) Ita dedi ex W. P. L. G. Ἐν δὲ ἀμείνονα βίον A. Οἱ δὲ ἀμεινον ἀποθαν. edd. priores. l. 8. Φρονοῖν) Ex Ven. utraque & marg. A. 1. Φρονοῖεν certt. edd. & M. l. 9. Ἐκατέρου) ἐκατέρων W. l. 10. Ὑπογυίου) ὑπογύου FL. I. M. l. 12. Δί) Δία FL. ead. Ἐρώμενης) ἐσκεμμένης marg. A. 1. l. 14. Πολλή) Sic FL. P. & c. recte. Πολλήν I. l. 16. Ἐν δυνατῶ) Omissa in W. Pag. 315. l. 1. Ἐκεῖνος ὁ Κόθ.) Defunt haec tria in FL. l. 7. Προμῶνται) Sic M. & edd. recte. Προμῶνται I. l. 9. Ἐφείσθω) Ex W. dedimus. Ἀφείσθω edd. priores. ead. Φιλοσόφους) τοῖς σοφοῖς W. P. l. 17. col. 2. Ὡς) Non aderat ὥς in editis. Inseruit Solan. ibid. l. 18. Ἀφροδίτη) Sic mutavit idem, cum editum esset Ἀφροδίτης. ibid. l. 20. Παιδραστία) Et hoc ita dedit Solanus, pro vulgato ἡ παιδεραστία, notavitque, τὴν pro ἡ prave fuisse in V. Pag. 316. l. 2. Προσώπῳ) Restitui ex A. G. L. P. W. & marg. A. 1. Τρόφ' enim erat in edd. omnibus. l. 5. Τὰ πινίκια) τὰ πινάκια W. male. Τὰ πινίκια FL. B. 2. l. 11. Παιδιάν) Sic I. FL. H. & c. Παιδείαν W. male. l. 15. Κόροιβον) Κόρυβον M. Pag. 317. l. 1. Διατρίβειν & c.) ἐν Κρίδῳ διατρίβειν φ. ὁλ. τὸ βραχὺ W. [l. 2. τὸ βραχὺ) Defunt in S.] l. 5. Παιδεραστοῦ) παιδεραστεῖν W. Cod. FL. ed. FL. Vulgatam retinent edd. certt. cum

Cod. P. l. 10. Διψῆν) διψῆν Ex. Fl. Vulgatum tenet ceteras & P. Διψῆν P. & Fr. cum iota subscripto, quod in H. & I. non adest. Pag. 318. l. 2. Εὐθύ) εὐθύς marg. A. 1 W. l. 5. Παρεῖκον) M. & edd. recte, excepta I. quae παρεῖκον, quod & in marg. A. 1 W. adscriptum. l. 7. Αἱ) ἡ I. male. Αἱ cert. & M. Marg. A. 1. habet ἡ. l. 8. Τῶν αἰσθ.) μετὰ τῶν αἰσθ. M. G. Μητὰ P. Non agnoscunt praeposit. edd. ead. Αἰσθητῶν) ἐσθαι-
των L. ead. Συμπεριπλοκαὶ) περιπλοκαὶ Fl. l. 9. Λαθρίως) λα-
θραίως Ex. Fl. Λάθριος marg. A. 1. l. 11. Ἀμφιλαφές) ἀμφιλα-
φείσι L. Nil mut. Fl. I. P. S. H. Pag. 319. l. 3. Κομψεύμασι)
Sic Fr. H. P. & c. Κομψεύσμασι male I. Fl. ead. Ποιμαινέτω-
σαν) Ita dedi ex P. Ποιμαινέσθωσαν edd. male. l. 4. Εἰ τις περ)
εἰπερ τις marg. A. 1. l. 6. Οὐδὲ γὰρ) Incipit rursus O. l. 7.
Κατ' ἀντικρὺ) Restitutum ex M. & O. Κατὰ ἀπαντικρὺ edd.
l. 9. Μεσίτις) Hoc praetuli ex W. & Ox. Μεσίτης edd. priores.
l. 12. Καλλίων) Καλλίω W. & Ex. Fl. At vulgatae assentitur P.
l. 14. Φήσει) φησὶ W. Pag. 320. l. 4. Ἀφόμενοι) ἀφόμενος W.
l. 5. Τφάπτεσθαι) ὑφάψασθαι O. Vulgatae ceterar. edd. le-
gioni favet M.

ANNOTATIONES

IN ABDICATUM.

Pag. 1. l. 3. Ἀποκηρυχθεὶς τις) Eadem species tractatur in Senecae Exc. Controv. 4, 5. GESN.

ead. l. 8. ἰάσασθαι κελευόμενος, ἀποκηρύττεται) Quis non videt, haec ultima esse imperfecta? Neque enim quia novercam iubebatur sanare, denuo potuit abdicari; quod foret frivolum, ut nihil supra: sed quia furem sanare iussus, id recusavit. Hic simplex est status quaestionis, qui subsequenti libello passim declaratur. C. 22 ita loquentem legimus patrem: θεραπεύειν προσταττόμενος οὐ θέλεις, καὶ διὰ τοῦτ' ἂν ἄξιός εἴης ἀποκηρύξεως, ἀπειθῶν τῷ πατρὶ, medicinam adhibere iussus, non vis; ac propterea quidem abdicatione dignus sis, ut qui patri non obedias. Hinc locum in argumento haud dubie imperfectum possumus instaurare: μετὰ ταῦτα, μέμνηναι τὴν μητρίαν ἰάσασθαι κελευόμενος, ἀπειθῶν, ἀποκηρύττεται, post novercam insanientem sanare iussus, neque obtemperans, abdicatur. Et, ut puto, vox ἀπειθῶν exciderat. IENS. Supplevimus ex Mf. Reg. 2955 καὶ λόγον μὴ δύνασθαι intactam tamen reliquimus versionem Gelfneri, quae ad Iensii coniecturam est accommodata. Mf. 2954 καὶ μὴ βουλόμενος. Minus recte.

ead. l. 13. Τὰ τοιαῦτα ὀργίζεται) Iubebat Solan. in marg. conferri Prometh. c. 6. Sed cum aliter distribuerit capita Hemsterhusius, vide iam cap. sive § 9 f. ibique varias lectt. & notas Graevii, Solani, & Hemsterhusii, & cognosces, ἐργάζεται atque ὀργίζεται saepe commutari. Verum ut ibi pro ἐργάζεται dederunt ὀργίζεται, ita hic vicissim ἐργάζεται quis mallet, qui non contulerit sequentia. At si mox videas verba, τοὺς ἀδίκους ὀργιζομένους, idemque repetitum in c. 3 & 8, non dubitaveris, ὀργισθῆναι & hic verum esse. REITZ.

Pag. 2. l. 5. Τοῦτο τοῦ π.) Ed. Fl. hic secutus sum. SOLAN.

ead. l. 13. Τῆς οἰκίας) Antiquiores edd. τοῖς, male. Vid. Ἀλεξ. c. 19, ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας. SOLAN.

ead. l. 14. Πρώην — ἐπὶ βοήθειαν) Conf. mox cap. 13, νῦν δὲ σωτηρὰ ἐναγχοῦς &c. SOLAN.

Pag. 4. l. 6. Προσώρων δὲ — μὴ δὴ ὀργίζεσθαι &c.) Pro M^o δὴ Marcilius legit μὰ Δί'. Multum, fateor, hic debemus Marcilio, qui si minus ipse veram dat lectionem, tamen ad veram, quantum apparet, aditum facit. Legendum scilicet γὰρ Δί'. Numquam fere μὰ Δί', nisi si vel sequatur, vel intelligatur negatio, usurpant Graeci. Sequitur quidem & hic negatio; at eam ad μὰ Δί' referri non posse, clarum est. Periodi huius sensus paulo difficilior fugit interpretem. Abdicatus dixerat, se, ubi primum a patre abdicatus esset, bono animo excessisse domo, reliqua vivendi ratione ostensurum, se falso a patre fuisse insimulatum; nec non studiis honestissimis operam daturum. *Prævidebam autem tale quid, inquit, & profecto suspecta mihi erant patris mei, ut qui non satis firma esset mente, iniusta ira. & calumniae contra filium structae, (nec deerant, qui haec furoris principium existimarent) & minae, & velutatio mali, haud ita multo post invasuri, odium sine causa &c.* Ἀδίκως ὀργίζεσθαι & ἐγκλήματα ψευδὴ συντίθεσθαι tanquam substantiva sunt consideranda; veluti faepe infinitivi, etiam sine, ceteroquin solemni, articulo sumuntur. IENS. Προσώρων δὲ καὶ — συντίθεται) Locus hic sanus non videtur. Guyet. Ita in nott. Mss. Guyeti conscriptum invenio; nempe συντίθεται pro συντιθέναι, quod unde habeat, non video; συντιθέναι enim ubique constanter invenio: sed forte est aberratio eius, qui has notas descripsit, & menda, quam Guyetus indicare voluit, latet in μὴ δὴ, quod h. l. pro ἥδην legebatur in edd. de quo statim agetur. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ ὑπώπτειν μὴ δὴ ὡς οὐ σφόδρα) Καὶ ὑπώπτειν, μὰ Δί', ὡς οὐ σφόδρα. Similis menda etiam Demosthenis Olynthiaca II, quae vulgo I numeratur, ad quam ea de re dixi. MARCIL. Καὶ ὑπώπτειν μὰ Δί') Non modo Marcilianam illam emendatam a lensio coniecturam probō, sed illud insuper arbitror, excidisse articulum τὸ ante ἀδίκως, quo restituto omnia recte cohaerebunt. Ita certe interpretatus sum. GESN.

ibid. Mὴ δὴ) Alii aliter: ego ἥδην legendum censeo. Vide tamen Ὀρχ. c. 83. SOLAN. ἥδην) Μὰ Δί' recte Gesn. profecto verterat; sed quia ἥδην ex Cod. est, id recepi, & iam tum reposui. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ νόμον) Mores, vertebatur. Verte, legem aspernam. GUYET.

Pag. 5. l. 4. Φιλοκρινούντων) Cf. infra Phalar. 2, § 9. SOLAN.

ead. l. 17. Προπατόρων) Non ineptum quidem loquendi genus, pro auctore, inventore, patrem dicere; ab egestate tamen profectum, ut iudicat Casaub. ad Athen. I, 1, Ἀθήναιος μὲν δ

τῆς βίβλου πατρὸς, dicens: Non habent Graeci cum omni sua copia, quomodo *auktorem* Graece dicant; & ideo modo *patrem libri* dicunt, modo aliter &c. REITZ.

Pag. 6. l. 1. Οἱ φασι) Hippocrat. περὶ τέχνης. VORST.

ead. l. 4. Ἐκαστον) Viderur aliquid excidisse: aut qui sit, quaeso, ut haec vox in singulari numero legatur? SOLAN. Viderur Solan. Ἐκαστον masc. gen. accepisse. Sed neutr. est, & recte se habet. REITZ. Praeferendam tamen putat cl. B. de Ball. Mss. Regg. 2955 & 3011 lectionem Ἐκαστα.

ead. l. 8. Τῷ μισεῖν) Usitatus τοῦ μισεῖν; sed uti tum subauditur ἔνεκα, ita iam intellige ἐπὶ. REITZ.

Pag. 7. l. 4. Δὴ) An δέ; SOLAN.

ead. l. 7. Μελλήσας) In plerisque edd. μελήσας unico λ, ut & in Πητ. c. 18, & apud Xenoph. Cyrop. I, 41, 5. (Sed emendare iubet Steph.) At alibi saepius & rectius μέλλω duplici λ, ut Ταλ. a. c. 9. SOLAN.

Pag. 8. l. 9. Καὶνόν) Ita L. uti conieceram. In reliquis κοινόν. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον) Et hanc esse constantem edd. lectionem, collatio Solani indicat, nec immerito id investigavit; coniicias enim τοῦτον pro τοῦτο legendum, ut ad medicum referatur: nam si neutro genere effertur, nimis multa videntur relinqui intelligenda, licet analogia exempla non desint, ut supra Prometh. § 4 f. καταχρήσασθαι σοφιστικὴν, οἷος εἰ σὺ, & similia; verum sic a visu ad auditum transire insuetum videtur: at si τοῦτον legam, nondum mihi satisfacio tamen; quia sic sermo redditur ambiguus; nam nescias fere, utrum illud μόνον tum quoque mascul. gen. sit accipiendum, an adverbialiter; ubi mascul. genere acceperis, significabit, *si audierit medicum, qui solus loquitur, aliis tacentibus*. At hoc absurdum hic est, ideoque adverbium erit μόνον, & tantummodo significabit Luciano, qui de ambiguitate non cogitavit. Cic. ad Fam. XII, 27, scribens, *Quod si, ut es, cessabis*, relinquit intelligendum, ut es cessator. Sallust. Iug. 66, 2, *Igitur Vagenses, quo Metellus praesidium imposuerat*, i. e. in quod oppidum Vagensium. REITZ.

ead. l. 13. Ὅπως καὶ αὐτὸ τοῦτο) Ecce tria pronomina coniuncta; quod non insolens est Graecis. Sic fere Ael. V. H. II, 13 ante med. τὰ δὲ αὐτὰ ταῦτα. Et Aristot. de Gen. animal. III, 6 pr. Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ. Quem supra credo in Dial. Hermot. iam ad partes vocavimus. REITZ.

ead. l. 15. Ἀξίαν εὔσαν) Ut multa hic sunt oblique, ambigue, figurate denique in novercam dicta, quae fervare in conver-

sione nostra studuimus: ita hic insignis est ambiguitas. Potest enim illud ἀξίαν οὖσαν varie accipi, *merebatur, digna erat*, quae in furorem ex invidia incideret. At privignus videri vult dicere, illam misericordia sua dignam sibi visam. GESN. Privignum id velle dicere, vel saltem videri velle, novercam esse dignam, cuius eum misereat, apparet ex c. 2, ubi ait: ἀχθόμεαι — ἐπὶ τῇ μητρὶ ἀχαλεπῶς ἔχουσιν χρηστὴν γὰρ ἦν. REITZ.

Par. 9. l. 11. Ὀργίζονται — μετὰ παρρησίας) Ubi narraffet Abdicatus, quemadmodum a patre novercam furentem sanare iussus, ex certissimis signis collegerit, se ei mederi non posse; tum quemadmodum id patri suo, homini rudi, persuadere non potuerit; denique quemadmodum pater eum criminatus sit, quasi se consulto huic rei subtraheret, ac imbecillitatem artis obiecerit; at se illa omnia dare dolori, quo pater tum correptus fuerit: Ὀργίζονται γοῦν ἅπαντες, pergit, τοῖς μετὰ παρρησίας τάλιθ' ἔλεγουσι. πλὴν ἔγωγε ὡς ἀν οἷός τε ὢν, δικαιολογησόμεαι πρὸς αὐτὸν, καὶ ὑπὲρ ἑμαυτοῦ, καὶ τῆς τέχνης. Omnes nimirum (quotquot scilicet istiusmodi calamitate obtruuntur) irascuntur iis, qui sine circuitu & fidenti animo dicunt id, quod res est. Ego vero, quantum potero, causam ad eum agam, & pro me ipso, & arte mea. Si & mihi μετὰ παρρησίας de hoc loco sententiam ferre licet; non dubitare aio, quin hic sit lacuna magna an parva. Etenim nihil in praecedentibus de minis patris, se filium suum secundum abdicaturum minantis; (ex quo tamen tota, quae sequitur, disputatio oritur, & ob quod integrum hoc opusculum scriptum est) continuo autem filius causam dicere incipit ante, quam id, unde causa nata est, expositum est. Quis tam ἀσύνδετα & praeter decorum defultoria ab Luciano, artificiosissimo scriptore, credat esse profecta? Adverte animum, Lector, & mecum deplorabis politissimi huius opusculi vulnus haud sanabile, nisi ab integriori Codice. IENS. Ego vero nihil hic vulneris video. Satis edoctus lector ipso argumento proposito, & si dubitat, ex his, quae statim sequuntur, rem totam discit: satis iudices ex patris accusatione, quae de re agatur, intellexere; nec possunt ullo modo ignorare, si paucissima post haec verba audiant. GESN.

ead. l. 13. Οἷός τε ὢν) Iubet Solanus in marg. conferri Prometh. c. 3. Sed vide iam Prom. § 4 f. ubi οἷός τε quidem occurrit; verum aliter constructum: qualis constructio tamen satis illustrabitur ex iis, quae modo c. proximo, ad verba καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μένον, diximus. REITZ.

Par. 10. l. 4. Τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι) Conf. supra Pro-

meth. § 9 f. ubi sic restituit cum Solano Hesterhusius. Confer & huius Abdic. c. 1 & 3. REITZ.

ead. l. 14. Ὅδωρ ἐγχεῖται) Iubet Solan. in marg. conferri infra Δικαστ. c. 15, ubi, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἐγχει, quod ibid. c. seq. iterum occurrit; sed potius videas Piscat. c. 24. Ibiq. commentatores, tradentes, aqua veteres usos ad dimetiendum tempus, ut nos hodie arena. Sed & oratores ad clepsydram dixisse, ne orationem diutius extraherent, & alteri parti etiam spatium ad causam dicendam concederetur, dictum alio loco eiusdem Dialogi, vel proximi. Rursum autem idem occurrit cap. 28 Pisc. ἐγχει τῷ ἀπολογουμένῳ, aliisque locis c. 24 Pisc. indicatis. REITZ.

ibid. Λόγος ἀποδίδοται) Vide de hac phrasi Duker. ad Thucyd. III, c. 109. Quem, admonente Hemsterhusio, consului, vidique, eum, & λόγον & λόγους δίδοναι dici, probare hoc Luciani aliorumque testimoniis. Plurali etiam Lucianum uti in Revivisc. REITZ.

Pag. 11. l. 3. Ἐφ' ᾧ) Hoc praeferendum esse alteri lectioni, quae ἐφ' δ exhibet, vix probatione indiget: ἀναγκτεῖν enim, vel ἀνίστασθαι ἐπὶ τινί, rectius dici, satis multis ostendit Iens. ad Nigr. c. 7. Quamquam & ἐν τινί recte dicitur, ut ibid. probat Hemsterh. REITZ.

Pag. 12. l. 7. Ὅτι) Probarem Pelleti coniecturam, sive ab alio eius libri margini adscriptam; modo aliud verbum adesset, quod sensum illum exhiberet, quem Erasmi versio proculdit, nimirum: quos cum educabant, cuiusmodi essent futuri, nesciebant. Ac tum ὅτι separatim scriberem; sed nihil est opus; sensus enim vulgatae est satis commodus, ut versio Gesneriana indicat. REITZ.

ead. l. 10. Μηχανὴ μεταβάλλεσθαι) Id est, πρὸς τὸ μεταβάλλεσθαι, vel ὡς, ut in Dial. mort. Mercur. & Charontis, κηρὸν ὡς ἐπιπλᾶσαι τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνεφύβτα. Amat autem & Noster nudos eiusmodi infinitivos. Sic Clem. Alex. Strom. L. IV, p. 474, καὶ μέλι ἐν κοτύλῃ, καὶ ἔλαιον ἀναψήσασθαι, — i. e. oleum ad ungendum; & Aristoph. Plut. § 56, καταλείψει μηδὲ ταφῆναι, i. e. πρὸς τὸ ταφῆναι, non relinquet, unde sepeliatur. Long. Past. I, p. 14 f. Τοῦτο καὶ ἔσωσε Δάφνιν, χρήσασθαι καταφορᾶς ὀχήματι τράγω· ubi χρήσασθαι est, quod vel quia utebatur, adeoque paulo aliter, quam apud Nost. Sed cum Nostro idem Longus I, 18, δέρμα ταύρου τερμῖν ὑποδήματα. Alciph. I, Ep. 9 f. ἐπὶ addit, οἱ ἐπὶ τῷ σφετέρῳ κέρδει κερδαίνειν — ἐμποροῦσιν ὕβρεις. Sed elliptice etiam in Novo Foedere

perfaepe, ut Evan. Luc. 2, v. 3, ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφειν. At haec tironum gratia. REITZ.

Pag. 13. l. 4. Διαλλάττοντας) Cum nihil variant edd. quid opus est hoc addere? Nam silentium ibi satis loquitur, i. e. ubi nihil notamus, id indicio est, eas convenire. Verum solet Solanus noster sic observare consensum, quando suspicatur aliter posse legi. An igitur, quia id olim vertebatur *absolventes*, aliud verbum maluit, cum διαλλάττειν *permutare*, & *conciliare* significet? verum cum status permutationem notet, dices etiam immunitatem a poena significare, ubi poenae opponitur. At qui status permutationem subit, ille διαλλάττει, ille mutat conditionem; adeoque ibi forsan difficultatem vidit Solanus noster, cum Lucianus hic transitive uti hoc videatur, si pro *absolvere aliquem* usus est, id quod sententiae apprime conveniret, meliusque responderet praemisso λύειν τοὺς νόμους nam si *reconciliare* significet, in eo dicas non esse legum dissolutionem. Supra quidem *differre* significat, Prometh. c. 1. Ubi vid. notam Lamberti Bos. Immo plurimum *conciliare* notat, vid. Thucyd. VI, cap. 47, Aristoph. Vesp. 1385, & alibi frequenter hoc significatu apud utrumque: quare & hic sic accipere licebit cum Gesnero, eoque magis, quod non respiciatur ad omnem legum dissolutionem, sed ad hunc abdicationis casum, ac διαλλαγὴν, reconciliationem cum filio, ut ipse indicat cap. sequente. Cumque illa διαλλαγή aboleat pristinum abdicationis decretum, recte quoque sic respondet τῷ λύειν τοὺς νόμους dissolvit enim, quod ante statutum erat. Interim & liberare, *absolvere*, non esset incongruum; nam sic mox cap. 14, τῶν οὕτω δεινῶν ἀπηλλαγμένος, tantis malis solutus significat. Pro *effugere, praeterire*, media forma Aretaeus Cappadox L. I Περὶ Ξερσπείας ὁξέων παθῶν c. 10 fin. Εἰ γὰρ τινες ἀπὸ ψυχροῦ διηλλάξαντο τὸν κίνδυνον. Et ne credas forsan, ibi διήλλαξαν, *transilierunt*, legendum, in edit. Oxon. additus est Xenoph. § 17 B. διηλλάξας Μακεδονίαν, *praeteriens, transiens Macedoniam*. REITZ.

ead. l. 14. Προδεδραπημένη) Non haesitavi hoc recipere ex una collatione in marg. Aldinae Wesselinganae, cum edd. minus apte haberent προδεδραπ. Hoc enim sensum postulare, pristinus iam sensit interpret, vertens, *ante consumpta*. Sensit idem Gesn. ut ex eius versione apparet: & licet προσδεῖ, quoque eo trahi possit, alterum tamen melius esse diffitebitur nemo: quin, si prior lectio retinenda foret, ἐτι προδεδραπημένη potius dicendum fuisset. REITZ.

Pag. 14. l. 7. Ἀνείληφας) Perperam in omnibus ante *S.* legabatur ἀνείληφ. SOLAN. *Salm.* lectionem firmat Mf. Reg. 2955.

Pag. 15. l. 1. Ἐγὼ μὲν) Deest alterum *εἰ* ante ἀποκλῆρ. aut pro δέμενος, legendum δέμενον. SOLAN.

ead. l. 3. Ὁ γὰρ τὴν ἀρχὴν) Excidisse videtur negatio, ὃ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν κ. τ. λ. Sic iam vertit Erasmus. Sic, sententia postulante, & nos dedimus. GESN. τὴν ἀρχ. hic significari *initio*, certum est; quare vides, non ubique valere *omnino*, *praecipue*. Confer quae dicta ad 1 Ver. Hist. § 4. REITZ.

ibid. Μὴ ποιεῖν) Omissa negatio μὴ in vulgatis sensum funditus sustulerat: restituumus itaque ex ed. *Iunt.* in qua sola reperitur. SOLAN.

ead. l. 5. Αὐ) Illud πάλιν, quod margo Aldinae primae Wesselinganae habet, glossema potius, quam varians lectio est. Nisi tamen indicare voluerit, utrumque adverbium simul in quodam Cod. legi: quod si verum foret, velim id apertius indicasset ille, qui collationem hanc allevit; ac tum non improbarem: solet enim πάλιν αὐ coniungi, aequae ac apud Latinos *reverti rursus*, vel *iterum reverti*, quod ex Terent. aliisque nimis notum. Adeoque cum librarii minus periti geminatam particulam offenderent, facile fieri potuit, ut unam, tanquam superfluum, eiicerent. Et si Devarius de particulis, αὐθις αὐ geminatum bis ex Demosthene proferens, id pro pleonasmō habere non vult; sed *contra*, *rursus* significare contendit contra Budaeum: est tamen, ubi alterutra sine sensus detrimento abesse queat, ut hic. Et an αὐθις non πλεονάζει apud Aristoph. Plut. 860, τὸν ἐσόμενον τυφλὸν Πάλιν αὐθις. Veluti & apud Homer. saepissime, ut Il. B, 276, Οὐδ' ἴην μιν πάλιν αὐθις ἀνήσει θυμὸς ἀγήτωρ: quod posterius vel Lexica notarunt; ego numerum tantum adiungo; sed & addo Il. E, 257. REITZ. Pro αὐ Mf. Reg. 2955 legit αὐθις.

ead. l. 9. Ἀρ' ἂν σοι πρὸς καιρὸν ὀργισθέντι, αὐθις ἐξῆν ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν; οὐδαμῶς τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια καὶ διὰ παρτὸς κύρια ὑπάρχουσιν οἱ νόμοι ἀξιούσιν) Tale forte fuit Graecorum ius: sed in eo ius Romanum a Graeco differt. Nam actio ingrati competebat patrono adversus libertum ingratum, qui, si causa cadebat, retrahebatur ad servitutem per sententiam iudicis. Lege *Divus ff. de iure patronatus*, & Lege *Qui manumittitur* 12, Cod. de operis libertorum, & Lege *Si manumissus* 2, & Lege *Liberti* 3, & Leg. *Libertinae* 4, Cod. de Libertis & eorum liberis. PALM.

Pag. 16. l. 6. Ἐναγχοσ) Iubet Solan. in marg. conferri princ;

cap. 2 huius Abdicati, item finem eiusdem; sed ibi per $\chi\theta\epsilon\varsigma$ & $\pi\rho\acute{\omega}\eta\eta$ effertur τὸ ἐναγχαῖς; neque magni est momenti, alioquin & loca alia ostenderem, ubi ἐναγχαῖς, quod Noster amat, occurrit, ut princ. Zeux. & alibi. REITZ.

ead. l. 9. Τοῖς τοιοῦτοις εὐθὺς ἀμείβεσθαι τῆς δουραπείας ἐκείνης, οὐδ' ἓνα λόγον ἔχοντα) Distingue verba hoc modo: Τοιοῦτοις εὐθὺς ἀμείβεσθαι, τῆς δουραπείας ἐκείνης οὐδ' ἓνα λόγον ἔχοντα. Paulo post: ἐλαύνειν τὸν ἐφησθέντα &c. verito, ut abigat eum, qui iure possit laetari eo, quod iniuria fuerat eiectus. L. BOS.

ead. l. 11. Ἐλαύνειν, τὸν ἐφησθέντ' ἀνδρακαίως, ἐφ' οἷς ἀδικῶς ἐξεβέβλητο) Non video, quo pacto haec ita potuerint verti: — ut abigat eum, qui iure sit obsecutus, cum praeter ius eiceretur. Ex hac versione nequaquam patet Luciani mens, quae haec est: ut abigat eum, qui iure possit laetari eo, quod iniuria fuerat eiectus. VITRING. Ἐφησθέντ' habent, quod sciam, omnes: certe non vidi annotatam varietatem. Interpretatus est Erasmus, qui iure sit obsecutus: neque mutant posteriores, nisi quod video Solano placuisse, qui iuri sit obsecutus, quasi legi vellet pro δικάως δικάω. Ego vero, quem locum hic obtinere potuerit ἐφησθέντα, plane non video; cum vis eius verbi ad obsequium inviti, tristis, queruli, pertinere non possit. Quomodo quaeso δικάως delectari potest, abdicatus, ut sibi videtur, iniuste? Neque enim de martyre vel confessore Christiano sermo est, qui gaudeat, sibi contigisse ut patiatu aliquid &c. Multo minus δικάω locum habet, cum, iniustam fuisse priorem quoque abdicationem, ponat filius. Verbo, locus planissime corruptus, nec vero sanabilis difficulter, si & contextum orationis in consilium adhibeas, & cogites, seculo (ut vocat Bernardus in erudita illa tabula) Leonis Isaurici, h. e. octavo Christiano, figuras literarum ε & μ itemque φ & ν misceri non difficulter potuisse. Legendum omnino videtur, τὸν μνησθέντ' ἀνδρακαίως: sic optime connexa & Lucianice devincta erit oratio, quod ex interpretatione nostra intelligitur: nec dubito, addiduros esse, si essent & excutiantur, maiores seculo Isaurici Codices. GERN.

Pag. 18. l. 14. τυγχάνει) P. & L. In reliq. τυγχάνει. SOLAN.

Pag. 19. l. 2. Μείζον — εὐεργεσίαν) Admissem lectionem marginis Aldinae μείζω, quia sic melius cum εὐεργεσίαν in genere fem. convenit; sed quia etiam suspicabitur aliquis, μείζον cum apostropho pro μείζονα posse legi, lectoris arbitrio rem permittere malui, etsi scio, alibi ut indeclinabile quoque occurrere μείζω, unde quis coniiciat, etiam μείζον sic usurpari; sed hoc non satisfacit. De μείζω Mercerus ad Aristaen. epist. I,

7, ubi ἑτέρα πολλῶν βελτίω — ἄγρᾳ legitur, ait: βελτίω nolui mutare, quia consensum video perpetuum in omnibus his vocibus, ut eas non inflectat, quamvis contra Grammaticos canones. *Infra Ep. XII, τοῦ βελτίω βίου XI, καλλίω XIV, μείζω.* Quod ut ibi propter consensum certe mutare nolim, ita tamen, μείζον quoque ut invariable in omni genere accipiendum, non sequitur; sed apostropho adiuvandum arbitror, si quid mutandum: verum potest neutrum genus esse, intellecto τι, vel χρῆμα, quod supra non semel habuimus in aliis adiectivis; ita ut & hic significet, hoc beneficentiam tuam in maius quid eveſturum puto, vel maius quid redditurum. REITZ.

ead. l. 16. Εἰκοντα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ) In Abdicato, filius ostendit, se patri assedisse dies noctesque, & omnia momenta observasse eius valetudini serviendi; sed verba foedissima menda sunt inquinata: πόσα γὰρ οἶσθ' ἐπαθεῖν με; πόσα καμῆν παρόντα; ὑπερπαῦντα, καιροφυλακτοῦντα; νῦν μὲν εἰκοντα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ· νῦν δὲ τὴν τέχνην ἐπάγοντα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ. Benedicti versio: Quam multa me fecisse arbitramini, quantum & exhaustisse laborum? dum assideo, dum obsequor, dum opportunitatem observo, nunc cedens patris vehementiae, nunc artem admovens, morbo paulatim inclinante. Hem, quid audio? πατρὸς ἀκμῇ est patris vehementia? Nil poterat absurdius. Πατρὸς ἀκμῇ Graecis esset patris vigor, cum in ipso flore virium & aetatis est. Verri haec non possunt, quia nihil Graecis significant. Legendum est εἰκοντα τῇ τοῦ πάθους ἀκμῇ, cedens morbi vehementiae. Ἀκμῇ τοῦ πάθους est, cum morbus est vehementissimus, ut nulla patiatur remedia, cui opponitur ἐνδιδόν κακόν, cum remissius est malum, cum inclinatur nonnihil morbus. Usus est Lucianus proprio medicorum verbo. Sic apud Galenum ἡ τοῦ παροξυσμοῦ ἀκμῇ est, cum maxime saevit febris: vide eundem in comment. in Hippocratis Prognost. ubi docet, quae sit ἀρχὴ τοῦ πάθους, seu νοσήματος, initium morbi, ἀνάβασις, incrementum, ἀκμῇ, cum est vehementissimus, & παρακμῇ cum inclinatur, & minuitur. GRAEV. Emendationem Graevii certissimam, nunc etiam auctoritate L. Codicis firmatam, securi sumus. Vide etiam Plut. 806 f. SOLAN.

Pag. 20. l. 2. Τούτων) Videretur legendum τούτο. Sic certe interpretatus sum. GESN.

ead. l. 7. Ἀντιεξισταζόμενος) Et sic habere cum *l.* etiam *B. 2. H. & Fl.* notarat Solanus. Quid tum? Occurrit etiam supra Dial. Mort. XII, § 2, quod Solanus tamen ibi in ἀντιταξάμενος mutare voluit; sed defendit Hemſterhuſius vulgatam lectio-

nem, quem vide, & cognosces, hic quoque aptissimum esse hoc verbum. REITZ.

ead. l. 17. Τοῦ νοῦ) Νοῦς cogitandi vis hic est, & imagines rerum formandi. Haec ab imperio rationis τοῦ λόγου libera, & effrenis temere huc illuc impellitur, aegreque adeo ad quietem & tranquillitatem reducitur. Quam itaque *mentis libertatem*, verbum de verbo reddidi, hanc maluissim tali circumscriptione verborum exprimere, *propter mentem excussis rationis frēnis libere vagantem*. GESN.

Pag. 21. l. 2. Ὅταν γοῦν πολλάκις ποιήσωμεν) Ὅταν γοῦν πολλάκις οἰήσωμεν &c. MARCIL. Marcilius pro ποιήσωμεν reponit οἰήσωμεν. Vix puto, Nostro, Atticae dictionis observantissimo, tribui posse οἰήσωμεν, cum οἶμαι tantum in forma passiva ab eo usurpetur. Sed nulla emendatione eget hic locus, si bene modo distinguatur: nimirum distinctio requiritur post ἐλπίζωμεν quod interpret recte quidem observavit; at minus fideliter egit in versione. In superioribus dixit Abdicatus, nullos sanatu difficiliores esse furentibus; ubi enim alii aegroti facile ad monita medicorum agant, in illos nihil esse medicis imperii. Itaque, ait, cum saepe effecerimus, ut prope ad finem curationis perventum sit, & cum iam bonam spem conceperimus, leve aliquod peccatum incidens, malo effervescente, omnia illa facile pervertit, curationemque moratur ac reprimi, atque artem eludit. IENS.

ead. l. 9. Νόμους) Lege de ingratiss filii tantum tenebantur erga parentes, quamquam ulterius a Petito trahatur. Vid. Val. Max. V, 3, & Xenoph. Ἀπομν. II. Vitr. praef. VI. Meurs. Them. Att. I, 3. Menag. ad Diog. Laërt. I, 55. SOLAN.

ead. l. 13. Εἰ δὲ) Placet coniectura Solani, ὃ δὲ legentis, sive ipse eius auctor sit, sive aliunde hauserit; quod fere suspicor, quia notis suis non inseruit: sed tum potius mutato accentu ὃδὲ demonstrative legerem. Non tamen reiicio vulgatam; sed mallet, ubi εἰ praeferas, αὐτὸς mox ei subiici, quam οὗτος, ideoque magis ad ὃ inclinarem. REITZ.

ead. l. 16. Ἀσπάζομαι) Sic pro amplector, delector, Alciph. I, Ep. 3 f. ἀσπάζασθαι ἀδεῖα βίον, amplecti metu expertem vitam. Idem I, Ep. 4, p. 20, Εἰ τὴν πόλιν ἀσπάζη, si urbem amas. REITZ.

Pag. 22. l. 8. Γεγεννημένον) Supra c. 10 huius Dissert. idem Iuntinae mendum indicavimus, quae γεγεννημ. uno tantum v habet, ut hic iterum; sed cum versu proximo γεννήσαντος tamen recte exhibeat, facile erat hunc errorem detegere. REITZ.

ibid. Οὐχ ὅπως) Monebat in marg. Graev. Hemsterhusius, adeundum Dukerum ad Thucyd. III, p. 194, n. 31, quem su-

pra pro Lapf. c. 4 iam indicavimus. Iam vero, quia hic fatis est spatii, inferere lubet: Οὐχ ὅπως ζημιούν, ἀλλὰ μὴδ' ἀτιμάζειν, verba sunt Thucyd. L. III, c. 42. Ad quae ille: Οὐχ ὅπως faepissime dicitur pro *non modo non*, sequente negatione in posteriore membro orationis. Lucian. ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσηγ. πταισμ. c. 4, καὶ οὐχ ὅπως θεοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις δεξιοῖς πρέπον. Sed non minus sine ea. Thucyd. I, 35, τῶνδε οὐχ ὅπως καλυταίεχθρῶν ὄντων — γενήσεσθε, ἀλλὰ καὶ — δύναμιν προσλαβεῖν περίοψεσθε. Lucian. Abdicato, h. l. ἀλλ' οὕτως — οὐχ ὅπως — μείζονα τὰ δίκαια &c. Itaque in his particula negans non potest suppleri ex sequenti membro, quod de hoc loco Thucydidis dicit Portus in Var. Lect. Eadem in lingua Latina est ratio particularum *non modo*. Haec ille. Exempla autem alia addi possent ex L. Bos de Ellipf. pag. 332. Sed libellus ille omnium in manibus merito versatur. Latina exempla dedi, atque unde ex aliis, qui id iam dudum egere, peti possint, indicavi in libro de Ambiguis, Tit. *NON*, p. 380 & seq. Unde nihil repetam, nisi hoc, adiri quoque posse Dukerum nostrum ad Flor. III, 20, 3, p. 664, qui modestè refutat Perizonium ad Sanct. Min. IV, 7, 5, existimantem, *non modo* pro *non modo non* dici non posse, nisi sequente particula negativa. REITZ.

• Pag. 24. l. 11. Οὐδὲ τοῦθ' ὁ νομοθέτης φησὶ, ὃ, τι ἂν τύχη ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκηρυττέτω) Sic, non ὅτι, scribendum. Neque id dicit legislator, pater, quodcunque tandem criminatus, abdicet. IENS. Quod sic dividi pro vulgato ὅτι volebat Iens. id in *Par.* iam ita editum erat. In *Iunt.* autem Solanus manu sua diviserat. In *Hag.* ed. in duo quidem verba diremptum est, sed sine commate. REITZ.

Pag. 25. l. 4. Τί τῶν πάντων αἰτία;) Αἰτιά. MARCIL. Ferrī vulgata lectio αἰτία non potest. Legendum necessario, ut Marcilius suadet, & nos correximus, αἰτιά. B. 2. αἰτιάται, minus concinne. SOLAN. Αἰτιά) Facile obscurandavi Marcilio & Solano sic legentibus, pro vulgato οἷτία, quia id plane necessarium. Immo & sic iam videtur legisse Erasmus, vertens, *quod accusat*, etsi verba τὰ μετὰ ταῦτα δὲ in versione neglexit. REITZ.

ead. l. 11. Οὐ, φησιν) Melius sic interpungitur. Vide locum huic similem in *Dearum* iudicio seu Θ. Δ. XX, c. 4. (iam c. 9.) SOLAN. Nemo intelliget, quid Solanus velit, dicens, melius sic legi, & conferendum cap. 4 *Dial. Dear.* ludic. inscripti; ideo paucis dicam, quid sit: erat in aliis edd. sic interpunctum, ἀπαιτεῖς, οὐ φησιν. In aliis ἀπαιτεῖς; οὐ φησιν unde is fecit ἀπαιτεῖς; Οὐ, φησιν quod sine haesitatione sic edi curavi, etsi

vulgata quoque satis intelligi sine mutata distinctione poterat, at nunc melior tamen est. Quod autem idem supra occurrere ait, id solam ed. *Iunt.* respicit, quam ille secutus fuisset, si sibi Lucianum edere contigisset. Verum recte Hemst. ibi ab *Iunt.* lectione recessit, & οὕτω pro οὗ dedit; vid. § 9 Dear. Iud. non c. 4. Nam alia nunc est facta paragraphorum sive capitum divisio: Solanus enim non satis commode illa distribuerat, fateor; cuius tamen divisionem deinceps ubique retinemus, propter permultas citationes, quarum numerus alioquin ubique foret mutandus, ad quod otium non superest. REITZ.

Pag. 26. l. 4. Κελεύς) P. solus hanc vocem exhibet omnino necessariam. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπεί τοι ἂν τῷ γράφειν πατὴρ προστάτῃ, ταῦτα μὲν, τέκνον, γράφῃ &c.) Γράφειν habet quoque cum Basilicensi Aldina; perspicue tamen, velut optime Florentina, γραφεῖ scribendum; quod observavit quoque interpretes, *Iam si cui piflori praecipiat pater, Haec pinge, fili, non illa &c.* Paulo post, αἶρα ἂν ἀνάσχοιτο legendum. Exciderat in sequioribus τὸ, ἂν, quod antiquiores servant. IENS. Γραφεῖ emendandum, post Vorstium & Iensium, duximus, reluctantibus frustra libris, in quibus γράφειν scribitur. In *Fl.* ed. tamen recte γραφεῖ. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸ δὲ τῆς ἰατρικῆς, ὅσην σεμνότερον ἔστι) A conditione artis medicae, cuius studium erat olim cum primis honorificum, ut Galenus & Erasmus comprobant. COGN. Conf. quae mox de privilegiis medicorum sequuntur, versus fin. huius c. At servos fuisse medicos Icti probant ex L. 3 C. comm. de Leg. *Sexaginta solidis aestimatos medicos utriusque sexus*, citante consult. Zurkio ad Cic. Orat. pro Deiot. c. 6, qui dicit: *Philippum medicum servum regium — esse corruptum.* Eod. cap. sub fin. *Id tibi, & medico callido, & servo, ut putabat, fideli, non credidit.* Contra, a servitute eos liberare conatur doct. Vink, in Amoenitt. Literario-medicis, servos illos chirurgos tantum fuisse dicens. Sed haec disquisitio integram dissertationem postularet: quare breviter dicam: distinguenda tempora, distinguendae nationes. Apud Graecos certe ab antiquioribus temporibus medici honoratiores fuere, quam apud Romanos. Multi medici fuere fervi, non omnes. Cicero I de Off. c. 42, Medicinam & Archirecturam ab illiberalibus & sordidis artibus seiungit, & honestam ac liberalem medicorum artem vocat. Charicles. Tiberii Caesaris medicus, cum eo in convivio accumbebatur; vid. Sueton. in eius vita c. 72. De varia medicorum conditione vid. Cellar. antiquitt. medicas, p. 39, 40,

& seqq. ubi plures indicat auctores, qui super hac re scripsere. Prodiit etiam nuper in Germania libellus, *Medicus a servitute liberatus*, quem tamen oculis subiicere nondum licuit. REITZ.

Pag. 27. l. 2. Προνομίαν) Vorstius frustra προνομίαν suo Codici adscripsit. SOLAN. Cap. seq. iterum sic occurrit, ubi tamen diphthongum *ei* in *Ald.* quoque expressam delevit eadem manus, quae variationem προνομίας adscripserat: hoc tamen loco idem intactum reliquit; nec ego quidquam mutatum velim. REITZ.

ead. l. 17. Πατρικῆς) Locus haud dubie corruptus; qui tamen sic interpungendo, levique additione voculae καὶ ante ἀτελής quadantenus sanatus videatur. SOLAN. Non capiet lector, quid Solanus sibi velit, dicens, sic interpungendo; nisi moneam, in ed. l. ante πατρικῆς comma tantum fuisse, quod is in punctum minus mutavit. Sed in *Par.* tamen iam aderat illud punctum. Ego vero & alterum comma, quod ante ἡδεῖσθαι in edd. erat, plane sustuli. Contra servavi alterum comma, quod post ἄμοιρος recte in *Par.* fuit, cum in l. punctum ibi esset. Non tamen adspernarer καὶ planioris stili causa ab Solano insertum, ut legas, ἄμοιρος καὶ ἀτελής ἡ τέχνη. Verum non plane necessarium id videtur, modo rursus aliud comma, quod post ἄμοιρος est, deleas, nimirum legendo: πατρικῆς δ' ἀνάγκης ἄμοιρος ἀτελής ἡ τέχνη· construendoque, *immunis illa ars compulsionis paternae experta est.* Et hoc ipsum tamen significatur, etsi comma post ἄμοιρος maneat. REITZ.

Pag. 28. l. 4. Ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σοῦ διδαξαμένου) Vitruvius in praefatione libri VI sic scribit: Alexis poeta Comicus dicebat, Athenienses ob eam rem esse laudandos, quod, cum omnium Graecorum leges cogant, parentes ali a liberis, Atheniensium non omnes, sed eos tantum, qui liberos artibus erudiissent. Ita Plut. in Solon. COGN.

ead. l. 6. Καὶ ταύτην) Male sanae hic edd. in quibus omnibus illud καὶ deest. Nos ex ingenio, sed fidenter tamen in re manifesta, inseruimus. SOLAN. Hic Solano morem gessi in recipiendo καὶ, quia maior hic est necessitas, quam supra. REITZ.

ead. l. 11. Μεμάθηκά σοι — οὐδὲν παρὰ σοῦ) Transponantur. GUYET. Mens Guyeti videtur haec esse, legendum nempe ordine mutato: καὶ ὅμως αὐτὴν μεμάθηκά σοι, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλυκας. Et sic sane sensus vulgatae non cohaerens fit apertissimus. Ac parum mihi temperavi, quin ita edi curassem. Nihil enim facilius accidere potuit, quam ut integer versus a librario omissus, dein

margini additus, ab eo, qui postea rursus descripsit, uno ordine serius, quam par erat, fuerit insertus. Sed quia & alio modo potest sanari, ut mox post Gesnerum dicam, nihil in contextu mutare sum ausus. REITZ.

ibid. Πρῶτος αὐτῆς ἀποτέλαυκας) Non bene ista continuatur, πρῶτος αὐτῆς ἀποτέλαυκας, οὐδ' ἐν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, *primus artis medicae, quam ego didici, fructum percepisti, o pater, nihil habens a te ad discendum filius.* Nec est, quod dicas, nominativum hic poni pro genitivo consequentiae: nihilo enim minus contorta erit, & minime Lucianeae oratio. At erit digna Luciano, si deleta unica literula, quam librario deberi puto, sic legamus & interpungamus, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀποτέλαυκας. Οὐδ' ἐν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχω. Τίνα διδάσκαλον κ. τ. λ. Hoc certe in interpretando secutus sum. Nec obscura fuit cuiquam sententia. GESN. Non infitior, emendationem a Gesnero propositam ita corrigere vulgatam, ut sensus sic melior prodeat; nec dubitarem sic edere, si filius adhuc discens inducatur: sed cum non amplius sit discipulus, at iam in arte magister, magis naturalis & simplex sit oratio Guyeti more in ordinem redacta. At si ordinem inverti non placet, pro ἔχων possis legere παρέχων. Nam παρὰ facile omitti potuit propter satis prope praecedens παρὰ: ita ut παρέχων tum ad patrem pertineat, sensusque sit, *primus artis meae fructum percepisti; nihil a te (de tuo) ad discendum praebens.* Παρὰ enim sic usurpari, T. I iam diximus, & Perizon. ad Ael. V. H. 2, 13 med. laudavimus; ubi is παρὰ τοῦ Ἀνύτου docet ita exponendum, *ea quae ab Anyto profecta sunt.* Habes hic, lector, tres coniecturas: tu elige Gesneri aut Guyeti emendationem, quas meae praepono. REITZ.

Pag. 29. l. 4. "Οτ') Videtur Vorstius illud ὅτ' accepisse pro ὅτι positum, ideoque correctionem quaesivisse. Sed est pro ὅτε, *cum, quando*, positum, & rectius quam ὅτ' de tempore enim quaestio hic est. REITZ.

ead. l. 6. Τοῦ γε) Pro hoc τότε habent P. & L. sed ne tum quidem recte se habet hic locus. Ego δυνάμενον legendum censeo; neque vulgatam repudio. SOLAN.

ibid. Ἀπαιτεῖσθαι δυνάμενος) *Reposcere possem.* Verte, *reposci.* GUYET.

ibid. Δυνάμενος) Δυνάμενον legendum putabam, ut ad patrem referatur. Hic enim est, qui gratiam repetere non poterat, non filius. Sed idem efficitur, si ἀπαιτεῖσθαι non media voce, sed passiva accipiat, cuius rei exempla in promptu sunt. GESN.

ead. l. 13. τὸ δουλεύειν) Et si primo intuitu multum adblan-
ditur lectio Codicum τοῦ pro τὸ exhibentium; vulgatam ta-
men edd. lectionem praetulerim; non modo quia mox καὶ τὸ
iterum sequitur, ideoque prius τὸ necessario etiam retineri ne-
cesse est; sed etiam, si & alterum γὰρ in τοῦ mutassent iidem
Codices. REITZ.

ibid. τὸ πάντα κελεύουσιν ὑπηρετεῖν προσεδωκότες) Necessa-
rio legendum προσεδωκότες. GRON. In nota Gronov. antea
editum erat, eum velle προσιδωκότες; quod tamen cum ope-
rarum tantum culpa admissum sit, & in variantt. & in eius
nota mutavi in προσεδ. Ac fateor, non displicere eius conie-
cturam. REITZ.

Pag. 31. l. 7. Γὰρ) Ed. I. sola hanc vocem exhibet. SOLAN.

ead. l. 9. τὰ δὲ — ῥαδίως ἀλισκόμενα) De corporibus intel-
lige, non de morbis. Ἀλισκόμενα quod attinet, vide infra c.
28, εὐαλωτότερα. SOLAN.

Pag. 32. l. 4. Ἀναφύεται) Ratio postulat, ut, Mf. volente,
legas, ἀναφύσεται εὐθαλῆς, οἶμαι, καὶ εὐτροφος, καὶ πολύχους
καρπὸς, proveniet, ruit, fructus laetus, benenutrients, copiosus: non
ἀναφύεται, ut editi. Mox idem Codex πρὸς τε νόσου διαφορὰν
pro vulgato διαφορὰν, recte, & ratione diversitatis morbi, quia
diversi longe sunt morbi muliebres, & viriles. GRAEV. Ἀναφύσε-
ται praeter Mf. Gr. L. etiam ed. Iunt. vide Συγγρ. c. 2. SOLAN.

ibid. εὐθαλῆς) Si quis dubitet, num iniuria fiat editionibus
principibus Fl. & I. in reiicienda earum lect. εὐσταλῆς, confe-
rat supra Zeux. c. 4 pr. & infra de Dom. c. 4, aliaque. REITZ.

ead. l. 14. Διαφορὰν) Mf. Gr. P. & B. 2. Alii omnes libri
διαφορὰν, prave. SOLAN.

Pag. 33. l. 4. εὐαλωτότερα) Confer supra c. 27. SOLAN.

ead. l. 9. Κατολισθαίνουσιν) Conf. supr. Quom. Hist. c. 1.
SOLAN.

ead. l. 11. τὸν μέσον) P. & L. τῶν ἐν μ. Sed nescio, an sic satis
etiam consulatur integritati huius loci. SOLAN. Nescio, quid
difficultatis obversetur Solano; nisi forte ex pristina versione
sensum ab Graecis abeuntem non capiens, ideo etiam Grae-
cam vulgatam male se habere existimarit. At melior illa certe
est lectio Codicis P. modo recte construas. τὸν μέσον enim
signif. spatium medium, sive intervallum, quod intercedit; adeoque
& discrimen, quod interest inter res vel homines, ut hic: cu-
ius significationis exempla Lexicographis notata non repe-
tam, neque constructionem indicabo ex versione Gesneri iam
satis apparentem. REITZ.

ead. l. 16. Ἐστὶ, καὶ ὃν) Ineptissime legitur. ἀλλὰ χωρίσας ὥσπερ ἐστὶ, καὶ ὃν τῇ φύσει, τὸ δυνατόν ἐφ' ἑαυτοῦ σκόπει. Quid enim Graecis ὥσπερ ἐστὶ καὶ ὃν; Ml. optime. ὥσπερ ἐστὶ καὶ ἐν φύσει, sed cum distinxeris, quod natura distinctum est, quid in quoque praestari possit considera. GRAEV.

ibid. Ἐν) G. P. & L. recte. Fl. & Ald. ὃν. Reliquae ὃν. SOLAN. Non reddam rationem lectionis mutatae: res enim ipsa loquitur. Quod autem Solanus dicat, Aldinam habere ὃν adspirate, Aldinam alteram intelligat oportet: nam Aldina prima ὃν spiritu leni habet aequae ac aliae. REITZ.

Pag. 34. l. 9. Παρανοεῖν, καὶ παραπαίνειν, καὶ λυττᾶν, καὶ μοιμνέναι) Benedictus debuerat hic anxie exprimere omnes copulativas, ut quatuor furorum vocabula & species ostenderet. Quod cum non fecerit, non aliter Latina concepit, ac si auctor duo inter se differentia opponere voluerit. GRON.

ead. l. 15. Γέροντας) L. recte. In aliis γέρονσι, quod tamen servari etiam propter ἐμπροσθεῖσα, quod mox sequitur, poterat. SOLAN.

Pag. 35. l. 5. Κατ' ὀλίγον) Haec sententia, uti a nobis & ed. Fl. factum est, erat interpungenda; contra quam in reliquis libris fit, in quibus κατ' ὀλ. cum praecedenti coniunctum legitur. SOLAN. Quod Solanus de muranda interpunctione monet, idem Gesnerum in versione iam sponte praestitisse video. Vulgo enim sic male divisum legebatur: ἢ ὀργῇ κατ' ὀλίγον, ταῦτα ὑποτ. &c. REITZ.

Pag. 37. l. 1. Ἦν) Sic infra Δημοσθ. Ἐγκ. cap. 44, μὴδ' ὃν ἱμαντὸν ἑταξα τάξιν λιπών. SOLAN.

ead. l. 4. Ὑπομιμνήσκεις) Quia Parisinam correxi, quae ὑπομιμνήσκει habebat, dixerit aliquis, cur ergo proximum ἐπισπᾶ quoque non in ἐπισπᾶς mutas? Sed respondeo tironibus, ἐπισπᾶ iam esse secundam personam ab ἐπιστάομαι. Ceterum novī, in forma media & passiva Atticos etiam secundas personas in εἰ terminare, ut Aristoph. Plut. 60, χαλεπῶς ἀκυνθάνει, πορσε interrogas: *ibid.* 1056, Βούλει — πρὸς μὲ παῖσαι; pro βούλει. Et Equit. 1362, Τὰ δ' ἄλλα, φέρ' ἴδω, πῶς πολιτεύσεις; cetera vero, dic age, quomodo ordinabis? Et ubi non? Quamvis & εἰς forment, ut *ibid.* Pluto 21, Οὐ γὰρ με τυπτήσεις: (nisi hoc malis activae formae esse a τυπτεῖν, quod tamen nihil refert) non tamen in omnibus verbis promiscue, sed constantius in verbis βούλομαι, οἶμαι, ὕλομαι; verum & παρέξει Evang. Luc. VII, 4, pro παρέξη. Item Σπρνήσεις pro Σπρνήση, quod ex Sophocl. Ai. 638 profert Maittaire de Dia-

lectr. p. 63. ed. Haganae, sive aliquo modo nostrae, ubi plura exempla vide. Ideoque nec ὑπομνήσκει reicerem pro ὑπομνήσκη, ab medio ὑπομνήσκειν deductum, nisi principum edd. cum omnibus reliquis consentientium hic maior esset ratio habenda, quam unius. Praeterea activa forma ὑπομνήσκω hic verior, quam ὑπομνήσκειν; cum hoc sit recordor, illud, in memoriam revoco alteri: quod in ἀνασπάω magis indifferens. Sic mox medium & activum rursus coniungit Noster, διατρίβη καὶ βοῆς dicens. REITZ.

IN PHALARIN PRIOREM.

Pag. 38. l. ε. ΦΑΛΑΡΙΣ) Declamatio, quam rhetor scripserit. Fingit autem, taurum aeneum a Phalaride Delphos dono Apollini missum; quem Timaeus, teste Pindari Scholiasta ad Pyth. I sub finem, ab Agrigentinis submersum fuisse tradidit. SOLAN.

ead. l. ι ι. Μάλιστα δὲ παρ' ἡμῖν) Male pro ὑμῖν, ut recte interpretes. GRON. Pro ἡμῖν Ald. & Bas. anni 1543 habet ὑμῖν id quod hic omnino requiritur; idque iam per se viderat Gronovius. Peius in Flor. ὑμῶν. Apud omnes quidem Graecos talis, qualis sum, haberi ante omnia cupiam; at maxime apud vos, o Delphenses, quandoquidem & sancti estis & Dei Pythii affectores. IENS. (Τμῖν) Et si Salu. ed. ἡμῖν habet; tamen errorem tantum, operarum culpa admissum, esse, ex versione eiusdem apparet, quae vobis exhibet, aequae ac Parisinae versio. Magis mirere, qui Graeviana ed. eundem errorem adeo fideliter secuta sit, ἡμῖν etiam per vobis reddens; quod tamen facile ignoscerem, nisi nimis frequenter sic factum viderem. REITZ.

ibid. ὅσῳ) En iterum varietatem frustra quaesivit Solanus; non tamen sine causa id investigavit; nam videtur quaesivisse, num additum alicubi μάλλον inveniretur: verum id satis per se intelligi, supra iam monuimus ad Dissert. pro Laps. c. 12. Confer infra cap. 8, & Gall. c. 18, ὅσῳ δὲ ἂν ἐνέζομαι, ubi, si meminero, plura colligam; quia nonnullis talia frustra suspecta sunt. REITZ.

ead. l. ι ι. Πάρεδροι) Qui in eodem solio sedent, eiusdem honoris imperiique participes, de Diis non modo usitatum, sed & de mortaliibus, quos ad Deorum dignitatem evectos συνθρόους & παρῆδρους vocabant, quod compluribus veterum auctoritatibus firmat Iac. Elsn. ad Apocal. III, 21, quem adusse non pigebit. REITZ.

ead. l. 13. Ὁμωρόφιοι τοῦ Θεοῦ) Οἱ ὑπὸ τῇ αὐτῇ στέγῃ ὑπάρ-
χοντες. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 5. Συνοικεῖ) In συνοικῷ mutarat Solan. non addens, unde habeat. Non vitum fuit oblequi, quia tum & praecedens παρεδρεύει aequè in παρεδρεύω mutandum fuerat: at si hoc rectum est, ut est, etiam alterum verum erit. Sed totum hoc & compluria alia Scholia vix describi merebantur. REITZ.

Pag. 39. l. 11. Αὐθέκαστον) Ἀπροβούλευτον, ἀπαρχάλυ-
πτον, ut ap. Hesych. Ceterae huius vocis significationes huic loco non conveniunt. BOURD. Αὐθέκαστον, οὐδείς) Vid. Th. Mag. v. Οὐδείς, qui Οὐδείς Atticos, Οὐθεῖς Hellenas scribere ait. Sed & adi eundem v. Αὐθέκαστος, ubi haec Luciani verba sic citat: Λουκιανὸς ἐν τῷ Φάλαρις πρῶτος· βίαιον δὲ, ἢ σκαῖον, ἢ ὑβριστικόν, ἢ αὐθέκαστον οὐδείς ἀπεκάλει με. Ubi in posterioribus verbis abit ab Luciano, ex quo Magistri lectio corrigenda est. REITZ.

Pag. 40. l. 8. Ταῦτ') Mallem τὰ αὐτά. Coll. ταῦτα συν-
σπαιν — SOLAN.

ead. l. 12. Ἡ πόλις) Nullum dubium, quin ex Mf. cum Angliano, tum meo, scribendum sit ἡ πόλις δὲ ἀστασίαστος, ci-
vitas erat sine seditionibus, hoc est, civitas erat tranquilla & pa-
cata, sedatis omnibus turbis, dissidiis, & tumultibus. Laudat illam felicitatem, quae consecuta sit eius principatum. Atqui non laus est, si legas ἀπαρρήσιαστος, ut in editis legitur, sed maximum tyrannidis malum, cum civibus libertas loquendi adimitur. GRAEV.

ead. l. 13. Ἀπαρρήσιαστος) Anglic. ἀστασίαστος. BOURD.
Ἀστασίαστος A. G. P. & L. pro eo, quod in impressis omni-
bus est, ἀπαρρήσιαστος. SOLAN.

Pag. 41. l. 7. Προφαστών) Suspicor, Lucianum scripsisse προφαστότων. Nempe ait Phalaris, se, cum videret, urbem ipsam negligentia eorum, qui ante se praefuissent, perditam, multis depeculantibus, immo diripientibus publicam pecuniam, aquarum eam ductibus recreasse, & aedificiorum instaurationibus exornasse. Sic statim magistratus dicuntur οἱ ἐφεστώτες & praefectus οἱ ἐφεστώς. IENS. Non quidem spernerem, quod Iens. affert, προφαστότων; sed quia constans est vulgata lectio, nec absurda, nihil muto. Cur autem idem Iens. scribat προφαστότων & ἐφεστώτων penultima correpta, non video: propemodum tamen & Solanum abstraxisset, qui in I. n iam deleverat, & o supra scripserat, quod tamen deinde,

edd. consultis, rursus deleuit; ideoque & ego omnes edd. evolvi, vidique ω recte in omnibus conspici. Nam cum contrarium sit, ex ἐρεστηκότες & ἐρεσταότες, quae recte penultima brevi scribuntur, in crasi decet fieri syllabam longam; sed forsā menti eius obverfabatur primigenium ἐσταότες, ideoque non dedita opera & alterum correpte scripsit, qualia cuivis facile excidere possunt, & mihi quoque excidisse interdum non dubito. Si tamen exemplis aliunde desumptis opus est, vid. Evang. Matth. VI, 5, ἐστῶτες προσεύχεσθαι. Apocal. X, 5, εἶδον ἐστῶτα. REITZ.

Pag. 42. l. 2. Δορυφόρων ἐπιπέμψεις) De eo, quod Scholiafles monet, vide Tac. Annal. III, 44. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀκούσαι) Non absurda esset Scholiafiae ista interpretatio passiva; si haec de se *audiri* noluisse Phalarin, hic locum habere posset; sive ubi id exponendum foret, *averfor haec alios audire de me*: quod minus aptum. Verum passiva quasi potestate, eodem modo, ac *male audire* apud Latinos, supra habuimus Nigrin. cap. 22, ubi ἀκούειν pro *vocari* positum Bourdelotius docet: quod tamen eodem redit, si active sic exponas, *audire se sic* ab aliis scil. *nominari*. Apertius tamen passiva potestate Prometh. c. 1, πηλοπλάθος ἀκούειν, *figulus vocari*, & sic passim, quae dabo, ubi necessitas exigit; nam fatis haec sunt vulgaria. REITZ.

ead. l. 9. τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι κἀγὼ) Ita interpungendum esse; monuit Th. Wopkens in Lectt. Tull. p. 296, (edd. enim *Salm.* & *Amst.* male sic habent: τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι κἀγὼ μὲν &c.) quia, ut recte quidem ait ille, id vult Lucianus: *Utiue non amplius tali aliqua administratione indigeret civitas, id speſſabam praeterca. Atque ego ineptus hisce rebus occupatus eram, cum illi iam &c.* Verum antiquiores edd. ut *Iunt. Par. Hag.* illud punctum iam habebant, nec dubito, quin & aliae; in versione Benedicti quoque distinctio recte facta est, quam cum & Graeviana retinuerit, facile erat vel inde videre, Benedictum iam recte legisse, sed omissionem in Graecis typothetae deberi: unde forsā evenit, ut Solanus varietatem ne quidem notaverit. Quod autem ἔτι vertit *praeterca*, bene facit. REITZ.

ead. l. 10. Ἀρχαῖος) Pro inepto, deliro, (i. e. nimis simplicis antiquitatis homine, ut optime convertit Gefner.) Aristoph. Nub. 912, — σὺ δὲ γ' ἀρχαῖος εἶ, *tu delirus es*. Quod vide multis probantem Spanhem. ad eiusd. Aristophan. Plut. 323. Idem in voce Κρονικὸς obrinere, vid. apud eundem ibid. ad v. 581, — Κρονικαῖς γνώμαῖς. Et ad Callim. in Pallad. v. 100, p.

609 & 610, ubi in utramque partem Κρονικὸς νόμος, de lege; quae potior est, & Κρονικὸν de obsoleto, inepto: quod in libello de Ambigg. tit. *Antiquus* iam indicavi. Sed & confer Bos & Hemsterh. ad Lucian. Nigr. c. 3 f. REITZ.

Pag. 43. l. 11. Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἦδη ὑμᾶς, ὦ Δελφοί, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δέους νῦν τῷ λογισμῷ γενομένους, ἀξιῶ περὶ τῶν τότε πρακτέων μοι συμβουλευσαί) Perperam haec vertit interpres: Proinde tunc, o Delphi, cum in eodem metu cogitatione versari fittis, puto, vos mihi de rebus tum agendis consilium dedisse. Nihil potuit a mente loquentis alienius proficisci hac tam stulta versione. Redde, Ego vero hic vos, Delphenfes, qui nunc animis eundem illum metum patetis concipere, velim mihi consilium vestrum, quid tum agendum mihi fuerit, imperiatis. IENS.

ead. l. 13. Ἀφύλακτος) Forſan ἀφύλακτος. SOLAN.

Pag. 44. l. 7. Γυμνὴν ἦδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν) Pater adscripsit γυμνὸν. Sic certe vult & versio apud Basileenses, *nudus & cruentis civibus caedem suslinerem*. Benedictus contumacior, ac potius nudam caedem suslinere. Opinor, mentem Luciani fuisse, potius autem nudam iam iugulum porrigere, ut alibi dicit ὑπέχειν τὴν χεῖρα. GRON. Minime cum Gronovio patre γυμνὸν pro γυμνὴν legerem, qui ad versionem potius, quam ad verum sensum Graeca accommodavit. Recte quidem interpretem Benedictum reprehendit, quod reddiderit, *nudam caedem suslinere*; sed neque *nudus caedem suslinerem* commodum hic sensum facit: σφαγὴ enim, ut recte Gronov. filius ait, hic *iugulum* significat, vid. testimonia supra notata ad Tyrranic. c. 13, adeoque *nudum iugulum praebere*, quod in versionem recepi, recte dicitur; nec opus est, totus homo ob id sit nudus: sic *nudam cervicem praebere* nota locutio. Et quamvis *nudum* bonis spoliatum velis intelligere, qui id ex hac argumentatione colligas? Et quid opus, si vulgata & sana est & constans? REITZ. Laudo non mutatam constantem lectionem, nec immutatam versionem meam reprehendo. Sed quid viderim, indicare licet. Nempe sumrum e libro putabam γυμνὸν illud Gronovianum, quod etiam in Hagenoënsis exemplaris margine, quo in interpretando usus sum, annotatum observabam. Itaque σφαγὴν ὑπέχειν accepi, ut δίκην, τιμωρίαν, κάλασιν, εὐθύτας ὑπέχειν. Valde mihi familiare esse peccare, novi. Hic non valde peccatum a me esse, aequi homines, spero, iudicabunt. GERN.

ead. l. 8. Ἐν ὀφθαλμοῖς) Gaudet hac locutione Homer. ut *Iliad. A, 587, Μὴ σε, φίλην περ' εὐῶσαν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδῶμαι*

Θεινομένην. Et Γ, 306, — ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι. Item Σ, 135 &c. In quibus tamen pleonasmum praepositionis ἐν statuere possis, quia saepissime ὀφθαλμοῖσιν ἰδεσθαι sine praepositione dicit. In Nostro tamen non adeo simplex est pleonasm. sed signif. *coram videre*, nec praepositio commode abesse poterit. At si totum ἐν ὀφθαλμοῖς tamen pleonasmum esse statuas, quod ὁρᾶν sufficiat, non nego quidem: verum aio tamen neutrum esse otiosum: quod quisque facile intelligit. Alioqui & ὀφθαλμοῖς abundaret apud LXX, Gen. 3, 6, ὅτι ἀρεστον τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν. Conf. infr. Pseudom. c. 39. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκ τῶν ἐνόντων) Τὰ ἐνόντα non esse, *quod superest*, ut vulgatus vertit, in Evang. Luc. XI, 41, neque satis accurate redditum a Belgis per *id, quod inest*; sed significare, *quantum res, five facultates ferant, — quam maxime fieri possit*; vide doctentem L. Bos in Exerc. Philol. ad Ev. Luc. l. c. Ubi & haec Luciani verba addere non oblitus est, quae ille sic reddit: *mihi ipsi vero, quantum possim, in futurum securitatem comparare*. REITZ.

ead. l. 13. Συνεβουλεύσατε ἂν) Benedict. infelicititer verterat, *hoc, sat scio, consilium mihi dedistis*. Rectius Obsopoeus, *haec — suassissetis*. Esse enim hoc aoristis inprimis familiare, ut eorum indicativus subiunctive sit interpretandus, (quod hic vel ex addita particula ἂν facile erat videre) permultis docet Ienſ. Lectt. Lucian. pag. 28 - 30, ubi Benedictum ob hanc versionem reprehendit. Quae quia nimis longa, non addam. Unum tamen, quod postea manu sua addidit Ienſius, subiungam ex Hom. II. N, 301, ubi — ὅστ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολέμωσιν, male vulgo vertitur *terret*, cum significet, — *qui terreat, quantumvis impravidum bellatorem*. Cui addo II. Z, 73, Ἐνθα κεν αὐτε Τρῶες ἀρηιφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν ἴλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείησι δαμέντες εἰ μὴ — ubi satis manifestum est, *εἰσανέβησαν* esse, *intro adscendissent*, s. *scandissent muros*, quia εἰ μὴ sequitur. Demosth. de Cor. p. 520 f. ed. Par. Οὗτος τ' εἰ δίκαια ἐποίει, οὐκ ἂν — ἔβλαπτε καὶ διέβαλλον. Et Herodian. 2, 3, 12. Adde Nostrium Zeux. c. 5, ubi ἐπῆνεσα quoque *laudaverim* vertendum, non, *laudavi*; vel saltem, *laudare soleo*, ut Gesn. fecit. Et Long. Past. I, pag. 20, ῥᾳδίως ἂν ἐκεῖ λύκος ἀληθινὸς ἔλαθε, i. e. *lateat, latere possit*: & 2, p. 54, ἴσως δὲ καὶ τῶν ἀληθῶν τε ἔπραξαν, εἰ μὴ &c. Aelian. V. H. XII, 1, p. 658 ed. Periz. μινor. Εἶπον ἂν τίς, λαλούσης αὐτῆς, ἀκούειν Σειρήνος. Conf. supra Tim. c. 9, ubi ἡγανάκτει indignaretur, pro ἀγανάκτοι, & ποιήσομεν pro ποιήσοιμεν contra Fabrum defenditur. REITZ.

Pag. 46. l. 3. Καὶ — πέτρα) Mala distinctione hic laborabas

Salm. ed. quare eam interpunctionem secutus sum, quam antiquiores edd. agnoscunt. REITZ.

cad. l. 5. Καταγελάσας) Sic ed. *Iunt.* nisi quod, operarum credo incuria, *καταγελάσας* habet. In reliquis simpliciter *γελάσας*. SOLAN.

cad. l. 11. Ὅμοιος) *Lege ὅμοιος*. SOLAN.

Pag. 47. l. 2. Λόγους) Vide Plut. *περὶ τοῦ* El. 200. Inter sapientes enim, quorum sententiae Delphis inscriptae legebantur, duos tyrannos numerat Cleobulum & Periandrum. Pro *ὦν* ē. in *Iunt.* est *ὡς* ē. quod videtur ex *ὥστε* ē. formatum. Sic Dem. p. m. 144 C. SOLAN.

cad. l. 7. Ὅσῳ πρὸς ἀνάγκην ἐξῆν.) Addiderat marg. Graev. Hemsterh. consulendum Duker. ad Thucyd. VI, p. 435, no. 5. Id feci, vidique eum ad fin. c. 89, ubi editum legitur *ὅσον καὶ λοιδορήσασιν*, malle legere *ὅσῳ* &c. ut hic ap. Lucian. & alibi; quod intellecto *μᾶλλον* nihil tum desit ad sensum, quem esse mancum credebant interpretes Thucydidis. Et quia Codices nonnulli cum Scholiaste illud *ὅσῳ* habent, non video, cur dubitarit Duker. id in contextum recipere. Intellectum autem *μᾶλλον* post *ὅσῳ* vid. etiam supr. ad c. 1 huius Phalar. aliisque locis ibi indicatis. Et vide mox iterum *ὅσῳ* — *ἐκκόπτω* μιν, ubi pro *μᾶλλον*, *πλείους* ex altero membro supplendum. Adde Herodian. 2, 3, 17. REITZ.

cad. l. 11. Ὅσῳ &c.) Haec pagina ex epistolis Phalaridis. BOURD. i. e. p. ed. Paris. quae ab *ὅσῳ* incipiens ad med. c. 10 sese extendit. REITZ.

cad. l. 13. Φέρειν) Vitii suspectum est mihi illud *φέρειν*. Excusat Phalaris obiectam sibi vulgo crudelitatem, primo ex instituto sapientissimorum legislatorum, qui suppliciis & poenis sumendis plurimum tribuerint; metu namque poenarum ubivis continendos esse subditos; idque eo magis, ubi quis invitis civibus imperet. Sibi vero tantum puniendorum maleficorum, seseque ipsi opponentium, quotidie succrescere numerum, ut res Hydrae videatur similis. Quanto enim plures, pergit, excindimus, tanto plures animadvertendi renascuntur identidem nobis necessitates, sive occasiones. Cogimur autem — ac id quod identidem succrescit, evellere, & profecto exurere cum Iolao, si confirmatum imperium habituri sumus. Apparet, nihil minus hic, quam *φέρειν*, congruere. Neque vero, qui identidem contumaces *ἐκκόπτει καὶ ἐπικαίει*, illos ullo modo fert, patitur, tolerat. An legendum *τερίζειν*, demetere? Id certe optime respondet τοῖς, *ἐκκόπτειν* & *ἐπικαίειν*. De Iolao, qui Hydrae Ler-

naeae ἀναθυομένης κεφαλὰς exuffit, vid. Apollod. II Biblioth. IENS. Suspectum fuit Iensio illud φέρειν, pro quo legendum censuit *δερίζειν*, *demetere*. Equidem levioere mutatione malim legere *δέρειν*, *caedere*. L. BOS. Nisi placet verbo φέρειν hic tribuere auferendi significationem, ut Il. B, 302, — οὐς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι, ubi Scholiastes quoque φέρουσαι interpretatur ἀποφέρουσαι nisi, inquam, hoc placet, videndum, an non fuerit in libris antiquis ἀφαιρείν. GESN. Si *tolerandi*, *perseverandi* sensu accipias, stare poterit vulgata; molestus enim ille labor est & ad quem *patientia* maxima requiritur, ubi id, quod amputaveris, continuo renascitur: quo sensu notum est φέρειν πύρους, id quod non mera est passio, sed & actionem involvit, veluti & πάσχειν de eo, qui facit, Demosth. adversus Leptin. p. Paris. 562 A. ὅτι παντάπασι φύσεως κακίας σημεῖον ἐστὶν ὁ φθόνος καὶ οὐκ ἔχει πρόφασιν, δι' ἣν ἂν τύχη συγγνώμης ὁ τοῦτο πεπονθὼς. Quia omnino pravitatis naturae indicium est invidia; nec ulla causa est, ob quam, qui talia facit, (i. e. homo invidus) veniam adipiscatur. Ibi πεπονθὼς non est, qui invidiam subit aut patitur, sed qui alteri invidet. Licet passio non adeo excludatur, quin animus invidi dolorem aut perturbationem experiatur. Sic Herodian. I, 17, 22, εἰώθει δὲ — τοῦτο πάσχειν ὁ Κόμμοδος ὑπὸ Κρασιπάλῃς quod ibi *facere* recte vertitur, quia *somnum capere*, *quieti se dare*, intelligitur, ubi aequae implicita est faciendi atque patiendi facultas. Confer 1 Ver. Hist. 4. Immo potius Hemsterh. ad Prometh. f. ubi τί ἂν πῶθιοι plane pro *quid faciam*? Nemini tamen hoc obtrudo: nam cum φέρειν modo sit *asferre*, ut ap. Long. Past. III, p. 125 ed. Iungerm. δέδομθα Νύμφης φερούσης τι μᾶλλον modo etiam significet *auferre*, (eodem modo ac Latinum *ferre*, quod modo est *asferre*, modo *auferre*, ut in Ambigg. satis diximus) ideo posteriore hoc sensu cum Gesn. accipere malim. Nam & hinc φέρειν ἀλλήλους, *spoliare se invicem*, vel potius *latrocinia exercere*, *praedas agere*; vid. Scholiast. Thucyd. ipsumque Thucyd. I, c. 7. Locum Hom. Il. B, 302, Iens. etiam postea adscripsit, & vulgatam sic stare posse, addidit. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 5. Παρὰ δ' ἄλλα) Apophthegmata haec in versus redacta legas in Antholog. L. I, c. 86, 6, p. m. 247:

Ἐπὶ σοφῶν ἔρεω κατ' ἄρκον πόλιν, οὐνομα, φωνήν.

Μέτρον μὲν Κλεόβουλος ὁ Λινδῖος εἶπεν ἀριστον

Χίλων δ' ἐν κοίλῃ Λακεδαιμόνι, γυνῶδι σεαυτὸν.

Ὅς δὲ Κόρινθον ἔνασε, χόλου κρατέειν, Περιανδρος.

Πιπταλὸς, οὐδ' ἐν ἄλγῃ, δὲς ἦν γένος ἐκ Μετυλήνης.

Τέρμα δ' ὄραν βίβοιο, Σόλων ἱεραῖς ἐν Ἀθήναις
 τοὺς πλεόνας κακίους δὲ, βίας ἀπέφηνε Πριηνεύς
 Ἐγγύνη φεύγειν δέ, Θελίης ὁ Μιλήσιος ἦν δα.

Haec addere visum fuit, ut appareat, Scholia satis cum his concordare. REITZ.

Pag. 48. l. 1. Ἰόλεον) De Ioleo vide Plut. p. 35 C. SOLAN.

Pag. 49. l. 3. Τοῦτο βουλομένη ἄν) Depravatissimus hic locus est, quem si quis expedire queat, magnas a me initurus est gratias. 1) enim, affirmat illud βουλομένην, quod negare oportuit tyrannum. 2) abundat εἶναι. 3) ἀδίκως σῶζειν τ. ἐ. incommode admodum dicitur, pro δικάως κολάζειν. Lego igitur οὐ βουλ. donec ab aliis meliora in medium proferantur. Accipere, quam facere, praestat iniuriam, inquit Cicer. Tusc. V, 19, ubi doctissimus enarrator, ex decreto Socratis hoc esse ait, qui ap. Platonem in Gorg. p. 290 ait, εἰ ἀναγκαῖον εἰν ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι, εἰλομένη ἄν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν. SOLAN.

ead. l. 14. Φιλανθρώπως προσφέρομαι) Vid. L. Bos in Ep. ad Hebr. XII, 7, ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ θεός. Ubi monet, προσφέρεσθαι τινι, esse se gerere erga aliquem, tractare aliquem, & hunc Luciani locum aliaque testimonia affert. Sed usque adeo hoc obvium est, & quidem cum dativo personae, ut multa similia proferre liceret, veluti ex Ael. V. H. XII, 27, ἡμερώτατά, φασί, τὸν Ἡρακλῆν προσσενεχθῆναι τοῖς ἑαυτοῦ πολεμίοις. Et ex Herodian. IV, 7, 8, χρημάτων ἐπιδόσεις, αἷς ἀφειδῶς προσφέρετο αὐτοῖς. At haec sufficiant. Sed, quod rarius, etiam cum accusativo Diod. Sic. XIX, p. 299 ed. Bas. μήποτε — προσσενέγκηται τὴν παρθένον Σπριωδῶς. REITZ.

Pag. 50. l. 3. Πυθαγόρας) Vixit Pythagoras circa Olymp. LX. De Phalaridis aetate vide, quid Rich. Bentleius scripserit. SOLAN.

ead. l. 13. Περίλαος) Qui Perilaus Luciano, is Plutarcho, Plinio, Ovidio, & aliis Perillus audit. Vide Plut. 561 f. Apud Scholiastem Pindari Perilaus etiam scribitur, ad Pyth. I sub finem. SOLAN. Tam saepe eodem modo scriptum in proximis capitibus occurrit, ut non verisimile sit, ubique aberratum esse; alioqui considerari meretur, num Περίλλος pro Περίλαος recipi queat. Nam Perillus Latinis poëtis audit ubique. Περίλαος vero frater regis Cafandri est, de quo Plutarch. Mor. p. m. 486. Et cum Geiner. quoque nihil in versione mutarit, nec ego quidquam hic mutassim; quamvis Suidas ex Demosthene etiam Περίλλος afferat, quod iisdem verbis habet Harpocration pag. 287. Cum neuter tamen indicet, qualis Perillus De-

moſtheni intelligatur, inde nihil conficitur; ſed Latinorum & poſteriorum Graecorum ſcriptorum *Perillus* ex Περίλαος contraſtum videri poſſet. Immo ad quam Demoſthenis orationem pro Cteſiphonte, i. e. *de corona*, provocat Suidas & Harpocrat. eam pervolvi, nec tamen Περίλλου, ſed Περίλαου ubique mentionem ab eo fieri cognovi, ita ut utriuſque leſio mihi iam ſit ſuſpecta. Nam & eiufdem *Perilai* meminit Demoſthen. compluribus aliis locis, qui eſt Megarenſium proditor, nec quidquam cum hoc tauri fabro commune habet. Plutarchus vero de Fortun. Rom. pag. m. 315 C. Πέριλλος δὲ τέχνη χαλκουργός habet. Ita ut veriſimile ſit, Πέριλλος ad Latinum idioma conformatum eſſe, dum Περίλαος genuinum nomen Graecum eſt. REITZ.

Pag. 51. l. 8. Καὶ ἀνοίξας) Legend. interpr. Perſ. BOURD.

ead. l. 11. Προſτιθέναι) Ἀπὸ τοῦ προſτίθει. Attic. BOURD. Προſτιθέναι — πῦρ δὲ ὑποκαίειν κελεύειν) Quod *Fl.* quoque habere dicit Solanus, id habent & aliae, & recte; infinitivus enim eſt pro imperativo; exempla ſunt obvia. Hom. Iliad. E, 261, — σὺ δὲ — Αὐτοῦ ἐρικακέειν, tu vero ibi cohibe. Hippocrat. Aph. 10, S. I, Ὁκόσοισι μὲν οὖν αὐτίκα ἢ ἀκμή, αὐτίκα λεπτῶς διαίταν' & ibid. iterum, ubi tamen δεῑ commodoe intelligitur. Adde Aphor. 19, 20, & alibi. Et utin illo Homeri μέμνησο intelligere queas, ita alibi κελεύω omiſſum ſtatueri pro lubitu licet. Vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciſſ. pag. 386, qui plura congeſſit, unde aequae atque ex his Hippocratis patebit, non ſolis Atticis familiare eſſe hoc loquendi genus. REITZ.

ibid. τοὺς αὐλοὺς τοῦσδε) Sic Long. Paſt. 2, p. 67, μέμνησαι τοῦ πεδίου τοῦδε, καὶ τῶν Νυμφῶν τῶνδε. Similes articuli & pronominum repetitiones vid. ſupr. ad Dial. Mar. III, § 2. Et Ver. Hiſt. I pr. Et alibi non ſemel. REITZ.

ead. l. 16. Ὡς τὸν μὲν κολάζεσθαι, σὲ δὲ τέρπεσθαι μεταξὺ καταλούμενον) Haec ultima vox in mendo cubat. Silet ad eam interpres, nec emendavit, vix exprimere tentavit. Καταλέω eſt molo, mola frango, qui ſignificatus non convenit huic loco. Lege meo periculo κατακηνλούμενον, id eſt, delentum, ſenſu manifeſto & apto. PALM.

ead. l. 17. Κατακηνλούμενον) Hic vero mirari ſubit eruditiffimi viri caecitatem, cui tam turpiter prava unius editionis ſcriptura impoſuit, neque apud interpretem obſervavit inter modulandum, quod ad veram manu quaſi ducebat. Eo magis etiam, quod *Par.* ed. quae recte habet, inſpexiſſe videtur, cum paginam adſcribat, in qua invenitur hic locus. Iterum uſur,

pat' Ὁρχ. cap. 2, & Δικ. c. 17. SOLAN. Καταυλούμενον esse in H. B. 2. Fl. Ald. Fr. P. & A. sed male καταλούμενον in B. 3. notaverat Solanus in marg. *Iunt.* quae etiam recte καταυλ. At non opus erat tanta perquisitione: ubi enim in re tam manifesta tres quatuorve edd. conveniunt, ibi ceterarum errores in censum vocari nihil est opus. Melius tamen operae erat, quod in eodem marg. addidit, conferri posse Π. Ὁρχ. cap. 2, & Δικαστ. c. 17, ubi idem verbum occurrit. At nota Palmerii, tanto conatu, sed irritò, hunc locum emendantis, ei ansam dedit inquirendi; quare iam laudo Solani diligentiam, & addo, etiam καταυλούμ. legi in Ald. & Salm. ac miror alterum nullam edit. contulisse; quod si fecisset, facile detexisset, credo, errorem tantum typographicum esse illud καταλ. pro καταυλ. Quod autem de interprete ait, eum siluisse, liceat mihi animadvertere, in Parisinae versione ab Obsopoeo concinnata tamen hoc verbum sic redditum, *inter modulandum*, & a Benedicto, *modulatione delecteris*. At his scriptis, video in notis Solani eadem contra Palmerium notata. REITZ.

Pag. 53. l. 5. Ἐν καλῷ τοῦ ἱεροῦ) Non est, ut interpres, in elegantis delubro; sed in loco templi conspicuo. Sic in Navig. ἐν καλῷ τῆς πόλεως. Aelian. V. Hist. L. 2, 13, ἐν καλῷ τοῦ θεάτρου, supple χωρίῳ. Haec L. Bos in notis Mss. Eadem habet in libello de Ellipsi, pag. 164. Ibique & alia similis ellipseos exempla. REITZ.

Pag. 54. l. 6. Δωριεῖς) Vide Thucyd. SOLAN.

ibid. Προσέσσαι) Sic impressi omnes. P. & L. προσέσαι & sic Dem. 173 A. μὴ προσέσαι τὸν πόλεμον εἰς τὴν χώραν. Sed elegantius hic futurum videtur. Saepissime usurpat Noëter. Φαλ. β, c. 3, N. Δ. XXIII, Ἐρωτ. c. 1; & Ἰητ. c. 16. SOLAN.

IN PHALARIN ALTERUM.

Pag. 55. l. 2. Πρόξενος) Differentiae inter πρόξενον & ιδιόξενον multae, quas tradunt Grammatici. BOURD.

ead. l. 3. Ἰδιόξενος) Adducit Thomas Magister hunc Luciani locum in voce ιδ. sed miserum in modum interpolatum additione ὁ Ἀπάλλων. Pro Phalaride secundo etiam primum dicit. Quae, si lubet & vacat, in eo emendato. SOLAN.

Pag. 56. l. 6. Δημιουργούς) Deest in Anglic. Cod. BOURD. Suidas quidem δημιουργούς vocari ait τὰ δημόσια ἐργαζομένους. Sed nondum habemus, quod plene satisfaciat. Idem crea-

do innuit, quod Livius disertè docet de magistratu Achaeorum sic dicto; vide XXXII, 22. Consule etiam Demosthen. Diog. Laërt. p. 42 F. & Platonem, ex quo habet, in Apol. & adde Thucyd. V. 47. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ ὅσον τοῦ τὰ ἤδη ἀνατιθέντα συλᾶν, τὸ μηδὲ τὴν ἀρχὴν τ. ἀ. β. ἐ: ἀσεβέστερον) Plane non ut apud Lucianum in Graecis patronus Phalaridis, sic in Latinis quoque interpres ratiocinatur, cuius collectio longe infra efficaciam prioris: qui non id evincit, non minus impium factu fore, si volentibus dedicare auferatur potestas, quam si dedicata auferantur, sed altius se effrens in id laborat, ut pro certo affirmet, longe magis impium factum fieri ab eo, qui potestatem volenti dedicare praecidat, quam qui dedicata auferat; & quanto gravius ille peccat, in tanto peius peccatum induci Delphos. In fine huius paginae μισθὸν τῆς εὐσεβείας erronee vides veriti praemium impietatis, quod mirum, qui ex Obsopoeo imitetur Benedictus. GRON.

Pag. 57. l. 4. Προσησόμενον) Conf. Phal. I vers. fin. & Dial. Mort. XXIII vers. f. REITZ.

ead. l. 9. Εὐδίᾳ) Sic L. melius, quam quod in reliquis est εὐδία. SOLAN.

Pag. 58. l. 7. Χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μηδὲ τοῖς πεπονθέναι φάσκουσι πάντῃ πιστεύειν διηγουμένοις. ἀδελον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, οὐχ ὅπως αὐτοὺς, μὴ ἀ ἐπιστάμεθα, κατηγορεῖν) Pro μὴ ἀ meliori ordine ἀ μὴ antiquiores editiones omnes, ut ex sua Basileensi notavit Gronovius, qui iure quoque castigat hic interpretem, reddentem ultima, etenim incertum est, verne dicant, siquidem non possunt nos criminari ea, quae explorata habemus. Αὐτοὺς pendet a χρὴ, quod praecessit. Οὐχ ὅπως significat nedum. Verba, ἀδελον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, includenda sunt parenthesi. Vertendum autem, oportet vero, ut talia ne iis quidem, qui ea se passos esse dicunt, narrantibus magnopere accredamus, (incertum enim est, num vera dicant) nedum ut ipsi ea, quae nesciamus, accusemus. IENS.

ead. l. 9. Οὐχ ὅπως αὐτοὺς μὴ ἀ ἐπιστάμεθα κατηγορεῖν) Benedictus, siquidem non possunt non criminari ea, quae explorata habemus. Itane? Immo contra, quis poterit ea criminari, quae explorata habeo? Et haec quidem sunt Benedicti. Nam in Basileensi editur οὐχ ὅπως αὐτοὺς ἀ μὴ ἐπιστάμεθα κ. & vertit Obsopoeus, ne quo modo eos, de quibus nihil certi nobis compertum est, iniuste sceleris accusemus. Certe haec lectio & vocum series videtur melior, & exponenda Latine, (pendet autem ab pra-

cedenti χρῆ) *nedum ipsos, quae ignoramus, criminari*, quod nēpe fiebat proponenda hac deliberatione. GRON.

ibid. αὐτοὺς) Sic P. H. & B. 2. In reliquis αὐτοῖς. Versio nostra sensum aperiet prioribus interpretibus ignotum. (verto enim, *nedum ipsos, quae ignoramus, criminari.*) SOLAN.

ibid. "Α μὴ) Nullam hic varietatem notaverat Solanus noster; cumque lens. indicet μὴ & legi, idque recte immutet, evolvi edd. sed cognovi, veteres P. I. B. 2. H. &c. iam sic habuisse, solamque adeo *Salm.* eiusque asseclam *Amß.* male dedisse μὴ &. REITZ.

ead. l. 13. Τ' ἄλλα) Etiam supra monuimus, I. & alias quoque nonnullas τ' ἄλλα circumflectere. Quod non imitatur, quia id in ἄλλος & ἄλλα non fit, nec igitur per accessionem particulae τε accentus mutabitur; elisio enim per se non facit syllabam longam. Et cum apostrophus tantum sit reiectio vocalis brevis, eiusmodi elisio, quae fit in duabus vocibus concurrentibus, non est eiusdem naturae, atque crasis & contractio in uno verbo. Margo A. 1. rectius τ' ἄλλα habet. Ignoscet lector has minutias persequentii. REITZ.

Pag. 59. l. 4. Πέτρας γεωργούμεν) Πυθῶνά τε πετρίσσαι vocat in catalogo Homerus. Haec adscripta erant in marg. *Ald.* Wesselingi. REITZ.

ead. l. 5. "Ομηρον) Vid. II. B, in Catal. vers. 26, & Schol. I, 405. Homer. l. c. Πυθῶνά τε πετρίσσαι. Ibi enim Scholiastes docet, *Pythona* eandem esse cum *Delphis*, quae recentior appellatio est. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀσπάρτα — καὶ ἀνήροτα) Quae citra nostram operam casu nobis eveniunt, ἄσπάρτα καὶ ἀνήροτα contingere dicunt Graeci. Id in Paral. & Rhetor. Discal. natum a fabula insularum Fortunatarum, de quibus Homer. *Odyss.* IX, Horat. & Lucianus. COGN. Homer. *Od.* I, 109. SOLAN.

ead. l. 13. Ἑλλησιν) Solus L. hanc vocem suppeditat sensui omnino necessariam. SOLAN. Haec vox in marg. *Ald.* Wesseling. ita adscripta legitur, ut potius pro ἄλλοις substituenda, quam insuper adiungenda videatur, & haud scio, an Codex L. non etiam sic habeat; ut enim Ἑλλησιν probum est, ita iam adiecto ἄλλοις carere posse videmur. Quia tamen Solanus sic vult, morem gessi. At cum pro certo affirmare non queam, num ipse hunc Codicem inspexerit, an eius collationem tantum ab alio acceperit, dubito, num τοῖς ἄλλοις Ἑλλησιν ἀγαθὰ in eo legatur, an τοῖς Ἑλλησιν ἀγαθὰ solum; ideoque fere alterutrum parenthesi inclusissem. Sed quia amplius delibe-

ranti melius visum, si utrumque coniungatur, quia se sic vere Graecum facit, suosque Acragantinos Siculos partem quasi adhuc Graeciae esse fatetur, a quibus se seiungeret, si ἄλλοι ὀβesset, ideo utrumque iam adesse malui. Sic Demosth. saepissime ἁλλους Ἕλληνας ait, ut in Or. de coron. p. 486 D. & 476 C. &c. Et si ibidem Graeciam & Graecos interdum ab Atheniensibus distinguit, ad Hellada propriam respiciens. At Phalaridem suos cives Graecis annumerare, patet supra ex I Phal. c. 6, ὅτι Ἕλληνες — εἶναι λέγεται c. 7, παρ' ὑμῖν τοῖς Ἕλλησι. Adde c. 14. Ideoque ἁλλοις Ἕλλησι optime se haber. REITZ.

Pag. 60. l. 1. Καὶ τὰ δεύτερα, μετὰ τὸν Δεδόν, καὶ εὐποροῦμεν, ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἀπάντων, καὶ εὐδαιμονοῦμεν) Qui serio haec verba legit, mirum si non mirifice perturbata deprehendat; id nempe renovatis debemus editionibus. Sed veteres, καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν Δεδόν ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἀπάντων, καὶ εὐποροῦμεν, καὶ εὐδαιμονοῦμεν, ac secundum Deum Apollinem, nos ab omnibus honoramur, & opulenti & beati sumus. IENS. Μετὰ τὸν Δεδόν καὶ εὐποροῦμεν Salm. ed. alieno loco: ceterae enim edd. εὐποροῦμεν uno versu serius proferunt, & cum εὐδαιμονοῦμεν coniungunt. Quam varietatem cum non annotarit Solanus, eam hic addimus, quo Iensii correctio melius intellecta confirmetur. REITZ.

ead. l. 10. Φιλοκρινεῖν) Rectius fortean φυλοκρινεῖν, ut est in Angl. Cod. per stirpes donaria discernere: sequitur enim, καὶ γεγενησθῆναι τὰ πεμπόμενα. BOURD. Φιλοκρινεῖν proba lectio. Vide Ἀποκρ. c. 4, quamvis ibi Fl. φυλ. ut hic A. habeat. SOLAN.

Pag. 61. l. 12. Τὸ κατὰ τὸν Δεδόν) Probe notanda haec phras. SOLAN.

ead. l. 13. Αἰν) Quod magis poëticum videretur, pro vulgari αἰ, ideo edd. perquisivit Solanus, & ego reliquas pervolvi, atque eodem modo habere cognovi. Sed & supra idem sic habuimus circa fin. 2 Ver. Hist. vel initium Tyran. REITZ.

ead. l. 14. Ποίησομεν) P. H. B. 2. Alii ποιήσωμεν. SOLAN.

ead. l. 15. Μὴ δὲ πώποτε) Et si confundi solet cum μὴδέποτε, plus tamen est: nam hoc pondum, illud nunquam signif. in illo Diogen. Laërt. cuius verba, aliud agens affert Solanus ad 2 Ver. Hist. cap. 18, Ἐρωτηθεὶς ποῖα καὶρῳ δεῖ γαμῆν; εἶπε τοὺς μὲν νέους μὴδέποτε, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μὴδὲ πώποτε. Quod autem ex eo tempore Pythius nunquam reddat oracula, vid. Plutarch. de Oraculor. defectu T. II, p. 409. & seqq. REITZ.

Pag. 62. l. 9. Ἐτι) Melius videtur cum sequentibus coniungi. SOLAN.

ibid. αὐτὸν καθιστάσαι) F. Guyet. etiam monuerat, vulgatum αὐτὸν in αὐτὸν mutandum: quod vidi, postquam ipse iam mutaveram. REITZ.

ead. l. 10. Παρ' αὐτοῦ) Ἀπ' ἄλλου; GUYET. Si cum antecedentibus coniungas, paulo melius se res habebunt. Sed an sana sint haec, dubito. SOLAN.

ead. l. 12. Βιωτὸν) Sic nude pro *vivendum* etiam alibi Noster utitur. Ita ἀβιωτὸν quoque Euripid. Herc. fur. 1257, — ἀναπτύξω δέ σοι Ἀβιωτὸν ὑμῖν γυντε καὶ παροίθεν ὄν. REITZ.

IN ALEXANDRUM.

Pag. 63. l. 1. ΑΛΕΞ.) Duos eiusdem aetatis ab hoc diversos memorat M. Aurel. I, 10, 12. Galenus etiam tertii meminit, VIII π. τῶν γινώσκ. SOLAN. Vide Dodwelli Dissert. Iren. II, p. 215. LA CROZE.

ead. l. 3. Ὁ φίλτατε Κέλσε) Is est Celsus, philosophus Epicureus, qui contra Christianos scripsit, & contra quem scripsit Origenes. Videndus Valesius ad Eusebium. MENAG. Plures fuisse Celsos, monuerunt iam viri docti. I. Celsi sub Hadriano Iurisconsulti meminit Spartianus: qui idem alterum, ut puto, Celsum ab eo memorat occisum. Vide etiam Xiphil. 256 D. Duos Epicureos agnoscit Origenes: alterum sub Nerone, sub Hadriano & deinceps alterum, (p. 8 contra Celsum) his verbis, Δύο δὲ παρελήφαμεν Κέλσους γεγενῆσθαι Ἐπικουρείους· τὸν μὲν πρότερον κατὰ Νέρωνα, τοῦτον δὲ κατ' Ἀδριανὸν καὶ κατωτέρω. Qui posterior procul dubio hic noster est, cui Lucianus librum hunc suum inscribit. Omnia enim concurrunt. Primo *aetas*. Sub Hadriano enim natus ad Commodi usque tempora facile vitam produxerit, quo imperante liber hic scriptus est. Secundo *setas*: Epicureus enim hic summus, ut ex toto hoc libello, praecipue tamen ex ultimis verbis, patet, qualem & Origenes suum describit, qui id ei passim vitio dat, p. 8, 10, 16, 97, 131, 141, 159, 200, 213, 232. Tertio *liber contra Magos*, quem suo diserte Lucianus assignat, c. 21. Origenes autem, utpote remotior, dubitanter, cum ait p. 53, ὁρᾷς ὡς διὰ τούτων οἰοῦνται παραδέχεται μαγείαν εἶναι, οὐκ οἶδα εἰ ὁ αὐτὸς ὢν τῷ γράψαντι κατὰ μαγείας βιβλία πλείονα. Pluribus enim libris hoc argumentum, ut ex utroque patet, tractarat. SOLAN. De aetate Celsi male sensisse videtur Dodwellus in Dissert. Iren. & in notis ad fragmentum Phil. Side-tae. LA CROZE.

ead. l. 4. Ἀλεξ. τοῦ Ἀβων.) Fuit eo tempore Alexander qui

dam Sophista, *Peloplaton* dictus, cuius historiam Philostratus scripsit in vitis Sophistarum p. 570. Sed is a Luciani Alexandro diversus, quamquam forma speciesque utrique fere una. Sed nec patria convenit, nec vitae genus. Hoc tamen notatum volui, quia similitudine formae in utroque, a Luciano & Philostrato descriptae, & nescio quibus aliis deceptus, primo unum eundemque fuisse, ipse putaram. Mirum autem est, Philostratum, hominem valde supersticiosum, cum Sophistae vitam scriberet, nihil omnino de propheta adfuisse. Abonotichitam non ideo tantum vocat, quia ibi sedem oraculi sui fixerit, sed quia inde oriundus erat. Vid. c. 9, 11 & 12. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ ἐπρωίᾳ αὐτοῦ) *Ἐπρωία* vox a librariorum putilagine, pro Attica *ἐπρωία*. Lexicographi tamen eam obtrufere, quasi prox, sive proba vox esset. Henricus Stephanus recte omisit. Patet autem quoque hoc ipso inferius Luciani dialogo, ubi est *ἐπρωία*. MARCIL. *Ἐπρωίας* L. Iunt. ed. & aliae recentiores non multrae. In reliquis *ἐπρωίας*. SOLAN. *Ἐπρωίας* verum esse, vide infra hoc Dial. c. 22. REITZ.

ead. l. 6. Μαργαρίτας) Confer supra Deor. Dial. 2. Et infra Dial. proximo Alex. c. 17, 25 ac 43 f. & 54. SOLAN.

ead. l. 9. Εἰς κακίαν) Angl. *ἐν κακίᾳ*. BOURD.

ead. l. 13. Αὐγείου βουστᾶσιαν) Allegoria proverbialis in hominem aut rem maiorem in modum inquinatam, qua etiam usus est in Fugitivis. COGN.

Pag. 64. l. 10. Ἐν — δεῦτρω ὑπὸ πύθην.) Confer infra huius Dial. c. 44, & infra Tox. c. 59. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ Ἀρρίανδρος γὰρ) Scripsit is, teste Simplicio, non solum dissertationes Epicteti, verum etiam Enchiridion. MENAG. Hunc Luciani locum adducens Vossius, quod in viro tam diligenti mireris, in Catalogo operum Arriani, historiam, cuius hic meminit Lucianus, omisit. Sub Hadriano floruisse dicit, & probat idem vir eruditissimus. De eo etiam quasi mortuo loquitur hic Lucianus. Nam de libro ipso Apologia intelligenda est. Vide Xiph. in Hadrian. 264 B. Ad Marci usque tempora deducit Photius Bibl. C. 58, pag. 53. Vide etiam Suidam. Circa annum Christi 134 Cappadociae praefuit. Dio 69, pag. 794; quo tempore *Ponti Euxini Periplum* Hadriano inscripsit. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 2. Κατὰ τοῦτον ἦν) Fallitur Graeculus. Notum enim est, Epictetum Neronis tempore vixisse. Vide Suidam. CLER. Ad Antoninos usque vitam produxisse Epictetus traditur; vid. not. ad *Ἀπαιδ.* c. 13. SOLAN.

Pag. 65. l. 1. Τηλαβόρου) Huius an meminerint alii scriptores, me latet. SOLAN.

ead. l. 4. Οὐ Μινύαν μόνον) Quae sit illa Minya regio, iuxta cum ignarissimis ignoro. Μινύας γὰρ dicta est aliquando Orchomenus in Boeotia, sed quam longe ab Asia, toto Aegaeo mari intercedente, nullus ignorat. In Pamphylia fuit quaedam regio, quae Μυλία dicebatur, non Μινύας. Sed & haec nimis longe ab Ida & locis, ubi sua latrocinia exercebat Tilliborus ille. Tu, Lector, si mihi credis, leges confidenter Μυσίας. Nam Mysiae provinciae mons Ida erat in Asia, si Asiae vocem latius accipias, & satis vicina Asiae proprie dictae. Ideo nulla est ratio dubitandi, quin nostra emendatio sit vera & proba. PALM. Τὴν τῆς Φρυγίας. Steph. GUYET. Eadem nota, iisdem verbis in ed. Graev. Menagio adscribitur, quam modo ex Guyeti nott. Mss. exhibeo. REITZ.

ibid. Μινύαν) Scholiastes hic legendus. Sed prior ille Minyas apud Homerum in Catal. v. 18 in Boeotia est, atque adeo a posteriore non diversus. SOLAN.

ead. l. 13. Πρόσδετον) Quomodo id deprehensum sit, infra narrabit cap. 59. Sic κομῶν προσδέσις inter muliebria lenocinia apud Philostratum recensentur pag. 931, ubi interpret & hunc Luciani locum apposite adducit & Clem. Alexandr. Pædag. I, 3, p. 218. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸ γοργόν) Τὸ σεμνόν, φοβερόν. GUYET.

Pag. 66. l. 4. Ζεὺ ἀποτρόπαιε) Recte secundum Theologiam gentilium. Quod autem Clemens Alex. 12, 2, — habet προτροπαίους, mendosum est, & ἀποτρ. legendum. Quod diligentem & eruditum eius editorem non fugiet, credo. SOLAN.

ead. l. 5. Πολεμίοις) Sic Gall. § 30, ἐχθροῖς οὕτω πλουτεῖν γένοιτο. Aeschylus Prometh. vinct. Ἐρ. χλιδᾶν ἔοικας τοῖς προῦσι πῆμασι. Πρ. χλιδῶ; χλιδῶντας ὥς τούς ἐμούς ἐγὼ Ἐχθροὺς ἰδοίμι. Ex quo Plaut. Afin. Aft. 3, Sc. Agedum. Ar. Hem, adspecta, rideo? utinam male qui mihi volunt, sic rideant. Sic Terent. Eunuch. Aft. 4. Sc. 3. Albin. Conf. ad Liv. Urbs gemit, & vultum miserabilis induit unum. Gentibus adversus forma sit illa, precor. Idem Albin. etiam. BOURD.

ead. l. 13. Κέρκωπας — Εὐρύβατος) Nobiles facinorosi. Meminit horum & Aeschines adversus Ctesiphontem: οὔτε γὰρ Φρυγῶνδας, οὔτε Εὐρύβατος, οὔτε ἄλλος οὐδεὶς πώποτε τῶν πάλαι πονηρῶν τοιοῦτος μάγος καὶ γόης ἐγένετο. Vid. Erasmus ad proverbium, ne in Iampyrum incidas. COGN. Vide Ovid. Metam. XII, f. 2. SOLAN.

ibid. Εὐρύβατον) Vide Erasmus in proverb. *εὐρυβατύσσαι* VORST. Scholiaetae hic parum notus. SOLAN.

ibid. Φρυώνδαν) Pravitate notum fuisse Schol. ait. SOLAN.

ibid. Ἀριστόδημον) Quem Aristodemum intelligat, nescio: plures enim sunt huius nominis Tyranni; vide Scholium. SOLAN.

ead. l. 14. Σώστρατον) Eum intelligit, de quo supra N. Δ. XXX. Vide etiam Δήμων. c. 1. SOLAN.

ibid. Ρουτιλιανῶ) Sic legit interpr. ex Cod. Flor. BOURD. De hoc apud hunc multa deinceps: apud alios nihil invenio, quamvis clarissimus illa aetate fuerit. SOLAN.

Pag. 67. l. 1. Ὑπὲρ αὐτοῦ) Lege αὐτοῦ. GUYET. Αὐτοῦ B. 2. In reliquis prave αὐτοῦ. SOLAN.

ead. l. 5. Πρὸς αὐτόν) Παῖς ἦν πρὸς αὐτόν. Sic Terent. *Nihil ad nostram hanc*, Eun. II, 3, 69. Et paulo post plenius, *ne comparandus ad illum est*. Exempla Graeca passim quoque obvia. Vid. fratris carissimi G. O. Reitzii Belg. Gr. p. 519. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπὶ διαβολῇ — οἷς ἔγωγε οὐκ ἂν π.) Hic locus apprime norandus, quo Luciani ingenium, scriptorumque eius consilium atque institutum nosse disces. Ex animo enim quin hic sit locutus, cur dubitetur nulla causa est. Cur ergo, inquires, si de magnis illis viris tam magnifice fenserit, perpetuis eos insectatur calumniis? Dicam: sub eorum persona eos plerumque petebat, qui nomen eorum vitae flagitiosissimae prae-
tendebant. Reliqui fere ioci sunt, eximiis illis viris nequaquam fraudi, si lector sapiat, futuri. Vid. c. 25. SOLAN.

ead. l. 11. Πολλοστὸν — μέρος) Utitur hoc Luciani testimon. Duker. ad Thucyd. VI, 86, ubi πολλοστὸν μέρος nonnulli Codd. habent. Sed & πολλοστημέριον dici, ut editum in Thucyd. vid. Polluc. L. IV, segm. 165. REITZ.

ead. l. 13. Ποικιλοτάτην) Vitiose legitur, ἅλως γὰρ ἐπιτόνσον μοι, καὶ τῷ λογισμῷ διατύπωσον ποικιλοτάτην τινὰ ψυχῆς κρᾶσιν. Ratio linguae postulat ποικιλωτάτην. Id alibi observatum, vel potius non corruptum, apud Nostrium: ut de Saltatione c. 31, πλὴν ὅτι ποικιλωτέραι αὐται &c. IENS. Ποικιλωτάτην Iensii emendatio, ut Ὅρχ. c. 31. SOLAN.

Pag. 68. l. 2. Βουλήσεως) Ibidem non multo post, pro τῇ ἐναντιωτάτῃ τῆς βολήσεως τοικυῖαν, rescribe βουλήσεως. Sic habet Basileensis anni 1545. IENS. In plerisque impressis βολήσεως scriptum erat; quod & ego primo probabam, & ab aleatoribus petitam metaphoram putabam, qui si callidi sint, faciem vultumque componunt tum maxime, cum alea mini-

me faver. Unde apud Gallos tritum, *faire bonne mine à mauvais jeu*. Sed utramque nunc B. P. & Iensium monentem laudo, qui βουλίσσεως restituunt, quod Graecum & venustum. V. versus finem huius libelli c. 54 — 57, quae verbum hoc mire illustrent, & Thucyd. I, 92. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπέχειν τὸν νοῦν) Iussit in marg. Solanus conferre Th. Magistrum. Id feci, vidique nihil aliud, quam illum haec Luciani verba v. Ἐπέχω eodem modo proferre, ad demonstrandum, ἐπέχειν modo esse ἐπὶ τινὶ ἔχειν, cum alibi & κωλύειν significet. Sed & interdum νοῦν & ὀφθαλμούς omitti, docebunt Bos de Ellipsi, & Elsner. ad Act. Apost. III, 5; ubi de mendico, ὃ δὲ ἐπέχειν αὐτοῖς. Verum quod hic contra Bosium sentiat, & non ὀφθαλμούς, sed νοῦν, in hoc exemplo intelligi contendat, nondum mihi probavit; quin priori ideo credam, quod expressis verbis praemittatur, βλέπον εἰς ἡμᾶς. Nec imitant Elsnerum exempla, quae affert, in quibus τὸν νοῦν additur; nam & Bos habet, ubi ὀφθαλμούς addatur. Sed non tanti est, ut alteruter multum a vero aberrasse dici queat. REITZ.

ead. l. 8. Ὡς ἐνὶν ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι) Vertit interpretes, ut licebat ex stipula coniecere; recte quidem, quantum ad simplicia verba: at veram eorum mentem, elegantemque, qua hic utitur Lucianus, metaphoram, nemo melius exponat, quam interpret Graecus anonymus Homeri, ad Odyss. E, v. 214, ita scribens, Ὡς γὰρ ἀπὸ τῆς καλάμης ἐνεστὶν νοῦσαι τὸ κάλλος τῶν τεθερισμένων καρπῶν, οὕτως καὶ ἐκ πρεσβυτικοῦ σώματος τὴν ἀρχαίαν ἔξιν κατανοῆσαι. Nam quemadmodum ex stipula licet cognoscere pulchritudinem demessarum frugum, ita ex senili corpore priorem formam intelligere licet. Καλάμη enim, ut idem Scholiasta paulo supra docuerat, cum proprie notet τὴν ὑποστάβην τοῦ ὑπολειπομένου σίτου, (sive, ut Hesychius, τὸ ξυλῶδες τῶν σταχυῶν) sumitur etiam metaphorice pro senectute, sive ἀκάρπῳ ἡλικίᾳ, aetate effoeta; quemadmodum & καλάμην interpretatur item Hesychius. IENS.

ead. l. 10. Δεομένοις) Angl. βουλομένοις. BOURD. Βουλομ. A. P. & L. Reliqui Δεομένοις. V. cap. 17, & passim apud optimos scriptores. SOLAN.

ead. l. 12. Μαγείας καὶ ἐπωδ.) Cf. supr. Μισθ. c. 40. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπαγ. τοῖς ἐχθ.) Flor. ἐπαγ. ἐπὶ τ. ἐχθ. BOURD.

ead. l. 14. Ἀναπομπὰς) Descouvertes. Ἀναπέμπω, emitto, sursum mitto, EtyM. GUYET. Recte Guyetus exponit: nam promittunt magi, se suis incantationibus thesauros alte sub terra defossos, sursum evocatueros. REITZ.

ead. l. 15. Εὐφυᾶ) Non quidem immerito varietatem quaesivit diligentissimus Solanus: nam *εὐφυῆ* requiritur ab recto *εὐφυῆς*, si paradigmata grammatica spectes, ut ἀληθέα ἀληθῆ & εὐφυῆ Vorstius etiam margini Basil. 2 adscripserat. Verum neuter videtur attendisse ad exceptionem, quae *εα* purum tam in *α* quam *η* contrahi monet, sic *ὕγιῆ* & *ὕγιᾶ* utrovis more dici, & posterius quidem frequentius, Grammatici iam tradidere. Conf. de Salt. § 74, & Maittaire de Dial. p. 29. REITZ.

Pag. 69. l. 4. Θῶνος) Anglic. *Θῶνος* & ita interp. BOURD. Conf. Homer. Odyss. Δ, 230. *Θῶνος* scribitur apud Hom. l. c. ad quem locum manifesto alludit: cum A. ramen P. etiam *Θῶνος*. Cave autem credas cum doctissimo Philostrati interprete, nomen id fuisse Tyansenſi, (ad p. 148.) quem Aegyptium insuper vir doct. deceptus facit. Mirum autem est, apud Philostr. huius hominis mentionem nullam fieri, quem participem suorum arcanorum Apollonio Noster tam diserte tradit. SOLAN.

ead. l. 5. Φάρμακα) Hoc carmen pluribus in locis est apud Homerum, praecipue Odyss. Δ, quod usurpatur in medicos imperitos, qui non raro venenum pro remedio ministrant. COGN. Hunc versum vid. ibid. Odyss. Δ, 232. REITZ.

ead. l. 7. Αὐτός) Angl. *εὐτος*. BOURD.

ead. l. 9. Τῷ Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεί πᾶν συγγενομένῳ) Τῷ Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεί τῷ πᾶν. MARCIL. Huius vitam 8 libris Philostratus describit: hunc Hierocles Christo aequiparavit: contra quem Eusebius scripsit. COGN. Secuti hic sumus emendationem Marcilii: nam τῷ deest in nostris libris. Sed ad alia venio. Medicus ille & simul magus, cum Apollonio Tyaneo diu versatus fuerat, qui paulo ante centesimum a Christo nato annum, eodem, quo Nerva, tempore, mortuus traditur. Huius imberbis adhuc discipulus Alexander: unde facile patet, initio fere seculi secundi natum Alexandrum; quod optime convenit cum iis, quae de eo hic traduntur, quod septuagenarium decessisse sub finem imperii M. Aurelii Antonini, quod ex seqq. patebit. V. quae de bello Marcomannico habet c. 48. SOLAN. Emendationem Marcilii adeo necessariam existimavi, ut eam receperim, contra edd. REITZ. Τῷ πᾶν non comparent in Ms. Reg. 3011. & abesse vult B. de Ball.

ead. l. 10. Τραγωδίαν) Non sic de eo sentiebat Philostratus; qui viri vitam conscripsit, etiam nunc existentem. Non Eunapius, qui in prooem. ad vit. Soph. ἐπιδημίας ἐς ἀνθρώπους θεῶν, librum eum inscribi iure potuisse censerebat. Ante Lucia-

num vix reperies, qui eius meminerit. Eruditiss. certe Philostr. enarrator Lucianum cum Apuleio coetaneo primos facit, praef. pag. 33. SOLAN.

ead. l. 14. Μικρὸν οὐδὲν ἐπενόει) Sic Liv. de Scipione XXIX, 1: Nihil enim parvum, sed Carthaginis iam excidia agitabat animo. SOLAN.

ead. l. 15. Χρονογράφῳ) Forſan *χρησιμογράφῳ*, ut infra cap. 10. LA CROZE. Legendum *λογογράφῳ*, adſcripſerat Solanus, ut ſupra Herod. cap. 4, ubi καὶ *συγγραφεύας καὶ λογογράφους*. Vel *χρησιμογράφῳ*, videndumque, quod hic ſequitur cap. 10 huius Alex. Sed prius malim. REITZ.

ead. l. 16. Κατιόντων) Circulatoremne intelligit? SOLAN. Κατιόντων aliquem legendum conii cere, Guyet. ait in ſuis nott. Mſſ. Sed quia ſtare poteſt vulgata, nihil muto. REITZ.

ibid. Καταρατοτέρῳ) Intellige αὐτοῦ, τοῦ Ἀλεξάνδρου ſcil. GUYET.

Pag. 70. l. 2. Παχῆς) Sic pag. ſeq. & pag. 481. BOURD. V. Ariſtoph. p. 670 A. Et Noſtrum c. 9. SOLAN. Infra addit καὶ ἄλλοις, καὶ ἀπαίδευτοι. Et ſic παχῆς de rudi, ac ſtupido hominum grege uſurpari, hoc aliisſque aliorum teſtimoniis probat Eſſn. ad Evang. Matth. XIII, 15, p. m. 67. REITZ.

ead. l. 3. Τους πολλούς) Notum quidem, addito articulo *vul-gus & res vulgares* ſignificari. Vid. Noſtrum ſupra de Merced. cond. c. 9, & infr. hoc Alex. c. 9. Dion. Hal. VII, p. 473, τὸ ὕναρ — ἐν τι τῶν πολλῶν. Sic τοὺς πολλοὺς Scholiaſt. Thucyd. interpretatur πένητας, ad L. I, c. 6. Confer Ael. V. H. XIV, 8, ac decies alibi apud hunc & omnes. Sed non ideo haec adduco, ut ſexcenties dicta repetam; verum ut hac occaſione admoneam, non ſemper tamen *plebem* ſignificari, ſed plus, veluti in Epiſt. ad Rom. c. V, 15, εἰ γὰρ τῷ τοῦ ἐνδὲς παραπτώματι οἱ πολλοὶ ἀπέθανον. Quin & *universos* interdum ſignificare τοὺς πολλοὺς, docet Gronov. qui verba Arrian. de Exp. Alex. VII, p. 485 ed. Amſt. (ed. Leid. p. 300.) ubi ὡς ἐπὶ Ἀραβας τοὺς πολλοὺς verti vult, *universos Arabas*; cum non ſufficeret Vulcanii verſio, in *Arabas, populofam gentem*. REITZ.

ead. l. 4. Ἀποκείροντες — Μακρίν) Vid. quae dicimus ad Philopatr. c. 21, κεκαρμένους τὸν νοῦν καὶ τὴν διάνοιαν. Sic paulo poſt dicuntur τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας προεξυημέναι. Porro Μακρίν ita verti, ne quis *Macetin* vel *Maccetam* proprium unius mulieris nomen intelligeret. GESN.

ibid. Μακρίν) Nomen eſt non proprium illius mulieris, uti priores interpretes verterunt, ſed quo tantummodo regio,

unde orta erat, denotatur. Vid. Epigramma a Kennetto laudatum pag. 117. SOLAN.

ead. l. 8. Πελλαία) Macedoniae civitas est, ubi etiam Alexander Magnus natus dicitur. Solebant mulieres Pellae dracones alere, eosque aestare, frigoris causa, collo circumdare. COGN. Adleverat margini cl. Hemsterh. videndum Ez. Spanhem. de Pr. & Uf. Num. Ant. Diss. IX, p. 655. Quem igitur adiisse non pigebit. REITZ.

ibid. Εὐδαίμωνος) Enallage. GUYET.

ead. l. 9. Νῦν δὲ) V. Spanhem. 654. SOLAN.

ead. l. 15. Πολλοὶ δὲ) De serpentibus Pellaeis Casaubon. ad Suet. lib. 3. BOURD.

ead. l. 16. Τὸν περὶ τῆς Ὀλυμπ.) Vid. Plut. in initio Alex. qui Luciano hac in re adstipulatur. Adde Spanh. 212. SOLAN.

ibid. Ὀλυμπιάδος) Matre Alexandri, de qua Dial. Diog. & Alex. COGN. Origo fabulae de Olympiadis serpente. GUYET.

Pag. 71. l. 3. Θουκυδίδην) Thucyd. L. II, c. 1. SOLAN.

ead. l. 6. Τὸν — βίον) Conf. infra Δημ. c. 20. SOLAN.

ibid. Ὑπὸ δυνεῖν τούτοις) Merus & spes divinationem & auguria repererunt. Qui impense cupiunt, suis votis undecunque blandiuntur, & quidvis in omnem optati eventus partem trahunt. Qui vero misere cupiunt, quavis ex re solatium formidinis aucupant. Vide Lucianum in Char. & in Demonaet. COGN. Δυνεῖν edd. Atticum, neque hic solum, sed multis aliis in locis. SOLAN. Δυνεῖν ait Solanus edd. habere; at Parisina habet δυοῖν. Vorst. in B. 2. etiam δυοῖν adleverat, frustra. Quid in Iunt. fuerit, nescio, nam Solanus eam sic mutavit, ut & δυνεῖν & δυοῖν inde conficere queas: quare edd. denuo consului, & in variantt. lectt. notavi. Quia vero ibidem notarat, alias quasdam edd. nihil abire ab lectione Iuntinae, quas tamen δυνεῖν habere cognovi, ideo credo δυοῖν fuisse in I. Sed Solanum correxisse δυνεῖν, nam cum illa restituta lectione sic reliquae conveniunt. Certe δυνεῖν rectum esse, si testimoniis indiget, confer Diod. Sic. XIX, p. 296 ed. Basf. ubi δυνεῖν σταδίων. Et δυνεῖν νεοῖν vid. ex Thucyd. pluraque apud Maittaire de Dialectt. p. 34. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ Ἀελοφούς) Sic in Iove trag. & Icarom. BOURD.

ead. l. 13. Κλάρον) V. de his, quae supra annotata sunt, ad Θ. Δ. XVI. SOLAN.

ibid. Βραγχιδας) De Brancho & Branchidarum oraculo multa dedit Bulengerus de oraculis & vatibus c. 9. GESN. Vid. etiam Olear. ad Philostr. IV, c. 1, p. 140. REITZ.

Pag. 72. l. 1. Πλίνθους) Sic in Contempl. BOURD.

ead. l. 4. Ὁ περ μείζωνας) Angl. ἐπὶ μείζον. BOURD. A. P. & L. ἐπὶ μείζον. Sed nihil muto. v. quae ad Mισθ. c. 12 a me annotata sunt. SOLAN. Conf. mox c. 26. REITZ.

ead. l. 9. Χαλκηδόνια) In nummis aliter, ut plurimum, scribi hoc nomen docet Ez. Spanh. p. 117, nempe ΚΑΛΧΗΔΟΝΑ. Ita etiam in Strabonis Codicibus antiquis reperiri. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ ἐμπόρων) Mirum, ni vox aliqua ante καὶ ex-ciderit. Facile tamen, quid voluerit, assequimur, ut non admodum de emendatione laborandum sit, nisi forte Mss. aliquid fuggerant. SOLAN.

ead. l. 11. Προσοικούν) Adscripsit Solan. vid. infra in Διψ. c. 2, Γαράμακτες μὲνοι πρόσοικοι ὄντες, quo adiuvetur, credo, coniectura Pellaei; sed & mihi participium activum προσοικούν, quod potius de homine, quam de regione usurpatur, hic minus conveniens videtur: quare πρόσοικον admittere malim, si quis Cod. addicat. REITZ.

ead. l. 13. Τὰ οἴκοι) E Paphlagonia ergo oriundus Alexander. SOLAN.

ead. l. 17. Τοὺς πολλοὺς) Conf. supra dicta ad c. 6. REITZ.

Pag. 73. l. 2. Κυμβάλοις κροτούντα) Quamvis *plaudo* significat, tamen & transitive usurpatur, aequae ac Latinorum *plaudo*; vid. Cerd. ad Virg. Aen. VI, 644. Alii etiam construunt cum accusandi casu, ut Alciphr. I, Ep. 12, pag. 50, αὐτὴ δὲ κύμβαλα ἐπεκρῶται. Sed notter Deor. Dial. XII Ven. & Cupid. etiam ἐπικτυπεῖν cum dativo, ἐπικτυπεῖ τῷ κυμβάλῳ. Cum accusativo autem etiam Hom. Il. O, 453, ubi καὶ ὄχρα κροτέοντες, est *vacuos currus quatientes, cum strepitu*. REITZ.

ibid. Κοσκίνῳ — μαντεύμενος) Cribro vaticinans, stulte de rebus occultis divinans, paroemia sumta a divinationis genere, quod suspenso circumaëtoque cribro peragebatur. COGN. Patoemiogr. BOURD. Κοσκινομαντία, de qua Theocr. Εἶπε καὶ Ἀγροῖά τ' ἀληθῆα κοσκινόμαντις. GUYET.

ead. l. 11. Μέτειςιν) Praesens pro futuro: sic ἐστὶ pro ἔσται, & similia, vid. Iens. & Hemsterh. Somn. c. 9. Id vero in verbo εἶμι perpetuum fere esse, vid. Comment. ad Aristophan. Plut. 70, ubi ἀπειμι, abibo. Et vid. Hemst. idem dicentem, ad Somn. § 7 f. Adde Long. Past. L. 2, p. 67; iterum 68, καὶ ἀπεισι τοῖς Μυθυμναίοις οὐκ ἀγαθὸς πολέμιος, & veniet Methymnaeas hostis sat infestus, ut vertit Iungerman. Sed & potuisset hinc abibit vertere. At vix quidquam interest, & alibi de hoc significato agemus. Conf. eund. L. IV, pag. 125, (ed. Moll.

nam altera, ex qua olim priora excerpti, nunc non est ad manum) ἀπειμι τὰς αἰγὰς ἀπάξων, ubi videas etiam cum futuro connecti, ut hic ap. Lucian. Si alia verba sic posita addere velim, quorsum id abiret? Vid. tamen Alciph. I, Ep. XI, p. 44, φεύγομεν, ἢ μένομεν; pro φεύγομεν &c. In verbis autem contractis num praesens sit, an fut. 2, vid. Kuster. ad Aristoph. Plut. 65 ἀπολῶ, pro ἀπολέσω, quod alibi agemus. REITZ.

ead. l. 15. Κάκεινοι) Sic ed. I. Reliquae ἐκείνοι. Sed malletm γούν pro γάρ. SOLAN.

Pag. 74. l. 4. Ὑπὸ ἐχίδνης δηχθεὶς) Dico ad lib. 2 Heliodor. BOURD.

ibid. Προεπισπένπεται) Angl. προπέμπεται. BOURD. Προεπισπένπεται, pompa inducitur. GUYET.

ead. l. 6. Μεσόλευκον) Qualem reges Persarum soli apud suos gestabant. Xen. Cyrop. VIII, p. m. 127, 31. Vid. & Athen. V, 215 C. ad quem locum, dum alia optime, ut solet, annotat, vir de Athenaeo omnibusque bonis literis optime meritis, nescio, quo modo Cocconam cum Alexandro unum eundemque facere videtur. SOLAN. Καὶ μεσόλευκον) Nihil de omisso illo καὶ in plurimis edd. notarat Solanus: nec tanti interesse dicit aliquis. At qui sfilo Luciani est assuetus, credo, videbit, id recte hic addi, etsi paulo post omittitur ante ἄρπην. REITZ.

ead. l. 9. Ὀλεθροὶ) Pestis, perniciēs, exitium. An infelices? malim ἐλέθριοι, ut infra c. 39. GUYET. Nihil mutavit Solanus, neque ego quidquam mutavi, sine auctoritate edd. aut Codd. etsi adiectivum ἐλέθριοι sic usitatus, & pluralis substantivi ὀλεθροὶ alibi nondum a me observatus est. REITZ. Sic iterum subst. pro adi. infra de Salt. c. 5, ἐλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ. Et Ion. Trag. c. 43, Pseudol. c. 17 & 18, ac Dial. Mort. IX, 4. Ita ut vulgatum non sit movendum. IDEM in Addend.

ead. l. 12. Περσείδης) Περσείδης. GUYET. Parum abest, quin Περσείδης in contextum recipiam, quod ad metrum rectius: vereor enim, ut media longa inveniat alibi Περσείδης. Nam brevis est ap. Aristoph. Vesp. 1132. Etsi ibi Persicam vestem significat, est tamen id adiectivum quoque. Potest ergo iam Περσείδης cum auctoritate legere, qui volet. At si a Περσεὺς formatum dicas, longa poterit esse; verum & tum Περσείδης diceretur, aequē ac Ἀτρείδης ab Ἀτρεὺς. REITZ.

ead. l. 14. Οὕτως) Sic enim emendavimus, cum antea legeretur οὐτως, nullo, aut certe Luciano indigno, sensu. Ratio emendationis per se patet. Vide autem cap. 39. SOLAN.

ibid. Ποδάλειρος) *Podalirius* Aesculapii filius, cuius se filium fingebat Alexander. V, c. 39. SOLAN.

ead. l. 15. Τρίκλης) Lege, si lubet, Orig. c. Cels. III, p. 113, 2, ubi inter urbes recensetur, in quibus miracula sua edere credebatur Aesculapius. V. etiam Avien. Arat. v. 206, & Strab. IX, de templo Aesculapii in ea urbe celeberrimo & antiquissimo. Est autem urbs Thessaliae, cuius & Hom. meminit in Caral. 236, ubi natus dicitur Aesculapius; Strab. XIV, p. m. 446 A. SOLAN.

ibid. Στύεσσαι) Male in Anglic. Cod. στέλλεσσαι. Vocem στύεσσαι alibi interpretor. BOURD. Στέλλεσσαι praeter A. P. & L. longe, mea quidem sententia, melius, quam ut in impressis est, στύεσσαι. Sensum vulgatae aperiet Aristoph. Lysistrata, eundem fere, quem alibi per οἰστῶ φέρεσσαι, aut simile quid, effert. V. 'Ον. c. 33 bis, & 51. Sed nec castior solum vox στέλλεσσαι, sed hic longe aptior, itinerique tanto convenientior, & Nostro familiaris. V. Νηρ. cap. 2, 3, & passim. SOLAN. At versio Gesneri στύεσσαι servat. REITZ. Nondum poenitet τοῦ στύεσσαι in versione servati. Sermo est de homine μάχλῳ & γυναικομανεῖ, oratio satirica. GESN. Reposuimus edd. vet. lectionem στύεσσαι, quam agnoscit etiam Ms. Reg. 2954:

ead. l. 16. Εὔρητο) Minus recte in Angl. Cod. εἶρητο. BOURD.

Pag. 75. l. 2. Κατὰ Τύρσιν) Descriptio Abonoteichi. SOLAN. Vid. haec & computum numeri literas ΑΛΕΞ. exhibentis, i. e. 'Αλέξανδρος, vel ἀλεξητῆρ auxiliary, plenius exposita apud L. Bos ad Evang. Ioan. I, 4, pag. 52 & seq. Sed quia eadem per compendium enarrat Solanus, Bosium non exscribam. REITZ.

ibid. Τύρσιν — ἀλεξητῆρ) Ineptorum versuum bonam interpretationem dare, ne, si possem quidem, vellem. Non est hic quidquam ingenii, sed, ut in toto hoc genere, stribligo dictionis, stupidae argutiae. Τύρσις muros, moenia, castrum, significat: notatur itaque 'Αβωνουτῆχος. *Ausoniorum* mentio indicat, sub imperatore Romano rem geri debere. *Monas* est Α, tres decades Α &c. 'Αλεξητῆρ nomen retinendum fuit in versione. Metuebat astutus Apollo, ne non satis clare apud Paphlagonas signasset nomen prophetae sui per notas numerales ΑΛΕΞ. nisi adiceret, eas primas quatuor literas esse in voce 'Αλεξητῆρ. GESN.

ead. l. 3. 'Εκ πρώτης) Aenigma est, quo (ΑΛΕΞ) ἀνδρὸς describitur.

A. 1.	4) 96	} 24
Λ. 30.	8	
E. 5.	16	
Ξ. 60.	16	
	—	
	00.	

Summa 96, per 4 divisibilis.

Alexandri autem etymon. Vid. etiam apud Apollod. III, p. 93 A. SOLAN. Literae numerorum potestate in *Ald.* i *W.* ita huic & sequenti versui superscriptae erant, ut nomen *Alexandri* inde prodiret, quod quia Solanus iam indicavit, non repetam. REITZ.

ead. l. 7. Διὰ πολλοῦ) Vulgo vertitur, *multo post*. Rectius, *post longam absentiam*. GUYET. Recte Guyetus, quamvis e vulgata versione tamen eundem sensum elicere queas. Sic & Aristoph. Plut. 1046, Ἔοικε διὰ πολλοῦ χρόνου σ' εὐρακῆναι. Quod recte ibi vertitur, *opinor, quod te iam diu non viderit*. Nam etsi negatio nulla in Graecis, tamen qui *post longum tempus*, vel *longam demum absentiam videt*, is diu non vidit. Fidem faciet Long. Past. IV, p. 106 ed. Moll. Παρεκελεύετο δὲ καὶ τῷ Δάφνιδι ὁ Λάμων πιαίνειν τὰς αἴγας ὡς δυνατὸν μάλιστα πού, πάντως κακείνας λέγων ὅψεσθαι τὸν δεσπότην ἀφικόμενον διὰ μακροῦ, herum illas omnino *post longum intervallum esse visuras*. REITZ.

ead. l. 8. Καὶ ἀφροῦ ὑποπιμπλάμενος) De his impostorum & aegyptiarum artibus alius locus dicendi. BOURD.

ead. l. 13. Ἀνθρῶπιμόρφον τι) Figuram videbis in nummo; quem ad cap. 58 exhibebimus. SOLAN.

ibid. Κατάγραφος) i. e. *pistla*, *ποικίλη*. Κατάγραφος idem; quod *κατάγραπτος*. Catull. *Catagrapheosque Thypos*. GUYET. Locus Catulli est in Epigr. 22 ad Thallum, ad quem vid. observatt. Vossii p. 63. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἄνδρος) Ita scriptum erat, quod per compendium significat Ἀλέξανδρος; alioqui *ἀνδρὸς* corrigendum, quod tamen ad sensum deterius; etsi enim *ἀνδρὸς* mox sequitur apud Lucianum, tamen literae illae Λ & Ξ non sunt in *ἀνδρὸς*, ideoque prius verum esse existimo. Nam si *ἀνδρὸς* hic significat residuam nominis partem, ablato ΑΛΕΞ. aliquid excidit oportet, quia sensus nullus apparet. REITZ.

Pag. 76. l. 2. Μέλαινα) Cur nigra? nam quod duplicem scribit, mirabitur nemo, qui Suidam consuluerit. De Aesculapii forma vid. Ovid. Metam. XV, 654. SOLAN.

ead. l. 3. Αὐτὴ) P. non ut in reliquis αὐτῇ. SOLAN.

ead. l. 9. Συλλεμβόμενον) Minus commode in Anglic. Cod. συνθλιβόμενον. BOURD.

ead. l. 16. Ἐνθεάζοντες) Angl. ἐνθεάζομενοι. BOURD.

Pag. 77. l. 1. Δειζομένην) Καὶ τὴν πόλιν ἐμακάριζεν, αὐτίκα μάλα δειζομένην ἐναργῆ τὸν θεόν. Non profecto ipsa urbs erat ostensura ἐναργῆ τὸν θεόν. Non id voluit Pseudomantis, qui ἐμακάριζε τὴν πόλιν, non quod esset ostensura, sed revera acceptura Deum, quem nimirum ille praestigiis suis plebi esset oblaturus. Scribe ergo δειζομένην. Confirmant emendationem nostram, quae statim eadem pag. sequuntur, ὕμνους τε ἡδὲν (ὁ Ψευδομαντὴς) Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀπόλλωνος μεγάλη τῇ φωνῇ, καὶ ἐκάλει τὸν θεόν ἥκειν τύχη ἀγαθὴ εἰς τὴν πόλιν. Et hymnos canebat Aesculapio ac Apollini magna voce, & vocabat Deum, quo bonis avibus in urbem veniret. IENS. Δειζομένην mihi fere melior videbatur, quam si δειζομένην dixisset; non modo quia palam additur, quo significatur, Deum ante non conspicuum, nunc omnibus spectandum iri propositum; sed & quia c. 12 f. praedixit, *cum appariturum*. Tum etiam propter singularem verbi δεικνύμι energiam, quam vid. ab Hemsterh. indicatam Somn. c. 8, ad verba εἰδεξε τὸν Δία: quod hic quidem non prorsus idem est; sed gloriatur urbs quasi numine praesenti, quod iam publice posset omnibus re ipsa demonstrare. At si quem sequens ἥκειν magis movet, & quod δειξ. non activa, sed media forma hic ponatur, ille δειζομένην legat. Modo meminerit, & medium vi activa usitatum esse. Sic Hom. II. 7, 700, Πηλεΐδης — θῆκεν ἄεθλα δεικνύμενος Δαναοῖσι — & alibi saepe. Sed cum Iliad. I, 196, pro *dextra recipere*, positum dicat Scholiastes, qui ad verba Τὸ, καὶ δεικνύμενος, ait, δειξιόμενος, φιλοφρονούμενος; unde & S. Clarke ea reddidit, *eos autem dextra prehensens* &c. ideo, inquam, & hoc sensu poteris vulgatam accipere. Nam *recipiendi* notionem iam praefero, relecto § 10. REITZ.

ead. l. 3. Ἐτεθήπεσαν) Conf. supra Scyth. c. 8. REITZ.

ead. l. 4. Φωνὰς) Hóc forsan imitatione verorum per Christianos miraculorum. Observa etiam, distingui hic Hebraeam linguam a Phoenicia. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐβρ. ἢ Φοινίκων) Sed quas hic ut diversas ponit, eiusdem tantum linguae dialecti erant variae: qua de re consule, si lubet, Gronii not. No. 1, ad lib. I, cap. 15, de verit. relig. Christ. & qui eam rem fuse prosecutus est, Bochart. de lingua Phoenicia & Punica lib. II, Geogr. Sacra. SOLAN.

ead. l. 9. Προφηκοδομημένην) Ceteri Codd. προφρονουμένην.

BOURD. In ed. Fl. ut edi curavimus, προκοποι. In P. & Cod. B. mendose προκοποιουμ. In rel. προκοδοιμην. SOLAN.

ead. l. 10. Πηγη) De oraculi fonte metaphorice intelligendum: patet enim, non fuisse verum & proprie dictum fontem, ex cap. praecedenti. Sic ap. Arrian. in Epiet. p. 239 C. Apollo πηγή της ἀληθείας dicitur. SOLAN.

ead. l. 12. Τύχη ἀγαθή) Flor. τύχη τῇ ἀγαθῇ. BOURD. Non temerario consilio illud τῇ inseruimus: nam & sic infra c. 38 huius Dialogi. Et si & alibi omittitur, ut in Vit. auct. cap. 2 fin. & cap. 19 pr. Item Catapl. c. 7. Ac Deor. Dial. X, & Timone &c. REITZ.

ead. l. 16. Πάματος) P. & ed. I. στήματος, quod minime spernendum. SOLAN.

Pag. 78. l. 12. Οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὲν Δι', οὐδ' ἐκ κορώνης) Miror versiones virorum insignium. Ipse Erasmus, non ex Coronide per Iovem, id est, cornicula, (nam id matris nomen fertur) neque ex cornice: quae sic contraxit Benedictus, non ex Coronide per Iovem, hoc est, non ex cornice. At quae illa explicatio? an Coronis eandem exprimit, quam Corone? Certe non. Coronis enim Larissaea apud Ovidium, Phlegyae filia apud alios, mater Aesculapii ex Apolline: at Corone Coronei filia & Phocaicae telluris apud Ovidium ab Neptuno stuprata, nisi intervenisset per Palladem mutatio formae. Itaque vel has auctor intelligit, vel hanc postremam simpliciter de ave cornice accipere possumus, ut & per literarum convenientiam aludat ad praecedens, & per significationem & appellationem volucris ad sequens. Neque vero probari potest id, quod scripsit in Gallica versione Sponius, tenant en sa main Esculape né d'une Oye, & non pas d'une Corneille comme autrefois, & quod addit in margine, C'est qu'il étoit fils de Coronis, qui signifie Corneille. Neque mox satis bene οἰκίσχον reddidit aedículas, cum exigatur numerus singularis. GRON. Optime verterat Erasmus: quamquam aliter viro clarissimo visum. Optime etiam Sponius. Ludit scilicet in ambiguo vocum: quia Coronis mater Aesculapii erat; v. c. 38, Ovid. Met. II, 569, & Apollod. III; quod nomen fere idem est cum Κορωνή, quod cornicem designat. Non, inquit, iam Coronidis filius, aut cornicis, sed anseris, quia nempe ex ovo anserino exclusus. SOLAN.

ead. l. 13. Γεγοννημένος) Sic putavi rescribendum pro vulgato γεγεννημένος; nam est a γέννω sic enim recte mox c. 18 scribitur: sic recte erat Abdic. c. 9 bis, adde c. 10 eiusd. Abdic. & 18, v. 46. Sic plus quam sexcenties recte apud LXX,

& in Novo Foedere. Sed tam saepe in hoc verbo & alterum in compluribus edd. omisum est, ut iam earum consensum nihili faciendum existimem, ubique tamen ad id attendere nequeam. Sed ὄρχ. 56 γεγεννη. rursus est, item cap. 23 huius Dial. a γένεσθαι. Et interdum nihil interest, utrum inde *factum*, *ortum*, an *natum*, *generatum* dicas, & in eiusmodi casibus edd. priscas sequar; ubi vero significatione τοῦ *gigno* distinde opus est, ibi *ut* duplicabo, quoties ad id animum advertero. REITZ.

ead. l. 15. Ἡμέρας) Nesciebam, quid Gesnerum impulerit, quod ἡμέρας pro accus. plur. acceperit, cum pro solita temporis quando, ut Grammatici loquuntur, structura, sit genitivus singularis, ut supra Tyrann. c. 1, δύο τυράννους ἀποκτείνας μιᾶς ἡμέρας, ut 1 Ver. Hist. c. 10. Et Tox. c. 52, & alibi non semel. Servari ergo potuisse putabam priscam versionem, quae *interdiu* habebat; etsi noram, & accusativo casu idem tempus, contra quam apud Latinos, exprimi, ut Long. Past. 2, p. 43, συνέρχονται τὸ ἐωθινόν. Iterum pag. 46 ed. lundgerm. Tertium L. IV, p. 106 f. ed. Moll. ἀπάγων (αἴτας) τὸ δειλινόν. Quare ambiguum alicui videri possit, sitne ἡμέρας plur. an sing. Postea vero didici, Gesn. τινὰς intellectum vel. le, ut in Evang. Marc. 2, 1, δι' ἡμερῶν. REITZ.

Pag. 79. l. 2. τοὺς ἐγκοφ.) Mira phrasis. Sic tamen omnes libri. Quid vero Marci. voluerit, haud facile est coniicere; nisi forsitan pro eius ἐξηρημένων legendum sit, ἐξηρημένων, eo nempe sensu, quo vertunt—*cor esset exesum*. V. autem Δρακ. c. 14, & Φιλοσ. c. 26. Adde & Plut. 1482, 2, si forte quid lucis hinc affulgeat. SOLAN.

ibid. Καὶ τὰς καρδίας προεξηρημένων) Προεξηρημένων. Itaque sequitur πρόβατα, p. seq. (immo statim vers. seq.) MARCI.

ead. l. 12. Ἐκείνου) Τοῦ δράκοντος. GUYET.

Pag. 80. l. 5. Καὶ ταῦτα, ἀνθρώπ.) Sic ordinem verborum invertimus, qui prius in omnibus male sic habebat: ἀνθρώπι. καὶ ταῦτα καὶ δίδασκεν, absurde prorsus. SOLAN.

ead. l. 8. τὸ ἀντίθυρον) Συμπ. c. 8, ubi in vulgatis alio genere legitur haec vox; sed MS. Ox. & illic τὸ habet. V. etiam Oik. cap. 26, ubi femineo genere occurrit. SOLAN. Utitur & Homer. Odyss. Π, 159, Στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσσεὺς φανείσα. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 2. Πονηρὸς) Rectius tamen Grammaticos distinguere inter πόνηρος miser, & πονηρὸς malus, atque inter adverbia πονήρως & πονηρῶς, vid. supra de Merc. cond. ad cap. 23. Etsi credo, posteriorem diem hanc distinctionem inveniri-

se, cum in origine unum & idem fuerit; utrumque enim est a *πρός* & *πίνομαι*. Praestat tamen discrimen bona cum ratione introductum observare. REITZ.

Pag. 81. l. 8. *Πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα*) Deleverat Solanus *ταῦτα* & *καὶ*, quia aberant in *Fl.* Et ego merito abesse credo: verum quia facilius est omissio, quam eiusmodi additio, & locutio non infrequens est, unam Florentinam omnibus hic praevalere nolui. Sic rursus infra c. 38, *ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα προσηχᾶντο*, & alibi non semel. Sic & *τοσαῦτα* & *τοιαῦτα* coniungi amant. Long. Paft. L. 2, p. 63, *τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα παθόντες*. REITZ.

ead. l. 9. *Τὰ τοιαῦτα*) *Fl.* ed. & P. Codex; cum nulla diverfitas in collatore sit notata. In reliquis *ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα*, minus concinne. SOLAN.

Pag. 82. l. 1. *Εἰκόνας*) Infra ad cap. 38 videbimus, nummos etiam cufos cum imagine & nomine istius Glyconis, quorum ad nos usque nonnulli pervenerunt, quamquam Goltzius in nomine erraverit, cum ΓΛΥΚΩΝ legi prodit. Sed haec postea, nondum enim nunc Romam usque fama eius pervenerat. SOLAN.

ead. l. 3. *Γλύκων*) Cognomen hoc: Aesculapium enim haberi eum volebat Alexander, ut ex prophetia paret, quam supra c. 10 legimus, & ex oraculo, quo sese hoc nomine indigitari iubet c. 18. Scripturam autem hanc indicantem & rem totam egregie illustrantem adi Spanhem. 213 & 721. SOLAN.

ead. l. 6. *Φῶς ἀνθρώποις*) Sic Graecos vocare hominem, qui ingens emolumentum, magnam salutem affert hominibus, monet L. Bos ad Ev. Ioan. I, 4, ubi legas: *καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων*, quod adductis etiam his Luciani verbis, & ex Hom. II. Π, 39, & Aristoph. Pl. 69 confirmat. REITZ.

ead. l. 8. *Ἀμφιλόχου*) In omnibus libris legitur *Ἀντιλόχου*. Sed Amphiarai filium *Aniilochum*, quis unquam fando audivit? Amphilocho vero & Noster alibi, & alii agnoscunt. Praeterea quae hic de Heroë illo narrantur, omnia de *Amphilocho* praedicari eadem videas in *Εκκλ.* c. 12, oraculum, Cilicia, & duo oboli &c. v. etiam, si lubet, sub finem *Φιλοφ.* c. 38, in *Dial. Mort.* III, & hoc ipso in libro c. 29. Oraculi huius Amphilocho meminerunt & alii, *Plut.* 999, 2, & 771; *Xiphil.* in *Commod.* p. m. 290, *ἐστὶν ἐν Μαλλῷ* (sic enim emendandus ex Nostro aliisque *Xiphil.* pro vitioso *Μαλλῷ*) *πάλαι τῆς Κιλικίας Ἀμφιλόχου χρηστήριον καὶ χρᾶ δι' ὀνειράτων*. Unde patet, eo tempore celeberrimum fuisse, quod veritatem historiae

Luciani hac in parte confirmat. Clem. Alex. etiam *πρῶτ. p. 9, 1.* — Haestenus de oraculo Mallensi: de alio eiusdem oraculo supra etiam dixi ad Dial. Mort. III; nunc de ipso *Amphilochō* incidit quaestio. Dicitur nempe hoc in loco *Amphiarai filius*; at alio in loco s. laudato, *nepos*, non *filius*, innui videtur. *Ἐναργίου ἀνθρόπου καὶ μνηστράλου υἱὸς ἔν, Ἑκκλ. c. 12;* & Alcmaeonis filius *Amphilochus* dicitur apud Apollod. p. 83 A. B. Sed de ea quaestione vide, quae ad eum Luciani locum a me annotantur. Ab Acaernanibus cultum *Amphilochum* tradit Orog. c. Cels. p. 131, 2, eumque in ea regione oraculum habuisse: quod ut confirmare non possumus, ita nec reicere. Quae ibidem de Mopsi etiam in Cilicia celebri oraculo, & ap. Plut. 771, iis, quae in hoc Luciani libro de *Amphilochi* oraculo traduntur, adeo similia sunt, ut unum idemque fuisse, etiam si Strabonis auctoritas deesset, censenda fuerint. Is autem discrete *Mallum* opus *Amphilochi* & *Mopsi* fuisse docet XIV, p. m. 464 B. *Amphilochō* aliud oraculum fuisse in Aetolia ait I. Caes. Bulengerus; cuius meminisse ait Aristidem Or. in Bacchum. Aesculapii etiam oraculum in Cilicia fuisse, idem I. Caes. Bulengerus tradit ex Euseb. III, Vitae Const. c. XCIX. AG. VII, 37. Sed oraculum nequaquam dicendum, cum nullae sortes redditae, nulla futura praedicta; sed tantummodo sanationes morborum dicantur factae, quae ab Ethnicis in omnibus illius Dei templis passim memorantur. V. Arist. Pl. Idem c. LIV meminit alterius oraculi Pergami, de quo idem dictum puta. Haec cum scripta essent, incidi in Heinssii ad Ovid. notas, in quibus ad Rem. am. 455 video, virum cl. eodem, quo ego feci, modo hic Lucianum emendasse. SOLAN. *Antilochus* nescio quomodo locum hic occupaverit *Amphilochi*, cuius oraculi & Noster semel iterumque mentionem facit, & quis non? Vix dubito, quin etiam contra libros restituendum sit hoc nomen. Quin potuit ipse Lucianus memoria, aut manu adeo, labiri cognatis adeo sonis. GESN.

ead. l. 9. Το ἐνδ. λαβ.) Το ἐνδύσιμον λαβεῖν e musicis interpretari malui, quam ex equestri ratione, ubi pedis ictum & concussas habenas norat, quibus equus admonetur eundum esse; vid. Pollux I, 210. Musicae illius rationis elegans exemplum est in Julian. Ep. 41, p. 421 Lips. Ἐπειδ' αὐτὸς ἡμῶν τοῦ μέλους τὸ ἐνδύσιμον μνηστρεῖς κ. τ. λ. quem locum interpretatur Budaeus, & totum hoc ἐνδύσιμον copiose illustrat. GESN.

ead. l. 11. Ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας) Sic supra Abdic. c. 1 f. SOLAN. Ἐκπεσὼν — ἀφικόμενος — ἀπῆλλαξε) En duo participia

iuncta sine copula: quod non ita frequens Nostro, tamen recte se habet. V. Evang. Luc. V, 25 & 28. Alciph. I, Epist. 4, pag. 20. REITZ.

ead. l. 14. Δύ' ὀβολούς) Cf. iterum infr. Έκκλ. c. 12. SOLAN. Immo potius, si quid opus, confer mox c. 22 & 54. REITZ.

ibid. Έκειθεν οὖν τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος προέζεε πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις, ὡς μαντεύσεται ὁ Θεός, ῥητὴν τινα προειπὼν) Mf. ῥητὴν τινα ἡμέραν ἀνευ τοῦ προειπὼν. forte ῥητὴν τινα ἡμέραν ἀνέστη προειπὼν, definitam diem surrexit praedicendo. Surrexit praedicens certam diem, qua Glycon sit oracula editurus. Vide autem de hoc Glycone, Abonoteichitarum ficto oraculo, Ez. Spanh. Diff. III de Us. ant. numis. GRAEV.

ead. l. 16. Ῥητὴν τινα.) Scil. ἡμέραν. GUYET. Quia Solanus sic iussit, & tribus testibus nititur illud ἡμέραν, ideo addidi. Saepe quidem omittitur ἡμέρα in similibus locutionibus; vid. L. Bos p. 59. Verum post ῥητὴν omitti, uno hoc Luciani testimonio incerto docere voluit. Ideo tanto minus omittere id potui, etsi omitti posse non nego. REITZ.

ead. l. 17. Ἡμέραν) Sic G. P. & ed. I. nisi quod haec ordinem verborum paululum mutavit. Scripturam Codicis Graev. quod attinet, ab imperitis librariis descriptam puto notam aliquam marginis, in qua erat ἀνευ τοῦ προειπὼν, i. e. sine verbo προειπὼν. Ita etiam stare posse sententiam, nemo, credo, negabit: immo, ut quod sentio dicam, venustior sensus absque προειπὼν, & magis Atticus videtur. Ceterum pro vulgato μαντεύσεται ed. I. habet μαντεύεται. SOLAN.

ibid. Έκέλευσε) Tacit. An. II, 54, Colophone sacerdos numerum modo consultantium & nomina audit. SOLAN.

Pag. 83. l. 1. Ὁ μάλιστα) Sic Mf. Reg. 3011. In impress. aberat ὁ.

ead. l. 6. Ὡς) Ut Graeco textui ὥς, ita & Latino τὸ quasi inferui, quod Geln. haud aegre feret. REITZ.

ead. l. 7. Σεσημασμένον) Eodem modo oracula sua reddebat Iuppiter Heliopoli; vid. Macrobi. I, 23. Sic fiebat etiam Malli. Vid. Philo-J. c. 38. SOLAN.

ead. l. 8. Ὑπογεγραμμένην) Ab iis, qui obiter Lucianum perlegerunt, ὑπογεγραμμένην magis probabitur, quam ὑπογεγραμμένη. Quin hoc & sequens tantum caput conferentes dicent, ὑπογεγρ. falsum esse: clausi enim & obsignati libelli tradebantur, & eodem modo reddebantur, fictumque miraculum in eo solum consistebat, quod oraculum intelligere posset contenta, non laxatis vinculis ac signis, libroque non

aperto. Ad hanc fraudem tegendam responsa debebant exterius inscribi, non intra librum ipsi quaestioni subscribi; alioqui enim fraus nimis crassa etiam suspecta fuisset multitudini. Et Lucianus artificium clam resignandi libellos detegens, diserte prodit, pseudopropheta ea, quae quisque sciscitabat, sic legisse, inspexisse, non addens ibi quoque subiecisse responsum, quod non omisisset, si verum foret. Immo & deinde cap. 21, exponens artem signa tollendi, rursus ait, impostorem signo sublato *libellum legisse*, ac statim denuo clausisse. Ubi rursus narratur, *lectum tantum libellum*, de *subscriptione* nihil, quippe quae tum non fiebat, sed postea; quod vel fieri poterat coram populo. Sed ὑπογεγ. tamen verum est; nec significat adeo locum, ubi scriptum sit responsum, sed relationem ad quaestionem propositam. Et sic rursus est hac Diss. c. 49 & 53. Sic ὑπὸ in compositis solet responsum significare, ut in ὑπολαβεῖν, aliisque, ut apud Aesop. Fab. 69, καὶ ἢ ὡς ὑπολαβοῦσα, ubi in aliis tamen invenio ὑποτυχῶσα, occurrens: quod ad nostrum tamen scopum idem est. Sed Fab. 88, ὑπολαβὼν δὲ ὁ πῖθηκος, & alibi. Sic *suscipere* pro respondere, Virg. VI, 723. REITZ.

ead. l. 9. Πρὸς ἕπος) Hic significat *pro re nata*, vel *ad rem apposita*: quod quidem notum. Nam etsi *carmine* respondere solitus sit, & locutio οὐδὲν πρὸς ἕπος, *nihil ad rem*, quoque idem sit, quod *nihil ad rhythmum*, tamen πρὸς ἕπος γράφειν significare *carmine conscribere*, non video. REITZ.

ead. l. 12. Κορύζης μεστοῖς τὴν βίαν) Saepe utitur hac phrasi, ut Mort. Dial. VI &c. SOLAN.

ead. l. 13. Πάνυ) P. & ed. l. SOLAN.

Pag. 84. l. 6. Ἡ πρώτη μὲν ἐλεῖν) Adscripserat la Croze: vid. nott. Zacagnii in Disputat. Archelai pag. 27. Sed non satis indicans, ad quae verba haec pertineant, quod inquirere non possum, quia illo libro careo. Inquirant igitur, qui habent. REITZ.

ead. l. 12. Ἐκ πίττης Βρυττίας) Saltem debuerant editores facere Βρυτίας, ut in versione exhibuit quoque Erasmus. Sed ex illa ipsa literae ταν duplicatione odoror, dubium nullum esse posse, quin Lucianus scripserit Βρυττίας. Bruttia enim, non Berytia, pix celeberrima fuit apud veteres & ad varios usus, ut apparet ex locis collectis ab τῷ πάνυ Bocharto in Chanaan cap. 33. Insulse ad oram libri sui retulit Spomius *poix Beritienne*. GRON. Auctor, exponens, quid sit collyrium, σκυμαστὸν δὲ τοῦτό ἐστιν, inquit, ἐκ πίττης Βρυττίας καὶ ἀσ-

φαιτου. Sagacissime vidit Gronovius pag. 1034. (ed. Graev.) legendum ἐκ πίττης *Βρυττίας* plane enim ita editio Flor. IENS. (*Βρυττίας* legendum cum Dioscor. vel *Βρυττίας* v. Strabon. *Vorst.*) Secuti sumus scripturam ed. FL. qua confirmatur emendatio Gronovii & aliorum. In reliquis *Βρυττίας* legitur. V. Leop. IV, II. Plut. vit. 997 f. Goltz. in nummis M. Graeciae tab. 24 *Βρύττιοι*. Et AG. VII, 414, & IV. SOLAN.

ead. l. 13. Λίθου τοῦ διαφανούς) Suidae *φεγγίται λίθοι*. Hic lapis inter deperdita numerandus, si talis fuerit, qualis ab Aristoph. Scholiasta describitur in Nub. II, Sc. 1. Sed hallucinatur ibi Scholiastes, & ex ipso Arist. satis patere videtur, *crystallum* fuisse, ita conformatum & expolitum, ut soli obiectum materiam accenderet: quod nos hodie vitris nostris convexis curiositatis fere gratia praestamus. Suidae & Scholiastae in hoc loco hallucinationes non vacat nunc ulterius aperire. Fiet hoc commodius in ed. Suidae, quam parat contubernalis meus vir erud. Lud. Kusterus, quocum meas hac de re rationes communicavi. V. tamen, quae de lapide Bononiensi habet in sua *Chimia* Lemery. Sed ad Lucianum redeo. Quid hic est *λίθος διαφανής*; *CrySTALLUMNE*, an *silex pellucidus*, aut *margarita*? Ego nihil decerno: sed de eo iudicium sit penes viros illos strenuos, qui naturae arcanis impigre scrutandis operam optime collocant. V. Leop. (de lapide speculari videndum *Aegineta*.) SOLAN. Apud Aristophanem vitrum vel *crystallum* intelligi, alia occasione diximus, & ex ipso inspecto satis patebit unicuique; nam additur *τὸν ὕαλον λέγεις*; At quis lapis hic intelligatur, parum refert: nam quovis lapide possis ad id uri, modo satis duro, & in pulverem tenuissimum redacto, ut calefactus non dehiscat. In simulandis enim antiquis nummis, vel signo faciendo ex vitro, hodie terra Veneta utuntur, *Venetiaanschen Tripel* vocata, cui figura imprimitur, ac vitrum igni liquefactum infunditur. REITZ.

Pag. 85. l. 4. Τιτάρον) Attice hoc dictum. SOLAN.

ead. l. 11. Κατὰ Μάγων) *Celsi libri contra magos*. GUYET. Periit hoc praestantissimum Celsi opus, quo praestigatorum arcana patebant. Meminit huius & Origines c. Cels. pag. 53. Cuius verba ad initium huius libri exhibuimus. Meminit in praefatione etiam Diog. Laërt. librorum de magia & magis ab Aristotele & Hermippo scriptorum. Suidas etiam Antistheni librum, cui *ΜΑΓΙΚΟΝ* titulus, tribuit; sed de hoc Celsi opere tacent. SOLAN. Guyeti observatio tangit pristinam versionem, quae de *magorum artibus* habebat; quod versio Gesneri

jam sponte corroxit. REITZ. In marg. MSti Reg. 2954 ad v. κατὰ Μάγων hoc legitur Scholion: Οὗτος ἴσως ὁ Κέλσος, καὶ οὐ τὰ Ὠριγένους συγγράμματα.

ead. l. 14. Ἐχρησεν, καὶ ἐθέσπιζε, πολλῇ τῇ συνέσει ἐν ταῦθα χρώμενος, καὶ τὸ εἶδος τῇ ἐπινοίᾳ προσάπτων) *Vortunt: reddbat igitur oracula & vaticinabatur, non mediocri ad eam rem utens ingenio, arteque negotiorum reddens probabilius.* Ultima verba non respondent Graecis, in quibus pro τὸ εἶδος Mf. τὸ εἰκαστικόν, sagacitatem verosimilia dicendi iungens sollertiae ingenii. Εἰκαστικὰ τέχναι Platonī in Sophista sunt artes, quae imitantur verum, & magna verisimilitudine exprimunt. Erat ingenio praeditus sagaci Alexander in divinanda & deprehendenda verisimilitudine, quae facultas aliis ingenii dotibus accesserat, apta inprimis ad minimum illum decenter agendum. GRAEV. Ἐχρησεν) P. In reliquis ἔχρησεν. SOLAN.

ead. l. 15. Εἰκαστικόν) G. P. L. Reliqui τὸ εἶδος. SOLAN.

ead. l. 16. Λοξὰ καὶ ἀμφίβολα) Vid. Orig. contra Celsum p. 53 ed. Cantabrig. LA CROZE.

Pag. 86. l. 5. Εὐδοκίμων) Addiderat Solanus legendum ἡνδοκίμων. Sed in hac diphthongo non semper opus esse augmento, nec in aliis, vid. supra ad 1 Ver. Hist. cap. 13 ad verbum τετάχατο. Adde Iungerm. ibi citatum, qui praeter ea, quae ibi dedimus, etiam monet, εὐχόμεν aequè dici atque εὐχόμεν. (Immo frequentius) & sic εὐχότο Homer. Iiad. Γ, 296, & ubivis, ubi augmentum propter versum non potest dici abiectum. Idem ex Hesych. & Pind. allatum vid. ap. Mairtair. de Dialect. pag. 276 B. Ideoque vulgatum etiam hic non movi. Etsi dixeris ἡν magis Atticum esse, quod tamen non semper opus esse in Nostro observavi. REITZ.

ead. l. 6. Ἐκ λίπους) Ait, illud oraculum vana medicamenta praescripisse aegrotis, inprimis, quod ficto nomine vocarit Cymides, id vero remedium fuisse contra lassitudinem ἐκ λίπους ἀρκίον συντεθειμένον. Fatue interpretes, ex adipe suilla confectum, cum sit ex adipe ursina. Ἄρκτος ursus, ἀρκτεῖος, ursinus. Sed in Mf. legitur αἰγείου caprina adipe: quod utrum magis probandum, non satis liquet. Nam & ursinus & caprinus adeps plurimis doloribus, cruciatibus & tumoribus profunt, ut ex Plinii lib. XXVIII, aliisque medicis constat. Nec ἀκοπα sunt tantum remedia contra lassitudinem, quamvis proprie eo nomine illa significantur, sed & quae ad dolores corporum, & tumores scirrhusos, aliosque adhibentur, ut multis docet Galenus de medic. per genera lib. VII, c. 11, ut

& Paulus Aegineta lib. VII, 19. Et videre licet inferius, ubi *χυτρίδα*, hoc est *ἄλοπον*, oraculum seu impostor iussit adhibere *πρὸς ἐδύνην πλευροῦ*, *ad dolorem laterum*. GRAEV. Benedi-
ctus *adipe suillo*. Certe accuratior Erasmus *urfino adipe*: etsi
et iam dicebatur *ἄρκτος*, tamen quam frequens in eo vocabulo
fuerit omissio literae *tau*, ipse Lucianus in *Demonaste* ostendit,
a quo ait *Κυνικὸν ἐν ἄρκτου δέρεσι φιλοσοφούντα, οὐκ Ὀνό-
ρατον, ὡς περ ὀνομάζετο, ἀλλ' Ἀρκεσίλαον* appellandum. In A-
moribus, placuit Luciano variare; quippe cum dixisset, *λέον-
τες οὐκ ἐπιμαίνονται λέουσιν, ἀλλὰ ταῦρος ἀγελάρχης βουσὶν
ἐπιθόρνυται, καὶ κριὸς ὅλην τὴν ποίμνην ἄρρετος πληροῖ σπέρ-
ματος. τί δὲ, οὐ συνὸν μὲν εὐνὰς μεταδιώκουσι κάπροι, ἢ ἰσ-
quentibus redditis, οὐκ ἱρώσιν ἀλλήλων λέοντες οὐδ' ἄρκτοι, καὶ
οἷος*. GRON.

ibid. Αἰγείου) Quia Codices quatuor hanc lectionem exhibent,
& Solanus vulgatam quoque deleverat, non dubitavi
eam recipere. Verum quia & vulgatum *ἀρκείου*, quod idem
est atque *ἀρκτηίου*, sanum sensum exhibet, eligat id, qui vo-
luerit, quique urfinum adipem ideo potius locum habere cre-
diderit, quod rarior ille caprino, adeoque homini miracula
crepanti magis conveniat: quo considerato & ego vulgatam
praeferrem. REITZ.

ead. l. 8. Ἔσται πάντα) His Luciani verbis utitur I. Elſner.
αὐτὸν ὑποβάντων Ev. Marc. XI, 24, ubi *καὶ ἔσται ὑμῖν
veritit, & dabitur vobis, impetrabitis*. Recte quidem: verum non
omnino haec Luciani sunt eadem; sed tantum, haec *evenient,
fient*, veluti & infra Icarom. cap. 22 *πρ. ἔσται πάντα, ἢν δ'
ἔγω, fiant omnia*, (scil. quae iussisti) *dicebam ego*. Nec tamen
longe abit ab illa phrasi Novi foederis, dum dativus accesserit,
ut in illo Polyb. I, cap. 45, *τὰς κατὰ κοινὸν ἐσομένας χάριτας
αὐτοῖς*, quod idem Elſner. *ibid.* affert. REITZ.

ead. l. 9. Ἐγὼ) Apollo hoc promittit, qui quasi loquens in-
ducitur, non Alexander; & ideo mox pergit, *si Alexander va-
tes meus me rogabit*. REITZ.

ead. l. 11. Δραχμὴ) In reliquis Amphilochem fere imita-
tus, sed longe praetergressus, & in oraculorum pretio, quae
summa rei erat, antecellere sese voluit homo callidissimus.
Drachmam ergo duobus Amphilochi obolis addidit, addita-
mentum, ipsa priore summa maius. SOLAN.

ibid. Δύ ὀβολὸν) Vid. supra c. 19, *δύ ὀβόλους* plurali nume-
ro dicit; sed ut posteriores Graeci duali rarius usi sunt, ita
antiquiores plurali quoque interdum cum duali promiscue

funt usi. Sic Noster Somn. § 6, *δύο γυναῖκες λαβόμεναι τὰν χειρῶν*. Ubi post *δύο* pluralem habet, ut millies alibi, *παπῆς* vero in duali collocat, quod quidem usitatius in membris, quae natura bina sunt, ut oculi, aures, manus, pedes, nec tamen perpetuum: mox enim ibid. rursus ait *τὸ δεινὸν ἀμφότερων*, at contra paulo supra, *δύο ὀφθαλμούς*. Sic Homer. dualem & pluralem coniungit admodum frequenter, ut Iliad. I, 197, *Χαίρετον ἢ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον* &c. Exempla ex Luciano antiquioribus similia plena manu congeffit frater optimus G. O. Reitzius in Belg. Graeciss. p. 50—52. Addo, quod rarius, si verum est, dualem pro plurali in Homer. Iliad. I, v. 182, ab Scholiaste notatum in edit. Hervag. pag. 161. *Ἔγχεαι, δὲ λέγουσι συμπεπρεσβευκίνας καὶ Φοίνικας. καὶ οὐδὲ εἶναι τεκμήριον τὸν παρὰ τῷ Ποιητῇ ἀριθμὸν. πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ πλείων αὐτὸν τετάχθαι ὥς καὶ ἐπὶ τοῦ μὴ νῦ τοι οὐ χραίσμων ὅσοι θεοὶ εἰσὶ ἐν Ὀλύμπῳ ἄσπον ἰόντες, καὶ ὥς ἐπὶ, τὸ Κούρω κριθέντε δύο καὶ πεντήκοντα*. Verum eisdem illos graviter errare, qui hoc *ἰόντ'*, quod est ex Il. A, 567, pro duali accipiunt, cum sit pro dativo *ἰόντι* positum, recte pluribus demonstrat S. Clarke ad eum versum. Interim in altero exemplo non dixerim plane falsam esse Scholiastae observationem, de qua Clarkius tacet; etsi rursus ei assentior, versum illum Il. I, 182, *τὸ δὲ βᾶτην*, ad Aiacem & Ulysssem solos referentem cum Schol. Victorian. Nam exemplum illud Scholiastae, quod ex Odyss. Θ, 48, est petitur, ubi *Κούρω δὲ κριθέντε δύο καὶ πεντήκοντα βήτην*, iuvenes vero electi duo & quinquaginta ibant, manifestum dualem nominis & verbi habet, numero 52 virorum adiunctum: ita tamen adiunctum, ut divelli, & ad numerum *δύο* sine *πεντήκοντα* spectatum, trahi queat: quasi bimembris esset oratio, *illi duo ibant, & quinquaginta*, intellecto altero plurali, *ibant*. Veluti Latinis non infrequens, *illi multa*, *ei nihil dicebas*, ubi pluralis *dicebant* omittitur: etsi discretio ibi maior, tamen ad illustrationem facit. Nec enim ita indifferenter dual. & plur. permutari posse arbitror, ut perinde sit: nam omnis quidem dualis est pluralis, at non inverse. Si cui autem certius constet, dualem nihil aliud esse, quam antiquam dialectum Atticam, seu variantem pluralis numeri terminationem, ut frater modo laudatus cum aliis existimat; velim apertiora testimonia producantur: nam & illud Homeri Il. Δ, 452, — *Χεῖμαρροι ποταμοὶ, κατ' ὄρεσφι ῥέοντες* — *συμβάλλεται*, de duobus fluviis recte intelligitur. REITZ.

ead. l. 12. Οἰηθεῖς) Οἰηθείης. GUYET. Quaestum, quem A-

alexander impostor reddendis oraculis fecit, exponens Noster, αἰτ', Ἐτάκτο δὲ καὶ μισθὸς ἐφ' ἑκάστῃ χρησμῷ, δραχμὴ καὶ δύο ὀβολοί. μὴ μικρὸν οἰνθεῖς, ᾧ ἑταῖρε, μὴδ' ὀλίγον γαργησῶσαι τὸν πύρον τοῦτον *confluitum autem erat & pretium pro unoquoque oraculo, drachma cum duobus obolis. Ne parvum istud censeas, mi sodalis, pretium, neque quaestum hunc fuisse exiguum &c.* quem alium haec verba sensum patiantur, non video. Emendandum itaque οἰνθῆς. IENS. Οἰνθῆς L. In reliquis prave οἰνθεῖς. SOLAN. *eod. l. 14.* Ἀνὰ) L. ἅμα, quod ut non spernendum, ita minus elegans existimo. SOLAN.

Pag. 88. l. 1. Ἀναήφορτες) Servari poterat vulgata ἀναφέ-
ρορτες. V. Suid. in ἀνέφερον sed si Codicum copia suppleret,
non dubito, quin ἀναήφορτες scriptum sit in optimis; ut Ἐνπ.
c. 7, Ἐμ. cap. 84, qui posterior locus huic per omnia similis.
Adde Ὀρχ. cap. 84. SOLAN. Ἀναήφορτες) Nihil hic sine Codi-
cum auctoritate muto; etsi ἀναήφορτες aptissimum foret,
quod Solanus in textum recipere cogitabat, sine auctoritate.
Nam praeter Suid. etiam me monet locus Long. Past. III, p.
124, εἴτα ἀνετέγκων θάβρῃς, dein se colligens animum recipiebat.
Recte enim & ebrii ad se redire dicuntur, postquam crapulam
edormiere; & iidem dicuntur *absentes*, ut est in proverbio,
absentem laedis, qui cum ebrio litigat. Ideoque vulgatam studio-
se potius conservandam, quam corrigendam arbitror, eam-
que pluribus testimoniis firmarem, si per festinantes operas
liceret. REITZ.

eod. l. 5. Χριστιανῶν) Notandus probe hic locus, non ideo
tantum, quod, crevisse iam numerum Christianorum in his
oris, hinc patet; sed ideo potissimum, ut ex ore ipso adversa-
riorum pateat, dedisse operam Christianos gnauiter, ne sibi
aliisve imponi per praestigiatores paterentur: quod ideo ob-
servandum inprimis est, quia faciles alioquin & simplices ho-
mines plerumque & erant & habebantur. SOLAN.

eod. l. 10. Μολυβδαίνας) In omnibus legitur μολυβδαίνας
quod ferri cum non possit, mutandum censuimus. SOLAN. Ut
hic μολυβδαίνας, ita etiam infra in Lexiph. cap. 5 eod. modo
edd. habent. Μολυβδαίνας legendum notarat Solanus, sine au-
ctoritate; utitur quippe Homer. Il. Ω, 80, Ἥ δὲ μολυβδαίνῃ
ἐκέλη ἐς βυσσὸν ὄρουσαν. Quod Scholiast. interpretatur μολυ-
βδίνῃ, ὀρμίζῃ. At substantive ponitur apud Homerum. Revera
tamen adiectivum esse, patet ex aliis significationibus, ut cum
pro plumbeis vasis sive ollis usurpatur, quod ex Athen. doc-
cet Stephanus. Et an non adiective usurpat Noster infra l. c.?

Quidquid sit, etsi *μολυβδίνας* hic usitatus esset, ego nihil mutare ausum. REITZ. *Μολυβδίνας* Ms. Reg. 3011.

Pag. 89. l. 1. Καὶ μόνον τὴν ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν εἰδότες) Petronius: *Ipse pater veri, doctus Epicurus in hortis*. Plura testimonia congesti ad Laërtii Epicurum. MENAG.

ead. l. 4. Ἀτρυκτος) Sic rursus infra utitur Dial. Meretr. XII. SOLAN.

ead. l. 8. Τοὺς περὶ Λέπιδον) Non debuit verti, eos, qui cum Lepido erant, sed ut mutavimus, Lepidum ipsum. Nota est phrasis. Sed quis ille Lepidus? Romanusne magistratus, an philosophus? aut privatus, sed doctus tamen? De eodem cap. 43. SOLAN.

ead. l. 16. Μάλβακα) A malva Latino μάλβα, μαλβαίς, μάλβαξ. MENAG. Ne quis temere damnet versiculum Latinum, quem, licet absurdum, sic faxis putamus ob id ipsum respondere Graeco, qui nempe ab ipso auctore ut ridiculus & nullius sensus proponitur. Μάλβαξ forte est ex Latino, *Malvaceus caulis*, ut *pes betaceus* &c. Χοιρεία intellige κρέα, ἢ συνλάχεια & id genus alia: κυμινεύειν fictum verbum, cui respondet *cuminare*, h. e. cumino adspargere vel condire: σίπυδον fictum puto ex σίπυς, quae arcam aut vas quodcunque farinae asservandae notat apud Aristophanem. Licuit oraculo in κυμινεύει alteram corripere; nec nobis vitio vertetur ipsius *malvaca* media correpta retinere. Sequuntur, & iam affuere, plura id genus oracula, in quibus, si fidem interpretis praestare debemus, non, quid recta ratio postulet, vel poësis, videndum est, sed quid Graecis respondeat. Itaque posuimus interdum versiculos multum deteriores his, quos dederat Erasmus, sed melius nos hac quidem parte functos officio putamus. GERN. Menagii notam plane iisdem verbis in F. Guyeti Mss. invenio. REITZ.

Pag. 90. l. 4. Μειζόνος) Confer supra c. 8 f. SOLAN.

ead. l. 7. Γεράνιον) Simili artificio callidus Anglus, quem ipsi vidimus, Thomas Irfonus, caput ligneum loquax concinnarat, quo, ut ipse narrabat, tota Caroli II aula, & rex ipse viso obstupuit. Immurmurabat spectatorum aliquis ori istius capitis hianti verba, quae in buccam venerant, quacunque libitum erat lingua; quo facto mox responsum eadem lingua & ad rem accommodatissimum ex ligneo capite reddebatur. Percrebuerat iam per totam urbem monstri fama. Frequentes ad tantae rei miraculum, data pecunia quisque, advolant. Nec dubium, quin brevi de rebus arcanis futurisque tam doctum

capiti consulendum fuerit; (quidni enim lignum loquax & futura & arcana pandere valeat?) cum subito adolescens ex nobilium famulatio, qui tum spectabant, in proxime adiacens cubiculum irrepens hominem os tubo admoventem, & clamantem conspicit; neque ullis muneribus & promissis deterreri poterat, quin tantum arcanum divulgaret. Innotuit itaque fraus, & patuit, sacerdotem pontificium, multarum linguarum hominem, capiti oracula, auditis per tubum e conclavi proximo quaestionibus, dictasse, & revera inspirasse. Rem totam Irfonus ipse ante aliquot annos viro nobili, me audiente, narrabat. SOLAN.

ibid. 'Αρτηρίας) Intelligit *asperas arterias*, i. e. guttura, fistulas cartilagineas respirationi intervientes. Sic enim usitata vox Medicis. Vid. Foef. Oecon. Hippocr. voc. 'Αρτηρίαν. REITZ.

ead. l. 8. Διείρας) Conf. infra Toxar. c. 33. SOLAN.

ead. l. 13. Ο γυνὴ Σευηριανῶ δαθείς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσόδου) Num de Severiano intelligendum illo, qui ab Hadriano nonagenarius caesus fuit, de quo Dio in Hadriano? non puto. Nam sub Traiano floruit, ante eius impostoris tempora, & hic paulo post Gallus, Κελτὸς dicitur, & mortuus est, ut videtur, in ea expeditione, ut viderur innuere paucis lineis inferius: ἐπειδὴ πεισθεὶς ὁ ἡλίθιος ἐκεῖνος Κελτὸς εἰσέβαλλε, καὶ ἀπῆλλαξε αὐτῇ στρατιῇ ὑπὸ τοῦ Ὀθρυάδου κατακοπεῖς. Nam hae voces, ἀπῆλλαξε, κατακοπεῖς, non mihi videntur aliter posse intelligi, quam de eius clade & morte: hanc autem expeditionem nullus, quod sciam, antiquorum memoravit, nisi forte aliquid murravit de ea Capitolinus in Vero, & Dio in Marco, qui, ut puto, de eo negotio pluribus tractaverat, quae suppressit Xiphilinus, & de hac expeditione intelligenda sunt haec Capitolini verba de Vero imperatore: *nam cum interfecto legato, caesis legionibus, Syriis defectionem cogitantibus, oriens vastaretur, ille in Apulia venabatur, & apud Corinthum & Athenas inter symphonias & cantica navigabat — duces autem consecerunt Parthicum bellum Statius Priscus & Avidius Cassius & Martius Verus [per] quadriennium. Ita ut Babylonem & Mediam pervenirent, & Armeniam vindicaret.* Tempus concordat, & Armenia vindicata, eam fuisse Romanis ablaram antea inquit. Ex hoc igitur Luciani loco illustratur Capitolinus, & nomen legati adiiciendum, qui fuit *Severianus Ceka*, & nomen ducis Persarum *Othryades*, quod tamen Graecum sonat: & non dubito, aliter apud Persas expressum fuisse; sed mos fuit Graecorum omnia barbara nomina ad suum sonum accommodare. PALM. Haec

melius illustrantur ex tractatu, quomodo scribenda sit historia, ubi memorantur *Severianus & Priscus*. LA CROZE.

ead. l. 14. Σενηριανῶ) Aliter scribitur hoc nomen in Συγγρ. c. 21 &c. Sed variationis ratio doctis satis nota: quia scilicet γ consonantem literam ignorant Graeci, saepe per Y expriment. Saepius per B: eandem non raro etiam per diphthongum ου. Eundem autem virum esse, cuius nomen tam varie scribitur, res ipsa clamat. Vide tamen, quae hac de re vir eruditissimus Palmerius affert. Sed in ea nota nolim a tanto viro maculam inustam Xiphilino, quasi, quae apud Dionem legerat, data opera suppressisset: sic enim ipse sui vindex Xiphilinus in Antonino Pio, οὐ σέζεται δὲ οὐδὲ τοῦ μετὰ Ἀντοίνου ἀρχαῖος Μάρκου Βήρου τὰ πρῶτα τῶν ἱστορουμένων ὅσα περὶ τὸν Λούκιον τὸν τοῦ Κομμύδου υἱόν, ὃν ὁ Μάρκος γάμβρον ἐποίησατο, ἔπραξεν οὗτος αὐτὸς, καὶ ὅσα οὗτος εἰς τὸν κατὰ Οὐλογαίῃου πόλεμον ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ πεμψθεὶς ἔδρασε. Quem locum eo libentius hic descriptum volumus, ne socordiae nostrae imputetur, si in multis, quae Luciani tempora spectant, & res in iis gestas, obscuri aliquid inveniatur. Nostrum enim divinare non est, ubi silent historiae. Observandum autem hinc inprimis est, initio iam imperii M. Aurelii clarum fuisse Alexandrum, cuius oraculum tanta de re consulētur. Paulo post tamen innuere videtur, nondum tunc Romae inclaruisse oraculum, c. 30. SOLAN.

Pag. 91. l. 3. Ἀκτινισσιν) Consulendi hac de re curiosi nostrae aetatis nummorum scrutatores. Nec audiendi tamen, qui asserunt, divinitatis signum esse coronam radiatam. Id enim non ubique saltem obrinuisse, vel h. loc. solus evincet. SOLAN.

ead. l. 5. Στρατιᾷ) Antea in omnibus legebatur στρατιᾷ, corrupte, nisi quod *l. στρατιᾷ* habet. SOLAN.

ibid. Ὀθριάδου) Idem est, qui in Συγγρ. c. 18, 19, 21 & 31, Ofroës dicitur, quod a viro docto miror non esse animadversum. Neque enim tantum virum morara esset nominum diversitas, cum vel ii norint, qui historias Graecorum tantillum delibarent, saepe sic variis modis nomina barbara Graeco habitu vestiri, & ipse hoc ipso in loco observet. Ofroës certe illic is dicitur, qui Severianum fudit, & in proelio occidit, c. 21. SOLAN.

ead. l. 6. Τρομνημάτων) Mirum videri possit, ausum esse Alexandrum oracula sua in commentarios referre: sed & hoc dignitatem non exiguam, ab huiusmodi artifice dextro & subdole administratum, oraculo conciliabat; qui, si quid contra

quam in responso ambiguo praedictum fuerat, cecidisse animadverteret, delebat illico, & perspicuum iam, utpote re gesta, contrarium priori supponebat. SOLAN.

ead. l. 10. Τόξον) Verus itaque hic demum Severiani exitus. Si non meministi, cum de Conscr. Hist. librum legeres, perlege quaesio iterum, ut, quibus mendaciis illam potissimum historiae partem adulteraverint stulti & inficeti homines, videas. Θιλυχίτων autem quod attinet, Parthorum vestes innuit, Medicis & Perficis similes, quae molliores merito apud Graecos Romanosque habebantur. V. in Dial. Phil. & Alex. seu N. Δ. XIV. SOLAN.

Pag. 92. l. 3. Κλάρη, καὶ Διδ.) De Clario satis notum, Apollinis ipsius oraculum fuisse; unde & patrem vocat Aesculapius Glyco. V. tamen, si lubet, in Διξ. c. 1, & Orig. c. Celf. VIII, p. 333. Eiusdem Apollinis & oraculum sequens, Didymaeum scilicet. V. Ἀστρο. c. 23, & Διξ. c. 1. Idem autem oraculum innuit Lucianus, aut potius Alexander ipse, in oraculo, quod paulo post sequitur, Βραγχιδῶν ἀδύτοιςι πηλάζεις &c. sed occurrit difficultas. Si enim Suidam adeas, in v. Βραγχιδαι, videbis, Branchidas, prodito Xerxi Apollinis templo, recepisse se in Asiam sub eius ditione victuros; deinde post aliquot secula ab Alexandro Magno ob veterem maiorum perfidiam excisos. V. & Curtium VII, 5. Qui sit ergo, inquires, ut hic Branchidas memorentur? In promptu responsum est: non defuere veteratores, qui illud oraculum extinctum resuscitarent, & in sedes vacuas venirent, qui antiquo nomine *Branchidae* hic dicuntur. Sed Strabonem adi, qui l. XIV, p. 634, a Milesiis denuo conditam reffloruisse ait. Vid. & XI, p. 518. Vid. etiam Orig. c. Celf. p. 55, 1. De eo sic Olearius. V. Ol. ad Philostr. p. 140. Notum illud oraculum Milesium; oraculum olim *Branchidarum* appellatum, postea *Didymaei Apollinis*, ut *Plinius* habet c. 29. Τὸ ἐν Διδύμοις ἱερὸν dicitur Straboni l. XI, p. 518, & μαρτυροῦν Διδύματος τοῦ ἐν Βραγχιδαις, l. XIV, p. 634. Illud cum *Colophonio* oraculo etiam iungit *Lucianus* in *Pseudom.* & *Iamblich.* de *myster.* III, 13, ut & *Porphyrus* apud eundem, qui virgam tenentem, vel sedentem in axe, vel pedes aut limbum in aquam tingentem, vel ex aqua haurientem vaporem futura canere dicit προφήτιδα. Qui locus praeteritus *Bulengero* &c. usque ad *Licinii* tempora hoc floruerit oportet, a quo illud consultum fuisse *Soromenus* meminit; atque haec ea aetate sola erant clara oracula: obticuerat enim ferme *Delphicus Apollo*. V. c. 43, & *Plut.* 988 B. SOLAN.

ibid. Μαλλῶν) Ibi oraculum erat *Amphilochi*, temporibus illi;

lis clarum, ut hinc & ex loco Xiph. supra ad c. 19 allegato patet. Paus. in Att. 33, ἀψευδέστατος τῶν ἐμῶν vocat. Agnoscit hoc oraculum Bulengerus p. 46. AG. VII. Sed idem aliud eiusdem Amphilocho oraculum ponit in Mallo Ciliciae; non satis diligenter, cum haud dubie de hoc intelligi Paus. debeas, quem ibi laudat. SOLAN.

Pag. 93. l. 1. Ὡν πρῶτος καὶ κορυφαῖος) Demosthenes dixerit, ὦν μέστος, καὶ τελευταῖος, καὶ πρῶτος ἐστὶν οὗτος, ut an in Or. adv. Aristogit. p. 829 D. REITZ.

ead. l. 2. Ρουτιλλιανός) Dicit, Rutilianum fuisse quidem virum egregium, sed superstitiosum. Ρουτιλλιανός ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθός, καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος. *Rutilianus vir alias quidem honestus & probus, tum compluribus in proeliis Romanorum spectatae virtutis*: sic interpret. Sed MS. ἐν πολλαῖς πράξεσι, in multis rebus Romanorum, sive bello, sive domi gestis. GRAEV. Huius apud Historicos mentionem nullam invenio; nisi forte idem fuerit, qui apud Xiphilinum in M. Aur. Antonino, *Rufus Basaeus* dicitur: sunt enim, quae, ut id credam, faciunt nonnulla. Quale est, quod uterque videtur per omnes ordines ad summos tandem honores pervenisse; quod imperitri aequae & indocti: quod apud Imperatorem gratia uterque summa: denique quod nomen *Rufi Basaei* facile cogitari potest ex alio corruptum. Sed haec ut ipse nolim ambitiose asserere, ita a lectore peto, ut mihi fraudi non sit, coniecturas proposuisse meas. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος) Indignissima interpretatio utriusque interpretis, *compluribus in proeliis Romanorum spectatae virtutis*. Nam neque haec descriptio ad praecedentia accedit, in quibus de auctoritate in republ. & urbanis officiis agitur; nec Graeca talem sensum admittere possunt. Verte, & in multis apud Romanos dignitatibus ac honoribus versatus. Eodem errore mox ἀφ' ἑς τὴν ἐγκρατὴς χειρὸς μὲν τὴν τάξιν, uterque vertit *relictis exercitu, quem tenebat*, cum debuissent, loco, vel munere, vel statione. Eadem tamen aberratione & Sponius, *il faillit donc quitter l'armée, qu'il commandoit*; cum priora dubie reddidisset, *qui s'étoit signalé en plusieurs occasions*. At clare phrasin suam exlerit noster auctor in principio Macrobiolum, (c. 7) ὦν ἵνα ἡ εὐσεβεστάτη μεγάλου αὐτοκράτορος τύχη εἰς τὴν τελευταίην ἀγαθοῦσα τάξιν &c. GRON.

ibid. Τάξεσι) Vertitur proeliis. Verte magistratibus. GUYET. Ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθός, καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος. Pro τάξεσι MS. Graevii πράξεσι.

Sed τάξεις videntur proprium magis & conveniens, non ut cum interprete proelia, (nisi enim fallor, requireretur παρατάξεις) sed varias dignitates intelligam cum optimo meo Gronovio. Huic Graecae Lucianae phrasi conveniunt ista Livii XXXII, c. 7, *Per honorum gradus documentum sui dantes*. IENS. Vide Herodian. II initio. Secutus sum autem scripturam G. P. & L. In impressis enim τάξεις legitur. SOLAN. Πράξεις) Quia Solanus noster iam sic mutaverat ex tribus Codd. & quarum quoque sic habere cognovi, quatuor Mss. hoc dandum censui, ut illorum consensum vulgatae praeferrem, in lectione, quarum utraque defendi potest. Πράξεις enim sic Herodiano dici, recte Solanus ait, cuius verba ex L. 2, c. 1, § 9, addam: Ἦν δὲ ὁ Πέρτιναξ τὸ μὲν γένος Ἰταλιώτης, ἐν δὲ πολλαῖς στρατιωτικαῖς τε καὶ πολιτικαῖς εὐδοκίμησας πράξεις. Sed & bellica & civilia negotia πράξεις vocari ex eo loco patet, quod aliunde quoque satis notum. Si itaque non de bello ap. Lucianum est cogitandum; tamen πράξεις hic recte se habent, & de negotiis publ. possunt accipi: nam de bellicis eo minus putem accipiendum, quod Ῥωμαϊκαῖς additur, quod urbanis rebus magis proprium. Ἐξετάζεσθαι autem pro εὐδοκίμεισθαι vid. Schol. Thucyd. II, c. 7. REITZ.

ead. l. 5. Εἰ μόνον) Vid. Clem. Alex. VII Stromat. pag. 302, v. 43. LA CROZE.

ibid. Ἀλλημιμένοι που λίθον) Vide Clem. Alex. VII Strom. οἱ αὐτοὶ δὲ οὗτοι πᾶν ξύλον καὶ πάντα λίθον, τὸ δὲ λεγόμενον λιπαρὸν προσκυνοῦντες. Unde iam in proverbium abiisse constat. Meminit & Apuleius initio Florid. monente ad Theophr. Char. 295 Casaubono. Ipse Theophrastus, superstitiosi hominis hoc esse, ait p. 47 C. Tangit & alibi Noster; supra Ἐπισκ. c. 22, infra ἐκκλ. c. 12. SOLAN. Conferri meretur cum hac Rutiliani descriptione principium Floridorum Apuleii, ubi habemus inter alia lapidem unguine delibutum. Sed nimirum huc pertinet tota de Baetyliis observatio. GESN.

ead. l. 6. Ἀεὶ) Mf. Reg. 3011 εὐθύς.

ead. l. 16. Γέροντα) Mortuus est Rutilianus aut circa M. Aurelii obitum, aut imperante iam Commodō, & quidem septuagenarius. (v. c. 34.) Quinquagenarius ergo Rutilianus, cum ad imperium accessere fratres M. Aurelius & L. Verus. Constat praeterea, in nummo Antonini Pii conspici Glyconem. Ex quibus omnibus id liquido evincitur, nondum senem fuisse Rutilianum; cum primum Romae innoruit Alexander; nisi ponas, senes post 40 exactum annum dici. Certe ita hoc in lo-

co, rationibus rite subdūctis, usurpasse deprehenditur Lucianus, si nummo aliqua fides. SOLAN.

Pag. 94. L. 5. Καθ' αὐτοὺς) De suis rebus futuris. GUYET.

ibid. 'Ο δὲ) Intellige Ἀλέξανδρος. GUYET.

*ead. l. 6. Ξένιας — ἐργαζόμενος αὐτῷ) Refert auctor miram Alexandri impostoris comitatem, & gratiam omnium, qui ad ipsum venirent, captandi artem dexterrimam. 'Ο δὲ, inquit, τοὺς ἀφικνουμένους φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, Ξένιας τε καὶ ταῖς ἄλλαις δωρεαῖς ἐργαζόμενος αὐτῷ. Puto scripsisse Lucianum Ξένιος, ut infrac. 56, Ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας. Sic enim dona hospitalia dicuntur Ξένια vel Ξένια, quae Latinis *laudia*. Scripsi autem in posito loco αὐτῷ, quamquam vulgo αὐτῷ. (plus centies forte in hoc scriptore male se habet in hac vocula spiritus.) Interpres plane nullam hic τοῦ αὐτῷ habuit rationem. Nec mirum: in perversa enim, quam dat, versione nullum id locum habet. Δωρεαῖς ἐργάζεσθαι τινα αὐτῷ, est, *muneribus aliquem sibi conciliare; & sic verti debuit. Vide omnino, studiose lector, politissimas Graevii Lectiones Hesiodicas, c. II, p. 9, ubi hunc τοῦ ἐργάζεσθαι pro acquirere, parare, usum eleganter, ut ibi omnia, illustrat; cui sententiae ultra confirmandae etiam hic Luciani locus accedere potest. Simili modo infra cap. 55, φίλους ἀπεργάζεσθαι. Ita in Macrobiis, cap. 7, ἐργάσασθαι αὐτῷ τῇ διαίτῃ μέγιστόν τε ἅμα, καὶ ὑγιεινότετον βίον, paraveris tibi vultus ratione longissimam iuxta & saluberrimam vitam. Cum hoc Graecorum τοῦ ἐργάζεσθαι usu mire convenit ipsum verbum exercere, ita sumtum pro conquirere, comparare, abs Terentio; apud quem in Heautontimorumenos A. 1, S. 1, Menedemus ait, se vendidisse Ancillas, servos, nisi eos, qui opere rustico Faciundo facile victum exercerent suum. Lis quidem inter eruditos est de huius loci cum vera lectione, tum vero sensu; aliis hanc scripturam tuentibus, aliis mutantibus τὸ exercerent in xseroient, auctoritate potissimum Festi nitentibus. Sed profecto cum τὸ exercerent sit receptior lectio, & tam apprime cum prolato τοῦ ἐργάζεσθαι apud Graecos usu conveniat, nihil videtur causae, quidni in ea acquiescamus cum Bembo, Mureto, aliisque, & praecipue Farnabio, qui eam cum τῷ ἐργάζεσθαι recte componit, ad stipulatorem afferens Turnebum, qui & ex Ambrosio geminum germanum locum notarit, ubi exercere sumtum eodem plane modo occurrat. Ceterum non possum facere, quin hic opportune elegantem Aeliani locum & ab interpretis hallucinatione vindicem, & ex ostenso hoc τοῦ ἐργάζεσθαι apud Graecos usu exponam at-**

que illustrem. IV nimirum ποικίλον, c. 3, loquitur ille de Polygnoto Thasio, & Dionysio Colophonio, pictoribus: καὶ ὁ μὲν Πολύγνωτος, inquit, ἔγραψε τὰ μεγάλα, καὶ ἐν τοῖς τέλεισις εἰργάζετο τὰ ἄλλα. Non profecto ἐργάζεσθαι τὰ ἄλλα est certamina subire, quemadmodum vulgaris reddidit interpretes; sed praemia sibi comparare ex certaminibus: quo sensu τῷ ἐργάζεσθαι etiam Aelianus alibi utitur, velut ex exemplis in Indice notatis, ubi & interpretis hic lapsus verbo notatur, videre est. Invenit nimirum Aelianus, pictorem Polygnorum pictura expressisse rerum grandiorum formas, easque integras; cuius artis & operae praemia tulerit & pretia. Possumus quoque ita exponere, Polygnotum cum aliis de gloria pingendi τὰ τέληα certasse, victoremque exstitisse; & adeo praemia, si qua fuissent proposita, reportasse. Etenim fuisse etiam inter pictores certamina, satis notum vel ex eo, quod de Parrhasio narrat Aelianus IX, c. 11. Non tamen id quidquam facit ad Aelianum hoc loco ita vertendum: neque frequentior usus vocis ἄθλον, praemium, non certamen, significantis, id facile patiatur. Dudum namque est, quod eruditi (vide Graevii ad Luciani Soloecistam animadversiones) docuerunt, politiores Graecos τὸ ἄθλον inter, & ὁ ἄθλος distinxisse; ita ut hoc significetur certamen, illo certaminis praemium. Est tamen, ubi contra τὸ ἄθλον pro ipso certamine sumatur, quemadmodum potissimum ex hoc, in Anthol. I, c. 64, Epigrammate II, ostendit H. Stephanus, ubi Ulysses redux ad Ithacam ita: Χαῖρ' Ἰθάκη μετ' ἄεθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης. Huic addas licet ipsum Aelianum XIII Ποικιλ. 14, ubi in ceteris Homericorum carminum partibus censentur & τὰ ἐπὶ Πατρόκλῳ ἄθλα: quae haud dubie sunt certamina, & ludi funebres in funere Patrocli ab Achille instituti, quos copiose commemorat Homerus II. Ψ. IENS. Σενίσις L. Reliqui prave ξενίσις. SOLAN.

ead. I. 7. Ἐργαζόμενος αὐτῷ) Scribo ἐργαζόμενος αὐτῷ, i. e. suis rebus favens; faisant cela pour son intérêt particulier. GUYET. Si plures libri addicerent, non respuerem illud εὐνους, quod marg. Ald. Weff. habet; verum quia & Pelleti φίλους glossa nonnullis videbitur, etiam hoc pro glossemate haberi poterit. Quamvis c. 55 φίλους ἀπεργάζεται, & alibi φίλους ἐργάζεσθαι, frequentius occurrat, nondum tamen alterutrum Luciano infero, dum spes est, ἐργάζεσθαι τινὰ αὐτῷ pro aliquem sibi conciliare, aliis testimoniis probari posse. Quod autem Iens. ait, Graevium probasse, id minus accurate huc applicavit. Nam Graev. ad Hesiod. probat tantum, ἐργάζεσθαι esse labore ac-

quiritæ, & βίον ἐργάζεσθαι significare *manibus victum quaerere*; vel *parare*; unde nondum sequitur, ἐργάζεσθαι ἀνθρώπων quoque sic dici pro *aliquem sibi amicam reddere ac benevolum*, de quo hic est quaestio: quare Guyeti explicationi accedo, ut sit, *sibi ipsi operatur, suo commodo serviens*. REITZ.

ead. l. 10. Ἀλλὰ) P. solus. SOLAN.

Pag. 95. l. 1. Συνίσι) Forſan *συνίσι*. GUYET. *Συνίσι δὲ οἷας*) Omnes libri, excepta *Fl.* ed. habent *συνίσι δὲ οἷας*, quod quem sensum exhibeat, nemo credo intelligat. Vertebant tamen miris modis. Vide, an nos rectius. Ego certe rem acu tetigisse mihi videor. Quid enim coniectura Alexandro opus, qui omnes omnino tabellas, ut responsa sua componeret, resignabat? Luciani acumine dignius, ut ad Celsum, cui inscriptus hic liber est, orationem convertens, lectori, quid sub imperatore Philosopho rogaturi fuerint optimates, coniiciendum relinqueret, quam aut Alexandro tabellas, ut dixi, de more resignanti istud tribuere, aut ipsum periculosa, imperante filio, temeritate edisserere. Cassium, & alios res novas molientes menti eius, cum haec scriberet, obversatos esse existimo. (Oraculis nempe fretus Cassius. . . . V. Volcat. Cass. I & XIII. Nec deerant, qui sive pertaesi dominationis, sive Philosophum spernentes, aut gravitatis odio, aut honorum sub alio cupidi, in annos imperatoris inquirerent, & nova molirentur. V. M. Aurel. vitam 32, a Dacerio scriptam.) In *Fl.* est *συνίσι*, quod ad nostram emendationem propius accedit. SOLAN. Hiatus est in parenthesi illa notae Solanianae, & aliquid deest, quod postea additurus fuisse videtur. Ego itaque sic exhibui, ut in eius nott. Mss. inveni. REITZ. Omnes, quantum scio, legunt *συνίσι δὲ οἷας εἰκὸς — τὰς πίστεις πυνθάνεσθαι*, & *συνίσι* imperfecto tempore referunt ad ipsum Alexandrum, *intelligebat*: sed vel sic *οἷας & τὰς πίστεις* non bene conveniunt. Mihi dubium non est, dedisse Lucianum *συνίσι δὲ οἷας — τὰς πίστεις*. Res nimis aperta. Ad conscientiam Celsi sui provocat Lucianus, & vult, ut cogitet, quas quaestiones proponere soleant potentes, nempe de vita imperatoris, de spe sua, de successu cogitatae rebellionis, e. i. g. a. quaestiones non magisteriales, sed capitales. Hoc ergo secutus sum in versione: & video idem visum eruditissimo Solano. GESN.

ead. l. 2. Πίστεις πυνθάνεσθαι) Huiusmodi repetitiones verbi cognati, ut *μήμην μέμφομαι, δικάζειν δίκας, τάλμημα τάλματον, φίλημα φιλήσαι*, Graecis aequae familiares esse ac Latinis, vid. Spanh. ad Aristoph. Ph. 10. Et Nostrum Herod. c. 3,

λόγους ἔλεγον, & Scyth. c. 4, ἔρωτος δὲ ἐράσθης. Quom. Hist. c. 6, ἀρχὴν ἀρκτέον. Item Long. Past. L. 2, pag. 55 ed. Wech. τέρψις — ἐτέρποντο; & p. 62, φίλημα ἐφίλησσε p. 68 f. πολέμοις ἐπολέμησε τὴν ἀγροικίαν p. 86, ἤριζον ἕριν ἐρωτικήν. L. III, 113, rursus, φιλήματα φιλεῖν, quod & L. I dixerat: ac p. 114, συμπαλαίουςα πάλιν. Alia eiusmodi ex aliis etiam profert Iens. in Lectt. Lucian. pag. 337, 338. Quem vid. infra ad Iov. Trag. πομπὰς πέμπειν. REITZ.

ead. l. 9. Πυθαγόρην) In veteri inscriptione, in Sylloge Fleetwood p. 312, *Dogmata Pythagorae sensi, studiumque Sophorum: Et libros legi, legi pia carmina Homeri*. Habetur integra in ed. Petronii Amstel. A. 1669, 8°, p. 547. LA CROZE.

ead. l. 12. Παρὰ πόδας) Quod ante pedes, quod obvium est, ut in Quom. Hist. c. 13. Sed παρὰ & περὶ πόδα vid. ibid. cap. 14. REITZ.

Pag. 96. l. 2. Ἐνδιατρίβειν) Reponebam olim ἐνδιατρίπτειν, ut prope idem hic diceret, quod c. 42. At nunc receptam lectionem sequor, quia verbum ἐνδιατρίβειν alibi a Nostro usurpari eodem sensu video: ut Ἀπαιδ. c. 26, cui quamvis diversum adde Oik. c. 2. SOLAN.

ead. l. 3. Τὴν τίνος ψυχὴν) Frustra Solanus varietatem quaesivit. Nec eam desideo: est enim tantum metathesis, euphoniae causa facta, pro τίνος τὴν ψυχὴν. Vid. Nigr. c. ult. REITZ. ibid. Αὐτὸς) P. & L. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡλιάς ἀκτίς) Sic Dorice ἁλιάς ἐπιγραφή. Inscriptio navis a Sole, qui erat insigne navis. (Etsi alias ἁλιάς navicula est.) Sic ἡλιάδα vocat Rhodum insulam Noster in Amor. a cultu Solis. Vid. Bergl. ad Alciph. I, ep. 12, p. 48. REITZ.

ead. l. 6. Λυκάβεντας) Antiqua vox, de qua consule Iunium c. 18, L. de anno & mensibus. SOLAN.

ead. l. 7. Ἑβδομηκοντούτης) Septuagenarius obiit, (sexagenarius uxorem duxerat Alexandri ex luna, si Diis placeat, filiam c. 35.) Alexandro superstes, (cap. 60.) quem ad ultima M. Aurelii pervenisse compertum est. Ergo sub iniuriam fere Commodi mortuus Rutilianus, aut certe sub ipsum M. Aur. finem. SOLAN.

ibid. Οὐδὲ) Cum Iunt. οὐ tantum haberet, consului edd. reliquas, vidique Ald. H. P. Fl. S. οὐδὲ habere; quare eas expressi potius, etsi non prorsus necessarius esset illud δέ; nec Solanus id expressurus fuisse videtur, quia id Iuntinae textui non inseruit, ut alias solet; verum hanc omissionem ab editore Iunt. non esse studio factam, inde coniicio, quod οὐ extre-

num paginae vocabulum est, cuius alteram partem in p. seq. transferre obliti videntur typographae. REITZ.

ead. l. 13. Σελήνη) Hac de re Suet. Caio. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 2. "Ος καὶ") "Ος καρ. habet V. Unde coniicio, scriptum fuisse εὗτος γάρ. SOLAN.

Pag. 97. l. 1. 'Εξηκοντούτης) Hoc inprimis observandum, si rationem temporum aliquam habere velis. Sed quo anno duxit? inquires. Conabor id certis adstruere rationibus. Observatum supra est, (ad c. 30.) innotuisse Alexandrum Romae Rutiliano iam sene, (hoc est plusquam quadragenario post annum a Christo nato-CL.) Alexandrum filiam illam suscepisse liquet, postquam iam prophetae munus subiisset, aliquot nempe annis, antequam Romae innotuisset: nubilis itaque fuerit ante annum Christi CLXX, quo fere tempore nupsisse etiam Rutiliano necesse est, qui sexagenarius duxisse hic dicitur. Quae omnia facile ex hoc libello demonstrari possent, nisi brevitati in his notis studeremus. Hoc unice itaque observari velim, Alexandrum uxorem non duxisse, antequam munus illud suum propheticum susciperet: quod etsi disertis verbis non asserat Lucianus, facile ex eo elicitur, quod toto ante tempore, aut turpem puer aliis operam dederit, aut vir iam factus alienis uxoribus. Unum his coniecturis obesse videri possit, quod huius filiae mater ignota, cum e luna susceptam praedicarit. Sed filiam Alexandri fuisse, satis constat, legitima an notha, parum refert. SOLAN.

ead. l. 5. Μεῖζον) Flor. μεῖζον ἀπὸ προσεγβεῖ. Paginam sequentem alibi interpretor, & paginam 490. BOURD.

ead. l. 10. Λοιμὴ) De hac peste, quae incidit in annum Christi CLXV, & sequentibus, v. supra ad Συγγρ. c. 15. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀκροεχόμενης) Etsi & ἀκροεκ. bonum, vulgaram tamen servavi, quia mox iterum sic edd. Et sic Homer. Il. 7, 39, & alibi. Conf. Solan. ad fin. huius capitis. REITZ.

ead. l. 13. Πυλῶν) Sic P. quod magis arridet, quam quod in reliquis est, πυλῶων. SOLAN.

Pag. 98. l. 4. Τῷ χρησμῷ — συντ.) Durius phrasis. SOLAN. Τῶν χρησμάτων marg. l. adleverat Solan. Sed cum videret edd. conspirare in χρησμῷ, delevit coniecturam, & merito delevit, addiditque conferendum Tim. c. 4. Sed ibi, ἀλλ' εἰς ἴθους τὶ ἀρχαῖον συντελῶν, legitur; quod Hemst. vertit, sed veteri, nescio cui, instituto id dandum credit. Itaque tamen χρησμῷ hic idem valebit, quod εἰς χρησμὸν, & significabit, nihil addebant ad oraculum, nihil amplius perficiebant; adeoque differet aliquantum ab

illo priore exemplo. Verum cum *συντελεῖν* proprie sit *una perficere*, & sic certe etiam *adiuvare* significabit, ut apud Aelian. V. Hist. XIII, 1, pag. 783 ed. in 8°, οὐ μόνον εἰς ἑορτὴν ὁ-λεως *συντελεῖν* δυνάμενον, qui non solum ad pascendos oculos *adiuvare* (contribuere) poterat. Et Alciphr. III, Ep. 71. Hinc nihil duri video, si & hic οὐδὲν *συντελοῦντες τῷ χρησμῷ* potius significet, *nihil adiuvantes oraculum*, vel *nihil contribuientes oraculo*, ut sic perspicuitatis causa loquar. Deos enim laborantem adiu-
vare, non desidem, credebant; ut est in Menandr. fragm. 32, Τῷ γὰρ ποιοῦντι καὶ θεὸς συλλαμβάνει — τῶν πόνων. Et apud Sallust. in Catil. c. 52, § 28, 29. REITZ.

ead. l. 5. Προμαχομένας αὐτῶν) *Lege αὐτῶν*. GUYET. Et sic iam dedimus. REITZ.

ead. l. 6. Τὰς) P. solus ante συλλαβὰς. SOLAN.

ibid. Ἀκροσκόμους) Utitur ea voce etiam Pindarus in Pyth. III; usurpat alibi etiam ἀκροσκόμων. Isthm. I. Et sic habet hic Codex P. Posterior scriptura occurrit etiam apud Philost. 885. SOLAN. Nota haec Solani pertinet ad superius Ἀκροσκόμους. Nam ibi Codicem P. ἀκροσκ. legere, in Iuntina notarat; contra, hoc loco Florentinam editionem ἀκροσκ. habere, cum Cod. ἀκροσ. iam cum cett. edd. habeat. Cumque de Flor. quam inspexi, recte moneat, etiam de Codice recte monuisse credo; licet in ed. Hag. inverse quoque notari, Cod. P. hic ἀκροσ. habere, supra vero cum vulgato consentire: quod cum parvi referat, ordinem eius notae immutare nolui, & ne haec quidem annotassem, nisi ostendendum esset, me in lectione dubia prif-
cas edd. diligenter consuluisse. Vid. p. praeced. REITZ.

ead. l. 12. Τὰς ἐν) B; 2. τοὺς, ex editoris coniectura, ut alia multa; neque enim usum se ullo antiquo Mf. profiteretur. SOLAN. Viderur legendum τὰ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. Neque enim est, quo commode referatur τὰς. Ita certe interpretatus sum. GERN. Intelligere πάλαι. GUYET. De hac ellipsi cf. L. Bos, p. 132. REITZ.

ead. l. 14. Δαδουχίας) Sic infra de Morr. Peregr. c. 28. SOLAN. At quid opus tam longe nos remittere ad vocabulum satis usitatum quaerendum, cum principio cap. 40 huius Diak quoque occurrat? REITZ.

ead. l. 15. Τελουμένω) Malim τελοῦμένως. GUYET.

ead. l. 16. Ὡς περ Ἀθήνησι) Eleusine dicebant ταῖν θεῶν, v. Casaub. Capitol. in M. Aur. XXVII. Prioribus temporibus formula erat, ἐκδὸς ἐκδὸς ὅστις ἀλιτρός; vel, ut habet Lampridius, nemo ingrediatur, nisi qui se innocentem novit. De quibus formulis consule etiam Orig. c. Cels. III, pag. 147, 2, ubi Celsi verbis

plures proponit. Adde Δήμων. cap. 34; unde patet, Barbaris etiam hisce sacris interdictum fuisse. SOLAN.

ibid. Χριστιανός) Exploraturi itaque fraudes huius Pseudoprophetae interdum & ipsi Christiani sacra ista, alias illicita, adibant: ab iisque sibi aequae ac ab Epicureis meruebat Alexander. Unde zelus Christianorum in detegendis fraudibus & imposturis patescit. Nam quod Epicurei idem faciebant, non mirum, otiosos plerumque homines, quibus talia ludus erant, & quavis Comoedia iucundius spectaculum, operam dedisse huiusmodi superstitiosis hominibus deridendis. Christianos autem graves & minime futes, aut otiosos, immo odiis & iniuriis non privatorum tantum hominum, sed & magistratum imperatorumque pressos, hoc egisse, ut ab illusionibus praestigiisque orbem terrarum vindicarent, in admirationem certe quemvis rapere necesse est. Aliam affert huius rei causam Lactant. minime respuendam: quam si lubet legere, adeas librum eius IV, c. 27. Nos hac nunc contenti erimus. SOLAN. De Christianis, aliisque, ab his sacris arceri solis, plura congeffit Iac. Elsn. ad Apocal. XXII, 15, ubi & his Luciani verbis utitur, & ex Socratis Hist. Eccl. VII, 8, quoque docet, Isdigerdem, Persarum regem, ab Magis iudicatum arcendum a sacris, quod Marutha Mesopotamiae Episcopo familiariter uteretur. Verba ipsa ex Iulian. Epist. 52, aliaque, vid. *ibid.* REITZ.

Pag. 99. l. 2. Πιστεύοντες τῷ Θεῷ) Formula iam a Christianis desumpta. SOLAN.

ibid. Τύχη τῇ ἀγαθῇ) Conf. supra dicta ad c. 14. REITZ.

ead. l. 4. Ἐξω Χριστιανούς) Vid. Hoffmann. in notis ad Galenum de usu partium, n. 295. Item Dodwellum Diff. in Iren. II, p. 168, 169. LA CROZE.

ead. l. 15. Ρουτιλλία) Fictum nomen putarim, quo superstitiosam feminam denotet: certe illud τις vix pantur, ut de gente Rutilianorum intelligas. Observandum autem, haec sacra non Romae, sed in Paphlagonia celebrata: quae quidem res aliquid difficultatis habet; nam qui factum est, ut imperatoris Oeconomo licuerit tam longe ab aula versari? *Procuratorem* ergo verte. Statuendum enim hoc ob Alex. praesentiam, quem haud temere quisquam, oraculi cura aliis demandata, Romam profectum existimabit. Si tamen *Oeconomum* retinere velis, potuerit unus aut alter abesse, per vices reliquis munus obeuntibus, & praesertim quo tempore M. Aurel. Athenis commorabatur, Abonoteichitarumque ora-

culum cum uxore petiſſe. Ego *procuratorem*, uti etiam verti, intelligo. SOLAN.

Pag. 100. l. 1. 'Εν ὀφθαλμοῖς) Conf. ſupra Phalar. I, c. 5. Et I. Elſner. ad Evang. Matth. XXI, 42, recte docemem, non eſſe hoc poëticum, ut putabat Gatakerus. Adde & Noſtrum Tyrannicid. c. 17, *ἐν ὀφθαλμοῖς δειξας*. Sic *eis & κατ' ὀφθαλμοῦς* vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciſſ. p. 505. REITZ.

ead. l. 2. 'Ολεθρίου ἐκείνου) Scribendum videtur *τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνης ἀνδρός*. Et ita interpres legiſſe videtur. GUYET.

ibid. 'Εκείνου ἀνδρός) Leve eſt, quod de Rutillia, quam in oculis mariti eius oſculabatur, legitur mendose *καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνου ἀνδρός φιλήματα τε ἐγγύετο* cum reſtius Mſ. *ἐκείνης ἀνδρός*, ſc. *Ρουτιλλίας*. GRAEV. *'Εκείνης*) Auſtoritatem Mſ. G. ſecutus ſum: libri enim, quos conſului, *ἐκείνου* omnes habent. SOLAN.

ead. l. 4. Κόλπου) Cod. P. male habere *κολπούς*, notarat Solan. Bene quidem eam lectionem reprehendit, ſi accentus ita poſitus. Et *κόλπου* ſingulare & genitiv. veram leſt. eſſe non dubito, quia ſic & alibi apud Noſtrum; vid. ſaltem c. 26 huius Dial. Interim & plurali numero *κόλποι* dicitur de unius hominis ſinu, ut Long. Paſt. I, pag. 27 ed. Iung. *καὶ ὁ τέττιξ ἐκ τῶν κόλπων τῆς χλόης ἐπήχυσεν*. Iterum *ibid.* pag. 34, *Ἐμπιπτειτε αὐτῆς τοῖς κόλποις*. Rurſus apud eundem L. IV, pag. 137, ſive potius 145 ed. Moll. (nam per errorem typogr. paginarum nūmerus vitioſe eſt expreſſus) *τὴν χλόην ἐν τοῖς κόλποις εἶχε*. Homer. Iliad. I, ſive IX, 566, *Πρόχην καθεζομένη, δαύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι*. Adde & Aelian. V. H. XIII, 31. REITZ.

ead. l. 7. Εὐμολπ. — Κήρ.) Cereris myſteria reſpicit Athenis, in quibus pont. max. Hierophanta audiebat, duae etiam hae ſacrae gentes. V. Thucyd. VIII, 53, & not. & Corn. Nep. in Alcibiade. *Idemque illi Eumolpidae ac Ceryces rurfus reſacrare ſunt coacti, qui cum devoverant*. V. Caſaub. ad Athen. XIV, 23, & Clem. Alexand. II, 1, qui docet eorum originem. Adde & Diog. Laërt. p. 1 D. E. SOLAN.

ead. l. 8. Καρβατίνας) Id eſt, *viles crepidas*. Catull. GUYET. Idem notat, quod Virgilio crudus pero, Aen. VII, 690. SOLAN. Carbatinae, ſive Carpatinae ſoleae a crudo corio, a Caribus ſeu Carpathiis dictae; vid. Voſſ. ad Catull. pag. m. 327. REITZ.

ead. l. 9. Σκοροδάμνη) Vide Ariſtoph. *Ἰππ.* pag. 298, qui primus hoc in Paphlagonibus riſit. SOLAN.

ead. l. 15. Τὴν ψυχὴν) Articulum in edd. deficientem addidimus ex Mf. Reg. 3011.

Pag. 101. l. 2. Βασιλεὺς Γλύκων) Ridet haud dubie titulum, quo fatui hominem *Glyconem* insigniebant. SOLAN.

ead. l. 3. Πυθαγόρου ψυχὴ &c.) Oppido lepidum Alexandri γόντος narrat auctor factum. Nimirum in solemnibus, quas aliquando instituebat, Dei sui pompis, forte an industria, detexerat femur suum, quod plane videbatur esse aureum. Hinc ubi a quibusdam quaereretur, utrum Alexander ille προφήτης haberet animam Pythagorae, an Pythagoreae animae similem; fecit ut oraculum a Glycone (ita appellabat Deum suum) ederetur his versibus: Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲν φθίσει, ἄλλοτε δ' αὖξει. Ἡ δὲ προφητεία, δὲν φρενὲς ἐστὶν ἀπορρώξ. Καί μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθὸν ἐπαρωγόν. καὶ πάλιν, Ἐς Διὸς εἴσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ. Hi versus haud dubie sunt mutili, nec non perperam interrupti. In versu tertio excidit forte ἀνδρῶν. Deinde illud καὶ πάλιν divisum (nam ita divisum legitur in omnibus, quas vidi, editionibus) facit, ut videantur duo diversa oracula. Id tamen unum fuisse arbitror, legendumque iunctim: Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲν φθίσει, ἄλλοτε δ' αὖξει. Ἡ δὲ προφητεία, δὲν φρενὲς ἐστὶν ἀπορρώξ. Καί μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθὸν ἀνδρῶν ἐπαρωγόν. Καὶ πάλιν ἐς Διὸς εἴσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ. Anima scilicet Alexandri vatis, quam pater misit auxilio hominibus piis, iterum se in domum Iovis recipiet, fulmine Iovis icta. Id enim de se iactabat Alexander ille, se denique fulmine ictum, moriturum: ipse id narrat Lucianus infra c. 59, προσεπὼν δὲ (Ἀλέξανδρος) διὰ χρησμοῦ περὶ θαυτοῦ, ὅτι ζῆσαι εἴμαρται αὐτῷ ἔτη πεντήκοντα, καὶ ἑκατὸν, εἴτα κεραυνῷ βληθέντα, ἀποθανεῖν. Ubi vero praedixisset Alexander per oraculum de se ipso, centum & quinquaginta annos vivere sibi destinatum esse, deinde fulmine ictum, mori. IENS. Vide, quae la Croze supra habet ad c. 33. REITZ.

ead. l. 4. Διὸς) Exi eodem redit, legasne Διὸς, an Διὸς, cum Schol. ego Διὸς tamen praeferrem, ut sic accuratius respondeat sequenti ἐς Διὸς, ac sic dicatur ex Iovis orta anima ad Iovem redire: verum quia forent, qui ter repetito Διὸς & quadruplici exitu syllabae in δς acutae offenderentur, vulgatam non movi. REITZ.

ead. l. 5. Ἀνδρῶν) Ed. Fl. sola. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ πάλιν) Illud καὶ πάλιν in iis, quas super hoc loco inspexi, editionibus, P. nimirum, Ald. B. 2. l. & S. male ita separatim collocabatur, ac si ad versum non pertineret, &

novus versus ab 'Ες Διὸς inchoabatur; in Latinis eod. modo, & rursum, inter versum tertium & quartum sic interiectum erat, quasi oraculum rursum coepisset altera vice novi quid canere: sed ex dimensione carminis id facile in sedem suam retraxi, ac vix operae foret id multis praedicare, nisi viderem, alios etiam *μεγάλου* ante *βληθεῖσα* inseruisse, quia videbant versum uno pede truncatum, qui tamen plenam habebat mensuram, ubi sic legatur, ut iam edi curavimus. His ita ordinatis, cognovi Iensum idem iam optime fecisse, in *Leßt.* Lucian. pag. 264, cuius verba tamen iam praemitto, ut eius meritis nihil detrahā. REITZ.

ibid. 'Ες Διὸς εἰσι) Deest pes integer huic versui, adscripserat la Croze, qui illud *ἀνδρῶν* in versu superiore etiam implendum monuerat. Scilicet ab 'Ες Διὸς versum quoque inchoari credebat vir clariss. At si iam a *καὶ πάλιν* inchoetur, nullus pes deerit. REITZ.

ead. l. 10. Θεοπρόπους) Varias lectiones hic exhibet P. Θεοκλούς, vel Θεοπίλους, vel tandem Θεοπρόπους, ut in impressis est, nisi quod in *Fl. ed.* Θεοεικέλους est. Ego Θεοπρόπους scriptum a Luciano crediderim; idque nomen rei apprime convenit, & Alexandri consilio, qui forma eximium quemque puerum mitti volebat. SOLAN.

ead. l. 15. καὶ νόμον δὲ ἐποίητο) Supra in 1 Ver. Hist. c. 15, ubi καὶ πεδίων δ' ἐποίησαν legitur, Solanus particulam δὲ expunxerat, iam intactam relinquit. Sed salva esto utroque loco. Etsi me supra faciliorem in ea expungenda ideo prae-buissē, quia illic ter brevi intervallo δὲ recurrebat. Et ἐποίητο passivum pro activo recte quoque se habere, vid. ad 1 Ver. Hist. cap. 35. Adde Homer. *Iliad.* Δ, 107, ubi δεδουμένους est excipiens. REITZ.

ead. l. 16. Ὀκτωκαίδ. ἔτη) Conf. supr. *Ἰστ. β.* c. 28. SOLAN.

Pag. 102. l. 1. Φιλήματι ἀσπάζεσθαι) Etsi vix operae est hunc morem aut phrasin aliis testimoniis confirmare; addam tamen, quod Hemsterh. in marg. monet, videri posse L. Bos ad Epist. I ad Cor. XVI, 20, ubi Apostolus ait, ἀσπάζεσθε ἑλληλους ἐν φιλήματι ἀγίῳ. Ad quae verba ille haec Luciani, & Heliodor. X, 27, adducit. REITZ.

ead. l. 9. Ἠύχουν) Si ab εὐχομαι formatum esset hoc verbum, Ἠύχοντο ex marg. *Ald.* recepissē, quia activum εὐχῶ non est in usu, nec εὐχέω satis probatum: sed cum sit ab αὐχέω, recte se habet vulgata. REITZ.

ead. l. 10. Ἀληθῆ) Sic optime ed. *J.* Reliquae ἀληθῆς. SOLAN.

ead. l. 11. Τιανού) Mox ἐν Τίφ, recte. Fuit & Sacerdos nomine consul, anno Christ. 158, sed ab hoc diversus. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐν Τίφ) Τίος πόλις Παφλαγονίας τοῦ Πόντου. Stephan. Τίσιον, τὸ, Straboni. GUYET.

ead. l. 15. Ἐγὼ ἢ δ' ὅς Ἀσκληπιὸς νέος. ἄλλος παρ' ἐλπίον τὸν πρότερον; πῶς λέγεις; οὐ β.) Cum sic distinguant omnes, & quidem non male, causa non fuit, cur in Latinis augerentur interrogationum notae, verterentque, *numquid alius ab illo priore?* nam qui addit νέος, dubitari simul non potest, quin loquatur de alio, quam ante fuit: sed quomodo id contigerit, negat mox fas esse clarius noscere. Certe debent convenire. Sponius tamen quoque sic reddebat: *Di-moi, Glycon, qui es tu? Je suis le nouvel Esculape. Es tu Esculape lui-même, ou quelqu'autre, qui lui ressemble? Il n'est pas permis de reveler ces mysteres.* GRON.

ead. l. 16. Ἄλλος) Sic omnino distinguendum, uti a me factum est: neque enim ulla ratione passus fuerit Glyco, se alium ab Aesculapio priore dici. Hic autem in mentem venit de inscriptionibus, quae in tabula marmorea Romae in Aesculapii templo repertae, quasque Antonini tempore positas patet. V. Fleetwood. p. 38. Quod in his oraculum indicatur, hoc ipsum Alexandri oraculum esse statuo. SOLAN. Solanus aliter distingui iubet, nec tamen in notis suis addit, quid igitur mutarit. Quare id paucis indicabo. In *Iunt.* post ἐγὼ deerat comma, hoc ibi addidit: post νέος comma erat, id in punctum minus mutavit. At correctā illa distinctio iam comparabat in *Par.* quam expressimus. REITZ.

Pag. 103. l. 5. Διδύμοις) Dictum supra est ad cap. 29. V. Ovid. Met. I, 516. SOLAN.

ead. l. 7. Χρησμοδοῦντα) Ed. I. χρησμοδοτοῦντα: quae scriptura verior videtur, si quidem Lucianus suis ista verbis non scripserit, sed ipsius inscriptionis vere verba exhibuerit. V. Suid. apud quem ea vox reperitur. SOLAN. Χρησμοδοῦντα) Sic cap. 25. vers. fin. & hic paulo ante idem verbum ab omnibus scribebatur. REITZ.

ead. l. 8. Μηδὲ τοῦτ' ἐβαλίσσης εἰδέναι) Vid. Philoponum de creatione pag. 183, L. IV, c. 20. LA CROZE.

ead. l. 13. Ἀσπίδφ) V. supra c. 25. SOLAN.

Pag. 104. l. 9. Θηρίους) Conf. supra c. 2 huius Dial. SOLAN. *ibid.* Ὅτι δ' οὐ) Iam demum recte edd. sic scribunt, cum alibi perpetuo ὑπὸ σου & similia exhibeant, in encliticae accentu traiciendo nimium diligentes, quem nos post praeposuitio-

nem servamus cum accuratioribus Grammaticis, ut supra iam diximus. REITZ.

ead. l. 10. Ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον, ἄχρι τοῦ Κλύσματος πλοίου ἀναγομένου) Cum adolescentulus in Aegyptum amne adverso navigasset, provento ad inundationem usque navigio. Ita vertit Erasmus. At si Ptolemaeum consulisset, L. 4, tab. Afr. 3, didicisset, Κλύσμα esse nomen proprium loci in litore maris Rubri, ubi praesidium erat; dicitur enim προύριον ibi; & ut ex hoc loco conicio, ubi navigia per Nilum & Ptolemaeum fluvium, qui a Traiano renovatus & repurgatus fuerat, adducebantur, ἀνέγοντο, & sic navigatio in Indiam fiebat. Idcirco lege cum maiuscula Κλύσματος, & verte, usque ad Clysmā adducto navigio. Non dubito autem, id nomen fuisse a Graecis impositum ei loco, Ptolemaeis regnantibus, ob accessiones maris Rubri, quae illuc penetrabant, & eum locum ἄκλυζον, lavabant. Vide, quae notavi ad Strabonem pag. 804. PALM. Videtur Solanus Iuntinae lectionem secuturus fuisse, quae ἀποπλεύσας habet: quod quidem non improbassem; sed unam reliquis omnibus hic praevalere nolui, cum & illarum lectio non modo commodum sensum exhibeat; verum si ab Alexandria is adolescens ad reliquas Aegypti partes navigavit, certe adverso flumine ascendit, ac tum ἀναπλεύσας longe rectius altero, & magis congruum altero ἀναγομένου. REITZ.

ead. l. 11. Κλύσματος) An usque ad loca inundari solita? GUYET. Palmerii notam vidisti doctam sane; sed monendus es, ne tam facile credas ei asserenti, navigationem per Aegyptum e mari mediterraneo sic continuari potuisse. Res enim ea aliquoties frustra tentata, eo tandem rediit, ut per Nilum mercibus, quam fieri poterat longissime, vectis, terrestri tandem itinere ad mare Rubrum deportarentur, unde in Indiam nova iam instituebatur navigatio. Consule Humphr. Prideaux Hist. P. II, L. II, pag. 70 & seq. Gallicae versionis nostrae T. III, p. 114 & seqq. Quid ergo fiet, inquires, verbis istis Luciani, satis aperte indicantibus, sola navigatione e mari mediterraneo per Aegyptum Indiam ab hoc petitam? Ego, ut verum fatear, Lucianum, hic errasse puto: videntur enim haec verba id indicare factum, quod tota vetus historia fieri potuisse negat. Nisi forsan verba eius corrupta sint. Sed in libris quidem nostris nihil subsidii comperio. SOLAN. Interpretum errorem, Κλύσμα urbis nomen esse nescientium, praeter Palmerium castigavit praesertim Bochartus in Phaleg. 2, 18. Sed

ἀνάγρεσαι ipsi quoque non recte videntur cepisse, quod ad primam illam versus *Clysm* navigationem referrent. Observat, & de *Clysmate*, quae sciuntur, tradit omnia decus litterarum nostrarum Petrus Wesselingius ad Hieroclis Synecdemum pag. 728 seq. Interpretatio nostra & verbis Luciani satisfacere nobis videbatur, constantique usui verbi *ἀνάγρεσαι*, quod *solvere, navigationem incipere* significat; & Geographicae observationi nulli contradicere. *Clysm* portum Aegyptium fuisse in litore maris Erythraei, constat inter omnes. Iuvenis hic, Alexandriae qui vixerat, in vectus ostio Canopico Nili adverso flumine pervenire poterat ad verticem usque τοῦ Delta, atque inde Traiani fossa navigare in mare Erythraeum, & litus legendo adire portum *Clysmatis*, unde navigare ad Indos solebant, etiam si intervallo LX M. P. a capite fossae Traiani absuit. GESN.

ead. l. 14. Δισφάρσαι) Sola *Amsl.* male *Δισφάρσαι*, quod in marg. correxit LA CROZE.

ead. l. 15. γὰρ) Ed. *I.* in aliis δέ. SOLAN. Δέ) Cur illud γὰρ pro δέ non receperim, vid. mox ad pag. 105, l. 12. REITZ.

Pag. 105. l. 5. Ἐπικούρου) Mallem Ἐπικουρείους, ut cap. seq. SOLAN. Si constans sit lectio Ἐπικούρου, nec novi, qui habeat Ἐπικουρείους, non dubito, ad ipsam appellationem respexisse vel Lucianum, vel ipsum adeo Alexandrum: idque expressi, cum ambiguitatem non ferat Latinus sermo. Qui non puniret olim haereticum hominem, & ulcisceretur, vocatus licet, sanctam matrem ecclesiam, ille quo in periculo fuerit, satis constat. Ἐπικούρου proprie esse, qui adiuvet oppugnatum ab aliis, observat Schol. ad Il. B, 130. GESN. Ἐπικούρου maiorem emphasin habet, quam si adiective efferatur: nonnihil tamen ex emphasi amittit, cum plurali num. proferatur, ideoque assentior Solano ex cap. seq. argumentanti. Nihil vero muto, etsi interpret. pristini substantivum in Graeco servantes, tamen *Epicureos* verterunt. REITZ.

ead. l. 12. Κατὰ τάξιν) Conf. supra c. 19. SOLAN.

ibid. Μῖα δὲ) Solanus supra c. 44 πολλοὶ δὲ, in γὰρ mutat, ex una *I.* Ego id studio neglexi; nam si id ibi falsum, & hic male se haberet: cum igitur hic nihil mutet, etiam supra intactum relinquatur. Sic Hom. Il. 2, 47, δὲ quoque usurpat, ubi & γὰρ locum haberet; & ubi id in γὰρ propter verbum non potest mutari. Cum enim magnum liberationis pretium promississet, statim subiicit: Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κείται. Quod S. Clarke reddidit: multa utique res pretiosae

in divitis patris domo reconditae iacent. Recte; sed an enim non etiam hic eodem rediret? REITZ.

ead. l. 13. Καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος εἰ θεσπίζοι, τῷ δὲ ἀνείπεν ἔνδοθεν ἐς κέρακας) Καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος, εἰ θεσπίζοι; πρὸ δὲ ἀνείπεν ἔνδοθεν, ἐς κέρακας. MARCIL.

ead. l. 14. Τῷ δὲ) Forſan τότε. GUYET.

Pag. 106. l. 1. Γῆν πρὸ γῆς) (Significat ſolum vertere, γῆν πρὸ γῆς cogito, i. e. de fugiendo, Cicer. ad Att. Vorſt.) & Cicer. de Nat. Deorum I. SOLAN. Ἐλαύνειν γῆν, pervagari terram. Sic infra Rhet. pr. c. 5. Et Aelian. I, 33. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπικούρου κυρίας δόξας) Epicuri ratas ſententias; quas Diog. Laërt. integras exhibet in vita Epicuri. LA CROZE. V. Diog. Laërt. 273 D. SOLAN.

ead. l. 5. κεφαλαϊῶδες) Hanc vocem emaculavimus, quae in omnibus antea κεφαλαϊῶδες legebatur, niſi quod in Fl. legitur κεφαλαϊῶδη. SOLAN.

ead. l. 7. Συκίνων) Ex ligno ficulno fumum exſiſtere acerrimum ac moleſtiſſimum, Plut. in Sympoſ. perhibet. Si qua igitur ratio Alexandrum Pſeudomantem impulit, ut Epicuri κυρίας δόξας ficulnis cremaret lignis, ea, ut opinor, fuit, non ut eum nullius pretii philoſophum iudicaret. COGN. V. ἀπαίδ. σ. ubi συγκίνη γράμην & Brod. p. 501. Theſ. Cr. II Vol. SOLAN.

ead. l. 12. Τοῖς ἐντυχοῦσιν) Conf. infra cap. ult. huius Dial. SOLAN.

Pag. 107. l. 2. Ὑπὸ δαδὶ) Male Cod. Angl. ὕδατι. BOURD. Eſt etiam in P. L. & ed. Lunt. ut in Anglic. ὕδατι. In reliquis δαδὶ, uti Mar. c. 7, Φιλοφ. cap. 12; ideoque ſervavi. P. non agnoſcit ὑπὸ, quod ideo reieciimus. SOLAN. Qui ὕδατι introducere, forſan decepti ſunt a voce ſequentē σκύλλη, quam pro σκύλλη monſtro marino accipientes, aquam etiam, non ignem addendum credidere. De illo autem luſtrandi ritu ope ſaedae & ſcillae, vid. ſupra Necyom. c. 7, ibique notam Hemſterh. REITZ.

ead. l. 6. Καὶ τὸν Ῥουτιλλανδόν) Intellige generum habens. GUYET. Καὶ τὸν Ῥουτ. εὐδ. πάροδον omnes libri, niſi quod in Fl. Cod. Bourd. deſunt εὐδοκμοῦντα πάροδον, in eiſdem vero loci impreſſo poſterior vocabulum omittitur. In P. non eſt καὶ. Locus eſt ſane difficilis, &, ut mihi quidem videtur, corruptus. Si enim vulgaram ſcripturam ſequare, quid erit ἐπὶ τὸν Ῥουτιλλανδόν πάροδος; Aut ipſe Rutilianus πάροδος; Adituſne ad Rutilianum, aut ipſum Rutiliani aditum? At πάροδος, etſi hoc apud alios alicubi ſignificare comperiat, apud

Lucianum paulo aliter usurpatur, de iis, qui publice dicturi prodeunt. Vide finem Herc. Gall. c. 7. Sed demus, sic sumi, an de Rutiliano, ut de imperatore, locuturum censes Lucianum? aut ipsum aditum esse dices. V. omnino Dem. Phil. III. Neutrum ego facile admiserim. Dicam itaque, quod sentio, tu iudica. Scripserat Lucianus διὰ τὸν Ῥουτιλλιανὸν τὸν γαμβρόν. Vel si hoc nimis recedere videbitur, πρὸς τὸν γαμβρόν, lege πρόσσodon, (ut in innumeris Luciani locis occurrit) hoc sensu, gratia generi sui Rutiliani. Vel patroni sui. Vorstius παρ' ὁδὸν malebat, uti apud Ignat: emendandum censeo p. m. 125 B. Quidquid sit; haec enim iam in medio relinquo, facile cessurus, si quid melius proferatur; in iis, quae mox sequuntur, duo haec diligenter observanda sunt. Primo, M. Aurel. cum haec scriberentur, mortuum, cum Lucianum eum Divum vocet. Secundo, bellum, de quo deinceps sermo est, gestum anno circiter CLXX & seqq. usque ad annum CLXXIV, vel CLXXV. Ex quibus iam certe de Luciani aetate constat. Sed de hoc paulo post plura. SOLAN.

ibid. εὐδοκιμοῦντα πάροδον) Haec desunt in Flor. Cod. BOURD. Ubi in vulgatis editionibus legitur, Ἐχων γὰρ οὐ μικρὰν ἐπίβασιν ἐπὶ τὰ βασιλεια, καὶ τὴν αὐλὴν, καὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν εὐδοκιμοῦντα πάροδον, διαπέμπεται χρησμὸν, τοῦ ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος duas voces, εὐδοκιμοῦντα πάροδον, deesse Flor. Codici, notat Bourdelotius. In ed. tamen Florentina omisso τῷ, πάροδον, conspicitur τὸ, εὐδοκιμοῦντα. Voce πάροδον satis possumus hic carere: nec quid illa sibi hic velit, perspicio. IENS.

ead. l. 7. Πάροδον) Τὸ πάροδον glossema videtur τοῦ ἐπίβασιν, e margine in contextum traductum. GUYET. Includendam puto πάροδον, aut potius plane eiiciendam Florentinae ed. auctoritate, tanquam glossam, ad ἐπίβασιν, rarioris usus nomen, relatum, quam προσαγωγὴν etiam dicere licuisset. GESN. Apparet, & Gesnerum hoc vocabulum cum Iensio eiectum velle, quod in versione id non attigerit; nec ego ingererem, si abesse a pluribus viderem. Posses autem παρόδιον legere, acvertere, habens Rutilianum adiutorem, pro fulcro enim columnae, ex Plat. Dem. Kuhn. ad Polluc. VI, S. 121, affert; uncinis tamen seclusi ut suspectum. Alioqui cum πάροδος significet carmen, quod chorus primus in theatro canebat; vid. Kuhn. & Iung. ad Polluc. IV, 7, 53, pag. 374; (sic enim pro πάροδος recte scribendum docet ille; nam ibid. IV, cap. 15, § 108, ipse Pollux ad etymologiam vocabuli ducit, scribens,

καὶ ἡ μὲν εἰσόδος τοῦ χοροῦ πάροδος καλεῖται.) ut itaque *prologus*, tam de oratore ipso, quam de sermone, accipitur: ita possis & *πάροδος* utrovis more accipere, & cogitare, an Rutilianus non item hic dicatur *praecentor* Alexandri, qui praestigiatore suo praeludat, ac populum alliciat? Sed totum *πάρედον* eiicere, quam nimis arguari, malo. Si vero probare possem, id *introducτοrem* significare, omnino retinerem. REITZ.

ead. l. 8. Μάρκος) Vixit post Marcum Lucianus. Hanc historiam vid. depictam in Col. Antonina, p. 13. LA CROZE.

ead. l. 13. Διηπετέος) Sic *Fl. Ald.* cert. *Διῖπ.* Vorst. Consentiunt Mss. Regg. 2954 & 3011. Conf. *Eik.* § 9, pag. h. ed. 11, Vol. VI.

Pag. 108. l. 1. Γενομένων) Facebant iam, qui M. Aur. Antoninum nullis huiusmodi superstitionibus, auctore Xiphiliāo, unquam succubuisse putant. Manifesto hic deprehenditur superstitionis absurdissimae reus. In iis etiam, quae de legione Fulminatrice vulgo feruntur, quomocumque demum gesta sint, aut ad magicas artes, aut ad religionem incognitam confugisse coarguitur. V. etiam I. Capitol. in M. Aur. XIII, ubi tantum huius belli terrorem fuisse ait, ut undique sacerdotes Antoninus acciverit, peregrinos ritus impleverit, Romam omni genere lustraverit, retardatusque a bellica professione sit: ut ergo haec, quae hic a Luciano narrantur, non sint ab ipso Marco facta, quod historiae credo repugnat, in illis certe arguetur. Conf. Baron. ad an. Chr. 171, & qui eum citat, auctorem vitae M. Aurel. operibus eius praefixae. SOLAN.

ead. l. 4. Τραῦμα) Vid. Ep. Marci ad calcem Apol. 4 Iustini. LA CROZE.

ibid. Δισμυρίων) Aliter rem narrat I. Capitol. in M. Aurel. Ant. XIV. Cum enim Aquileiam usque venisse hostes dixisset, exercitus partem cum Furio Victorino Praefecto praetorio interiisse ait. SOLAN.

ead. l. 8. Κροίσου χρησμάτων) V. Z. Tr. c. 20. SOLAN.

ead. l. 10. Πολλῶν ἐπιβρέοντων) Cod. Angl. πολλῶν ἐπὶ πολλοῦ ἐπεσρέοντων. BOURD. Πολλῶν ἐπὶ πολλοῖς ἐπεσρέοντων Mss. Reg. 3011, probante Bel. de Ball.

Pag. 109. l. 2. Πικραίνδυνεύων τὸ ὑπελθόν) Angl. Cod. παραινδύνων τὸ ἐδεῖλον. BOURD.

ibid. Ἐπελθόν) Sic recte ed. *l.* vulgatae vero ὑπελθόν. Quod nullibi hoc sensu reperias, ut ἐπέρχομαι frequentissime, cum apud Lucianum, tum apud optimos quosque linguae Graecae scriptores. SOLAN. Ἐπέρχεσθαι de eo, quod mihi in men-

tem venit, usitatum esse, vid. in not. Hemsterh. ad Prometh. cap. 2. REITZ.

ead. l. 13. Σαλάγει) Verbum σαλάγει alibi, credo, non invenitur. Ideo credo id fuisse deterioris notae, ut saepe obscoena verba a sola viliore plebe usurpantur. Forte fuit Paphlagonicum, & Abonitichitis solis familiare: videtur ἀπὸ τοῦ ἀ-γεῖν καὶ σαλεύειν deduci. PALM. At σαλαγεῖ, ταρασσει exponit Hesych. Verum id huc nihil facit. REITZ.

ead. l. 15. Ὠπίες) Ὠπίες. GUYET. Notaverat quidem Solan. Ὠπίες esse in *Fl.* Verum vulgatam intactam reliquerat, quam ego mutavi, tum propter metrum, tum quod vel in prosa sic scribi solet. REITZ.

Pag. 110. l. 8. Πολλάκις) Παυράκις. Hesych. Παυράκις, ὀλιγάκις. GUYET.

ead. l. 13. Λύειντο) Angl. δίδοιντο. BOURD. Δέδδοιντο A. & P. Δίδοιντο L. Sed receptam scripturam, ut meliorem, sequor. SOLAN. Λύειν χρησμούς, est interpretari oracula. Sed hac de re hic sermo non est, verum de resignandis caute, & iterum obsignandis libellis eorum, qui oracula poscerent. Itaque χρησμούς, quod iam ab Erasmo factum video, accipio illos libellos, s. tabellas, in quibus subscribendum erat interrogationi oraculum. Ita paulo post χρησμοὶ ὅκτω sunt quæstiones, sive petitiones oraculorum octo. GESN.

ead. l. 16. Μόρφη) Angl. Cod. sic habet hanc barbariem, si-ve, ut ipse alibi dixit, ἀσαφῆ καὶ ἄσημα. Μορφῶν βαργεύλω ἰσχυρὶ ἀγχιγινέχῃ φάος δέ. BOURD. Si qui sint, qui Scythice intelligant, Graece etiam docti, enarrent nobis, quid hoc monstri sit. Sed si aliquid scitu dignum sub hisce barbaris vocibus latuisset, Luciano non defuissent, qui interpretarentur, nec ille nobis invidisset. Si Illyrio, non Scythae, datum fuisset, crederem ei promissam vitam longaevam, aequalemque vitae Bardylidis illius Illyrici regis, qui memoratur a Nostro in *Μετρ. c. 10.* SOLAN. Corruptissima haec esse, ipsa varietas fati indicat. Ego aut reponerem lectionem Angl. Cod. prolatam a Bourdelotio, aut certe verba εἰς σκίην uncinis arcerem: versum dare qualemcunque, auctori propositum fuisse apparet. Hunc, omittis εἰς σκίην, & adiuncto ἄλλος vel ἄλλως, effici, apparet. Sed forte praestat Angl. Cod. lectio, quae & ipsa hexametro conclusa est. Quid vero sibi velint verba barbara, & corrupta insuper, in alterutra certe lectione, non equidem divinaverim. Scythica si sint, quin qualiacunque sint, modo sint humana, delegarim meo suffragio, Theophilo Si-

gefrido Bayero, amico veteri, & barbararum etiam linguarum peritissimo viro: qui forte in his, & Scythicae linguae apud Aristophanem aliosque reliquiis videt, de quo aliis ne hariolandi quidem initium est. Verum, quando hic sum, neque illud dissimulandum, quod iam sequitur oraculum, personarum nominibus ita distinctum, videri cohaerere superiori, quod in Calypso finit: forte librarii alicuius errore huc relatum, cum paulo ante omisum esset. GESN. Vestigia quaedam linguae Scythicae vid. in Wachteri Glossario Germanico. Vel in specimine eius ex ampliore farragine decerpto, quod prodiit Lipsiae an. 1727. Ibique in praef. § XIV. *Mori marusa* mare mortuum, quod *mor* iis erat *mare*, & *marv* mori, *mork* mors, (unde forsan *μορφεύς* & *mors*.) Sed plura rimari per tempus non licet; quia non confido omnia explanari posse: tantum tamen forsan appareret, credo, mortem alicui praedici hoc carmine, nec plane desperarem ex Persica lingua & Cimbrica reliquiis pleraque eruere. REITZ.

Pag. 111. l. 1. Ἄλλως) Ὀλως. Angl. ἄλλω. BOURD.

ead. l. 7. Προφανῶς) Illud προφανῶς referendum est ad κατασημναμένου. Ita obliquaverat libellum Lucianus, ut statim appareret, difficillimum esse resignatu. Alioqui enim periculum erat, ne illo aperto, & quaestione deprehensa, res male scriptori cederet. Quare etiam nocturno illum oraculo destinat Alexander, in quo resignatione non utebatur. Vid. paulo supra cap. 49. GESN.

ead. l. 9. Σαβαρδαλάχου) Huius quidem oraculi mysterium Lucianus non aperit; sed haud difficulter assequi id coniectura possumus: a servo enim iterum deceptum Alexandrum existimo, qui heri iussu quasi invitatus dixerit, quaerere dominum, an Attis idem fuerit cum rege alio obscuro Sabardalacho? Solebant enim curiosi & superstitiosi homines tales quaestiunculas oraculo, ut in praecedentibus visum est, proponere. Vel securus iam Alexander, quidquid in buccam venerat, effutiebat; quod de eo iam a Luciano est observatum. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐφ' ὃ, τι ἦκε) Frequentius ἐφ' ὃ hoc significatu, i. e. quando consilium denotatur, ut Aristoph. Plut. 889, ἐπ' ἀγαθῷ οὐδενί. Noster supr. Hermot. c. 50, οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυθῆναι. Dion. Hal. Ant. X, pag. 638, 19, συνίστασθαι τινος — ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου. Idem VII, pag. 473, 39, Ἐπὶ τιμωρίᾳ θανάτου παραδούς. Evang. Matth. XXVI, 50, Ἐταίρε ἐφ' ὃ πάρει; ubi tamen nonnulli Codd. habent ἐφ' ὃ, quam

lectionem, Casaubono potiore visam, testimoniis Enripid. Achill. Tat. & hoc Luciani, firmat Iac. Elsner. ad Ev. Matth. l. c. Sed & darivi exempla addens, ut probet, utroque casu eodem sensu dici. Adde Nostrium mox c. 56 f. ἐὰν ὑπερ ἡμᾶς ἀνελίθοι. REITZ.

ead. l. 15. Κυτμίδι) Certe *κυτμίδα* recipiendum, ut conveniat cum *δρῶσιν*, quod substantive hic accipiendum, pro *δρόσῳ*. Aut *δρῶσιν* scribendum: sed quia oracula decet esse obscura, maneat intricatum. Est, qui ἦν τέκε in suo libro fecerat ex posteriore syllaba vocabuli *δρῶσιν* & τέ κε in unum contracto. Sed tum plane nullus est sensus: quo enim Genitivus *Ἀντοῦς* pertinebit? quo ἦν respiciet? REITZ. *Δρῶσιν τε καὶ Ἡοὺς* coni. Bel. de Ball.

ibid. Χρίσθαι) *Χρίσθαι*. GUYET. Recte Guyetus contradictionem circumflectit; licet ego edd. accentum servarim, qui in vocalibus ancipitibus saepe acutus pingitur in edd. priscis, etsi syllaba longa est. Immo & *χρίσαι*, aequae ac *χρίσαι* & *χρίσει*, apud Homer. circumflectitur ubique. REITZ.

ibid. Ἀντοῦς) An pro Diana posuit? ut significetur, rorem luna splendens excipiendum, veluti herbas ad lunam carpendas iubent magi. REITZ.

ead. l. 16. Ἠκηβίαι) Post hanc vocem sic legitur in Anglic. Cod. *ἐραμμένον τοῦτον καὶ πλευσσύντος*. BOURD.

Pag. 112. l. 7. Καὶ τὸ γυγν.) *Τοὺς ἐκκαίδεκα ὄβολους*. Supra. GUYET. Recte Guyetus; etsi alibi *γυγνόμενον* & *γυόμενον*, *merces*, *reditus* est; vid. Hemsterh. ad Somn. c. 1. REITZ.

ead. l. 8. Πιστεύσας τῇ ἀποπομπῇ τοῦ μισθοῦ) Confer Th. Magistr. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπέτρεπον τοῦ γάμου) Nondum, ut videtur, confectis nuptiis, quae paulo post narrantur. SOLAN.

in Schol. l. 1. Οὐδὲν πρὸς τὸν Ὀμηρον) Hoc Scholion ante ad verba *Μὴ σὺ γε πλωμέμεται* male relatum in sedem suam retraxit Solan. REITZ.

Pag. 119. l. 3. Νυκτιπλάνοις) Quamobrem haec de Lucia no indigna praedicarit, ex eorum inimicitia, de qua plura paulo post, satis patet. Vides interim, quam candidus Lucianus, qui tantum in se iactum opprobrium posteris non veritus sit tradere. SOLAN.

ead. l. 13. Κῦσαι) Supra ad cap. 41 Scholiast. id exposuit *φιλησαι*. Hinc forte Belgicum & Germanicum *kussen*, ut recte existimat frater G. O. Reitzius in Belg. Graeciss. p. 238. Vnitur & Homer. Od. Ω, 396, & alibi non semel. REITZ.

ibid. Εἰώθει) Sic P. In reliquis εἴωθε. SOLAN.

ead. l. 14. Δύματι χρηστῷ) Bene monuerat Solan. conferendum infra Sympol. Invenies enim ibi ε. 4 χρηστῷ τραύματι similiter dictum de magno vulnere, vel potius opportuno, i. e. quali & quo loco voluit is, qui intulit. Veluti καίριον τραύματος eadem ratione pro letali poni, tralaticium est. REITZ.

Pag. 114. l. 6. Ἐδικαιολογήετο) Remiserat Solan. ad Timon. p. 49, i. e. c. 22 ex eius divisione. Ibi enim legas: βούλει, ὦ Τίμων, δικαιολογήσομαι πρὸς σέ; iam vero id. quaerendum erit § 37. REITZ.

ead. l. 7. Λέγων πάνυ με εἰδέναι καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ῥουτιλλίου συμβουλευμένα) Erasmus, negans, se clam esse, quae suasisset Rutiliano. Benedictus, asserens, se scire, quae Rutiliano suasisset. Etiam Sponius modo, il se plaint à moi de l'avis que j'avois donné à Rutilius: ut apparet, sic interpretans, dum sola Latina inspicit. Nam Graeca si sequimur, ut debemus, interpretabimur, dicens, sibi me esse probe notum, ut & quae suasisset Rutiliano. GRON.

ibid. Πάνυ με) Si sana sint haec, aliter hic usurpat Lucianus verbum εἰδέναι, quam vulgo solet. Non memini saltem usquam de hominibus dici. SOLAN.

ead. l. 8. Τί παθὼν) Supra Abdic. cap. 10, τί παθὼν ἀνεκάλεις; REITZ.

ead. l. 13. Ῥαδίας) Flor. Cod. Ῥαδία χρομένη μου ἢ μεταβολή. BOURN.

ead. l. 15. Ξενοφῶντι) Non video, quid obstat, quo minus Xenophon hic intelligatur Arrianus, maior ille fortasse aliquantum natu & ultimo Hadriani anno florens, cum Alexandri histronia sub Pio Antonino celebris esse inceperit: Lucinano carus, quod prooemio huius libelli apparet: porro in Bithynia patria sua multum versatus &c. Xenophontis iunioris nomine passim veniens. GESN.

ead. l. 16. Τὸν πατέρα) Haec post Rutiliani nuptias, aut certe sub idem tempus gesta esse, ex ipsa narratione manifestum: atque adeo, ut supra ad cap. 35 annotabamus, ante annum Chr. CLXX; quod ideo probe observandum, quia, cum patrem Luciani in vivis adhuc fuisse hinc pateat, reditusque in patriam primus, uti ex Ἑνυπν. c. 9. patet, designetur, sequitur, in flore ipso aetatis Lucianum tum fuisse. Unde iam apparet, multo serius vixisse, quam vulgo ex auctoritate Suidae traditur. Nam si quadragenarium fuisse pones, cum abunde constet ad senectutem pervenisse; (passim enim senem se di-

cit) vixerit propemodum ad finem usque illius seculi, necesse est. Per τοὺς ἐμοὺς an liberos designet, adhuc dubito: filii enim meminit ipso Eun. fine, c. 13. Confer eum Μακρ. c. 1, ubi eadem phrasis occurrit. Adde hic locum in Συγγρ. ex quo patet, in illum A. C. incidere hunc reditum. SOLAN.

Pag. 115. l. 2. Ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν πόρον ἐγενόμην) Cum iam mediam partem navigationis confecissem. Sic rectius ed. Flor. quam aliae μέσον τὸν πόντον. GRAEV.

ibid. Πόρον) L. & Fl. Sic Ἰστ. α. c. 12, κατὰ μέσον τὸν πόρον, in aliis πόντον· ut Ἐν. δ. 8, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγιάϊον ἐγένοντο· minus commode hic quidem. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐφ' ὅπερ) Conf. supra cap. 53 huius Dissert. ubi monemus, ἐφ' ὃ & ἐφ' ᾧ promiscue dici. REITZ.

ead. l. 14. Καταθέμενος δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγιάλοις, ὧν καὶ ὁ καλδὲς Ὅμηρος μέμνηται, ὅπισω ἀπῆλυνεν) Expositis autem in Aegialos, quorum etiam egregius Homerus meminit, iter relegit. Sic interpres. Nec improbo, nisi quod in Aegialis vertendum, non Aegialos. Sed quae notarunt ad hunc locum, quasi loqueretur de Peloponneso, quae Aegialia olim dicta, non sunt casta nuce digna. Aegialos fuit locus in litore Ponti Euxini, in quo situs quoque fuit pagus eiusdem nominis, cuius meminit Homerus Il. B, 855. Et qui sit locus, egregie docet Strabo lib. X, in descriptione Ponti: ὁ δὲ Αἰγιάλος ἐστὶ μὲν πρὸς μακρὰ, πλείονων ἢ ἑκατὸν σταδίων. ἔχει δὲ κώμην ὁμώνυμον, ἧς μέμνηται ὁ ποιητής, ὅταν φῇ — Κρώμναν τ' Αἰγιάλῳ τε καὶ ὑψηλοῦς ἐρυθίνους. Γράφουσι δὲ τινες Κρώμναν Καβιάλῳ τε. Aegialus est litus longius centum stadiis. Habet autem cognominem pagum, cuius meminit Homerus his verbis: Cromnam & Aegialum & alios Erithynos. Scribunt autem nonnulli: Cromnam Cobialumque. Sed vides, Lucianum hic tueri vulgatam Homeri scripturam, nisi quod numero multitudinis utatur, pro unitate. GRAEV.

ibid. Ἐν Αἰγιάλοις) Aegialeus Phoronei, seu, ut alii volunt, Inachi filius fuit, cui Apis, cum in Aegyptum traiceret, regnum Argivorum reliquit. Ab eo Aegialea cognominata fuit, quae postea a Pelope Peloponnesos dicta est. COGN.

ead. l. 15. Καλδὲς Ὅμηρος) Pulchrum nominat Homerum, ut Sappho poëtriam pulchram vocare solebat Socrates ap. Maximum Tyrium, diff. 8, p. 90 Davis. διὰ τὴν ὥραν τῶν μελῶν, καὶ τοὶ μικρὰν οὖσαν καὶ μέλαιναν. Locus Homeri est in navium Catalogo Il. B, 855. GESN.

Pag. 116. l. 1. Εὐπάτορος) Huius regis exstat nummus apud Spanh. 490, quo vir illustr. hunc locum mire illustrat. Cufus

est autem ante L. Veri mortem : praefert enim fratrum capitula. SOLAN.

ead. l. 5. Παρὰ τοσούτων) Conf. supra notata ad 2 Ver. Hist. cap. 26. REITZ.

ead. l. 11. Τιμοκράτους) Timocrati cuidam suos libros Athenaeus inscribit. Vid. an idem sit. Meminit iterum Noster 558 AB. 591 B. ed. I. (i. e. de Salt. c. 69, & Demon. c. 3.) SOLAN.

ead. l. 16. Ὀρμῆς) P. L. in reliquis ὀρμῆς. SOLAN.

ibid. Ἐνδέοντι) Narraverat Lucianus, quemadmodum, ubi tantum non ad certissimam mortem scelere Alexandri Pseudomantis adductus esset, γόντα hunc detulerit ad Bithyniae praesidem; at praesidem illum enixe rogasse, desisteret ab hac causa, neque enim sibi potestatem fore eius puniendi, licet de manifestis iniuriis convinceretur; propter gratiam nimirum, qua praestigiator ille valebat apud Rutilianum. Atque adeo, inquit Lucianus, iram meam sedavi, nactus iudicem ita comparatum. Οὕτω μὲν ἀνεκώστην τῆς ὀργῆς, καὶ ἀνεπαυόμην, οὐκ ἐνδέοντι θρασυνόμενος, ἐφ' οὕτω δικαστοῦ διακειμένου. At quid οὐκ ἐνδέοντι θρασυνόμενος sibi vult? Basileensis habet ἐνδέοντι. Sed & illud nihil est. Aliter dispescendum hoc ex edit. Ald. nempe οὐκ ἐνδέοντι θρασυνόμενος, supple καιρῶ. Ego, inquit, hoc modo fregi & sedavi iram, non tempestivo tempore rem illam aggressus, sub iudice ita comparato. Respicit praemissam historiam, ubi narravit, se aliquando ad Alexandrum adeuntem, manum eius osculandam oblatam, morsu reddidisse claudam, coram pluribus praesentibus: Alexandrum autem generoso animo id tum tulisse, ac dissimulasse; at clam corrupisse navitam, qui Lucianum in traiciendo submergeret: se vero mirifice, ipso nauta consilium fasso, evasisse istud malum; mox se Bithyniae praesidem adiisse: illo vero deprecante Alexandrum puniendi munus, se fero deprehendisse, non tempestive istud in Alexandrum facinus se fuisse ausum. Ceterum illud ἐνδέοντι pro tempestive habet quoque Demosthenes I contra Philippum: Τούτων μὲν μέχρι τῆς τήμερον ἡμέρας, οὐδὲν πώποτε ἐνδέοντι κέχρησθε. IENS. Non operae pretium iudicavit Solanus varias lectt. hic notare; qui in I. ἐνδέοντι tantum linea transversa separare satis habuit, & Fl. nihil ab ea abire, in marg. eiusd. I. indicavit: merito: nam facile erat veram lectionem videre; nec enim tam arcte ibi cohaerebant ἐν & δέοντι, quin videre liceret, duas voces esse; quod autem ceterae edd. eas propius iunxere, id vitium mere typogr. esse, ex ipsa versione Erasmi apparet, qui in tempore vertit. Est.

que locutio f. ellipsis τοῦ καιρῷ adeo vulgaris, ut exemplis quinque, a L. Bos in libello de Ellipsi. p. 72 adductis, nihil addere opus sit. REITZ

Pag. 117. l. 3. Ἰωνόπολιν κληθῆναι) Exstant etiam nunc tales nummi cum inscriptione Ἰωνοπολίτων, sed in una huius nummi superficie est L. Aurelii Veri imago, in altera Γλύκων Ἰωνοπολίτων vide Ioannis Harduini, viri ingenio & doctrina praecellentis, nummos antiquos populorum & urbium illustratos, in Ἰωνοπολίται. GRAEV. Sponius numisma L. Veri exhibet, in cuius adversa parte serpens conspicitur, cum hac inscriptione: ἸωνοΠοΛεΙΤων ΓΛΥΚων. Diff. cur. XXXV. Unde patet, concessam hanc ei petitionis partem: altera vero negata videtur, cum in tot Glyconis nummis nullus Alexandri caput praeferat. Sed de his plenius mox. SOLAN. Illustravit hunc locum nummis ipsis prolatis illustris Spanh. aeterni operis 4, 11, p. 213 seqq. ubi etiam *Ionopolitarum* mentio. GESN.

ibid. Νμισμα) Exstant hodieque nummi imperatorum illius aetatis, in quibus GLYCO conspicitur; nullus autem, qui Alexandri ipsius nomen aut imaginem praeferat; neque impetrasse ait Lucianus, audaciam viri imperatoria insignia affectantis exagitasse contentus. Nummos Glyconis in doctorum virorum libris 4 invenio hosce: 1) ANTONINI PII, in quo duo serpentes &c. Spanh. 2) Sub eodem unicus serpens capite humano (v. c. 12.) ABONOTEIXEITON ΓΛΥΚων. 3) L. VERI ἸωνοΠοΛεΙΤων. Vid. verba Luciani praecedentia. 4) Non Glyconis quidem, sed quo Aesculapii adventus Romam describitur, ab Antonino Pio, hac, ut mihi videtur, occasione cusus. Vid. Aur. Vi&. Cf. Harduin. numm. Ant. urb. & Pop. illustr. in Ἰωνοπολίται. Spon. l. c. Spanh. 213 & 721, l. 177. Pagina vero 529 alium nummum Abonoteichiton exhibet. SOLAN.

ead. l. 5. Στέμματα) Non occurrebat, quod potius στεμμάτων nomine intelligerem, quam corona laurea, quam, ab Apolline forte patre suo acceptam, tribuit illi Festus sub titulo, *In insula*, p. 189 ed. Amstel. Et mox ipse Noster τὸ ἱεροφαιτικὸν καὶ προφητικὸν στέμμα nominat, quo στεφανωθῆναι volebant successores Alexandri huius. Sic apud Aristoph. Plus. 39, Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων. GESN.

ead. l. 9. Κεραυνῷ βληθέντα) Supra hoc Dial. c. 40 f. SOLAN.

ead. l. 12. Φαλακρὸς) V. supra c. 3. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπιβρέχειν) *Perfundere caput, spongiam ei imponere, ungere* &c. iubet V. G. Celsus 4, 2. GESN.

Pag. 118. l. 2. Τοιοῦτον) Mf. Reg. 3011. Edd. τοιοῦτο. Conf. Reitzii not. ad Herm. c. 29, pag. huius ed. 388 Vol. IV.

ead. l. 3. Τὸν ἐπιτάφιον) Quia Latinis *epitaphium* neutro genere efferri solet, credent etiam tirones τὸ ἐπιτάφιον scribendum. Sed masculino genere Graeci utuntur, quia intelligitur ἄγων. Vid. Bos de Ellips. pag. 8. Sed & λόγος intelligitur alibi. Vid. eund. p. 81. REITZ.

ead. l. 9. Καὶ προφητικῶ) Alexandro Pseudomanti mortuo deliberatum fuisse, ait auctor, quem oporteret διαδέξασθαι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῶ καὶ προφητικῶ στέμματι. Sic recte antiquiores: sequiores praetermiserunt καὶ illud ultimum. IENS. Illud καὶ, quod Iens. restituit, male abesse a quibusdam, non annotarat Solanus. Sed edd. confers cognovi, id recte adesse in omnibus, excepta sola Salm. nam quod & absit ab *Amsl.* nil mirum, quia haec illam caeco semper ductu sequitur. REITZ.

ead. l. 10. Πολιῶδης) Etsi nescio, qua auctoritate Salmurien- sis ed. id exhibeat ab omnibus praeicis edd. recedens, quae πολίτης habent; tamen eius lectionem retinere malui, quam πολίτης restituere, quod ad sensum nihili hic est. Medicum enim senem hic denotari, ex statim sequentibus aequae ac praecedentibus patet, & sic iam Erasmus legisse verosimile est, qui *capus* vertit, ut est in Parisina, licet eadem in Graecis πολίτης exhibeat. Facilis autem erat error in voce minus vulgari, & modo pro πολιῶδης unus scribe dederit πολιῶδης, alter id non intelligens necessario credidit πολιῆτης, quod poetice idem est, ac πολίτης, corrigendum, unde sequentes dialectum poetice auferentes nihil aliud, quam πολίτης, dare poterant. Sed praeterea tamen & πολιδης, ultima pro more per compendium exarata, scriptum fuisse, unde quis uno saltu πολίτης fecerit; verum cum statim πολιδης sequatur, malim orationem variari, & vocem rariorem conservari, dummodo Codd. auctoritas accedat. Deest πολιῶδης in Lexicis vulgaribus, sed habet Steph. unum eius exempl. Plura nondum annotavi, quod non praeviderem usu ventura. REITZ.

ead. l. 12. Αὐτῷ τὴν) Lege αὐτῷ. GUYET. Αὐτῷ) Nempe sub illius nomine continuari voluit, ut in Amphiarai, Tropho- nii, Branchi oraculis factum est. Ita nunc malo, quam αὐτῷ legere, quod aliquando placebat, & referre ad Rutilianum, Neque enim ullum est ei suspicioni fundamentum. GESN.

ead. l. 16. Θανμάσας ἔχω) Iubet Solan. conferre Dial. Mar. I., & Dem. § 32. At priore loco legas, καὶ τοὶ τί ἄλλο ἢ σοὶ

ἐπαινέσαι εἶχεν; quae locutio nihil cum hac commune habet. Illic enim valet, *quid potest laudare, quid habet, quod laudet?* Hic εἶχει abundat, illic infinitivus est, hic participium. Alter locus habet, ἔκ γε τῶν πολιτευμάτων αὐτῶν εἶχον θαυμάσας, isque melius respondet huic. Verum ille pleonasmus adeo est usitatus, ut in omnibus fere auctoribus, excepto N. T. inveniatur. Sic Hesiod. *Ἔργ.* 42, Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Aristoph. *ληρεῖς ἔχον*, & similia, quae vid. collecta apud Maittaireum de Dialect. p. 79 C. Et Commeart. Aristophanis. Et in Budaei Comment. REITZ.

Pag. 119. l. 4. Τιμωρῶν) Angl. βοηθῶν. BOURD.

ead. l. 7. Τοῖς ἐντυχουσι) Conf. supra c. 47. SOLAN.

INDE SALTATIONE.

Pag. 120. l. 9. Κατηγορῶν) Ἀποστερῶν. MARCIL. Emendatione nihil opus, optime se haec habent. SOLAN. Marcilii coniectura, ἀποστερῶν substituentis, ei forsā adblandietur, qui male construxerit σεαυτὸν κατηγορῶν. Ne igitur postea idem accidat cuiquam, distinctionem alioqui non adeo necessariam post σεαυτὸν addidi, ut non haesites coniungere λείψας σεαυτὸν, i. e. *te ipsum oblitus es*, ut Belgice dicimus, sive *te ipsum fefellisti*, vel, si mavis, *imprudenter fecisti, accusans hanc maximam voluptatem*. Vel potius, *nesciebas ipse, quid faceres*: omnia enim haec significat, & eodem fere redit, quodnam elegeris. Sic enim & οὐδ' αὐτοὺς ἡμᾶς λαμβάνομεν ἐν λόγοις ἀτόποις γεγυρότες ex Plutarcho vel Lexicographi afferunt. Cui adde λήσεις ἀπολούμενος, *imprudens peribis*, ex Herodian. I, 9, 10. Immo potius, quod apprime huc facit, Aristoph. *Nub.* 241, Πόθεν δ' ὑπόχρεως σ' αὐτὸν ἔλαθες γενόμενος; & Aelian. V. *Hist.* I, 7, ὅταν αὐτοὺς λαθόντες ὑποκυνάμου φάγουσι. Alciph. III, ep. 71 f. καὶ τι λάθωμεν ἐπισφαλέντες. REITZ.

ead. l. 10. Σκληρὸν) Mordet Stoicum allusione ad generalem Stoicorum thesim. BOURD.

ead. l. 13. Φιλοσοφία — ὁμιλικῶς) Haec phrasis philosophiae studiosis propria: nam ὁμιλικαὶ discipuli, vid. Liban. *Epist.* 343, & ibi a Wolfo cit. L. Bos ad Th. Magistr. sed & de aliis studiis, quibus quis *deditus* est, ut *Epict. Sent.* 2, ed. Rel. p. 90, ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀρετῇ εἰσικεν ἀενάῳ πηγῇ. Aelian. 2, 38, γυναῖκας μὴ ὁμιλεῖν οἶνον. Aristoph. *Nub.* 1401, — καινοῖς πράγμασι ὁμιλεῖν, *rebus novis studere*. Hippocr. de Art. p. 589, 44, Καὶ οὐκ ἀρκεῖ μῶνον λόγῳ εἰδέναι τὴν τέχνην ταύτην, ἀλλὰ καὶ ὁμι-

λίη ὁμιλείν. Vid. & Nostrium alibi, cuius loca ex Indice apparebunt. Sed Grammatica praecepta postularent ὁμιληκῶς scribi, addito augmento praeteriti. At visum est sic edere, ut inveni, quia saepe abiicitur, ut supra satis ostendimus. Mallem tamen, hic augmentum addi, quia suspicio de negligentia scriptorum satis iusta. REITZ.

Pag. 121. l. 1. Κάθῃσαι καταυλούμενος) Ἀφόμενος, ὡς Λυκῖνε, τοῦ περὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν, καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθῃσαι καταυλούμενος, δηλῶδριαν ἄνθρωπον ὄραν. Vertit Obloproeus: remisso regum, o Luciane, optimarum exercitio, & priscorum commercio, ceterum sedere sustineas in theatro omnium posticas sanpnas excipiens. Ab interpolatore recte haec quidem sunt emendata, sed, quia tamen hoc loquendi genus aliis quoque negotium faceffit, uno atque altero exemplo id illustrabimus. Sententia enim est, tu vero sedes & modulis tibiurum oblectaris. Plutarchus in libello, cui titulus est, εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέον· Τὸν πολιτικὸν ἐκδύσαντες τὴν λεοντὴν καὶ κατακλίναντες εὐωχόμενοι αἰεὶ, καταφαλλόμενον καὶ καταυλούμενον, cantu & tibiurum modulis oblectatum. Cleomedes lib. 2, ἐν πολλῇ καὶ ἀσχημονι μέθῃ καταυλούμενος, in magna & foeda ebrietate tibiis se oblectans. Eodem sensu dixit Athenaeus φαλλόμενος Στρατόνικος, auscultans cantorem Stratonicids: quem locum frustra Erasmus emendare conatur. GRAEV. Conf. supra Phal. I, 11 fin. & infra Bis accus. c. 17. Miror itaque, cur Graev. ter scribat, καταυλούμενον, sine diphthongo; cum sit ἀκαταυλόμαι, — οὔμαι, neque καταύλομαι usquam reperiatur, neque ipse in his Luciani locis, neque in Plutarcho, quem in subsidium vocat, sic invenerit. REITZ.

ead. l. 2. Ἐσθῆσι μαλακαῖς) Confer supra ad 1 Ver. Hist. § 25. REITZ.

ead. l. 3. Ἐναμβρ.) Commodius legeretur ἐναμβρ. — quod & apud Agapetum reperitur de genere dictum c. 4. SOLAN.

ead. l. 4. Φαίδρας καὶ Παρθ. καὶ Ῥόδ.) Phaedrae notus amor apud Tragicos. Parthenope Sirenum una, quae ab Ulyssē spreta. Rhodope quaestu corporis tantas opes collegisse traditur, ut Aegyptiarum Pyramidum una ab ea condita sit. SOLAN.

ead. l. 5. Ῥόδοντας) Conf. infra § 51. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπὸ κρούμασι καὶ τρεπίσμασι) Mallem ad pulsationes strepitusque citharae, quam cum interprete reddere, cum citharae pulsationibus eiusque procacibus frequentamentis. Ita in Dial. Deor. 2 Cupidinis & Iovis § 2, ὑπ' αὐλῶ καὶ τυμπάνοις, ad tibiam & tympana. Vid. etiam Sophocl. Electr. 713, Euripid.

Bacch. 155, Max. Tyr. Diff. 21. prov. Ceterum de κρούμασι καθάραι vid. Spanhem. ad Callim. Hymn. in Delum, p. 466. VITRING. Confer nos ad § 16 huius Diff. ubi illud ὑπὸ etiam vindicamus. Etsi autem κρούματα proprie sint lyrae, tamen & de aliis instrumentis, immo & tibus interdum usurpatur. Hinc tibicinae nomen fictum Κρουμάτων apud Alciphr. I, ep. 12, Ἡ μὲν γὰρ ἐκαλεῖτο Κρουμάτων, καὶ ἦν αὐλητρίς. Ad quae verba vid. Bergl. not. p. 50, qui Dorionem tibicinem quoque κρουματοποιὸν vocatum docet ap. Athen. VIII, p. 337. Hic itaque κρούματα generaliter signif. variorum instrumentorum musicorum pulsationes, nullo nominatim intellexo. REITZ.

ead. l. 12. Τὰ ἄτα πτερῶ) Vid. iterum infra Gall. c. 6. SOLAN.

ead. l. 14. Κυκλικῶν) Aliter c. 26. Αὐλήτας enim ibi κυκλίουσ vocat. Philostratus pag. 589, ἐπὶ τε οὖν σπουδαῖσι περὶ τὰς ἐγκυκλίους, δίας ἄρχουσιν δὲ αὐταὶ τὸ ἐπίπαν, φανέντος ἂν &c. SOLAN.

ead. l. 15. Τὰ ἔννομα) Τὰ ἔννομα sunt cantica concinna, quae ad modum capiuntur. Contra ἄτομα. Νόμος enim, quando de re musica sermo est, modum denotat. Vertit interpres, legibus consentanea. L. Bos. Recte Bos νόμον modum musicum significare ait. Vid. Thucyd. V, 70 f. ubi tamen ambiguum, ὑπὸ αὐλητῶν πολλῶν νόμῳ ἐγκαθεστῶτον, sitne construendum, ex lege interpositorum tibicinum; an νόμῳ αὐλητῶν coniungendum, ut significetur modus Musicorum, i. e. dimensio temporis, quam Musici observare solent. Conf. Plutarchi libellum postremum de Musica, & vocabula ad artem illam pertinentia singulis versibus invenies. REITZ.

ead. l. 17. Ἐναγώνια) Certatum esse inter choros apud veteres illos Graecos, satis notum est. SOLAN. Conf. infra § 26, § 32, § 78. Et Demon. § 65. Quae loca monente Solano contuli, & idem verbum in iis occurrere cognovi. REITZ.

Pag. 122. l. 7. Αὐδή τις) Hac voce eo sensu saepius utitur c. 26, 32, 79, & Δήμων. c. 65. SOLAN.

ead. l. 8. Μόνου) Sic optime M. & Fl. Reliquae edd. μένου. SOLAN. Conf. Kust. ad Aristoph. Pl. 33. REITZ.

ead. l. 9. Ὀδυσσεά) Vid. Hom. Odyss. Γ, 91. SOLAN.

ead. l. 14. Ὀλος) W. non ut in reliquis ὅλος. SOLAN. Etsi vulgatum ὅλος quoque bene se habet, tamen hoc Solano dedit ex Cod. W. ὅλος danti, quia exigui est momenti, & quia posterius illud tamen aliquanto est elegantius. REITZ.

ead. l. 15. Παπαί, Κράτων, ὡς κάρχαρόν τινα ἔλυσας ἐφ' ἡμέας τὸν αὐτοῦ κύνα) Vertunt: Papae, Craton, quam asperum canem

sum in nos solvisti, nescio quam Latine. *Asper dens* apud Phaedrum est acutus: sic apud Tac. *asperare arma*, pro famiare. Melius sane verteretur, *quam canem mordacem*. Lucianus in priore de iis, qui mercede sunt conducti: οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν καρχάρων, *novi quendam ex mordacibus illis rhetoribus*. GRAEV. *ibid.* Κάρχαρον) Qualis Appii canina *facundia*, de qua D. Hieronym. BOURD. Vid. supra de Merc. cond. c. 35, ubi ῥήτορα τῶν καρχάρων. Et Quom. Hist. c. 43, τὴν μὲν σφοδρὰν καὶ καρχαρον. Rursus bis Accusat. c. 33, ὑλακτικὴν — καὶ καρχαρον. Et videbis, quantum aberrarint, qui supra in Merced. cond. nomen proprium inde fecerant. REITZ. Ad v. ὡς κάρχαρον Mf. Reg. 3011 hoc exhibet Scholion: Τοῦτο πρὸς Κυνηκὸν φιλόσοφον διατίθεται, διὰ τὸ ἐλεγκτικὴν (ὑλακτικὴν coni. B. de Ball.) εἶναι.

Pag. 123. l. 4. Τοῦπιτήμιον) Conf. supra de Merc. cond. c. 4, & loca parallela ibi ab Solano allata. REITZ.

ead. l. 10. Σοὶ ἔπαν.) W. solus optime. SOLAN. Nolui omittere illud σοι, quod etsi W. solus suppeditat, tamen apprime hic appositum esse, nemo negaverit: eleganter enim sic interponi pronom. σοι, μοι & similia, nisi satis notum crederem, exemplis bene multis probarem. Sic Demosth. eleganti pleonasmō, pro Cresiph. p. 444 E. λάβε μοι τὸ ψήφισμα τῶν Ὀρεωτῶν. Noster in Abdic. c. 31 pr. τοιαυτὰ σοὶ ὦ πάτερ — πῶπον δέ. Verum & μοι, quasi πλεονάζον, interdum valere παρ' ἐμοῦ, recte docet Bergl. ad Alciph. I, Ep. 26, pag. 107. Sed rursus magis παράλλων apud Nostrium satis saepe supra, ut in Nigrin. § 5, οὕτω σοὶ καὶ αὐτὸς ἔνθους — περιέρχομαι. Ac Dial. Marin. II, 2, τυφλὸς εἰμὶ σοι, ὦ Πόσειδον. Vid. & c. seq. f. & c. qualia plura collegit Iens. in Lectt. Luc. p. 61, 62. Ubi merito miratur, doctissimum Fabrum hoc fugisse. Vid. Iensii not. ad Timonis § 52. Intordum autem non pleonasmus, sed emphasis in eo est, ut hic. Vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. p. 353. REITZ.

ead. l. 12. Τερψάμενος) Hom. Odyss. M, 188. SOLAN. Verba ex ipso Sirenum cantu Od. M, 188, quorum interpretationem posuimus ex Cic. de fin. 5, 18. GESN. Quia versus Homericus incipit Ἄλλ' ὅγῃς τερψ. in edd. vero Luc. Τερψάμενος initium versus mentiebatur; id sic mutavi, ut vides. REITZ.

ead. l. 16. Οὕτως αἰσχυρὰ) Persuasi antiqui, *saltationem* umbram esse luxuriae. Patet apud Cicer. pro Mur. Horat. Sat. 1, lib. 2. Artemid. lib. 1. BOURD.

Pag. 124. l. 4. Εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγέννη

σαι) Interpretes, *si enim vidisti, par nobis hac in re evasisti*, inepte, & sine sententia. Vertendum, *siquidem vidisses, paria nobiscum fecisses*. Mox sequente pag. de histrione, *εις οὐδ' ἐν δ' ἐν κατακλωμένῳ*, est, *indecore se frangenti*, non, ut vertunt, *in nullo usum fracto*. Paulo post *μὴ ὤραισιν ἄρα ἰκοίμην*, est *male peream*, ut supra notavi: interpretes invenuste, *punquam ego venustatem consequar*. Nam quamvis *venustas* interdum *felicitatem* significet, tamen hoc in interprete non ferendum. GRAEV. Puto hic dilemmate uti Lucianum. Aut vidisti, aut non vidisti spectacula. Si illud, non est, quod nobis obicias, idem enim fecisti; si hoc, parum idoneus es iudex. GESN.

ead. l. 8. Ἐν βαβεί τούτῳ πάγωνι) Sic supra in Revivisc. c. 41. Et Pisc. 12. De Merc. 25 ac 33. Adde & Zeux. c. 8. REITZ.

ead. l. 12. Ὀλεθρίῳ) Iterum pro ὀλεθρίῳ. Conf. supr. Alex. c. 11. REITZ. At ὀλεθρίῳ Mf. Reg. 3011.

ead. l. 15. Καὶ ὅσον πείρας ἐνεκα) Thucyd. VIII, 92, ἀπὸ addit, dicens, ὅσον ἀπὸ βοῆς ἐνεκα. Quod Duker. ex Xenoph. quoque firmat, contra Stephan. Sed & ἀπὸ abesse alibi fatetur, hoc Luciani loco adducto. REITZ.

Pag. 125. l. 3. Μὴ ὤραισιν ἄρα ἰκοίμην) An sic? *μὴ ὤραισιν ἀρέσκοιμι*. Τὸ ἀρέσκοιμην n. pl. locus videtur e poeta quopiam iūmtus. GUYET. Vide supra ad Θ. Δ. VI. SOLAN. (Adde rursus infra Dial. Meretr. X med.) Non omnia intelligo, quae Guyet. tradit; nec quidquam est mutandum: est enim imprecandi & iurandi formula. De qua vid. Scholiast. nostrum, cui etiam addo verba Scholiast. ad Aristoph. Lysistr. 1036. Μὴ ὤραισιν ἰκοισθε, ait, Εἰδὸς τι κατάρas ἀρχαίῳs ταῦτα γενέσθαι φαίνεται, ὃ καὶ πολλάκις ὁ Λουκιανὸς ἐχρήσατο· ὡς ἐν τῷ Ἦρας καὶ Διδὸς διαλόγῳ — καὶ πάλιν ἐν τῷ περὶ ὀρχήσεως· μὴ ὤραισιν ἰκοίμην, εἴτι τοιοῦτον ἀνασχοίμην· καὶ αὖθις ἐν τοῖς μὴ ὤραισιν ἰκοίτο ὁ λῆρος ἐκεῖνος· at in ipso Aristoph. legitur, Ἀλλὰ μὴ ὤρας ἰκοισθ', quod tamen vitiose sic scriptum in nonnullis Codd. ait Scholiast. Verum id nunc non inquiri. Patet saltem, apud Lucian. vulgatam se recte habere, & ὤρας pro ὤραις, quod alter damnat, ab altero genuinum dici. Conf. supra Deor. Dial. VI, § 4, ubi Hemsterh. id convertit, *perissime pereat*; & conf. notas ipsius ac Solani. Plura hic addere temporis angustia prohibeor. REITZ.

ead. l. 5. Ὡς νῦν γε καὶ σὲ ἥδ' ἡ ἐλεῶ) Interpres, *ut me tui nunc miseret*. Sed non expressit illud ὥς νῦν γε, quod vertendum, *ut nunc se res habet*. Alias dicitur, τὸ νῦν ἔχον, ut ap. Max. Tyrium Dissert. 21. REITZ.

Pag. 126. l. 12. Ἄνευ κηροῦ παρακούειν τῶν φαύλων δυνάμενος) *Interpres, cum sine cera res malas audire possim.* Non exprefsit vim verbi παρακούειν, quod dicitur de eo, qui oscitanter audit, cum dicta alicuius non afficiunt, qui audit quasi non audiat; & huc facit, quod mox dicitur, λεγε, ὡς μὴ δὲ ἀκούοντός τινος. VITRING.

Pag. 127. l. 3. Χθές καὶ πρόην) Vide Paroemiogr. BOURD. Sic Long. Paft. III, p. 97, five p. 73 ed. Moll. qui in nott. plura huius proverbialis locutionis, qua tempus admodum nuper actum denotetur, affert. Veluti ex Synef. p. 15 D. idem profert frater cariff. in Belg. Graeciff. p. 537. REITZ.

ead. l. 7. Τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ) Conf. supr. Deor. Dial. II pr. Et Long. Paft. II, p. 35 ed. Moll. ubi Cupido ait: Οὗτοι παῖς ἐγώ, καὶ εἰ δοκῶ παῖς, ἀλλὰ τοῦ Κρόνου πρεσβύτερος. Sed video hunc iam adductum a Hemfterh. quem cum aliis comment. vid. ad l. c. Luciani. REITZ.

ead. l. 16. Κελῦσαι) Pro διδάξαι. Curetum autem saltatio armata. V. Clem. Alex. p. 10, 1. SOLAN.

Pag. 128. l. 4. Ἐν ὄπλοις) Si respexeris ad § 21, ubi ἐνόπλιος παιδεύειν, & ad Demon. § 38, credes ἐνόπλιος & hic recipiendum. Sed quia vulgata hic potest tolerari, nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 6. Πολεμικὸν) Hanc saltationem πύλιν vocat Callimach. Hym. εἰς Δία. BOURD.

ead. l. 10. Ὀμηρος) Vid. II. Π, 617. SOLAN.

Pag. 129. l. 3. Μηρίδην) Iliad. II. BOURD. Homer. loco modo indicato. SOLAN.

ead. l. 9. Τέχνην τὸ πρᾶγμα πεπ.) Conf. infra § 21, ubi τοῦτο ἔργον πεπονημένων eodem modo. REITZ.

Pag. 130. l. 1. Καρυατίζειν) De hac voce copiose ad Pausan. BOURD. V. Thef. Cr. Grut. I, 785. Ab oppido Laconiae Caryae vel Caryum dicto, in quo lucus Dianae facer. In eo eius Deae festa cum cantu solemnī chorus virginum celebrabat, contententibus inter se citharoedis. Polemon. II: *Exestides citharoedus Pythia vicat. Vicat & Caryorum certamen in Lacedaemonia.* Unde Statius: *Plaudentique habiles Caryae resonare Dianae.* Quamquam ibi in vulgatis legitur *Curia*. Denique meminit & Diomedes Grammaticus. Atque haec ex Thefaur. l. c. SOLAN. Virgines Lacedaemonias in honorem Dianae Caryatidos saltare solitas, Pausanias auctor est Lacon. p. 178, 40: Τὸ γὰρ χωρίον Ἀρτέμιδος καὶ Νυμφῶν ἐστίν αἱ Κάρυαι. Καὶ ἀγαλμα ἔστηκεν Ἀρτέμιδος ἐν ὑπαίθρῳ Καρυάτιδος, χοροὺς δὲ ἑρταῦθα αἱ Λακεδαιμονίων παρθέναι κατὰ ἔτος ἑστᾶσι, καὶ ἐπι-

χώριος αὐταῖς καθέσθην ὄρχησις. Huc pertinent Καρυάτιδες ὄρχούμεναι in sigillo Clearchi apud Plutarchum Artaxer. pag. 1864 extr. H. Steph. Meminit etiam Diomedes lib. 3, p. 489 extr. Purfich. Quo auctore Lucianus ad totam gentem transfu-
lerit, nondum inveneram. GESN.

ead. l. 4. Καὶ ῥυθμὸν) De rhythmo hoc, quem ad modum Musices in progrediendo ad proelium observabant Lacedaemonii, vid. Thucyd. V, 70, p. 360, ibique Duker. (quem videndum commonuerat Hemst. in marg.) no. 17. Sic enim per errorem typoterh. numerus est expressus, pro versu 84. Exempla autem alia similia profert vir clar. L. C. REITZ.

ead. l. 6. Πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς) Idem Hemsterh. indicat, consuli posse Davif. ad Cic. Tusc. D. p. 139, i. e. L. 2, c. 15; quod faciens video, & hunc ex Stob. Athen. Gell. Plut. & hoc Luciani loco probare, Lacedaemoniis usitatum fuisse, fistulas in proelio pro tubis adhibere. REITZ.

ibid. Ἐνδιδῶσιν) Fere suspicor, Solanum quaesisse varietatem, propter usum rariorem huius phraseos; quia ἐνδιδῶσιν alibi plerumque est *retrocedere*. Sed recte se habet de sono musico, & respondet nostro *een Toon aangeven*. Sic Long. Past. IV pr. (ed. Moll. p. 106.) Ἐκαβίζετο δ' ἐκαὶ αὐτὸς (ὁ Παν) συρίζων ἐπὶ πέτρας ὁμοίως ἐνδιδόντι κοινὸν μέλος καὶ τοῖς πατοῦσι, καὶ ταῖς χορευούσαις. Quod optime Moll. convertit, *similis impertienti cantum*: licet alibi non semel hallucinetur. REITZ.

ead. l. 7. Αὐτοῖς) Αὐτῆς L. & Fl. Sed praestat αὐτοῖς, quod M. & P. etiam tuentur. SOLAN.

ead. l. 8. [Καὶ τοὺς ἐφύβους]) Parenthesin hanc Scholium esse puto, quod in textum irrepsit. SOLAN.

ibid. Δ' αὖν νῦν ἔτι) Has duas posteriores voces habet W. solus. SOLAN. Cum W. facit Mf. Reg. 2954.

ead. l. 9. Ὅταν γὰρ ἀπροχειρισμένοι) Vertunt, Erasmus; ubi enim iam summis colluati sunt digitis, Benedictus, cum etiam summis digitis colluati defuissent. Annotavit pater, ἀπροχειρίζειν, τὸ πυκτεύειν καὶ παγκρατιάζειν ἀνευ συμπλοκῆς. Quae vera sunt; & vanae interpretationes. GRON.

ead. l. 10. Πάσαντες καὶ) Inter duas hasce voces in impressis erat ἀλλήλους, quod nos duce W. delevimus. SOLAN.

Pag. 131. l. 1. Συγκωμάζουσιν) Hic pariter & paulo post ad συγκωμάζειν & κωμάζειν interpretationem addit; hic rectius, apertius deinde. Nempe videtur inprimis Dorum fuisse, quibus accensentur Lacedaemonii, verbo κωμάζειν uti de saltatione hilari. Sic certe Pindarus Ol. Θ, 6, itemque Isthm. A, 16;

Sic Hesiodus Scut. Her. 281: Ἐνθεν δ' αὐτὸν ἑτέρωθεν νέοι κόμα-
ζον ὑπ' αὐλοῦ, τοίγε μὲν αὐτὸν παίζοντες ὑπ' ὀρχηθμῶν καὶ ἀοιδῇ
κ. τ. λ. Hinc apud Hesychium κομαδεῖν ὀρχεῖσθαι, & κῶμος,
αἶδος ὀρχήσεως. GESN.

ead. l. 4. Κομάξατε) Ita optime Fl. pro eo, quod in reliquis
est κομάσατε. Sic enim Dores efferre solebant. Vox apud Pin-
darum frequens. Vide Nem. II sub finem, & Ol. XI, Pyth.
IX. SOLAN.

ead. l. 7. Παρ' ἑτα) Quid hoc sit, discis ex Καταπλ. c. 4, &
v. Thucyd. V, 82 A. Credo tamen, aliud hic significari, alter-
nis scilicet pueros, puellasque positas. SOLAN.

ead. l. 11. Τὸν ὄρμον) An idem sit cum Homericā saltatione
Il. XVIII, dubitat Meurfius. Apuleius solus nominat, Miles.
X. Hormum canebat bellicosum. SOLAN. Ratio appellationis
ea videtur, quod ὄρμος, in quantum monile est, habet bacas,
uniones, gemmas, diversas, ordine tamen certo alternoque
eadem linea sibi iunctas. Germani etiam eadem fere ratione
nomine eodem, *Reihe*, & lineam margaritarum & chorum
saltantium appellant. GESN.

ead. l. 12. Ἀνδρεία) Etsi ἀνδρεία, pro fortitudine hodie vulgo
usitatus est, quam ἀνδρία, hoc tamen praetuli, memor admo-
nitionis H. Stephani, cuius verba in Thes. T. I, p. 439, sunt:
Invenitur autem scriptum modo ἀνδρεία, modo ἀνδρία, quae scri-
pturae varietas in aliis etiam nonnullis nominibus reperitur. Suidam
tamen sequendo videtur potius scribendum ἀνδρία, ut differat ab ἀν-
δρεία adiectivo, veluti cum dicitur ἀνδρεία ψυχῇ. Ac sane in emen-
datis Codicibus passim occurrit scriptum ἀνδρία. REITZ.

ibid. καὶ αἱ γυμνοποδία δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὀρχησι) Erant &
illis Gymnopodiae, genus saltationis. Sic interpretes. Sed legendum
καὶ αἱ γυμνοπαῖδια δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὀρχησι, & erant Gymno-
paediae genus saltationis. Erat autem saltatio nudorum puero-
rum, cuius meminit Athenaeus, Hesychius, Pausanias. Plu-
tarchus in Apophthegmatis Agefilai εἰς δὲ παῖδα, inquit, ὄντα
αὐτὸν γυμνοπαῖδια ἀγομένης ὁ χοροποῖς ἐστῆσεν εἰς ἀσημον
τόπον. Agefilam adhuc puerum, cum Laconica saltatio perageretur,
in qua pueri nudabantur, chori praefectus constituit in parum hone-
sto loco. Vide Ios. Scaligerum ad Eusebii Chronicon ad num.
MCCCCXLVII, ubi ostendit, Hieronymum quoque legisse
γυμνοπαῖδια, & vertisse nudipedalia. De Caryatide vero, seu sal-
tatione alia Lacedaemoniorum, ut & de ὄρμῳ vide Meursii La-
con. lib. 11, c. 12. GRAEV. γυμνοπαῖδια) Vide Meursium in
Orch. qui emendare primus iussit. Festum erat apud Lacedae-
Lucian. Vol. V. Ff

monios celeberrimum, & in eo saltatio. Nudi saltabant chorī duo, puerorum unus, virorum alter. Athen. 678 B. Meminere Plut. apophth. Lac. & in Agesil. Thucyd. etiam l. V, 82. Adde etiam Plut. de Musica: *τούτων γὰρ εἰσπηγασμένων τὰ περὶ τὰς γυμνοπαιδίας τὰς ἐν Λακεδαιμονίᾳ*. In omnibus editis & ipso M. legitur in hoc Luciani loco *γυμνοποδία*, uti & apud Suidam, mendose. SOLAN. Nimis saepe occurrit apud optimos scriptores *γυμνοπαιδία*, *γυμνοπαιδία*, *γυμνοπαιδίας*, *γυμνοπαιδική ὄρχησις*, ut non probemus emendationem Meursianam, quo duce Kusterus apud Suidam etiam *γυμνοποδία*, *γυμνοπαιδίας* substituit. *γυμνοπαιδίας* sunt apud Herodotum 6, 67: Festum & statum diem fuisse, apparet ex Thucyd. V, 82. De ipsa ratione certaminis aliquid discere licet ex loco Xenophontis Hellen. L. 6, p. 597 C. Paris: *γυμνοπαιδῶν τε οὐσῶν* (ἑ. οὐση) *τῆς τελευταίας, καὶ τοῦ ἀνδραλοῦ χοροῦ ἐνδον ὄντος κ. τ. λ.* designat ita tempus allati Spartam nuntii de clade Leuclrica. Idem narrat Plut. Agesil. p. 1118 H. Steph. 8, qui etiam caelibes *γυμνοπαιδίας* spectaculo exclusos refert Lycurgo p. 88. Add. Apophth. p. 368 inter dicta Agesilai, it. de Musica p. 2078. Athenaeus L. 14, p. 630 E. *ἡ γυμνοπαιδική*, inquit, *παρεμφερής ἐστι τῇ τραγικῇ ὄρχήσει*. Et p. 631 B. de eadem, ut etymon indicare velle videatur, *γυμνοὶ γὰρ ὀρχοῦνται οἱ παῖδες πάντες κ. τ. λ.* sunt enim plusscula. Nec aliter est apud Pausan. Lacōn. pag. 99, 5. Haec me movent, ut *γυμνοπαιδίας* hic legendas arbitrer, licet non ignorem, pro *γυμνοποδία* posse forte colorem quaeri ex illa ratione, quā *φαινομενίδας* ludibrii causa appellabant Lacenas virgines, de quo Plutarch. in comparatione Lycurgi & Solonis p. 140; quo in libro p. 97 est etiam praeclarus locus de militari illa & forti Lacedaemoniorum rhythmica. GESN.

ead. l. 13. Ὅμοιος) Graev. in nota *ὅμοιος* legit, nescio num dedira opera, an casu: sed mutatione nihil opus, ut ex versione satis apparet. REITZ.

ibid. Ὀμπρος) Vid. Il. Σ, 590. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀσπίδι) *Ἀσπίς* Homeri non est peculiaris aliquis liber hoc titulo inscriptus; sed pars Il. Σ, in qua describitur clypeus, quem Achilli Vulcanus fabricabat. VORST.

ead. l. 16. Κυβισστηπας) Vid. Homer. Il. Σ, 604. Sic W. & ipse Homerus recte. SOLAN.

Pag. 132. l. 1. Αὐτῇ) W. solus. SOLAN.

ead. l. 2. Κούροι δ' ὀρχησθῆρας ἐδίδυνον) Homer. Iliad. XVIII, ubi est *ἐδίδυνον*. MARCII.

ibid. Ἐδίνεον) Locus est in cylpeo Achillis II. Σ, ubi ἔδινεον. Unde error Luciani scribentis: omnes enim Codd. habent ἔδινεον. BOURD. Vid. Hom. II. Σ, 494. Ap. Homerum, unde haec laudantur, ἔδινεον scribitur. At hic & in omnibus nostris libris, & M. etiam ἔδινεον, ut Od. Δ, 19. Sed mutavimus. SOLAN.

ead. l. 7. Τὰς μαρμαρυγὰς) Πηδήματα, συνεχεῖς τῶν ποδῶν κινήσεις. Pollux, Hesych. BOURD. Hom. Od. Θ, 265. SOLAN.

ead. l. 13. Εἰλατίωνι τὰν εἰκόνα) Singulari numero habet W. Cod. optime, quod in reliquis τὰς εἰκόνας. SOLAN.

Pag. 133. l. 2. Σὺν ῥυθμῷ — μυεῖσθαι) Huc refert Eschenbachius in Epig. p. 38, quod μέλος ἔρχηθαι τοῖσι scripsisse dicitur Pindarus ab auctore vitae illius hexametro versu scriptae, h. e. carmen, quod caneretur inter illam mysticam saltationem: cum enim solio imponderetur iniriandus, qui δρονισμὸς est, reliqui mystae circa ipsum choreas agebant &c. GESN.

ead. l. 3. Ὀργια σιωπᾶν) Hac de re alibi. Attigi ad Petron. BOURD.

ead. l. 4. Ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί) Sed illud omnes audiunt, eos a vulgo desaltasse dici, qui mysteria prodiderunt. Sic vertitur. Sed ἐξορχεῖσθαι retinendum erat in versione. Non infrequenter autem hac voce utuntur Graeci pro secreta prodere, arcana efferre. Utitur etiam Lucianus in Piscatore, & Amoribus. Heliodor. VI, ἀλλ' ἦδη καὶ ἐπὶ μάρτυσι τοῦτοισ τὰς τῶν καίμινων ἐξορχῆ τῶν τῶν, ac testibus his enuntias mortuorum fortunas. Auctor Hierarchiae Ecclesiasticae, qui dicitur Dionysius Areopagita: ἀλλ' ὅρα ὅπως οὐκ ἐξορχήσῃ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ἀμέθεκτα μὲν αὐτὰ καὶ ἄχραντα τοῖς ἀτελέστοις διατηρῶν. Cave, ne sancta sanctorum prodas, a plebeis e. i. intacta & impolluta conservanda. Vide & Suidam in Διαγύρας. Mox obscure & imperite haec verba Latine sunt translata: παιδῶν χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῇ καὶ κιθάρᾳ οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπάρχοντο δὲ ἀριστοί, προκρίβντες ἐξ αὐτῶν. Puerorum chori cum tibia citharaque ingressi tripudiabant, quibus canentibus optimi quique saltationem accommodabant, ex eorum numero delecti. Quid est saltationem accommodare? Interpretare: Puerorum enim chori in unum coacti, sub tibia & cithara, hi quidem saltabant, illi vero subsultabant, qui quod aliis praestarent, ex eis delecti erant. Est autem subsultabant, puerorum saltantium gestus & ipsi imitabantur, quod verus poeta dixit redamtruare de Saliis, ut praeful amtruas, sic populus redamtruas. Et usus est Plutarchus in Numa voce ὑπορχεῖσθαι de Saliis redamtruantibus. GRAEV.

ead. l. 5. Ἐξορχεῖσθαι) Profani καὶ ἀμύητοι ab omnibus sacris arcebantur, nec licebat, si temerarii in caerimonias irrupissent, ea, quae viderant, vulgare: haec appellabant ἐξορχεῖσθαι, qua de re dicendum alibi. BOURD. Verissimus hic vocis sensus. Vide & Ἀναβ. c. 33. Hic repugnant exempla a Suida in ἐξορχησάμενυ allata. Unde mirari subit, a doctissimo editore non reprehensum Suidam ob interpretationem, ab ea, quam vidit, adeo abhorrentem. Locus autem, quem primum Suidas exhibet ex Synesio, petendus est in Herculiano, teste Constantini Lexico: neque enim liber ipse ad manum est, aut sit sit, evolvere alia agenti vacet. Utuntur etiam Heliod. VI, Plut. 1592 f. & Tatianus p. 95. Aliter tamen enarrat vir sane doctissimus ad Tacit. An. XI, 21, Savilium secutus ad Chrysosth. in Psalm. Inde autem factum est, ut *mysteria evulgare* significarit, quia qui saltationes mysteriorum coram nondum iniunctis imitando repraesentarent, foras eliminarent, non minimam mysteriorum partem, quae, quantum coniecere est, in istiusmodi rebus scenicis sita erant. Vide Alexandri impostoris initia a Nostro descripta c. 38, 39 & 40. Fabulam quasi metam agi existimes, in qua spectatores ipsi chorus sunt, quibus adeo & canendum & salrandum pro virili erat. Unde etiam factum, ut inter saltandum data opera semur eius nudatum sit, c. 40. SOLAN. Vulgo huc referebatur inscriptio orationis Aristidis κατὰ τῶν ἐξορχουμένων, quem convertit Canterus, contra proditores mysteriorum, modeste sed solide refutatus a Normanno p. 589 seqq. Iebb. ubi varium huius verbi usum declarat. GESN. Recte Solanus cum Luciano ait, ἐξορχεῖσθαι significare *mysteria evulgare*. Vid. Alciph. III, ep. 72 pr. τὰ τῆς θεοῦ ἐν Ἐλευσίνι μυστήρια ἐξορχησάμενοι, τὸν περὶ ψυχῆς ἀγῶνα ὑπέμειναν. Quod Bergl. vertit: qui Deae Eleusinae mysteria profanarunt, capitale iudicium sustinuerunt, (substituerunt editum, errore typographico, credo.) REITZ.

ead. l. 6. Δῆλω) Initium facit probandi, nulla olim sacra facta ἀνευ ὀρχήσεως. Qua de re ipse in Elench. Clem. Alex. Protrept. & Stromat. 1. Dionys. Areopag. Ecclesiast. Hierar. c. 1. Laudat hunc locum Casaub. c. 6, lib. 14, Anim. ad Athen. BOURD.

ead. l. 8. Ὑπ') W. Sic Thucyd. V, 70, ὑπὸ αὐλατῶν. Adde Nostrium c. 72, ὑπ' αὐλοῖς &c. In aliis prave legitur ἐν. SOLAN. Etsi ἐν αὐλῷ defendi potest, ὑπὸ tamen hic longe elegantius, & huic actioni quam maxime appositum. Conf. Herodian. V, c. 3, § 16, ἱερουργοῦντα δὲ τοῦτον, περὶ δὲ τοῖς βομοῖς χροεύοντα

ἑομῇ βαρβάρων, ὑπὸ τε αὐλοῖς καὶ σύργῃσι &c. Iterum ibid. c. 5, 9, προίει τε ὑπὸ αὐλοῖς καὶ τυμπάνοις, τῷ Θεῷ δὴθεν ὀργιάζων. Noster infra hac Dissert. § 72, ὑπ' αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις. Item supra § 2, ὑπὸ κρούμασι καὶ τερατίσμασι ac Deor. Dial. 2, § 2, ὑπ' αὐλῶ καὶ τυμπάνοις, quod ibi quoque cum pluribus aliis testimoniis adduxit H. Vitranga, quem, qui plura desiderat, ibi videat. Addat etiam Duker. ad Thucyd. V, 70 f. rursus tria quatuorve alia testimonia adducentem. REITZ.

ibid. Ὑπορχοῦντο) Ὑπορχεῖσθαι non esse *subsaltare*, vel *saltationem aliis accommodare*, sed *cantum accommodare saltantibus*, vult Spanhem. ad Callim. p. 514, ubi hunc ipsum locum tractat. Malui tamen convertere ita, ut appareat, doctores esse illos ὑπορχομένους ac magistros saltandi, quos sequantur reliqui. Nimis apertus est locus Athenaei lib. 14, pag. 628 E. Συνέταττο οἱ ποιεῖται τὰς ὀρχήσεις, καὶ ἐχρῶντο τοῖς σχήμασι σημείοις μόνον τῶν ἀδομένων — ὅθεν καὶ ὑπορχήματα τοιαῦτα ἠγόρευον. Add. Plutarchi locus, & ipse indicatus a Spanhemio, de Musica p. 2078 H. Stroph. 8. Habet ὑπὸ in hac compositione eam vim, quam in ὑπόδειγμα, ὑπογραμμὸς, ὑποτύπωσις, & similibus. Etiam infra § 66, ὑπορχεῖσθαι dici, qui exemplum praeit saltando reliquis, apparet. Sic ὑπαυλαί, qui tibia modos praeit. GESN.

ead. l. 10. Ὑπορχήματα) V. Meurf. Orch. SOLAN. Ὑπορχήμα δὲ τὸ μετ' ὀρχήσεως ἀδομένον μέλος ἐλέγχετο, καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ τὴν ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετὰ πολλάκις ἐλάμβανον. Phot. in excerptis Procli. VORST.

ead. l. 11. Ἡ λύρα) Λυρική. GUYET. A Luciani manu hanc vocem esse non credo: sed quid pro ea scripserit, certo definire non possum. SOLAN.

ead. l. 16. Τὸν ἥλιον) De Indis dicitur, ὀρχήσεις τὸν ἥλιον ἀσπάζονται, σχηματίζοντες ἑαυτοὺς σιωπῇ. Hoc est, ut puto, saltatione salutatis Solem, tacite sese sublevantes, sive sensum proficientes. Σχῆμα enim vel σχηματισμὸς erat saltationis genus, quo quis nunc proficiebat, nunc stabat, uti ab aliis est notatum. Unde verbum σχηματίζειν, quod & apud Comicum in Pace pag. 645, ubi Trygaeus choro tripudianti, Μηδαμῶς, inquit, πρὸς τῶν Θεῶν, πρᾶγμα κάλλιστον διαφθείρετε διὰ τὰ σχήματα. Respondet chorus: Ἄλλ' ἐγὼ γ' οὐ σχηματίζω βουλομένη, ἀλλ' ὑφ' ἡδονῆς σὺν ἐμοῦ κινῶντος, αὐτὸ τὰ σπέλη χορεύειν. L. BOS.

Pag. 134. l. 1. Μιμούμενοι) Iulianus Imper. hymno Solis. BOURD.

Pag. 135. l. 1. Καὶ δένδρου δόνημα) Et arboris quassum ventis
 interpres: mallem arboris motus, cum ventis agitur. GRAEV.

ead. l. 13. Βιθυνὸς δὲ μῦθος) Ex Latina hac versione, Neque
 (Bithynia fabula) multum ab instituto Italarum abhorret, quae per-
 hibet Priapum bellatorem Deum, unum opinor ex Titanibus aut Da-
 dtylis Idaeis, opus illud factum, ad rerum militarium institutionem,
 Martem a Iunone acceptum adhuc puerum &c. nemo assequetur
 sententiam Graecorum, οἱ τὸν Πρίαπον δαίμονα πολεμιστὴν,
 τῶν Τιτάνων οἶμαι ἓνα, ὃ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, τοῦτα ἔργον πε-
 ποιημένον, τὸ ἐνόπλια παιδεύειν, παραλαβόντα παρὰ τῆς Ἥρας
 τὸν Ἄρη, & quae sequuntur. Diversus enim plane illorum est
 sensus. Interpretes ignorarunt, τὸ ἔργον παιδεύειν dici in agen-
 di forma, pro *artem facere*, seu *exercere*, cum tamen Lucianus in
 eodem hoc libello superius dixerit, τέχνην τὸ πρᾶγμα πε-
 ποιημένον. Apud Galenum, περὶ τῆς τῶν μυῶν κινήσεως, Διὰ
 τοὺς ἔργον πεποιμένους ἰατροὺς, per medicos facientes medicinam.
 Plutarchus in Demetrio: Ἀτταλὰς δὲ ὁ φιλομήτωρ ἐκῆπεν
 τὰς φαρμακώδεις βοτάνας &c. ἑποὺς τε καὶ καρπὸν αὐτῶν ἔργον
 πεποιημένον εἶδέναι καὶ κομίζεσθαι καθ' ὅραν Attalus Philome-
 tor herbas venenatas serebat &c. & semina & fructus eorum elabora-
 bat videre & cognoscere suo tempore. Suidas in voce τέχνη. Τέχνην
 ποιοῦνται, ἀντὶ τοῦ εἰς ἔργον καὶ τέχνην αὐτῷ προκχωρῆσαι.
 Plura facile colligas exempla. Sic igitur transferenda ista Lu-
 ciani sunt: Quae Priapum, Deum bellicosum, unum opinor ex Ti-
 tanibus aut Idaeis Dactylis, hanc artem fecisse aiunt, ut in armis sal-
 utare alios doceret, & Martem adhuc puerum a Iunone matre acce-
 ptum. GRAEV.

ead. l. 15. Οἱ τὸν Πρίαπον) Deest verbum φασί, aut simi-
 le. V. autem Marm. Oxon. 28, 2. SOLAN. Verbum φασί, λή-
 γονσι, vel simile quoddam desiderari, apertum mihi videba-
 tur. GESN.

ibid. Πρίαπον) Priapus Deus bellicus. Βρίω, βριάω, βριαρὸς,
 βριαρεὺς, Βρίμω, ὀβριμος, Βριμὼ &c. Πρίω, πριάω, πριάμω, πρία-
 μος, i. e. βριαρὸς, ισχυρὸς, & sic porro. Item a πριάω, πριάπα,
 πρίαπος idem. GUYET.

ead. l. 16. Τῶν Ἰδαίων Δακτύλων) De his Pollux, & vir cla-
 rissimus Isaac. Casaub. c. 5, lib. 1, Animad. ad Athen. BOURD.
 Animadvertite fodes, quam lepide possint interpretari. Obso-
 poeus, unum ex Idaeis Dactylis illud opus factum, rebus militari-
 bus instituendum fuisse, quem Mars (agnosce alienissima & Grae-
 cis contraria) a Iunone offerente acceptum &c. Benedictus, unum
 ex Dactylis Idaeis, opus illud factum ad rerum militarium institutio-

*nam, Martem a Iunone acceptum adhuc puerum; ubi posteriora re-
ste mollit ac corrigit. Sed quis priorem partem intelligit? aut
illud opus factum? lege πεποιημένων, & verte, unum ex Idaeis
Dactylis, id opus exercentibus, nempe armatae saltationis ludum ac
meditationem. Adde, quae supra occurrunt ad p. 396. GRON.
(Gronov. allegat pag. suam 396. Sed c. 9 eiusd. Dial. de Salt.
eadem phrasī occurrīt, de qua agit. REITZ.) (De 'Ιδ. Δακτ.
vide Strab. X Geogr. Clem. Alex. Strom. I, p. 132. &c. Apoll.
Argon. I, 1129, eiusque-Schol. Vorst.) Adde Lyl. Gyrald.
Syntagm. I, & hist. Deor. qui omnia ferme veterum loca con-
gessit. SOLAN.*

ibid. Πεποιημένων I. e. ἡσκηότα, *exercentem*. GUYET. Πε-
ποιημένων) Sic ed. I. quae genuina scriptura est. Reliquae &
ipse M. πεποιημένων; vide c. 9; ut emendatione ulteriore non
indigere locum perspicias. Confer etiam mox παραβαλλόμε-
νος ἀνδράσι τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοις. SOLAN. Sive πε-
ποιημένων legens ad Priapum referas, sive π—ον, tamen acti-
ve accipiendum erit cum Guyeto, cuius exempla iam bis, ter,
dedimus. Hoc tamen exhibui, quod varietas casuum sic stikum
minus durum reddat; quem non solum tres illi accusativi ob-
scuriorem reddebant, sed suspensum tenebant lectorem, ef-
setne πεποιημένων masc. an neutr. Φασὶ autem excidisse cer-
tum habeo; nam οἱ non habet verbum, ad quod referatur. Iam
vero sic procedet: quae fabulae aiunt, Priapum bellatorem Deum,
unum, credo, Titanum vel Idaeorum Dactylorum, illud opus exer-
centium, (nimirum armatum saltare docere) assumptum ab Iunone
Martem — docuisse. Nam ἔργον ποιῆσαι τι significare idem,
quod Belgae dicunt, *zyn werk ergens van maken*, mihi non est
dubium. Et frustra Gronov. πεποιημ. corrigere, assentior I.
Elínero ad Hebr. XII, 27, licet exempla, quae affert, id non
adeo probent; sed sine dubio satis notum existimavit, quia Le-
xica vulgaria id eo significato afferunt. At sine auctorit. Sed
Plut. in Thes. affert frater optimus G. O. Reitz. in Belg. Gr.
pag. 475. Sic τέχνην ποιεῖτο τοῦτο, ex Steph. de ling. Gr. &
Gall. conv. pag. 109 adducit idem p. 509. Conf. Bud. Com-
ment. p. 146 fin. Et not. Graev. 13. REITZ.

Pag. 136. l. 1. Ἄρη) Quia utrumque bonum, unam Pl. re-
liquis omnibus hic praevalere nolui, eoque minus, quia & an-
te saepe Ἄρη edictum, ut Deor. Dial. VII, 1, & XV, 3 &c. Sic
Δημοσθένει & Δημοσθένει supra quoque iam vidimus. At po-
sterius tamen vel frequentius occurrere, videbimus infra ad
Encomp. Demosth. c. 2 & 9. REITZ.

ibid. Πέρα τοῦ μετρίου) De eodem Dial. Apoll. & Bacchi. BOURD. Πέρα τοῦ μετρίου recte edd. iam constanter, cum alibi facile παρὰ & πέρα confundant. Item περὶ, ut alibi diximus. Conf. not. Hemsterh. ad Nigr. § 30. REITZ.

ead. l. 6. Διονυσιακὰ) Copiose Long. ποιμεν. lib. 2. BOURD.

ibid. Βακχικὰ) V. Meurs. Orch. Platoni βακχία dicitur, de legg. VII. VORST.

ead. l. 8. Γενικώτατον) B. 2. γεν — prave. Sic iterum c. 34. Diogen. Laërt. 178 D. γενικώτατον δέ ἐστιν ὁ, γένος δὲ, γένος οὐκ ἔχει. SOLAN. Non recepi lectionem B. 2. quae generosas facit illas saltationes. Pristini interpretes celeberrimas verterant. Sed si γενικώτ. legas, possis intelligere eas, quae viros generosos decerent; vid. § 20, 24, & 83 f. REITZ.

ead. l. 9. Κόρδακος) Tres enumerat saltationum species, quarum inventores perhibentur Saryri, Κόρδακα, Σικωνίδα, καὶ Ἑμμελείαν. De prima Theod. Marcil. ad Horat. Ulpian. Demosthen. interpretes ad Olynth. 2, pag. 215, Hesych. Pollux. De secunda iidem Pollux & Hesych. De ultima, Plato, Interpretes Aristophan. ad nubes, & Hesych. apud quos rescribe Σικωνίς. BOURD. Quid sit K. Σ. E. vide Aristoph. Schol. ἐν Νεφ. p. 90, Hesych. & M. Etym. VORST. Comica saltatio & lascivior, & ab ebriis fere solis saltabatur. V. Demosthen. Ol. II, Theophr. in Eth. Char. περὶ ἀπονοίας. Meurs. Orch. SOLAN.

ibid. Σικωνίδος) Athen. I. Ab inventore sic dicta sicinnium. Reines. var. lect. 100. Inventorem huius Clemens Alex. praecceptorem liberorum Themistoclis facit, Παιδ. I, 7, pag. m. 15 C. SOLAN.

ibid. Ἑμμελείας) V. c. 26, & Plat. de legg. VII. Saltatio σιρηνικὰ, i. e. sine armis. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀφ' αὐτῶν) Nemo, quod quidem sciam, haec Satoryrum nomina prodidit. SOLAN.

ead. l. 17. Παιδείαν) Sic optime M. Fl. B. 2. non παιδίαν, ut in reliquis est. SOLAN. Παιδείαν) Ne mihi fraudi sit in variantt. notasse, Codd. M. & P. sic legere: nam ita Solanus in marg. Hag. ed. manifesto notaratur. At in Iunt. contra scripserat, M. cum Exc. Fl. & B. 2. ita habere. Sed P. Codicem cum P. ed. & reliquis παιδίαν. Sed quidnam verius sit, eius nota testatur. Ego mutato accentu παιδίαν video esse in P. eamque id vertisse, institutionem; sed ex sua scriptura pueritiam debuerat facere. At quia id sensum nullum fundebat, forsitan credidit παιδείαν institutionem legendum; quod non modo non improbo, sed vel in textum recipi passus essem, quia de-

lectatio & lusus, ut Bened. *παιδιὰν* legens vertit, fere bis idem, & *institutio* scopo Luciani apprime convenit, ut patet ex tota hac Differt. Vid. omnino c. 34 f. REITZ.

Pag. 137. l. 5. Ὑπνον καὶ φιλότητα) Hom. Iliad. N: Πάντων καὶ κῆρος ἐστὶ καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος Μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὄρχημοῖο. GRAEV. Hom. Il. N, 636. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀμύμονα) Vid. versus a Graevio adductos. Unde liquet, mox scribendum, uti facimus, ὄρχημος, pro vulgato ὄρχημος, quod omnes editiones inquinat. SOLAN.

ead. l. 9. Ὡδὴ γλυκ.) Respicit ad *μολπῆς τε γλυκερῆς* loci supra laudati. Legebatur autem ὄρχημος. SOLAN.

ibid. Ὀρχημος) Non dubitavi sic reddere Luciano: id enim probum esse, alterum spurium, quis non videt? Homer. Hymn. in Apoll. 149, — καὶ ὄρχημῳ καὶ αἰοιδῇ. Item Odyss. Ψ, 134. Et vel decies alibi. REITZ.

ead. l. 11. Ἄλλω) Iliad. N. BOURD. Vid. Homer. Il. N, 730 — 31. Et Odyss. A, 421. Item Σ, 303. SOLAN. Memoriae confusus Lucianus miscuisse videtur Barnesio ad Il. N, 731, duo carmina Homeri. Loco enim citato ita legitur: Ἄλλω δ' ὄρχηστὺν, ἐτέρω κίθαριν καὶ αἰοιδῇν. Sed Od. A, 421: Οἱ δ' εἰς ὄρχηστὺν τε καὶ ἱμερόεσσαν αἰοιδῇν. GESN.

ead. l. 12. Ὀρχηστὺν) Aliter haec in hodiernis Homeri Codicibus in hunc modum leguntur: Ἄλλω δ' ὄρχηστὺν, ἐτέρω κίθαριν καὶ αἰοιδῇν. Sed data opera, ni fallor, Lucianus, ut solet, alium huic versui ex aliis Homeri locis assuit. Reperitur autem in Od. duobus in locis, A, 421, & Σ, 303: Οἱ δ' εἰς ὄρχηστὺν τε καὶ ἱμερόεσσαν αἰοιδῇν Τροχάμενοι τέρποντο. Sed in priori loco pro ὄρχηστὺν, quod probum est, vitiose in meo legitur, ut & hic in omnibus ferme Luciani editis, ὄρχηστὴν quod nos sedulo emendavimus, ducibus M. P. L. & edd. S. & A. SOLAN. Ὀρχηστὺν scribendum, non ὄρχηστὴν, ex Homeri locis ab Solano commonstratis insipienti patebit. Ex posteriore autem loco duo illi versus desumpti sunt. At supra § 8 recte erat ὄρχηστὴν ex Hom. Il. Π, 617. REITZ.

Pag 138. l. 4. Περὶ κρήνην ἰοιδ.) Hesiod. in Theogon. Καὶ τε περὶ κρήνην ἰοιδεῖα πόσσ' ἀπαλοῖσι Ὀρχεῦνται, καὶ βοῶντων ἐρυσσενίος Κρονίωνος. BOURD. Eadem sententiarum diversitas in duobus Luciani interpretibus de hoc loco intelligenda est, quae ad ipsum poetam viros doctos vexavit. Nam cum Obolopoeus reddidisset circa fontem floribus obsitum, Benedictus postea mutavit in circum fontem ferrugineum. Sed nobis certe minime convenire videntur πόδες ἀπαλοὶ cum rebus ferrugineis.

mineis; nec cur colorem ferrumineum referret ista κρήνη, quia causa est, cum ripam eius credibile sit teneri ab omni genere floribus, unde colorem ducunt aquae, inter quas violae finguntur praecipuae. Itaque merito vel Oblopoëum probamus, vel propius ad Graecam vocem interpretamur *fontem violacei coloris*. Et vel Lexiphanes notat dicere, οὐπὼ οἱ λειμῶνες ἀνθοσμίαι ἦσαν, ὡς αὐτοποδῆτι βαδίζον. Vide, quae in hanc sententiam ad ipsum Hesiodum certissima annotavit doctissimus noster I. G. Graevius. GRON. Ex Hesiod. *Θεογ.* 3. SOLAN.

ibid. Ὀρχεῦνται. Sic edd. ferme omnes & Hesiodus ipse. Ed. P. nulla de causa mutavit in ὀρχοῦνται. Mutavit autem Lucianus secundum verbum ex ingenio. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑβρίζεις εἰς) Posset etiam sine praepositione dici: sed & praepositio addi solet, ut Herodian. IV, 5, 11, ὑβρίζοντα εἰς τοῦ ἐκείνα ἔργα. Aristophan. Nub. 1507, Τί γὰρ μαθὼν ὑβρίζετον γ' εἰς τοὺς θεοὺς. Ac non semel alibi. REITZ.

ead. l. 7. Σωκράτης) Oraculum ipsum habes Ἐρωτ. c. 48. Vid. etiam *Ῥητ.* 13. Quod vero de saltationis amore hic tradit Noster, confirmant Diog. Laërt. verba p. 41 B. ὅτι τε ὀρχεῖτο συνεχῆς, τῇ τοῦ σώματος εὐεξία λυσίτελειν ἠγούμενος τὴν τοιαύτην γυμνασίαν, ὡς καὶ Ἐπιοφῶν ἐν συμποσίῳ φησίν. Locus Xen. ad quem uterque respicit, exstat p. 511, & 5 ed. Steph. Meminit & Plut. de San. tu. SOLAN.

ead. l. 8. Τῷ Πυθίῳ) Oraculum Apollinis. Vid. Xenophon. *Συμπ.* 511. SOLAN. Apollo enim de illo dixisse ferebatur, Ἀνδρῶν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος, ut refert Noster infra *Aimor.* c. 48. REITZ.

ead. l. 13. Καὶ ἑμμελλέ γε) Sic supra. Quom. hist. c. 12, καὶ ἑμμελλέ γε οὕτως ἀγανακτήσειν. SOLAN.

ead. l. 16. Παρ' ὀταίρας — Ἀσπ.) Vide Platonem. SOLAN.

Pag. 139. l. 2. Τότῳ) Ex W. haec vox est, quae in impressis deerat ante τὴν τέχνην. SOLAN.

ead. l. 10. Τρίτης) Ita P. rectius, quam in reliquis τρίτη. SOLAN. Videtur legendum τρίτον, intell. εἶδος. Geminus huic locus Athenaei lib. 1, p. 20 E. ubi Bathyllus Italicam saltationem constituisse dicitur ἐκ τῆς κωμικῆς ἢ ἐκαλεῖτο κέρδαξ, καὶ τῆς τραγικῆς ἢ ἐκαλεῖτο ἑμμέλεια, καὶ τῆς σατυρικῆς ἢ ἐλέγετο σίκινις. Nimirum satyrica poësis, de qua hic sermo, ex Comoedia & Tragoedia mixta est, ut Cyclops Euripidea. GESN. Facile patet, a sequenti Σ praecedens fuisse absorptum; quod scribae distantis verba excipienti facilius accidere pot-

est: magis autem mirum, idem vitium in decem edd. iterari, cum oculorum iudicium vix effugere posse videatur. Sed forsán credidere. *ἔστι* denuo intelligendum: iam vero non amplius credent. Bene quidem se haberet *τρίτον*, quod Gesn. non visa nostra emendatione, coniecit: iam vero in hac acquiescet, scio. REITZ. Recte curatus locus, cui facile fuerit versionem accommodare, *tertía assumta Sicinnide*. GESN.

ead. l. 11. 'Εν ἀρχῇ) Conf. supra § 3. SOLAN.

ead. l. 13. Κυκλίους) At supra § 2 habuimus *αὐλητὰς κυκλίους*. Et quia utrumque bonum, neque hic varietatis quidquam invenio, variandae orationis causa utrumque adhibitum credamus. REITZ.

ibid. 'Εναγώνια) Varii erant musici agones. Vide Plut. 2077, 2, & Nostrium Ἀπαιδ. c. 8. SOLAN.

Pag. 140. l. 3. Φοβερόν δῶμα) Tragica persona. GUYET.

ead. l. 4. 'Ησκημένος) Vulgata haec lectio vix tolerabilis nonnullis videbitur, ac praeferent Pelteti scripturam *ἑσχηματισμένος*. At forsán Lucianus dederit *νύξημένος*. Sed nil mutabit, qui conferet supr. c. 13 pr. & Steph. Thes. REITZ.

ibid. Εμβόταις ὑψηλοῖς ἑποχούμενος) De huius loci interpretatione agit Cuperus, Consecrationis Homeri pag. 82, quem curiosus consulat. ALMELOV. Vertunt, *alis cothurnis ingrediens, larva caput obductum habens*. At hoc modo nequaquam exprimuntur posterioris membri verba: nam *πρόσωπον ἐπιτείμενος*, sign. *larva caput obductum habens*. Quid igitur illa, *ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατηνόμενος*; non frustra ea ab auctore sunt addita, sed significare voluit, larvam actoris Tragici fuisse extensam supra caput, sive maiorem & longiorem fuisse, quam pro modo capitis, ut statura grandior & longior videretur: quem in finem etiam altos erat indurus cothurnos. Verito igitur illa posteriora, *persona testus longiore, quam pro modo capitis*. L. BOS.

ead. l. 7. Προγαστρίδια) Conf. infra Z. Tr. c. 41. SOLAN.

ead. l. 10. 'Εαυτὸν ἀνακλῶν) Ad verbum, *refringens se & infringens*, interdum *circumcinciens*. Nempe verbum *κλᾶω* ad vocem relatum vim quandam sono naturali & voci adeo illatam notat. *Ἀνακλῶν ἑαυτὸν* est sursum vi quadam agere vocem, ut altior, quam fert natura, vox exeat: *κατακλῶν* contrarium est, nempe infra modum illum & tonum naturalem vocem deprimere: utraque ratio efficit *κακλασμένον fractum* aliquid, quia non pleno gutture vox funditur &c. *περιάδειν* autem ex compositionis ratione intelligo de circumducta in al-

rum & profundum eadem syllaba cantici. Quod *ιαμβοῖα* hic memorantur, meminisse oportet, qui Tragoedias non solent legere, iambicis senariis maiorem partem constare Tragoedias &c. GESN.

cad. l. 12. Καὶ μόνης τῆς φωνῆς ὑπείθωνος παρῆχον ἑαυτὸν) Interpres, *ac soli voci semet obnoxium praestans*. Quis intelliget? malim, *solius vocis discrimini se exponens*, ut soli voci servire debeat, & eius quasi rationem reddere, ut propter solam vocem aut laudetur, aut vituperetur. GRAEV. Cum proprie *reus* sit *ὑπείθωνος*, vel certe *ad rationem reddendam obligatus*, quod non cadit nisi in eum, qui actionis alicuius auctor est: hic mediam quandam significationem habet, & simpliciter *auctorem* notat. Tragico actori nihil neque ad laudem neque ad turpitudinem imputatur, praeter vocem, prout bene vel male pronuntiavit verba poetae. Solius iraque vocis auctor est. GESN.

Pag. 141. l. 2. Σολοικίαν) Dictum in Nigrino. Veteres Grammatici *σολοικίαν* interpretantur, quidquid sit perperam: *σολοικία τὸ ἀμαθές*. BOURD.

cad. l. 4. Μιμῆσθαι γυναῖκας) Conf. supra § 2. SOLAN.

cad. l. 7. Καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος τοῦ τερπνοῦ αὐτῇ γυνήμικον, οἷα Δάων, καὶ Τιβίων, καὶ Μαγέρων πρόσωπα) Haec ultima sic vertit bonus Obscopoeus: (*videlicet lampadum & tibicinarum & coquorum personas*) supine sane, immo ridicule: putavit scilicet legendum *δάδων*, vel ex *δάδων* per crasim posse fieri *δάων*, ut ex *καράτων*, *καράων*, sed sine exemplo. Tum quid foret *lampadum personas*? merae pugae & aegri somnia. Lege cum maiuscula *Δάων καὶ Τιβίων*. Servorum quippe sunt nomina, qui saepe in Comoediis inducuntur ab origine & patria sic dicti. Nam *Δάαι* Herodoto sunt quaedam gens in Persia pastorem vitam agens. *Τίβιοι* vero sunt Phryges. Nam teste Suida *Τίβια* erat *Φρυγία ὕλη*: Univerſa Phrygia Tibia dicebatur. Terentius a nomine *Δάας* suum *Davum* formavit. Sunt igitur Carica nomina fervorum, non Lampades aut tibicines, ut somniavit Obscopoeus. PALM. Palmerii notae subscripserat Solanus: Philostr. *Εἰκ. Αἰσων.* pag. 767 ed. Olear. de vulpe: *χρῆται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἰσωνος διαλέκῳ τῶν πλείστων ὑπόθεσιν, ὥσπερ ἡ κομφῖα τῷ Δάφ.* Quibus hac occasione addo, Olearium in notis Philostr. l. c. ex Strabon. VII, 304, docere, illam refutare eos, qui fervile nomen *Δανὶ* ἀπὸ τῶν *Δάων* deducunt, Scythico populo, & id a *Δάλοις* derivare, qui *Δάλοι* sint dicti antiquitus. REYRZ.

cad. l. 8. Αὐτῇ γυνήμικον) *Ἀπ' αὐτῆς γυνήμικον*; GUYET. Ne.

νόμικον W. recte, ut cap. 35. In impressis *νομήμικον*. SOLAN.
ibid. Οἷα Δάων καὶ Τιβίων) Recte castigavit Obsopoei ver-
 sionem eruditissimus ille Palmerius, quo doctiorem militem
 non vidit a renatis literis orbis eruditus. De Davis & Tibiis
 vide Strabonem lib. VII. Meminit Tibiorum Galenus statim
 initio primi Θεραπευτικῆς, καθάπερ Γέται, καὶ Τίβιοι, καὶ Φρύ-
 γες, καὶ Θράκες ἀργυρώνητοι. Philostratus in imaginibus, ὥσ-
 περ ἡ κωμῳδία τῷ Δάῳ & Lucianus in Mercede conductis,
 Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ. Interpres Aristophanis, εἰσίδε ἐν τῇ κωμῳ-
 δίᾳ οἰχέταις Πυρρίας, Ξανθίας, Τίβιος, Σωσίας, Δᾶος, Γέτας. Sy-
 nefius, ὁ Δεῖος Ἡρώδης καὶ Συραῶς εἰς Σωσίας τε καὶ Τιβίους
 ἀπέδoto. Inferius Lucianus in Gallo: Πόθεν γὰρ ὁ Τίβιος τάρε-
 κον αὐτῷ οὕτω μέγαν ὠφέληκεν ἐχθρῆς; Praestat etiam, ut sta-
 tim vertas οὐ κοχλῆς δὲ ὡς ἐκείνα, ἀλλὰ συμμεμυκῆς, πορ-
 hians ut illa, sed occlusa. Illae hiantes personae dicebantur
 Manduci. vide Festum. GRAEV. (Δάων καὶ Τιβ. i. e. Phrygum,
 ut arbitror. Τίβια enim ὤλη ἡ Φρυγία Suid. Vorst.) (Τιμ. c. 14
 inter fervorum nomina & Τίβιος recenferur.) Idem adducit
 etiam Strabonis verba a Graevio laudata, (ad calcem) deinde:
 οἱ κομικοὶ τοὺς οἰκέτας τὸ μὲν πλέον ἀπὸ τοῦ γένους ἐκάλουν, οἷον
 Σύρον, Καρίωνα, Μιδαν, Γέταν καὶ ὅμοια. ἐκάλουν δὲ καὶ τὰ ἐξ
 ἐπιθέτων. ὡς ἀπὸ τοῦ χρώματος μὲν Πυρρίαν καὶ Ξανθίαν. ἀπὸ
 τοῦ τρόπου δὲ Παρμένωνα, καὶ Πιστόν, καὶ Δρόμωνα. ἐκάλουν
 δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας, ἐν ἣ ὤνῃσαντο τὸν οἰκέτην· ἐξ οὗ καὶ τοὺς
 Νουμηνίας ὀνόμαζον. Photius in Helladii excerptis in suo μυ-
 ρισβ. Vorst. Adde Galenum de nat. fac. I; c. 17, Pat. ed. T. V,
 p. 29, ubi *Davos* & *Getas* a Menandro in scenam productos
 nominat. Philostr. p. 777, cuius locum Palmerii notae addidi,
 εἰκ. Αἰσωπ. de vulpe sic loquitur, χρῆται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἰσωπος
 διακόνῃ τῶν πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάῳ.
 SOLAN. Δάων cum i. subscripto habent Luciani edd. P. S. A.
 I. B. 2. Ald. Fl. plures enim ob id excutere nihil opus est.
 Ideoque id expressi, etsi nec Palm. in nota sua id addit, nec in
 Philostrato est expressum, nec in Strabone; neque eo opus
 esse arbitror. REFZ.

ead. l. 9. Μαγείρων) De hac voce neque Palmerius quid-
 quam, nec Graevius, qui erudite de reliquis differuerunt. E-
 go personam *coqui* in comoediis vulgaram fuisse, ex Athe-
 naeo & Menandri Philemonisque fragmentis comperio; vi-
 de VIII, 190 B. & Casaub. not. SOLAN.

Pag. 142. l. 2. Ποικιλώταται) Ita iam recte omnes. Merito
 igitur supra sic restitutum Alex. c. 4. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐναγώνιος) Conf. supra § 2 f. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ) Neapolim credo intelligit; quae a Cumaeis condita fuit. Cumae vero Italicae Chalcidem in Euboea metropolin agnoscebant: & Neapolis utpote Graeca scenicis & gymnasticis exercitationibus dedita erat. Ideo a Nerone electa, ubi primum in scenam publice prodiret, ut notat Cornelius Tacitus annalium decimo quinto. Itaque ex hoc loco colligere licet, saltationem theatralem a Neapoli totū Italiae traditam fuisse. PALM.

ibid. Πόλις ἐν Ἰταλίᾳ) Haec urbs Chalcidici generis Cumae. BOURD.

ead. l. 12. Πολλοὶ &c.) Vid. Athen. XIV, & Polluc. SOLAN.

ead. l. 13. Τὴν πλείστην διατριβὴν) Hic Pollucem perstringere videtur. Vid. Onomast. L. IV, S. 99 & seqq. LA CROZE.

ead. l. 16. Πολυμαθείας) Cum paucis versibus ante ἀμαθείας tamen edd. habeant, forsitan & hic πολυμαθείας quoque, non πυλυμαθείας, exhibendum cum W. Sed quia & alibi in similibus variat scriptura, ut § 23 παιδείαν & παιδία, antiquiorum edd. consensum in huiusmodi vocibus sequi nihil obstat. REITZ.

Pag. 143. l. 2. Ὁ-ψμαθῆν) Ὁ-ψμαθεῖς, *seri studiorum*. Horat. Sat. I, 10. Huic ἀντίθετον παιδομαθεῖς. VORST.

ead. l. 8. Γενικωτέρας) Mutarunt B. 2. & P. Vide supra ad c. 22. SOLAN. Vid. supr. § 22. Et cognosces, quare hoc praclarum sit prae γενικωτέρας duplici exarato. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπιδιδόναι) Conf. supr. 1 Ver. Hist. c. 6, & Hermot. cap. 24. Ubi opposita illa verba ἐνδιδόναι & ἐπιδιδόναι obiter explicamus. Hic plura non addimus, quia nota arbitramur. REITZ.

ead. l. 13. Κατὰ τὸν Σεβαστὸν) Godofr. Maluynus clarissimus Senator monuit, interpretem iudicio & oculis abusum suis, dum ista vertit, *nec minus de se exhibens reverentiae*. Fraudis fuit, puto, quod Graeci nominibus propriis maiusculas litteras praefigere neglexerint. Dicere debuit, *praecipue circa Augusti tempus*. BOURD. Vide Casaub. ad Athen. II, pag. 51, & XIV, p. 569. VORST. Adde Suid. cum notis, & Corn. Tacit. A. I, 54, & in eum locum Lipsii notam. SOLAN. Κατὰ τὸν Σεβαστὸν) Hoc enim rerum potiente floruit Pylades, de quo tum alia Macrobi. Sat. 2, 7, tum illud, *Hic quia ferebatur mactasse rudis illius saltationis ritum, quae apud maiores viguit, & venustam induxisse novitatem, interrogatus ab Augusto, Quae saltationi contulisset? respondit, Ἀὐλὼν συρίγγων τ' ἐνοπήν, ὁμαδία*

τ' ἀνθρώπων. Quem versum si recordatus esset esse II. K, 13, Poranus, de emendando, id est, corrumpenda prima voce in Ἀνδῶν non cogitasset. GESN.

ead. l. 16. Ὅσπερ) L. & P. ni fallor; notatur enim hic, ut a Fl. diversus, quae cum reliquis & M. ὅσπερ habet. SOLAN.

Pag. 144. l. 1. Θερμαῦστρίζειν) Furiosam saltationem vocat Athen. XIV. Apul. Mil. VIII, *Lymphaticum tripudium*. V. Eustath. ad Od. Θ. Meurs. Orch. Hesychium iubet videre Vorstius. SOLAN. Quod hic se nolle agere ait Lucianus, neque nobis agere, dedita quidem opera placer; id egit Meursius, quamquam ita, ut potius materiem congeffisse, quam exornasse omnia, videri possit. Interim iucundam putavi quibusdam lectoribus futuram non minus, quam fuit mihi, τῆς Θερμαῦστρίδος descriptionem, quam ex Critia quodam protulit Eustathius ad Od. Θ, p. 1601, 28, edit. Ro. Ἀναπνεύσαντες εἰς ὕψος πρὸ τοῦ κατενεχθῆναι ἐπὶ γῆν παραλλαγὰς πολλὰς τοῖς ποσὶν ἐποιοῦν, ὃ δὲ Θερμαῦστρίζειν ἔλεγον. Vide, quam simile sit hoc saltandi genus illis, quos *capreolos* a caprarum forte saltibus cultior Europa vocat hodie, cuius auctoritates, qui volet, a Meursio petet. Γέρανον dictam puto a *gruum* volatu, vel *gyris*, quos per lasciviam ab iis peragi lego ap. Plin. X, 23, l. 30. GESN. Vid. Spanh. ad Callim. p. 425, l. ad Hymni in Del. versum 144, ubi Θερμαῦστραὶ τε βρέμουσιν ὑφ' Ἠφαίστειο πυράργης. Unde concludit, Θερμαῦστρίς etiam legendum, non Θερμαστρίς, apud Hesych. de quodam nempe fervidae & velut lymphaticae saltationis genere, de qua posfit consuli diligentissimus Meursius in Orchestra, & unde verbum Θερμαῦστρίζειν de iis, qui eandem exercebant, apud Lucian. de Salt. (i. e. h. l.) REITZ.

ead. l. 2. Γέρανον) Instituta haec saltatio fuit a Theseo, repraesentabaturque imagines exitus e Labyrintho. Describit Polux IV, 14, & Plut. in Theseo: tangit etiam alicubi Hesych. VORST.

ead. l. 3. Φρύγιον) Rusticorum temulentorum, Athen. XIV. VORST.

ead. l. 9. Ὁ Πλάτων ἐν τ. ν.) Plato Legg. II, 576. SOLAN. L. 8, p. 639 C. Laemar. GESN.

Pag. 145. l. 4. Γεωμετρικῆς) In *W. μετρικῆς* tantum, quod magis probo. Nolui tamen mutatum, quia mox ipsam philosophiam etiam affui video, eodem credo, quo Geometria iure. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀφίστηκεν) Significatio haec, pro *abhorre*, alie-

num esse, probatur a Dukero ad Thucyd. VI, 88. REITZ.

ead. l. 16. Τὰ τ' ἔοντα) Hom. II. A, 70, δὲ ἤδη τὰ τ' ἔοντα, τὰ τ' ἐσσόμενα, πρὸς ἔοντα. M. etiam τ' ἔοντα. SOLAN. Itaque ex Homero & Cod. M. vulgatam mutavi, quia ἔοντα per dialysin magis Homericum, quam ὄντα. Sed res est parvi. REITZ.

Pag. 146. l. 5. Θουκυδίδης) Vid. Corn. Nep. & Thucyd. II, 60, apud quem ipse Pericles, se nullum sibi secundum in iis videri, ait. Idem voluit Horat. cum Ep. 4, l. 1, sic scribit: *Quid voveat dulci nutricula maius alumno, Quam sapere & fari ut possit, quae sentiat?* SOLAN. Thucyd. in edit. Dukeri p. 135, v. 30 & seqq. ubi haec Periclis sententia, *nam qui novit, neque aperte docet, perinde est, ac si nunquam cogitasset.* Ceterum verum est, καὶ ἐρμηνεύσαι ταῦτα legi in eodem sine notata varietate. Sed cum Luciano etiam in Thucydide mallem legere αὐτά. Nam & sic iterum apud Nostrium infra Rhet. § 1, eadem ad verbum repetuntur: γινῶναι τε τὰ δέοντα, καὶ ἐρμηνεύσαι αὐτά. REITZ.

ead. l. 6. Περικλέους) Ipse de se Pericles ad populum Thucyd. II, 60: Καίτοι ἐμοὶ τοιοῦτόν ἀνδρὶ ὀργίζεσθαι, δὲ αὐδᾶτος ἡσίων οἶομαι εἶναι γινῶναι τε τὰ δέοντα, καὶ ἐρμηνεύσαι ταῦτα κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 16. Ἀφροδίτης γονὰς) Ex spuma maris. SOLAN.

Pag. 147. l. 5. Ἀητοὺς ὀδύνας) Vid. Spanh. ad Callimach. Hymn. in Del. v. 306, p. 510—11. Ubi de hoc saltandi genere a virginibus peragi solito satis multa. REITZ.

ibid. Τίτυοῦ ἐπιβουλὴν) Vid. Apollod. lib. 1, p. 5 B. Latonae stuprum inferre volentem Apollo & Diana telis confecere. Pythonis idem paulo ante fabulam narraverat. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς εὐρισκόμενον πτήσσει τῶν ἀετῶν) Vide Claudianum in prologo panegyrici in Manlium Theodorum, & Plutarchum in defectu oraculorum. GRAEV. Eur. Or. 331, 591, & passim. SOLAN.

ibid. Πτήσσει τῶν ἀετῶν) Fabula haec apud Pindar. Cetera sunt nomina fabulis notissima. BOURD.

ead. l. 8. Καὶ λάρακα &c.) Arca Deucalioni tribuitur. An a Noë habet? GUYET. De qua fusius Sup. c. 12. SOLAN.

ead. l. 10. Ἰάχου σπαραγμὸν) A Titanibus puerilibus donis illectus membratimque laceratus fuisse Iacchus scribitur ab Orpheo, & in Parnasso conditus iuxta Tripodem, ut tradit Euphorion. Meminit etiam Diodorus Siculus lib. III Biblioth. GRAEV. Ἰάχου W. recte. In reliquis Ἰάχου. SOLAN. Phurnutus s. Cornutus potius, de nat. Deor. c. 30, pag. 220 ed. Galei, de Baccho s. Dionysio. Is enim Iacchus non minus,

quam Oſiris. Sic igitur Phurnurus, μυθολογεῖται ὅτι διασπασθεὶς ὑπὸ τῶν Τιτάνων, συνετέθη πάλιν ὑπὸ τῆς Ῥέας — ὅτι οἱ γεωργοὶ — συνέχεαν τοὺς βότρυς κ. τ. λ. GESN.

cad. l. 12. Ἀθηνᾶς, καὶ ὅσα Ἡφ. καὶ Ἐριχθ.) Fabulam habes apud Laſtant. Orig. c. Celf. Homeri Scholiaſt. ad ll. B, Caral. 54. Et Apollod. III, p. 99 B. Vid. nort. ad Φιλοφ. c. 3, & Oik. cap. 26. SOLAN. Auctoritatem Mſ. Reg. 3011 ſecuti edidimus καὶ ὅσα περὶ Ἡφαίſτ. Ita mox pag. ſeq. καὶ ὅσα περὶ Βορέου, καὶ ὅσα περὶ Ὠρειθυίας &c. In edd. deerat περὶ ante Ἡφαίſτ.

cad. l. 13. Ἐριν) V. Apollod. III, p. 97 BC. Lucian. ipſum Ἐρμ. cap. 20. SOLAN.

Pag. 148. l. 1. καὶ Ἀλιρρόθιον) Et Halirrhothium, de quo ad Pauſan. Haec omiſit interpres. BOURD. Vid. Suid. v. ἀρείος πάγος. Adde Apollod. III, pag. 98 A. Neptuni filius a Marte occiſus, quae prima lis in Areopago iudicata eſt: quamquam corruptus eſt Apollodori textus. SOLAN.

cad. l. 4. Κελεοῦ Ξενίαν) Eleuſinus Triptolemi pater, apud quem diverſara eſt Ceres. V. Apollod. I, pag. 6, & III, 99 C. Filiarum Celei meminit Clem. Alex. p. 18 C, Eleuſine ſepul- tarum. Virg. Georg. I, 165, & Ovid. Faſt. IV. SOLAN.

cad. l. 5. Ἡριγόνος) V. Ael. de An. VII, 28. SOLAN.

cad. l. 10. Ἀκάμας) Theſei is filius, cuius fabula mihi igno- ta eſt. V. Pauſ. 343, 9. SOLAN. Ita prope iungit Acamantem & Phyllida, ut videatur in eadem ſententia eſſe, qua Tzertzes ad Lycophr. 496, ut Acamanti tribuat perfidiam in Phyllide commiſſam, quam reliqui, in quibus eſt Ovidius Hero. 2, narrant de fratre ipſius Demophoonte. Aliam Acamantis hi- ſtoriam habet Parthenius Erot. c. 16, & Tzertz. ad Lycophr. l. c. quam viciffim ad Demophoontem refert Plut. in Theſeo pag. 29; amatum nempe a Laodice, filium inde natum Muni- tum clam educatum ab Aethra matre Theſei &c. Utraque res aptiſſimum ſaltationis argumentum. GESN. An Ἀθάμας quae- ſivit Solanus? ut mox § 42 & 67. Quia in Latinis auctoribus Acamas & Athamas quoque confunduntur. Vid. I. Arntz. ad Aur. Viſt. Or. c. 1, 8. Sed recte hic quoque Acamas legi vid. Parthen. Erot. c. 16, ὡς ἄρα παραγενομένων ἐπὶ Ἑλένης ἀπαί- τηſιν Διομήδους καὶ Ἀκάμαντος. Et ſic quinquies eodem cap. At infra recte Ἀθαμας, ut ibi videbimus: nam duo diverſi ſunt. REITZ.

cad. l. 12. Ἡρακλιδῶν κάθοδος) V. Petav. Rat. temp. I, 12. De priore autem intelligendus hic Noſter, cum ad Athenien- ſium res geſtas referat. SOLAN.

Lucian. Vol. V.

G g

ead. l. 16. Καὶ Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος, καὶ Μίνως πῶρος) Interpres: *Scylla*, *purpureus stinis*, & *Minois transitus*. Legendum cenfeo, καὶ Μίνως πῶρος, & *Minois desiderium*, seu amor. Scribit enim Ovidius in Met. & Virgilius in Cæri, Scyllam Minois amore captam patriam ei prodidisse. GRAEV.

Pag. 149. l. 4. Καὶ Σπάρτων ἀνάδοσις) *Et satorum exortus*. Nimirum ex satis serpentum dentibus homines profilierant armati. GRAEV. Vinc. Obsopoeus *Spartanorum tetrabuo*, per-ridicule. Benedictus, *satorum ortus*, paulo melius. Scripsit quidem Bourdelotius, cetera nomina fabulis notissima. Sed tamen cum ita sit περίεργος, ut supra notaverit καὶ Ἀλιφρόδιον omitti ab interprete, cur non hic quoque aliquid adiecit? Nam si ve omittant, si ve ita interpretentur, tantundem est. Ne simus ergo posthac frustrationi, & vertatur *Spartorum exortus*. GRON. SPARTOS etiam Latine dixit Lactant. III, 4. Fabulam hanc narrans Apollod. alia voce utitur, ἐδήλωσε — ἐκ γῆς ἄνδρας μέλλειν ἀναδύσθαι ἐπ' αὐτὸν καθωπλισμένους &c. pag. 26 A. & III, p. 70 B. ἀνέτειλαν ἐκ γῆς ἄνδρες ἑνόπλοι, οὓς ἐκάλεσαν Σπαρτούς. De Cadmo draconum dentes ferente. SOLAN. Vix operae fuisset annotare, σπαρτῶν habere pleraque edd. quia quo antiquiores, eo saepius nomina propria literis uncialibus inchoare negligunt, quod notum; at quia σπάρτα sic scriptum tamen fraudi fuit interpreti prisco, vertenti *satorum ortus*, pro *Spartanorum*, hoc certe discutiendum ac mutandum duxi, non quod adeo multum differret; nam *satorum* illorum *ortus* eandem rem significaret, quippe *Spartanorum* nomen inde natum est; sed quia reliqua nomina propria praecedunt ac sequuntur, etiam hoc fuit conservandum; quod etiam patet ex testimonio Apollod. ab Solano adducti. De voce ἀνάδοσις autem vid. infra § 50. REITZ. Dubium non est, & alias a nobis quoque ostensum, Latinis etiam *Spartos* dici fratres Cadmeos. Sed *Satos* tamen non magis damnaverim, quam *Cabitos* πῆχαις, & *Digitos* Δακτύλους. Vid. ad Rhet. praec. c. 6. GESN.

ead. l. 6. Μαρία τοῦ) Amphionis nempe post liberorum & uxoris fata sibi ipsi mortem consciscientis. V. Ovid. Met. VI. SOLAN.

ead. l. 7. Τῆς Νιόβης — ἐπὶ τῷ πάνθει σιγῇ) Cic. Tusc. D. III, 26, & *Niobe fingitur lapidea, propter aeternum, credo, in luctu fidentium*. Ad quem vid. Davif. p. 215, no. 7. REITZ.

ead. l. 10. Σφαγῇ) Apollod. II, p. 44 B. SOLAN.

ead. l. 11. Γλαύκην) Creontis haec filia, Medae peller &c. SOLAN.

ead. l. 12. Σθενέβοιαν) Antaeam Hom. vocat, Tragici Sthenoboeam. Fabulam narrat toties hic adeundus Apollod. II, pag. 35 A. SOLAN.

ibid. Ἠλίου μάχην) De Neptuni & Solis pugna vid. Pausan. in Corinth. GRAEV. Pausan. Corinth. pr. Λεγουσι δὲ καὶ οἱ Κορίνθιοι Ποσειδάωνα ἐλθεῖν Ἠλίῳ περὶ τῆς γῆς εἰς ἀμφισβήτησιν κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 13. Ἀθάμαντος μάχας) Sic recte scribi (nec confundendum cum *Acamanie*, de quo § 40.) vid. apud Ovid. Fast. VI, 489, *Hinc agitur furus Athamas & imagine falsa*. Adde IV. Metam. 420. Et mox § 67. Ac supra Dial. Mar. IX. REITZ.

ead. l. 14. Τῶν Νεφέλης παίδων ἐπὶ τῷ κριῷ τὴν διαέριον φυγὴν) Cum adverterem, Marcilium ad hanc narrationem offendi, & διαπόντιον audacter cogitare, coniciebam forsitan ab Luciano scriptum fuisse διερὸν φυγὴν, ut in Lexiphane, ἀπερυδριάσαι ποιήσει τοὺς ὀφθαλμούς καὶ μηκέτι λημαλέους εἶναι μηδὲ διερὸν βλέπειν. Apud Maximum Tyrium differt. 10, τῷ διερῷ γένει αἱ ἡξεις, τῷ δὲ μεταρσίῳ αἱ πτήσεις. Sed quamquam fabulis vulgatis id sit aptum, & magis conveniat ad literas vulgati vocabuli, non debemus tamen auctori vim facere, qui apertissime vulgatum tuerur in Astrologia: ἴσα δέ μοι καὶ ἐς Φρίξον τὸν Ἀθάμαντος εἰρήσθω. τὸν δὲ κριῷ χρυσέῳ δι' αἰθέρος ἐλάσαι μυθήονται. Quod sequitur καὶ πρὸ αὐτῶν, non interpretarer & ante illos, sed ante illas, quod vides plane velle antecedentia. GRON.

ead. l. 15. Τὴν διαέριον φυγὴν) Τὴν διαπόντιον φ. MARCIL.

Pag. 150. l. 1. Ἀερόπη) V. Συγγρ. c. 8. Mater Agamemnonis & Menelai. Sed quid in ea tragici, cur hic censeatur, nondum invenio. At c. 67 huius libelli Tragoedia Aegypti admiscetur. De alia *Αἰροπε* Cephei filia v. Paus. 274, 23. SOLAN.

ead. l. 2. Χρυσοῦν δέρας) Ἀρρίον W. & Fl. (L. etiam inserit ἄρριον.) SOLAN. Quod in variantt. notavi, id Solanus in marg. H. ed. distincte notarat. Sed in *Iunt.* notarat idem paulo aliter; nimirum Cod. L. inferere ἄρριον; ita ut credas, & δέρας & ἄρριον in illo legi: quod si verum est, vix dubito, quin δέρας ἄρριου dare voluerit, aut revera det iste liber. Quod tamen ex glossa potuit esse prognatum. REITZ. Χρυσοῦν ἄρριον etiam Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 4. Στρατεία) Vulgatum servavi. Confer § 40, ubi ἡ στρατεία τῶν Διοσκουρων. Thucyd. I, cap. 110, τὴν μεγάλην στρατείαν τῶν Ἀθηναίων ubi Codd. alii στρατίαν etiam minus recte habebant. REITZ.

ead. l. 5. Φυγάδων γαμβρῶν) Non sufficit interpretatio Benedicti, & *profugorum Adraſti liberorum ſuſceptio*, immo viſioſa eſt. Recte Oblopoeus, & *generorum exſulum Adraſti ſuſceptio*. GRON. Polynicem & Tydeum innuit, quorum hiſtoriam habet Hyg. f. LXIX & ſeqq. & Apoll. III, p. 77 B. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀρτιγόνος) Vide Apoll. III, p. 80 C. SOLAN.

ead. l. 8. Ὑψιπύλην) V. Stat. Theb. 4 & 5. Regina Lemni; v. Apollod. p. 22 B. SOLAN.

ibid. Ἀρχέμερος) Filius hic Lycurgi, Hypſipyles alumous, antea Opheltres dictus. Vid. Apollod. I, p. 20 D. & III, 78 B. SOLAN.

ead. l. 10. Γέννησιν) P. & L. In reliquis γένεσιν, ut c. 37. Sed praeſtat hic γέννησιν, quia non tam de nativitate ſermo eſt, quam de ipſa generatione. SOLAN. Γέννησιν ut hic recte ſcribitur, ita infra § 50 recte γένεσιν. REITZ.

ead. l. 11. Προφημένον) In M. Fl. & l. προσημμένον, quod hic longe aptius videtur, quam vulgo receptum προφημένον. Confer Ev. Δ. XIV. SOLAN.

ibid. Ὡς οἰκεία καὶ ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις) Vertunt, cui eſt propria rerum Aethiopicarum narratio, perquam improprie: cum ſit, cui affinis, vel ſimilis eſt Aethiopica narratio. GRAEV.

ead. l. 12. Κασιόπειαν) V. Ὑπ. εἰς. c. 7. In M. & plerique edd. ita legitur. P. autem, S. & Vorſtius Κασιόπειαν reponere iubet. SOLAN. Vorſt. in marg. B. 2. correxerat Κασιόπ. forſan fruſtra. Eriſi enim Latini *Caffiopea* conſtanter dicunt, in Graecis Codd. tamen eſſe Κασιόπ. teſtatur Stephan. in Lex. Hiſt. Geogr. ab Loydio aucto; ubi etiam animadvertit, Graec. Πτολεμαῖος in Latinis Codd. *Ptolomaeus* ſcribi. Κασιόπειαν iterum ſcribitur in optimis edd. infra de Imag. c. 7. Verumtamen in Apollod. p. 86 bis editum invenio Κασιόπειαν. Contra autem apud Eratoſth. Cyren. cap. 16 Κασιόπειαν ubi Th. Gale etiam *Caffiopeia* Latine ſcripſit, ne crederes, caſu ſic editum in Graecis. REITZ.

Pag. 151. l. 4. Τυνδάρεω) Vide Munkerii not. ad Hyg. 49. Sunt enim, qui ob Hippolytum fuſcitatum, alii ob alios dicant fulmine percuffum Aeſculapium. V. Apollod. III, p. 88 AB. Laët. I, 10, Noſtrum Θ. Δ. XIII. Cum Hercule & Glauco inter eos a Suida etiam numeratur, quos revixiſſe fama eſt. SOLAN. Iubet in marg. ed. Graev. Hemſterhuſius conſuli Sext. Empir. p. 272, i. e. L. I, c. 12 m. Id faciens invenio: Παρύσις δὲ, διὰ τὸ νεκρὸν Τυνδάρεω ἀναſτῆσαι. Ad quae verba, haec notavit Fabricius: *Plinius XXIX, 1, Lucian. de Salt. h. l.*

Τρεῖς Chiliad. 10, v. 721. Haec ille. At Hygin. fab. 78 nihil de hac suscitatione, de qua plura quidem testimonia asserere liceret; sed potius ea de fabulis huiusmodi addere tantum decrevi, quae alii Commentatores adscripsere, quam omnes illas, quae apud Mythographos facile inveniuntur, explicare, quia earum tam plena haec est Dissertatio, ut inutiles notae modum excederent. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ Διδούς) An ex Marone, aut alio illo antiquiore? GUYET.

ead. l. 16. Ἀχιλλεύς ἐν Σκύρῳ παρθ.) Hanc falsi arguit Philostratus p. 731. SOLAN.

Pag. 152. l. 7. Οἰνόμαον) V. Καλλ. c. 19. SOLAN.

ibid. Μυρτίλον) Auriga hic, quo corrupto, Hippodamiam cursu vicit Pelops, Hyg. V. Schol. Homer. ad Il. B, 104, & Eur. Or. 1550. V. Philostr. imag. p. 788, & Muret. var. lect. I, 12. Aliter rem narrat Καλλ. c. 19. SOLAN.

ibid. Κρόνον, τὸν Δία) Quid hi in Elide designarint, me latet. SOLAN.

ead. l. 10. Πανδὲ γοναί) V. supra Deor. Dial. XXII. SOLAN.

ead. l. 11. Ὑφαλος) Leg. Dialogum III Marin. SOLAN. Maior litera Υ, a qua in Paris. aliisque inchoabatur hoc verbum, fraudi fuit interpreti, qui hinc verterat, *Hyphali peregrinationem*; sed Benedict. recte, *subter mare peregrinatio*: quod notum ex fabula, ad quam Latini poëtae passim alludunt, ut Ovid. III Am. 6, 29. Virg. III Aen. 694, — *Alpheum fama est huc Elidis amnem Occultas egisse vias subter mare* &c. REITZ.

ead. l. 13. Ταύρους ἀμφ.) Marathonium nempe, & minotaurum: prior enim e Creta advectus fuerat. Vide Apollod. II, p. 48 C. 68 A. Quidam etiam, teste Apollod. (I, p. 27 C.) Talam & Taurum eundem putarunt. SOLAN.

ead. l. 14. Τὸν Λαβύρινθον) Vid. Plut. I, 19, 5. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸν Γλαῦκον, τὴν Πολυίδου μαντικὴν) Glaucum Minois filium, & Polyidae de illo in mellis dolio submergendo vaticinium, de quo vide Origenem contra Celsum. Claudianus de Bello Getico: *Cretaque, si vere narratur fabula, vidit Minoum rupto puerum prodire sepulcro: Quem senior vates avium clangore repertum Gramine restituit: mirae nam munere sortis Dulcia mella necem, vitam dedit horridus anguis.* Vide & Apollod. III Biblioth. & Palaephatum de Incredibilibus c. 27. GRAEV.

ead. l. 16. Γλαῦκον) Minois filius, cuius fabulam narrat Apoll. III, p. 69 B. SOLAN.

ibid. Πολυίδου μαντικὴν) Meminit huius inter augures Hy-

ginus. Noster etiam Ἦσ. 1 nominatim, & c. 8 sine nomine, & Apoll. III, 69 B. ubi, quo modo Glaucum a mortuis suscitaverit, narrat. SOLAN.

ibid. Τάλω) V. Φιλοφ. c. 19, qui locus huic lucem foeneratur. Meminit & Apoll. Rh. IV, p. 113, & Scholia, quae Sophoclis fabulam cognominem memorant. Adi etiam Apollod. I, p. 27, ubi de eo plura: & Plat. Min. p. m. 510 A. SOLAN.

ead. l. 17. Περίπολον) Conf. 2 Ver. Hist. c. 6. REITZ.

Pag. 153. l. 2. Τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν Δάλον) Interpres: *Meleagrum, Atalantem, Dalum*. Foedissimus error. Nullus Dalus unquam fuit in orbe terrarum. Ex nomine, ut γραμματικῶν παῖδες loquuntur, appellativo fecerunt proprium. Scribe δάλον, & interpretare, *Meleagrum, Atalantem, & titionem*, nimirum illum fatalem Meleagri, de quo Ovid. VIII Metam. & in Ibin. *Natus ut Althaeae flammis absensibus arsit, Sic tuus ardeat stipitis igne rogo*. GRAEV. Vertunt fideliter omnes totidem verbis, *Meleagrum, Atalantem, Dalum*. Quis credat? Ne talibus nugis obfideamur amplius, intercedit pater, vertendo *torrem*. Torris Meleagri nequit ulli esse ignotus. Et iam eodem verbo usus erat auctor in principio Timonis: οὗτος δαλόν τινα αὐτοῖς ἐπανατίσασθαι δοκεῖς. GRON. Rursus maiore litera Δ scriptum erat in edd. & *Dalum* nomen viri inde factum: reposui igitur, monente Graevio, literam minorem; sed quod is etiam accentum immutet, δάλον scribens, id non sum secutus, quia sic scribere non licet. REITZ.

ead. l. 3. Σειρήνων) Sunt enim, qui Acheloi amnis ex una Musarum filias tradant. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐχινάδων) Adscripserat Hemst. videndum Duker. ad Thucyd. II, 102. Cuius verba, quia huc faciunt, inferam. *Lucianus* (ait ille) *de Saltat.* h. l. inter argumenta saltationis, quae Aetolia suppeditare possit, memorat Ἐχινάδων ἀνάδυσιν, καὶ μετὰ τὴν μανίαν Ἀλκμαίωνος οἴκησιν. Adde Apollodor. III, 7, 5. Sed is l. 9, 21, non recte easdem facit Echinadas & Strophadas. Quod autem Thucydides Echinadas ἐρήμεους esse dicit, id de plerisque & minoribus intelligendum esse, quia Dulichium quoque inter eas ponit Strabo, putat Cellarius II Geogr. Antiq. 14. Et ἐν λιμέναις fuisse, ex hoc Callimachi Hymn. in Delum, v. 155, λιπαρὸν νῆεσσιν Ἐχινάδες ἕρμεον ἔχουσας, observat ibi Spanh. REITZ.

ibid. Ἀνάδουσι) Mutavit vulgatam lectionem Salm. editor, quae tamen in W. etiam reperitur. SOLAN. Et si *Salm.* lectio ἀνάδουσιs bona, quia proprie *emersionem ex mari* significat, quod de Echinadibus insulis apposite diceretur; tamen, cum

ceterae antiquiores ἀνάδοσιν fervent, aequae ac supra § 41, Σπαρτῶν ἀνάδοσις, ideo & hic nihil muto. Nam ut ἀνάδοσις ibi aptissimum vocabulum de proventu terrae, ut Aelian. III, 38, τὴν ἐλαίαν καὶ τὴν σῦκην, ἃ καὶ πρῶτον ἡ γῆ ἀνάδακε, (quia terra reddit etiam cum foenore, quod ei mandatum est;) ira tamen etiam de quacunque fere productione, ac sursum exsurrectione, emersione, dicitur ἀνάδοσις, ut vid. apud Stephan. in Thes. ac saepe prorsus idem est, quod ἀνάδυσις, & ut supra § 41 Σπαρτῶν ἀνάδοσις constanter legitur, ita Apollod. ibi in nott. Solani adductus de eadem re verbo ἀναδυσθαι utitur, ideoque & hic parvi intererit, utrum eligas. Interim quia persacilis est aberratio scribarum in tam exiguo literarum discrimine, facile mihi persuadeo, etiam alibi ab iisdem confusa esse illa vocabula; adeo ut non omnibus testimoniis a Stephano adductis tuto fidere liceat. Est enim ubi differentia in iis sit observanda, quae ex ipsa diversa origine satis patet. REITZ.

ibid. Ἀλκμαίωνος οἰκιστὴν) Vide Thucydidem fine lib. II, Philostr. VII Vit. Apollon. Tyan. Meminit & Basilii in epistola ad Gregorium Theologum: πάντως γὰρ οὐδὲ Ἀλκμαίων ἔχινάδας εὐρὺν ἔτι τῆς πλάνης ἠνέσχτο, neque enim Alcmaeon Echinnadibus inventis ullo modo errare amplius sustinuit. Vides, sine fabulis, nec ipsos scriptores Christianos posse intelligi, earumque ignoratione saepe viros insignes esse lapsos, GRAEV.

ead. l. 5. Οἰκιστὴν) Fabulam Alcmaeonis fuisse narrat Apollod. III, 81. SOLAN.

ead. l. 9. Τοδόπην) V. supra c. 1. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀλκιστὴν) Apollod. 20. SOLAN.

ibid. Τὸν τῶν περτ.) Verosimillimam Leopardi emendationem, νηῶν in γίων mutantis, nondum tamen recipere ausim: si sequatur forte Lucianus eos, qui non unam Argo navim fuisse, sed principem, aiunt. Eustath. ad Dionys. Perieg. 687: Ἱστορεῖ δὲ Χάραξ τοὺς Ἀργοναύτας οὐ μίαν νηῖ, κατὰ τὸν πολὺν περὶ τῆς Ἀργεὺς λόγον, ἀλλὰ πολλοῖς πλοίοις εἰσπλεῦσαι τὸν Εὐξείνιον κ. τ. λ. Contra quinquaginta exfulibus Asiam penetratam a Iafone indignatur Aeetes apud Valerium Flaccum 7, 43. Add: 8, 274, ubi quinquaginta animae vocantur, numero valde rotundo & incerto, cum in Catalogo Burmanniano Argonautarum supra centum commemorentur nomina. GESN.

ead. l. 12. Νηῶν) Thessaliam inter alia suppeditare ait τὸν τῶν περτήκοντα νηῶν στόλον, quinquaginta navium classem. Dandum est, quod locum hunc vere & eleganter emendavit magnus ille, & meliore fortuna dignior Leopardus in Miscella-

neis, qui legendum ostendit τὸν τῶν πεντήκοντα γένων στόλον, quinquaginta iuvenum navalem expeditionem, hoc est, Argonautarum, qui quinquaginta numero fuisse quibusdam dicuntur. Vide lib. IX, cap. 24. Στόλον autem dici etiam de unica nave, docet in illud Apollonii ὅστις στόλου ἡγεμονεύει, antiquus eius interpres: στόλος ἐστὶν ἐπὶ πράξιν τινὰ πορευόμενον πλῆθος, εἴτε ἐπὶ νεῶν, εἴτε καὶ πεζῶν, καὶ σχεδὸν καὶ πάσης ὁρμῆς καὶ μείζονος παρασκευῆς. ἐνταυθα δὲ στόλον τὸ τῆς μιᾶς τῆς πλῆθος εἶπε. GRAEV. Νέων W. Cod. & Fl. ed. uti emendarat etiam Leopard. 189. SOLAN. (licet accentus in W. sit νεῶν.) REITZ.

ibid. Ἄλλον — τρόπιν) Quam hic ἄλλον τρόπιν navis appellat Noster, ea est εὐλαλος Ἄργω apud Orpheum v. 242. Propius ad nostrum Apollon. I, 524: ἡδὲ καὶ αὐτὴ Πηλίας ἱαχὴν Ἄργω, ἐπισπέρχουσα γέσθαι. Ἐν γὰρ οἱ δ' ὄρου θεῖον ἐλλήατο, τό ε' ἀνὰ μέσσην Στεῖραν Ἀθηναίην Δωδωνίδος ἡρμοσὲ φηγοῦ. Similia sunt IV, 580 seqq. Λάληθραν κίσσαν ipsam appellat Argo, φθογγὴν ἐδώλων χαοντικῶν ἀποβροτησίαν ἰεῖσαν Lycophron v. 1319 seqq. Modestior, uti decebat Romanum poetam, Valerius Flaccus I, 301: Μοχ, ubi victa gravi ceciderunt lumina somno, *Visa coronatae fulgens tutela carinae Vocibus his instare duci* &c. GESN.

ead. l. 13. Αἰήτην) Solis filius, Medae pater. SOLAN.

ead. l. 15. Πρωτεσίλκον) Confer supra Dial. Mort. XXIII. SOLAN.

ead. l. 16. Λαοδάμειαν) Uxor ea Protefilai castissima, quae propter mariti desiderium se interfecit. V. not. ad N. Δ. XXIII. SOLAN.

ead. l. 17. Πολυκράτους) Huius historiam ap. Herod. habes lib. III, p. 130. Sed de filiae exfilio nihil reperio. SOLAN.

Pag. 154. l. 3. Πέλοπος — ἐλεφάντινος ὄμιος) Adscriptus Hemsterh. Sext. Empir. p. 270, & Fabric. not. S. Ait autem Sext. Emp. l. 2. qui est I, 12, Οὕτω καὶ ὁ Γραμματικὸς δύναται ἀπὸ ἐπιστημονικῆς τινος καὶ καθολικῆς θεωρίας ἀπαγγέλλειν, ὅτι ὁ μὲν Πέλοπος ὄμιος ἐλεφάντινος ἦν, ὑπὸ τοῦ Ἀρεως, ἢ ὑπὸ Δήμητρος βρωθεῖς. Ad quae sic Fabric. *Nota fabella ex Scholius ad Pindari Olymp. Od. I, v. 41, & Lycophron. v. 152, Hyginofab. 83, Luciano de Salt. h. l. Tibullus L. I, 4, 57, — carmina ni sint, Ex humero Pelopis non nituisset ebur. Ceterum a Cerere (non a Marte) voratum Pelopis humerum, plerique scriptores tradunt.* Non addidisset, nisi auctoritas Hemsterhusii permovisset. Compluria enim alia veterum testimonia iam collegit H. Steph. in Lexico Historico-Geogr. Sed forsan aliud

quid notabilius addidisset Hemst. si in adornanda hac Luciani editione perexisset. REITZ.

ead. l. 11. Οσαυ) Nescio quid haesitarit Solanus noster, tam sollicitè in hoc verbum inquirens. Recte enim id se habere, & significare *quotquot*, vix quemquam fugiet. Ita enim — *ὅσοι Θεοὶ εἰς' ἐν' Ὀλύμπῳ* Hom. Il. A, 566, & vel centies aliis locis apud eundem. REITZ.

ead. l. 13. Τειρεσίαν) (Rex Thebanus, primo vir erat, at percussis anguibus, quos coeuntes videbat, statim de viro factus erat femina. Post annos autem septem iisdem anguibus visis & iterum percussis, forma prior rediit. Ovid. Met. III, 331. *Leedes*.) Hesiod. Apoll. III, p. 79 B. V. N. Δ. XXVIII. SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μεριζόμενον) *Luctumque illum Assyrium divisum*. Quis sit ille luctus Assyrius divisus, non facile reperias apud scriptores. Apud Hyginum tamen in Astronomico, in capite de lyra legimus, ex quibus, qui sit luctus ille, intelligitur: *Nonnulli etiam dixerunt, Venerem cum Proserpina ad iudicium Iovis venisse, cui earum Adonis concederet, quibus Calliopen ab Iove datam iudicem, quae Musa Orphei est mater. Itaque iudicasse, uti dimidiam partem anni earum unaquaeque possideret*. Tangit quoque Lucianus ipse in Veneris & Lunae dialogo, ubi queritur de filio suo, quod illam modo cogat Anchisae causa in Idam descendere, *ἀρτί δ' ἐς τὸν Λίβανον ἐπὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μεिरάκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάτῃ ἐπέραστον ποιήσας, ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με τὸν ἐρώμενον*. Nunc vero in Libanum ad Assyrium illum adolescentem, qui & ut a Proserpina amaretur fecit, & me meis amoribus dimidia ex parte privavit. Vide quoque Theocriti *Ἀδωνιζούσας*, Idyll. XV. Patet nunc, quis sit ille dimidius Assyrius luctus. GRAEV. *Ἀσσύριον*) Adonis. Lege omnino Apollod. III, p. 98 C. SOLAN.

ibid. Μεριζόμενον) *Μεριζόμενον* hic alternum vertere malui. Adonis, Myrrhae filius, alternis lugetur apud Assyrios, quamdiu nempe est cum Proserpina, *ἐν ᾗ δὲ*, quamdiu lateret anni fertilitas, hieme quasi sepulta; deinde iterum gaudii materiem praeberet, cum est cum Venere, foecundam facit naturam &c. Igitur divisus inter Venerem & Proserpinam Adonis alternis, quod dixi, apud Assyrios lugetur. GESN.

ead. l. 16. Ἀντιπάτρον) Post matrem interfectam ad Lysimachum, cuius filiam duxerat, confugit; a quo & ipse ob insidias sibi structas interfectus est. Vide *Ἰκαρ. c. 15*, ubi, quoniam pater audit Lysimachus, nec nominatur filius, de Agathocle potius intelligas, quam ut ego olim, de hoc Antipatro.

SOLAN. Facilior est horum nominum permutatio, tam propter literarum, quam historiae affinitatem. Turbarum enim satis uterque dedit; vid. Iustin. compluribus locis. Facilior certe iithaec est permutatio, quam Κυρηνίου in Evang. Luc. cum Quintilio Varo, quem nobis inde effingit P. Horreus in Prooem. Miscell. Crit. REITZ.

ead. l. 17. Στρατονικης) Respicit historiam, de qua ad Συγγρ. c. 35, & Συρ. c. 17. SOLAN.

Pag. 155. l. 5. 'Εαυτῶν) M. & L. B. 2. P. & seqq. edd. in Fl. & veteribus plerisque ἐαυτῶν, prave. SOLAN.

Pag. 156. l. 1. 'Αναγκαιῶν & ὅτερ) Utrique adscripserat Solinus, & Fl. sic legere cum I. & H. Forfan ὅσπερ quaesivit, in quo variatur Tyrannic. c. 11: quod ὅσπερ ut etiam hic non improbarem, ita vulgatam tamen non moverem, quae utique recte se habet, modo verba illa, ὅτερ καὶ τοῖς ῥήτορσι, parenthesis inclusa intelligas, quod Obsopoeus in Latina versione fecit, vertens, quod & rhetores satiare consueverunt. Sed apertius potuisset reddere, quod & rhetoribus necessarium. Nam si priore modo redditur, sonat ac si ὅσπερ, non ὅτερ legeretur. REITZ. ὅσπερ Mf. Reg. 2954.

ead. l. 4. Χρησίδης) Tangit Plut. 910, 1, & Orig. c. Celf. pag. 63, 1. Vide Herod. in Clio p. 11 f. apud quem pro λαλέοντες, quod in reliquis est, legitur φανεύτες. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ κωφῶν) Tangit vetus oraculum, quod quidem sic apud Plut. καὶ κωφῶν συνίημι, καὶ οὐ λαλέοντες ἀκούω. BOURD. Laudatur etiam hoc oraculum a Chrysostomo in Babyla, & a Luciano in Iove consultato. Exstat totum apud Herodotum. GRAEV. V. Herodot. p. 11 f. SOLAN. Vel ed. Basil. p. 9, ubi haec legas: ἡ Πυθίη ἐν ἑξαμέτρῳ τότῳ λέγει τάδε· Οἶδα δ' ἐγὼ δὲ φάμμου τ' ἀριθμῶν, καὶ μέτρα θαλάσσης. Καὶ κωφῶν συνίημι, καὶ οὐ φανεύτες ἀκούω. REITZ.

ead. l. 6. Λαλέοντες) Operae pretium videtur existimasse Solinus in hanc lectionem inquirere, quia Noster Attice potius λαλῶντες dicere solet: sed quia Herodoti lectio illius menti obversabatur, Ionica dialecto hic usus videtur, licet λαλέοντες ibi ap. Herodot. non occurrat. REITZ.

ibid. Δημήτριον) Huius, dum alios multos recenser, non meminit Diog. Laërt. in Demet. V. pag. 134. Sed in Metrocle p. 161 A. De eo etiam Seneca de Benef. VII, 1, & 7, & ep. 20, 62 &c. monente Menagio in notis. De Demetrio eodem Philostr. p. 163, ubi vide notas, & nos ad Τοξ. c. 27. Suet. etiam Vespas. c. 13, & Noster Δημ. c. 3, & Ἀπαίδ. c. 19. SOLAN.

ead. l. 8. Κατηγόρει) Constantiam huius lectionis probe notarat Solanus noster, quam praeter edd. ab eo notatas etiam servant *Ald. Par. Salm.* Ac tamen ἐκατηγόρει edendum iusserat: sic enim in *Iuni.* adscripsit. Sed semel in errorem se abduci passus, & bis, ter alibi eundem errorem sequitur: nam κατηγόρει verum, ἐκατηγόρει falsum esse, vid. nos supra ad 2 Ver. Hist. c. 7, ubi testimonia compluria dedimus. REITZ.

ead. l. 12. Περὶ τὸ πρᾶγμα γοντευομένοις) Diu, fateor, hic locus me torisit, ut bono inde sensu fruerer. Tandem decerno, eum esse corruptum, restituendumque id, quod, quantum prospicio, genuinum est; nempe γοντευομένων pro vulgato γοντευομένοις. Est oratio Demetrii Cynici continua & obliqua, qua ille arguit, saltatorem prorsus nihili esse faciendum. Quam orationem quia non modo non intellexit interpres, sed plane nescio quod ἀνακλόουθον dedit, operae pretium erit, eam vertisse. Ait ergo Demetrius: *Saltatorem esse supervacaneam quandam tibiae, fistularum, & pulsationum accessionem, qui nihil ipse ad fibulam conducatur, at moveatur insulsam, stolidam, nihilque ingeniose habentem motum, dum homines fascinentur iis, quae actioni extrinsecus accedunt, veste nimirum serica, larva decora, tibiaque & lascivis cantibus, cantorumque suavitate; quibus exornari actionem saltatoris, ubi ipsa per se sit prorsus nihil.* Quam diversus hinc abie Benedictus! Immo si versionem inspicias, nullum plane inde sensum eruas: quod in posteriore huius periodi parte iam ostendit Gronovius. IENS.

ead. l. 13. Γοντευομένων) Em. Iensii, quam confirmant P. & L. Reliqui libri & ipse M. γοντευομένοις. SOLAN.

ead. l. 15. Οἷς κοσμηθεῖσαι μὴ δὲν ὄν τὸ τοῦ ὀρχήστου πρᾶγμα) Obsopoeus, quibus exornaretur, nequaquam saltatoris esse officium. Benedictus, quibus exornari saltatorem nihil est opus, ac si legisset hic μὴ δέον. Sed temere. Et illi non haecenus accusaverunt, tanquam ornamenta saltatori non convenirent, sed ipsum saltatorem esse rem nullius momenti ac boni. Debuerunt Latine dare sensum clarum, quem praeber Lucianus in Graecis, nempe, quibus exornari actionem saltatoris, cum ipsa in se nihil prorsus esset. GRON.

Pag. 157. l. 3. Ἐδείθη τοῦ Δημητρίου εὐγνωμοσύστατην, οἰμαί, τὴν δέσιν) Petiit a Demetrio acquisitam, ut mihi videtur, petitionem, rem acquisitam postulavit. Sic Aeschines κατὰ κτησίφ. δεσθμεθε ὑμῶν μετρίαν δέσιν, rem non magnam a vobis petemus. GRAEV.

ead. l. 7. Κτυποῦσι) Interpositum scamilla (fluctuant libri in-

ter *scamilla*, *scabilla*, *scabella*) non aegre ferent, qui legerint Rubenium de Re vest. 2, 16, & quae viri docti ad Sueton. Ca- lig. 54. Σιδηροὺν ὑπὸ δῆμα ad eundem usum laudat Noster in- fra § 83. GESN.

ead. l. 15. Δημήτριον) Vid. Phil. Caroli obs. in A. Gell. c. 5. L. I Animadv. III, p. 41. LA CROZE.

Pag. 158. l. 1. Ταῖς χερσίν) Hinc Lesbonax Mitylenæus vocavit eos χειροσφόους, & Lexiphanes Luciani p. 534. Leg. Athen. c. 8 & 16 lib. 1, & cap. ult. lib. 4. Cetera, quae ad salta- tionem spectant, ut de Baucismo, Betarmo, Hormo, & aliis, fusius alibi. BOURD.

ead. l. 6. Βασιλικός τις ἄνθρωπος) Bene monet Hemsterh. in marg. adeundum L. Bos in Evang. Ioan IV, 46. Ibi enim le- gas, καὶ ἦν τις βασιλικός &c. Ad quae Bosius ira commenta- tur: Non putem per βασιλικὸν intelligi aulicum quendam, sive mi- nistrum regium, ut Belgae interpretes & plerique alii volunt; sed potius quempiam ex genere regio, agnatum aliquem Herodis. Nam βασιλικοὶ Graecis dicuntur vel filii, vel agnati regum, quales Latinis Regales appellantur. Lucianus de Salt. (h. l. ut vides) Achilles Tatius L. VII, p. 447, dixit: ἦν τοῦ βασιλικοῦ γένους. Sic & Herodot. I, cap. 35, Φρίξ μὲν γενεῇ, γένους δὲ βασιλικοῦ. Ammian. XVI, c. 12, Hos sequebantur potestate proximi Re- ges numero quinque, regalesque decem. Ad quem locum videat- ur Valesius. Addo Chrysost. Homil. 35, in Ioan. pag. 697 ed. Eton. qui utrumque designari posse ait, his verbis: Ἦτοι τοῦ γένους ὢν τοῦ βασιλικοῦ, ἢ ἀξιώματι ἀρχῆς ἑτέρον οὕτω κα- λούμενον ἔχων. REITZ.

ead. l. 9. Ἡμιέλλην γὰρ τις ὢν, ἐτύγχανε συνεῖναι) Pessime sic nostra ex ed. Salmuriensi, cum optime Basileensis (ἡμιέλ- λην γὰρ τις ὢν ἐτύγχανε) συνεῖναι. GRON.

ibid. Συνεῖναι) W. recte. Reliqui συνεῖναι. SOLAN. Συνεῖναι) Vix dubitarem sic scribere vel sine Codice. Sic enim recte su- pra § 62 edd. habebant. Conf. superius Quom. Hist. c. 37, ubi συνεῖναι quoque edd. priores pro συνεῖναι. Sed recte συνεῖναι ibid. cap. 44. Et Abdic. cap. 15, atque alibi. Licet rursus pro eo συνεῖναι legas in edd. infra Iov. Trag. § 27, quod ibi vide- bimus. REITZ.

Pag. 159. l. 1. Καθίστο αὐτοῦ) Sic supra Έρμ. c. 83. SOLAN.

ead. l. 4. Κατὰ τὰ ἀ. τ.) Ut Πρ. λ. cap. 2, Τιμ. cap. 33, & passim. SOLAN.

ead. l. 6. Οἶδε) Interpres Obsopoeus legit ἢ δὲ, vertit enim at haec. GUYET. Nemo, haec quid velint, assequatur. Ed. Iunt.

pro οἷδε vulgato legit οἱ δε. M. οἷδεν. Legendum οἱ δε γούνη καὶ ἐν ἐκείνοις ἐπαινούμενοι &c. i. e. Qui itaque in hac arte laudantur, eo nomine reliquis praeferre existimantur, quod &c. Intactus locus est, nec mihi mea valde placent. Proferant alii meliora. Forfan satius fuerit legere ἡδε. SOLAN. Puto dedisse Lucianum εἰωθε, quod deinde inter dictantem atque excipientem in οἷδε transisse potuit. Certe ita interpretatus sum. GESN. Illud οἷδε certe intolerabile videtur, sed quia variis modis corrigi potest, & aequae in οἷδε — ἐπαινούμενοι, ac in αἱ δε — εἶναι, aequae, inquam, in εἰωθε, quam in ἡ δε mutari, ideo nihil muto, quia incertum est, quid Lucianus reliquerit. Gesneri εἰωθε, optimum videretur, si cum ἐπαινούμένη satis commode cohaerere posset. Etsi enim alias participium pro infinitivo usitatum, cum hoc verbo id Noster saltem adhibere non solet. REITZ.

ead. l. 7. τῷ εἰκέναι τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις) Benedicere, ut propositis personis gestu respondeat. Obfopoeus, ut personis in scenam introductis saltator per omnia gestu respondeat. At nec id agit Lucianus, ut ostendat, id etiam in saltatoribus laudari, quod in quaque re laudatur, ut pictura, caelatura &c. ut nempe respondeant personis propositis, sed mens eius est, eamque in interpretando sic exprimere debuerant: Novit enim (n. ὑποκρίσας) se in illis magis laudari eo, quod similis plane sit subiectis personis. Innuit, vim ὑποκρίσεως maxime curari & valere in istis saltatoribus, cum non ita pulchritudo eius in aliis artibus exferatur. GRON. τῷ εἰκέναι, id est, quasi ἐν vel ἐπὶ τῷ εἰκέναι, dum, vel propterea, quod similes se gerant. Sic Herodian. III, 1, 5, τῷ μὴ ἔχεινμισθοφόρους, si quidem mercenarios milites non habent. Plura similia dedi alibi. Adde & Abdic. c. 5, οὐ τῷ μισθῶν ἐμέ. REITZ.

ead. l. 9. Ἀριστέων) Non satis assequitur una vox Latina vim, quae subiecta est τοῖς ἀριστεύσι. Sunt enim, qui insigne & eminens fortitudinis documentum edidere, quod praemio dignum leges iudicant, qui non bene tantum, sed optime, comparatione aliorum, gesserunt rempubl. Latina declamatorum schola fortes vocat simpliciter, aut fortiter fecisse dicit. GESN.

ead. l. 16. Ὁ) Ira W. solus: vulgatam qui sequuntur, solum vertant necesse est. Qui eundem vertunt, ita legant, uti nos scribimus, si Graece sciunt. SOLAN.

Pag. 160. l. 5. Ὡπαῖ) Ex Pindaro habet, inter cuius fragmenta reperies pag. 493 paulo aliter scriptum: Ποντίου θηρὸς χρωτὶ Μάλιστα γόνυ προσφέρων Πάσαις πόλιν σσειν ὁμιλεῖ. Ex

Plut. 1690, 1, & 1801, 2. SOLAN. *O fili Polyti, Theognis*: LA CROZE.

ead. l. 6. ἴσχω) Illud ἴχων, quod W. suppeditat, nihili esse, patet ex archetypo, ex quo Lucianus hoc petit. Desumfit enim ex Theognidis versu illo, quem Plutarch. *περί πολυτελείας* citat, (teste Sylburgo in nott. ad Theogn. p. 150.) Πενλύποδος νόον ἴσχε πολυφρονος· ubi certe ἴχε in versu locuta non haberet. At in ipso Theognide v. 216 sic legas: Παυλύπου ὄργην ἴσχε πολυπλοκον, ὃς ποτὶ πέτρῃ τῇ προσομιλήσει, τοῖος ἰδὲ εἰν ἐφάνη. Quod quidem nihil refert; verbum ἴσχε tamen eodem modo ibidem ponitur. REITZ.

ead. l. 13. Ἀθάμας) Conf. supra § 42. REITZ.

Pag. 161. l. 1. Ἀσρόπη) Vid. c. 43, & Συγγρ. c. 8. Agamemnonis mater. SOLAN.

ead. l. 2. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκουσμάτα ἐνδὲ ἐκάστου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει) Interpres, *Alia quidem, quae spectanda vel audienda exhibentur, unam quampiam rem ostendunt*. Ἐκαστος non est quispiam. Legendum ἐνδὲ ἐκάστον ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει, cetera quidem, quae spectantur vel audiuntur, unam rem unumquodque ostendit. Ἐκαστον, sc. ἀκουσμα, vel θεάμμα. GRAEV.

ead. l. 14. Λεσβόναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, χειροσφόδους τοῦς ἀρχηστὰς ἀπεκάλει) Hoc damnat ipse Lucianus in Rhetorum magistro. GRAEV. Lesbonaæti cuidam scribit Apollonius Tyanensis Ep. XXII & LXI; sed alius sit oportet. Philostr. p. 391 & 404. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἐν τινὶ ἑτέρῳ) Lege τιμωτέροις. SOLAN. An potius ἐν τοῖς ἰνωτέροις; HEMST.

Pag. 162. l. 2. Τιμοκράτης) Heracleota. Δημων. c. 3. Memoratur hic etiam apud Philostr. (p. m. 265.) 535, & describitur ut & philosophus, & vir disertus, qualem etiam Lucianus hic tradidit fuisse. Aetas etiam & patria conveniunt. Sola errat Chronologia Sophistarum Philostrati, in qua circa annum 130 floruisse dicitur. Vide totam Polemonis vitam, & mecum senties. SOLAN.

ead. l. 6. Πλάτων) Plat. Polit. p. 506 A. SOLAN.

ead. l. 10. Τοῦτο μὲν γε) Ἀν τὸ χαλινάγωγεῖν τὰ πάθη; GUYET.

ead. l. 13. Ἀριστοτέλους) Felicitatem Aristoteles tribus in rebus sitam esse vult, in animi, corporis & fortunae bonis. Vid. Ἡθ. Νικ. I. SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ μέρος τρίτον) Immo καὶ μέρος δεύτερον. Nam τρίτον, τὰ χρήματα. Ipse in Eunucho: καὶ μὴ σφόδρα κατὰ

φρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τοῦτο εἶσθαι.
MARCIL. Locus Luciani in Eun. quem Marcilius ob oculos habuit, est § 3, non longe a fine. REITZ.

ead. l. 15. Ἦκουσα δὲ τινος καὶ περιττότερόν τι νεανειουμένου ὑπὲρ τῆς τῶν ὀρχηστικῶν προσωπείων σιωπῆς, ὅτι καὶ αὐτὴ Πυθαγορικόν τι δόγμα αἰνίττεται) Ceterum quendam audiivi magis etiam subtilia quaedam de saltantium personarum silentio iuveniliter affirmantem, id etiam Pythagoricum dogma subobscurè significare. Sic vertendus hic locus. De re ipsa Athenaeus lib. 1 Deipnosoph. Οὗτος (Μέμφις) τὴν Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ἐπιδείκνυσιν ἥτις ἐστὶ, μετὰ σιωπῆς πᾶν ἡμῖν ἐμφανίζων σαφέστερον, ἢ εἰ τὰς τῶν λόγων τέχνας ἐπαγγελλόμενοι διδάσκειν, enimvero hic (Memphis pantomimus) aperte demonstravit, quanta Pythagoricae philosophiae vis sit, ut qui tacens omnia nobis manifestius indicaret, quam qui artem dicendi se docere profiterentur. GRAEV.

ibid. Περιττότερόν τι νεανειουμένου) Magnificentius quid dicentem. GUYET.

Pag. 163. l. 12. Γυμνασίῳ γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ εὐρυθμότατον τοῦτο φαίνεται ἂν ἔγωγε εἶναι) Interpres absurdissime, Etenim illud ego Gymnasiorum pulcherrimum & artissimum esse affirmaverim; cum vertendum sit, ex omnibus gymnasticis exercitiis illud pulcherrimum & venustissimum esse equidem dixerò. GRAEV.

Pag. 164. l. 2. Ὑπ' αὐλοῖς) Conf. supra § 16 huius Dissert. REITZ.

Pag. 165. l. 3. Εὐφυν) Alibi erat εὐφυν. Sed hic iam recte & constanter εὐφυνά invenio. Vid. supra Alex. c. 5. REITZ.

ead. l. 7. Τὸν Πολυκλείτου κανόνα) Confer infra de Mort. Peregr. § 9. REITZ.

ead. l. 11. Γὰρ) Illud γὰρ, quod sententia postulabat ante τοῦτο, inferendum duxi. Non agnoscit tamen M. SOLAN.

ead. l. 13. Οἱ γὰρ Ἀντιστοχίς) Iul. Imp. Misop. BOURD.

Pag. 166. l. 1. Τὸν Ἑκτορα) Exstat epigramma in statuam Helladae Hectorem saltantis. Vid. Anthol. IV, 25. Meurf. Orch. SOLAN.

ead. l. 2. Ὡς Ἀστυάναξ) Legendum omnino οὗτος Ἀστυάναξ. Corruptio orta ex compendio, quo pronomen illud scribere solebant antiqui librarii: quod quam facile in ὧς transire potuerit, considerantibus illius formam apparet. GESN. An οἷος Ἀστυάναξ; sic cogitabam ante. Sed visa coniectura Gesneri, ei facile concedo. Nam vulgata sensum commodum non habere videtur; licet ὧς etiam nominibus substantivis addatur, ut in fragm. Menand. 38, 2, Ὡς ἔργον εὐζῆν ἐν πονηροῖς ἡθεσιν

pro *quantum opus*, vel *quam difficile est* &c. & Latini quoque adverbia sic adiungant nominibus substantivis, ut est in Terentiano illo, *ne parum leno fies*. Tamen ὥς Ἀστυάναξ vix ita subsistere poterit, etsi per ironiam sic interpretere, o *quam ille* (pro qualis, vel quantus) *est Astyanax!* icilicet habebit quidem sensum aliquem, sed minus commodum, quam si οὗτος legeris. REITZ.

ead. l. 4. Καπαρέα) V. Aufon. epigr. 83, & Anthol. II, 38. Meurs. Orch. Et Eur. Phoen. 185, 1180. SOLAN.

ead. l. 5. Προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τεύχεσιν) Est impetum facere in Thebanorum moenia: nobis, *bestormen*. Herodianus in V, καὶ προσέβαλλε τοῖς τεύχεσιν. Idem in VII, προσέβαλλον ταῖς πύλαις καὶ τοῖς τεύχεσιν. Xenophon in III Hellenicōn, ξενικῶ μὲν Ἑλληνικῶ προσβαλόνσα τοῖς τεύχεσιν. GRAEV.

ead. l. 8. Τῆς θυμέλης) Thymelen, orchestrae partem mediam, locum proprium, & in centro totius theatri positum, eorum, qui spectaculo esse deberent, satis eleganter ac dilucide declaravit L'oidinus in Commentt. Acad. Inscriptt. Tom. I, p. 186 ed. Holland. GESN.

Pag. 167. l. 1. Χειρονομία) Χειρονομία diversa a saltatione. GUYET. At quis hoc nescit, aut negat, Guyete? Accedit tamen & coniungitur inprimis cum saltatione *Pyrricha* vocata, aliisque, nec minimum eius ornamentum habetur. Etsi ego cum Cicerone potius dico, *Nemo saltat sobrius*. REITZ.

ead. l. 2. Καὶ Ἡρακλέους ἐν αὐλήσει καλῶν) Lego ἐν ἀσκήσει, & sic etiam legisse videtur interpretes. Aliquis posset etiam iure suspicari legendum esse κακῶν, nam pugillatus, in quo plagas multas pati necesse erat, potius videtur dici debere ἀσκήσις κακῶν. PALM. Non procul a vero abibat Palmerii coniectura, cum αὐλήσει sic corrigebat: verum cum edd. cert. habeant ἀθλήσει, eius emendatione nihil opus est. At κακῶν hic locum non habet, quia Mercur. Pollux, Hercules, vincere sueti in pugillatu, non tam plagas accipiebant, quam dabant. Robur enim Herculeum etiam in saltatione exprimi, vid. supra § 73. Cur itaque ad eius & reliquorum facta heroica non respiceretur, causae nihil video. Τὸ καλὸν autem pro *laudabili*, *glorioso* usurpari, Stephanus in Thes. dudum docuit. REITZ.

ead. l. 3. Ἀθλήσει) Verissima lectio, quam non vidit Palmer. Exstat autem in M. & omnibus impr. excepta B. 2 & 3. SOLAN.

ead. l. 4. Ἡροδότῳ) Vid. Herodot. I, 8. SOLAN.

ibid. Τὰ δὲ ὀμμάτων) Hinc Plautinum illud, *pluris oculatus testis unus, quam auriti decem*. Ὁ λογοποιὸς ὁ Θούριος ἔτα ει-

πῶν ἀνθρώποις ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. Iul. Imp. ad Leontium. VORST.

ead. l. 10. Νηπενθές τε καὶ ἄχολον) Vid. Hom. Od. Δ, 221. SOLAN. De hoc Homericō *nepenthe* vid. eruditam G. E. Stahlī Differtationem. Item Petr. Petiti Dissert. de *nepenthe* Homeri, sive de medicamento Helenae luctum omnemque animi aegritudinem abolente, opera Graevii editam Traiecti an. 1689, ut refert Casp. Burman. in Traiecto Erudito p. 120. REITZ.

ead. l. 16. Κεχειρώται) Rursus passivum praeteritum active intelligendum. Vid. Iensf. ad Tyrannic. c. 12, & nos alibi non semel. REITZ.

Pag. 168. l. 12. Σολοικίας — ἐν τῇ ὀρχήσει) Sic eleganter etiam apud Philostr. pag. 541. Cum Tragicus actor, ὃ Ζεῦ, ὃ Iuppiter, exclamans, manu terram ostenderet, & ὃ γᾶ, ὃ terra, vultu in coelum erecto diceret, praesidens Polemon exegit virum, οὗτος τῇ χειρὶ ἐσολοίκισε dicens. Alium huius vocis elegantem usum vidisti iam supra in Νῆγρ. c. 18. SOLAN. Quod Solanus monet conferendum cap. 18 Nigr. id iam est § 31. REITZ.

ead. l. 13. Ἀλογία) Pluralis adverbii vice. Conf. supra dicta ad Quom. Hist. § 48. REITZ.

ead. l. 15. Οἱ δὲ εὐρυθμα μὲν, τὰ πράγματα δὲ μετὰχρονα ἢ πρόχρονα) Obscure interpres, illi vero concinne quidem, sed res prioris vel posterioris temporis saltationi accommodat. Quid in hoc vitii, si suo tempore illa saltat? Verte, illi vero concinne, sed tempore tamen tum posteriora vel priora repraesentat; dum quod tempore posterius est, prius saltat, vel vice versa. GRAEV.

Pag. 169. l. 2. Τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχοῦμενός τις) Interpres vertit, quidam enim Iovis parentes — repraesentans, & viderur legisse, τοὺς γὰρ Διὸς γονέας. Sed multo melior vulgata lectio γονὰς, id est, *nativitatem, natalitia*. PALM.

ead. l. 5. Γλαύκη) V. cap. 42. SOLAN. Cognatae nempe hic etiam fabulae, ut modo Saturni τεκνοφαγία atque epulae Thyesteae. Ponamus, quia non nimis vulgatum est, ex Apollodoro I, 28. Μιστὶ Μεδεά ἰνδύεται σὺν Ἰάσωνι Γλαυκαὶ πέπλον μεμιγμένον φαρμάκῳ ὃν ἀμφισμένη μετὰ τοῦ βοηθοῦντος πατρὸς πυρὶ λάβρῳ καταφλέγει. Perit itaque simili fere modo Glaucē Medae pellex, ac Semele Iunonis, quae res fraudi fuit Pantomimo, ut utramque fabulam misceret. GESN.

ead. l. 11. Ὅλως δὲ τὸν ὀρχηστὴν δεῖ πανταχόθεν ἀπηκριβῶσθαι, ὥς εἴηαι τὸ πᾶν εὐρυθμον· εὐμορφον· σύμμετρον· αὐτὸ ἐαυτῷ βοικόν· ἀσυκοφάντητον· ἀνεπίληπτον· μηδ' αἰῶς ἐλλιπές· ἐκ τῶν Lucian. Vol. V.

ἀρίστων κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις. ὁξὺν τὴν παιδείαν. βαθὺν τὰς ἐννοίας· ἀνθρώπινον μάλιστα.) Locus fuit integer exhibendus, ut vitiosae distinctionis naevi conspici & corrigi possint. Paret, omnia illa adiectiva ad τὸ πᾶν esse referenda. Sed quid; quaeso, est, ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις; Malae distinctionis vitio haec laborant: quae (neque enim ulla mutatione alia opus est) si restituatur, pristino haec decori erunt restituta. Ita ergo distingue, Ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις ὁξὺν. τὴν παιδείαν βαθὺν τὰς ἐννοίας ἀνθρώπινον μάλιστα. Scilicet absolverat Lucianus, quae, eaque bene multa, ingeniosissime ad saltandi artis commendationem disputarat, singulis enumeratis, quorum gnarum oporteret esse saltatorem. Iam vero coronidis loco addit ea, quae posuimus. Quoniam vero & in his vertendis nescio quid potius, quam fidum interpretem, egit Benedictus, ea sic transfero: *Ut autem summam dicam, oportet saltatorem undiquaque esse tersum & limatum, ut omne sit suis numeris absolutum, pulchrum, iustis partibus constans, sibi ipsum per omnia conveniens, reprehensione & castigatione nulla dignum, nequaquam defectum, ex optimis mixtum ac temperatum, inventionibus acutum, subactae eruditionis, (sic verto τὴν παιδείαν βαθὺν. Eleganter βαθὺς τὴν παιδείαν dicitur is, qui longo usu est exercitatus. Sic βαθὺς τῆς ηλικίας apud Aristophanem in Nubibus p. 156 ed. Allobr. v. 5, cuius aetas provecta est. Video observasse id etiam H. Stephanum, cuius sententiam in voce Ἐμβιβυδός, mire confirmat hic Luciani locus, ita restitutus. Βαθύγλωσσοι quoque ab Hesychio exponuntur ἑλλόγιμοι καὶ ἀνδρείας. Coniiciunt eruditi ἀνδρείοι.) cogitationes homini maxime convenientes habens. Eleganter sane ὁξὺν τὰς ἐνθυμήσεις dicitur ab Luciano id, quod quodam inventionis acumine valeat. Sic alibi dicit ὁξὺν ἐπινοῆσαι in eodem hoc libello § 74: Μνημονικὸν τε γὰρ καὶ εὐφῶα, καὶ ξυνετὸν, καὶ ὁξὺν ἐπινοῆσαι, καὶ καιροῦ μάλιστα ἐστοχᾶσθαι φημί δεῖν αὐτόν.* Sic in Iove Tragoedo cap. 27, συνιέναι ὁξὺς. Sic qui acerrimo odoratu valet, dicitur ὁξὺς τὴν ῥίνα ab Nostro in Bis Accusato c. 1. Sic ὁξὺς τὰ ὦτα potest vocari is, qui distincte & acute audit; quamvis Noster in Deor. Concilio cap. 4, ubi Sartyros vocat ὁξεῖς τὰ ὦτα, alio sensu id accipiat, nimirum pro eo, qui arrectas & in acutum desinentes aures habeat: quemadmodum hunc locum intelligendum esse, docuit Turnebus XVIII Adv. c. 8, componens illud Horatii, *Aures capripedium Satyrorum acutas.* (addo Long. Past. L. 2.) Commode asserendus hic est locus Aeliani contra tentationem eruditissimi Kuhni. Ver-

ba Aeliani sunt XI Ποικιλ. c. 13, ἄνδρα φασὶ Σικελιώτην οἶον βλέπειν ὅξυν γενέσθαι, ὥστε &c. Kuhniius *legeret* ὅξυν. ὅξυν *βλέπειν* enim *esse*, quod Horatius dixerit cernere acutum. Longe aliter sentiam hic ego, aliterque fere haec Aeliani intelligam, ac videtur intellexisse vir doctissimus. Etenim ut verum sit, ὅξυν βλέπειν Graecis esse satis frequens, (quod multis probari posset exemplis: ita & δριμύν βλέπειν apud Aristophanem, & istiusmodi locutiones aliae sunt frequentissimae) non tamen video, quid sibi vellet, γενέσθαι ὅξυν βλέπειν. Ita namque foret haec dictio, si audiretur vir cl. At perspicuum est, haec Aeliani ita interpretanda esse, homo quidam Siculus tanta oculorum acie dicitur fuisse praeditus, ut &c. hoc est, tam acutus dicitur fuisse, quantum ad visum, ut &c. Nempe ὅξυν βλέπειν apud Aelianum eodem modo, quo apud Lucianum ὅξυν ἐπινοῆσαι, συνέιναι, dicitur; quod idem ac ὅξυν τὴν βλέψιν, ἐπινοῖαν, σύγχεσιν ut ὅξυν τὰς ἐνθυμήσεις, τὴν ῥῖνα &c. quae vidimus. Profusita Homerus quoque II. E, 344, οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι ἡέλιος περ, οὐ τε καὶ ὅξυντατον πέλαται φάος εἰσοράασθαι, cuius oculus acutus est ad perspicendum. IENS. Iensu interpunctionem omnino necessariam, & quam Solanus quoque in *Iuns*. ex eiusdem animadversione correxerat, hic expressimus. In *Par*. quidem priore membro huius periodi commata tantum erant, inter singula adiectiva, eaque sufficere potuissent. Sed quia in edd. antiquioribus puncta aderant, quae uterque retinuit, & ego ea servavi. In posteriore vero parte eadem confusio distinctionum alieno loco collocatarum erat in *Par*. quae in aliis, etsi haec alioqui ceteris aliquanto accuratior est in periodis dividendis. REITZ.

Pag. 170. l. 2. Ὅσπερ ἐν κατόπτρῳ) Ad partes haec Luciani verba vocat L. Bos ad 2 Ep. ad Corinth. c. 3, 18, ibique κατόπτρίζεσθαι, & ἀποβλέπειν πρὸς τὸ ὥσπερ κατόπτρον docet signif. probe considerare, & ex eo exemplum sumere, auctoritatumque satis adducit, quae hic non reperam. REITZ.

Pag. 171. l. 12. Διείλε τὴν κεφαλὴν) Exemplum huic similem de Aesopo lege apud Plut. in Cicer. non longe ab initio. SOLAN.

ead. l. 14. Παραπαίοντι) Accidit hic quoque, quod saepe apud hunc scriptorem, ut dictionis suavitatem assequi Latina lingua, certe quanta in me est illius facultas, abnon possit. Παραπαίειν proprie & ad verbum est pulsando aberrare, ferire, quod non destinaveras: ponitur deinde, ut insanire, delirare certe; & a recta ratione aberrare significet. Hic Pantomimus,

dum nimium εὐφρανσιώτος est, & furoris non imaginem tantum, sed ipsum quasi corpus animo concipit, ferit, quod non debebat, παραπαίει, propria simul & translata significatione. GESN.

in Schol. col. 2. l. 3. Ταυτῇ) Sic legebatur, sine dubio pro τῇ αὐτῇ, veluti τάντων Attice, pro τὸ αὐτό. Malim tamen ταύτη. REITZ.

Pag. 172. l. 11. Καταβὰς) In theatro Romano sedent in orchestra Senatores, in quam facilis de scena proprie dicta descensus. Vid. Boindinus l. c. GESN.

ead. l. 13. Μαστιγώσῃ) V. Sophoclis Aiacem, ubi furens oves conclusas, quos Graecos homines esse putabat, flagris caedebat, praecipue arietem Ulyssē. Unde & titulus Αἰας μαστιγώφους, qui tamen antiquus Scholiastae non videtur. SOLAN.

Pag. 173. l. 2. Ἐπὶ μανίᾳ κατεγνωσμένον) Vere ob insaniam notandum, vertit Iac. Elsner. ad Ep. ad Gal. 2, 11, (notatum voluit) aitque Bezam durius vertisse illa Apostoli, ὅτι κατεγνωσμένος ἦν, quod condemnandus esset: cum Latini Patres & Vulgata rectius dederint, reprehensione, vituperatione dignus. Quod ut non improbo, ita tamen condemnandi notionem saepe parum differre ab improbandi, vituperandi significatu, facile quoque probare possem, & utrovis modo κατεγνωσμένον poni. Nam cum καταγνωσκομαι proprie sit, cognita causa iudicor, & plerumque de eo dicatur, qui causam habet deteriolem; condemnatio autem non omnis sit aequae gravis; hinc nihil mirum, si modo in mitiorem, modo in vehementiorem partem hoc verbum sit interpretandum. Sic active pro condemnare, & pro deridere, perstringere, accipi, monet Scholiast. ad 2 Ver. Hist. c. 20, ubi Luciani verba, κατεγνωσκον — γραμματικῶν ψυχρολογίαν, damnabam &c. quoque vertit Gesn. & recte; licet improbabam, reprehendebam, ibi eodem fere rediisset. Vid. quae ibi noto. Plures auctoritates in verbo satis noto addere non vacat. Adeat Scheid. in Ind. Herodian. qui testimoniis indiget, ac diiudicet, anne recte dicat, καταγνωσκοντες τινος ἀνανδρίαν esse, condemnantes, vel vituperantes alicuius imbellem animum? At hic in Luciano verterem ὡς ἀλ. ε. μ. κατεγνωσμένον, tanquam qui se vere (iuste) insanum iudicatum, vel insaniae damnatum, accusatum, sentiret. REITZ.

ead. l. 3. Αἰτούντων γὰρ αὐδὲς τῶν συστασιωτῶν) Interpres rursus ita vertit, siquidem postulantibus iterum aequalibus; sed male: συστασιωτῶν enim hoc loco aliud significat, & uno quidem verbo Latine dici vix potest eius vocis significatus, seu:

Por tamen maxime accedit, sed generalius sumitur. *Συστασιώτης* ille est, qui a partibus saltatoris stat, qui illi favet, & est ex eius factione. Nam diversae erant in theatro, ut & in circo, factiones, alii Barhylo, alii Mnesteri, alii Paridi favebant, & saepe ea de causa in theatro *στάσεις* fiebant, unde *vox συστασιώτης*, & composita *συστασιώτης*. Verte igitur, *postulantibus iterum partium eius fautoribus*. PALM. Sed Benedict. iam sic dedit, vertens, *rogantibus enim factionis sociis*. REITZ.

ead. l. 5. Παρὰσθηάμενος τὸν ὑποκριτὴν) Benedictus, *histrionem in theatro agens*, idque verborum serie multis modis commutata. At Obsopoeus, secutus Luciani ordinem, *adhibito representatore*: quem sensum sane probem, modo Larine effertur. Et cur Benedictus in praecedentibus voces illas αἱ δὲ ἐγγέλων interpretatus est alii laudabant, nec maluit retinere Obsopoeanum alii ridebant? quod omnino debuerat reponi. GRON. In *Λ. παρὰσθηάμενος* sed nihil muto, elegans enim est sensus vulgatae; *Ἰαπ. cap. 17, Z. τρ. cap. 29, & passim apud Nostrum*. SOLAN.

ead. l. 16. Κίρκης) Apud Homer. pro *οὔτι* legitur *οὔτε*, quod reducendum existimo. SOLAN.

Pag. 174. L. 1. Θαῦμά μ' ἔχει) Hom. Od. K, 326. SOLAN. Usus Noster etiam supra Catapl. cap. 14. Quam dictionem & Germani sic usurpant, casu, an ex traditione, quis dixerit? Potuisset tamen frater Belgae Graecissanti inferere. REITZ.

ibid. Οὔτι) Non modo adscripserat Solanus, *οὔτε* esse in Homeri l. c. sed & addiderat, edd. Luciani male *οὔτι* habere. Mirabar utrumque. Nam aequae ut in Luciani edd. ita & in Homero inveniebam illud *οὔτι*, tam in ed. Amst. an. 1650, quam in antiqua Argentoratarina. Verum in Hervagiana anni 1512 *οὔτε* quidem est. At in Frobeniana anni 1559 *οὔτε* etiam conspicitur, quod in Eustathii commentariis quoque repositum; quare id Luciano non abrogo, sed *οὔτε* divisim scribo. REITZ.

ead. l. 3. Ἐμπαδώτερος) Vid. Homer. Il. 2, 352. Et Od. K, 240. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ ἀνδρῶν ἕμματα δέλγει) Homer. Odyss. E, 47. SOLAN.

IN LEXIPHANEM.

Pag. 175. L. 1. ΑΞΙΦ.) Per Lexiphanem in dialogo, qui hoc nomine inscribitur, intelligi Pollucem, qui Onomasticon scriptum, in quo omnia illa, quae hic irridet, obsoleta verba inve-

niri, memini olim in Scholiaſte Luciani ἀνεκδύτῳ legere apud Iſaacum Voſſium τὸν πᾶν. GRAEV. (Hic liber ingenioſiſſime confectus velut laterculum quoddam eſt omnium dictionum ἀδοκίμων, quas ſemidocti homines Athenaei & Luciani temporibus, magno cum eruditorum faſtidio, ſoliti uſurpare. Caſ. ad Ath. 168, 18.) De hoc opusculo ego non tam magnifice ſentio. Librum deridet, in quo tot & tanta ridicula congeſta erant. Quod non res tantum ipſa indicat, ſed diſerte ipſe ait, cum *Lexiphanis* librum eſſe dicit. Sed an non quae ipſe ἀποπρόσωπος loquitur, inſulſa & inſicera prorfus videntur? Si ergo Luciani opus ſit, a iuniore ſcriptum cenſeo; & Athenaei magni illud opus deriſum. Viderint alii: mihi neque lubet, neque vacat nunc Athenaeum ipſum eo conſilio perlegere, ut de re tantilla pronuntiem. Hoc tantum monebo, Athenaei opus M. Aurelio imperante prodiſſe. Vid. 2 C. in eoque omnia fere reperiri, quae hoc in opusculo ridentur, Platonis vanam imitationem, voces exoletas, farraginem iſtam verborum ad convivium pertinentium, & quid non? ſola perſonarum nomina diſcrepant, quae ridiculi cauſa a Noſtro conſiſta ſunt. Unde liquet, aut eundem riſiſſe utrumque, aut Athenaeum ipſum a Luciano hic deriſum. SOLAN. Dubitabam initio, aggredederne verſionem huius Dialogi, an deprecarer potius provinciam, qua me, immo quemquam bene fungi poſſe, deſperarem. Cum enim totus prope ſit in eo, ut ridenda proponatur affectatio eorum, qui verba antiquata, fiſta, poëtica, a puro & ſimplici ſermone aliena, conſectantur, & tum mirifice ſe credunt eſſe locutos, cum ſermo illorum a communi ratione maxime abhorret: fruſtra fuerit, ſi quis ſperet, ea ſic poſſe quacunque alia lingua reddi, ut quid auctor ſibi voluerit, aliquis Graece non doctus aſſequatur. Itaque, quod de Pollucis, quem hic perſtringi putabant viri docti, (poſt Hemſterhuſianam praefationem equidem putare deſii, & poſtquam vidi bonam partem verborum, quae hic reprehenduntur, non eſſe in Pollucis Onomaſtico) quod igitur de Pollucis Onomaſtico ſentiunt, ut quiſque eſt magis iudex idoneus, plane non debuiſſe ad verbum verti: idem magis etiam de hoc libello exiſtimem, quem non magis bene quiſquam interpreteretur, quam imperitos illos humilium convivarum in Trimalchionis coena ſermones, quam obſcuroſum virorum epiſtoſas, aut quemcunque in eo genere librum, ubi verba alterius quaſi quadam parodia deridentur. Interea tamen cum quibuſdam certe in locis videretur propius, quam adhuc factum eſt,

ad sententiam auctoris posse accedi, non defugi laborem, parum licet facilem, & ob id ipsum vehementer molestum, quod omni labore parum scirem effici; sed hircum multasse superiores, me cribrum supponere. Satis tamen effectum putabo, si unus alterque studiosorum, qui Graece nondum satis sciat, naturam huius scriptionis utcunque inde intelligat. *Utcunque* inquam. Qui enim velit efficere, ut recte omnia intelligantur ab omnibus, illum oportet verba, quae hic occurrunt, omnia ab emendato, sed simplici eodem, naturali, & minime affectato genere orationis aliena, primo e poëtis eorumque Scholiastis antiquis, atque undecunque demum conquisita, tum alia audacter nimis & absurde novata, explicare, utrisque ea substituere, quibus homines urbani, & neque obsoleti neque novatores, utebantur: oportet, quoties ludit, ut statim ab initio aliquoties, Lucianus, alliterationem illam enucleare, & v. g. dicere, cum *νοῦχος*, *novus*, illo tempore in usu communi non esset, sed affectaret illam, ut antiquam & Attricam *Lexiphanes* aliquis, quasi tu *verborum ostentatorem* dicas; simulat Lycinus, sibi non bene perceptam vocem, sed, nescio quid, de *αὐχμῶ* putare illum voluisse dicere. Nempe *av* ea aetas sono ad *o* inclinato debet pronuntiasse. Qui autem hoc ad verbum interpretabimur? quis dabit nobis vocabulum, quod *novum* significet, aequè *κακόζηλον*, quod similem lusum habeat, cui ita affine sit aliud nomen, *squalorem*, *siccitatem* significans. Invenit aliquid Micyllus, similem nempe lusum inter *calidus* & *squalidus*: lepide, nisi quod *calidus* pro novo nescio an auctoritate idonea dicatur? licet *calor inventionis* me non fugiat. Posui ego *musteum*, ut alter de *musto* agi intelligere se simulet. Sed ut Micyllus *novi* notionem non satis lucide expressit, ita ipsius *squalor* multo melius ad *αὐχμῶν*, quam nostrum *mustum*, accedit. Sed ferat forte haec aliquis. De reliquis quid fieri multis, ubi unguis omnes si derodas, frustra quaeras Latina idem significantia, aequè *κακόζηλα*. Quin sunt *ἅπαξ λεγόμενα* quaedam, in quibus omnis etiam coniectura deficit. Ut autem hominis eruditi esset, &, nobis certe, non iniucunda animi adversio, de singulis disputare accuratius, quod fecit de plusculis If. Casaubonus in Athenaeum libro 3, c. 18, 19 & 20, conferendus omnino, si quis amas talia, & Lucianum recte cupis intelligere; ita illud nunc facere tanto minus placebat, quod merito verebar, ne viri doctissimi, quorum observata simul eduntur cum nostris, pleraque omnia iam occupassent. Illud modo meminerint lectores, totum prope locum, quem e symposio

suo recitat Lexiphanes, compositum & confarcinatum esse verbis vel licenter fictis, vel ex antiquitate repetitis poetica, vel alioqui κακοζήλοις. GESN.

ead. l. 2. Λεξιφάνης) Cogor longiores in hunc Dialogum diatribas componere, ut cacozeli & antiquarii istius Lexiphanis quaeque vocabula ponderentur. De similibus, Horat. Marcial. Suet. Aug. c. 86, & ibi interpr. BOURD.

ead. l. 3. Τητινόν τι) Ὡς ἀπὸ τοῦ χθές, χθесινόν, οὕτως ἀπὸ τοῦ τῆτες, τητινόν, σημαῖνον τὸ ἐπέτειον, ἥτοι τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ex quo οἱ Δωριεῖς dicunt σατῆς, unde σατάγιοι πυροί. Leg. Scholiast. Aristoph. ad Nub. BOURD. Τῆτες, τητινός. GUYET. Τητινόν de hodierno die usurpatum ab imperitis, evincunt, quae Athenaeus habet 98 B. ἡ τῆτες ἡμέρα, apud quem tot sunt iis similia, quae in hoc libro ridentur, ut aut eosdem riserint uterque necesse sit, aut ipsum Athenaeum Lucianus hisce petiisse censendus est. SOLAN.

ead. l. 4. Νεοχμὸν) Mf. Reg. auctior voce una, nempe κομιδῇ per νεοχμὸν autem intelligit νεωστὶ εἰργασμένον, ἀφ' οὗ καὶ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ νέον ἔχω, unde νεοχόν. Haec dictio etiam Thucydidi frequens, qua uti solet ἀντὶ τοῦ νέου, προσφάτου. Hanc Lexiph. postea vult significare τὸ ἀρτιγραφές. BOURD.

ead. l. 7. Κυψελόβυστα) Mf. Regius habet κυψελούντα, sed recepta lectio melior est, magisque alludit ad illud pag. sequentis ἐπιβύστρα ἢ κυψελίς. Κυψέλη, κυψελίς & κυψελλίς (sic enim ap. Hesych. & Interp. Aristoph. ad Pac.) ὁ τῶν ὠτρυν ῥυπος λέγεται dicitur etiam τὸ δοστρακεῖν ἀγγεῖον ἐν ᾧ τοὺς ἀρτους ἀποτίθενται, sic dictum διὰ τὸ κεκρύφθαι τὴν ἑλὴν, ut vult doctissimus Christianus ad Aristoph. εἰρη. Sic etiam vocabant alveos e virilibus, unde Cypselus rex Corinthiorum Aethionis filius, sic dictus, quod ἀρτιγέννητος παρὰ τῆς μητρὸς κέκρυπται ἐν τῷ κυψέλῳ. Cuius posteritas diu postea Corinthi regnum tenuit. Dico ad Pausan. Tangit Lucian. pag. seq. dum ait οὔτε Κύψελος τις οὔτε Περίανδρος. V. Scal. ad Eut. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Νέος τις) Huc omnino transferendum existimaui hoc Scholion, quod ad Πητ. διδ. primum in impressis erat: huic enim opusculo melius convenire videtur. Probabit factum, qui utrumque legerit, sat scio. SOLAN. Ubi idem Scholion bis occurrit, paucis mutatis, nec additur ex quo Cod. id sciat lector ex altero Vossiano petitum: nam duo in ed. Gler. exhibentur Codices: alterum in Quarto, alterum in Fol. Plerumque tamen addidi, unde desumerim. Ubi vero ad diversa verba referuntur, ita ut unus tantum id habeat,

de quo alter nihil, ibi subscripta litera V. sine discrimine utrumvis designat Vossianum. REITZ.

ibid. Πολυδύκη) Pollux non tantum scripsit Onomasticon; de quo hic Noster, sed etiam declamationes, aliosque eiusmodi libellos, inter quos fuit oratio contra Socratem, ut auctor est Suidas, unde sibi Sophistae, quatenus in malam partem ea vox sumitur, nomen meruit. At si eidem Suidae crederemus, tempora non convenirent, cum Lucianus sub Traiano, ut ait, vixerit; Pollux vero sub Marco & Commodo Impp. Verum Suidam errasse ostendit Vossius de Hist. Graecis lib. II, cap. 15, cuius rationibus in posterum addetur Scholiastae nostri auctoritas. CLER.

Pag. 176. *l.* 1. Τὸ νεχμὸν) Corrige νεοχμὸν. GUYET. Νεοχμὸν, vox Euripidi familiaris, vid. p. 334 ed. *l.* (non invenio ibi.) SOLAN.

ead. *l.* 3. Ἀρτισυμποσιάζω τὸν Ἀρίστοντος ἐν αὐτῷ) Benedictus, convivium ab illo Aristonis, hic diversum instituo. Micyllus, convivium in eo vicissim instituo contra Aristonis illud. Certe hoc manifestius. GRON. Quamvis perierit ipsum Athenaei initium, ex argumento operis Graeco superstiti satis liquet, Platonis συμποσίον ob oculos habuisse Athenaeum, idque esse aemulatum, cum opus illud suum ordiretur. Sic enim postrema verba habent: δραματούργει δὲ τὸν διάλογον ὁ Ἀθηναῖος ζήλας Πλατωνικῷ. Οὕτως γοῦν ἀρχεται. SOLAN.

ead. *l.* 5. Τὸν Πλάτωνα) Aliter Apul. de dogmate Platonis; qui vult, Platonis patrem Aristonem, ipsum Aristotelem dictum. Fuit & Aristo Ceus, qui scripsit ἐρωτικά, de quo Cassaub. ad Athen. c. 4, lib. 15. BOURD.

ead. *l.* 11. Τὸν μὲν εἰρωνά) Τὴν εἰρωνείαν. GUYET.

ibid. Πέδοι) Antiquè dictum pro χαμαι, πρὸς τὸ πέδον. BOURD.

ead. *l.* 12. Ἐπιβύστρα) V. Schol. Aristoph. ad Plut. BOURD.

ead. *l.* 13. Ἡ κυλέλις) Ὁ ῥύπος, Hesych. GUYET.

Pag. 177. *l.* 1. Διαπεραίνομαι) De hac dictione locus dicendi ad vitam Démonactis. BOURD.

ead. *l.* 2. Εὐαρχος) Εἰ καλὴν ἔχει ἀρχὴν, καὶ προσέμιον. Hoc enim potissimum curabant miselli scriptores illi, ut exordium reliquo opere longe splendidius eligerent. Quod antea Lucianus notavit tractatu De conscribenda historia, & saepe alibi postea. Imitati illi praeceptum Pindari Od. 7 Olymp. Ἀρχομένου δ' ἔργου, πρόσωπον χρὴ θέμεν τηλαυγές. Citat Lucian. p. 848. (in Hippias c. 7.) BOURD.

ead. l. 3. Εὐώνυμος) Ἀγαθοῖς ὀνόμασι χρώμενος. Qua de re copiose differit tractatu Quomodo conscribenda sit historia. BOURD.

ead. l. 5. Ἡ δ' ὅς) Pro ἔφ' δὲ αὐτὸς, habuimus & supra in Alex. cap. 43. Et occurrerit in hoc Lexiph. singulis paragraphis. Item Philop. c. 31 &c. quod ideo moneo, ne quis credat solis poetis proprium esse. REITZ.

ead. l. 6. Περιδινθόμεθα) Περιέλθωμεν, γυμνασόμεθα. De hac voce vide Casaub. ad Athen. BOURD.

ead. l. 7. Ἡλιοκαῆς) Usitatum magis ἡλιοκαυστον, κεκαυμένον ἐν τῷ ἡλίῳ. Hac de re interpretes Petronii ad illa, *modica unctiōne usus*. BOURD.

ibid. πρὸς τὴν εἰλην θέρεσθαι) Alciph. I, Ep. 12, pag. 48, σπουδάζεται, ἔστιν οὐ δυναμένοις τῇ εἰλῇ θέρεσθαι, curae est, sicubi possimus apricari, ut vertit Bergler. qui & hoc Luciani, & Aristoph. Eccles. 64 adducit. REITZ.

ead. l. 8. Ἀπιτητέα) Πορευτέα. BOURD.

ead. l. 9. Στλεγγίδα) Interpretes Persii & Apuleii. Dixi ad Petron. BOURD.

ibid. καὶ βύρσαν) De hac balneorum supellestile omnes dixerunt. BOURD.

ibid. καὶ φασάνια) Intelligit vestem cubitoriam, sive κομομάτιον, diminutum a φάσσαν, τὸ λινοῦν ἄρμενον. Hesychius. BOURD. Alias φασσάνια. Etym. φάσσαν, σινδών. φασσάνιον λινοῦν τι ἦτοι σινδόνιον ἢ καὶ τὸ ἰστίον τῆς νεῆς &c. ἢ προσώπου τι ἐκμαγεῖον. λέγεται δὲ οὕτω καὶ τὸ παρὰ Ῥωμαίοις ἀράριον. GUYET.

ead. l. 10. Ῥύμματα) Τρίμματα, σμήγματα, σαπώνια. Tangit Casaub. ad Athen. c. 10, l. 8. Scholiast. Aristophan. Acharn. BOURD. Hesych. Ῥύμμα, σμῆμα, καὶ ἢ σμμηματοδοκίς, σμμηματοθήκη. GUYET.

ibid. Ναυστολεῖν) Ναυστολεῖν τὸ βαλανεῖον, καὶ τοῦ πέλαιου κομίζειν, δὲ τὸ αὐτό. Sic Aristophan. Thesmoph. iunxit ναυστολεῖν. Vult intelligi κομίζειν, ἀλλὰ καρπαλμῶς κομίζειν. BOURD.

ead. l. 11. Τοῦ πέλαιου) Mercedem ablutionis. GUYET. Recte Guyet. Olim enim vertebatur, *ablutoriam*. REITZ.

ibid. Ἐχεις) Quia ante ἔχεις distinctionis nota nulla in I. erat, Solanus parenthesis fecerat ab ἔχεις ad ὀβολῶ. Sed nos Parisinae & reliquarum distinctionem servavimus. REITZ.

.. ead. l. 12. Ἐγγυοθήκη) Κιβώτιον hanc dictionem interpretatur Casaub. c. 13, lib. 5 Animad. ad Athen. BOURD.

ead. l. 13. Ἑλινύσεις) Διατρίψεις Hefych. Dicitur etiam ἑλινύσεις, ἥτοι ἡσυχάσεις, λήξεις, ἀκνήσεις, σχολάσεις. Vide in-
 -terp. Aristoph. Thesmoph. Pollux. BOURD. Leop. 20. SOLAN.
in Schol. col. 1. l. 2. Εὐλογος) Respicit vocem εὐλογίαν, quae
 mox sequitur. Novum itaque Scholium incipere decebat; sed
 cum aliter Scholiastae placuerit, nihil mutato eius instituto,
 ut tamen, quas enarret voces scire possis, maiusculis eas lite-
 ris in Scholio edi curabimus. SOLAN. Ego vero nihil muta-
 vi, nisi quod puncta interdum pro commatibus exhibuerim;
 ubi novum Scholion incipit, ne occasionem praeberem typo-
 graphis errores multiplicandi: nam verba, de quibus Scholia-
 stes agit, in Luciano tam sunt sibi propinqua, ut facile inve-
 niantur. Conf. Schol. hinc decimum, quod in permulta quo-
 que Scholia dispescendum fuisset, sed eandem ob rationem in-
 discretum reliquimus. At si quid magis necessarium erat mu-
 tatum, ibi mutavimus. REITZ.

ibid. col. 2. l. 8. Καταβῆται) Aut ἐστὶν — καταβῆναι, aut
 ἐσθῆς legendum est. SOLAN.

Pag. 178. l. 1. Τρίπαλαι) Πάλαι. BOURD. Utitur Aristoph.
 Equit. 1150, τρίπαλαι κάθημαι. REITZ.

ibid. λουτιῶ) Ἐπιθυμῶ λουθῆναι. BOURD.

ibid. Οὐκ εὐπύρατος) Ἀδυνάτως. BOURD.

ead. l. 2. Τράμιν) Ἀφεδρῶνα. Hanc vocem interpretatur E-
 rotianus. Illud est, quod apud eundem Erotianum Lysima-
 chus vocavit σφιγκτῆρα, ut emendavit doctissimus Christianus
 ad Erotian. & Aristoph. εἶρη. Vocat postea τὸν ὄρρον sine
 huius pag. BOURD.

ibid. Ἀστράβης) Sic vocem hanc interpretatur Hefych. τὸ
 ἐπὶ τῶν ἵππων ξύλον ὃ κρατοῦσιν οἱ καθεζόμενοι. τίθεται δὲ καὶ
 ἐπὶ τῶν ἀναβατικῶν ὄνων, οἱ δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον μὲν τὴν σω-
 ματηγὸν ἡμίονον οὕτως ἔλεγον· ἐνίοτε δὲ πάντα ἀπλῶς τὰ σω-
 ματηγούντα ὑποζυγούντα. Videtur autem Lexiphanes ex seqq.
 ἀστράβην posuisse ἀντὶ τοῦ ἡμίονου· sequitur enim ἀστράβη-
 λάτης ἐπέσπερχε ἥτοι ἵπποκόμος. BOURD. Vid. Spanh. 187.
 Et Demon. cum Schol. 389. SOLAN. Alciph. II, Ep. 3 f. εὐ-
 θὺς πετομένη πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῆς ἀστράβης φέρου. Ubi Bergler.
 ex Scholiasta Luciani, aliisque Lysiae, Demosth. & Athenaei
 testimoniis docet, ἀστράβην Atticis mulam significare, curru
 non iunctam, sed qua vehimur, equitamus. Cf. & Hefych. REITZ.

ead. l. 3. Ἀσκολιάζων) Ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἀλλόμενος, dicitur &
 ἀσκολίζων Hefych. apud quem rescribe ἀλλόμενος ἀσκολιά-
 ζειν. Illud est, quod Galli dicunt aller à croche pied, cum pes

alter incurvatur. Hanc vocem multis interpretatur Scholiast. Aristoph. ad Plut. BOURD.

ead. l. 4. Οὐκ ἀκμῆς) Μὴ κεκμηκώς. BOURD.

ead. l. 5. Λιγυρίζοντας) Ἄδοντας, quia ὥδ' ἔν' λιγυρὴν dixerunt Homer. & Hesiod. De his rusticorum cantilenis Long. lib. 2 & 4 ποιμεν. BOURD.

ead. l. 7. Ἄνδρα) Τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν. De quibus dixi ad lib. 1 Heliod. BOURD; Hesych. ἄνδρον, ἄκρον, καὶ τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν. GUYET.

ead. l. 9. Καύματα) Profert hunc locum Casaub. Animad. ad Athen. c. 19, lib. 3. Iunge ab eo dictis interp. Virg. ad illud Georgic. *Boreae penetrabile frigus adurit*. Sic apud Long. lib. 3 ποιμεν. Κρύος μὲν ἦν ἐξαίσιον καὶ αὔρα βόρειος ὑπέκας. Pisid. Colmurg. Χειμῶνος ὥρα, καὶ τὰ δένδρα συντόμως Ἐκ τῆς πυρ-άγρας τοῦ κρύους μαρκαίνεται. BOURD. Pompeiano tribuit Athenaeus 98 A. B. quem ὀνοματοθήραν σοφιστήν vocat. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 6. Τὰ χεῖλη) Hunc locum visum est maculatum, prout in Mf. fuit, relinquere, ut inde appareret iterum inscitia librarii, quae tanta fuit, ut nisi aliunde suppeteret subsidium, quid sibi voluerit Scholiastes, ne Oedipus quidem coniiceret. Sed bene est, quod quae hic esse debebant, ad verbum apud Suidam legantur! Τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν ἄνδρα λέγουσι, διὰ τὸ εἶναι ἄνικμα καὶ διερά. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει, διὰ τὸ ὑπεράγει εἶναι τῶν διερῶν. Ἄνδρα, μέρος τι τοῦ κήπου. Hoc quidem satis liquet, sic legi debere, sed inter portentosas voces, quae ex oscitantia librarii hic natae sunt, latet vox γηπαττάλους, cuius sine dubio a Scholiasta interpretatio tradebatur, quae quomodo omissa fuerit, & vox illa loco suo mota, quaerant acutiores. CLER. Recte haec omnia leguntur, ut edi curavimus, ex Cod. Scipionis, qui fuit Argyropyli, in Collectaneis Galeanis. SOLAN. Querimonia Clerici erat iusta: octo enim viriis unum hoc Scholion laborabat in V. quae iam sublata non repetam, ne nauseam lectori moveam. REITZ.

Pag. 179. l. 1. Τὰ καύματα) *Uredines*. Plin. L. XVIII, cap. 28: *Plerique dixerunt rorem inustum sole acri frugibus rubiginis causam esse, & carbunculi vitibus. Quod ex parte falsum arbitror, omnemque uredinem frigore tantum consilire.* Τὰ καύματα, uredines, des jarfures. GUYET.

ead. l. 2. Ἀρόματα) Τὰ ἀρότρω ἐξεργασμένα πεδία, ἀροτρίσματα, γεννήματα. Hesych. Schol. Aristophan. ad Pac. BOURD.

ead. l. 3. Γηπαττάλους) Γηπαττάλοι, εἰδὴ λαγάνων. BOURD. Terrae plantae puto esse, quasi paxillos seu clavos. Dicit enim Festus in voce *impages*, dicuntur agricolae pangere plantas, id est insigere, quemadmodum scilicet clavi panguntur. VORST.

ibid. Σκανδίκων) Hefych. Σκάνδιξ, λάχανον ἄγριον. Aristophani mater Eurip. Σκανδικόπωλις dicitur. GUYET.

ead. l. 4. Βρακάνων) Hefych. Βράκανα, τὰ ἄγρια λάχανα. GUYET.

ibid. Κάχρυς) Ὅσπριον. BOURD.

ead. l. 6. Ἐδάρρη) Ἐδάρην. GUYET. Ἐδάρρη, quod est in omnibus, quos vidi, editis, nihili esse puto. Legi & interpretatus sum Ἐδάρην. Nota vocis δῆρῶ significatio. Vidit idem, credo, Micyllus, qui vertit *attrivi summum podicem*, melius ad intellectum: sed volebam propius assequi verbilegulum Lexiphanem. GESN.

ead. l. 9. Ἀπολούμ.) W. & Fl. uti vult Casaubonus emendari, ad Athen. 189. In aliis ἀπολούμ. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ὅσπρις) Ὅσπρια hic & alibi in Scholiis hīce adspirare invenio. Suidas autem in *λεκιθόπωλις ὄσπριον* bis laevigat, & alibi, rectiusque sic scribitur: cumque Scholiastes etiam interdum ὄσπρ. habeat, sic dedi; nec postea monebo. REITZ.

ibid. l. 5. Σέλγη δὲ) C. Abb. σέλγη δὲ † πυμάτης δὲ καί. Unde liquet excidisse Scholium. Eadem lacuna in M. SOLAN.

Pag. 180. l. 1. Ἀποθρέξομαι) Quidam legunt ἀποθρίξομαι, depilabo. BOURD. Vertunt, *curriculo puerum ablegabo.* Emen-
da, *curriculo ad puerum ibo.* GUYET.

ibid. Αὐτὸς τὸν παῖδα) Puto, hic excidisse praepositionem; legendumque, ἀποθρέξομαι οὖν καὶ αὐτὸς ὡς τὸν παῖδα. Ἡ ὡς inter distantem & excipientem nimis facile perire potuit. Κακοζήλια non videtur in omīssa praepositione, sed in composito ἀποθρέξομαι. *Λεκιθόπωλιδα*, quae statim sequitur, interpretari etiam licebat *onorum venditricem*; si credimus Scholiis ad h. l. & ad Aristoph. Plut. v. 427. GESN.

ead. l. 2. Λεκιθόπωλις) Τὰ ἀληθεσμένα ἢ βεβεργμένα ὄσπρια πωλούσῃ. BOURD. Forte *λεκιθόπωλις*. Hefych. *Λεκίς, παροψίς.* GUYET. Ego nihil mutandum cenfeo, nisi quod maius Λ, quod in Paris. erat, quasi nomen proprium esset, sustulerim: nam quod & ibi, & apud Benedict. vertitur *Lecithopoli-
dem*, nihili est: nec obstat quidquam, quin cum Scholiasta Aristoph. vertamus *onorum venditricem*, eiusmodi enim conditionis, non nominis, feminam intelligendam patet ex seq. γυν-

μαιοπώλη. Kusterus ad Aristoph. Plut. 427, ubi λευκόπωλη occurrit, ait: *Mirum est, Lucianum inter reliquas voces, vel barbaras, vel κακοζήλως formatas, & hanc Lexiphani suo tribuere pag. 822 ed. Amst. (i. e. h. l.) cum Atticos olim ea usus fuisse, vel ex hoc loco Aristophanis constare possit.* Si Guyetus igitur ideo mutationem quaesivit, quia vox proba est, minus absurde egit. At non credo, eum de Aristophane cogitasse, alioqui addidisset. REITZ.

ibid. Γρυμαιοπώλη) Τὰς ὀπάρας πιπράσκοντι, ἢ ἰχθύδια ἐν τῇ ἰχθύϊ ἢ ἰχθυοπωλείᾳ, apud eum, qui vendit piscium intestina, sive quisiuilias, quae γρυμαῖαι ἢ γρυμέαι. De qua dictione Casaubon. ad Athen. cap. 11 & 19, lib. 7, ubi reprehendit eos, qui sacculum vertunt. Inde γρύ *hilum*, quales minuti illi pisciculi, de quibus Apuleius libr. 2 Miles. BOURD. Hefych. Γρυμαῖα ἐσθῆς, καὶ ἀγγεῖον σκευοθήκη, ἐν ᾧ ἡ γρύτη· ἥδη δὲ καὶ λεπτὰ σκευάρια, ἃ καὶ γρύτην λεγομεν. Locus corruptus est apud Hefychium. GUYET.

ead. l. 3. Ἐπὶ τὰ Σέλγη) Locus hic, ut alii multi in cacozeolo isto, perobscurus: quem ut concipiam, altius repetenda mihi vocis origination. Σέλγη πόλις ἐστὶ Πισιδίας, ὅπου κακῶς ἔζον οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἀλλήλοις ἐκοινοῦνουν, ut testatur Scholiaft. Aristoph. ad Vesp. Igitur qui totam hanc narrationem attente perleget, videbit, Lexiphanem voluisse intelligere τὰ κοινὰ δειπνητήρια, non tam hominum ad ea confluentium multitudinem denotans, quam res communes, sive viles, de quibus hic perpetuus sermo est: detorta sane metaphora, quidam hic legunt τ' ἀσελγῇ mendose. BOURD. Τὰ Σέλγη, loci nomen Athenis. GUYET. Meursius ex Polluce IX, 5, & X, 11, emendat in γέλγη mutans. Sed repugnant libri & M. Exstat Eupolidis fragmentum, in quo eodem, quo hic, sensu γέλγη reperitur. Vid. Potter. p. 38 f. SOLAN.

ead. l. 5. Πυριάτην) Τὸν ἐν κλιβάτῳ ὀπηθέντα ἄρτον· alii tamen πυριάτην idem esse dicunt, ac πύον, quod conveniret cum dulciariis. Interpr. Aristophan. ad Vespas. Casaub. quae Gallis tarteletes. BOURD. Πυριάτην τὸ Hefych. πυριάτης, *colostrum*, i. e. lac primum, quod decoquitur. Aliter interpretes. GUYET. Bourdelotius provocat ad Vesp. Aristophanis. Vid. igitur ibi v. 708. Αὐτὸν πυριάτην ibi legitur, & Scholiaft. Biset. ait hoc magis analogicum esse, quam πυριάτην, etsi idem significet. Alter autem Scholiaft. πυριάτην legit, & exponit, τὸ ἐσθῆν γάλα· sive generaliter τὸ πυριέσθον &c. REITZ.

ibid. Ἐγκρυφίας) Ἄρτους τοὺς ἐν σποδῷ. De quibus iam di-

xi, ubi de Empedocle cinericio. BOURD. Ἐγκρυφίας probum est. Ipse Noster alibi utitur Dial. Men. & Ai. seu N. Δ. XX. Et Hippocr. Pop. Morb. VII, teste Casaub. ad Athen. pag. 209, 58, apud quem itidem exstat 110 A. SOLAN.

ibid. Γήτεια) Κρήμνα. Hanc dictionem varie Grammatici efferunt, γήτεια, γήθνα, γήτεια. De quibus Hef. Suid. BOURD.

ibid. Καὶ φύκας) Legendum φύσκαας. Hefych. φύσκη, κοιλία, καὶ τὸ παχὺ ἔντερον. GUYET.

ead. l. 6. Οἶβον) Τοῦ ἐπιτράχην, τὸ ὑπὸ τοῦ τραχήλου, τοῦ βόδου κάλλιστον. Poll. BOURD. Οἶβος τοῦ τραχήλου τοῦ βόδου τὸ κάλλιστον. Pollux. GUYET.

ibid. Λαγάνιον) Ἀπὸ λαγόνιον, seu λαγόνειον; Hefych. λαγόνεια, λαγοῦ κρέα. GUYET. Lege λαγόνειον, i. e. λαγῶνα κρέα. VORST. Hefychius, λαγάνιον τῶν βοῶν τὸ ὑπὸ τὸν τράχηλον χάλασμα. Suidas, Λαγάνιος, ὄνομα κύριον, σημαίνει δὲ καὶ τὸ στῆθος. GESN.

ead. l. 7. Φώκτας) Ἀφώγω, i. e. φρύγω, seu φάζω. GUYET.

ead. l. 8. Ἄβατον ἐποίησας) Ἄβατος ex eo genere est, ex quo ἄχρηστος & ἀφόρητος, cum hoc non inuolerabilem, sed nondum gestatum, illud non inutilem, sed nondum usurpatum significat. Ita nempe ἄβατος ὁδὸς non inaccesa, sed quam non opus fuit facere. De prioribus duobus Casaubonus ad Athen. III, 18. Ceterum videtur Atticionem studio vocasse hunc servum Lucianus, ut absurdam Atticisimi affectationem notaret, ac deinde Onomacritum, ac postea Onomarchum, quasi tu iudicem, principemve nominum dicas: sic Hellanicum, ut germanum Graecum. GESN.

ead. l. 9. Ἡ δ' ὅς) Vid. paulo supra ad pr. c. 2. REITZ.

ibid. Σίλλος) Διάστροφος τοῦς ὀφθαλμούς. BOURD. Id est; Strabo, idem quod ἴλλος apud Eust. cuius fem. ἱλλίς. Hefych. δυνδύλλω cognatum. GUYET.

in Schol. col. 1. l. 6. Εὐθαλεῖς) Εὐθαλεῖς ed. Cler. Correxisset Solanus, non indicans unde: sed facile erat e re ipsa, & sequentibus id videre. De γρῦ conf. Suid. qui eandem rationem affert; sed & addit, alios γρῦ a porcorum voce derivare. At ibidem bis in ed. Hag. Suidae legitur γρυτῶπῳλις, quorum alterutrum in γρυτῆπῳλις vel γρυπόπῳλις mutandum foret, si γρυπόπῳλις, quod hic in Schol. sequitur, verum esset. REITZ.

ibid. l. 14. Πυριάτης) Patet aliquid omissum: nam in altero V. Cod. in fol. distinguitur πυριάτης ab ἐγκρυφίας. Vid. supra haec omnia ad unum Scholion relata, ad verba: Καὶ ὅτι καύματα ἦν. REITZ.

Pag. 181. l. 1. Ψύττα) Α ψύττω. Quod etiam spiro significat, itaque inter varias huius vocis acceptiones, recte Hesych. ψύττα, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Igitur ψύτταν κατατείνας, ταχέως δραμών. BOURD. Ψύττα, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Hesych. aut. Epist. Saturn. 2. t. pag. 839, Ψύτται κατατείνασαι. Utrobique ψύττα legi, i. e. ταχέως, placet. GUYET. Vid. nott. ad 'Iστ. α, c. 35. Vorstius coniicit legendum ψιττὸν, h. e. ταχέως. Sed nihil mutandum. In W. & Fl. ed. ψύττα κ. Vid. Eurip. Ky. 565 A. SOLAN. Suspicabar legendum ψύττα κατατείνων, atque ψύττα esse ἀνεματοποιημένον, celeritatem motus indicans, qualia habent omnes linguae: suadere id mihi videbatur praeter Scholia ad h. l. ipse Hesychius, qui ψύττα, inquit, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Est autem hoc κακὸς ἥλιον maxime in scripto serio talia immiscere. GESN. Sed ψύττας edidit Bergl. ex Vatic. Cod. in Alciph. III, 24 f. p. 330, μὴ προμισθόμενος ψύττας παρά τινος φύγη. REITZ.

ead. l. 3. καταγεῖν κοττάβους) Παίζειν. Nam καταγεῖν κοττάβους, ἢ κοτταβίζειν, εἶδος ἐρωτικῆς παιδιᾶς. Recteque Hesych. λᾶταξ, φόφος κοττάβου ὁ ἀπὸ ποτηρίου γεγύμνος. Recte, inquam, ille: nam ludendo, cottabos cogeant sonum emittere. Valer. Max. cap. 11, lib. 3: *Theramenes porrectam veneni potionem non dubitanter hausit, quodque ex ea superfuerat iocundus illisum humo clarum edere sonum coëgit*. Copiose de variis cottaborum generibus Tzetz. Scholiast. Aristoph. Athen. Flor. Christian. ad Vespas. Theodor. Marcil. ad Horat. Hic iulus apud Gallos *casse-pot*. BOURD. *Si trulla inverso crepitu. n. dedit aurea fundo*. Iuven. Sat. III, 108. VORST. Vid. Athen. 479. Et Alex. ab Alex. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 35. Ἡ ἐπὶ) Deest μάλλον. SOLAN. Possumus tamen eo carere: exempla dedi alibi; plura dabo deinde. REITZ.

Pag. 182. l. 2. Ἐπραλοιφεῖω) Vid. Hesychium, apud quem rescribe ξπραλοιφεῖν. De his unctiōibus Theodor. Marcil. ad Pers. BOURD.

ead. l. 4. Ὁ γνώμων) Vid. 'Αλ. c. 9, & Κρον. Cronosol. c. 8. Ita vocat hemisphaerium, in quo γνώμων ostendebat horas, inquit Salmasius Plin. Exerc. p. 457 B. Ubi de horologiis veterum multa. Pro μέσην autem legendum μέσον. Antiquis tamen πῶλος non horas, quas nunc vocamus, sed solstia tantum & aequinoctia indicabat; quod pluribus in ea Dissertatione ostendit ὁ πάνυ. SOLAN. Alciph. III, Ep. 4 pr. ὁ γνώμων

θικιάζει τὴν ἄκτην. Ubi Bergl. & haec Luciani adducit. REITZ.

ead. l. 5. Μέσση πόλον) Ἡ πόλος, i. e. περιφέρεια τοῦ ὀρολογίου. GUYET. Copiose de hoc loco disputat Salmastius Exerc. Plin. 446 seq. & inepta antiquitatis affectatione πόλον hic vocari horologium, cum alias notaverit machinam cavam cum gnomone solstitiis tantum indicandis comparatam. GESN.

ibid. Λουτρίῳ) Τῷ ἀπολούματι, ῥυπῶδει ὕδατι. BOURD.

ead. l. 6. Τῶν Καριμάντων) An servos intelligit? composit. ex Κάρι, & ἱμάς *logum*. Noti sunt Κάρες genus servile. Τὸ Καριμαντες vocab. comicum videtur. GUYET.

ibid. Μετὰ τοῦ σύρφακος) Συρφετώδους ὄχλου καὶ χυδαίου. BOURD.

ead. l. 8. Δυσωπῶ) Ἀμβλυώττω. BOURD.

ibid. Ἐπιτεθόλωσθον) Ταράττετον, σκοτίζετον. BOURD.

ead. l. 9. Σκαρδαμυκτῶ) De hac voce a me dictum antea. BOURD.

ead. l. 10. Φαρμακᾶ) Φαρμάκων δεῖται. BOURD. Quid si φαρμακιᾶ legendum, ut desiderativi verbi formam propriam accipiat? Sed laudantur etiam μαχάω, φονάω, θαντᾶω. GESN.

ead. l. 12. Ἀπερυθρίασαι) Ἀποκαθῆραι τὸ αἷμα τῶν ὀφθαλμῶν. BOURD.

Pag. 183. l. 1. Δημαλέους) Διύγρους, ἀπὸ τοῦ λημᾶς καὶ λήμων, quae sunt περὶ τοὺς κανθούς τῶν ὀφθαλμῶν πεπαιγυῖαι συνστάσεις, ἐκρέουσai τῶν ὀφθαλμῶν ἀκαθαρσίαι. Sic pag. 371. BOURD.

ibid. Ἄττα) Conf. infra c. 21, ubi ἄττα adspirate. REITZ.

ead. l. 3. Ἀπσθήμενοι) Ἀποδυσάμενοι τὰ ἱμάτια. BOURD. Ἀπσθδέομαι, εκκοσ. GUYET.

ibid. Ἀκροχειριασμῶ) Genus luctae ἀκροχειριασμός, qua solebant ἀκραις χερσὶ παλαίειν quoniam autem in plicaturis & nodis digitorum frequenter solebant vitam oppetere, ἀκρόχειροι dicti ἀνδροφῶνοι. BOURD. *A pointe des bras*. GUYET.

ead. l. 4. Τραχηλισμῶ) Succollatione, ut in Cynic. τοῖς τραχήλοις ἄγειν, succollare. Hanc luctae speciem Boeotii vocant βαστραχηλίζειν. Vocabant enim Boeotii βάστραχας τοὺς τραχήλους, Hesych. Igitur certare τραχηλισμῶ est ἀπὸ τραχήλου κατέχειν. BOURD. *En se colletant. Lutter debout en s'embrassant par le milieu du corps*. GUYET.

ead. l. 5. Λίπα χρυσάμενος) Ex Homero. BOURD.

ibid. Ἐλυγίζετο) Hanc vocem alibi interpretor. BOURD.

ibid. Ἀντίβαλε τῷ κωρύκῳ) Hoc est, περιελάμβανε τὴν κοιλίαν τοῦ ἀντιπάλου. Qua de re dico ad Heliodor. lib. 10. Vide

Scalig. ad Euseb. Hunc locum quidam capiunt de pila sparsiva. Unde genus exercitii, quod fit cum folle, dictum κορυκομαχία. BOURD. Exercebatur illa, quam κορυκομαχίην vocat Hippocrates de Diaeta 2, f. 16, 43, 1; it. de Diaeta 3, f. 17, 23, 8. Κορυκοβολία est Aretaeo diuturn. 2, 13, pag. 135 D. Boerh. Inde corrigendus Caelius Aurelianus, apud quem 5, 11, 134, Choricomachia legitur. De hac copiose Mercurialis de Arte Gymnast. 2, 4, p. 123 sq. ex Antyllo apud Oribasium. Cum videatur vir summus non satis attendisse, non alienum fuerit locum illum huc etiam referre, & interpretari. Sic autem Antyllus, ut e Vaticano Codice laudatur a Mercuriali, Κόρυκος (etiam in hoc nomine inter ω & ο fluctuant libri) ἐπὶ μὲν τῶν ἀσθενεστέρων ἐμπίμπλεται κορυχαμίδων, ἢ ἀλευρών, ἐπὶ δὲ τῶν ἰσχυροτέρων, ψάμμου· τὸ δὲ μέγεθος αὐτοῦ πρὸς τὰ δύνανται καὶ ἡλικίαν συναρμοζέσθω. Κρεμάννυται ἐν τοῖς γυμνασίοις ἀνῶθεν ἐξ ὀροφῆς ἀπέχων τῆς γῆς τοσούτον, ὥστε τὸν πυθμένα κατὰ τὸν ὁμφαλὸν εἶναι τοῦ γυμναζομένου· τοῦτον διὰ χειρῶν ἔχοντες ἀμφοτέραις αἰωροῦσι, τὴν μὲν πρώτην ἡσυχῶς, ἔπειτα σφοδρότερον, ὥστε ἐπιμβαίνειν ἀποχωροῦντι αὐτῷ, καὶ πάλιν προσιόντος ὑπείκειν, ἐξωθουμένους ὑπὸ τῆς βίας. τὸ δὲ τελευταῖον ἀφίσαι αὐτὸν ἐξω τῶν χειρῶν ἀπώσαντες, ὥστε ὑποτρέψαντα (leg. ὑποστρέψ.) σφοδρότερον ἐμπίπτειν σώματι ἐκ τῆς προσελύσεως. τὰ δὲ ὕστατα ἐπιπλεῖστον οἰκίσαντες (videatur leg. οἰκίσαντες vel ὠθίσαντες) αὐτὸν ἀποπέμπουσιν, ὥστε ἐκ τῆς προσόδου, εἰ μὴ σφόδρα προσέχοιτο, (f. προσέχοντο) ἀποστρέφασθαι, (f. ἀναστρέφασθαι.) Ποτὲ μὲν οὖν ταῖς χειρσὶν ἀντιβαλίνουσιν αὐτῷ προσιόντι, ποτὲ δὲ τῷ στέρνῳ, τὰς χειρας ἀναπητάσας, ἄλλοτε ἀποστρέφοντες κατὰ μετὰφρενον. Corycus (saccum, ὕλακος, diserte interpretantur Hesychius & Suidas) ad usum imbecilliorum, qui eo exerceri volunt, impletur acinis, aut farina; ad usum robustiorum vero arena. Magnitudo illius ad vires & aetatem exercendi accommodetur. Suspenditur vero in Gymnasiis desuper e tecto, ea a solo distantia, ut fundus sacci ad umbilicum exercitandi pertingat. Hunc manibus tenentes utrisque ita suspensum agitant, (hoc significat hic αἰωροῦσι, ex notione τῆς αἰώρας) primo sensim ac molliter, tum vehementius, ut cum abeunte sacco & ipsi una progrediantur, & iterum versus ipsos redeunte vi ipsius repulsi concedant. Denique vero repulsum illum emittunt manibus, ut reversus tanto vehementius accessu suo in corpus irruat. Ultimo quanto possunt impulsu atque impetu illum dimittunt, ut reciproco accessu suo, nisi valde attendant, evertantur. Aliquando quidem manibus occurrunt accedenti, interdum vero pecto-

re, passis manibus, interdum averſi, tergum obſciant. GESNER.
ead. l. 6. Μολυβδαίνας χαρμαδίου) Virgil. 5 Aeneid. Plur.
in Theſ. BOURD. Conf. ſupra Alex. c. 25, μολυβδαίνας — πέν-
δας, & videbis, cur neque hic mutare quidquam ſim auſus.
REITZ.

ibid. Ἀράγδην ἔχων) Τῷ τοῦ ἀράζοντος σχήματι. GUYET.

ead. l. 7. Εἶτα συντριβέντες) Ἀλλήλους διατρίψαντες. Hanc
integram periodum interpretatur Caſaubon. ad Athen. cap.
19, lib. 3. BOURD.

ead. l. 10. Τὸ ψυχροβαφές) Τὸ ἐν τῇ ψυχρᾷ πυλῶ βαπτί-
σθαι. BOURD.

ibid. Δελφινίσαντες) Δίκην δελφίνων κυβιστήσαντες. BOURD.

ead. l. 11. Ἄλλος) Ex W. & Fl. Ante legebatur ἄλλοσε.
SOLAN.

ead. l. 12. Ἐξυόμην) Ἐκτενίζομην. Hanc lineam proferit & in-
terpretatur Caſaub. loco citat. ut & illud ſequens οὐ κηπίον.
Duae fuerunt apud Graecos uſitatiffimae tonſurae ſpecies,
ſκαφίον καὶ κῆπος, de quibus hic loquitur, τὸ μὲν ſκαφίον τὸ ἐν
χρῶ, ὃ δὲ κῆτος τὸ πρὸς μετώπῳ. Scholiaſt. Ariſtoph. ad aves
Heſych. Pollux, Suid. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 6. Φησί) Quia fere ubique ſic reperi accen-
tum ſervatum in hoc verbo, qui poterat abiici, ideo & hic &
alibi in hac Diſſert. eum intactum reliqui: nam videtur ſtudio
ſic ſcriptum, tum propter finem periodi, altero loco; quam
hic, ut aliquanto maior emphaiſis tribuatur τῷ dicit, & dicunt,
vel vocant, quam ubi pro incerto illo aiunt, ſerunt, ponitur.
REITZ.

Pag. 184. l. 1. Ὀδοντωτῇ) W. In reliquis ὀδοντῇ. SOLAN.

ibid. Κηπίον) Κῆπος ſeu κηπίον tonſurae ſpecies. GUYET.
Duplex genus tonſurae hic indicari clarum eſt. Etiam hoc ap-
parer, qui κηπίον tondetur, illi non opus eſſe peſtine, opus eſ-
ſe, qui ſκαφίον. Iam κῆπον & κῆβον eſſe ſimiae genus, notum
eſt, loca veterum proferente Spanhemio Diſſ. 5, p. 243. Ita-
que notatur forte tonſura ἐν χρῶ, brevis admodum, qua qui
utuntur, non habent quod peſtant: Scaphion forte liberat
frontem, aures, cervicem, crinibus, qui regere illas partes
poſſint, cranio autem, quod ſκάφη appellatur, pilorum tan-
tum, quod peſti poſſit, relinquit. Metuo, ne parum accura-
tus, aut certus ſit Scholiaſtes Ariſtoph. Bourdelotio laudatus,
cuius locus eſt Ὅρνιθ. 807. GESN.

ead. l. 2. Τὸν κόωνον) Τὸν πώγωνα, menti barbam, Heſ. GUYET.

ead. l. 3. Ἐθερμοτράγει) Τοὺς δέρμους ἑτρώγει. BOURD.

500 ANNOTATIONES

ead. l. 4. Τὸν νῆστιν) Prodigiosa translatio a gutture ad anum. BOURD. An ieiunium, i. e. humores, qui a ieiunis evomi solent? GUYET.

ead. l. 5. Ἐμυστῖλατο) Ἐμυστῖλατο legendum videtur a μυστῖλαομαι. GUYET. Aristoph. Plut. v. 627 μῆμιστυλημέναι habet, i & v inverso ordine, quam apud Nostrium, collocato. Ubi vid. Scholiaστ. μιστύλη, ὁ κοῖλος ἄρτος καλεῖται &c. Sed & vid. nott. Spanhem. qui ibi multus est in tradendo μιστύλην & μυστίλην a Scholiaστῃ confusa; cum posterius sit *ραπίς κανατός*, secundum Pollucem &c. prius vero *carnium minuta diffectio*: dein vero fatetur, utrovis more idem posse significari Atticis, μιστύλη, μιστύλλη, & μυστίλη; & μιστυλλᾶν scribi ac μυστιλᾶσθαι. Kusterus autem similiter docet, promiscue scribi μιστυλᾶσθαι & μιστυλλᾶσθαι. Sed *μῆμιστυλημένοι* etiam in Aristophane legit Suidas: quare in Luciano nihil mutem. Cumque Hesych. μιστύλλειν & μιστύλαι afferens interpretetur *τεμεῖν, κοῦσαι, μερίσαι, εἰς μικρὰ διελεῖν κρέα*, non dubitem, si vera est scriptura apud Lucianum, etiam *μυστίλειν* simplex aequè rectum esse, ac *μυστιλᾶσθαι* contra-ctum, adeoque non opus esse accentum cum Guyeto mutare. REITZ.

ibid. Τοῦ ἰχθυηροῦ ζωμοῦ) Vel muria, vel garo: utrumque enim e liquore piscium; vide Scalig. ad Aufon. BOURD.

ibid. Φαυλίας) Τὰς ἡλαιὰς λευκάς. Plin. Cels. Varr. de Re rustic. BOURD.

ead. l. 6. Ἐρρόφει τῶν κριθῶν) Sic apud Aristoph. Vesp. τὴν φακὴν ῥοφήσομαι. BOURD.

ibid. Τῶν κριθῶν) Potionem ex hordeo. GUYET.

ead. l. 7. Ἐκείντο δὲ καὶ ὀκλαδίας) De quibus in Lapith. & in Cynic. Ὀκλαδίας, δίφροι, sive chiramaxium, sive sella gestatoria. Nam ὀκλαδίας, δίφρος ταπεινὸς ἐν οἷ ἀκλόουθαι φέρεται τοῖς εἰς τὰς ἀγορὰς ἐξιόνσι πλουσίοις, καὶ πεποιῖνται τοῦτομα παρὰ τὸ ὀκλᾶσθαι, ut vult Hesych. Galli vocant *chaise brisée*, δίφρος συγκεκλασμένος, καὶ ποτὲ μὲν ἐντείνόμενος, ποτὲ δὲ συστελλόμενος, Scholiaστ. Aristophan. ad Equit. De hac sella gestatoria L. Senec. c. 12 de Brevit. vitae. Martial. Epig. 17, lib. 12. Sueton. Nero. c. 26. Vitell. c. 16. Huius usum ulterius prosequi non est otii. BOURD.

ibid. Ἀσκάνται) Εὐτελεῖς κράββατοι. Interpres Aristophan. σκίμποδα vertit. BOURD.

ead. l. 8. Δεῖπνον ἢ ἀπὸ συμφορῶν) Dico ad illud Petronii; Nos ut ad tam viles accessimus cibos. BOURD.

ibid. Ἀπὸ συμφορῶν) I. e. συμβολῶν. GUYET. Quas hic συμφορὰς dicit Lexiphanes, alii vocant συμβολάς. Notae sunt antiquorum συμβολαί. Ceterum turpiter in Scholiastae ad hunc locum verbis legitur, Συμφορῶν δὲ διαπαίζων εἶπε τὸν οὐρανὸν, pro ἔρανον; quod per se planum ac perspicuum est. IENS. Iocus hinc petitur, quod trito sensu *miseria* hac voce significatur, ex qua tristis sane coena conficitur. SOLAN. Συμφορὰν, quae calamitatem significat, posuit pro συμβολῇ collatione, ex etymo scilicet. Hinc pronum erat emendare Scholion, & legere, συμφορῶν δὲ διαπαίζων εἶπεν τὸν ἔρανον, vel τῶν ἔράνων τὸν οὐρανὸν quidem nihili est. Sed piget observare talia, quae occupata merito suspicor a viris doctis, quorum notata una eduntur. GESN. Συμφορῶν) Et sic ex Mf. iam correxi. REITZ.

ead. l. 9. Ὑστα) Πόδες χοίρειοι. BOURD.

ibid. Σχελίδες) Idem quod σκαλίδες, pernae, jambons. GUYET.

ibid. Ἡτριάα) Copiose Isaac. Casaubon. ad Athen. cap. 16, lib. 3 Animad. BOURD. *Sumen*, abdominis partes. Ἡτρίδια, τεμάχια Comicis. Pollux. GUYET. Ἡτριάα) Sic & Athen. III, c. 16, p. 96 D. emendante hinc Casaubono. Reperitur autem etiam apud Aristoph. in Thesmoph. Partem suillorum intestinorum Ἡτριάα vocabant. Casaub. SOLAN.

ead. l. 10. Τοκάδες ὕδες) Vid. Athen. 101 A. Et Casaubon. not. SOLAN.

ibid. Ἐμβρυοδόχον) *Sumen* (immo *vulva*) foetaeque abdomina porcae. Martial. GUYET.

ibid. Λοβὸς ἐκ ταγίνου) Vel, ut in aliis, ἐκ τηγάνου. Nam idem esse volunt Grammatici, ut interpr. Aristoph. ad Equit. Hefych. Poll. Videtur autem λοβὸς ἐκ ταγίνου (sic enim Conviv. c. 38) condimentum aliquod hepatis fuisse, de quo Suid. & Poll. Conficiebatur ex melle, sesamo, & caseo. Legend. Hefych. Sed fortean Luciani stilo fuit λοπάς, de qua dictione copiose auctores, quos nuper citavi. BOURD. Λοβὸς, *du foie* suis. GUYET.

in Schol. col. 1. l. 10. Δίχπαι ὕσαι) Reliqui hoc, etsi ab textu Luciani discrepat, quia dedita opera sic ab Scholiasta poruit scriptum esse: verum quod ὕσαι spir. leni editum esset, id tamen mutavi. Suidae ed. *Hag.* accentus prioris quoque aliter positus: legitur enim δίχπαι ζῶα. βοῦς. ἑλαφος &c. REITZ.

ibid. l. 11. Ἐδωδίμα) Ἐδωδὴν V. Πρὸς ἑδωδὴν M. Sed vulgata melior. Suid. ἑδωδὴ. βρώσις. ἑδωδίμων. βρωσίμων. Sed in Suida ἑδωδίμων, βρώσιμων, rescribendum existimo. REITZ.

Pag. 185. l. 1. Ταγήνου) Ita omnes impressi & M. Sic in Συμπ. cap. 38, ἰχθύς ἐκ ταγήνου. Sed ibi Coll. G. τηγάτου. SOLAN.

ibid. Μυττωτός) Quid sit, docet Scaliger ad Moretum, sed κυρίως μυττωτός ἐστὶ ἐκ σκοροδίων. BOURD. Moretum. GUYET.

ibid. Ἀβυρτάκη) Casaubon. ad Athen. cap. 35, lib. 3, tangit aliam huius vocis interpretationem. Est enim hic ἀβυρτάκη βρώμα βαρβαρικὸν ἐσκευασμένον ἐκ καρδάμων, καὶ πράσων & aliis oleribus, unde apud Hesych. ἀβυρτακοποιός, ὁ τρίμματα καὶ ἐμβάμματα κατασκευάζων. BOURD. Hesych. ἀβυρτακοποιῶ. τοῦ τρίμματα καὶ ἐμβάμματα κατασκευάζοντος. GUYET.

ead. l. 2. Καρυκῆαι) Aliis καρυκῆαι, quod idem est. Intel- ligit autem ἀρτύματα καὶ τραγήματα πολυτελῆ. BOURD.

ibid. Θρυμματίδες) Sic nominare solent omne genus dul- ciariorum ἢ ἀπὸ τοῦ θρύου, ἢ ἀπὸ τοῦ τρίβειν, Hesych. Ef- fertur autem haec dictio vel per ι, vel per υ, ut patet apud eundem Grammaticum, v. ἐθρυμματίς. BOURD. Placentae ge- nus: aliis intrisum. GUYET.

ibid. Θρία) Quidam simpliciter per θρίας intelligunt φύλλα συνῆς, sed ibi capiendum est pro omni altili, quod vel συνῆς ἢ ἀμπέλου foliis involvitur, hoc autem vocabant ἐπικάμπτεσθαι. Leg. Casaub. ad Athen. c. 24, lib. 3. BOURD.

ibid. Μελιττοῦται) Πάστυλοι, μάζαι μέλιτι δεδυμῆναι, quae & μελιτόσσαι. BOURD.

ead. l. 3. Ὑποβρυχίων τὰ σελάχια) Vocant σελάχια ὅσα ἄ- ποδα. Hesych. Suid. Poll. Casaub. BOURD.

ibid. Σελάχια) Piscium genus cartilaginofum α σελάω, σελάχω, σέλαχος, σελάχιον· quod nocte luceant. σέλας. GUYET. Σελάχια piscium genus cartilaginofum. Galenus in expositione vocum Hippocratis: σελάχεσιν. οὗτος καλεῖται ὅσα λεπίδας οὐκ ἔχει, καὶ ζωοτοκεῖ. Sic autem appellatur ἀπὸ τοῦ σέλας· quod eius cutis noctu luceat. Σελάω, σελάχω. σέ- λαχος, σελάχιον. Galenus de alimentis Lib. III: Τραχὺ δὲ καὶ λαμπρὸν ἐν τῇ νυκτὶ τὸ δέμμα τῶν τοιούτων ἐστὶ ζῶον (σελα- χίων). Plinius ait, huius vocis auctorem esse Aristotelem: quod falsum est, cum ea usus fuerit Hippocrates, ut ad Ari- stotelem Iul. Caes. Scaliger observavit. Verba Plinii sunt L. IX, c. 24, *Selache appellavit Aristoteles primus*. Occurrit autem haec vox apud Hippocrat. lib. 2 de morbis, & lib. 1 & 2 de fe- mine. MENAG.

ead. l. 4. Τεμάχνη) Κόμματα dermes. BOURD.

ibid. Ἐκ σαργάνης) Σαργάναι δερμαὶ καὶ πλέγματα γυργα-

τῶδῃ, καὶ κοπαίδες, αἱ ἀπὸ τῆς κοπαίδος λίμνης ἐγγέλεις.
De quibus Scholiast. Aristoph. Acharn. & Hesych. BOURD.
ead. l. 6. Ἀμφός) An senex? GUYET.

ibid. Παράσιτος) An altis, domi enutritus in piscina? Placet. GUYET. Verrebatu- tam in Paris. quam Salmur. *Piscis pa-*
safius, cum vendendum fuisset *obsonium*, ut me monuit frater
optimus G. O. Reitz. REITZ.

ibid. Ὅν ὅλον ἱπποκᾶν) Ἐν κλιβάνῳ ὀπτηθέντα. BOURD.

ead. l. 7. Δειπογνώμονος) Qui ne paratque plus. GUYET.

ead. l. 9. Ὑπόγεια) An radices, tubera terrae? GUYET.

ead. l. 11. Ἀγλευκῆς) Ἀνδρῆς. BOURD.

ibid. Ποτήρια) Leg. interpr. Petron. ad illud *cecidit mensa cum*
argento. Casaub. ad Athen. c. 2, lib. 11. BOURD.

Pag. 186. l. 1. Τῆς δελφινίδος τραπέζης) Τῆς πόδας ἐχούσης
εἰς τύπον δελφίνος ἐξεργασμένους. Quae Delphica vocaba-
tur, de qua Wower. ad Petron. locum cit. BOURD. An Δελ-
φινίδος τραπ. i. e. Delphicae mensae, seu Delphicae ἱλασιπι-
κῶς. Martial. gloss. VI. GUYET. *Mensam poculorum* Servius vo-
cat. Casaub. Animadv. in Athen. VORST.

ibid. Ὁ κρυψιμέτωπος) Κρύπτων τὸ μέτωπον τοῦ πίνοντος.
BOURD.

ead. l. 2. Καὶ τρυήλης) Ἀ τρύῳ, cano, unde trua & trulla pro
truula, trula: τρυήλης, ut α ξύω ξυήλη, i. e. *radula*. Τρυήλης po-
culi genus videtur. An idem, quod trulla? α τρύῳ, τρύπῳ, τρύ-
πη, seu τρύπα, τρυπῶ &c. GUYET.

ead. l. 3. Κέρκον) Leg. Hesych. BOURD.

ibid. Βομβυλίδος) Στρογγύλος, ut interpretatur Schol. Ari-
stoph. ad Vespas. BOURD. In Excerptis a Casaubon. editis A-
nimadv. in Athen. pag. 784: Θηρικλείον Ῥοδιακόν, οὗ περὶ τῆς
ἰδέας Σωκράτους φησὶν, οἱ μὲν ἐκ φιάλης πίνοντες, ὅσον θέλου-
σι, τάχιστ' ἀπαλλαγίσονται. οἱ δὲ ἐκ βομβυλίου μετὰ μικρὸν
στάζοντες. ἔστι δὲ καὶ ζῶν τι. SOLAN.

ibid. Γηγενῆ) Ὀστρακινά. BOURD.

ead. l. 4. Θηρικλῆς ὥπτα) Interpretatur hunc locum vir cl.
Casaub. ad Athen. c. 6, lib. 11. BOURD. Θηρικλέους τέκνον,
κύλιξ. Citat hoc dictum Athen. quem vide & Erasmi. in Adag.
Θηρικλέους φίλος. VORST. Athen. XI, 470 E. Et in eum lo-
cum Casaub. Thericlem alii *τορρευτήν*, alii *figulum* faciunt.
Consule etiam Bentleii Dissert. de Phalar. Epist. quam Angli-
co idiomate edidit. SOLAN.

ibid. Εὐρυχαδῆ) Πλατέα. BOURD.

ead. l. 6. Ἀεμοφόρ.) Ἐλαφρότατα διὰ λεπτότητα. BOURD.

ibid. Κυμβία) Στρογγύλα καὶ βαθία. BOURD.

Pag. 187. l. 1. Φιλιδες) Στρογγύλα καὶ ἀβαθῆ. BOURD.

ibid. Ποτήρια γραμματικὰ) Γράμματα ἔχοντα. Plaut. Rud. BOURD. Eadem, quae ad βομβυλίδος, Excerpta. Γραμματικὸν ἔκπομα, τὸ γράμματα ἔχον ἐγκεχαρμένον. Ἀλεξίς. τὴν ὅφιν εἶπα τοῦ ποτηρίου γέ σου Πρώτιστον· ἦν γὰρ στρογγύλον, μικρὸν πάνυ, Παλαιδόν, ὅτα συντεθλασμένον σφῆδρα, ἔχον κύκλῳ τε γράμματα. Quidquid erat literis inscriptum, Graeci γραμματικόν, Latini *litteratum* dixerunt. Sic Plautus, *frons litterata*; & in Rud. de urna, *nam haec litterata est, ab se cantatae scilicet*. Casaub. ad Athen. XI; apud quem etiam existat ποτήριον γραμματικόν, p. 466 E. F. SOLAN.

ead. l. 2. Κυλίκιον) Δοχεῖον. BOURD. Alias κυλικεῖον. Sed ludit in ambiguo. GUYET. Non dubito, legendum esse κυλικεῖον εἰρηται γὰρ οὕτως ἢ τῶν ποτηρίων σκευοθήκη, Athen. XI, 2, p. 460 E. ubi multis auctoritatibus demonstratur. ποτηριολήπτης. GESN. Κυλικεῖον) Non dubitavi sic edere pro vulgato κυλίκιον, in vitiis libris: non modo admonitu Solani, qui in Junii εἰον superscripserat, pristino accentu acuto per errorem calami servato; sed & quia res ipsa clamat. Et recte quoque κυλικεῖον ex testimoniis Athen. XI, pag. 460, contra Casaub. adstruit L. C. Valkenaer, in Animadv. ad Ammonium Grammat. pag. 2. REITZ.

ibid. Ἰππολέβης) De quo Flor. Christ. ad Vesp. Interpretes Macrobbii de Miliario. BOURD. Pompeiano tribuitur apud Athenaeum 98 C. D. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπέτροπε) Ἀναρρίπιζε. ἀνέπεμπε. BOURD.

ead. l. 4. Ἀκροθάρακες) Μέσον πῶς μεθύοντες. BOURD.

ibid. Κακχαρίδι) Ἐντρίμματι μυρώδει. BOURD. Puto legendum βακχαρίδι. Dioscor. 3, 51, βάκχαρις βοτάνη ἐστὶ θαμνώδης, εὐώδης, καὶ στεφανωματική. Apparet igitur ad unguenta potuisse adhiberi. GESN.

ead. l. 5. Εἰσεκύλισε τις) Lego εἰσεκύκλῃσεν, i. e. tanquam machinam rotis advexit, introduxit. GUYET.

ibid. Ποδοκτύπην) Τύμπανον. BOURD. Saltatricem. GUYET.

ibid. Τριγωνίστρια) Ὀργανον μουσικόν, οὕτω ἀπὸ τοῦ σχήματος καλούμενον. Leg. Hesych. verb. τρίγωνον. BOURD. Τρίγωνον instrumentum musicum, unde τριγωνίζω, τριγωνιστής, & τριγωνίστρια, ut κιθαρίστρια. GUYET.

ead. l. 6. Ἐπὶ τὴν κατήλιφα) Κλήμακα, ἱκρίωμα. Hesych. Poll. BOURD. Κατήλιφα, tabulatum, ἱκρίωμα exponit Hesych. GUYET.

ibid. 'Αναρρίχηςάμενος) 'Απελθών. BOURD.

ead. l. 7. 'Επιφορήμα) 'Επιφορήματα *bellaria*, παρὰ τὸ ἐπιφέρεισθαι τοῖς ὄφιοις. Athen. Pollux. GUYET.

ibid. 'Ο δὲ ληκίνδα ἔπαιζειν) Παρὰ τὸ ληκεῖν, ἢ ληκᾶν, κροτεῖν, βοᾶν, πρὸς ᾧδὴν ὀρχεῖσθαι. BOURD. Ληκίνδα ἔπαιζει, i. e. ὠρχεῖτο. Hesych. ληκᾶν, τὸ πρὸς ᾧδὴν ὀρχεῖσθαι. An ad digitum digitum saltare? Non displicet. GUYET.

ead. l. 8. 'Ερρίκνουτο σὺν γέλωτι τὴν ὀσφύν) Diceret Petroni: *rifu latera commovebat*. Lego enim ἑρρίκνουτο. Ρικνουσθαι, *insultando lumbos agitare*: inde ρικνός, de quo Grammatici. BOURD. 'Ερρίκνουτο) An ἑρρίκνουτο; Placet. GUYET. In marg. A. i. IV. erat, ἑρρίκνουτο, vid. Suid. Ego quoque sic legendum arbitror. At quia dedita opera barbarizat, vulgatam alius non mutavit: sed cui ipsum ἑρρίκνουτο non satis barbarum, alterum praeferat, ubi volet. REITZ.

ead. l. 11. 'Ο κατὰ νότου) An iniustis in dorso notis, *μαστιγίας, flagris*? GUYET.

ibid. Ποικίλος) Non notassem l. *πικίλος* habere, nisi ut monerem, idem vitium in Codd. saepe occurrere, ab corrupta distantium pronuntiatione ortum, qui ψιλοὶ proferunt ψιλῷ. REITZ.

ibid. 'Ωκατάξις) Id est, ὁ ὀτοβλαδίας, *παγκρατιαστής*. GUYET. Corrige, ὠτοκάταξις, & vid. nos ad Laërt. in Lycone, pag. 208. (l. ed. p. 128 B. C.) MENAG. Iam probaveram Menagianam emendationem, qui ad Diog. Laërt. 5, 67, multis rebus firmat ὠτοκάταξιν, hominem, cui in certamine gymnico fractae essent aures atque contritae. Cum vero postea Eudemus ita morae suae rationem reddat, ut videatur in culina operam dedisse Damasiae athletae, potius est, ut credam, ad normam quasi illius confectum & eadem percussum moneata, forte per ludum, deinde ea cacozeλο scriptore usurpatum, ὠκατάξις, non illepidum, si in loco ponatur, coqui epitheton. GESN.

Pag. 188. l. 1. Λεῖρον) Intelligit *γυναικεῖον ὄρμον*, παρὰ τὸ ἡδὺ εἶναι, ut quibusdam visum est. BOURD. Ληρόν τινα lego. Hesych. Ληροὶ τὰ περὶ τοῖς γυναικείοις χιτῶσι κεχρυσάμενα. GUYET.

ibid. 'Ελλάβια) 'Ερώτια, quidam τὰ ἄνθη. Interpretantur de his Scholiast. Aristoph. & Pollux. BOURD.

ead. l. 2. Πέδας) Χειροπέλλα. BOURD.

ead. l. 3. 'Επίδειπνος) Ad *repotia* vertitur. Verte, post coenam. GUYET.

ead. l. 4. Ἀδικος ἡ ἡμέρα) Ἡ μὴ ἔχουσα λόγον δικανικὸν, *cum* iustitium est. BOURD. Pompeiano tribuitur apud Athen. l. c. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐχεγλωττίας) In qua linguis dantur feriae, τὰ ἀργὴν ποιοῦσαν τὴν γλώτταν. BOURD.

ead. l. 6. Ἡμερολογεῖν ὥς) Ἡμερολέγειν legendum videtur, vel ἡμερολογεῖν. Sed prius placet. Τὸ ὥς abundare videtur. GUYET.

ibid. Ὑδρομαεῖσθαι) Πρὸς ὕδωρ νομόμενον τὸ μέτρον τῶν λέξεων. Quod patroni dicerent ad clepsydram, nota res. BOURD.

ead. l. 7. Ὅπτις) Ὅπτις *affus*, & *visibilis*. Iocus in ambiguo. GUYET. Idem, sed iocose, apud Athen. 388 B. C. SOLAN.

ibid. Ἀχρηστα) Καινά. οἷς οὐδεὶς ἐχρήσατο. BOURD. Nova, quibus nondum usi sumus. GUYET. Hunc soloecismum Athenaeus Ulpiano tribuit (97 E.) Et Pompeiano 98 A. SOLAN.

ead. l. 8. Εὐήτρια) Inepte etiam εὐήτρια appellat calceamenta. Est enim textrinae vocabulum, & vestis subtili ac bene textae convenit. Plato in Polit. λεῖον καὶ τὸ λεγόμενον εὐήτριον ὕψωμα ξυνάγοντα ἐξ αὐτῶν. Strabo L. XV, τὰς εὐηθρίους ὑφαίνεισθαι σινδόνας. Hic fatuus εὖ — ὦ — elegantes calceos significans dixit &c. Casaub. ad Athen. 188. SOLAN.

ibid. Ἀφόρητα) Μῆπω φορηθέντα. BOURD.

ibid. Ἐξέφρησα) Et ineptum & βλάσφημον (lege δύσφημον) est pro exii, ἐξέφρησα, quod valet ἐξέφρησα, in perniciem abi. Casaub. *ibid.* SOLAN.

ead. l. 10. Ἀρήτοποιοῖς) Τοῖς τῶν μυστηρίων τελέταις. De quibus locus alius dicendi. BOURD.

ead. l. 11. Ἀγδην) Τάκτικος. Vox Cretensis, de qua vide interpret. 12 tabul. BOURD. Obtorto collo, *par les epaules*. GUYET.

ibid. Ὠνόμαζεν αὐτοὺς) Unice huc facit locus Eunapii in Maximo p. 86 extr. Τοῦ δὲ ἱεροφάντου κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ὅστις ἦν τοῦνομα, οὐ μοι θέμις λέγειν ἐτέλει γὰρ τὸν ταῦτα γράφοντα. GESN.

in Schol. col. 1. l. 6. Ὀμπος) Iliad. Γ, 152. SOLAN.

Pag. 189. l. 2. Ἐκάλει δ' οὐν με τοῦνομα) Loco non suo hic comparent haec verba; sed ubi reponenda, mihi nondum constat: nec tanti hoc opusculum duco, ut diutius ei immorari libeat. SOLAN.

ead. l. 3. Σκαιραφίσις) Τοῖς κυβευτηρίσις, διὰ τὸ ἐν σκίφῃ τὰν διατριβὴν ἔχειν. BOURD. Hefych. Σκαιράφιον τὸ κυβευτήριον &c. GUYET.

ibid. Ἐγκαψικίδalos) Κιδάλον, κρόμμυον. Hefych. GUYET.

ead. l. 4. Αὐτοληκίδων) Vid. Brod. 549, & Harpocr. (confusum potest P. Colvius ad L. 2 Floridorum Apuleii, ubi hanc vocem copiose explicat) I. Clerici: ad fragm. Menand. pag. 75 C. SOLAN.

ibid. Αὐτοκαβδάλων) Simpliciter αὐτοκάβδα dicunt Grammatici αὐτοσχέδια, καὶ ποιήματα εὐτελέ. BOURD. Αὐτοκάβδαλον ἄλευρον, τὸ ὡς ἔτυχε φυραθὲν, unde αὐτοκάβδαλον σκάφος τὸ αὐτοσχέδιον. Suidas. GUYET.

ibid. Ἐνδρομίδας) De his calceis Hesych. Tertull. BOURD. Ἐνδρομίδας calceus cursorius, cursoribus aptus. GUYET. Ἐνδρομίδας — βαυκίδας) Cum sint plurima loca, quae confirmant Hemsterhusianam sententiam, de non notato sub Lexiphanis persona Polluce: tum hic etiam apparet, reprehendi quemvis alium, forte non unum, κακόζηλον. Diserte enim Pollux 7, 93, αἱ ἐνδρομίδες ἴδιον τῆς Ἀρτέμιδος τὸ ὑπόδημα, ac f. 94, αἱ δὲ βαυκίδες πολυτελεῖς ἢν ὑπόδημα. Sed poenitet, ut dixi, annotare talia. GESN.

ead. l. 5. Βαυκίδας) Baucides calceamenti genus crocei coloris, ut scribit Pollux. Hesych. vult βαυκίδας ὑπόδημα γυναικίον πολυτελές. Erant etiam albae baucides apud effeminatos. Leg. Casaub. ad Athen. c. 4, lib. 4. BOURD.

ibid. Ἀμφιμάσχαλον) ἱμάτιον. BOURD. Ἀμφιμάσχαλος χιτὼν, & ἐλλειπτικῶς, ἀμφιμάσχαλος, i. e. tunica utrinque manuleata. Ingenuorum vestis; cui opponitur ἑτερομάσχαλος, fervorum indumentum. GUYET.

ead. l. 6. Ἀμψιγένη) Κατὰ τινα τρόπον. De hac voce consule Grammaticos. BOURD.

ibid. Λάξ πατήσας) Θαρσαλέως ἐκδύς. Ut apud Homer. λάξ ποδὶ κινήσας. BOURD. Gaignant au pied. GUYET.

ead. l. 7. Καὶ μὲν ὁ τέως αὐλούμενος ἦδη ἔμπεδος ἐστίν) Micyllus, at vero ille, qui antea inter tibias & cantores perstrepebat, iam immobilis ac tacitus est. Benedictus quoque non alio sensu, qui antea tibiae cantu recreabatur, tanquam qui vincetus sit, nequeat recreari tibiae cantu, cum tamen cantet vincetus quoque compede fossor. Itaque Bourdelotius notat esse λόγους βαλλόμενος, quem sensum profecto ex praecedentibus affirmare omnino nequeas; neque id est contrarium antithetum sequentis ἔμπεδος, quod requiri videtur. Commodissime id expedit pater, dum adscripsit, se correxisse ἀλώμενος, hæcenus vagans. GRON.

ibid. Τέως αὐλούμενος) Λόγοις βαλλόμενος. BOURD. Veri, quasi legeretur ἀλλόμενος saltans, exsultans lascive, ut respon-

deat illi *λαξ πατήσας*. Si quis *αυλούμενος* melius intelligat; libenter, festinatum a me esse, confitebor. GESN.

ead. l. 8. Ἐμπέδος) Δεσμῶτο. BOURD. Ἐν ταῖς πέδαις. GUYET.

ead. l. 9. Ἀτιμαγελοῦντι) Ἐξυβρίζοντι. Ἀτιμαγέλος dicitur taurus, ὁ τῆς ἀγέλης ἐξοιστρῶν, qui etiam dicitur *ἀτιμαγέλας*, Grammatici: περ *καρπώδεσμα* & *περιδέραιον* intelligit *χειρὶ δεσμα* & *τραχηλόδεσμον*. BOURD. Ἀτιμαγελοῦντι κυρίως est *solitario*, a grege separato. Theocr. Hic *εἰρωνικῶς* positum est pro *incarcerato*, *vincto*. GUYET.

ibid. Καρπώδεσμα) *Lege καρπώδεσμα*. GUYET.

Pag. 190. l. 3. Ἡ δ' ὅς) Pro *ἔφν* recte se habet, adeoque frustra esse emendationem s. variationem marginis *Ald.* ex exemplis tribus quatorve, his cap. 9, 10, & plus viginti aliis eodem hoc Lexiph. occurrentibus, patet. Conf. saltem cap. 2 & 3. REITZ.

ibid. Τὸ ἀπροκνεφές) Τὸν ὄρθρον. BOURD.

ead. l. 4. Δαμασίας) Meminit huius athletae Νεκρ. Δ. X. bis. SOLAN.

ead. l. 5. Πολυνίκης) Πολλὰ νικήσας. BOURD.

ead. l. 6. Οἶσθα τὸν χαλκοῦν) *Nosti hominem, qui aereus fuit in foro*. GUYET. Recte Guyetus: nam & sic Alciph. I, Ep. 30 f. *χρυσοῦν σε στήσαιμεν*, ut alia similia omittam. REITZ.

ibid. Τὰ μὲν πιττῶν, τὰ δὲ εὖων) *Παροιμιῶδες* videtur. GUYET. *Πυττῶν* quid sit, nescio an aliquis doceat: *πιττῶν* *ρίicans*, quod alii habent, nondum reperio, qui huc faciat. Eudemus *ὠκῶταξις*, quasi tu dicas *ovifraſtor*, coquus videtur, vocatus summo mane ad nuptiales epulas parandas. *Εὖων*, quod apud Homerum *torrere* est, *adurare*, pilos v. g. suis *μαστῆτι*, forte hoc ipso intellectu hic capitur, forte quidam ea tempestate pro culinae altero opere *assare* posuerunt, cui *πίσσαν*, *πέττων*, *πέπτων*, *coquens*, cognatum significatione est, & a *πισσῶν* vel *πυσσῶν* non nisi apice uno alteroque abhorret. Id igitur interea secutus sum. Si tamen utrumque participium, *πιττῶν* & *εὖων* ad infamem prope artem dropacistarum & *glabratorum*, pice & *psilothris* mollium hominum quidquid usquam pilorum est evellentium, referre malis, ipsa verba non repugnant; sed non video, qui *ὠκῶταξις*, aut etiam *ὠτακάταξις* huc convenire possit. GESN. An ludit? ut Aristoph. Plut. 1094. *Ἰκανὸν γὰρ αὐτὴν πρότερον ὑπεπίπτουσι χροῖον*, *satis diu ante isthuc oblevi dolium*. Non credo, nec intelligo. REITZ.

ead. l. 9. Διέκλυσεν τὴν ὄρτην) *A troublé la fête*. BOURD.

ead. l. 11. Θεοεχθία σχισθίς) Ὑπὸ θεῶν ἐχθρανθείς. BOURD.

ead. l. 13. Ἐμβροχῆς) Ἀβρόχος ἐμβροχὸς ductum est. GUYET.

ibid. Ὀκλάξ) Homerica dictio, de qua Eustathius & ceteri Grammatici, ἐπὶ γόνυ καμφοίς. BOURD.

ead. l. 14. Βαυκαλῶν) Διαβρέχων ἢ βοῇ καλῶν. Quales fere sunt, quae pueris occinuntur, naeniae. BOURD. Βαυκός, ἡδύς. Βαύκαλος idem. Βαυκαλᾶν est κατακοιμίζειν, μετ' ὧδ' ἡς κοιμίζειν. GUYET. Leop. p. 129. SOLAN.

ead. l. 15. Διακωδωνίζων) Metaphora ducta ab equis, quos explorabant tympano εἰ φοφούεις εἶναι, ἢ εἰ φόρυβον ὑπομένειν δύναται, μήπως ἐν πολέμῳ εἰς κίνδυνον ὑπ' αὐτῶν ἐμβληθεῖεν, ut patet apud Scholiast. Aristophan. ad Ranas, qui alias etiam huius vocis metaphoras exponit. Alii simpliciter διακωδωνίζειν dicunt esse ἀντὶ τοῦ συστρέφειν. BOURD. Κώδων tintinnabulum, larius tubae orificium, a parte totum, ipsa tuba, κωδωνίζω, tubae sono exploro; unde ἀκωδώνιστος, qui exploratus non est. Διακωδωνίζω idem. Pollux. GUYET.

ead. l. 17. Ἄκρα) Ἄκρα ἐλλειπτικῶς pro ἄκρα πλευρὰ fortasse. GUYET.

ibid. Διεπίσσα) Hac voce interpretatur illud praecedens συσχῆς τὴν φάρυγγα. Attamen pro διεπίσσα in Mf. Cod. reperitur διέσπα, quae est praecedentis vocis interpretatio. BOURD.

Pag. 191. l. 1. Λακκοσχίαν) Λακκόπρωκτον, λακκοκαταπύγωνα. De qua voce Aristoph. Athen. Lege Hesych. verb. λακκοσπίδα. BOURD.

ead. l. 2. Μύρτωνα) Turgem illum & mollem: sic enim ἐκάλουν τοὺς μαλακοὺς καὶ αἰσχροὺς nominabant enim μύρτον τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ut patet ap. Schol. Aristoph. Lyfistr. BOURD.

ibid. Σχινότρωκταν) Τὴν σχίνον ἐσθλόντα, πρὸς εὐδλίαν τοῦ στόματος. Sic quidam Grammatici: aliter tamen Hesychius, qui vult schinum hac ratione comedi solitum, ut dentes candefierent: εἰσθᾶσι τὴν σχίνον τρώγειν εἰ καλλωπιζόμενοι, ἕνεκα τοῦ λευκαίνειν τοὺς ὀδόντας. Utuntur adhuc nobiles Hispani. BOURD. Lentisco dentes purgantem, i. e. otiosum. GUYET.

ibid. Ἀναφλῶντα) Anceps & varium de hac voce inter Grammaticos certamen: quidam enim interpretantur στύνειν, ἢ μαλάττειν, ut Hesychius & Scholiast. Aristoph. ad Ranas; alii ἀναφλῶντα dicunt esse γυμνοῦντα τὸ αἰδοῖον αἰσχροῦς ut Alcidas ille Cynicus p. 1044, καὶ ἅμα παρεγύμνου ἑαυτὸν μάλλον, ἄχρι πρὸς τὸ αἰσχιστον. Sic apud Theophrastum Charact. περιβδελυρ. Ὑπαντήσας γυναῖξιν ἐλευθέrais ἀνασυρᾶμενος δεῖξαι τὸ αἰδοῖον. Alii ἀναφλᾶν interpretantur χεῖρας

τριβεῖν τὸ αἰδοῖον, quam significationem securus est Iac. Miccyll. interpres. BOURD.

ead. l. 3. βλιμάζοντα) Simpliciter Aristophanes, ex quo Hesyfchius interpretatur βλιμάζοντα, θλιβόντα, ὑβρίζοντα, unde βλίμη προπηλακισμὸς, ὕβρις. Aliter tamen Didymus, aliter Suidas. Suidae porior interpretatio, qui vult βλιμάζειν, τὸ τεῦ ὑπογαστρίου καὶ τοῦ στήθους ἄπτεσθαι, ὥσπερ ἐποίουν αἱ τὰς ὀρνίθας ὠνούμενοι. BOURD.

ibid. Πεῶδη) Ms. παιῶδη. BOURD.

ibid. Πῶδονα) Etiam de hac voce dubitant Grammatici: quidam enim simpliciter *puerum* interpretantur, aliud alii, quos vide apud doctissimum Christian. explicatione huius vocis, & vocis φῶλοι ad Aristoph. pacem. Scalig. in Priap. BOURD.

ibid. Μιν ἐῶν) Ἀν καὶ μὴν οὖν, ἐκείνος &c. Locus depravatus videtur. GUYET. Corruptus haud dubie locus; sed quem aliis manibus tractandum relinquo, meas huiusmodi sordibus non contaminaturus. SOLAN. Non intelligo illud μιν ἐῶν. Retinui Miccylli interpretationem, & nolo in hoc & similibus locis nimium sapere vel docere. GESN.

ead. l. 4. Λεκαλέος) Λεκαλήφιλος, *patinarius*, ut Vitell. apud Suet. BOURD.

ead. l. 5. Ἀρτεμις γὰρ ἐστὶν αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, Σκοπᾶδειον ἔργον) Attende, lector, quam sint haec immixta, dum nulla editio has voces exhibet velut parenthesis & notis eius inclusas, quod prorsus faciendum est, ut fecit paterna manus. GRON.

ead. l. 6. Σκοπᾶδειον) Τοῦ Σκόπου ἔργον τοῦ ἀγαλματοποιῶ. De quo Plin. BOURD. Τοῦ Σκόπα. GUYET. *Scopas* insignis marmoris scalpendi artifex, unus ex iis, qui Mausoleum caelaverunt; de quo Horat. Carm. III, 8. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπένευσεν) Erant tum satis humanae statuae, quas facile exorares, ut annuerent vel arriderent adeo. Eunapius in Maximo p. 85, post quasdam caerimonias in Hecates templo, quae & ipsa Diana est, quod notum, τὸ μὲν πρῶτον ἐμεῖ-δία τὸ ἀγαλμα, εἴτε (s. εἴτα) καὶ γέλως ἦν τὸ φαινόμενον. De Ammonis & aliis oraculis nutu constantibus concessit plura Ant. van Dalen pag. 210 sq. Et notum est, quid passim obiciatur recentioribus imaginum cultoribus. GESN.

ibid. Καὶ σῶς) Et voti compos. GUYET.

ead. l. 13. Πίνωμεν) Sic emendavimus pro πίνωμεν. SOLAN.

ead. l. 14. Παρρηβηκτός) Ωῖνου παλαιῶ. BOURD. Vini veteris, decrepiti. GUYET.

ead. l. 15. Τυροῦ τρυφαλίδας) Intelligit τὰ ἀπὸ τυροῦ πε-
πλεγμένα κομμάτια. BOURD. Hefych. Τρυφαλίδες ἢ τρυφα-
λίδες τὰ τμήματα τοῦ ἀπαλοῦ τυροῦ, παρὰ τὸ δρῦπτεσθαι.
GUYET. Alleverat margini Hemsterhusius: Aristoph. Vesp.
v. 835, & Kuster. nort. Mfl. At cum illas non possideam, ad-
dere non possum. In Aristoph. Vesp. v. 834, Τροφαλίδα τυροῦ
Σικελῶν reperio. Et sic Scholiaſt. quoque legit, & ita exponit:
Οἱ μὲν ἐπιμήκη τυρόν· οἱ δὲ τροχὸν τυροῦ Σικελικοῦ. REITZ.

Pag. 192. l. 1. Σφραγίσαι θριπιδεστάτοις) *Sigillis vermici-
latis.* Dico ad Pausan. BOURD. Unice huc facit Hefychius v.
θριπιδέβρωτος (leg. θριποβρ.) Οἱ Λάκωνες σφραγίσιν ἐχρῶντο
ξύλοις ὑπὸ σπητῶν βεβρωμένοις κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 2. Νευστάς) Distinguit ἐλαίης χαμαιπετεῖς five
ἀφ' ἐαυτῶν πιπτούσας α νευσταῖς, quas κολυμβάδας vocant
Grammatici, & *Colymbades* Latini. BOURD. Alias κολυμβά-
δας. GUYET.

ead. l. 3. Ὀξύστρακα) Testis asperis, sigillaris. Ὀξύς λίθος;
asper. GUYET.

ibid. Ἐμπυδάκωτα) Mf. Regius εὐπυνδάκωτα, πυθμένα κα-
λὸν ἔχοντα. BOURD. Ἀν ἐμπυνδάκωτα; α πύνδαξ, πυθμῆν.
Hefych. GUYET. Εὐπυνδάκ. praeter Mf. RG. etiam W. Qua-
re & in textum pro vulgato ἐμπυδάκωτα recepimus. P. vero
ἀπυνδάκωτα, nec ipsum spernendum. SOLAN.

ead. l. 4. Κρωβυλώδη) Ὁ χόρδην νῦν καλοῦσι. BOURD.

ead. l. 8. Συνυθλήσομεν) Συνφλυαρήσομεν. Consule Gram-
mat. BOURD.

ead. l. 9. Ἄττα) At supra c. 5 est ἄττα, spiritu leni; & Tim.
c. 28. Ἄττα vero rursus hic cap. 21, Hermot. c. 30. Et infra
Amor. c. 17 &c. quod ibi vide. REITZ.

ibid. Ἐνοιοφλύειν) Quidam interpretantur ἐν οἴῳ φλυαρεῖν;
tenir table; sed rectior eorum interpretatio, qui dicunt esse ἐρέ-
ζειν ἐν τῇ οἰνοφλυγίᾳ, & sic Lat. interp. BOURD.

ead. l. 12. Λάλης θηγάνη) Παρὰ τοῦ λάλος, ἡδοναι, & γένος.
GUYET. Non vidi, qui aliter legat, quam λαλης θηγάνη, nec
vidi, qui eam vocem interpretetur. Micyllus, *nugis mutuo pro-
vocare nos voluptatem quandam affert.* Nemo, puto, nimiam au-
daciam nostram accusabit, si dicamus λάλης θηγάνη legen-
dum, solo i in n mutato, quod iam Luciani aetas, nedum po-
sterior librariorum, miscere solebat. Σιδπροβρῶτι utitur θηγά-
νη Sophocles, cuius vocabula affectant Atticistae. GESN. Fir-
mant, ut video, coniecturam nostram de λάλης θηγάνη libri;
quo minus illius poenitet, IDEM in *Addend.*

Pag. 193. l. 1. Χειροσόφων) In hoc verbo consentire edd. notat Solanus; sed bene se habet iste consensus: at supra de Salt. § 69, *χειρισόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει*. Et infra Rhet. c. 17. med. *χειρισόφον* exhibent edd. quod ibi videbimus. Nam utrovis more scribi arbitror. REITZ.

ead. l. 5. Λογᾶ) Τούτεστι λέγειν ἐπιθυμῆι. Ut Minucius Felix Octavio. BOURD.

ibid. Ἀνηγόμην) Metaphora a re navali. GUYET.

ead. l. 6. Κατανίφων) Α κατανίφω ducendum videtur. Devincturus omnes, si ita loqui liceat. Alludit ad Homeri locum in Iliade, Ulyssis eloquentiam nivibus comparantis. GUYET. Illud, credo, apparet hic qui Homerum legerunt, *κατανίφων* hoc non a *κατανίπτω* derivandum, quod fecere, qui *abluturus* reddiderunt, sed a *κατανίφω*, respicique ad Homericum Nestora, eiusque *ἔπειαν φάδεσσιν εἰκότα χειμερίσιν* ut neque Horatii lectoribus ignotus esse potest ille Furius, qui *hibernas cana nive conspuat Alpes*, ad quem interpretatio nostra alludit. GESN.

ead. l. 9. Εὐφοροῦσαν) Φορῶ ἢ οὐρίῳ πνεύματι φερομένην. BOURD.

ibid. Ἀκροκυματοῦσαν) Μετρίοις τοῖς κύμασι διολισθαίνουσαν. BOURD.

ibid. Ἐκτορας) Sic vocat τὰς ἀγκύρας ἀπὸ τοῦ ἔχειν. Leg. Casaub. ad Athen. c. 21, lib. 3. BOURD.

ead. l. 14. Ὀμήρου Ζεὺς) Hom. Il. N, 4. SOLAN.

ibid. Ἀπὸ φαλάκρων) Φαλάκραι vel φάλακρα speciatim Idae montis vertex, unde Homericus Iuppiter imperat non minus, quam de coelo. Ἰδὲθεν κ. τ. λ. GESN.

Pag. 194. l. 2. Πρύμνηθεν) Le vent en poupe. GUYET.

ibid. Κατουρουμένην) Id vitium est, quod Philostratus λέγειν ἰδίαν κατεγλωττισμένην vocat, ut optime ab interprete observatum, 21 a. 4. SOLAN. Ut cetera in hac metaphora navigationis absurdissima & vere κακόζηλα sunt, ita hoc praesertim: *κατουρεῖσθαι* est *permingi*, sed de nomine οὐρος & οὔριος dat illi Lexiphanes intellectum, quem interpretatio exprimit. Tales sunt lusus in *ἔκτορες*, *ισχάδες*, & aliis, in quibus scilicet etyma dum spectat, alienam & novam significationem confingit. Nolebam initio omnino attingere talia, & praetermisi pleraque ob causam, quam dixi: sed non potui tamen plane, tanquam lippo ab oculo, manum abstinere. GESN.

Pag. 195. l. 3. Ὀλοιο) Vid. Plutarch. de Herod. malignit. p. 855 D. (ubi Tragico tribuitur.) KUSTER.

in Schol. col. 2. l. 11. Ὀμήρου) II. Δ, 405. SOLAN.

Pag. 196. l. 7. Νόσφ ξυγόντα) Ita συνείναι λιμῶ, fame laborare, supra in Phal. altero § 8; ξυνείναι περίφ, Tim. § 12. De permutatione autem τοῦ συν & ξύν meretur videri Hemsterh. ad Iud. Voc. § 9. Quidnam Luciano familiarius sit, disquiremus, ut primum varietas lectionis ad id occasionem suppeditabit. REITZ.

ead. l. 10. Μακκοῦ) Μάτην ἀκούει. Sic quidam interpretes, quasi originatione vocis ludentes: sed melius, qui interpretantur τὰ μακκοῦς φρονεῖ, qua de re Scholiaf. Aristoph. ad Equit. & hoc vult Lexiphanes, dum subiungit καὶ ἀνδρας πεφρονημένους ὁλισθογνομεῖν οἶσται. Cetera communia sunt. BOURD.

Pag. 197. l. 3. Γρῦ καὶ τοῦ φρεῖ) Minimum quiddam significat, aut sordes unguium, rem videlicet vilissimam, aut vocem suillam, quam edere solent, si qui gravantur sermone respondere. Hinc hyperbole proverbialis apud Graecos, *ne gry quidem loquitur*, pro eo, quod est ne tantillum quidem. Aristoph. (Pluti pr.) COGN.

ibid. Φρεῖ) Ἀν κνῦ; Hefych. κνῦ τὸ ἐλάχιστον. GUYET.

ead. l. 4. Ὅττινύμαι) Σταίω, ominor. Hefych. ὅττινύσαι, κληδονίζεσθαι. ὅττινύσαι τὸ αὐτό. GUYET.

ead. l. 5. Ῥινανστήσειν) *Irasci*. Martial. *Fumantem nasum vini tentaveris urfi*. GUYET. Verbum Ῥινανστήσειν nec intelligo, nec unde derivatum sit comminiscor, neque cur *ringi* dederit Micyllus video; nisi quod de origine nominis αὐστηρὸς forte fonnari aliquid lubeat. Certe *os contrahunt* austera; quae molesta sunt *corrugant nares*, bilis sedem. Sed hoc est hariolari, ut & illud, quod cogitabam, *an Ῥινανλήσειν*, q. d. *naso ut tibia canere*, locum habere possit; quod ad risum de nare etiam cum sibilo profusum, & *uncis naribus indulgentem*, quod Persius ait, referebam. Quin video, praesidium huic lectioni & interpretationi in vetustis Scholiis esse. Itaque huc inclino. GESN.

ead. l. 7. Ἀκάθαρτον) Vid. etiam Athen. 99 E. Ὁ δ' ὀνοματοῦντας οὗτος σοφιστὴς ἀκάθαρτον ὄφη γυναῖκα, ἥς ἐπεσχημένα ἦν τὰ γυναικεῖα. Observat tamen Casaub. ἀκαθαρσίην eo sensu apud Hippocratem legi. SOLAN.

ead. l. 13. Διαστρέφει τὴν γλῶτταν) Conf. supra Iudic. vocal. c. 11, ubi οὐ γὰρ ἐπιτρέπει αὐτοὺς κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις — καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. ὃ γλῶσσης ἀληθὺς νόσημα. Conqueritur ibi, γλῶτταν pro γλῶσσαν dici; iam γλῶτταν ipse ait & c. 25 &c. si vera est scriptura, in qua tamen nihil varietatis inveni. Sed loquitur ex usu, qui tum ob-

tinebat. Vid. not. Hemst. ad Iud. voc. c. 7. Alibi vero modo γλῶσσα, modo γλῶττα scribitur apud Nostrium, in uno eodemque capite, ut vid. in Pseudol. c. 25 f. & 26 pr. & Rhet. praes. c. 16, ubi γλῶττης ut alia omittam. REITZ.

Pag. 198. l. 7. ῥᾶον ἔσῃ) Veriebatur olim, minus difficilis eris, non inepte quidem: nam atrabilarii sunt morosi. Proprie tamen ῥᾶον ἔσῃ signif. sanaberis, melius te habebis. Supra in Abdic. c. 32, οὐποτε ῥᾶον ἔξει (ἢ γυνὴ) καὶ μυριάκις πῖν τοῦ φαρμάκου. Sic lenare pro sanare vel minuere, Latinis usitatissimum. Ut contra gravior factus dicitur, cuius valetudo in deterius ruit; vid. C. Cels. praef. p. 10. REITZ.

ead. l. 14. Ἐγγαστρ. τινα &c.) Alludit ad Euriclem, cuius Aristoph. mentionem facit his versibus: Μιμησάμενος τὴν Εὐρικλείους μαρτεῖαι καὶ διάνοιαν Εἰς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδύς κομωδικά πολλὰ χέασθαι. Euricles autem ventriloquus fuit Athenis, qui vera hariolari censebatur, quod genium haberet intra viscera: ab eo harioli ἐγγαστρίται καὶ Εὐροκλίται vocabantur. Suid. Plut. in libello de Defect. Orac. COGN. Ἐγγαστρίβυθον edd. pleraeque habent, pro ἐγγαστρίμυθον. GUYET. Lege ἐγγαστρίμυθον. Quod a Vorssio etiam animadversum fuisse video. Et adi Clem. Alex. p. 9 A. Καὶ τοὺς εἰσέτι παρὰ τοῖς πολλοῖς τετιμημένους ἐγγαστρίμυθους. SOLAN. Ἐγγαστρίμυθον, puto, in mentem venit, quisquis vocem hanc insolentem & forte ἄπαξ λεγομένην inspicit, & est facilis admodum μ & β literarum in libris semiveteribus permutatio. Verum meminerimus, quis loquatur: est ille Lexiphanes, verborum faber abstrusorum, qui emoveri sibi ima ventriculi queritur. Lufit igitur, & ex ἐγγαστρίμυθον concinnavit ἐγγαστρίβυθον, quasi tu dicas, in ventris ima, & fundum ipsum, se penetrantem. GESN. Solanus correxerat ἐγγαστρίμυθον; merito quidem: sed quia barbarizans loquitur, studio corrupta pronuntiatio videtur ab auctore expressa. Multa de his impostoribus ἐγγαστρίμυθους Brod. Misc. IX, c. 19, Thesaur. Crit. T. IV, p. 72, 73. Ubi ex Hippocr. Ἐπίδημ. εἰ affert, καὶ ἐκ τοῦ στήθεος ὑπερφύκειν, ὥσπερ αἱ ἐγγαστρίμυθοι λεγόμεναι. Quod Galenus edisserens ait, ἐγγαστρίμυθοι οἱ κεκλεισμένου τοῦ στήματος φθεγγόμενοι, διὰ τὸ δοκεῖν ἐκ τῆς γαστρὸς φθεγγεῖν. Engastrimantis (pergit ille) autem & sternomantis proprie est, qui daemonem quempiam aut Pythonem in ventre aut pectore habere creditur, cuius monitis atque impulsu vaticinatur. Falluntur, qui putant, engastrimantas pelvibus uti, ac vase quodam, quod γαστήρ appellaretur. Graeci vero auctores

engastrimythum cum *engastronanie* confundunt, cum tamen haec re vera diversa sint. Pollux: καὶ στερνόμεντιν Σοφοκλῆς, τὴν ἐγγαστρίμυθον καλουμένην. Aristophanis in fucis commentator: αὐτός ἐ ἐγγαστρίμυθος λέγεται Ἀθήνησι τ' ἀληθῆ μαντεύμενος διὰ τοῦ ἐνυπάρχοντος αὐτῷ δαίμονος. Plutarch. περὶ τῶν ἐκλελοιπ. χρηστῆρ. ὡς περ τοὺς ἐγγαστρίμυθους εὐρυκλέας πάλαι, νυνὶ πύθνας προσαγορευομένους &c. Subiungit ibidem facietam historiam, quomodo eiusmodi impostor fictione vocis aliunde profectae divitem argento emunxerit, sed longiorem, quam ut inferatur. REITZ.

ead. l. 15. Μῶν) Vid. Themistii Or. I in Soph. laudatam a Cressolio III, 23, § 6. AG. X. 146, 161. SOLAN.

Pag. 199. l. 2. Ἄττα) Sic supra cap. 14. At c. 5, & infra in Rhet. praec. c. 16, ἄττα non ἄττα scribitur, quod ibi disquiremus. Qui autem frequens id ἄττα ait, quod bis tantum occurrat hoc Dialogo? REITZ.

ead. l. 4. Σκορδινᾶσθαι) I. e. *pandiculari*. GUYET.

ibid. Τευτάζουσθαι) Hesl. Τευτάζοντες, πλανώμενοι. GUYET.

ead. l. 7. Ἡ γοῦν σιληπορδία) Scribendum puto *σιληπορδία* per unum λ. Sic certe apud Hesychium, *σιληπορδεῖν*, & Athenaeum lib. V, *σιληπορδῶν*. Nec aliter apud Scholiasten, *σιληπορδία* & *σιληπορδεῖν*. In quo Scholio vitiosissime legitur, ὡς ἂν διὰ τὴν εὐπορίαν τῶν λέξεων καὶ τὸ μέγα ἐπὶ ταύταις φορεῖν. Emendo φορεῖν. IENS.

ibid. Σιληπορδία) Hesych. *σιληπορδεῖν*, σιδπροπορδῆσαι, στρηνιᾶν, ἀβρύνεσθαι, δρύπτεσθαι, χλιδᾶν. GUYET.

ead. l. 13. Προοδοποιῖνται) Ἀν προοδοποιῖνται; GUYET. Προοδοποιῖνται W. Cod. Impressi omnes. προοδ. SOLAN. Vulgo editum προοδοποιῖνται, secunda brevi; quod corrigendum monuerat Iensf. ad Hermot. § 2. Id correxi, eoque lubentius, quia & Codex assentitur, etsi supra in de Salt. similem scripturam in alio verbo non correxi, ob rationes nimis saepe iam dictas. Conf. c. 24. REITZ.

ead. l. 14. Ὡς ἀληθῶς) Vid. de hoc pleonasmō infra Amor. c. 48. REITZ.

ead. l. 15. Κᾶν) Leve est, quod monendum habeo. Κᾶν cum puncto subscripto erat in edd. quod ego delevi; nam sine *iota* scribere id soleo, quando pro καὶ ἐν positum invenio, uti hic, & ap. Long. in Past. I, p. 13, καὶ τοῖς ὄρεσι, καὶ τοῖς πεδίοις. Idem L. 2, p. 47, καὶ ταῖς πηγαῖς ταύταις λούεμαι. Idem III, p. 118, ἢ καὶ ἐν αὐλῶνι σιγῇ. At ubi pro καὶ ἂν sumitur, differentiae causa *iota* addo. REITZ.

Pag. 200. l. 8. Τοῖς ὑπὸ τῶν κοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις) Sane interpretes, quae a lusiis ad forum finguntur. Nescio, quid velint. Sed opinor intelligit ad vendendum. GRON.

ead. l. 13. Μεταμαρτάνων) Vulgo vertebatur dediscere, non male quidem; sed plus inest in Graeco: signif. enim simul nova disciprioribus oblivioni mandatis, ut T. I. credo, ex Aristoph. Plut. v. 925, eiusque Commentatoribus iam diximus. REITZ.

ead. l. 16. Τὸν μὴδὲ βάρβαρον ἐν τοῖς σαφιστάτοις ἀριθμεῖσθαι ἄξιον) Qui neque barbarus, inter maxime perspicuos recenseri dignus sis. Sic Benedictus, qui dum Graecas voces curatissime referre satagit, facit se obscurissimum. Micyllus, qui ne cum barbaris quidem inter manifestissimos recenseri dignus sit. Nulla parte melius. Lege βαρβάρων, quem genitivum sic solet auctor praeponere: qui neque inter illos, qui ex barbaris maxime perspicui sunt, recenseri dignus sis. GRON. Gronovii emendationem, repugnantibus omnibus libris & ipso M, utpote certissimam, sequor. SOLAN.

Pag. 201. l. 2. Μὴ μιμεῖσθαι) Sophistae passim a Platone perstringuntur, ut quodam in loco dicat, eos esse evidentem discipulorum perniciem. COGN.

ead. l. 3. Περιεσθίεν) Interpretantur depascere: neutrum bene percipio. Suspicio περιέπειν fuisse, quod studium & curam intentiorem significat; cum facile fuerit manu intricatiore aetatis posterioris π in σθι transire. GESN.

ead. l. 8. Χάρισι) Hesiod. in Theogon. tres facit. De his hymnus Orphei. COGN. Χάρισι — Δύε) Xenocrati tristiciori idem Plato suavit; Diog. Laërt. 97 DE. Vid. Casaub. notam p. 38. Sic supra Historico suo dixerat, καὶ μόνῃ θυτὸν τῇ ἀληθείᾳ. Συγγρ. c. 39. SOLAN.

ead. l. 10. Λαρυγγίζειν) V. AG. X, 130. SOLAN.

ead. l. 14. Λέξων) Lege λεκτίων. Certe sic ratio postulare videtur, ut primo res, deinde verba accurate perpendantur ab iis, qui ad scribendum animum appellant. SOLAN.

ibid. Προπαρεσκ.) M. & B. 2. recte. In reliquis προπαρεσκ. ut ipsa Fl. prave etiam Tur. c. 21 scribit. SOLAN. Editt. vulgo male προπαρεσκυνασμένος sed προπαρεσκ. corrigendum recte monuerat Iensis ad Hermot. c. 2. In quo facile obsecundavi, etsi vel decies alibi dixi, cur id interdum mutare neglexerim. REITZ.

Pag. 202. l. 5. Οὐ μάλωπα) Ἀνθυμάλωπα; i. e. torrent. GUYET. Non valde spero, me assequi posse, quid haec sibi velint, cum iam tum vulgo ignoraretur. Equidem cum apud He-

sychium inter glossas ac difficiliora referatur μάλ' ὄκα, quod interpretatur πάντα χέως, cogitabam, an non hic quoque levissima mutatione legendum sit οὐ μάλ' ὄκα. Verum abieci αὔρημα non magnum, cui repugnaret articulus τὸν & εἰκότα. Nam illum quoque in τὰ mutare forte audaculum nimis videbitur. GESN.

ead. l. 10. Ὑπεράττικος) Philostr. in vit. Apoll. Thyan. c. 17 pr. Λόγων δὲ ἰδέαν ἐπήσκησεν — οὐ καταγλωττισμένην, καὶ ὑπεράττικίζουσαν. Quod Olear. recte exponit affectationem nimiam Atticismi, & hoc Luciani aliaque ex eiusdem Rhet. praecept. aliisque affert. Sed hoc facile erat: solet autem saepe in difficilioribus aberrare. REITZ.

ead. l. 13. Οἷον ἐκεῖνα) *Ut illa te ostentantem audiens, quomodo putas optasse me terra obrui, cum scilicet existimares χιτώνιον &c.* Luciani sunt haec. GUYET. Vertebantur olim, *qualia sunt illa πῶς οἷσι &c.* Sed pessime, ut la Croze etiam animadvertenter. REITZ.

ibid. Κατὰ γῆς δύναι ἡνυχόμεν) Conf. infra Ἀπαιδ. cap. 18. SOLAN.

Pag. 203. l. 1. Χιτώνιον) Χιτὼν autem est ἱμάτιον ἀνδρικόν: Hefych. GUYET. Conf. Th. Mag. SOLAN.

ead. l. 4. Μετοικικὰ) Ne Lucianus ipse aut eius larva peregrinum se prodatur, lege μέτοικα. SOLAN.

ead. l. 5. Κατὰ γλώτταν) I. e. ξενικοῖς & inusitatis verbis scribentes. Ὅσα τοῖνυν τῶν ὀνομάτων ἐν μὲν τοῖς πάλαι χρόνοις ἦν συνήθη, νυνὶ δὲ οὐκέτι ἐστὶ, τὰ μὲν τοιαῦτα γλώττας καλοῦσιν. VORST. Hinc Philostratus, ut supra visum est hac Dissert. c. 37, λόγων ἰδέαν καταγλωττισμένην vocat. Quod ex Suida & Aristophanis Scholiaste optime ab interprete enarratur p. 21, τὸ πολλαῖς γλώτταις μεμιγμένον, addito etiam Eunapii in eam rem loco, de Libanio p. 173. SOLAN.

ead. l. 7. Δωσιάδου) *Dosiadae ara.* Sunt, qui exponunt & intelligunt Epigramma Theocriti, quod βωμὸς inscribitur, ac Troili epitaphium continet admodum obscurum. COGN. Lege Δωσιάδου. Exstat autem hodieque haec *Ara* inter Simmiae Rhodii opuscula. Ex hoc autem loco Scholiastam Theocriti emendare iubet Meursius, apud quem pro Δωσιάδου legitur Ὠδιάδου. Lect. Att. p. 141. Scholiastes autem ille non compareret in Rom. nec in Lugd. edd. Sed in Veneta an. 1543, quod idem Meursius monet. Vide epigramma apud Kennet. p. 44. Rhodium fuisse, liquet ex Scholiis ad *Ovum Simmiae*. Primus edidit Salmastius, atque eruditissimus Scholiis emendavit. Plinius

IV, 12, de rebus Creticis *Dofiadem* nominat. SOLAN. (Ara quae Theocrito solet subiungi, nec Theocriti nec Dosiadae est, ut Salmasio ostensum. LOID.) Suidae Δωσιάδης & Δωσίας. Δωσιάδας scribitur apud Clem. Alex. in Πρωτρ. SOLAN. Cognati notam ad hoc verb. in exemplari suo merito deleverat la Croze. REITZ.

ibid. Δυκρόφορος Ἀλεξ.) Quae hodieque superest, non sine maiorum nostrorum ignominia, qui tot praestantioribus neglectis, talia nobis monstra asservarunt. SOLAN.

IN EUNUCHUM.

Pag. 205. l. 1. Ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν) Παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγαν ὑβριστικῶς ἀλλήλοις χρωμένων. Sic apud Gallos *une charretée de paroles*. BOURD. Lycinus amico Pamphilo referens, quemadmodum contentioni duorum inter se Peripateticorum interfuisset, cum Pamphilus id vere ridiculum esse respondisset, ac oportuisse potius, ut rem placide inter se componerent; adeo, inquit ille, non placide rem inter se composuerunt, ut congressi integra convitiorum plaustra invicem in se effuderint, summo cum clamore & Stentorea voce. Sed potius Graeca eius ponamus: οἷγε συμπεσόντες, inquit, ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων, κεκραγότες, καὶ ὑπερδιατεινόμενοι. Dictionis huius origo (ἀμάξαι βλασφημιῶν) haud dubie ab illo antiquissimo apud Athenienses more petenda est, quo per pagos & vicos curribus insidentes, genio indulgenti causa, scommata & convivia in quemlibet iaciebant: quemadmodum docet Gyraldus Dialogo de Poëtis VI, p. 324 ed. nostrae. Antiquissimum hunc morem sua in lingua expresserunt quoque Latini, apud quos & *plaustra convitiorum* dicta reperias. Non raro in aliis loquendi formulis convenire videas Graecos inter & Latinos &c. IENS. Sequebantur hic in Iensii Lectt. Lucian. permulta variarum locutionum exempla, quas Graeci cum Latinis habent communes, 18 paginas implentia, a p. 272 ad 289; quae quia commentarii modum excederent, omittimus, curiosum lectorem ad libellum ipsum remittentes. REITZ.

ead. l. 7. Ὑποφοροῦντες ἦσαν) Ita videtur concepisse struendam Gesnerus, ut periphrasis sit, qualis apud Herodian. I, 3, 12, κρατήσας ἦν τοῖς ὅπλοις, pro ἐκράτησεν. Vel ap. Nostrium in Asin. cap. 30, Οὐ γὰρ ἦν καταβάς, & alibi non semel. Qui plura cupit, adeat fratris mei Belgam Graec. p. 402 — 3. Fa-

teor itaque, eandem esse usitatissimam, deque ea, hoc Luciani similiter adducens, agit Elfner. ad Ev. Luc. I, 21, ubi καὶ ἦν ἡ λαὸς προσδοκῶν legitur, & cuius non sexcenta, sed sex exemplorum millia possent adduci: verum pristinus interpres aliter videtur construxisse, vertens, *iudices, qui cognoscebant, primates erant*; scilicet ἦσαν iungens cum ἀριστοί, non cum ὑποφοροῦντες, quod nondum improbo; sed lectoris arbitrium facio, quam velit eligere: ambiguum enim videtur, sensu tamen parum discrepante. REITZ.

cad. l. 14. ΣΥΝΤΕΤΑΚΤΑΙ) Imperator quis? M. Aurelius Antoninus, eo ipso, ut putant, anno, quo Athenis initiatus est, qui CLXXVI. Vid. Dion. LXXI, pag. 815, & Philostr. 563. Quamvis enim Antonino Pio id ex Capitolino tribuatur, (c. 11) Dio id & Philostratus Marco vindicant; hic in Theodoto p. 291, ille p. 814 A. (vid. Wotton p. 169.) Quantum autem fuerit illud stipendium, vide statim hoc ipso capite, & cap. 8. SOLAN.

ibid. Ἐκ βασιλείας). An M. Antonino Philosopho? GUYET. Ita ἐκ pro ὑπὸ infra Demon. c. 51. Et sic pro unde, vel a quo aliquid praeberetur, Arrian. Exp. Alex. II, 1, ἡγεμὼν ἐκ βασιλείας Δαρτίου καθέσθηκός. Dionys. Perieg. de situ Orb. vers. ult. — ἀλλὰ μοι ὕμνον Αὐτῶν ἐκ μακάρον ἀντάξιος εἶεν ἀμοιβή. Sic ἐκ τινὸς παθεῖν pro ὑπὸ, Long. Past. III pr. Herodian. VIII, 8, 2, ἡγανᾶκτον ἔτι ἂρα ἔχουσιν ἐκ συγκλητῶν βασιλείας, quod vertitur, *gravabantur datos sibi a senatu principes*. Sed & ibi simul significare potest, *principes a senatorum numero datos*. Nam praemittitur, *populum laetatum patriciis principibus*. REITZ.

Pag. 206. l. 1. Μισθοφορά τις) De salariis rhetorum vid. Gronov. P. V. 4, 11, pag. 32. Μύραι δραχμαὶ ex vulgari Romanorum computatione denarium drachmae aequantium sunt quadraginta millia H. S. s. 2000 floreni Rhenani. Quae turbae circa talem successionem orae nonnunquam sint, suo exemplo docet Eunapius in Proaeresio p. m. 131. GESN.

cad. l. 5. Δοκ. ὑφ' ὧν τῶν ἀρίστων) Philostratus quidem Herodi eam potestatem a Marco, cum primum constitueretur, factam tradit p. 566; cum ipse Professore Rhetorices Theodotum nominaret. At Eunap. in Proaeresio de philosophis, *χειροτονοῦνται δογμασθέντες ἀπάσαις κρίσεσι* &c. SOLAN.

cad. l. 6. Κατὰ τὸν ποιητὴν) Carmen est Homer. ex Iliad. X. Virg. L. XII Aen. hoc ita interpretatus est: — *Nec enim levibus iudicia petuntur Praemia, sed Turni de vita & sanguine certant*. COGN. Afferit eundem locum Cic. ad Att. I, 1 f. SOLAN.

ibid. Οὐδ' *isphior*) Locum Homeri emendavimus, in quo Erasmus *isphior porcellum* verterat, dum legit *ύσιον*. BOURD. II. X, 159, ἐπει οὐχ *isphior* οὐδ' ἐβόσιν Ἀρυσῶν, ἀ, τὰ ποσσὶν αἰθλια γίνεται ἀνδρῶν. Quae ibi laudat Clarkius, satis firmant interpretationem nostram *ispeion*, quam *porcellum* reddere alii. GESN. Etsi nihil interest, quomodo hic legas, *isphior*, an *ispeior*, dicam tamen, cur Parisinae foli obtemperaverim, cuius lectionem non annotarat Solanus noster. Recepi enim hoc, quia ex Homero est: at cum versus non sit, dices, ad rem, non verba, respexisse Lucianum. Verum quia illius imitatur dialectum in modo praemisso vocabulo *βόσιν*; patet etiam alteram ad eandem esse formandam. REITZ.

ead. L. 7. Μύρια) Eandem cum Luciano summam tradit Philostratus in Theodoro Soph. pag. 366: τοὺς μὲν Πλατωνίστας, καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς Στοᾶς καὶ τοῦ Περιπάτου, καὶ αὐτὸς Ἐπίκουρον προσέταξεν ὁ Μάρκος τῷ Ἡρώδῃ κλῆσαι. Erant quidem ante hunc Imperatorem Athenis Professores, sed non eo stipendio dotati. Idem p. 526, & nott. Sueton. Vesp. cap. 17: *Primus e fisco Latinis Graecisque Rhetoribus annua centena constituit. De Philosophis nihil. Nec satis assequor, quibus rationibus induciti viri quidam doctissimi errasse in re tam aperta velint utrumque.* Aliam tamen summam tradit Tatianus p. 70, nempe ἑξακοσίους χρυσούς, quae summa quinta parte Lucianeam superat, si Aristophanis Scholiastes (p. 741) valorem aurei iustam assignavit. Cressolius summam a Luciano traditam 833 aureos Gallicos conficere ait, AG. X, p. 184. [Historia docet, stipendia Philosophis ab Antonino Pio ac M. Aurelio data fuisse. Capitol. in illius vita p. 21 C. *Rhetoribus, inquit, & Philosophis per omnes provincias, & honores & salaria detulit. Simile quid Marcum quoque praestitisse, haud obscure indicat Dio (LXXI, p. 815.) Ex quo, ait, factum est, ut magna multitudo se philosophari simulaverit, ut ab eo (Marco) locupletaretur.* Idem Capitolinus in huius principis vita significat p. 32 C. Vide & Galenum progn. T. III, p. 460 ed. Bas. 1538. Dio LXXI, p. 814 A. Till. T. II, p. 682. Plura vero Salmasius not. ad Capitol. p. 72 de hoc Tatiani loco habet, ubi & Dionis locum citat; unde discimus, M. Aurelium ab Oriente redeuntem (circa A. C. 176) cum Athenis degeret, magnos honores tribuisse Atheniensibus; atque *magistros Athenis* in omni scientiarum genere omnibus gentibus constituisse, eisque annuum salarium tribuisse: qui *μισθοὶς ἐτήσιος* erant *μύρια δραχμαί*, ut observat Salmasius, allato etiam hocce Luciani loco. *Μύρια αὐτὰν*

efficiunt monetae Romanae quadraginta sestertia, aureos vero quadringentos, at nostrae coronatos millenos. Tatianus tamen Rhetor, qui sub Imp. Marco floruit, & illa aetate vixit, qua Philosophis & Rhetoribus ab Imperatore constituta sunt salaria, paulo ampliorem eorum modum agnoscit. Nam ἑπτασίου χρυσοῦς ἑξακοσίου eos in stipendium accepisse dicit; quae sexcentorum aureorum summa, non μυρία δραχμάς, sed μυρία καὶ δισχιλίας continet. Quid igitur statuendum? Ἀν τετρακοσίου (mendam ei voci subesse oportet. *Λ. πενταχ.*) pro ἑξακοσίου, apud Tatianum corrigemus, ut hic numerus aureorum conveniat cum illis μυρία Luciani & Philostrati? — Sed nullis correctionibus opus. Puto enim, Lucianum & Philostratum in exprimenda illa summa, quae annua dabatur Rhetoribus & Philosophis, breviter ac rotunde μυρία dixisse, cum tamen darentur μυρία καὶ δισχιλίας. Sic maiorem numerum expressisse contenti, minorem & excurrentem neglexerunt, ut rotunde loquerentur. Ita etiam optimos quosque auctores locutos, exemplis non paucis ad Suetonium firmabimus, ubi de hoc stipendio Rhetorum pluribus agemus. Μυρία δραχμάς talentum efficiebant. Vide A. Gell. I, 8. Drachma Attica, & denarius Romanus idem valebant. Cic. ad Att. XVI, 5, coll. cum Dione XLV. Vide etiam Plin. VIII, Val. Max. VI, 6, coll. cum Strab. V. — Greaves of the Denarius p. 54. Dodwellus diff. in Irenaeum p. 497. Valebunt illa nostrae Anglicanae monetae libras 375, aut circiter. (de summa Tatiani: probat enim, quae Salmasio placuerant.) Caes. fabonus not. ad Suet. Oth. 4, cum observasset ex Suetonii & Taciti collatione, aureum unum & centum nummos idem esse, locum Eumenii etiam emendat. Adde Aristid. Or. IX, T. I, p. 110, quae scripta est circa A. C. 178. V. pag. 107 & 118. Iust. Mart. Apol. II, (in ed. I.) pag. 55 C. Philostr. vit. Soph. p. 585 & 593, de voce ἄλλα B.] Io. Mass. Exc. MSS. SOLAN. Benedictus decem millia nummorum. Notavit frater optimus G. O. Reitz. rectius d'Abancourt. & Bos de Ellips. *Drachmarum.* REITZ.

ead. l. 9. Τὸν ἑταρον) Bini ergo cuiusque sectae videntur fuisse. SOLAN.

ead. l. 11. Γελοῖον) Corruptum arbitror, scriptumque a Luciano γελοῖον ἢ δὴ ἦν ἐκείνους. SOLAN.

ead. l. 13. Χρημάτων καταφρονεῖν) Εἰς Ἀριστοτέλην ἀποσκόπτει, qui pecuniam efficit μέρος τῆς εὐδαιμονίας. BOURD.

Pag. 207. l. 2. Τρίτον τι ἀγαθόν) Confer supra de Salt. § 70. SOLAN.

ead. l. 7. Διοκλῆς — Βαγώας) Nomina haec ut ficta esse cre-

dam, facit hoc posterius, quod omnium Eunuchorum commune est. SOLAN.

ead. l. 8. Βαγώας) Barbara lingua significat *Eunuchum*; quin Ovid. de Amorib. servum puellae custodem *Bagoam* appellat: *Quem penes est dominam servandi cura Bagoam*. COGN. In libro Apocryph. Iudith. c. 12 & 13. sic quoque vocatur cubicularius ducis Holophernis. REITZ.

in Schol. l. 1. Ἀριστοτέλῃν) Solan. vulgatam hanc mutat in Ἀριστοτέλῃ, sine auctorit. male. Nam etsi utrovis more dici potest, ut vid. ad de Salt. § 21, v. 23, in Ἀρῃ, tamen Ἀριστοτέλῃν usitatus, quam Ἀριστοτέλῃ. Vid. Diog. Laërt. L. V, 3 f. & 8 m. & 10 Δεμοσθένῃ. Quamvis ibid. 12, Ἀριστομένῃ, Διοτέλῃ, & 18, 19, Διογένη, Σωκράτῃ accusativo casu occurrat. REITZ.

Pag. 208. l. 9. Μὴδὲ τὴν ἀρχὴν δεμῖτον εἶναι) *Neque principio fas esse*. Quam potest, quaeis, sententiam habere illud ineptissimum Benedicti principium? Longe verius ac manifestius Erasmus, *nefas esse vel conari aut proponere Bagoam*. Hoc enim vult, prorsus esse nefas, eum id velle. GRON.

ead. l. 13. Ἰερῶν αὐτῶν) Sunt, qui ex verbis Deut. XXIII, 1, idem apud Iudaeos obtinuisse existiment. Sed errant. Vide, quid vir eximius Humphr. Prideaux ea de re afferat Hist. suae L. VI, Partis I, pag. 400 ed. Angl. minoris. Gallicae vero T. II, pag. 265. SOLAN.

ibid. Περιβρακτηρίων) *Vasa lustralia* vertit Gesn. in Dial. de Sacrif. c. 13. REITZ.

ead. l. 15. Δυσάντητον θέαμα) Vid. Thef. Cr. II, 509, & Nostrum Ἐρωτ. c. 39, & Ἀποφρ. c. 17. SOLAN.

Pag. 209. l. 13. Ἀσπασία) Milecia, Periclis praecipue amoribus nota: de qua & sequentibus consule Menagium in eo libro, quem *de feminis philosophis* edidit. Lucianus iterum meminit Eik. c. 17. Duas agnoscit Scholiastes Aristophanis p. 396, quem sequitur Suidas. Quin ipse Plutarchus docet, posterioris, quae Cyri iunioris concubina erat, verum nomen fuisse *Milto*, in v. Pericl. p. 301. SOLAN.

ibid. Διοτίμα) Vid. Menag. De qua Noster Eik. cap. 18. SOLAN.

ead. l. 14. Θαρρηλία) Vid. Loid. Diction. & Plut. Pericle 300. SOLAN.

ibid. Τis — Εὐνοῦχος) *Phavorinum* hisce designat, qui & ipse Eunuchus cum esset, adulterii causam dixit, teste Philostrato in Soph. vit. p. 489, (erat enim etiam Sophista Phavorinus)

de quo vide Δήμων. cap. 13, & Xiphil. 257 B. in Adr. & Plut. 1307, 2 f. Ubi autem legerit Muretus in adulterio deprehensum, nescio; nisi forte deceptus. Variar. Lectt. X, 11. Vid. not. ad c. 10. SOLAN.

ibid. Ἀκαδημαῖκος) Pro Ἀκαδημαῖκος, recte; vid. supra 2 Ver. Hist. c. 18, & Piscat. cap. 43 f. Item infra Icarom. cap. 25 f. REITZ.

ead. l. 15. Εὐνούχος ἐκ Καλῶν) Intelligit Arelatensem philosophum Phavorinum, de quo in vita Demonaëdis. BOURD. Vid. Philostr. vitt. Sophistarum I, 8, de Phavorino praedicantem, eum utriusque sexus participem natum, & ex viro ac muliere compositum fuisse. Et mox *ibid.* quod Gallus cum esset, tamen Graece loqueretur. Sed hermaphroditum fuisse, ex Philostrati descriptione colligendum dixeris; nisi *ibidem* Eunuchum illum vocaret, addens, mirandum, Εὐνούχος ὃν μοι-
χίας κρήσσειας. Videtur autem per iocum sic vocari, quod voce & glabritie Eunuchum referret; sive quod a natura esset sterilis, non castratus. Confer Olearii notas ad Philostr. qui Luciani aliquot loca ex Demon. & Eunuch. cum Philostrato comparat. REITZ.

Pag. 210: L. 1. Εἴτερ ἢ καὶ τῶν ὁμοίων μεταποιεῖτο) H. Valesius ὁ μάκαρ ad Excerpta e Dione notavit corrigendum εἰ περιῶν, & quidem peropportune. Sed quod mirari cogor, cum in nostris exemplaribus sic vulgo legatur, ut citavi; tum nosse oportet, egregium Brissonium libro II de regno Persarum, ubi primus illustrat hunc Luciani locum, docetque, Phavorinum esse illum Academicum philosophum, non aliter producere hunc locum, quam prout emendat Valesius. GRON. Εἰ περιῶν L. & ed. Fl. uti coniecerant Valesius & Brissonium. Ante an. Chr. 163 obiisse Phavorinum, ex Galeno, Progn. T. III, p. 455, colligit Io. Masson, Exc. ined. SOLAN.

ead. l. 3. Καὶ πρὸς) Mallem illud καὶ abesse, non modo quia ab καὶ τινος, ad versum inde duodecimum usque, duodecies repetitum καὶ legas; sed quia καὶ τινος καὶ αὐτὸς iam pleonasmus est, (qualis rursus c. seq. & saepe supra) & post καὶ πρὸς ἐκείνον non sequitur alius accusativus similis. Sed non solus est Lucianus, qui repetita hac coniunctione gaudet; verum & Aelianus, alique; vid. modo Ael. L. III, 1, ubi in part. posteriore capitis singulis versibus incredibilem in modum repetitur. Sic & Alciphr. L. 2, ep. 1, duodecies καὶ habet intra 14 versus; licet alioqui non semper ita prodigus sit huius coniunctionis. REITZ.

ead. l. 8. Παρελθεῖν — ἀξιῶν) Vorstius pro παρελθεῖν in suo Codice rescriptit παρελθόν, uti & in W. prius fuit, nunc autem παραγγέλλειν. Sed ne sic quidem sanus locus est. Ego in ἀξιῶν mendum esse suspicor, quod tamen in omnibus reperio, legendumque ἀξιός. SOLAN.

Pag. 211. l. 6. Ἐρμῖαν) Vide Suidam, qui Ἐρμῖαν, falsis rationibus ductus, scribendum contendit. Imperitabat is parti Mysiae sub rege Persarum; vide, quos ibi laudat doctissimus editor, Laërt. V, 3, p. 114 D. & 116 E. & Athen. XV, 696. Unde autem habuerit Bagoas, cultum ab Aristotele Hermiam, non satis constat: sed arripuisse videtur calumniam, de qua ibi Laërtius, & Athenaeus l. c. SOLAN.

ead. l. 7. Τοῦ Ἀταρνεὺς τυράννου) In marg. Ald. 1. additum erat: *Vid. Suidam. Meminit & Strabo L. XIII.* Consule igitur illum p. 614, (vel 913) ubi ait: Ἀταρνεὺς δ' ἐστὶ τὸ τοῦ Ἐρμείου τυράννηος, *Atarneus est Hermiae tyranni regia: cuius historiam* Xyland. dedit ante, in nott. ad Strab. REITZ.

ead. l. 12. Διαφθεῖρων) At ne erres, Socrati vivo nemo hoc crimini dare ausus est. Vide supra ad B. πρᾶσ. c. 15. SOLAN.

Pag. 212. l. 2. Οὐτοσὶ) Miror, quid hic in mentem venerit viris doctissimis Vossio & Gott. Oleario, cur de Phavorino hic sermonem esse somniarent. De Bagoa enim haec manifeste dicuntur. Vide huius not. 6 ad Philostrat. de Vir. Soph. L. I, c. VIII, 1. Hic locus male intellectus Mureto etiam videtur causam erroris praebuisset, de quo ad cap. 7. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ μοιχὸς) Lege ὅτι, vel ὅτι καὶ μοιχός. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀξὼν φησὶν) Axo leges Solonis, ut patet ap. Laërtium in Pitt. & in Solon. Interpr. Apollinaris lib. 4. Suid. Scholiast. Aristoph. Νεφέλ. Pollux, ut Rhetra Lycurgi. BOURD. Vide Gell. II, 12. VORST.

ibid. Ἄρθρα ἐν ἄρθροις) Κακέμφατον τοῦτο, καὶ ὃ φασιν οἱ ἰδιῶται, φύσιν πρὸς φύσιν. BOURD.

Pag. 213. l. 2. Τυχούσαν) V. not. supr. ad Pisc. c. 17. REITZ.

ead. l. 9. Ὀπύειν) Ὀπυίειν. GUYET. Secutus sum scripturam Cod. W. & ed. Fl. ac monentem Guyetum, quia sic recte scribitur, etsi futurum est ὀπύσω sine i. Vid. Aristophan. Acharn. 254. In Pollucis Onom. V, segm. 92, ὀπύειν quoque est editum. Sed in Indice ὀπυίειν tamen expressum. REITZ.

ead. l. 13. Ἀναπρόπιμον ἐς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην) *Que la cause fut renvoyée en Italie.* BOURD.

Pag. 214. l. 9. Τὸν υἱὸν) Athenis hoc scriptum est: vide sup. c. 12. Sed an inde uxorem duxerit, incertum. SOLAN.

IN DE ASTROLOGIA.

Pag. 215. l. 1. ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ) Coll. & Fl. Reliquae edd.
 *A—αs. (Non est Luciani. *Kust.*) Immo vero Luciani foetus
 genuinus, uti & de Dea Syria. SOLAN.

ibid. ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ) Sic infra recte c. ult. SOLAN.

ead. l. 3. Αὐτῶν ἀστέρων) Libellus de Astrologia scriptus est
 Ionica dialecto, quae tamen non ubique cernitur observata;
 quod sine dubio descriptorum socordia evenit. Sic statim cum
 initio, οὐκ αὐτῶν ἀστέρων, οὐδ' αὐτοῦ περί οὐρανοῦ, scriben-
 dum fuit αὐτέων, ut recte pag. 990 D. ed. *Salm.* 991 E. 993 A.
 995 A. Iterum αὐτῶν secus positum pag. 985 D. 986 C. 990
 C. Ita αὐτῶ pag. 991 D. cum rectius pag. praeced. E. αὐτέων.
 Iterum αὐτῶ pag. 992 E. Sic αὐτοῖς pag. 986 E. pro αὐτέοις,
 ut recte pag. 993 D. 984 E. 985 B. D. 995 B. Iterum αὐτοῖς
 pro αὐτέοις pag. 991 C. 993 E. Pari Ionismi neglectu existi-
 mo ἀληθῆς scriptum pag. 984 A. pro ἀληθῆνς, ut pag. 490
 A. Sic pag. 984 B. ἀφίκετο, & pag. 996 A. ἀφιζόμενα, pro ἀπί-
 κστο & ἀπιζόμενα, ut recte observatum pag. 992 A. 994 A.
 & alibi. Similiter vitiose p. 989 E. legitur ἐαυτοῦ, pro ἐωυτοῦ,
 ut recte Basileensis, & ubique alibi in hoc libello, ut p. 988
 E. 994 A. B. IENS. Paginarum citationes hic in capita non mu-
 ravi, ut alibi soleo, quia ea aliaque ab Iensio non indicata suo
 loco partim sponte, partim Iensii monitu, ex Codd. corre-
 xi. REITZ.

ibid. Αὐτέων) Sic Ionice scribi curavimus, quod in impres-
 sis omnibus & M. hic & alibi neglectum est. SOLAN. Αὐτέων
 ubique correxi in hac Dissert. Vid. mox αὐτέου § 16 & 22, ubi
 pluribus de Ionica hac scribendi ratione ago. REITZ.

ibid. Αὐτοῦ περί) Cum saepe de corrigenda dialecto monue-
 rint interpretes, mirabar, cur & hic αὐτοῦ intactum relinqui-
 rint. Et fateor, in singulari crasin hanc Atticam vel frequen-
 tius reperiri ap. Iones, si fides editionibus, quam cum e in-
 terposito. Ita αὐτῇ in Leg. Hippocr. ac de Arte pr. αὐτῆς quo-
 que & αὐτῇ & αὐτῶν ter quater occurrit, (ut mille alia omit-
 tam.) Item τούτου, τούτῳ & similia plus decies paucis paginis.
 Sed & pluralis αὐτῶν, αὐτοῦς, τούτων, τούτους, τούτοις in com-
 pluries. Verum cum & τούτέων, τούτέους, αὐτέων legas *ibid.*
 & alibi; veluti e. gr. de Arte p. 6 vers. fin. τούτων ac τούτέων
 in eodem fere commate; dixeris genuinum Ionismum in No-
 stro ubique restituendum, quia eum affectare vult videri, ut
 postea non semel monere cogor, Interim hic nihil mutare

sum ausus, quia deinde eodem modo constanter legi video; quoties demonstrative & ἐμφατικῶς ipse significatur, non relative: nam sic § 10, αὐτῷ οὐρανῷ § 16, αὐτῆς ἀστρολογίῃς § 24, αὐτῇ τῇ μητρί. REITZ.

ead. l. 7. Μέμφομαι ὁκόσοι σοφοὶ &c.) Ellipsis accusativi αὐτοῦς, vel πάντας. Sic Epict. Sent. 116, pag. 144, Λυπούμενος ἐφ' οἷς μὴ ἔχει, καὶ χαίρων ἐφ' οἷς ἔχει, pro ἐφ' οἷς, & ἔχει. Alia similia vid. ad Amor. cap. 36, ubi οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθειγγόμενος, οἷς ἐπεχείρει λέγειν. Sed τῷ μέμφομαι ὁκόσοι similis est ellipsis Terentii in Ad. II, 1, 43, *Minime miror, qui insanire occipiunt ex iniuria*. Ubi quoque intelligendum relinquitur illos, veluti in phrasi, *mittere qui nuntiet*, omitti solet, *aliquem*. Vid. Vechn. Hellenol. p. 68—71. REITZ.

ead. l. 10. Ἀπικέτο) Recte monuit lensf. ita corrigendum; confer infra c. 21 & 24, ubi edd. adspirationem bene omiserant. Vid. Herodot. L. I ipso princ. ubi vel quater una παπικόμενος, ἀπικέσθαι &c. REITZ.

Pag. 216. l. 1. Μαντευόμενοι) In impressis est μαντευόμενοι sensus & dialectus poscunt μαντευσόμενοι. Quod cum scripsissem, inspecto Cod. M. video in eo legi μαντευσόμενους. SOLAN. Facile in re tam aperta morem gessi Solano ita corrigenti. Nec librorum fidem hic exspectandam censui. Et si Ionismus ille miseram interdum cacophoniam parit, ut ap. Hippocr. Aphor. 20, Sect. II, ubi terminatio ista in σιν & σι tribus versibus decies ac ter occurrit, nimirum: Ὀκόσοισι γένουσιν ἰούσιν αἱ κοιλίαι ὑγραί εἰσι, τούτοιςιν ἀπογνηράσκουσιν ξηραίνονται. ὁκόσοισι δὲ γένουσιν ἰούσιν αἱ κοιλίαι ξηραί εἰσι, τούτοιςιν πρεσβυτέροιςιν γινόμενοιςιν ὑγραίνονται. REITZ.

ibid. Κατηγοροῦσι) Lege κατηγοροῦσι, uti & in M. emendatum esse video. In reliquis κατηγοροῦσι. SOLAN.

ead. l. 13. ὄν) W. uti Dialectus poscebat. In impress. οὐν, quod commune est. SOLAN. Cum notatum reperissem, Cod. W. ὄν habere pro vulgato οὐν, nullus dubitavi id hic & supra recipere. Sic enim Iones solere ὄν pro οὐν scribere, vid. apud Maittair. de Dialect. pag. 34. Ideoque & sic dedi mox § 5, etsi ibi nullus Cod. praeibat. Nam deinde § 27 recte ὄν erat in P. REITZ.

ead. l. 15. Ἄλλη μορφή) In Flor. Cod. ἄλλην μορφήν. BOURD. Pag. 217. l. 7. Ἐν δὲ) Corruptas cenfeo has voces. SOLAN. F. οἱ δὲ. REITZ.

ead. l. 8. Οὐκ οὐνόματα, ὅπως ἐδύκεον, ἀλλὰ σημεῖα) Non quae essent utrumque nomina, sed rerum signa, quemadmodum putabant.

Sic Benedictus. Erasmus vero, non illis quidem utcumque visum est confictis, sed quae notae rerum essent. Non attingunt nucleum. Verte, non nomina, sicut videbantur, sed signa & indicia eius, quid essent, quidque efficerent. Ἐδύκειον non refer ad Aethiopas, sed ipsas appellationes & nomina. Videbantur esse nuda nomina forte data, cum tamen sub illis laterent σημεῖα. GRON.

ead. l. 12. Μέζον) Recte pro μεῖζον. Et mox rursus μέζω, atque alibi. Vid. Maittair. de Dialect. p. 113 ed. Haganae, & pag. 133. REITZ.

ead. l. 13. Μηνῶν) Ἀν μηνῶν, ut supra? GUYET. Μηνῶν scribi poscit Dialectus, non, ut in omnibus reperio, μηνῶν. SOLAN. In omnibus μηνῶν male reperi, quod mirum, quia uno versu superius tamen μηνῶν recte habebant nonnullae. Quare non erat, cur Guyetus dubitaret. Ego saltem non dubitavi sic restituere. REITZ.

Pag. 218. l. 1. Ἐμήσαντο) Ἀ μήδομαι. GUYET. Non addidifsem, nisi ut appareret Scholiastae ἐμχανήσαντο expositionem esse, non aliam lectionem. REITZ.

ead. l. 3. Οὐδ' ἅμα) Corrige οὐδαμᾶ, ut infra § 19. GUYET. Οὐδαμᾶ) In omnibus legebatur οὐδ' ἅμα. Ego mutavi. Quin mox pro κινεομένοισι, legendum censeo πλάνητες κινούνται. SOLAN. Lubens itaque huic & Solano auscultavi, atque in versione haudquaquam dedi; quod Gesn. qui nec simul ex vulgata reddiderat, non aegre feret; nam res est parvi, & vulgata tolerabilis: quam hic non mutassem, si quae litera fuisset mutanda; at cum in accentu tantum & spiritu consistat emendatio, Luciani sensum magis congruum reddens, non haesitavi id recipere, quod aliquanto melius visum. REITZ.

ead. l. 4. Ἐν τοῖσι κινεομένοισι) Addititia videntur. GUYET. Non puto hunc locum esse integrum, sed verba quaedam temporum iniuria excidisse, cui rei occasionem dederit, quod post relativum ἐν τοῖσι sequeretur κινούνται, ac paucis interioribus κινεομένοισι, iisdem syllabis prioribus. Sexcentas in omne genus libris lacunas peperit talis cognatarum vel earundem vocum repetitio. Interpretationem interim dedi, non quam verba subiicerent, quippe quae non intelligebam; sed quam res ipsa postulare visa est. GESN.

ibid. Οἰκεῖα) Ὀκοῖα lego. GUYET. Non inepte; etsi οἰκεῖα nondum reicio, quia videtur respicere ad coelestes domus, in quibus illa animalia habitant, vel, quae zodiaco sunt propria. REITZ.

ead. l. 7. Ἀπὸ τέων) Ἰ. ε. ἀφ' ὧν. GUYET. Hoc nimis notum;

& Homero, Hippocrati, aliisque Ion. dialecti scriptoribus satis frequens. Vid. Iliad. Ω, 387, ut alia mittam. REITZ.

ibid. ἰπὰ) Ita multis in locis emendandum fuit, ut Dialectus huius libelli postulabat, & hic quidem ita in M. emendatum est. SOLAN.

ead. l. 13. ὡς ἑκαστοί) Illa verbi ἔτυχς vel similis ellipsis post ὡς ἑκαστος non modo Attica est, & Thucydidi frequentata, sed Ionica quoque, v. g. Herodot. II, 40. GESN. Distinctionem, quae post τὰλλα erat, sublatam retuli post ἑκαστοι, praeunte Solano, qui iubet conferre Ἰστ. A, cap. 15, ubi ille vulgatam ὡς ἑκαστοι tuetur & exponit. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ ὁ Ἄσις) Osiris rex Aegypti tandem in Deos relatus cum uxore sua Iside colitur sub imagine bovis. COGN.

Pag. 219. l. 4. Ἀμμωνός) Ammon Iovis epitheton, hoc est *areparius*. Iuppiter enim arietis specie in extremo Lybiae arenoso colebatur. Ammonis oraculum erat olim, ut Mela scribit, fidei inclytae, ubi responsa oratione non dabantur, sed nutu & signis, ut scribit Strabo. COGN.

ead. l. 5. Εἴρητο) Ἀν ἦρτο, ab αἰρομαι; Placet. GUYET.

ibid. Παρὰ τὸν Ἀμμωνα) Angl. Cod. πρὸς τὸν Ἀμ. Cetera huius dissertationis ex Callimacho & Manilio repetit in Croniis. Plurima interpretor alibi. BOURD. Παρὰ) In A. P. & L. πρὸς. Neutrum placet. Debuit enim esse, ni fallor, τὸν γὰρ Ἀμ. καὶ &c. Vide Ἑκκλ. 10, ubi ad cornua Iovis Hammonis alludit. SOLAN. Tenui mutatione παρὰ mutandum in παρ' ὃ, quod cum sententia postulare videretur, in interpretando secutus sum. GESN.

ibid. Κριπρόσωπον) Aliter Q. Curtius. GUYET. Vid. hunc L. IV, c. 7, § 23, 24. Et in ed. Leidana nummos capita Iovis Hammonis referentes facie humanā, sed arietinis tamen cornibus praedira. REITZ.

ead. l. 8. Δοκέει) Ἀν δοκέειν; ut infra de Dom. c. 17, intellecto ὡς, ut ὡς εἰπεῖν, pro ut ita dicam, nota formula. Sed vulgatam ideo non mutarim: nam & sic *ibid.* de Dom. cap. 4 pr. ὃ μοι δοκεῖ &c. Passim vero alibi sine articulo. Tamen ἐμοὶ δοκεῖν absolute positum hic magis placet, quia Graecismus est magis peculiaris. Sic Aelian. I, 17, Ὡς, ἐμοὶ δοκεῖν, ὃ σπουδαῖος οὐδέτερον ἐπαινέσεται. Idem XIV, 4, τὴν ἀδοξίαν, ἐμοὶ δοκεῖν, ἐκείνος — φέρον. Plutarch. Themist. p. m. 113 F. ὡς addit, dicens: αὐτοῖς, ὡς ἐμοὶ δοκεῖν, κατέλιπεν. Aristoph. Plut. 736, ὡς γέ μοι δοκεῖν &c. REITZ.

ibid. Ἀπικέτο) Non haesitavi sic rescribere pro vulgato ἀπὲ

πστο, quod minus Ionicum. Et sic mox § 16 ἀπικστο recte edd. habebant. Confer & § 21, 24 & 29. REITZ.

Pag. 220. l. 6. Ἦν δ' ἔκοτε Ὀρφέα ἴδης ἢ λιθοῖσιν ἢ χρυσῷ μεμιμημένον) Uterque interpres, vel *saxo expressum*, quod profecto admodum est rude. Est enim id possit fieri, oportet tamen in his esse politiores, & λίθον quoque gemmam vocat in Demonaeste, & λίθον πλάκας λίαις tessellas lapidum ad pavimentum in Amoribus. Intellego, & intellexit haud dubie Lucianus, Orpheum ex opere Musivo, quales Mercurium, Cupidinem, Satyrum, Silvanum nuper protulit Sponius. GRON.

ead. l. 7. Ἐν μέσῳ) Deerat ἐν in impressis, & ipso M. SOLAN. *ibid.* Ἰκελος) Esti apud Homer. utrumque aequè frequenter invenitur εἰκελος & ἰκελος, posterius tamen recepi, quia magis Ionicum. Et sic Hippocr. sexcenties; vid. Foef. Oecon. Hipp. REITZ.

ead. l. 9. καὶ τῶν Ἰκαστον) Sic omnes, nisi quod aliter interpungunt. Mihi N. L. SOLAN. Mf. Reg. 3011 καὶ τῶν ἄλλων Ἰκαστον.

Pag. 221. l. 10. Ἄρτα χρίσεις θυήστη) Supra Ὀρχ. cap. 43. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀρτιδρομέουσι) W. In reliquis διαδρομ. minus apte. SOLAN.

Pag. 222. l. 6. Δι' αἰθέρος) Conf. supra de Salt. § 42 f. τοῦ πρὸς τὴν διαέριον φυγὴν. REITZ.

ead. l. 9. Ἀλλὰ οἱ) l. e. ταύτη. GUYET. An etiam femimino genere usurpant οἱ, pro αὐτῇ; SOLAN. An pro αὐτῇ; Solanus ait. Cui respondeo, quidni? Nam & sic Homer. Iliad. B, 515, — ὁ δὲ οἱ παραλέξατο λάβρη, hic autem Mars accubuit illi virgini *furtim*. Praecessit enim Ἀστύοχη παρθένος αἰδοῖν. Itetum Γ, 387, de anu, quae Helenae lanam carpebat, — ἢ οἱ Λακεδαίμονι ναιετάωσῃ Ἥσκειν εἴρια καλά. — Il. Z, 273, 4, — Ἀθηναίης — καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βούς ἐν τῇ. Sed quonam genere accipiendum Iliad. A, 200? ubi praemittens, Θάμβησεν δ' Ἀχιλλεύς, μετὰ δ' ἐπράπετ', αὐτίκα δ' ὄγγω, pergit illico: Πάλλας δ' Ἀθηναίην, δεινὰ δὲ οἱ ὄσσε φάειν, — *terribiles ei oculi apparebant*, i. e. certe Minervae oculi. Nam cum timeret Achilles, ipsius oculi non fuere terribiles. Alioqui possis aequè construere, ei scil. *Archill* sic videbantur Deae oculi, ac ei *Minervae*, pro eius Minervae, sic lucebant oculi. REITZ.

ead. l. 10. Ἐοῦτοῦ) Servavi lectionem ed. P, quam recte se Lucian. Vol. V, L1

habere, vid. apud Maittair. de Dial. p. 116 ed. Haganae. Sed & legere possis *ἑωυτίου*. Puncta vero diaereseos, quae in edd. antiqq. in *υ* ponuntur, neglexi, quia iis nihil opus, nec ante in hac edit. simili in casu addita sunt. In recentt. quibusdam Hippocr. Aph. edd. Sect. I, Aph. 1, *ἑαυτὸν* editum est, ubi in vet. tamen recte *ἑωυτόν*. Sed & alibi non semel apud eundem in hisce erratum est in edd. ut ibid. Aph. 13, ubi vet. habent *ἑωυτῶν*, dedere *ἑαυτῶν*. REITZ.

ead. l. 11. Χρεόμενος) *Αν χρεώμ.* vid. infra ad c. 29. REITZ.
Pag. 223. l. 1. Τάχα δὲ καὶ) Ed. Reitz. *τάχα δὲ γὰρ*, male. Sic, ut edidimus, est in *S. & Basf.* 4. quibus adstipulatur *Mf. Reg.* 3011.

ead. l. 6. αὐτίων) Non dubitavi sic edere contra edd. omnes, quia Ionismus verus erat restituendus. Licet enim & in hoc pronomine contractio saepe inveniatur in edd. aliorum auctorum Ionica dialecto utentium, (quod mox videbimus ad cap. 22) tamen *αὐτίων* recte infra c. 22 edd. atque alibi habebant, & sic Herodot. Euterp. pr. Et Clio I, pag. 4 f. ed. Steph. &c. Ideoque non hic modo, sed ubique in hac Dissert. restitui, etiam ubi in variantt. lectt. id non monui. REITZ.

ead. l. 9. Φαέθων) Hanc fabulam persequitur Ovidius lib. 2 Metam. Plat. Timaeo, Arist. L. IV de mundo, Lucret. L. V. COGN. Conf. etiam, si operae est, Philostr. Icon. I, XI. REITZ.

ead. l. 12. Ἡελίου) Quo apud Homerum respiciat, nescio. SOLAN.

Pag. 224. l. 4. βάλλειν) Nihil mutavi, etsi *βαλέειν* scriptum suspicari licet. Vid. Maittair. p. 351 f. Conf. infra c. ult. *ἠγυῖε ται*. REITZ.

ead. l. 7. τὸ ἤλεκτρον) Conf. infra singularem Nostri de electo Dissertationem. REITZ.

ead. l. 12. Αἰνέειν) De eo Eustath. in L. 2 Iliad. Hom. Hymn. Veneris. COGN.

ead. l. 16. Ἐπέβλεψεν) Vulgatam hanc deleverat Solanus; & lectt. Cod. W. *ἐπέβλεψαν* substituerat. Non male profecto; quin & ego credo id verum esse: at quia vulgata quoque non incommoda, sed admodum usitata, nihil mutare sum ausus, ne novandi, (sive potius antiquandi) nimio studio teneri dicar. REITZ.

Pag. 225. l. 1. Ἰκελα) Quia Ionismus hoc requirebat, sic dedi contra edd. Vid. supra § 10. REITZ.

ead. l. 8. Ἀπ') Ne quis credat, Florentinam hic prae ceteris sapere, meminerit, Iones adspirationem tam in appositione

ne, quam in compositione, negligere, videatque testimoia apud Maittaire de Dialect. p. 134 & praeced. REITZ.

ead. l. 10. Ὁρέσθαι) Hoc recepi, pro lectione edd. priorum ὀρέσθαι, quia & ὀρέων non ὀρέων scribitur constanter deinde c. 24, & alibi. REITZ.

ibid. Διδὲ δὲ μιν ἐστάναι λ. δ. π.) Sic infra in Saturn. c. 7, διδὲ καὶ πεπεδῆσθαι με οἱ πολλοὶ εἰκασαν. REITZ.

ead. l. 12. Ὀμήρου τοῦ ποιητέω) Barth. ad Stat. Theb. IV, 464, Ὀμηρον putide abundare dicit; sed optime reprehenditur a Wessel: ad Diod. Sic. IV, cap. 66, 33, ubi etiam Ὀμηρον τὸν ποιητήν. Iterum c. 75. REITZ.

ead. l. 14. τὴν σειρὰν τοῦ Διὸς) Homer. Iliad. Θ, 18. SOLAN. Plato Theaet. pag. 119 A. τὴν χρυσὴν σειρὰν (Il. Θ, 19) οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸν ἥλιον Ὀμηρος λέγει καὶ δηλοῖ. ὅτι ἕως μὲν ἂν ἡ περιφορὰ ἢ κινουμένη καὶ ὁ ἥλιος, πάντα ἐστὶ καὶ σώζεται τὰ ἐν θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις κ. τ. λ. Eustath. p. 695, 9, ed. Ro. cum haec retulisset, pergit: ἕτεροι τοὺς κύκλους τῶν πλανωμένων νοοῦσι χρυσέαν σειρὰν, ὧν ἀνωτάτω μὲν ὁ τοῦ Κρόνου κ. τ. λ. Βολὰς ἡελίου nondum inveni, nec observavit Seberus. GESN.

ead. l. 16. Καὶ τὰς πόλεις) Urbes, vinea, chorus, in clypeo Achilles Il. Σ, 490, 560, 590; sed quas nescio, an ad astrologicas rationes traducere cuiquam praeterea in mentem venerit. Contra auctor noster omittit pluscula astrologica sine dubio, quae habet poeta v. 484 seq. GESN.

ibid. Πόλεις) Huiusmodi mysteria aliis enarranda relinquo. SOLAN.

ibid. Ἀσπίδι Ἡφαιστος) Iliad. Σ, 495. Et mox vid. Odyss. Θ, 266. SOLAN.

Pag. 226. l. 5. Αὐτέων) Cur hanc scripturam praeferam, vid. c. 1 & 17. Quis tamen in Hippocr. & Herodot. sic ubique rescribere ausit? ubi ἐαυτοῦ quidem pro αὐτοῦ & ἐαυτοῦ & simil. est perpetuum; at in pronom. αὐτὸς, εὐτός & τοιοῦτος, crasis frequentius est expressa in edd. etiam antiquis, quam per dialysin. Ita τούτοις, non τουτοις, Hippocr. de Artic. S. VI, p. m. 92, vel sexies occurrit, iterum pag. 91 & 93. Τοιούτοις iisdem pagg. & alibi perpetuum. Αὐτῶ p. 90. Et Herodot. I, p. 6 pr. Αὐτῶν *ibid.* Αὐτοῖσιν Hipp. l. c. p. 91, & vel centies alibi. Τούτοις quoque Herodot. p. 8 D. p. 10 pr. & 11 B. Τούτων eodem p. 3, 4 & 7. Τούτῳ p. 4. Alia exempla, ubi terminatio eorundem pronom. sit ἑὼν & ὅμοιοι, pro ὧν & οἷσι, vid. apud Maittaire de Dial. p. 117. Τούτων autem & αὐτέων apud Hippocr. rursus Aph. 3, S. I & c. REITZ.

ead. l. 7. Ἀλλὰ σὺ γ') Vid. Homer. Il. E, 429 & 430. SOLAN.

ead. l. 10. Μαντήϊσιν) M. Suspiciabar aliud mendum subesse; nam mox singulari numero effert: sed videtur de Astrol. cogitasse. SOLAN.

ead. l. 11. Πόλις) Vide, quae de urbibus auspiciato condendis observavit vir sine honore non nominandus Ez. Spanhemius ad Callim. Hymn. Apoll. v. 55. SOLAN.

ead. l. 12. Φόνους εἶργ.) Ientius, εἶργ — ad Ἑμμ. cap. 71. Sed quid de φόνους statuendum? Ego πολέμους voluisse suspicor; vide Tatian. p. 73, & Ez. Spanh. ad Callim. & quos ibi laudat vir illustr. Plat. Νομ. V, Virg. Aen. V, 755, Thucyd. III, 235 ed. Wechel. &c. SOLAN. Obsecutus forem Ientio in Hermot. monenti εἶργ. hic legendum, si in alio Luciani Dialogo id faciendum praecepisset: at cum Ionibus maxime proprium sit augmenta tam temporalia, quam syllabica, negligere, ut ἀμείψατο, ἐργάζοντο, ἔλεν &c. apud Herodot. & Aret. plus centies, ideo vulgatam omnino servandam censeo. Vid. saepe iam laudatum Maittair. de Dial. p. 124—5. REITZ.

ead. l. 13. Πρὶν ἂν δὴ παρὰ μάντεων ἀκούσαι) De more oracula in condendis urbibus consulendi, aliisque circa idem negotium ritibus, vid. Spanh. in nott. ad Callim. p. 80. REITZ.

Pag. 227. l. 2. Καὶ δράκων) Conf. historiam Danielis de dracone Babylonio numinis instar culto, sed obiecto bolo medicato ab ipso interemto, quae in vulgata reperitur c. ultimo Danielis. In versione Lutheri autem libris apocryphis annexa est. Adde Spanhem. ad Callim. p. 394, nummoique draconibus inscriptos ab eodem prolatos ad Aristoph. Plut. v. 732, pag. notarum 262. Adde & Schol. Aristophanis, & Macrob. Sat. I, 20. Ac Meibomium in iusiur. Hippocr. p. 33. REITZ.

ead. l. 5. Ἰρώτατον) Recte hic Cod. W. ip. Peccant ubique impressi in hac voce. SOLAN.

ead. l. 8. Ὅσπερ ἰδὴ τέκνας &c.) Homer. Od. A, 93. SOLAN.

Pag. 228. l. 1. Λύκουργος) Plenilunium magna superstitione antiquis colebatur; & in eo mulieres partu facilius levare, scribit Plutarch. Proelium Lacedaemonii ante plenilunium ex Lycurgi praecepto non inibant. Erasmi. in Adag. *Accessaci luna.* COGN.

ead. l. 2. Νόμον) Huius exemplum insigne habes apud Herod. VI. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀρκάδες) In summam morum immanitatem efferrati sunt, quod ceteris omnibus amplectentibus astrologiam, ceterasque liberales disciplinas, quarum cultu mansuescunt

hominum ingenia, soli contemserint, seque fecerint ipsa luna antiquiores. Serv. in 2 Georg. COGN.

ead. l. 14. Ωρν) Sic cum tenui scribendum, quamvis in libris nostris hic cum aspero exstet; vid. Συρ. c. 19. SOLAN. Recte Solanus spiritum asperum in tenuem mutavit. Quamvis & adspirate editum in Alciph. L. I, ep. 27, Σὺ δὲ οὐδεμίαν ὄραν ἔχεις ἐμοῦ· & Bergl. quoque ex Herodot. I, Segm. 4, ἀφῆρατ, μηδεμίαν ὄρην ἔχειν ἀρπασδεύσαν. Nam praestat observare differentiam, quam Grammatici tradunt inter ὄραν curam, & ὄραν sive ὄραν, horam, pulchritudinem; licet affirmare nequeam, antiquius eandem observatam. REITZ.

Pag. 229. l. 14. Πρηγμάτων) Πραγμ. hic habebant omnes, quas vidi edd. etsi cap. 24 recte πρηγμάτων exaratum erat. Et miror, neminem Commentatorum monuisse, id quoque ad Ion. dialect. formandum. Sed forsitan & ego praetermissem, ni monuisset frater G. O. Reitzius. Πρηγμάτων autem postulare illam dialectum qui nescit, adeat Hippocratem mille locis, & Maittair. de Dialect. p. 100 & 101. REITZ.

ead. l. 15. Χρομένους) Quia supra § 15 sic scriptum erat sine varietate, & Cod. W. etiam hic ita praeferat, hoc servavi, magis ut sibi similis redderetur scriptura, quam quod contendam sic necessario scribendum: utrumque enim satis crebro apud Ion. Dialect. scriptores occurrere vid. apud Maittairium de Dial. p. 121 & 131. Et cum ἐχρίοντο quoque hac Dissert. Luciani § 7 habuimus, tanto magis vocalem brevem & hoc loco praetuli. REITZ.

ead. l. 16. Ἀφιζόμενα) Id utilitatis, ait auctor, affert Astrologia, τὰ μὲν ἐσθλὰ εἰδότες ἀφιζόμενα, πολλὰν ἀνέπρσθεν εὐφρανέει, τὰ δὲ ἀγνοοῦσι φαῦλα, σὺμάρτως δέχονται· οὐ γὰρ σφισιν ἀγνοοῦσιν ἐπέρχεται. In edd. novissimis praetermissa est vox ἀγνοοῦσιν (quam Bas. & Ald. servant) in primo loco; cuius tamen omittendae nullam video causam satis idoneam; quamquam in expositione horum video haesitasse magnos viros. Ita autem intelligenda haec arbitror: nimirum dixerat Noster, fieri non posse ex malis bona per Astrologiam; id tamen ex Astrologia utilitatis redundare: Bona quidem, inquit, eos, qui ea norunt futura, multum in antecessum delectant: at ea, quae ignorantibus censentur mala, tristia, calamitosa, illi (qui nempe χρίονται τῇ ἀστρολογίῃ, ut praecessit) aequo accipiunt animo: neque enim illis ignorantibus eveniunt. Statim quoque pro vulgato ἡγῶνται mirum, ni auctor hic ἰωνίζων scripserit ἡγίαται ut § 3, περιέεται, & ἀπηγίαται § 22. IENS. Ἀπιζό-

μετα) Sic dedi pro vulgato ἀφιξιμένα, ut Ionismus appareret. Nam recte adspiratio omissa erat supra c. 21 & 24. Conf. Herodot. ipso princ. ubi ἀπικμένους & ἐσαπικνέσθαι ter, quater occurrit, ac deinceps millies. REITZ.

ibid. τὰ δὲ φαῦλα σμαρείως δέχονται οὐ γὰρ σφισιν ἀγνοοῦσιν ἐπέρχεται) Sic commode Graeca concinnavit Benedictus. Sed non bene his etiam apparavit Latina, *Quae vero non imprudentibus accidunt, facile accipiuntur. Neque enim in illos irruunt.* Quae profecto, ut magnam partem sunt imitatio versionis Erasmi, ita exprimunt penitus ordinem verborum in Basileensi exhibitum, τὰ δὲ ἀγνοοῦσι φαῦλα σμαρείως δέχονται οὐ γὰρ σφισι ἐπέρχεται. De quo si vere pronuntiare licet, totum plane alienissimum, immo contrarium est menti auctoris, & hinc idem censendum de Benedicti versione, qua longe accommodatior illa Erasmi: *mala vero facile, cum non imprudentibus venerint, accipiuntur. Neque enim in illos irruunt.* Hic haereo, quia nescio, quae sit scriptura vetus in Codicibus Mss. Unde & pater ed. Basileensi in voce ἀγνοοῦσι adscripsit περιεῖναι, optime ad sententiam Luciani, sed longius ab vulgata lectione discedens. Si, quod edidit Benedictus, exstat in scriptis, opinor verissime sententiam auctoris sic exprimi, *adversa autem facile excipiuntur: non enim imprudentibus superveniunt* &c. GRON. τὰ δὲ φαῦλα ἰ. δ. recte M. Fl. S. & A. Reliquae edd. ἀγνοοῦσι prave post τὰ δὲ, ponunt. SOLAN.

Pag. 230. l. 3. ἤγεται) Ita cum Iensis credidi legendum pro vulgato ἤγεται, etsi contractio in similibus verbis non semper videtur respui ab Ionibus. Sic in Hippocr. Mochlico p. m. 113 ὁμολογεῖται legitur. Ac de Articulis p. 91 μυθολογοῦσι. Item γυιοῦνται ibid. & multa similia alibi, quae per dialysin quoque more Ionico potuissent scribi, quaeque propter frequentiam immutare non ausim. Verum cum dedita opera Ionismum hic affectet Lucianus, omnia ad illum erunt accommodanda, quaecunque possunt. Maxime, cum supra quoque —έται non εἴται dederit. Alioqui & ex Herodot. in quo dialyses frequentiores sunt, non absimilia vulgatae proferre possem, ut ex L. II, sive Euterp. p. 104 ed. Steph. C. ἀτασιμῶνται. Sed in quibusdam tantum verbis contractionem habent Iones, in quibusdam nunquam. Conf. supra § 19 βαλεῖν, ubi & βαλέιν potuisses coniicere. REITZ.

IN DEMONACTEM.

Pag. 231. l. 1. ΔΗΜΩΝ.) Demonactem quendam Cyrenaeis

dedisse leges, tradit Theodoret. 9 Curat. Gr. affect. apud Fabricium in Legislatorum catalogo. Quid in mentem venerit viro doctissimo Philostratum pag. 556 enarranti, cur hunc libellum *fabulam* vocaret, nothumque esse putaret, mirari tantum possum, nihil aliud. Nollem factum. Excidit hoc V. Cl. alia agent. Huiusce vitae meminit Eunapius, ut a Luciano scriptae p. 12, 13. Locum integrum in testimoniis de Luciano exhibemus. At alibi vir clar. suspicatur *Pseudonymum esse Lucianum*: cum enim nihil sacrum profanumve intactum reliquerit, nomen omnibus lectoribus prostituere voluisse non putat. Deinde alibi *Samosatensem* se dicit, alibi *Patrensem*. (fin. praef. ad vit. Soph.) Serione haec refutanda? Annos prope centum vixit c. 63. Non ultra Marci tempora videtur pervenisse: certe quod id suadeat, nihil in hac vita, nisi quid forte me latuit, conspicitur. Natus ergo circa annum Chr. XC. Cum ei Epictetus iam senior auctor fuerit, ut uxorem duceret c. 55. Fieri hoc potuit circa an. Chr. CXXV, vel CXXX, Demonacte fere quadragenario. SOLAN.

ead. l. 2. Ὁ καθ' ἡμᾶς βίος) Sic οἱ καθ' ἡμᾶς ἄνθρωποι, homines nostri. Herodian. I, 14, 7. Et I, c. ult. f. Et κατὰ τὸ αὐτὸ, eodem tempore, Aelian. XIV, 8 pr. REITZ.

ead. l. 4. Τερεφνῶ) Recte, & magis Atticum, quam ὑπερφνῶ. Sic Alciph. II, p. 270. Et Noster supra εὐφνῶ, Alex. c. 5, ac de Salt. § 74. REITZ.

ead. l. 5. Βοιωτικὸν Σώστρατον) Huius fortasse meminit in Dial. Mort. & in Alexand. Pseudoman. Sosttrati cuiusdam Sicyonii Pausan. meminit in Eliac. L. 2. COGN. Vid. omnino Hemsterhusius in praefatione Pollucis pag. 29. GESN.

ibid. Σώστρατον) Magnificentiora sunt, quae de hoc mox praedicat, quam ut idem cum eo, de quo in Dialog. Mort. XXX & Alexandri vita cap. 4 loquitur, putandus videatur; vid. quae nos ad priorem illum locum annotavimus. Meminit huius sub eodem Herculis nomine Philostratus in Herode p. 552. Conveniunt enim Herculis nomen, patria Boeotia, Parnassus, vires immensae, omnia. Nisi quod de latronibus nihil Philostr. De operibus enim, quamvis diserte non dicat, satis ex eo intelligitur, quod tali viro opus fuisse dicit Isthmum perforaturo p. 552. *Herodis Herculem*, teste Philostrato, vocabant, quia ab Herode in epistola longiore celebratus fuerat, ex qua omnia sua habere Philostratus videtur, 16. *Agathon* etiam a rusticis vocabatur, ut p. 553 docemur; *Sosttratus*, quod miror, nunquam illic dicitur. Optime monuerat

Hemsterhusius Praef. ad Pollucem. p. 29, eundem virum Philostrato & Luciano describi. Quod miror a doctiff. Philostrati interprete, dum ea enarrat, non ulterius arreptum, contentumque esse dixisse, *eundem esse patere putat ex collatione*; non ipsum rem per se liquidam inspexisse. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπὶ μήκιστον) Diu cum Demonaste vixit Lucianus, qui sub Nerone iam notus ad centesimum ferme annum vitam produxit, c. 3 & 63. SOLAN.

ibid. Περὶ — Σωστράτου — ἐπίπονος εὐνή) De Demonaste scripturus Noster, ait se singulari libello scripsisse de Sottrato quodam, ubi magnitudinem eius, ingens robur, omnemque victus rationem descriperit. Qui libellus hodie λαμπρὸς φῶς ἡλίου non adspicit, & in ceterorum aevi veteris monumentorum, quae vel hominum, vel temporis iniquitas nobis invidit, numero censendus. Sed valde mihi suspecta est hoc in loco illa ἐπίπονος εὐνή in qua dictione nihil equidem video, quod eam commendare possit. An, qualiscunque ille lectus fuerit, decumbenti & fesso, horridaeque ac asperae vitae asuefacto, potuit esse molestus? Posset minima mutatione legi ἐπίπονος, ut Sottratus intelligatur decubuisse in velleribus; posset quoque ἐπίποδος id enim videtur Noster velle, cum humi cubuisse; idque ceteris, quae praedicat, optime convenit. Nullus equidem dubito, quin corrigendum sit, ἢ ἐπὶ πῶς εὐνή, *cubile in gramine*. Plane enim ita Noster locutus fuerat in Necyomantia c. 7, εὐνὴ δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ τῆς πῶς. Et sic Homerus Il. Π, 235, χαμαὶ εὐνας habet. Latini dixerunt *humidomitiones*; vide If. Casaubonum ad Suetonii Iulium 72. IENS.

ead. l. 10. Τέτραπται μοι) Non exigua haec iactura existimanda est. In eo enim libro ad historiam illius aetatis illustrandam multa fuisse, nullum dubium est. SOLAN.

ead. l. 11. Μέγας) VIII pedes, teste Philostrato l. c. SOLAN.

ead. l. 12. Ὑπαίθριος) Vid. Plut. 483 f. Noster *Men.* cap. 7 ὑπαίθριος scribit. SOLAN.

ibid. Ἐπίπονος) Vide Iensium. De diaeta agresti Philostrati l. c. SOLAN. An ἐπὶ πῶς; adscriperat Gesn. REITZ. Ἐπίγειος vult cl. Bel. de Ball.

Pag. 232. l. 1. Περὶ δὲ Δημόνακ.) Ut de Demonaste loquatur, aequum esse ait, primo ut is sua opera memorabilis fiat apud optimos &c. Fere sic Livius, rerum Romanarum texturus historiam, in Praef. *Iuvabit rerum gestarum memoriae principis terrarum populi, pro virili & me ipsum consuluisse*. IENS.

ead. l. 4. Καὶ — πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες) Interpres, & ad

philosophiam respicientes. Πρὸς φιλοσοφίαν ὄρᾳ, *philosophiae operam dare*, non est Graeca locutio: sed scribendum πρὸς φιλοσοφίαν ὀρμῶντες, ut paulo post πρὸς φιλοσοφίαν ὀρμησεν. GRAEV.

ead. l. 8. Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, οὐ τῶν ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικὸν καὶ κτῆσιν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πάντων τούτων ὑπεράνω γενόμενος, καὶ ἀξιῶσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων πρὸς φιλοσοφίαν ὀρμησεν) *Vertenda sunt: Erat itaque Demonax genere Cyprius, non obscuro loco natus, quod quidem ad dignitates civiles, & facultates attinebat. Despectus nihilominus his omnibus, cum pulcherrimis se rebus dignum iudicasset, ad philosophiam animum appulit.* Ὑπεράνω γενέσθαι non est excellentiorem fieri, ut interpretes transfulerunt, sed *despicere, contemnere.* Laërtius: καὶ τῆς τῶν πολλῶν δόξης ὑπεράνω γίνεσθαι, *vulgi laudes & gloriam contemnere.* Plutarchus in apophthegmate Agesilai: ἐγὼ γὰρ μοι δοκῶ τῶν τοιούτων βούλεσθαι ἐπάνω εἶναι, ἢ τὴν εὐανδροτάτην τῶν ἀντιτεταγμένων πόλιν κατὰ κράτος ἐλαῖν, *ma- lo me vincere contemptu italium rerum, quam praepotentem hostium urbem vi capere.* Pro his dixit Lucianus statim *υπερεῖδε τῶν ἀνθρώπων ἀγαθῶν.* GRAEV.

ead. l. 9. Οὐ μὴν ἀλλὰ) Sic οὐ γὰρ ἀλλὰ, de quo vid. Iens. not. ad Vit. Auſt. Οὐ μὴν ἀλλὰ simpliciter vertitur, igitur, in Plutarchi Num. p. 60 E. Scholiast. Aristoph. ad Nub. v. 71, Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ περὶ τὸν Διόνυσον ἐστὶ τις ὁρτὴ &c. pro, *sed &*, vel *praeterea.* *Nihilominus.* *Verumtamen,* Bergl. ad Alciph. II, 253. REITZ.

ead. l. 10. Ὑπεράνω γενόμενος) Non indignabuntur manes Graeviani, huic monito viri summi non obtemperatum, sed mansum in propria verborum sententia. Nobilitas, divitiae, intercedebant instituto Demonactis; *ille superior fuit his impedimentiis.* Sic etiam res habet in reliquis. Poterat etiam *contemptus* hic locum habere: quae enim *facile superamus, contemnimus.* Sed nihil omnium nos cogit, ut a verborum proprietate, & formali, quam vocant, significatione hic recedamus. GESN.

ead. l. 12. Ἀγαθοβούλου) Hunc Eusebius anno Chr. CXX floruisse, in Chronico auctor est. De eodem rursus Noster Περ. c. 17, quem locum vide. SOLAN.

ibid. Δημητρίου) Cynicus is, de quo legimus in Apollonii Thyanei vita IV, cap. 25, p. 163. Quod autem πρὸ αὐτοῦ addit, non Demonactem, ut putavit Vorstius, respicit, qui τῶν ideo inferendum arbitrabatur; sed Agathobulum Demetrio iuniorem fuisse indicat. Vid. Ἰστ. cap. 2 similem phrasin;

& Ὀρχ. c. 63; unde, Neronis tempore vixisse hunc Deme-
trium, constat. Consule Diog. Laërt. V, 84, p. 161 A. Huius
Phavorinus honorifice in scriptis suis, teste ibidem Philostrato,
meminerat. SOLAN.

ead. l. 14. Τιμοκράτης) Vid. Ἀλεξ. c. 57, & Ὀρχ. c. 69. De
eo Philostr. p. m. 265, (536) τῆς δὲ γλώττης εὐφράως εἶχε,
καὶ σφοδρῶς, καὶ ἐτοιμῶς. Circa an. Chr. 130 floruisse tradi-
tur in Chronol. Sophist. Philostr. Quae si vera sunt, aut alium
Timocratem denotant, aut hic etiam longaeuus fuit. Vid.
Ὀρχ. cap. 69. Sed errat Chronicon: nam de hoc ipso haud
dubie sermo est. SOLAN.

Pag. 233. l. 1. Ἄλλ' ὃ γὰρ Δημόναξ) Lege omnino ἄλλ' ὃ
γὰρ Δη. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀνίπτοις γε πρὸς) Neutiquam inexercitatus, ne-
que rudis: quo proverbio etiam usus est in Rhetor. praecept.
COGN. Vide Paroemiog. BOURD. Ἀνίπτοις γε L. H. B. 2. Fr.
P. quod cur mutarit S. ed. feceritque ἀνίπτοις π. nulla ratio
erat. SOLAN.

ead. l. 10. ἤξεν) Sic mutavi: minus placebat enim, quod
omnes libri nostri hic praeferunt ἦξεν. Vid. & Δραπ. c. 6, ubi
itidem plerique impressi errarunt. Et confer notam T. Fabri,
& nostram ad Περ. c. 37. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀκρῇ τῷ δακτύλῳ) Sic supra Quom. Hist. c. 4 E.
Hoc vero Luciani adducit Elsner. ad Evang. Matth. XXIII,
4, ubi, τῷ δὲ δακτύλῳ αὐτῶν, οὐ θέλουσι κινῆσαι αὐτά. Tum
etiam ex Iul. Orat. 6, p. 200, γενέσθω δὲ τρυφῆς μηδὲ ἀκρῆ,
φασί, τῷ δακτύλῳ. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ τὸ σῶμα δέ) Illud καὶ δέ, quod frustra alibi
suspectum fuit commentatoribus, vidimus supra de Salt. § 10,
§ 12 & 13. Item 1 Ver. Histor. cap. 15, Alexand. cap. 41 &c.
Adde modo laudatum I. Elsner. ad Evang. Ioan. XV, 27, in
quo habemus, καὶ ὑμεῖς δὲ μαρτυρεῖτε. Quod is convertit,
& vos itidem, aut, quin & vos testabimini, aliaque ex Xenoph.
Thucydid. Arrian. hoc Luciani testimonio non omisso, ad-
ducit. REITZ.

in Schol. Αὐτοσχεδιάσας) Ita restituimus ex Mf. Reg. 301 i
pro vulg. ἀποσχεδιάσας.

Pag. 234. l. 3. Ἐς τοῦτο) Non dubito, quin legendum sit ἐς
ταῦτο, sic certe interpretatus sum. GESN. Quod Gesn. coniec-
cit, id Solanus quoque sic emendaverat: & quia necessaria
est emendatio, vel sine Codd. auctoritate ita edidi. REITZ.

ead. l. 7. Οὐ παραχαράττων τὰ) Dicit, Demonastem imitari

tu in esse Socratem, & frugalitate Diogenem, οὐ παραχάρατ-
των τὰ ἐς τὴν διαίταν, ὡς θαυμάζοιτο, καὶ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν
ἐντυγχάνοντων, ἀλλ' ὁμοδιαίτος ἅπασιν. Vertunt: Non tamen
adulterabat ea, quae ad victum pertinebant, admirationis emerendae
gratia, utque ab iis respiceretur, quibuscum versabatur; verum com-
muni cum aliis vivendi ratione utebatur. Παραχάραττειν τὰ ἐς
τὴν διαίταν, non est adulterare, quae ad victum pertinent, sed non
mutare vivendi rationem, non recedere a communi vivendi genere. Io-
sephus V ἀρχαιολογίας, Παρέβαινε δ' ἢ τὰ πάτρια, καὶ τὴν
οἰκίαν διαίταν παρεχάρασσε ξενικῶν μιμήσει ἐθισμῶν, eiurabat
patrios mores, domesticosque ritus antiquabat, imitatione peregrino-
rum morum. Ruffinus sic vertit: Transcendebat iam leges patrias,
& edicta propria requirebat mores imitando peregrinorum. Synesius:
καὶ τοὺς τραπεζίτας τοὺς ποτηροὺς τοὺς καθάπερ νόμισμα τὸ
δόγμα τὸ θεῖον παραχάραττοντες, ut nummos divinam doctrinam
mutantes. GRAEV.

ead. l. 10. Σωκράτους εἰρωνίαν) Hinc Socrates dictus εἰρων
utebatur enim, ut ait Cic. I de Off. libenter ea diffimulatione,
quam Graeci εἰρωνίαν vocant. COGN.

ead. l. 15. Παρτοίους) Alio sensu usurpare solet. Vid. N.
Δ. 21. SOLAN.

Pag. 235. l. 2. Οὐδέποτε) Id plus esse, quam οὐδέποτε,
vid. supra in verbis Diog. Laërt. ab Solano prolatis ad 2 Ver.
Hist. c. 18. REITZ.

Pag. 236. l. 11. Οἰκίον) Homo sum, humani nihil a me alienum
puto. Terent. SOLAN.

ibid. Πλεον δὲ, ἢ ἔλαττον ἔχαίρε συνὼν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις
ἐξιστάμενος, ὅπως οἱ ἀν' ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας
ἐλπίδα διαμαρτάνειν) Sic distinguendum opinor. Vulgo iun-
ctim haec leguntur, συνὼν ἐνίοις αὐτῶν μόνοις ἐξιστάμενος. In-
terpres hic iterum turpissime sese dat, vertens, plus autem, mi-
nusve laetabatur, eorum solummodo consuetudinem devitans, quot-
quot illi videbantur propter spem obsequii delinquere. Nihil insul-
sius, si Graeca spectes, & mentem scriptoris. Verto, plus au-
tem minusve laetabatur, conversans cum quibusdam eorum, (qui-
buscum nempē versabatur: versabatur autem cum omnibus,
non omnium tamen usu peraeque delectatus) iis solis se absti-
nens, quosquos ei viderentur supra omnem spem emendationis delin-
quere. Eos devitabat Demonax, de quibus nulla morum emen-
datio sperari poterat; qui erant ἀνηκιστοί; &, ut Belgae di-
cimus, daer geen salu meer aen te smeren was. IENS. Distinguen-
da mihi quidem videntur verba hoc modo: πλεον δὲ ἢ ἔλατ-

τον ἔχει συνὸν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξιστάμενος, ὅπως οἱ ἐν δει.
h. e. plus vero minusve delectabatur consuetudine quorundam ex iis,
devitans solos, quicumque. Quemadmodum hic Lucian. ἔχει
συνὸν ἐνίοις, ita Xenoph. K. Π. II, 15, ἡ δ' οὐμαι συνὸν ταύτῃ. L.
Bos. Distinctionem a L. Bos propositam sum secutus, pristinam
abolendo. REITZ.

ead. l. 13. Ὑπὲρ τὴν τῆς Σαραπίας ἐλπίδα διαμαρτάνει)
Benedictus, propter spem obsequii delinquere, ex Obsopoeo, qui
largius, propter spem exhibitii obsequii delinquere. Mirabiles ver-
siones. Intellige supra spem emendationis delinquere. GRON.

ead. l. 14. Μετὰ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης) Conf. Alciph. I,
Ep. 38, p. 180, ibique not. Bergleri. REITZ.

ead. l. 15. Κωμικὸν) Eupolis. Vid. fragmentum allatum in
notis ad Nyrp. c. 4. SOLAN.

ead. l. 16. Τὴν Πειθὴ τοῖς χεῖλεσιν δει.) Utitur & Alciph.
I, ep. 38, pag. 178 f. ἐπ' ἀκροῖς μοι δοκεῖ τοῖς χεῖλεσιν αὐτῇ
ἐκάθισεν ἡ Πειθῶ. Ad quae verba Bergler. haec Luciani alia-
que afferre non est oblitus. REITZ.

Pag. 237. l. 3. Κρεττόνων) Verte ex Diis. KUSTER. Vid. Ἀ.
μυσθ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 4. Οὐ μῖσιν τοῦ παρὰ τοῖς πλήθ.) Delendum censeo il-
lud τοῦ, cum sententiam obscuraret. SOLAN. Non satis haec in-
telligo. Si τοῦ absit, μῖσιν respiciet ad amorem & admiratio-
nem, de qua modo dictum: si retinendum est, excidisse nomen
Socratis dicam. Interim verti, ut verba iacent. GESN.

ead. l. 8. Οὔτε θύων ἦρθη πάποτε) Contrarium docet Xe-
noph. in Memorab. L. I, p. 570, 571, ed. Basil. Sed cum So-
crates de facultatibus exiguis exigua sacra faceret, nihilo se
putabat minus praestare, quam illos, qui de magnis opibus
multas & amplas hostias caederent. REITZ.

ead. l. 9. Ταῖς Ἐλευσινίαις) Scilicet τελεσταῖς. GUYET.

ead. l. 10. Ἀναλαβὼν) Forfan ἀναβαλὼν certe Nostro ἀνα-
βολὴ eo sensu frequens. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐδ' ἔγερ δεισθαι) Minuc. Fel. Octavio. BOURD.

Pag. 238. l. 14. Ἀπὸ Φαβορίνου) De quo Philostrat. lib. I
Sophistar. COGN. Φαβορίνης Latine scribendum Favorinus,
(non Phavorinus) ut iam pridem monuit Ienius: est enim Ro-
manum nomen a favor, ut Censorinus, a Censor &c. Olearius
ad Philostr. Vit. Sophist. I, § 8, p. 489. REITZ.

ead. l. 17. Καὶ μάλιστα τῶν ἐν αὐταῖς μελῶν) Sic haec ver-
ba bonus Obsopoeus interpretatus est, quasi hoc loco μελῶν
de membris accipiendum esset. Infeliciter certe, ne dicam ti-

Alicule. At tu verte, & maxime in illis carmina fracta & minime generosa. PALM.

Pag. 239. l. 4. Ἐγκειμένον δὲ τοῦ σοφιστοῦ) Male interpres, *instante vero quodam Sophista.* Vertendum, *instante vero Sophista,* hoc est, Favorino. MENAG.

ead. l. 6. Ὀρχαίς ἔφη) Spado fuit Favorinus. MENAG. Quia Eunuchus Phavorinus, (vid. EUN. N°. 7.) & eius orationes molles, ut supra visum est, plurimi in eam rem ioci iacti sunt & ab aliis. Vid. Philostr. p. 541, & Nostrium EUN. c. 7. SOLAN.

ead. l. 10. αὐτοῦ) P. L. & ed. I. Reliquae αὐτῷ, nisi quod B. 2. αὐτῷ fecit. SOLAN.

ead. l. 13. Αὐτὸς πύγωνα οὐκ ἔχων) Ἀγνεύεις γὰρ τοῦ προσώπου καὶ γυμνασίων εἶχεν, inquit de eo Philostratus de vit. Soph. L. I, VIII, 1, p. 489. SOLAN.

ibid. Σιδωνίου) Quis ille Sophista fuerit, nescio; certe apud Philostratum frustra quaesivi. SOLAN.

Pag. 240. l. 2. Ἐπὶ τὴν Ποικίλην) Anglic. ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ. BOURD. Ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ A. P. & L. unde etiam reliqua aliter interpretungenda esse discimus. Reliqui ἐπὶ τὴν Ποικίλην. SOLAN.

ead. l. 5. Πύθωνος) De hoc nihil apud alios reperio, neque mirum. SOLAN.

ead. l. 6. Εὐπαρύφον) Iterum infra § 41. SOLAN.

ead. l. 9. Ὅτι περαινῇ) Legendus Flor. Christian. ad εἰρη. Aristoph. BOURD. Narrantur plures in ea voce ioci apud Diog. Laërt. Mened. p. m. 65 A. & B. & Arcef. 104 F. V. Muret. Var. Lect. XI, 11. SOLAN. Nescio, an habeat Latina lingua vocabulum amphiboliae huic exprimendae aptum, nec vehementer quaerendum putavi: περαινῇ est dialecticum, significatque, ut Latinum *efficere*, concludere aliquid & demonstrare ex sumtis quibusdam. Vid. Kuhn. ad Diog. Laërt. 7, 45, & quem laudat Sextum Empir. Math. 8, 436. Inde est ἀπέραντος λόγος, qui non recte concludit, ap. eundem Sextum Math. 8, 429, & 10, 96. Sed περαινῇ etiam obscenum est, ut confici Latinorum. Vid. Diog. Laërt. 2, 127, & 4, 34. GESN.

ead. l. 12. Καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις) Veritur, etenim virumne habes? pro & sane virum habes: hanc vim habet τὸ καὶ γάρ. LA-CROZE.

ibid. Ἄνδρα ἔχεις) Dixi ad illud Petron. quaeque virum quaerunt. BOURD.

ead. l. 13. Ἐσθῆτα — ἀρθεῖν) Innuit hisce Lucianus, solis ludorum victoribus id concessum. Vid. quae supra ad Νῆγρ. c. 8 a me sunt annotata. SOLAN.

Pag. 241. l. 9. Δακτύλιον) De hac dictione alibi. BOURN. Notae Bourdelotianae adscripserat la Croze. Semper alibi. *Voilà bien des alibi forains*. Indicat vir cl. idem, quod Hemsterh. T. I ad Nigrin. ait, Bourdelotio solemne esse tractationem eorum, quae nescit, alio remittere. REITZ.

ead. l. 15. Ὀνόκρατον) Latinum nomen esse, certum est; aspirare tamen nolimus, ut scripturam veterem, qualem in libris reperi, repraesentarem. Nisi forte coniectura editoris B. 2. uti malis, qui Ὀνόκρατον fecit. SOLAN. An fuit οὐχ' Ὀνόκρατος, Latinum nomen, *Honoratum*? GESN.

ead. l. 16. Ἀρκεσίλαον) Ridet hoc nomine pellem ursinam, quam ille gestabat; nec illa opus est mutatione, quam ed. P. excogitavit. Certe sic iocus peribit, quo ad philosophum celebrem inter Academicos etiam respicitur, de quo Diog. Laërt. IV, pag. 103. SOLAN. Frigida, nisi quid me fugit, ad primam syllabam nominis cum ἀρκτω convenientem allusio. Sed sunt pluscula ex hoc genere, quo delectabantur non Graeculi modo, sed Graeci, & ipse Socrates. Certe in Cratylo multa sunt frigidiora etiam. GESN. Ablancurtius, *Arcefilas* vel *Arctefilas*; nam ἀρκτος significat *ursum*. Et sic supra in Alex. vidimus ἀρκίος & ἀρκτεῖος. Quare si *Par.* ed. hic Ἀρκεσίλαον pro suo Ἀρκτησίλαον dedisset, non video, cur iocus periisset. Ἀρκεσίλαος apud Diog. Laërt. sine τ compluribus locis scribitur. Persius vero Sat. III, 79, *Arcefilas*. At in nomine ficto quis dixerit, praestetne Ἀρκτος — an Ἀρκος —; REITZ.

Pag. 242. l. 3. Μῆτε ἐλπίζοντα, μῆτε δεδιότα) Conf. supra Alex. c. 8. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ κυῖας) Deleo frigidam illam, immo absurdam interrogationis notam, quae libros ferme omnes insidet, & versionem ipsam postremam foedarat. SOLAN. Haec ante sic male interpuncta legebantur: οὐ κυῖας; — οὐκ ἀνθρωπίζεις; &c. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ μὴν καὶ φουσ. τ. π. τῶν ἀντιπόδων διαλεγόμενον) Tzetzes in Chiliadibus. MENAG. Notavit idem Guyet. REITZ.

ibid. Περὶ τῶν ἀντιπόδων) Ridet itaque eorum sententiam, qui — uti & Eύχ. cap. 44. Riserunt etiam Patres multi; (vid. Rittersh. p. 45) unde hoc saltem discere licet, cavendum viris bonis, ne dum, quae non intelligunt, vituperant, risum & iocum peritioribus praebeant. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀναστήσας) H. e. postquam excitasset, (Physicum illum) non vero *surgens*, ut habebat versio. L. Bos.

Pag. 243. l. 1. Θαυμάζω) In omnibus θαύμαζες legitur; quo

quid absurdius dici potest? Nisi forsan θαυμά γε a prima manu fuerit. SOLAN. θαυμάζω voluisse legere Solanum, ex eius nota video; licet ipsum contextum non mutaverit: sed quia deinde rectius coniicit, etiam θαυμά γε legi posse, ideo vulgaram intactam reliqui. REITZ.

ead. l. 5. Ἡρώδης) Atticus. Huius Herodis Gellius, Spartianus, Pausan. & alii meminere, & Philostr. in Sophist. COGN. Notissimus hic ex Philostrato, Gellio & aliis. SOLAN.

ead. l. 6. Πολυδύκη) Atqui I. Pollux Onomastici auctor annos vixerat LVIII, teste Philostrato in eius vita p. 593, & Suida. Cumque *epithalamium* Commodi Crispinam ducenti scripsisse tradatur a Suida, post an. Chr. 178 mortuum oportet statuamus. (v. Dio LXXI, p. 814, & Capitol. Marco p. 134 A.) Immo Philostratus ad Commodi ipsius imperium deducit, cum tradit, eum suggestu Athenis ab eo donatum: Soph. p. 593. Verissimum igitur est, quod a doctissimo Philostrato interprete acute observatum esse video, alium Pollucem intelligi, eumque aut servum, aut libertum Herodis, ut vult ad p. 558, aut certe alumnus discipulusve, cum inter *προφίλους*, quos impense amaverat, ibi recensetur. De luctu eius vide omnino Philostratum in voce Herod. pag. 558, ubi & statuas venantis posuisse ait, quod huc facere existimo. SOLAN.

ead. l. 7. Ὀχνημα — ὡς ἀναβ.) Locum hunc mire illustrat Philostrati locus p. 558, ubi de hoc ipso Polluce cum Achille & Memnone, quos impense Herodes amaverat, verba faciens, scribit: εἰκνυας γοῦν ἀρετῇ σφῶν θηρώντων, καὶ τεθνηκότων, καὶ θνησόντων. τὰς μὲν ἐν δρυμοῖς, τὰς δ' ἐπ' ἀγροῖς, τὰς δὲ πρὸς πηγαῖς, τὰς δὲ ὑπὸ σκiais πλατάνων, οὐκ ἀφανῶς, ἀλλὰ ζῶν ἀραῖς τοῦ περιβάλλοντος, ἢ κινήσαντος. SOLAN.

ibid. Ζεύγνυσθαι αὐτῷ) An Πολυδύκη; GUYET. Cl. Bel: de Ball. legit αὐτῷ adspirate.

ead. l. 8. Δεῖπνον παρασκευάζοντων) Idem aliis verbis infra § 33, ὡς ζῶντας ἐστίν. Sed in A& Apost. X, 10, καὶ ἤθελε γεῖσθαι παρασκευάζοντων δὲ ἐκείνων, ἐπέπεσον ἐπ' αὐτόν. Ad quae verba Elfn. hoc Luciani aliudque ex Catapl. aliisque affert, qui probet παρασκευάζεσθαι esse *parare quid in prandium*. REITZ.

ead. l. 14. Ὁ δ' αὐτὸς) Vortius τῷ δ' αὐτῷ sed frustra, cum constet Herodi filium unicum fuisse, quem superstitem reliquit. Vid. Philostr. p. 558. De eodem credo A. Gellium loqui XIX, 12. SOLAN.

ibid. Ὦν πρὸς) Philostratus tradit, unicum ei fuisse filium, qui patri superstes fuit, p. 558. Sed idem de Polluce aliisque

duobus ita loquitur, quasi ab eo fuerint adoptati, cum αἱ οὐς ἴσα γνησίοις ἐπειθήσε. Ego itaque horum unum hic intelligendum existimo. Philostratus autem, qui aliorum dicta eam in rem memoriae mandavit, Demonactis nullibi nominat. SOLAN.

ead. l. 17. Τρεῖς &c.) Vide Iuliani Imp. Epist. XXXVII, ubi similem habes de Dario & Democrito narrationem. SOLAN.

Pag. 244. l. 10. Ἀσκληπιδίου V. *Ἑρμ. c. 37, & Suid.* SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπαιδευτους Forſan ἀπαιδευτος. SOLAN.

Pag. 245. l. 1. Ἀγαθοκλέους Peripateticus hic, de quo nihil invenio. Alium Agathoclem Stoicum alibi memorat *Ἰκαρ. cap. 16.* Cynicum alium *Τοξ. c. 12, & f.* Alium medicum *Καταπλ. c. 6.* SOLAN.

ead. l. 5. Κεθήγου δὲ τοῦ ὑπ.) Anno Chr. CLXXII Cethegum Consulem invenio. SOLAN.

ead. l. 6. Πρεσβεύσων τῷ πατρὶ) An & apud alios hoc sensu inveniatur, dubito, Graecos scilicet, nam Romanis familiare est. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπειδὴ τῶν ἐταίρων τις ὄρων ταῦτα, ἔλεγεν αὐτὸν μέγα κάθαρμα εἶναι, Μὰ τὸν Δι', ἐφη ὁ Δημόναξ, οὐδ' ἐ μέγα.) Sic legendum. Vulgo ὁ Δημόναξ, male: ipse id dixit Demonax. Scilicet enarrat Lucianus multa, quae Demonax vario tempore, tempestive de quibusdam vel hominibus vel rebus dixerit responderitve: inter alia etiam hoc; nimirum cum Cethegus quidam consularis multa ridicula & diceret & faceret, ac aliquis fociorum magnum eum esse scelus diceret, aiebat Demonax, *Ne magnum quidem, scilicet eum esse scelus.* IENS.

ead. l. 9. Ὁ Δημόναξ) Sic *B. 2.* recte. Reliqui libri ὁ, praeve. SOLAN.

ibid. Οὐδ' ἐ μέγα) Illud οὐδ' ἐν μέγα vide apud Diog. Laërt. 148 C. *nihil mirum.* Et apud ipsum Nostrium *Φιλοφ. c. 16, οὐ μέγα. Θαῦμα* scilicet, vel simile quid subintelligitur. Hoc autem dicto haud dubie patrem huius petit; quasi diceret, nec mirum est, tali patre ortum tam stultum esse filium. SOLAN.

ead. l. 11. Μετάπειμπος) Capirolinus in Antonino Pio cap. 10, cuius avaritiam etiam in mercedibus notavit. (vide Casauboni ad eum locum notas.) Hinc est, quod eum hic Demonax cum agmine suo aureum vellus petere ait; ioco duplici: alludit enim etiam ad alium Apollonium, cuius Argonautica nota. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συνεσόμενος) Interpr. ut regis esset praeceptor. Pro regis potius repone, Imperatoris. Imperatores autem Romanos Graecis scriptoribus βασιλεῖς appel-

Iari, res est nota. Infra pag. 247 recte haec verba transtulit, δ βασιλεὺς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν, Imperator me Romanorum civitate donavit. VITRING.

ibid. Προσέρχεται, ἔφη, δ' Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ) Iocus est in voce *Argonautae*. Nam Apollonium & eius discipulos infimulabat avaritiae, utpote qui Romam cum magistro ad Imperatorem ibant, ut divites ibi fierent, sicut Argonautae ad vellus aureum, de qua expeditione exstat egregium poema omnibus notum Apollonii alterius, ad quod alludit. PALM.

ead. l. 13. Ἀπολλώνιος &c.) Alludit ad alium Apollonium, cuius *Argonautica* hodieque exstant. SOLAN. Dubitat Cresollius Theatro Rhett. 4, 11 extr. utrum hoc laudis causa dixerit Demonax, tanquam florem Graeciae, an exprobrandae pigritiae, ut Latinus poeta, *Non nautas puto vos, sed Argonautas* (Martial. 3, 67); sed mihi simpliciter respicere videtur ad stuporem Imperatoris, *oviculae*, & avaritiam inhiantium aureo ipsius velleri philosophorum &c. Tanto autem facilius hoc in mentem venire illi poterat, quod Apollonii Argonautica nota sunt. GESN.

ead. l. 15. Ἀλλ' ὅς πάντα) Ut enim nihil fit in philosophia ista, ita nihil perit. Hippocr. de Diaeta 1, 5, 13, Heraclitica ratione, Ἀπόλλυται μὲν οὐδὲν πάντων χρημάτων, οὐδὲ γίνεται, ὅ, τι μὲν καὶ πρόσθεν ἦν. ζυμμισγόμενα δὲ καὶ διακρινόμενα ἀλλοιοῦνται κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 17. Ῥηγίλαον, καὶ Πολυδύκη) Ῥηγίλαον καὶ Π. MARCIL. Recte vidit Marcilius, in his verbis, οὐ γὰρ εἶναι τῆς αὐτῆς ψυχῆς Ῥηγίλαον καὶ Πολυδύκη, legendum esse Ῥηγίλαν. Regilaum enim nemo novit, nemo illius mentionem fecit. Regilla vero fuit uxor Herodis Sophistae, uti constat ex Philostrato, & inscriptione antiqua, quam illustravit Salmasius. GRAEV. De Herode & Rhegilla uxore fufe Salmasius ad Rhegillae inscriptionem ab eo editam. Herodem *Attici* a Graecis dictum ex Philostrato observat, quem Romani Herodem *Atticum* vocabant, ut in Torquato & Attico Coss. pag. 90. Duas filias amisit ex IV liberis (Inscr.) Apud Philostr. p. 558 leguntur tantum tres. Praegnantem mortuam cum foetu, post mortem unius filiae, coniicit Salmas. pag. 96. Vid. Salmas. ad Spartian. p. 77, Sponii Miscell. p. 321—7. Non ante annum Chr. CLX obisse constat. Vid. Io. Mass. Exc. ined. ad Pausan. Theatrum ei exstruxit, de quo Philostratus in vita eius p. m. 551. Ipse Herodes se ὑπερπεπρωμένον ἀποθανοῦσαν, ait ibid. 556;

Lucian. Vol. V.

M m

& paulo post, παρὴν αὐτῷ ποτὶ ῥως διατιθεμένων τὸ πένθος. Inscriptioes has Herodis iterum prodiisse audio Londini an. 1722 cum selectis Casauboni & Salmasii notis, novisque editoris Maittairei, inter Miscellanea Graecorum aliquot scriptorum carmina. SOLAN.

Pag. 246. l. 1. Πολυδύκη) Vide supra ad c. 24. SOLAN.

ibid. Ἑστιάη &c.) Heroibus id quotannis publice fiebat. Vid. Maxr. c. 21, Thucyd. III, p. 58, 2, V, c. 11, VII. c. 11, Plut. in Timol. 464, 2, & Plat. 353, 2. Privatis etiam licuisse, si cui tantae suppetere facultates, suis parentare ad eundem modum, probabile est. Quae autem filii parentibus mortuis praestare legibus Atticis tenebantur, semel fieri satis erat. Vide Potter. 164, 2. Orationem tamen funebrem quotannis iteratam idem opinatur 247. De inferiis istis vid. Ἐπισκ. c. 22. SOLAN.

ead. l. 3. Προρήσεως) Ergo integra ea non est, quam habemus. Ἀλεξ. c. 38. SOLAN.

ead. l. 5. Εὐμόλπου) Dico alibi. BOURD. Insignis ea de re est Euripidis locus, interpretibus non satis intellectus in Rheso 941. Ibi enim de Athenis agitur, quamvis Barnesio aliter visum fuerit, qui Thamyrim intelligit. SOLAN.

ead. l. 11. Συνεβούλευσεν ἀσχεῖν, καὶ γυμνάζεσθαι) Benedictus, suasit, ut exercitationi incumberet. Obliopoeus, ut frequentī exercitio iucumberet. At quis negare audet, saepius id ab illo factum? Sed praeclarus lusus est in Graecis, quae non tam suadent exercitium vel exercitationem, quam manuales & corporis, non animi & ingenii probationes. Sic in Amoribus de Callicratide, ἦν δὲ καὶ τῷ σώματι γυμναστικός. Et rursus notabili distinctione, πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς μαθήματα λιπαρῶς ἐναθλήσας, ἐπεὶ δὲ ἡ διάνοια τῶν ἐγκυκλίων ἀγαθὴν κορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθέραις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ. GRON.

ead. l. 14. Καὶ μάντιν δέ ποτε εἰδὼν) Scribendum ἰδὼν quod sequiores depravarunt, cum primae edd. recte habeant. IENS.

Pag. 247. l. 3. Ἐνόπλιον αὐτῷ μάχην) Vid. supra Ὀρχ. cap. 8. SOLAN.

ibid. Πρὸς πάτταλον) Idem voluit Theophrastus, si eius quidem foetus est, cap. Π. ὁψιμαθίας, pag. 7 B. cum ait, eum καὶ μακρὸν ἀνδρίαντα παίζειν. SOLAN.

ead. l. 9. Στῆσον — τὴν σποδὸν) In ed. Blancard. Th. Magistri τὸν σποδὸν male legitur, ubi is sub verbo ἴστημι haec Luciani affert, ac verbum id recte exponit ζυγαστῶ. Et hoc sensu ap. LXX persaepe, ut Esdr. VIII, 25, καὶ ἴστησα αὐτοῖς τὸ ἀργυρίον, καὶ τὸ χρυσίον. Verum apertius 2 Reg. XIV, 26,

καὶ κειρόμενος αὐτὴν ἔστησε τὴν τρίχα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ δια-
χοσίους σίκλους. Alibi plene ἔστησεν ἐν ζυγῷ vel σταθμῷ, ut
Iob. XXXI, 6, Esai. XLVI, 6 &c. REITZ.

Pag. 248. l. 4. Πρόβατον) Sotades ap. Stobaeum idem dixit.
Εἰ καὶ βασιλεὺς πέφυκας, ὥς θνητὸς ἄκουσον. Ἄν μακρὰ πτύης,
φλογματίῳ (γρ. κρατεῖς) κρατῇ περισσῶ. Ἄν εὐϊματῆς, ταῦτα
πρὸ σοῦ πρόβατιον εἶχεν. Vid. Grotii Flor. p. 115. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπὲρ πατρίδος αὐτὸ πείσεσθαι ἔμελλον) Non ine-
pte ad sensum transtulit d'Ablancourt, *il ne s'agit pas, dit-il,*
de mourir pour sa patrie. Quasi diceret: nam, si id ageretur, sa-
tis patientem ac fortem me praebuisset, nunc nolo esse male
fortis. REITZ.

ead. l. 9. Ἀδμήτῳ) Frustra hominem usque adeo obscurum
quaesieris. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν) Quod referre non fue-
rit deterius. Sic habet versio. Verum tu Latine potius dicas,
quod referre ab re non fuerit alienum. Sic Lucian. noster in Dipsad.
c. 6. Et Aristoph. Equit. p. 290. VITRING.

ead. l. 16. Ἰδὼν δὲ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ, οἷα τοῖς γέρον-
σιν ἐπιεικῶς γίγνεται) Benedictus, cum vidisset quispiam cum
cruribus innixum, prout accidere solet senibus. Quod tantum ab-
est, ut soleat accidere, ut sit inauditum. Et omnes homines
quoque cruribus innituntur. Denique quasi legisset αὐτόν.
Longe melior Obsopoeus, cum vidisset quispiam crura eius tarda
& turgida, qualia fere senibus fieri consueverunt. Poterant ista epi-
theta secure omitti, cum ex seqq. videantur intelligi nescio
qui livores. GRON.

Pag. 249. l. 3. Ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δούλον) Uterque inter-
pres, *servo tuo similem te.* Cur igitur Lucianus non dixit, ὁμοιον
σαυτὸν τῷ δούλῳ; Sed facitissime alludit ad διαμαστιγῶσιν
Lacedaemoniam, de qua tum plurimi alii, tum I. Meurius in
Graecia feriat, & ipse Lucianus de Gymnasiis cap. 38. Per
quam fiebat, ut idem honor videretur contingere servo, si ab
domino verberaretur, qui solebat contingere liberis ac domi-
nis. GRON. Tum quia ingenuos Lacedaemonii virgis caedere
solemne habebant, (vid. Icar. c. 16) tum quod servile inge-
nium in servum saeviendo prodebat. SOLAN. Verrebat, *de-*
sine servo tuo similem te ostendere. Sed frater G. O. Reitz. bene
animadvertit, vertendum, *servum tui similem.* REITZ.

ead. l. 4. Δανάης δὲ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἔχουσης,
Κρίθῃτι, ἔφη, οὐ γὰρ εἰ Δανάη ἢ Ἀκρισίῳ θυγάτηρ) Locus sane
frigidus ex nomine Acrisii, quasi Ἀκρισίῳ ἀνευ κρίσεως. Nisi

fortean dixit, non enim es Acrisii filia, intelligi volens, non enim es turri clausa, ut Acrisii filia, sed prodire potes. Aut, Procede in publicum litigatura: non enim metus, ne quis tam deformem Iuppiter te rapiat. MARCIL.

ibid. Κρίθντι) Vid. Suid. v. ἀκρίσια, & Δανάη. SOLAN.

ead. l. 7. Τρίβωνα μὲν καὶ πῆραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας ὑπέρογκον κεκραγόντα) Melius, τρίβωνα μὲν καὶ πῆραν ἔχοντα, ἔτι δὲ τὴν βακτηρίαν ὑπέρογκον, κεκραγόντα &c. nempe Κυνικόν. MARCIL. Haec, ut leguntur, sunt nive frigidiora, & ne micam quidem salis habent. Sed unius voculae emendatione patebit facetus satis iocus. Lego igitur ἐπὶ τῇ βακτηρίᾳ, non vero ἀντὶ τῆς βακτηρίας. Iocus est, quod Cynicus ille innixus baculo, quod gestamen erat Cynicorum, contenta voce clamans, se esse Antristhenis, Cratetis & Diogenis, & eorum sectae imitatore, a Demonacte irrisus est & subsannatus. Immo (inquit) Hyperidis videris esse discipulus. Ludens in voce Ὑπερίδης, quam ab ὑπερίδω fingit derivari, quod est innixior, eo quod innifus erat baculo. Hyperides autem fuit rhetor Atheniensis celeberrimus: forte fuit etiam philosophus eius nominis, de quo tamen nihil legi. PALMER. Ego omnino pro ἀντὶ legendum censeo ἀνευ, quam emendationem confirmabit Scholium. SOLAN.

ead. l. 8. Ὑπέρογκον κεκραγόντα) Eam sententiam esse huius loci, quam in versione dedi, certus sum: hoc est, ὑπερον, pistillum pro clava habuit hic Cyniscus. Τρίπυχον fuisse nonnuquam, h. e. trium cubiorum, hoc instrumentum, docet Hesiodus *Erg.* f. 423, ubi vereor, ut figura antiqua antiquum ὑπερον cum suo ὄλμῳ recte expresse: quam alioquin machinationem in hodierno civium suorum Hungarorum usu esse, docuit me Collega optimus I. A. Segnerus. Nempe ὑπερον simplex lignum est, longum, teres, capitatum, coni certe formam habens &c. Ut μοχλὸς vellis, κέρηθρον scorae, sic ὑπερον, pistillum, simplicia ligna sunt magica arte animata apud Nostrum in Philopseude. Et qui proverbium fecerunt, quo utitur auctor περὶ ἐρμηνείας S. 119, κοσμούμενον ὑπερον, simplex sine dubio lignum, non machinam illam compositam, intellexit. Quare pistillum sine dubio gestavit hic alter Diogenes. Sed de hoc ambigo, pepereritne ὑπερον illud τὸ ὑπέρογκον, quod plane huc non pertinet; an ab eo, ut fit, haustum devoratumque sit. Nam utrumque Luciano dignum, ἔχοντα ἀρτὶ βακτηρίας ὑπερον, ὑπέρογκον κεκραγόντα, & ἔχοντα ἀρτὶ βακτ. ὑπερον, κεκραγόντα κ. τ. λ. Qui characterem quasi dictorum De-

monachis nostri, & moneram norit; qui cogitarit, necessario desiderari aliquid, quod pro baculo, seu clava usurparit Cyniscus; qui Hyperidis nomen cum ὑπέρω comparaverit: ille nobiscum, puto, sentiet. GESN.

ead. l. 11. Ὑπερίδου) Huius nominis Rhetorem fuisse notum, de quo Plut. in X Rhet. 456, non me latet. Sed quid is ad rem praesentem, aut quem alium intelligat, non satis assequor. Scholiasta restitutus indicat, sine baculo fuisse, quod Cynico non conveniebat. Hinc ei alium magistrum assignat Demonax. Sed cur Hyperidem? An quia conviciator notus? Id vero si ex historia pateat, optimum efficiet Demonactis iocum. SOLAN.

ead. l. 13. Παρὰ τὸν νόμον τὸν ἐναγώνιον, ἀπὸ τοῦ παγκρατιάσειν δάκνοντας) Est in eam rem locus Philostrati luculentissimus in Imag. II, p. 818: οἱ παγκρατιάζοντες, ὦ παῖ, κεκινδυνευμένη προσχωρῶνται τῇ πάλῃ· δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὑπτιασμῶν τε, οἱ μὴ εἰσὶν ἀσφαλεῖς τῷ παλαιόντι. καὶ συμπλοκῶν, ἐν αἷς περιγίνεσθαι χρεῖ, οἷον πίπτοντα. δεῖ δὲ αὐτοῖς καὶ τέχνης εἰς τὸ ἄλλοτε ἄλλως ἄγχειν. οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ σφυρῷ προσπαλαίουσι, καὶ τὴν χεῖρα στρεβλοῦσι, προσόντος τοῦ παίειν καὶ ἐνάλλεσθαι ταυτὶ γὰρ τοῦ παγκρατιάσειν ἔργα, πλὴν τοῦ δάκνειν ἢ ὀρύττειν. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Αὐτὸν) Conf. Schol. p. seq. ad verb. δρωπακισθῆναι, ubi ταῦτον recte & Attice pro τὸ αὐτὸ legitur. Ideoque & hic forsitan sic legendum, quia Grammatici aiunt, αὐτὸν pro αὐτὸ Attice nunquam dici. Sed cum iidem etiam scribant, τοῦτον pro τοῦτο nunquam dici, ac Maittaire de Dialect. p. 37 tamen ex Pausan. p. 281 afferat τοῦτον πέλαγος, Grammaticis tuto confidi non posse dixeris. Verum cum unum exemplum in re eiusmodi nihil probet, ego Grammaticos sequar, donec plura testimonia in contrarium invenero. REITZ. Iam vero verba Scholii αὐτὸν ἀποσκώπτει sana credo, & αὐτὸν masculinum ad Lacedaemonium in textu Luciani nominatum respicere: licet enim minus obvium ἀποσκώπτειν τινὰ pro εἰς τινὰ, tamen Scholiastae stilo hoc dandum, & propemodum sic Herodian. VIII, 8, 13, παίοντές τε καὶ ἀποσκώπτοντες τοὺς βασιλέας. Sed propter additum παίοντες id non satis esset ad usum probandum. IDEM in Addend. & Corrig.

Pag. 250. l. 2. Πιττουμένων τὰ σκέλη) Vid. id supra expositum, in de Merced. Cond. c. 33. REITZ.

ead. l. 12. Δρωπακισθῆναι) Dixi ad illud Petronii Salamandra supercilia tua exussit. BOURD.

ead. l. 13. Στρατοπέδων καὶ ὄνους τοῦ μεγίστου) Palam nugatur Benedictus, *castrorum & maximi exercitus*; quod tamen fecit aemulatione Obsopoei, qui *castra & magnum exercitum*. Nam verti debebat, *legionum & maximae provinciae*. Pessima autem est in Graecis distinctio. GRON.

ead. l. 14. Ἐκ βασιλείας) Pro ὑπὸ βασ. Conf. Eunuch. c. 3, ubi alia exempla dedimus. REITZ.

ead. l. 15. Ἀόργητος) Lege ἀοργήτος. SOLAN.

Pag. 251. l. 5. Χαλκῇ) Erat quidem Athenis statua Cynae-giri, de qua Z. Tr. cap. 32. Sed non aenea, ad quod hic alludit. SOLAN.

ibid. Τὸν Κυναίγειρον) Cuius historia notissima ex Herodot. Diodor. Sicul. Valer. Maxim. Suid. BOURD.

ibid. Καὶ μὴν καὶ Ῥουφίνον τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν χαλόν, τὸν ἐκ τοῦ περιπάτου, ἰδὼν ἐπιπολὺ τοῖς περιπάτοις ἐνδιατρίβοντα, οὐδ' ἐνέστιν, ἔφη, ἀναισχυντότερον χολοῦ περιπατητικῶν) Hic quoque interpres hallucinatus, cum sic vertit: *Quin etiam cum Ruffinum Cyprium, claudum illum dico, Peripateticum, vidisset diu in pergulis versantem, claudio Peripatetico*, inquit, *nihil est impudentius*. Περιπατοὶ non sunt pergulae, sed *ambulationes*. Ἐνδιατρίβειν ἐν τοῖς περιπάτοις, est *ambulare, ambulationibus vacare*. GRAEV. Supra § 46, καὶ μὲν τοι καὶ § 56 rursus καὶ μὴν καὶ mox c. 54, 56, & supra c. 22. Item Eun. c. 3. Sic καὶ γὰρ καὶ Lexiph. c. 3, Alex. c. 24 & 28, atque alibi per saepe, ut ex Indice apparebit; si fratri Carolo operae pretium videbitur ea illuc referre. Adde Ael. V. H. III, 1 f. REITZ.

ead. l. 13. Δὸς μοι μίαν τῶν σ. θυγατέρων) Coelebs enim & Démonacte natu grandior Epictetus, quippe qui sub Tiro iam Vespasiano cum reliquis philosophis Roma exfulare iussus est, an. Chr. LXXXIII. A. Gell. XV, 11. Vide tamen Suidam, qui eum ad M. Aurelii usque tempora deducit, & quae ibi a L. Kustero ex proprio & Gatakeri penu deprompta sunt. Ego quid existimem, ad titulum huius opusculi iam noravi, factum hoc scilicet circa an. a Chr. nato CXXV, vel CXXX. SOLAN.

ead. l. 14. Ἑρμῖνον) De hoc nihil invenio. SOLAN.

Pag. 252. l. 1. Διὰ στόματος καὶ) Sic ed. Fl. quem verborum ordinem reliquae edd. perturbatum sic exhibent, καὶ δ. στ. SOLAN.

ead. l. 6. Ψηφίσασθε) Ψηφίσαισθε. GUYET.

ibid. Ἐλέου τὸν βωμόν) Vide, quae supra ad Τιμ. c. 25 annotata sunt. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν τῶν νόμων) Videtur scripsisse τινα, non τὸν,

nisi forte nomen exciderit, cuius hae sint reliquiae. SOLAN.

Pag. 253. l. 1. Κάτθαν') Homer. Il. I, 320. SOLAN.

ead. l. 6. Ὀλίγου δέοντα τῶν ἐκατὸν) Miror itaque, in Catalogo Μακροβίων nomen eius non comparere inter philosophos; nisi forte ultra illud scriptum vitam produxerit, quod ego verum esse puto. Sed quae ea de re dicenda sunt, eo melius differantur. (Vid. Μακρ. c. 18.) SOLAN.

ead. l. 13. Θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν) Narrat, Démonactem senio confectum in quamcunque domum incidisset, in illa coenasse & dormivisse, τῶν ἐνοικούντων Θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν ἡγούμενων τὸ πρᾶγμα, incolis pro Dei quadam praesentia habentibus hoc factum. Quasi Deus quidam apud eos divertisset. Obscure interpretes Θεοῦ ἐπιφάνειαν, Dei exortum interpretantur. Ἐπιφάνειαι enim Θεοῦ, sunt Dei apparitiones, ut dudum docti monuerunt. V. imprimis Casaub. in exercitationibus contra Baronium. In aliis quoque Luciani locis male vertitur. GRAEV.

Pag. 254. l. 8. Ἐναγώνιον τῶν κηρ. πῶδα) (Vid. Pollucem IV, 91, & ibi interpr. L. Kust.) Praeconum ἀγῶν additus reliquis Ol. XCVI. Loyd. ex Afr. ἀναγρ. — Inirium hoc carminis, quo praecones inchoabant ludos, & , mutatis pauculis, claudebant. Initialis imitationem exhibet Iulianus in Caes. p. ed. Cunaei 209, Par. vero ed. 25; ubi & Cantoclari notas vide 336 & 305. Hoc autem apud Lucianum finale est; nisi unum fuisse malis, cuius primam vocem ἀρχεῖ vel λήγει, prout inchoabant claudebantve, fecerit, aut a Démonacte mutata fuerit ea vox, quo sibi iam iam morituro adaptaret. Galenus etiam eius carminis meminit Epidem. VI, teste Constantino Lexicographo. De voce ἐναγώνιος vid. Ὀρχ. c. 2. De certamine ipso praeconum adi notam Palmerii ad Περ. c. 32. SOLAN. Expresit hoc carmen ludorum integrum Iulianus in Caesaribus, quae occasio fuit Spanhemio, illius, huiusque ipsius loci adeo declarandi ad Iulian. p. 154 b. & 394 Gall. itemque ad Aristoph. Plut. 255. Add. Kust. ad eiusdem Aristoph. Ran. 1358. De illa vero ποδὸς, pedis appellatione vid. Pollux IV, 91, & ibi viri docti, qui tamen illum locum nondum satis explicuerunt. GESN.

ead. l. 9. Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἀθλῶν ταμίης) Uterque interpres, iam finis est pulcherrimorum munerum certaminis. At manifeste apparet, imperfectam esse sententiam, & dumtaxat postrema in Graecis vox negligitur iniuste. Et cur non potuerunt reddere, iam finit agon pulcherrimorum munerum dispensator, vel iudex & arbiter? GRON. Ex Iuliani Saturnali-

bus hic adscripserat la Croze sequentia : (unde vides δ-ante τῶ inferendum)

* Ἀρχεῖ μὲν ἀγὼν	Οἱ τὸ πρὶν βασιλεῖς	* Ἴτ' ἐς ἀντίπαλον
* Ὁ τῶν καλλίστων	Δουλωσάμενοι	* Ἰσταθε κρίσιν.
* Ἀθλῶν ταμίας·	* Ἔθνεα πολλὰ	Οἱ τε φρόνησιν
Καιρὸς δ' ἐκαλεῖ	Καὶ πολέμοισιν	Τέλος ὀλβίτης
Μηκέτι μέλλειν·	Δάϊον ἔγχεος	Θύμαιοι βιωτῆς
* Ἀλλ' ἀκούοντες	Θήξαντες, ὁμοῦ	Οὐς τ' ὄντι βίους
Τὰν ἡμετέρων	Γνώμης το μέγαν	Κακὰ πολλὰ ἔρξαν
Κήρυκα βοᾶν	Πινυτόφρονα νοῦν	Καὶ χρυστὰ φίλους

Τίμημα βίотου. — cet. ad versum Ζηνὶ μελήσει. Adi Pollucem L. IV, c. 12, & notas p. 401. REITZ.

ibid. τῶν καλλίστων) An glossēma? Si haec tollas, versus erit anapaesticus, ut qui sequitur. Non displicet. GUYET. Immo non placet haec tolli, propter ea, quae la Croze modo ex Iuliano adduxit. Esse autem praekonum carmen, Solanus in marg. notarat, iusseratque conferri infr. Peregr. c. 32. REITZ.

ead. l. 12. Ὀλίγον) Vid. Christ. Simon. Lithum Misenum in noris ad vit. Ignatii Loiolae, lib. V, c. 3, p. 173. LA CROZE.

ead. l. 15. Ὀρνέοις) Apophth. Leopard. exhibet 60. Sic ante eum Diogenes inhumatum se proiici iussisse fertur, ut omne genus ferarum sui esset particeps. Diog. Laërt. VI, p. 156 F. quod fusius etiam a Cicerone narratur Tusc. I, 43. SOLAN.

Pag. 255. l. 2. Αὐτὸν δημοσίᾳ) Non attendit ad vocem δημοσίᾳ. Interpretes, cum *lustu publico exulcrunt*: ut Lysias Rhetor in Epitaphio, ἡ πόλις αὐτοῦς καὶ ἐπένησε καὶ εἰσαΐε δημοσίᾳ, publice, sive funere publico, sive publico lustu. De lustu publico longissima narratio. Licet videatur satisfdatum a Mar- tial. & Perf. BOURD.

ead. l. 4. Τὸν δῶκον τὸν λίθινον) Bona fide, potuistine nasum hic continere, Luciane? Poteras igitur fortassis etiam non ridere illum inuentum hominem, qui cum alterius rei copia non esset, locum osculabatur, ubi assedisse τῆς εὐμαρίνης εἴνεκα Helenam suam paulo ante noverat. Hoc erat extrema linea amare. GESN.

IN AMORES.

Pag. 256. l. 1. ΕΡΩΤΕΣ) Non esse Luciani, sed alicuius, qui Lucianum supervixerit, iam monui praefatione ad lectorem. Videtur esse Aristaeneti. Incertus interpretes lectorem curiosum saepissime decipit. BOURD. Hic Dialogus Luciani non

videtur: ἐπέχω tamen. GUYET. Stilus huius libelli a Luciano valde discrepat, utpote nimis sophisticus & affectatus, quod satis arguit, Lucianum non esse eius auctorem. KUSTER. Lucianus sit hic foetus, necne, ambigo. Certe, si Luciani opus sit, iuvenile est; priusque scriptum, quam facilem, quem in eo miramur, & versatilem stilum consecutus esset. Ne dicam iam de instituto ipso, quod pro rei atrocitate satis culpari non posse alibi ostendimus. Laudes Sodomiae celebravit maiorum nostrorum aetate, rem notam loquor, Cardinalis. SOLAN.

ead. l. 2. ΑΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ Θ.) Super scripti personarum nomina ex arbitrio, in casu recto, quia sic aptius, & quia similiter factum ab Hemsterh. in Dial. Contemplant. ubi Parisina habet ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ. Faciam idem postea, ut videbitur: in hisce enim est licentia. REITZ.

ead. l. 3. Παιδιάς) In W. Fl. & l. παιδείας, prave. Sed melius P. & edd. SOLAN. Solan. ex Iuntinae lectione παιδείας, fecerat παιδίας, oblitus mutare accentum, quem tamen cum in notis correxerit, facile est videre, eum voluisse & in textu παιδείας legi, ut mox c. 5 & 7 recte scribitur. REITZ.

ibid. Θείμνηστε) Larva sit, an verum nomen, parvi refert. SOLAN.

ead. l. 10. Λόγων) Angl. διηγημάτων. BOURD.

Pag. 257. l. 1. Ἀριστείδης) Milesiacorum is auctor, de quo Plut. in Crasso p. m. 411, & Arrian. ad Epiict. 433 B. meminit & Ovidius Trist. II, 413. V. Angel. Polit. Misc. 16. Scripsit etiam historiam; Plut. 544, 2; 545, 1; 546, 1, 2; 557 f. SOLAN. Si Ἀριστείδου legeretur, cuius Milesia, s. Μιλησιακά ἀκόλαστα βιβλία, apud Rustium illum in Crassi exercitu Parthico inventa, ex Plutarcho p. m. 1029 seq. (vid. Politian. Miscell. c. 16) nota sunt; plana essent omnia. Si discedere a libris nolumus, ponendum est, fingere in libris illis suis Aristidem, sibi lascivas, quas narrat, fabellas a Milesiis quibusdam narratas esse. GESN.

ibid. Τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις) Interpres Apuleii ad Milesias. BOURD. In marg. A. 1 IV. adscriptum erat: vid. Politian. c. 16 Miscell. REITZ.

ead. l. 2. Πλάτεις εὐρέθη σκοπός) Quo latior est scopus, tanto facilius est illum ferire. Theomnestus hic magnum se amatorem deinde fatetur. Itaque suspicor, legendum esse εὐρέθης, vertique adeo, inventus es: quo nihil facilius, cum sequatur σκοπός. GESN.

ead. l. 4. Εἰ περιττά με) Interpositio, εἰ περιττά με λέγειν ἔοικας sed rescribe, εἰ μὴ περιττά λέγειν ἔοικας. MARCIL. Notabili versione haec obscurantur ab viris doctis, qui interpretantur, si abunde mihi dicere videris, cum nec in Graecis sit μοι vel ἔμοι, nec locutionis huiusmodi sententia locum habere hic possit. Nihilo pluris aestimanda immutatio Marcilii, εἰ μὴ περιττά λέγειν ἔοικας. Nam hac exceptione uti non vult, & quia scit, ab se peti rem, quam praeterire & nescire tuto poterat, ideo praemittit obtestationem per maiestatem Veneris. Sensus Luciani clarus est, *σι vana, otiosa, futilia, & inutilia, me dicere existimas.* Ut de Mercede conductis, ἢν τις αὐτῶν ἀφέλῃ τοῦτο, ἀτεχνοὶ αὐτίκα καὶ ἀργοὶ καὶ περιττοὶ εἰσιν. Et rursus ibidem, καὶ ἔν τι τούτων ἡδέως ἂν γένοιτο, ὥς μὴ ἀπόβλητος καὶ περιττὸς εἴης. GRON.

ead. l. 7. Ἑορταστικὴν ἀγομὴν ἡμέραν) Iulian. Imperator Caesar. BOURD.

ead. l. 10. Προσῆσσεσθαι) Confer supra Dial. Mort. XXIII, § 3, & not. REITZ.

ead. l. 11. Θαλάττης κύματα) Ut in Catull. BOURD.

ead. l. 16. Ἀντίπαιδος ἡλικίας) Sic Somn. § 16 f. ἀντίπαις ἔτι ὄν, modo pueritiam egressus, ut Ienius observat in Lectt. Lucian. pag. 89, Lexicographos increpans errantes, cum ἀντίπαιδα exponunt puberem, dum intelligendus sit *εὐαγνυμῶν* puer. Exemplum appositionis eiusmodi substantivorum, ut ἀντίπαις ἡλικία, τέχνη βάνευτος, στρατιώτης βίος, ἄρρην πῶδος, vid. ap. eund. Iens. ibid. Etsi eorum nonnulla, quae affert, revera sunt adiectiva. Interim ex ipsis, de quibus Lucianus hic loquitur, amoribus patet, non tamen adeo pueritiam ipsam sive primam intelligendam; sed initium adolescentiae, quod & ipsa praepositio ἀντί ostendit, quae permutationem quandam aetatis indicat: quare Hemsterh. in Somn. l. c. ἀντίπαις optime reddidit, *pueritiam tantum quod egressus.* REITZ.

Pag. 258. l. 3. Κάρηναι) Unde habeat nescio. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐ γὰρ Ἡλιάδης ἐγὼ τις) Inducit Lucianus Theomnestum aliquem, referentem, quemadmodum idemtidem novis uratur amoribus, assiduusque nunc huius, nunc illius amator sit; propterea se saepe haesitare, unde haec ira Veneris sit orta; neque enim se esse Heliaden. καὶ συνεχές, inquit, ἀπορεῖν ἐπάρχεται μοι, τίς οὗτος Ἀφροδίτης ὁ χόλος; οὐ γὰρ Ἡλιάδης ἐγὼ τις. Quod ait, se non esse Heliaden, id Scholiastes de Pasiphaë exponit, quae ab irata Venere in amorem tauri fuerit impulsæ. Verba eius sunt, Διὰ τὴν Πασιφάην ἐπεὶ

Ἥλιου οὐσα ἐκ μνήδος Ἀφροδίτης ταύρου ἡράσθη. *Videri possit hic vehementer dissentire Graeculus noster ab Apollodoro, qui Pasiphaën Solis ex Perseide filiam non Veneris, sed Neptuni instinctu, taurum deperisse, tradit lib. III. Nimirum Minos ubi alium, ac promiserat, taurum Neptuno immolasset, ὀργιασθεὶς αὐτῷ Ποσειδῶν, τοῦτον μὲν ἐξηγρίωσε Πασιφάνη δ' ἐλθεῖν εἰς ἐπιθυμίαν αὐτοῦ παρεσκύασεν. Itatus ei Neptunus, illum quidem efferavit; Pasiphaën vero amore eius capi, fecit. Sed quod Apollodorus narrat, id quasi pro causa altera furoris Pasiphaës haberi potest; cum iam ante Venus in omnem Solis progeniem iras animo concepisset, ut reliqui tradiderunt Mythologi. Nimirum Soli ob indicium (concubitus cum Marte) Venus ad progeniem eius semper fuit inimica. Sic Hyginus Fab. CXLVIII. Servius quoque ad Eclog. Virgilii VI ex Veneris in Solem ira hunc Pasiphaës furorem derivat: idem facit ad lib. VI Aeneid. v. 14, ubi, Venus vehementer dolens, inquit, stirpem omnem Solis persequi insandis amoribus coepit. Ceterum ubi ait Theomnestus apud Lucianum inter alia, se non esse Heliaden, hoc est, aliquem ex progenie Solis, ut tam duram sentire debeat Venerem; non puto eum simpliciter respicere ad Pasiphaën, sed & ad reliquas ex Sole genitas, Medeam, Circen, quas itidem persecuta dicitur fuisse Venus, easque flagrantissimis iuxta & infelicissimis amoribus corripuisse. IENS. At cum Luciani Scholiastæ facit Seneca in Hippol. v. 124: Stirpem perosa Solis invisi Venus per nos catenas vindicat Martis sui, suasque: probris omne Phoebeum genus Onerat insandis. ORTW.*

ead. l. 9. Δημιάδων ἔρις) Leg. Ἄ—τις. Vide Ἑτ. Δ. XIII, Herodot. Polyhymn. f. & Schol. Euripid. Hec. 886. SOLAN. Non improbarem Solani coniecturam τις pro ἔρις legentis, nisi iam proxime bis præcessisset τις. Quare, si quid mutandum, εἰμὶ) præferrem, ex cuius compendio scripturae ἔρις nasci potuit. Et quamquam repetitiones monosyllaborum frequentes esse non ignoro, nondum tamen satis mihi certum est, & hic repetitum ab Luciano esse τὸ τις. Ideo nihil mutavi, maxime cum & Scholiastæ rationem reddat, cur ἔρις legatur, & versio Gesneri quoque ad id sit accommodata. REITZ.

ead. l. 15. τὸ καλὸν) Pro καλῶς. Sic Alciphro. I, Ep. 36, p. 260, ἐγὼ δὲ ἂν μὴ τις ὁ δίδους ἢ, πεινήσω τὸ καλόν. Ubi Bergl. hoc Luciani aliaque similia affert. REITZ.

Pag. 259. l. 1. Καθαρίων) Sic infra Ἀποφρ. c. 21 f. Et Κρονοσολ. c. 14. SOLAN.

ead. l. 5. Ἄλας) Sic Coll. & edd. ἄλας vero M. & V. utraque. SOLAN.

ead. l. 6. Λιπαραι παλαιστραι) Ait Lycinus Theomnesto, λιπαραι παλαιστραι μέλουσι σοι, καὶ φαίδρα μὲν ἐσθῆς μέχρι ποδῶν τὴν τρυφήν καθεμένην. Vertit interpres, *pingues palaestrae tibi sunt curae, ac splendida vestis ad pedes usque delicate demissa.* Mallem pro *delicate* hic per *luxum*, sive *grae luxu*. Sed. Ez. Spanhemius in commentario ad Callimach. p. 15 pro τρυφήν mallet hoc loco legere παρυφήν ut vestis μέχρι ποδῶν τὴν παρυφήν καθεμένην, sit vestis ad pedes usque cum purpureis clavis demissa. A qua sententia, quam vir dignitate & eruditione excellentissimus ultra isthuc firmat, non diversus abeo. IENS.

ead. l. 7. Ἐσθῆς μέχρι ποδῶν) Quales Medorum fluxorum sive laxorum vestes. Sic ποδῆρης χιτῶν, Aristae. Ep. 15, l. 1. Leg. Xenoph. 8 Paediae. Diod. Sic. libr. 2 omnes. BOURD.

ibid. Τρυφήν) Ante Spanhemium iam coniecerat Casaub. ad Athen. 839, 25, legendum esse παρυφήν. Vide tamen Euripid. Phoeniss. 1498. Mss. etiam repugnant O. & M. Sen. II, quod laxior usque in pedes tunica demittitur, tuum est. Casaub. ad Theophr. 239. SOLAN. Παρυφήν elegans, & dignum vel Luciano, vel Spanhemio esse, non nego. Sed tamen nec τρυφήν damnare ausim, cum dictionem hic floridam, & tumorem quendam sophisticum auctor affectet. GESN.

ead. l. 8. Διακριδὸν δ' ἡσκημένης κόμης) Athen. XII, 526 A. ἡσκημένοι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ. SOLAN. Spanh. ad Callim. p. 364 verbum διακριδὸν ex Luciano exponens ait: *Ufus eadem voce pro distincte, aut sigillatim, Apollonius L, IV, v. 721, de Circe, Iasonem ac Medeam de singulis, quae iis contigerant, studiose inquirente, seu ἕκαστα, ut ab eodem dicitur, διειρομένην, ac inter alia ναυτιλίην τε διακριδὸν ἐξερέειν, navigationemque distincte inquirat.* Lucianus vero *Amor. p. 1021 ed. Salm.* διακριδὸν δ' ἡσκημένης κόμης, eximie autem composita coma. Nempe iuxta Scholiorum ad hunc locum glossam, διακριδὸν, κατ' ἐξοχήν μεγάλως, & quomodo proinde praecipue aut maxime verti hic ab interprete debuit, non seorsim. De Parisinae interprete loquitur Spanhem. Nam Benedict. vertit, *eleganter composita coma*, non male. Quamquam recte Spanh. ait, διακριδὸν significare *eximie*. Sic enim & Homer. Il. M, 103, Οἱ γὰρ οἱ εἰσαπτο διακριδὸν εἶναι ἀριστοὶ — *eximie fortissimi ceterorum.* Et sic iterum Il. O, 108. Verum in eo ipso significato *distincti*, vel *discriminis*, non excluditur: veluti enim τῶν ἄλλων — διαφέρων eadem ratione signif. *eximium*, quia differt ab aliis, ita δια-

πρὸν *eximie*, etiam respicit ad differentiam aliorum minus fortium. At cum de coma sermo est, quid obstat, cur non proprie accipiamus pro studiosa discriminatione capillorum, pectine & acu crinali fieri solita? Vid. Ovid. Art. III, 137, & not. Burmanni ad Art. II, 303. Nam etsi *discrimen purum* vel *capitis puri* ibi notat simplicem pectendi munditiam; tamen hic nihil prohibet studiosam ornandorum capillorum curam intelligi, cum ἡσκημένη additur; adeoque parum intererit, veritale *eleganter*, *eximie*, an *discriminatim*: interim posterius ad Graeca magis hic est accommodum. REITZ.

ibid. ἡσκημένης κόμης) Conf. supra de Salt. c. 27. REITZ.

ead. l. 13. Παρ' Ἡσιόδῳ) Recenset Suidas inter Hesiodi opera γυναικῶν κατάλογος ἐν βιβλίοις 6, quo respicit hic Noster. SOLAN.

ibid. Κατάλογον) Qui inscribebatur ἡοίαι. De quo viri cl. Dan. Heinsius & I. Meursius ad Hesiod. Tangit ipse Lucianus disert. cum Hesiod. Sic in Lapith. Ἡ οἷη πότε' ἀρ' ἦγε. BOURD.

ead. l. 14. Τῶν ὁμμάτων αἰβολαί) Sic infr. cap. 15. Aristaen. Epist. 1. BOURD.

ibid. Τακερὺς ἀνυγραίνοντο) Alciph. I, Ep. 28, τακερὺν βλέπεις βλέμμα, ubi Bergl. plura de molli illo adspectu, licet illud βλέμμα suspectum habeat, & eiici velit. Conf. mox cap. 14 f. REITZ.

ead. l. 15. Λυκάμβου θυγατρὶ) Neobulen designat, Archilochi amicam. Vid. Ἀποφρ. c. 1 & 2. SOLAN.

Pag. 260. l. 5. Βουφάγος) Sunt, qui Herculem bis integrum devorasse bovem scribunt. Semel apud Lindum urbem, & iterum apud Dryopas Theodamantis bovem. Callim. Hymn. eis Ἀρτεμ. fabulatur, Herculem iam in Deos relatum, nihilominus inexplebilis edacitatis esse: — οὐ γὰρ Πάυσας ἀδνηφαγίης, ὅτι οἱ παρὰ νηδὺς ἐκείνη τῇ ποτ' ἀροτριάοντι συνήντητο Θειοδάμαντι. Tanta erat inglutivie, quanta, cum scinderes arvum, Occurrit Dryorum ductori Thiodamanti. Exinde mansit apud Lindios ritus, ut bos arator Herculi cognomento βουθόνα imoletur, cum multa dirarum imprecatione. Philostr. Virg. L. 2. Laſtant. L. I, cap. 21. COGN. Philostrat. tabul. Theodam. BOURD. Carnivororum fuisse Herculem, tradunt & alii. Vid. Aelian. V. H. I, 24, unde & παμφάγος Orpheo in hymno aiunt dictum. Βουθόινης etiam vulgo, quia semel integrum Theodamantis comederit bovem. Lil. Gyrard. 282 f. Vid. A. pollod. p. 53 B. 60 AB. SOLAN.

ead. l. 6. Ταῖς ἀκάπτοις) Legend. Athen. lib. 1. BOURD,

Pag. 261. l. 4. Ἐγὼ γοῦν ἐξ ὑπογυίου) Locum hunc, ut adhuc lectus & expolitus est, corruptum esse, certe obscurissimum, non temere quisquam negabit. Intelligere eum mihi videbar, si legatur ἐγὼ γοῦν — ἀλλ' οὐ παιδιδῆς. Prius cum sola divisione vocum constet, facile concedetur. Sed quantillum distant ΠΑΙΔΙΑΣ & ΠΑΛΑΙΑΣ; Sic certe interpretatus sum. GESN.

ibid. Ἐγὼγ' οὖν — οὐ παλαιᾶς) Locus integer non videtur. GUYET. Certe male sanus est; sed ἐξ ἀφαιρέσεως mihi sanandus videtur, qui coniicio, illa λῖαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς ex glossa nata esse, qua quis interpretatus erat verbum praecedens ὑπογυίου. REITZ.

ead. l. 5. Ἐξ ὑπογυίου τῆς ἐπιχειρήσεως ἡ ψάμην, εἰδὼς ὅτι λῖαν ἀλλ' οὐ παλαιᾶς) Sic edit & vertit Benedictus: *rem nuper aggressus sum, sciens non admodum diu esse*. Et quis recte iudicans haec Latina sic Graece efferet? At Basileensis distinguit hoc modo, εἰδὼς ὅτι λῖαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς, & Latina apponit, *nuper adeo eius rei periculum facere coepi, sat scio, nimium & non olim*: quae certe Latina etiam nimis minuta. Graeca enim ibi videntur recte se habere, quae sic accipienda: *ex recenti studio id aggressus sum, sciens quam optime, & non ab antiquo*. GRON. Theod. Marcil. quoque hic aliquid corrigere voluit: sed cum plane eadem verba repetat, quae iam in contextu inveniebantur, quod tamen non sua culpa factum esse patet; quid sibi voluerit, divinare non potui: τῆς enim sine accentu scriptum in eius correctione, error tantum typosarum est. Sed videtur ὑπογυίου correxisse, pro ὑπογύου. REITZ.

ibid. Ὅτι λῖαν) Vorst. οὐ λῖαν ἐκ παλαιῶ. In M. nihil subsidii. SOLAN.

ead. l. 6. Ἄλλ' οὐ) Num ἄλλου pro ἀλλ' οὐ legendo sanari possit hic locus, me visurum promisi ad pag. 275, l. 5. Sed nil hoc iuvat. Nam aliquid excidisse credo, & despero de sanatione. REITZ. in *Addend.*

ead. l. 7. συντόνως) In O. W. Fl. & I. συντὼν ὥς. Reliquae edd. & P. uti hic in textu est συντόνως. V. c. 29. SOLAN.

ead. l. 11. Τὸν μὲν &c.) Homer. Od. K, 84. SOLAN.

Pag. 262. l. 6. Ἐπαναστᾶς) W. recte. In rel. ἀπ. SOLAN.

ead. l. 8. Δέγμενος Αἰακίδην) Hom. Il. 1, 191. SOLAN.

ead. l. 12. Διηρότων) Vox διηρότων nihili est: si enim esset ab διήρης, foret διήρεων. Ex Aldina ed. hoc vitium propagatum, cum in Flor. recte legatur διηρότων. Nempe διήρεις vocantur etiam διήροτα, quod notum. IENS.

ead. l. 13. Λιβυροί) De his navigioliis Renat. Veget. c. 33, lib. 4. Appian. in Illyric. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 5. ἴσχυντο) Legendum videtur ἴσχυοντο, hoc est, *sistebantur*; atque inde etiam emendandus Suidas, qui habet ἡσκηντο, quod vertit *instruſtæ erant* Aemilius Portus. CLER. Cur Suidas emendandus sit, nullus video: ἡσκηντο enim recte se habet, & recte vertitur, *instruſtæ erant*, quo sensu id verbum bis quoque in ipso Luciano habuimus supra in de Salt. & habebimus infra. Quin igitur potius Scholiasſten ex Suida emendandum cenſeam, ex quo hæc ad verbum sunt deſcripta; maxime cum ἡσκηντο quoque in C. reperiri teſtetur Solanus, quem miror, qui Clerici animadverſionem ſic abire ſit paſſus. REITZ.

Pag. 263. l. 2. Στρατιάς) Sic omnes. Ego mallet *στρατίας*. SOLAN.

ibid. Ἰσθμίου) Athenas intelligere, cum ἄστυ audimus, proclive eſt. Sed quæ de curſu navigationis deinde habet, ubi Ciliciam, Pamphylum ſinum aliaque nominat, (c. 7) ut Athenæ intelligantur, minime patiuntur. Quid ergo? SOLAN.

ead. l. 9. Ἐκύμαινον) Angl. *ἐποίμαινον*. BOURD.

ibid. Μεσοκοίλων) Hic deeſt τὸ ἄραντες participium, aut quid ſimile. GUYET.

ibid. Ἀπαράντες) In impr. & Schol. ἀκάρῃ. In M. ἀκαρῖ, a recentiore manu. In L. vero recte ἀπαράντες. Vorſtius coniecerat ἄραντες. SOLAN. Arripui lectionem ab Solano commendatam, accentu tantum mutato, quem in nota Solani tamen intactum reliqui, etſi ter in eodem aberrarit; nam & in l. ἀπαράντες adſcripſerat. Recte autem Guyetus divinarat deeſſe participium. REITZ.

ead. l. 10. Προſτείλαμεν) Malim προſτεſτείλαμεν. GUYET. Προſτείλαμεν Vorſtius & L. Kuſterus emendare iubent, quibus obſequor. In M. & impreſſis προſτείλαμεν. SOLAN.

ead. l. 14. Αὐτῷ) Corrige αὐτό. GUYET. (Quod ſcilicet feci, etiam ante, quam Guyeti emendationem videre contigit. REITZ.) Αὐτὸ recte, uti coniecetat L. Kuſter. Cod. L. V. 2. & B. 2. In reliquis impreſſis & M. ipſo, αὐτῷ. SOLAN.

Pag. 264. l. 2. Εὐτυχίς) Quam felicitatem hic intelligat, neſcio. Neque huic opusculo enarrando eandem a nobis diligentiam, quam in huius auctoris bonæ notæ ſcriptis adhibere ſolemus, exſpectato. SOLAN. Nempe reſpicit ad foedus illud Athenienſium & ſociorum cum Perſis, de quo Diod. Sic. 12, 4, p. 293 B. quo cautum eſt, μηδὲ γαῦν μακρὰν (Περσῶν)

πλεῖν ἐν τῷ Φασηλίδος καὶ Κυανέων. Sunt autem *Chelidoneae* insulae subiectae Phaselidi. Unde Plutarchus in Cimone de hac re p. 890. H. Steph. p. 124. Brya. ἐν δὲ Κυανέων, αἶτ, καὶ Χελιδονίων μακρὰ νηὶ καὶ χαλκεμβόλῳ μὴ πλέειν. Quorsum illud οὐκ ἀμοχθεῖ referatur, intelligas ex his, quae infra in Navigio, non procul ab initio narrantur. GESN.

ead. l. 6. Ἠλιαδός — Ῥόδου) Rhodus Soli ob serenitatem coeli sacra. Vid. Spanh. 321, & Nostrium Z. Tr. 11. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐμπιπλάμενος) Ex W. ἐμπιπλάμενος correxerat Solan. idque & ego assumsissem, si plures Codd. haberent; verum quia & infra c. 24 sine μ scribitur, nec dubito, quin & alibi, nondum vulgatam immuto. Vide, quae ibi noto. REITZ.

ead. l. 15. Εὐθὺ γὰρ μοι δύο ἢ καὶ τρεῖς προσεῖρήσαν ὀλίγου διάφοροι) Sic edit Benedictus secutus Bourdelotium, & vertit, statim enim mihi duo vel etiam tres propemodum praecipui supervenere, idque exemplo ed. Bas. quae hanc interpretationem prior exhibet, cum in Graecis edat δύο ἢ καὶ τρεῖς προπροσεῖρήσαν. Mirandum profecto est, si tres propemodum utique praecipui accesserint sic ad Lucianum, eos sic subito relinqui, nec vel verbum ullum aut de aut ab viris tam notabilibus fieri. Pater tale quid cogitans illas voces *propemodum praecipui* virgula induxit. Et certe credimus verti debuisse *parvo diversis*, vel distantes ac propemodum pares. Quod si verbum decompositum est in scriptis, non est cur contemnatur. GRON.

ibid. Διαφόρου) Sic levi mutatione locum restituiamus. Quid enim erat, quod in libris omnibus & ipso M. legitur, διάφοροι; Aut quem sensum hic edit? Nihil sane ad rem *enarrantium discrepantia*. Sed optime convenit parva merces. Ea, quam restituiamus, voce utitur in Ἑρμ. c. 81: utitur & Theophrastus in descriptione τῆς μικρολογίας. Ἡ δὲ μικρολογία, inquit, ἐστὶ φειδωλία τοῦ διαφόρου ὑπὲρ τὸν καιρὸν, p. 32. Vid. Casaubon. not. p. 229. Diog. Laërt. p. 140 B. C. SOLAN. Ὀλίγου διάφοροι) Sententiam huius loci affectus mihi videor, de lectione adhuc dubito. Si dedisset auctor ὀλίγου διαφόρου, plane nihil haererem. Est enim διάφορον pretium, pecunia. Ἡ μικρολογία ap. Theophrastum Char. 10, ἐστὶ φειδωλία τοῦ διαφόρου, vel ut est in Ms. τῶν διαφόρων. Ostendit Casaubonus ad h. l. quoties apud ecclesiasticos scriptores ignoratione huius significationis peccatum sit. Noster in Hermot. c. 81, μηδέπω ἐκτετικάμεν διάφορον. Itaque si mutato solum οἱ in οὐ legere liceat ὀλίγου διαφόρου, plana erunt omnia. Sed quid si intellectus oritur, servata librorum lectione, & ὀλίγου διάφοροι sunt par-

vo venales, parvo pretio, minuta pecunia, cōducti & operam suam vendentes? Cum enim τὸ διάφορον sit quod interest, potest fieri, ut dixerint Graeci ὀλίγου διάφορος τοῦτο ποιεῖ, parva mercede hoc facit. Sed nondum ausim quidquam asseverare. Illud maneat, praesto fuisse homines ex eo genere, quos Graeci ἐξηγητὰς dixerē, vel περιηγητὰς φράστορας ἐγχαρίων appellavit Aeschylus Suppl. 501. Siculi Ciceronis actate *myslagogos* vocabant, qui hospites ad ea, quae visenda sunt, ducere solent, & unumquidque ostendere. Cic. Verr. 4, 59. *Monstrator* talis est Lucano IX, 979. Quae loca iam laudata sunt Spanhemio diff. I, pag. 6. *Antiquarios* hodie Romae dici, notum est. GESN.

Pag. 265. l. 10. Προηγούμενος γὰρ πολιτικῶν λόγων προῖστατο) Basileenses vertunt, nam se velut ducem atque antesignantem in civilibus orationibus gerebat; ut & Bourdelotius, nisi quod antesignanum. Benedictus, nam se veluti ducem in civilibus orationibus gerebat. Nec veluti in Graecis est, nec προηγούμενος in Latinis apparet, quod pater interpretabatur in primis. Sensus est, nam praecipue his civilibus, h. e. non doctissimis & elaboratissimis, orationibus praeerat. GRON.

Pag. 266. l. 5. Ἐμὲ) Sic L. melius quam ἡμοι, quod in reliquis est. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐγείρηται) Veteres edd. ἐγείρηται, prave: mutavit B. 2. SOLAN.

ead. l. 8. Ὁ πρότερος) Optima haec scriptura. Quam autem obtrudit Vorstius ὁ πρότερος, (quamquam exstet etiam in M. a recentiore manu reposita) minus concinna videtur. SOLAN.

ead. l. 13. Ὑπογραφοῦντος αὐτοῦς) Pro hac scriptura in W. est ὑπογρ. αὐτοῖς, uti & in Fl. & l. In P. vero & reliquis ὑπογραφέντος αὐτοῖς. Αὐτοῦς tamen Excerpta Perizonii notant reperiri in P. cum in Fl. sit αὐτοῖς, noteturque ut diversa scriptura. SOLAN. Frater Carolus Conradus coniicit, Lucianum scripsisse ὑπογραφέντος. Laudo coniecturam. REITZ.

ead. l. 16. Χωρίων κηδεμόνες) Contra praeceptum Columellae I, 8, 1, Ne villicum ex eo genere servorum, qui corpore placuerunt, instituamus: & Palladii I, 6, 18, Agri praefulem non ex dilectis tenere servulis ponas; quia fiducia praeteriti amoris impunitatem culpaе praesentis exspectat. GESN.

Pag. 267. l. 3. Ἀκαρῆ) Vide, si lubet, Scholium. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπηγόμεν) Male antea legebatur ἐπειγόμεν. Emendaram ante, quam Codicis W. lectiones vidissem, in quo etiam recte ἐπηγ. SOLAN. Legendum sine dubitatione ἐπηγόμεν.

μεν, *tecum duxi, assumpsi comites*. Vulgatum ἐπεργ. ne quidem significat *accelerabam ipsos*, ut adhuc versum est, cum mediā voce notet *festinare*, impellere & urgere se, non alios. GESN.

ead. l. 10. Καὶ δόξαν) Sic absolute rursus infra c. 14 pr. *Εκ* Dion. Hal. I, pag. 36 f. ed. Lipf. *Δόξαν δὲ αὐτῷ, παίδας — προσελθεῖν κελεύει*. Ita *κελευσθῆν* eod. modo apud eund. pag. 32. Plura Sylburg. in nott. ad pag. 47. Adde Nostrum 1 Ver. Hist. c. 7 & 11 &c. ubi & alia dedi. REITZ.

ead. l. 12. Ὑμνεῖται δὲ τούτου τὸ τῆς Πραξιτέλους εὐχρησίας ὄντως ἐπαφρόδιτον) Quid sibi vult τούτου τὸ τῆς Πραξιτέλους &c.? Interpres reddidit, *celebratur autem ibi Praxitelis promissionis vere amabile*. An τούτου significat *ibi*? Scio, αὐτοῦ id saepe significare. At licet τούτου id significare, posset; angustis profecto terminis fuisset finita illa Cnidii templi ob simulacrum Veneris a Praxitele elaboratum celebritas, si ea intra Cnidum modo constitisset. At hoc contra mentem scriptoris, qui sine dubio dedit, ὕμνεῖται δὲ τοῦτο τῆς Πραξιτέλους εὐχρησίας ὄντως ἐπαφρόδιτον. Error ex repetita syllaba του natus est. *Ac ubi decresemus in Cnidum spectandi causa appellere, & cuperemus videre Veneris templum, (celebratur enim id Praxitelicae dexteritatis opus vere venerere, & gratis spectabile) placide iettam advenisse sumus*. IENS. Potest vulgatae sensus exponi, ut τούτου referatur ad proxime praemissum ἱερὸν, scilicet ut ordo sit, τούτου δὲ τοῦ ἱεροῦ τὸ ὄντως ἐπαφρόδιτον τῆς εὐχρησίας Πραξιτέλους ὕμνεῖται, & sic satis constat sensus: sed si quem intricatior pronomini traiectione offendit, pro τούτου legat αὐτοῦ, *ibi*; & sic dicas legisse Parisinae interpretem. Iensii emendatio constructionem reddit simpliciore; at quia sic Praxiteles diceretur totius templi architectus, dum simulacrum Veneris tantum ab eo fabrefactum narrat Lucianus, non ausus sum eam recipere. REITZ.

ead. l. 13. Πραξιτέλους) Statuam Veneris intelligit, de qua in seqq. fufe. Ad Cratinam amicam efformatam a Praxitele tradit Clem. Alex. in Πρωτρ. m. 21 C. & 23, 2. De alia Cupidinis statua ab eodem Praxitele facta vide Stephan. Lyr. pag. 121 B. C. SOLAN.

ead. l. 14. Λιπαρὰ γαλήνη) An crassa, immobili? λιπαρὸν ἔλαιον proprie. An λιπαρὰ hic pro λιπαρὸς, i. e. συνεχὲς, assiduus? Placet. Sic infra c. 13. ΓΥΓΕΤ. Λιπαρὰ hic pro λιπαρὸς positum videtur, i. e. συνεχὲς, assiduus. Ita mox infra λιπαροῖς τοῖς χεῖλεσιν, i. e. assiduus, frequentibus osculis. MENAG.

in Schol. col. 1. l. 2. Κεῖραι) Legendum ex Suida διακεῖραι,

quod non potest setari, nisi forte scripserit Scholiaſtes, *χερσὶ λαμβάνεσθαι*. CLER. Legendum *κείραι*, quod etiam in C. recte haberi video. SOLAN.

Pag. 268. l. 2. Τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος) De quo Marci. ad Horat. Mercer. ad Aristaen. pag. 229. Sic infra c. 20. BOURD.

ead. l. 4. Κεραμευτικῆς) Quid figulinae cum Venere aut hoc scriptore? an quia in Ceramico altero prostabant meretrices? Vide Meurs. Non videtur, sed quia Cnidi figulina apud veteres decantata; urbs autem Veneri dicata. SOLAN. Laudantur *κεράμια Κνιδία* ab Eubulo apud Athenaeum I, 22. Sed hic videtur ad fictilia figilla obscoena respici, quod genus multa apud antiquarios supersunt. Talia erant *figill. lascivissimarum figurarum* in Tiberii cubiculo disposita, Sueton. cap. 43. Huc forte pertinent obscoenae in lucernis apud Licetum figurae: quam frequentes autem fuerint lucernae fictiles, apparet, quod *κεραμεὺς* apud Hesychium explicatur per *λυχνουργός*, ut legendum monuere viri docti pro *λυχνουργός*. An Venerium quiddam habent figlinae? Ceramicus figulorum & meretricum idem diversorium: in *Κωλιάδι* Atticae promontorio, ubi Veneris *Κωλιάδος* templum, figlinae item praestantissimae. Vid. Meurs. in Piraeo c. ult. GESN.

ead. l. 5. Σωστράτου) De quo supra Συγγρ. c. 62. SOLAN.

ead. l. 9. Τῆς Κνιδίας Ἀφροδίτης) De qua vide Eik. cap. 4, & Τπ. six. c. 23. SOLAN.

ead. l. 10. Τὸν — ἐρωτα) Eiusdem Praxitelis opus. SOLAN.

ead. l. 12. Εἰς ἑδάφος) Non sprevissem ἢν pro *eis* ex marg. Ald. Weff. nisi mox rursus sequeretur ἢν. REITZ.

ead. l. 14. Καρπῶν, &) Conf. mox *κλισίαι* — *eis* &, quorum neutrum immuto, quia enallagae eiusmodi sunt frequentes, de quibus alibi non semel. Etsi suspecta habet haec & similia, quae ipse adducit, Iens. ad Revivisc. c. 13, aliaque, quae mox ad fin. huius cap. addo. REITZ.

ibid. A) Quasi iam scripsisset *δένδρα*. SOLAN.

Pag. 269. l. 3. Πολιά) Πολιά θρίξ, ἑλληντικῶς. GUYET. Nimis festine haec verba inspexit Guyetus, qui pro femin. sing. accepit. Alibi vero *πολιά* & *πολιά* intellecto θρίξ ac *τρίχες* dici, vix operae erit notasse. Et per *comas* arborum folia intelligi, tralatitium est. Infra cap. 23, *πολιά προσήκουσα καὶ γῆρας ἀρετὴν μαρτυρεῖ*. REITZ. Iam vero Guyetum recte construxisse credo. IDEM in Addend. & Corrig.

ead. l. 4. Σφργῶντα) Sic Schol. & W. ut in suo Codice emendarat Vorstius. In reliquis *σφργ*. SOLAN.

ead. l. 13. ἮΤΤΟΝ ΕΥΦΡΑΙΝΟΥΣΙΝ) ἮΤΤΟΝ ΕΥΦΡΑΙΝΟΥΣΙΝ. MARCIL. ibid. Ἦν) Praeferrem lectionem Pell. ἦσαν exhibentis, cum ἦν sit crasis Dorica, pro ἦσαν, vel quod hi pluralia cuiuscunque generis cum verbo sing. construere ament. Vid. omnino Maittaire de Dialect. p. 207—8. REITZ.

ead. l. 14. ΚΛΙΣΙΑΙ — ἂ) Quasi scripsisset δένδρα, vel φυτὰ, vel οἰκήματα. Cap. 17, συμπόσια vocantur, ad quam vocem potius respexisse crediderim. SOLAN. Si quis Codex ἂς haberet, nihil repugnarem. Iam vero nihil muto, quia & paulo ante habuimus ἂ post masculinum καρπῶν, & supra 2 Ver. Hist. c. 43 f. θάλασσα — κατ' ἐκείνο. Et elliptice sic potest exponi, κλισιαί, εἰς ἂ κλισίων. Nam & locus non solum neutro genere per se exprimi solet, ut Matth. XXII, 34, συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ac sexcenties alibi apud alios, ut εἰς τὸ αὐτὸ ξυνελθόντες, Thucyd. V, c. 55; verum & praecedente feminino, ut ap. Thucyd. frequenter, e. c. I, 59, τρέπονται εἰς Μακεδονίαν, ἐφ' ὅπως καὶ πρότερον. Idque huic scriptori proprium esse monet Suid. v. Θουκυδίδης. Vid. praemissa Thucyd. ed. Dukerianae p. 10. Ipsumque Thucyd. I, 59. Ubi Steph. existimat, ἔργον aut simile quid intelligendum: quod ἔργον hic quidem posse substitui fateor, alibi non item; sed ad generalem notionem loci recurrendum, vel χωρίον intelligendum. Neque enim adeo refert, quid intelligatur, modo sic loqui Graecos, probemus. Ne iam alia eiusdem nunc adducamus, ut I, 113 f. σπονδὰς ποισάμενοι, ἐφ' ᾧ cuius paulo alia est ratio. Genus autem neutrum, ut generale, & in aliis locutionibus subiungi substantivis mascul. ac femin. quis nescit? Sic enim Aelian. V. H. III, 38, τὴν ἐλαίαν καὶ τὴν συκῆν, ἂ — ἡ γὰρ ἀνέδωκε (sive δένδρα f. aliud quid intelligens.) Aret. Capp. L. 2, c. 1 pr. φλογμασίη καὶ πρήσις, ἐφ' οἷσι. Evang. Matth. IX, 17, ἀμφότερα συντηροῦνται, post duo subst. masc. οἶνον & ἀσκύς. Bengelius tamen ἀμφότεροι edidit, ex alio Cod. sed sine necessitate. Ibid. XVIII, 8, εἰ δὲ ἡ χεὶρ σου, ἢ ὁ πούς σου σκανδαλίζει σε, ἐκκοψον αὐτά. Sic versa vice ibid. c. ult. f. ad τὰ ἔθνη refertur αὐτοὺς. Aelian. I, 20, χρυσοὺς βοστρύχους, κελύσας ἀποκείραι τίνα αὐτό. Quod etsi ad ἀγαλμα referri queat, cum aequae dicatur κείρειν τίνα, κείρειν κεφαλὴν, quam κείρειν τρίχας, tamen malim ad βοστρύχους referre, intellecto χρῆμα. Sed & locum neutro genere expressit Suet. Aug. 72, etsi mascul. praemittit: ait enim, Ex secessibus praecipue frequentavit maritima. Neutrumque aliis subst. cuiusvis generis subiungi Latinis, tralaticium est; ut Sallust. Iug. 38, § 8, Nox atque

praeda — remorata sunt. Ubi plura Cortius. Adde c. 66, 2, *Va-
genſes — quo praefidium impoſuerat*, i. e. quo loci, vel oppido.
Cf. Vechn. Hellenol. 158, noſque ad 2 Ver. Hiſt. § 43 f. REITZ.

Pag. 270. l. 1. *Τῶν μὲν ἀστικῶν*) *Τοῖς ἀστικοῖς* oppoſuit τὸν
πολιτικὸν ὄχλον, notabili discrimine. MARCIL. Mirum eſt, Lu-
cianum opponere τοὺς ἀστικούς τῷ πολιτικῷ ὄχλῳ. Nam πό-
λις & ἄστυ urbem ſignificat. Eſti hic locus bene ſe habet, fa-
teor me non intelligere eam differentiam. Credo ſcripſiſſe Lu-
cianum, τῶν μὲν ἀγροίκων. Nam habitantibus in agris non
tam placent trichilae & arborum implexarum umbracula,
quippe quibus talia quotidie in ſuis ſilvis, hortis & agris vi-
dentur. Urbium civibus vero, qui nihil aliud, quam marmo-
ra & nudos lapides, vident, iucundiora ſunt viridaria & hor-
torum amoenitates, & arborum comae luxuriantes. Nam, ut
ait Satyra, — *voluptates commendat rarior uſus*. Ideo in eo Ve-
neris luco urbani frequentes feſtum illud agitabant. PALM.
Vide omnino Dionem Chryſoſt. m. 68 C. apud quem oppo-
nitur βαναύσῳ. SOLAN. Τοὺς ἀστικούς & τοὺς πολιτικούς ita
distingui poſſe putabam, ut ipſum ἄστυ & πόλις differant.
Nempe ἄστυ urbs eſt, caput rerum, πόλις civitas, quae mul-
to patet latius. Ἀστικοὶ, urbani, ut ſit, negligebant, cuius
quotidiana erat copia; reliqui cives & populares, aliquantum
remotiores, tanto obibant diligentius, quoties ad urbem eſ-
ſent. GESN. Ἀστυκῶν fecit in *Ald.* 1. ead. manus, quae varias
leſt. aut emendatt. in marg. ſolet addere, in ipſo textu v ſu-
perſcribens. Sed vanam eſſe hanc correctionem, quilibet vi-
det. REITZ.

ead. l. 4. *Παρίας δ' ἂν λίθου*) At verus utique Lucianus in Z.
Tr. cap. 10, e marmore Pentelico airfactam Venerem Cni-
diam. SOLAN.

ead. l. 6. *Ἵπομειδιῶσα*) Veneris Cnidiae templum, & lu-
cum, & ſtatuum Lucianus hic egregie eſt exſecurus, ut &
Plin. lib. 36. COGN.

ead. l. 8. *Παρθένος*) Perperam redditur, *oblita ſui*. Eſt enim
latenter, ut Anacreon Od. 28. L. Bos. Quod L. Bos in priſti-
na verſione reprehendit, id Geſnerus ex ſe iam correxit, &
res erat manifeſta. Habuimusque non ſemel alibi, ut patebit
ex Indice. REITZ.

ead. l. 12. *Ἐμφοήσας*) Fateor, ἀναβοήσας uſitatus eſſe, eo-
que iterum cap. ſeq. utitur Noſter, ac ſexcenties alibi. Verum
ideo unius W. leſionem non ſequor: nam & ἔμφοῶν recte ſe
habet, iterumque ſic infra Noſter, de Luſtu c. 15, μείζον ἔμ-

βοήσῃ τοῦ Στέντορος. Sic & ἐμφεγεζόμενος Eun. cap. 7. REITZ. *ead. l. 14.* Λιπαροῖς) Λιπαρὸς hic pro λιπαρὸς positum videtur, i. e. assiduus, frequens, συνεχής. GUYET. Conf. supra c. 11, λιπαρῇ γαλήνῃ. Quod quia ibi pro λιπαρῇ positum non negaverim; ira & hic eodem modo poni, aliqua specie aium. Mallem tamen λιπαροῖς χεῖλεσιν intelligere *labiis unctis, humidis, cupidis*. Nam *frequentibus labiis* pro *frequentibus osculis*, durius videtur, & gestui huius osculantis etiam minus conveniens. REITZ.

in Schol. Παρὰ) Abest a textu; nec quo pacto irrepserit, satis assequor, nisi forte unica voce παραλεληθὸς scriptum fuerit. SOLAN. Illud παρὰ est glossa glossae, i. e. nota tantum fuit, hanc interpretationem ad illud λεληθ. esse referendam. REITZ.

Pag. 271. l. 1. Καὶ τοῖς θέλουσιν &c.) Cum non satis distincte notarit Solanus, quid Cod. W. hic immutet, id ex Iensii emendationibus Ferculo Literario adiectis addam. Rotundiora, ait is pag. 158, sunt in Mf. Καὶ τοῖς θέλουσι κατὰ νότον τὴν θὺν ἰδεῖν ἀκριβῶς· ἵνα μὴδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. REITZ.

ead. l. 4. Δόξαν) Conf. supra cap. 11 pr. REITZ.

ibid. Ὀλην) Hanc vocem, quae in Fl. & V. utraque deerat, agnoscunt reliquae edd. & P. cum W. SOLAN.

ead. l. 13. Αἱ σάρκες) Sic solet plurali num. efferri σὰρξ, quando de muscularis est sermo. Vid. Foef. Oecon. Hippocrar. Sed & generaliter de partibus mollioribus; vid. pecuharem Hippocraris librum περὶ σάρκων. Et Aristot. Hist. anim. I, 1 pr. τὰ μὲν ἔστιν ἀσύνδετα, ὅσα διαιρεῖται εἰς ὁμοιομερῆ, οἷον σάρκες εἰς σάρκας. REITZ.

Pag. 272. l. 5. Ὁ Καρικλῆς ὑπὸ τοῦ σφόδρα δάμβους ὀλέγον δεινὸν ἐπεπήγει, τακερόν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὀμμασιν πένθος ἀνυγραίνων) Interpres: Charicles prae vehementi stupore propemodum dirigit, humidum quendam & manantem in oculis dolorem colligens. Pro πένθος in Mf. scribitur πάθος, & sic scripsit dialogi huius auctor. Τακερόν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὀμμασι πάθος ἀνυγραίνων, est oculos petulante & in iis natante motu suffusus, hoc est, lascivi motus indice, Τακερόν proprie dicitur de oculis lascivis, qui petulante mobilitate produnt lasciviam. Horatio dicuntur putres oculi, Petronio petulantes: Ipse Paris Deorum libidinarium iudex, si hanc in comparatione vidisset tam petulantibus oculis. Graecum acceperunt ex Theocrito Idyl. 1: Ὁ πόλος ὅκλ' ὀσσοῦ τὰς μεκὰδας, οἷα βατύνται, τάστα ἰφθαλμοῖς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγαντο. Caprarius quando capras intuetur coeuntes, Oculi diffundunt, quod non ipse hircus est. Vetus Scholiastes exponit

διαρρέϊται, φθείρεται. Oculos enim tales lascivos aiunt, cum moventur, suffundi humore quodam: eum in hoc ipso dialogo vocat τῶν ὀφθαλμῶν τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ καὶ κεχαρισμένῳ, oculorum petulantia cum splendore & gratia iuncta. Maximus Tyrius hoc quoque inter lascivi animi signa refert, λιχνεύεται ἢ γλώττα, τηκείσθωσαν οἱ ὀφθαλμοί. Idem dicit de Sardanapalo dissert. 19, τὸν ὀφθαλμὸν ἐκτετηκώς: pro quo Iustinus, cum oculorum lascivia omnes feminas anteiret. Τάκεται ὀφθαλμῶς Latinus Theocriti interpres inepte vertit, tabescunt oculi: immo, tum maxime moventur; hinc Petron. dicitur mobilis oculorum petulantia. Inferius in Toxari, de adolescente, qui illecebris feminae lascivae erat captus: ἐπεὶ ἤσθετο ποτηρῶς ἔχοντα, καὶ διάβροχον ἥδη τῷ ἔρωτι, καὶ τακερὸν γεγεννημένον, postquam sensit illum male habere, & amore totum flagrantem, & furentem. Sic alibi Nostro τακερὰι κόραι sunt purientes puellae. GRAEV. Supra c. 3. KUSTER.

ead. l. 7. Πάθος) W. P. & L. In impressis autem πένθος. SOLAN. Conf. mox c. 16 pr. Iterum med. Rurfus c. 17. Et videbis recte hic πάθος pro πένθος restitutum. REITZ.

ead. l. 8. Σπίλον) Meminit Plinius statuæ nobilis, quam Spilumenen vocat, & Praxitelis opus dicit, XXXIV, 8. Quam ego eandem esse cum hac Cnidia Venere, nomine deceptus, credideram. Sed obstat, quod Spilumene Plinii aenea erat, haec marmorea. Ut hoc etiam hic obiter moneam, recte apud Tatianum p. 122 legitur σπιλούμενον τι γύναιον Πραξιτέλης ἐδημούργησεν. Quibus verbis eandem cum Plinio statuem innuit. Vid. Philostr. Apoll. V. VI, pag. 276, ubi hunc ipsum iuvenem intelligo. SOLAN.

Pag. 273. l. 1. Ὑπόκρυπτον) Ἀπόκρυφον Solanus edi voluit: sic enim in Iuni. vulgatam immutarat. Et fateor insuetum Nostro verbum, nec alibi tam obvium, licet med. ὑποκρύπτομαι Steph. proferat. Non ausim tamen receptam lectionem reiicere, quia ὑπὸ hic suam vim habere videtur, quod in inferioribus partibus & forsitan introrsum spectantibus macula illa fuerit. Poll. in Onom. hoc quidem verbo utitur, L. V, Sect. 60, θηρίον — ὑποκρυφθὲν ἐξευρίσκειν. Verum apud alios nondum observavi, non saltem notavi, quia usu venturum non praevidi. REITZ.

ead. l. 3. ἱστορίαν) Apud Posidippum exstitisse eam narrationem, testatur Clem. Alexand. 23, 2. Respicit, ni fallor, eandem Philostr. p. 276, V. Apoll. Meminit & Plin. XXXVI, c. 4, 5, 6. Valer. Max. VIII, 11. Similem huic historiam nar-

rat de Clisophe quodam Selymbriano, qui Sami cum statua etiam in templo itidem inclusus rem habuerit. Athen. XIII, 606, ubi in eam rem Alexidis & Philemonis fragm. affert. Similium in statuas amorum exempla viri docti collegerunt, qui Aelianum illustrarunt V. H. L. IX, c. 39. SOLAN. Παρ-
έδωκεν ἱστορίαν) Quam refert etiam Plinius 36, 5, f. 4, 5, & quos ibi laudat Harduinus. Similia infanorum post Pygmalionem iuvenum, statuas depereuntium, exempla sunt apud Athenaeum L. 13, p. 605 seq. GESN.

ead. L. 5. Ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει &c.) Vid. Clem. Alex. in Protreptico p. m. 17, l. 32. LA CROZE.

ead. L. 12. Καὶ κλεπτομένοις) Καὶ κλεπτομένους. MARCIL.

ead. L. 15. Ἀστραγάλους Διευκῆς δορκῆς) Inter delicatam suppellectilem δορκადείους ἀστραγάλους memorat etiam Theophrastus Char. ἀρεσκείας, ad quem locum reliqua dedit Casaubonus p. 167. Politae duritiei causa in pretio fuisse videntur. Verti autem non *capream*, quod genus Africae negat Plinius 8, 58, f. 83 extr. sed *damam*, de qua idem 8, 52, f. 79, quam δορκάδα Διβυστινήν vocat Ael. H. Anim. 14, 14. GESN.

Pag. 274. l. 1. Δορκῆς) Vide Athen. 194 A. ubi Antiochus Epiphanes ἐδίδου τοῖς μὲν ἀστραγάλους δορκადείους, τοῖς δὲ φοινικοβαλάνους, ἄλλοις δὲ χρυσίον. De his autem multa Casaubonus, (ad Theophr. Char. pag. 167) qui talos facit inartificiales. SOLAN.

ibid. Ἀπαριθμήσας) Melius forsan ἀπορυθμίσας. Certe parum commoda illa. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐπὶ σκοποῦ) Forfan ἐπισκόπει. SOLAN.

ibid. Τὴν δὲ αὐτὴν) Iactus est, quem ipse describit. SOLAN. Iactum Veneris dictum fuisse iactum felicissimum, ut canis deterrimum, nimis notum arbitror. Alioqui lectores ablegarem ad Casaub. ac Turneb. ad Suet. Aug. c. 71, ubi ait: *Talis enim iactatus, ut quisque canem aut senionem miserat, in singulos talos singulos denarios in medium conferebat: quos tollebat universos, qui Venerem iecerat.* REITZ.

ead. l. 4. Ἐπιθυμίας) Ἐπιθυμίαν potissimum esse desiderium Venerum, amorem impurum, hoc Luciani aliisque testimon. docet I. Elsner. ad Apoc. XVIII, 14. REITZ.

ead. l. 7. Καταρώμενος) Verbum deest post τὸ κατάρ. GUYET.

ead. l. 8. Τὴν πρὶν ἀστοχίαν ἐθεράπευεν) Apparet, τὸ πρὶν cum articulo valere idem, quod Adiectivum praecedens, prior &c. idque quidem eleganter ex usu loquendi apud Graecos non infrequenti. Ita nimirum solent hi multis adverbis cum

articulo, velut adiectivis uti, sicut οἱ πάλαι, οἱ νῦν, in quibus ὄντες relinquitur intelligendum. Ad hunc modum infra c. 32 dicitur ἡ ἔμπαλιν ὁδός, *reditus, regressus, sive via retro ducens*. Sic τὸ ἐκεῖ, *id quod illic est*, in 1 Ver. Hist. c. 25, πολὺ χαλκὰ γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία, *loca enim, quae ibi sunt, aeris sunt feracia*. Proprie enim hoc ita intelligendum est; cum, si legeretur, πολὺ χαλκὰ γὰρ ἐκεῖ τὰ χωρία, foret, *sunt enim ibi loca aeris feracia*, sensu quidem plane eodem, sed usu τοῦ ἐκεῖ diverso. Sic vitam aeternam in Quom. hist. c. ult. auctor vocaverat τὸν αἰὲ βίον & 1 Ver. Hist. c. 1, τὸν ἔπειτα κάματον, *laborem insequentem*. Sic ἡ οὐκ ἀπόδοσις, ibidem c. 36, *solutio, quae non fit*, atque adeo quae proprie nulla est. Latini similiter adverbii quandoque velut adiectivis usi sunt. Sic apud Lucretium, *res ante*, hoc est, *praecedentes*, legas I, 293: *Quae (venti flamina) veluti validum flumen, cum procubere Quamlibet in partem, trudent res ante, ruuntque Impetibus crebris*. Ita ante mala apud Virgilium sunt mala praeterita. Nec soli poëtae ira, verum & alii scriptores. Sic ap. Livium V, 20: *Difficilis cum iam—videret—urbem opulentissimam capi, tantumque praedae fore, quantum non omnibus in unum collatis ante bellis fuisset &c. ante bellis*, hoc est, *bellis ante gestis*. Sic apud eundem frequentissime circa pro circumiacens, vicinus, ponitur; ut I, 59, *victores omnium circa populorum*, ac similiter passim. Huc adde Graecissantem illam locutionem Latinam, *omnes circa eum*, qua utitur Suetonius & in Iulio, 27, & in Domitiano, 9. Graeci nimirum οἱ περὶ αὐτὸν. Quemadmodum quoque apud Lucianum modo videbamus τὴν οὐκ ἀπόδοσιν, ita Lucretio dicitur *non sensus*, lib. II, v. 931: *Quod si forte aliquis dicet, dumtaxat oriri Posse ex non sensu sensus*. — IENS. De adverbii sic adiective usurpatis etiam diximus supra Apolog. pro Merc. cond. cap. 12. Et pro Lapsu c. 16. Adde huius Dial. c. 14 f. τοῦ σφόδρα δάμβους c. 33, τῆς παραυτίκα χρείας & 36, τῆς ἄγαν φιλονηκίας. Sed exempla apud Nostrom alioque tam sunt frequentia, ut plura addere nihil opus sit. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ πᾶς μαλακῷ δένδρου φλοιὸς) Notum ex Theocrit. Virg. Aristaen. BOURD.

ead. l. 14. ἄπνευσθησαν) Sic W. melius, quam ut in reliquis est, ἀπνεύθησαν. SQLAN.

ead. l. 15. Μαστροπὸς) Vertunt *mastropatrix*; malim *lena*. GUYET. Scribitur & *μαστροπὸς*, vid. Steph. REITZ.

Pag. 275. l. 3. Ἐξωθεν) Atqui non vulgo solebant veteres ianuas suas ita comparare, ut intro, dum aperirentur, intra-

turo propellere, exituro adducere necesse esset. Quod tamen hic supponitur, cum, pone ianuam in templo latuisse hunc iuvenem, supra dictum sit. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡ ἄλλος) An ἡ ἄλλα quaesivit Solanus? Sed nihil est opus. An supr. c. 5 pr. ἄλλου pro ἄλλ' οὐ legend. disquiram in Addendis. REITZ.

ibid. Διηγούμεαι) Si plures Codd. addicerent, arriperem lectionem marg. *A. 1.* διηγόμεαι subiunctivum exhibentis. Sic supra Pisc. c. 38, τί ποιῶμεν; ut enim τί interrogantis indicativo iungatur, τί deliberantis optat. & subi. potius gaudet, ut *ibid. c. 37,* τί γὰρ ἀνείπειν ἔχοιμι. De Merc. Cond. pr. τί σοι πρῶτον, ἢ τί ὕστατον καταλέξω; Aor. enim subi. ibi est. Et sic fere, quando interrogatio implicite negat, ut: *cur hoc facerem?* pro *causa nulla est, quare id faciam*, i. e. *non faciam*. Deor. Dial. IV, 4, τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἀν' γενοίμην; etsi indicativus quoque interdum locum habet in similibus, ut *ibid. cap. 5,* τί γὰρ σε — ἐνῆσαι τὸ κάλλος; tamen revera ibi est interrogatio, ad quam responsum mox sequitur, adeoque paulo alia res, quam in hoc διηγούμεαι. De Saltatione vero § 17, καὶ τί σοι τοὺς Ἕλληνας λέγει; recte, sed rursus paulo aliter, quam hic: ibi enim te vera Graecos iam enarraverat. At non tanti est, ut plura colligam. Nam διηγούμεαι vitiosum non est. REITZ.

Pag. 276. l. 1. Καὶ νῦν) Haec omnia aut inscite admodum scripta, aut a librariis foede corrupta. Ego in δείγμα mendum latere puto. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐναργές) Corrige ἐναργές. GUYET. Scribendum cum antiquioribus, καὶ νῦν δὲ τῆς ὑπὸ σοῦ ζηλουμένης Ἀφροδίτης ἐναργές ἐστὶ τοῦτο δείγμα, non ἐναργές, ut vitiarunt posteriores. Vox haec ἐναργές hic commode etiam asserenda est Herodiano, apud quem lib. I, cap. 11, in digressionem de Dea Pessinuntia, ubi cum narratum esset, quemadmodum navis, qua Dea fuerit vecta, in Tiberi amne adhaerescens a sola virgine Vestali (Claudia) soluta pertraheretur Romam, additur, ομοῦ δὲ τὸ ἐναργές τῆς Θεοῦ, καὶ τὸ σμικρὸν τῆς Παρθένου Ρωμαῖοι θαύμασαν. Tan. Faber in epistola novissimae Herodiani ed. praefixa reponit ἐνεργές at frustra. Quemadmodum apud Lucianum ἐναργές δείγμα est signum manifestum, ita apud Herodianum τὸ ἐναργές τῆς Θεοῦ est quasi manifestum Deae Pessinuntiae numen, quae precanti Claudiae annuerit, & sequi rogata, secuta sit. Historia est etiam ex Livio & Suetonio in Tiberio nota. Sic de Deo Glycone dixerat etiam supra c. 13 Pseudomantis, civitatem accepturam esse ἐναργῆ τὴν Θεῶν.

(Recte contra Fabrum asseris τὸ ἐναργὲς τῆς θεοῦ. Homer. II. γ, 136, Χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς. Schol. χαλεποὶ δὲ καὶ δεινοὶ οἱ θεοὶ φανεροὶ φαινόμενοι τοῖς ἀνθρώποις. Sic Od. K, 201, ubi Schol. ἐναργεῖς, φανεροί. Dii, Deaeve, qui, quaeve signa manifesta dabant suae efficaciae, *praesentes* Latinis appellabantur. Vid. Spanhem. de usu & praest. numism. p. 387 &c. Ortwinus.) Male Casaub. ad Polyb. I, p. 1, pro ἐναργεστάτην, ἐνεργεστάτην. IENS.

ibid. Δαίγμα) Sic edd. principes cum sequioribus habere, notarat Solan. Nescio quare; neque varietatem desidero. REITZ.

ead. L. 11. Πέρας οὐδὲν) In observatt. Iac. Elfn. ad Timoth. I, 4, ubi haec Luciani adducuntur, πέραν editum pro πέρας, in edit. Traiect. p. 287 f. Errore, credo, typographico. REITZ.

Pag. 277. l. 3. ἄττ) Conf. supra Lexiph. c. 21, & Hermot. c. 30 f. Videbique, non solis poëtis in usu esse. Verum ἄττα, spiritu leni, habuimus Lexiph. cap. 5 pr. & videbimus infra, Rhet. praec. cap. 16 m. De utriusque usu vide Budaei Commentt. p. 512, qui ἄττα pro ἅτινα interpretatur *quaecunque*, ἄττα vero *nonnulla, quaedam*. REITZ. *An post ἄττ' addidimus ex Mf. Reg. 2956, sensu ita postulante.

ead. L. 9. Προπομπίας) Ego προπομπίας malletm. SOLAN. Περὶ τῆς προπομπίας — Πλαταιᾶσιν) Referas forte hoc certamen ad Daedala, solemne Plataeensium, de quo Pausan. Boeot. p. 547, 38, κληροῦνται, καθ' ἥτινα τάξιν τὴν πομπὴν ἀνάξουσιν κ. τ. λ. unde forte colligas, contentiones de ordine illius pompae olim fuisse. GESN.

Pag. 278. l. 1. Δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀνατρέψας) Dixi alibi, hoc saepe repetit Lucian. BOURD. Fabius II, 3, 156 seq. *Cum iudex dicere de causa iusserit, leniter confurgendum, tum — paulum est commorandum — non protinus est erumpendum, sed danda brevis cogitationi mora. — In hac cunctatione sunt quaedam non indecentes morae*, caput mulcere &c. GESN.

ead. l. 10. Πρωτόρριζον) Sic πρωτόσπορον infra c. 32. REITZ. *ibid.* Ὡν ἀξίῳ, μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι) Benedictus ex aliis, quae propono. Pater, quae sentio. GRON.

ead. l. 11. Τὴν ἰσρὰν τῶν ὅλων φύσιν) Hac de re copiose interpretes Lucretii. BOURD.

Pag. 279. l. 4. Καταβολὰς σπερμάτων) Ita in Ep. ad Hebr. XI, 11, καὶ αὐτὴ Σάρρα δύναμιν εἰς καταβολὴν σπέρματος ἔλαβεν ad quem l. L. Bos haec Luciani quoque affert, ut monuerat in marg. Graev. Hemst. REITZ.

ead. l. 6. Δοχεῖον) Quidam Codd. Mss. pro *δοχεῖον*, ἀγγεῖον habent, aut utrumque, si Excerptis fides: nempe W. P. & L. SOLAN.

ead. l. 13. Πᾶσαι) Etiam *πᾶσαι* legi in *Fl.* adscripserat Solan. Quid tum? Legitur & in aliis, nec quisquam aliam lectionem desiderabit. Est enim *πᾶσα τιμή*, summus, perfectus, plenus honor, veluti *πᾶσα εἰρήνη* in Catapl. cap. 15, & *πᾶσα ἀνάγκη* centies apud Nostrium. Vel idem, quod *πάσας δειήσεις δεῖται μου* ap. Alciph. 2, 3, p. 226. Alibi interpretere *omnis generis*, ut ap. Herodian. 22 vers. fin. *πάσαις τε γεραίρει εὐφημίαις*. Quomodo & Latinis frequens esse, si quis nescit, videat Cic. pro Leg. Man. c. 5, *omni supplicio excruciatum necavit*, i. e. summo. Et cap. 23, 7, *vir bellorum omnium peritissimus*, i. e. *omnis generis*, ut ex c. 10 interpretatur Heuman. in not. quem etiam conferre licebit ad Orat. p. red. in Sen. c. 10, ubi is edidit, *omne is flagitium se committere putaret*, pro vulgata lect. *dedecus & flagitium*, pluribusque docet, *omne* aliquando significare *summum & perfectum*. Sed quis dubitet de re tam nota? quare aliud obversatum fuisse menti Solani arbitror: nec de plurali *τιμαί* hoc sensu usitato dubitare potuit; nam & sic Aθ. Apost. XXVIII, 10, καὶ πολλαῖς τιμαῖς ἐτίμησαν ἡμᾶς. Et Menand. Fragm. XII, 1, Βούλου γονεῖς πρὸ πάντων ἐν τιμαῖς ἔχουσιν. Quid ergo haeserit, nescio. REITZ.

ead. l. 14. Μένουσιν) M. P. & edd. pleraeque. In *Fl.* & *I. μέλουσιν*, prave. SOLAN.

Pag. 280. l. 2. Ζευγνύμενοι) Vulgatam praetuli, quia de matrimonio legitimo, non de promiscua Venere sermo est. REITZ.

ead. l. 5. Ξένας ὁδοῦς) Sic Latini istud obscœnum *viam & locum* dixerunt. BOURD.

ead. l. 7. Πρῶτος) Infandi sceleris primum auctorem Laium Graeci agnoscunt: quam in rem testem Euripidem adducit Aelian. de Animal. VI, 15. Sed Sacrae literae diu ante Laium meminerunt, cum Abrahami & Loti tempore iam excidium Sodomae scelus illud attulerit. SOLAN.

ead. l. 9. Εἰς μίαν κοίτην μία φύσις) I. e. unius generis sexus. Vid. L. Bos ad Roman. I, 26. REITZ.

ead. l. 11. Ἦδονται) Sic, ut edidi, esse in edd. & M. annotarat Solan. addens tamen, *ἡδύντο* alicubi legi, non adscripto libro. An *ἡδόντο* voluit? quod ex mutato spiritu & omisso puncto subscripto suspicere. Sed vulgatam esse potiore, indicant sequentia: non enim οὐδ' ἡδόντο, non *delectabantur*, dixisset, cum statim de voluptate modica addat. REITZ.

ibid. Κατὰ πετρῶν—ἀγόνων) De hoc prov. Paroem. BOURD.
ead. l. 13. Τούτοις) Prave antea legebatur in omnibus im-
pressis εἰποῖς. Scriptura, quam secutus sum, ex L. est. SOLAN.
Εἰποῖς γὰρ μὴν, inconcinna & absurda lectio. Aldina non me-
lius τούτοις. Legendum ἐνίοις γὰρ μὴν, ut interpretatus sum.
GESN. Maluissē Gesneri emendationem recipere, nam vul-
gatum εἰποῖς intolerabile est: verum quia τούτοις ex Cod. est,
& vulgato saltem praestat, ac Solan. in textu ita mutarat, id
edi pallius sum, sed in versione nihil mutavi, quia illa ad sen-
sum melior. REITZ.

Pag. 281. l. 10. Εὐπρεπῶς) Ἡμῶν τρυφή — μέχρι τῆς οὐ-
δὲ ῥηθῆναι δυναμένης εὐπρεπῶς νόσου κατώλισθεν. Legendum
esse εὐπρεπῶς, iam in versione sua videtur deprehendisse inter-
pres, recte vertens, *scelestus* (sive *impura*) illa mollities in eum
morbum, qui neque decore dici possit, prolapsa est. Idem iterum in
verbis subsequentibus (εἰ δὲ ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμὸν ἔταξεν,
ἡμᾶς ἕκαστος ἰδρυτο) recte vidit legendum ἡμῶν, vertens,
Quod si in iis, de quibus providentia legem sancivit, unusquisque no-
strum sese firmaret. IENS. Εὐπρεπῶς) Optime viderat Iensius, ita
emendandum, quod omnes impressi habent εὐπρεπῶς. Ox.
Cod. ἀπρεπῶς. P. & L. uti edi curavimus, εὐπρεπῶς. In M.
abscissa vox. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμὸν ἔταξεν) Nihil videbatur
blandius, quam pro ὧν legere ἐν, quae nimis facili inter dictan-
tem scribentemque lapsu permutari potuere: cum ἡμῶν in
ἡμᾶς mutari paulo difficilius fuerit. Phrasis τὰττειν τινὰ ἐπὶ
θεσμὸν ita naturalis est & solemnī, ut res difficultatem non ha-
beat: tota struſtura verborum Graeca, & sexcenties usitata
tum Nostro, tum optimis quibusque scriptoribus: nescio, an
quis dixerit, τὰσσειν θεσμὸν ἐπὶ τινος πράγματος κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 12. Θεσμῶν) Sic, ut conieceram legendum, habent
Codd. Ox. item W. & L. Vocem autem ἡμᾶς cave mutassis;
recte enim habet. SOLAN.

ibid. Ἡμᾶς) Ἡμῶν tamen in *Iunt.* adscripserat Solanus, cre-
dens ἕκαστος ἡμῶν construendum. Sed qui fieri id potest? nam
ἡμᾶς pertinet ad ἔταξεν, ideoque comma post ἡμᾶς, quo edd.
cavebant, apposui. Meliore iure Iens. ἡμῶν legebat, dum θεσ-
μὸν retineret: iam vero, cum θεσμῶν ex Codd. restitutum sit,
ἡμῶν non amplius volet. REITZ.

Pag. 282. l. 2. Ταῦρος ἀγελάρχης) Longus lib. 4. BOURD.
ead. l. 7. Ἀνῆξιν) Mansionem non male reddidit Bened. ἀνῆγων,
quiesco, permaneo. Nec enim cessandi, desinendi notionem solam

huic verbo inesse putem; sed & *perseverandi*, ut ap. Long. Paft. p. 71, καὶ τῆς τέρας ἐς νύκτα ληγούσης, ubi nexus docet, oblectationem in noctem fuisse *extensam*. Si quis vero a λῆξ pro λαγῶνα derivet, ac *sortem* interpretetur, adeat de utroque significato disputantes Commentt. ad Callimach. Hymn. in Iov. v. 80, ubi λάξιν editum pro Dorico λᾶξιν, λῆξιν vero alii libri habent. Conf. not. Spanh. p. 34. REITZ.

ead. l. 13. Καὶ διώκοντες) Οχ. ἐστί. In M. etiam, quamvis ἴσται legatur, tamen supra adscriptum est s. Sed neutrum ego intelligo. SOLAN. Διώκοντες) Sic infra cap. 43 f. τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; Et ita διώκειν, pro *seclari* res bonas, supra non semel habuimus. Vid. faltem Hermot. c. 77. REITZ.

Pag. 283. l. 3. Φανακίζονται) W. recte, in impressis φανακίζονται. SOLAN.

ibid. Τὸ δ' ἥδη &c.) Ὑποφορά adscriptum in marg. A. 1. & duobus versibus inferius, ἀνθυποφορά. Ad indicandam scilicet figuram Rhetoricam. REITZ.

ead. l. 6. Καλοῦσιν αὐτούς) Lege αὐτούς. GUYET. Αὐτούς) Melius sic scribitur, quam, ut in libris est, αὐτοῖς. SOLAN.

ead. l. 11. Μὴδέπω τῶν λογισμῶν αὐτῷ πρὸς ἃ τραπήσσονται κρίσιν ἔχοντων) Verto potius, cum ratio ipsius necdum indicare queat, quo se convertere debeat, quam cum interprete, cum vis ratiocinandi nondum habeat ad quae iudicium convertat. Nam τὸ κρίσιν pertinet ad ἔχοντων, non ad τραπήσσονται; & ἔχειν κρίσιν dicitur pro δύνασθαι κρίνειν. Infra c. 48 sensu contrario dixit auctor, τὴν ἥδη λογίζεσθαι δυναμένην ἡλικίαν & c. 24, φρόνησις ἀλόκληρον ἔχει λογισμὸν. Apost. Ep. ad Hebr. V, 14, τὰ ἀσθητήρια ἔχειν γεγενησμένα πρὸς διάκρισιν καλοῦ το καὶ κακοῦ. L. BOS.

ead. l. 13. Εὐθὺ) Eodem redire, scribasne hic εὐθὺς, an εὐθὺ, vid. infra c. 42. REITZ.

ead. l. 14. Τὸν καλὸν) Pelleti licet scriptura blandiatur prae vulgata, nihil tamen muto: nam τὸ καλὸν recte hic quidem se haberet, & vel sic dedisse Lucianum credas, si ad praemissum illud τὸ νῆον respexeris; verum si ad sequentia ex Homero prolata prospicias, in quibus de pulchro homine agitur, & hic τὸν καλὸν servandum iudicabis. REITZ.

Pag. 284. l. 1. Εἶδος τις &c.) Hom. Od. Θ, 169. SOLAN.

ead. l. 3. Λεύσουσιν) Sic W. recte, ut apud Homerum. In reliquis libris λεύσουσιν. SOLAN.

ead. l. 5. Θέον) Servavi hanc scripturam, quam in M. etiam invenio; quamvis apud Homerum θεῶν legatur. SOLAN.

ead. l. 7. Οὐκ ἄρα &c.) Hom. Od. P, 454. SOLAN.

ead. l. 11. Τάξι) Forſan λῆξι, ut ante c. 22, legendum, adſcripſerat aliquis; ego vero non credo. Nam ſic iam a λήω pro λαγχάω formandum eſſet, & ſortem ſignificaret, quod quidem aptum hic foret: ſed quia τάξις idem fere eſt, & paulo ante alio ſenſu uſurpavit, non credo, hic λῆξι rurfus locum habere. De confuſione autem nominum λῆξις, λᾶξις & τάξις ap. Callim. vid. interpret. ad Hymn. Iov. v. 80. REITZ.

ead. l. 13. *Οὐ προὔδωκεν) Refert Phaedrus in dialogo, qui hoc nomine inſcriptus eſt, ſermonem Lyſiae amatorium, quem refellit Socrates. De alia proditiōe nihil mihi occurrit. GESN.

ead. l. 14. Ἀλκιβιάδου — ἡκρωτηρίαζε) Vide Corn. Nep. Alcibiad. SOLAN. Marg. Ald. 1. remittit ad Thucyd. 4. Sed vid. eum VI, c. 53. REITZ.

Pag. 285. l. 1. Ἐξορχοῦνται) De hoc verbo agentem vid. Bergl. ad Alciph. III, Ep. ult. pr. quod iam ſupra dixi. Mallem tamen hic ἐξορχοῦμεναι legere, vel, ſi active hoc ſenſu uſurpare id verbum liceret, ἐξορχοῦσαι. Nam etſi, quod Geſner. fecit, ex vulgata ſenſus aliquis exſculpi queat, facilius tamen res procedet, ſi participium habeamus. REITZ. Amplector illud ἐξορχοῦντο, quod pro ἐξορχοῦνται iam interpretando ſubſtituendum indicavi, puto, quodque alteri imperfecto ἡκρωτηρίαζε reſpondet. GESN.

ead. l. 2. Ἐπιτεχιζόμενης) De vi huius verbi vid. multis agentem Hemſterh. ad Nigrin. c. 13. REITZ.

ibid. καὶ βίου τυραννίδα βλέποντος) Benedictus, & vitae tyrannidem videret. Immo, vitae inhiantis tyrannidem, vel, ut prior, tota vita ad tyrannidem ſpectaret. GRON.

ead. l. 3. Κατὰ τὸν ἱερὸν Πλάτωνα) Platonis locus exſtat in Protagora, ipſo initio. SOLAN. Reſpicit, puto, ad Protagorae principium, ubi interrogat Sodalis Socratem, an veniat ἀπὸ κυνηγεſίου τοῦ περὶ τὴν Ἀλκιβιάδου ὄραν; & ſubiicit, καὶ μὴ μοι πρόνῃς ἰδόντι καλῶς μὲν ἐφαίνετο ἀνὴρ ἔτι. ἀνὴρ μέντοι καὶ πάγωνος ἦν ὑποκιμπλάμενος. Sed reſpondet Socrates, εἴτα τί τοῦτο; οὐ σὺ μέντοι Ὀμήρου ἐπαινέτης ἦ, δὲ ἐφη χαριſτάτην ἦβην εἶναι τοῦ ὑπνότητου, ἦν τῶν Ἀλκιβιάδης ἔχει. Eodem vero in loco Protagoram Abderitanum, non iuvenem, ſed provectae maturitatis virum, pulchriorem vocat Alcibiade, ratione interpoſita, πῶς δ' οὐ μέλλει τὸ σοφώτατον κάλλιον φαίνεſθαι; nempe caſtus & purus ſcleris Socrates captabat iuvenes, quos moveri facilius ad virtutem putaret; pulchros, & ea q

potentes, ut ad maiorem reip. partem perveniret beneficium suum. Alcibiadem virum non reliquit Socrates, sed ab eo relictus est, cum is se consecutum putaret, quod appetiverat in Socrate, persuadendi facultatem. Paederastae Socratici, ut voluptuarii Epicurei. GESN.

ead. l. 4. Ἐμπίπλατο) Solanus correxerat ἐμπίπλατο, quia in W. sic invenerat. At non sequitur, ut primum unus Codex blanditur, statim vulgatam procul amoliendam. Utrumque enim, tam ἐμπίπλαμαι, quam ἐμπίμπλημι, invenitur apud auctores. Simplex πίμπλημι vel πίμπλαμαι Nostro quidem frequens, & mox c. 27 rursus occurrit ἐμπίπλατο. Compositum quoque ἐμπίμπλημι ubique obvium. Sic ἐμπίμπλαται editum in Alciph. III, 24, p. 330. Verum & ὑπερεπίπλατο sine μ in medio, habuimus supra in Quom. Hist. c. 20. Et Bos ex Xenoph. idem adducit, praeter duo testimonia in Lexicis prolata. Adde D. Hal. p. 382, ἐμπίπλασθε. Supr. c. 8 ἐμπιπλάμενος etiam edd. quod ibi quoque intactum reliquimus. Ita & in Homeri II. Φ, 311, ἐμπίπληθι quoque invenio; verum in Hymnis eidem attributis *In tetram matrem omnium*, v. 10, variatur in edd. inter ἐμπίμπλαται & ἐμπίπλαται. Quare quid Lucianus reliquerit nesciens, vulgatam non reiicio. Si vero ea fuerit Solani mens, ut verbum simplex hic aptius crediderit, (nulla habita ratione, scribaturne compositum ἐμπίπλ. an ἐμπίμπλ.) litem ei non moverim in re tam exigui momenti. REITZ.

ead. l. 6. Ὀλόκληρον) Sic in I Ep. ad Thessal. cap. V, 23, καὶ ὀλόκληρον ὑμῶν τὸ πνεῦμα — τηρηθεῖν. Ad quae verba I. Elfs. haec Luciani aliaque affert, ut demonstret, id significare *integrum*, sive, quod omnibus suis partibus constat. Sed res est nota. REITZ.

Pag. 286. l. 5. Διηνεκής) Servavi scripturam ed. *Salm.* ut veriore. Ac deinde cognovi, eandem firmari Codd. M. & Ox. REITZ.

ead. l. 8. Ἡδίστα τὰ παρέλκοντα) In marg. A. 1. adiectum: Eurip. in Phoeniss. In *Iuni.* additus versus, scil. 532. REITZ.

ead. l. 12. Ἐχῆι) Eurip. Phoeniss. 532: ὦ τέκνον, οὐχ ἄπαρτα τῷ γήρα κακά, Ἐτεόκλεες, πρόσβστιν ἄλλ' ἢ μποιρία Ἐχῆι τι (alii δίδῃσι. St.) λέξαι τῶν νέων σοφώτερον. Unde Ovidius Met. VI: — *Non omnia grandior aetas Quae fugiamus habet: scris venit usus ab annis.* SOLAN.

Pag. 287. l. 4. Ἡμῖν) Lege ὑμῖν. GUYET. Ὑμῖν W. B. 2. Fr. & P. recte. In reliquis ἡμῖν. SOLAN.

ead. l. 7. Τακίνθοις) Anacreon etiam habet p. m. 66 B. στεφανίσκους ὑακίνθων. Vid. Homer. Od. Z, 231, & Ψ, 158, 167, unde petita phrasis est. Adde Philostratum 98, unde liquet, nigrum colorem designari. SOLAN.

ead. l. 11. Ἠλεκτρον) *Electrum* de auro purissimo exponit Spanhem. ad Callim. pag. 684, & Sophocl. Antig. v. 1049 testem adducit. REITZ.

ibid. Σιδωνίας ὕλου) Vitrum Sidonium. Strabo. GUYET. (i. e. L. XVI, p. 1099, al. 758.) REITZ.

ead. l. 14. τοῖς διατιθεῖσιν) Ita legendum necessario, etsi forte contra omnes libros: activum enim opponitur passivo, ut scholastice dicamus. Ita mox ὁ διαθεῖς & ὁ ὑβρισμένος e regione quasi ponuntur. GESN. Διατιθεῖσιν monitu Gesneri edi curavi, etsi διατεθεῖσι sine varietate annotata inveni in edd. antiqq. REITZ.

Pag. 288. l. 2. Ὅθεν εὐρέθη τράπεζα κοινὴ, καὶ φιλίας μεσότην τράπεζαν παραθέμενοι) Non est credibile, vocabulum τράπεζα in tam paucis verbis bis positum esse a Luciano. In Mf. recte scribitur, καὶ φιλίας μεσότην ἐστὶαν π. Communis focus est uxori & marito. Hinc *pro aris & focis dimicare*. Inferius in hoc libello, de feris solivagis, quia ratione carent, quasi essent praeditae, ἐξ ἰσού δὲ ἡμῖν ἰσὰ δειμάμενοι, καὶ μέσσην ἐστὶαν τῶν ἰδίων ἕκαστος οἰκῶν, ὑπὸ τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοντο νόμοις: sed ex aequo nobiscum templis aedificatis, & inhabitatis quisque suis lurbus, communibus regerentur legibus. Non longe post, ἀπὸ τῆς πατρίας ἐστίας ἐξέρχεται, ex patria domo prodit. GRAEV.

ead. l. 3. Μεσότην τραπ.) Plut. 274 f. φιλίων θεῶν βομῆς καὶ ξενίων. SOLAN. Retineo τράπεζαν hic, quae παρατίθεσθαι potest. Focus domesticus immotus, puto, est; quamquam non ignoro foculum, quo foveantur epulae. GESN.

ead. l. 5. Θάσιον) Vid. Aristoph. Plut. 1021, Ὅζειν τε τῆς χρέας ἔφασκεν ἡδύ μου. XP. Εἰ Θάσιον ἐνέχεις — ad quae vid. interpretes. Addam tantum Scholiastae verba: Ἐπεὶ ἐν Θάσῳ ἔκει Στάφυλος, ὁ ἐρώμενος Διονύσου. Διαφέρει γὰρ ὁ Θάσιος οἶνος &c. REITZ.

ead. l. 8. Γυναικεῖσι) Assentior Vorstio γυναικεῖαι legenti: nam ut ipsi non ignotum fuit, Atticis adiectiva composita ac derivata in ος communi genere usurpari, ita me non fugit etiam, Nostrium adiectiva ab substantivis derivata pleraque terminatione feminina efferre, maxime hoc, de quo quaerimus; ut mox c. 27, Philopatr. c. 3 &c. Herodian. etiam VI, 5, 19, γυναικεῖα δειλίφ. Alique passim. Nihil interim immuto,

Lucian. Vol. V.

Οο

quia analoga exempla afferre possum haud pauca eorum, quae modo communia sunt, modo terminationem femininam adiciunt. Ita Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ex Athen. I attulit Graev. ad de Salt. § 70. Adde hic c. 30 f. Sic Herodian. 2, 7, 3, ὀρέξαι χεῖρα σωτήριον, quod quidem ibi fieri dicas, ne confundatur cum substant. σωτήριον, verum & ἰος femina. idem Herod. 2, 3, 3, αἰγνίδιον μεταβολήν (mitto αἰώνιον ζῶν, Evang. Luc. XVIII, 18, & similia perpetuo communia.) Ad nostram disquisitionem aptius, quod Thucyd. adiecit. ἀναγκαῖος etiam communi genere utatur, quod alibi femin. terminationem agnoscit. Vid. eum L. I, c. 2, τῆς δὲ καθ' ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς. Dionys. Hal. Περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 25, 1, eadem verba repetit. Idem VII, p. 450 ed. Lips. vers. fin. τῆς ἀναγκαίου σπανίζεται τροφῆς. Et sic rursus vers. ult. eiusd. pag. ac fere perpetuo alibi: feminini vero ἀναγκαία exempla ap. Herodian. & in N. Foed. sunt obvia. Quin & comparativo gradu ἐπιμικρότερον ἀρχὴν inveni ap. Herodian. I, p. 2, quod Stephano tamen suspectum. Sed cum nostro γυναικεῖοι σύνοδοι etiam convenit Suidae illud, Θουκυδίδεος γραφή, quod habet v. ΘΟΥΚ. Nec non Eurip. Hecub. v. 591, — ἀγγελθεῖσά μοι Γενναῖος. Quem laudat Bergl. ad Alciph. III, Ep. 23, p. 328. In quo ἀμοιβὴ δίκαιος legitur, quod tamen doctiss. editori suspectum. Sed & vicissim quaedam novi feminina terminatione prolata, quae alias fere ubique sunt communia, ut composita cum α privativo. Hom. II. A, 98, ἀπριάτην. Quod interpretes frustra pro adv. habere credo, quia & sic alia adiective effert, ut II. H, ἀμφιλύκη νύξ. Et B, 389, A. 489, K, 404, Ἀθανάτη μήτηρ. Ne credas ὁ καὶ ἡ ἀθάνατος perpetuum. REITZ.

ead. L. 14. Του) Enclitice vel potius ἀτότως positum pro τινός, vid. supra, ad Lucian. Prom. § 7. Gesn. ad Quom. c. 51. Me ad Tyran. c. 11. Adde Herodian. 2, 3, 12. REITZ.

ead. l. 16. Οὐκ ἂν ἐπὶ παιδων) Potest ita dedisse auctor: ita etiam interpretati sumus. Sed videtur tamen magis digna Luciano, vel quisquis auctor est, iunctura, si legamus pro οὐκ, ὥς, nemo ita insaniat, ut, in pueris ita se rem habere, dicat. GESN.

Pag. 289. l. 11. Πρὸς ἀλλήλους) Si δὲ deleatur, satis commode omnia habebunt. SOLAN.

ibid. Ἀποτειχισώμεθα) I. e. intelli sumus. GUYET. Gesnerus vertit, a nobis invicem, quasi interiecto pariete, abstineamus. Sed non hoc velle puto Lucianum; sed sibi sumere Chariclem τὴν κατὰ φύσιν χρῆσιν τῆς γυναικός, Callicratidae autem relinquere τὴν παρὰ φύσιν. REITZ.

ead. l. 14. Χρόνος) I. I. Wetstenius suspicatur, pro χρόνος legend. Κρόνος. — *Redeunt Saturnia regna*, Virgil. Ecl. IV, 6. *Ὑπὸς Διόνυσος*. REITZ.

Pag. 290. l. 1. Τέχνασμα) Aliter interpungit I. comma non post τέχνασμα, sed post ἀσπύρων ponens, quod ramen Solani manu additum est. *Fl.* vero nullum habet comma in tota hac periodo ab ἀσπύρων usque ad ἀνής. Nostra autem divisio est in *P. & H.* Plures edd. in re tam sordida perscrutari nolo. REITZ.

ead. l. 6. Φιλαινίς) Leucadia, Athen. V; quam purgare tenet VIII, 335. Meminere etiam impurissimae feminae Clem. Alexand. *Προτρ.* 24 B. C. & Tatian. p. 122, & quis non? Vid. Suid. v. Δημοχάρης. Ἀστυάνασσα Βοστροστάγη ἔρη. Diog. Laërt. in Epic. (non invenio) & Nostrium Ἀποφρ. c. 24. Lil. Gyrard. H. Poët. 378. SOLAN.

ead. l. 11. Καθαρίων) Ita edd. ferme omnes, & M. & P. In *Fl.* vero & I. καθαρίων. Supra aliter usurpaverat, καὶ καθαρίων τάχα δέησει. Vide etiam Ἀποφρ. c. 21. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐφη) Γρ. ἔφη. GUYET. Ἐφη M. optime. In impr. ἔφη, quamvis recte verterit interpres. SOLAN.

Pag. 291. l. 5. Περικλέους δὲ παιδὶ) In plerisque impressis & W. legebatur Περικλαῖ δὲ παιδὶ. L. & Salm. Περικλείου δὲ παιδὶ. quam sequitur A. Ed. I. autem & V. 2. Περικλείου δὲ παιδὶ. SOLAN. Περικλείου δὲ παιδὶ legendum ex Ald. a qua discessum ab iis puto, quos offenderet, immerito quidem, adiectivum Περικλείος, idque communi genere usurpatum. Malim etiam legere Περικλείου τε παιδὶ, quod iuncturae videbatur aptius: & paulo post, pro ἐν τῷ σὺ λόγῳ διατρέψαι, ἐν ἐνι κ. τ. λ. Repetitio literarum earundem ἐν omissioni occasionem dedisse potest. GESN. Περικλέους δὲ παιδὶ) Quia ex Codice bonae notae est, & versioni Gesneri congruum, hoc recepi. Licet enim Περικλείου praeferat, nihil differt sensus; & quod genere communi accipi id adiectivum dicit, defendi posset ex huius Dissert. c. 27, ubi γυναῖκαῖσι σύνοδοι habuimus, quod ibi pluribus probavi dici posse, etsi in Luciano ibi non probem. Verum ipse male positis editionum I. & V. 2. accentus, quae Περικλείου praeferunt, suspicionem praebet, ultimam longam fuisse in eo Cod. unde haec descripta. REITZ.

Pag. 292. l. 1. Τηλεσίλλα) Consule Meursium Gr. fer. in ὕβρι-στικά, & Plut. 437. Leop. 58. Lil. Gyrard. H. Poët. 374. SOLAN. Non iam opus est aliud hic indicare, quam Τηλεσίλλαν eandem esse poetriam, de qua omnia iam studio Io. Christiani Wolfii in unum collecta & Vandenhoekianis typis ele-

gantissime edita sunt in Poëtriarum octo fragm. pag. 62 seqq. GESN.

ead. l. 2. Οὐχὶ τὸ μελιχρὸν αὔχημα) Optime Mf. οὐχὶ τὸ μελοποιὸν αὔχημα Λεσβίων Σαπφῶ, non illud Lesbiorum decus, carminibus inclitum. Editi μελιχρὸν αὔχημα, quod vertunt mellita illa, qua se iactat Lesbos, Sappho. GRAEV. Μελιχροῦν αὔχημα) Hanc puto veram lectionem. Μελιχρὸν mellitum, dulcem significat, quo illam nomine an hic honorare voluerit hostis totius generis Callicratides, dubito. Μελοποιὸν (cui Scholia corruptissima ita suffragantur, ut tamen, aliam fuisse in antiquo libro lectionem, indicent) non puto aliquid ad rem facere. Scilicet in colorem Sapphus iocatur fuscum sive nigrum, cuius ὑποκόρισμα est τὸ μελίχρουν. Vid. laudatus modo Wolf. ad Sapph. p. 235. GESN. At μελοποιὸν hoc Luciani citans dedit Wolf. in Fragm. Sapph. p. 120, i. e. *versificem*. Nec ego id improbaverim, si plures Codd. addicerent. Verum cum vulgata etiam reperitur in plurimis Codd. & μελίχρουν, quod Gese-nus inde facit, sensum fundat non incommodum, a corrigendo textu manum abstinere. REITZ.

ead. l. 4. Θεανὸν) Vide Menagium, & Nostrum Eik. cap. 18. Anonym. de Vita Pythag. N°. 2, ἡ Θεανὸν δὲ λέγεται οὐ μαθητρία μόνον, ἀλλὰ καὶ μία τῶν θυγατέρων αὐτοῦ εἶναι. Porphy. N°. 19, & Rittersh. not. SOLAN.

ibid. Περικλῆς — Ἀσπασία συνηγόρησεν) Plut. Pericle p. 308 H. Steph. Ἀσπασίαν (accusatam impietatis) ἐξητήσατο πειλά πάντων παρὰ τὴν δίκην, ὥς Αἰσχίνης φησὶν, ἀφείς ὑπὲρ αὐτῆς δάκρυα, καὶ δεηθεὶς τῶν δικαστῶν. GESN.

ead. l. 5. Ἀσπασία) Idem Lucianus in Gallo testatur, Pythagoram Aspasiā Periclis Atheniensium scortum aliquando fuisse. COGN.

ead. l. 13. Σωκρατικῶν — πλατάνιστον) Conf. infra de Dom. c. 4. REITZ. Πλατανὸν ὑψηλοτάτην vocat Plato Phaedri exordio p. 337 F. Ex memoria laudari locum, vel affingi aliquid de industria, apparet etiam inde, quia apud Platonem non ad platanum reclinat se Phaedrus, sed ita potius Socrates p. 388 B. πάντων δὲ κομψότατον τὸ τῆς πόας, ὅτι ἐν ἡμέρᾳ προσάντει ἰκάνη πέφυκε κατακλινέντι τὴν κεφαλὴν παγκάλως ἔχειν. GESN.

Pag. 293. l. 1. Ἰερὸς) Platonem hīce designat. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐν Δωδώνῃ φηγὸς) Vide proverbium Dodonaeum, & Cael. Rhodigin. L. 29. c. 15, Sophoclem in Trachiniis, de geminis columbis. COGN.

ead. l. 6. Ἡ γὰρ πολλὰ) Homer. Il. A, 156. SOLAN.

ead. l. 11. Φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα) Ordo, παρὰ στυγίῃ ὡς εὐγνώμων ἱεροφάντα μυστηρίων φιλίας. GUYET.

ead. l. 14. Σὺ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς) Vide Aristoph. Avib. v. 700 & seqq. KUSTER.

Pag. 294. l. 3. Σιδήρσαι &c.) Homer. Il. Θ, 15. SOLAN.

ead. l. 4. Δεθὲν) Ἐκεῖνο (Χάος) μὲν ἐς ἐσχάτου ταρτάρου μυχοὺς ἐφυγάδευσας, ἔνθα ὡς ἀληθῶς σιδήρσαι τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὸς, ὅπως ὑπ' ἀρρήκτου δεθὲν φρουρᾶς, τῆς ἐμπαλιν ὁδοῦ εἰρηγται. Is, qui encomium παιδραστίας est dicturus, invocat Cupidinem, quem ait primum omnium creatum fuisse: eius opera exstitisse rerum formas, & informe Chaos in ima Tartari esse proturbatum, ubi portae sint ferreae, limen aeneum; ut ibi aeterna & non dissolvenda custodia vincum, reditu ad superiores prohibeatur. Vel puer videat, (immo ipse puer ante aliquot annos videram & notaveram) legendum esse δεθὲν, non δεθὲν. Nec aliter, ac conieceram, postea vidi contineri in ed. Flor. Sicuti hic ergo δεθεὶς ὑπ' ἀρρήκτου φρουρᾶς, ita ὑπὸ κλειῶ δεθεὶς in Apolog. pro Merc. Cond. c. 1, & infra in Toxar. c. 32. Ceterum de Cupidinis antiquitate Noster iterum in De Saltatione, ubi, saltationem simul & Cupidinem cum ipsis rerum primordiis exstitisse memorat cap. 7. Ἄμα τῇ πρώτῃ γενέσει τῶν ὄλων φαῖεν ἂν σοι καὶ ὄρχησιν ἀναφύναι, τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἔρωτι συναναφανείσαν. Simul cum prima universi generatione diceret tibi, & saltationem ortam esse, una cum antiquo illo Cupidine editam. Itidem in Deor. dialogo II, ubi ad Cupidinem Iuppiter, σὺ παιδίον, ὃ Ἔρως, δὲ ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ; Huc faciunt verba Platonis in Symposio: Ἐγὼ δὲ Φαίδρῳ πολλὰ ἄλλα ὁμολογῶν, τοῦτο οὐχ ὁμολογῶ, ὡς Ἔρως Κρόνου καὶ Ἰαπετοῦ ἀρχαιότερος ἐστίν. ἀλλὰ φημι νεώτατον αὐτὸν εἶναι θεῶν, καὶ ἀεινέον. Ego vero multa alia Phaedro assentiens, id minime assentior, quod Cupido sit Saturno & Iapeto antiquior. Verum aio illum Deorum esse natum minimum, semperque juvenem. Statim post Chaos, post Terram, & Tartara exstitisse Cupidinem, in Theogonia ait Hesiodus. De antiquitate Cupidinis vide etiam Orphea in Argon. 422. IENS. Δεθὲν recte in W. Fl. & P. corrupte autem in reliquis δεθὲν. SOLAN.

ead. l. 14. Παραντίκα) Sic recte ed. I. & V. 2. nisi quod divisim scribant. Aliter M. Fl. Fr. B. 2. S. nempe παρ' αὐτά. SOLAN. Παραντίκα) Nemo mirabitur, hanc lectionem a me receptam esse, licet omnes fere edd. & Codd. repugnent. Nam insipienti patebit, eam se sua venustate commendare, nec opus erit amplius adverbii hanc structuram. usumque exem-

plis firmare; modo videas, quae indicamus ad cap. 16 huius Προσλαλιάς. REITZ.

Ραg. 295. l. 1. Ἀγαπητῶς) Alciphrr. I, Ep. 13, Πότεν γάρ ποτε εἰς ἀλιέα δύστηνον ἀγαπητῶς τὴν ἀναγκαίαν ἐμπορίζοντα διατροφὴν ἔρωσ ἐνέσκηψε; quod Bergl. vertit: *Enimvero unde in piscatorem miserum, qui vix necessarium victum acquirit, amor impetum fecit?* aliaque tria testimonia adducit, quibus probat, ἀγαπητῶς esse vix, aegre. Ap. Herodian. vero VI, 2, 10, μηδὲ ματαίαις ἑλπίσιν αἰωρούμενον — ἀγαπητῶς δὲ ἔχειν ἕκαστος τὰ αὐτοῦ, *debere unumquemque suis rebus contentum esse.* Et VII, 8, 9, νῦν ἡσυχάζουσιν, ἀγαπητῶς ἔχοντες τὰ ἑαυτῶν. Sed cum Steph. alia proferat, ubi *grate, amabiliter* significet, rogaveris, anne contraria significatio sic insit huic adverbio? Verum si propriam eius vim attendas, videbis, esse id, quod praefens rerum status exigit, quo quis contentus est, adeoque ad animum hominis ubi referas, suum statum amantis, i. e. contenti, manere sensum atque originem τοῦ ἀγαπᾶν, ut apud nos, *voor lief nemen*. Quod ipsum tamen, cum de re mediocri ac tenui dici amet, facile patet, cur id etiam vix, aegre interdum vertere liceat. Et sic sane vertendus alter Alciphronis locus III, 25, p. 332, Ἐγὼ δὲ οἰκουρῶ μόνη, μετὰ Σισύρας ἀγαπητῶς τὰ παιδία βουκολοῦσα — *sola ego cum Syra liberos aegre aleas.* Et quamvis locutionis ratio non appareret, satis est usum sic iubere. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπιγυγνομένων) Supple ἀνθρώπων. GUYET.

ead. l. 6. Ἐντελεστέρων) Non sine ratione Florentinam hic contulit Solanus: nam videtur suspicatus aliquam ceterarum εὐτελεστέρων habere. Et interpretes Parisinae sic videtur legisse, qui *vulgaribus & inferioribus* vertit, cum Benedictus contra *absolutissimis*; & sic debebat, qui ἐντελ. legit, quod nec ego in ἐντελ. mutaverim. De iis enim artibus loquitur, quae iam summum perfectionis gradum attigerint, olim autem rudes & imperfectae erant. REITZ.

ead. l. 12. Ἡ) πῶς scilicet. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐρρίφην) Ἐρρίφην Solan. correxerat ex L. addideratque conferendum Dial. Mort. X, § 2. Sed hoc parum ad rem: nam illic ἀπερρίφθων legas, quod est praeterit. imperativi, unde non consequitur, hic aoristo secundo pro primo uti non licere. Nisi forsan hoc tempus fefellerit ipsum, credentem ex analogia aor. 2 ἐρρίφην habere. At cum ῥίπτω sit a ῥίφω formatum, facit ἐρρίφην, in particip. ῥίφεις. Quare, quod probum est, non sollicitemus. REITZ.

ead. l. 16. Εὐθὺ τοῦ βίου) Habuimus saepe supra, ut εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, in Herod. s. Aet. c. 1. Et Hermot. c. 23, χερσὶν εὐθὺ τῆς πόλεως c. 46, ἄγει εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας. REITZ.

Pag. 296. l. 2. Πάλαι ῥιζῶν) Legitur, σκέπης δεινέστες ἄνδρες, γὰρ, θηρία δειραντες, ἡμφιέσαντα, καὶ σπῆλυγγας ὄρων κρύους καταδύσεις ἐπειόησαν, ἢ πάλαι ῥιζῶν, ἢ φυτῶν αὐὰ κοιλώματα. Dudum vitii suspectus mihi fuit hic locus in posteriore parte: merito autem videbar mihi suspicari, pro πάλαι scriptum fuisse aliquid, quod radicibus possit detrahi, & utcunque pro tegumento adhiberi. Neque vero πάλαι hic commode potest esse *olim*, ut intellexit interpretes, reddens, *homines tegumento indigentes, vellera, feris excoriatas, induerunt; & speluncas montium, quas contra frigus subirent, excogitarunt: aut olim radices, plantarumque siccas cavitates.* Vir quidam in his literis insignis suggerebat mihi, πάλαι ῥιζῶν posse verti *antiquarum radicum*; sed desiderabam articulum, qui vulgo voculae πάλαι soleat apponi, ut οἱ πάλαι. Haereo, lector, haereo. IENS. Παλαιῶν ῥιζῶν) Recta omnino haec scriptura, quam *l. & V. 2.* debemus: in reliquis enim foedissimo consensu πάλαι legitur. Nec in tot editoribus repertus, qui medicinam faceret, aut saltem tentaret. In *W.* etiam πάλαι. Sed ibidem videtur fuisse prius ῥοιζῶν. SOLAN. Ἡ πάλαι ῥιζῶν) Suspicor legendum ἢ πάλιν, ut disiunctioni modo seruiat. Non semper *iterationem* aut *reciprocum* quiddam significari hac particula, sed connexioni s. disiunctioni potius servire apparet, v. g. ex Themistoclis ad Artaxerxen epistola apud Thucyd. I, 137, ἐπειδὴ ἐν τῷ ἀσφαλεῖ μὲν ἔμοι, ἐκείνῳ δὲ ἐν ἐπικινδύνῳ πάλιν ἢ ἀποκομιδὴ ἐγγίγντο. Sic Latini *contra* adhibent ac *rursus*. Sic Noster paulo post c. 35 extr. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ — ἀ δὲ αὐδὺς — ὁ βίος ἐξῆρξεν. GESN. Παλαιῶν) Etsi scio, αἱ πάλαι ῥίζαι aequae Graecum esse atque παλαιὰ, tamen obsecundavi Solano, quia sensus adverbii foret alius, & hic ineptus: nam οἱ πάλαι sunt quidem *antiqui*, sed ii, qui non amplius sunt. Iam non intelligendae radices, quae olim fuere, nunc non sunt amplius; sed *inveteratae & robustae*. Quod in marg. *A. Wess.* est παλαιὰ, natum esse potest ex Cod. qui παλαιὰ habuit, aut dare voluit, Graecismo satis quidem usitato, hic vero non conveniente, propter sequens αὐὰ κοιλώματα. REITZ. Παλαιὰς ῥίζας, antiquas, inveteratas, robustas radices, nescio, an aliquis asserendas ad victum putaverit. Nondum igitur poenitet me coniecturae. Πάλιν & πάλαι tenui discrimine distant, GESN. in *Addend.*

ead. l. 12. Ὡς ἀπὸ μικρᾶς λύσεως) *Benedictus, tanquam a parvo occasu.* Legit ergo *δύσεως*, quae nullum hic sensum habet. Alii *a parvo fomite*, nimis translate; nec opus tam alta figura, cum apte possimus ac debeamus *velut exiguum patulae solutionem* vel laxamentum. GRON. Aldina lectio & ipsa post longas huius loci tenebras, ὥς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως, revocanda merito. Miror, qui *δύσεως* vidit, eum *μακρᾶς* potuisse fugere. Convenit cum praecedentibus, ubi *ἀφ' ὧν*, & *βαθεῖαν ἐπιτεθειμένη λήθη* unaquaeque artium vocatur, cum respectu forte ad illas aeternas rerum revolutiones & ἀποκαταστάσεις Stoicas & Heracliteas, Pythagoricasque adeo: vel certe ad Platonicum illud Socraticumque dogma, quo discere est remissionis. GESN. Ἀπὸ μικρᾶς λύσεως erat in omn. edd. excepta *Ald. 2.* quam Gesn. indicat. In *Ald. 1.* autem aequae est *λύσεως* atque in ceteris. Sed cum & Pelleti Cod. accedat lectioni ab Gesn. & Solan. revocatae, vulgatam reieci. REITZ.

ibid. λύσεως) Ego *δύσεως*, ab auctore huius libelli scriptum fuisse existimo. SOLAN. *Αύσεως.* Guyet. Sic diserte in nott. MII. Guyeti legebatur: non dubito tamen, quin describentis sit vitium; nam *δύσεως* auctor voluit. REITZ.

Pag. 297. l. 4. Ἐπιθυμία) An glossema est τοῦ ποιήσαι σοφίας; Placet. GUYET. Καὶ non legerat Guyetus in sua ed. id eoque pro glossemate habuit appositionem τοῦ ἐπιθυμίας: iam vero apparet, non esse plane idem, quod post σοφίας sequitur. REITZ.

ead. l. 8. Γυναικεῖαι σύνδοι) At supra c. 27 γυναικεῖοι σύνδοι edd. quod ex hoc loco corrigendum tamen servavimus, ut habeant & alii, in quo se exerceant. Vide, quae ibi notavi. REITZ.

ead. l. 11. Νομίζομεν) Frater iunior Carolus malit νομίζομεν cui assentior. REITZ.

ead. l. 13. Ἐμοὶ — γελᾶν — ἐπ' αὐτοῖς) Vid. de hac phrasi agentem Hemsterh. ad Prometh. § 2. REITZ.

ead. l. 14. Σχυθῶν ἐρημίας) Ad quae Chariclis verba respiciat, incertum est. Sed sic invidiose solent oratores aut detorquere adversarii verba, aut etiam fingere. SOLAN.

ead. l. 15. Τῆς ἀγαν φιλοεικίας) Similia huius locutionis exempla vid. supra ad c. 16. REITZ.

Pag. 298. l. 1. Οὐδὲ γὰρ &c.) Interpres verba, οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φεγγόμενος, οἷς ἐπ' αὐτοῖς λέγειν, ex ignorance Hellenismi vertens, neque enim veluti qui contraria loqueretur, quibus dicere aggrediebatur, palam pervertit. Alia hic est syna-

xis Latina, alia Graeca. Vertendum fuit, *neque enim quasi contraria loquens iis, quae dicere erat aggressus*. Integra fuisset Graeca locutio, *ἐναντία φθεγγόμενος τοῦτοις, ἃ* (vel etiam οἷς, ut notus est Graecorum mos) *ἐπεχειρεῖ λέγειν*. Ellipticam istam loquendi rationem frequentissime amant Graeci: sic Noster in Revivisc. c. 14 f. *ὡς ὑπόσχη τὴν ἀξίαν ὧν ἔδρακε, ut subeat dignam poenam eorum, quae fecit*. In Hermot. cap. 53 f. *οὐ μνημονεύεις ὧν ἐφην*. In Sacrif. *οὐδὲν ἀμισθὶ ποιοῦσιν, ὧν ποιοῦσιν*. In Prometheus es in verbis, *ἐμμενετέον οἷς ἅπαξ προσιλόμεν*. Aristophanes in Pluto, *Ἐχω τιν' ἀγαθὴν ἐλπίδα, ἐξ ὧν εἰπέ μοι*. Isocrates in Panathenaico, *εἰ τέλος ἐπέθηκεν, οἷς διενόηθη πρᾶττειν*. Fuit cum haec concinna & succincta Graecorum locutio fraudi esset H. Stephano. Nam cum apud Herodian. c. 4 Marcus ait, *Ἀχθεσθαι μὲν ὑμᾶς ἐφ' οἷς ὁρᾷτέ με διακείμενον, δαυμαστὸν οὐδὲν* volebat H. Stephanus excidisse οὕτω [οὕτως διακείμενον] & ἐφ' οἷς ὁρᾷτέ με esse idem, quod ἐπὶ τῷ ὁρᾷν με: Sed hanc crisin ab hoc loco abstinendam esse, docte monuit Tan. Faber in epistola sua Herodiani editioni ultimae praefixa, docens, *Ἀχθεσθαι ἐφ' οἷς ὁρᾷτέ με διακείμενον* positum esse pro *Ἀχθεσθαι ἐπ' ἐκείνοις, ἐν οἷς ὁρᾷτέ με διακείμενον*. Ceterum adeo religiose observant hanc loquendi rationem elegantiores Graeci, ut etiam si insequatur verbum, ceteroquin genitivum aliumve casum postulans, illius tantummodo casus, qui regatur a praecedenti verbo, rationem habeant. Sic in veteri proverbio apud Scholiasten Theocriti ad Eid. X, v. 96, *ἔχεις ὑπὲρ ἐπιθυμείας, νοτὶ κομpos factus es*. Notum est, τὸ ἐπιθυμῆν fere semper cum secundo casu construi. Ita & apud Sophoclem, αἰτεῖς, ἃ τεύξῃ pro αἰτεῖς ταῦτα, ὧν τεύξῃ, rogas, quae consequeris. Hoc Sophoclis adducit Suidas in A, ostendere volens, τὸ ἃ quandoque pro ὧν poni. Sed profecto ἃ sic non magis pro ὧν, quam pro οἷς poni potest, ubi ratio loquendi ita fert: idque aliquando fieri, exemplo doceat ipse Lucianus, apud quem in Necyomant. c. 16 med. legas, *οὐχ ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο ἀποδιδόντες*, pro *οὐκ ἀποδιδόντες ταῦτα*, οἷς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο. Ex his male Dionys. Vossius ad Caesaris III de B. G. c. 24, corrigit Graecum Caesaris interpretpr. pro καὶ ἢ φόβου παραίχον δόξῃ legens καὶ ἢν &c. IENS.

ibid. Οἷς ἐπεχειρεῖ) Vulgarem hanc ellipsin obiter attingimus ad Astrol. c. 1, *μέμφομαι ὁκόσοι σοφοί*. REITZ.

ead. l. 3. Ἐκλεπτειν) Non vereretur vertere *abscondidit*, etsi proprie sit *subtrahit*, scil. audientibus. Nam κλέπτειν eleganter dici de iis, qui clam aliquid agunt, si non satis notum;

adeatur Periz. ad Aelian. III, 47, κλέπτων τὴν τῶν Ἀθηναίων τοίχισιν. REITZ.

ibid. λαρυγγίζων) Vide supra c. 22. SOLAN. Aeschini obicit Demosthenes pro corona c. 90, ἐπάρας τὴν φωνὴν καὶ γεγηθώς, καὶ λαρυγγίζων. Refert etiam Plin. Ep. 4, 7, 6. GESN.

ead. l. 7. Δι' ἀφροσύνην) Sic Populia M. F. apud Macrob. 2, 5 extr. ad similem obiectionem a mutis animantibus sumptam respondet, *Bestiae enim sunt.* GESN.

ead. l. 11. Καὶ μέση ἐστὶν τῶν — οἶκων) Addi potest hic locus, de Vesta in media domus parte culta, his, quae habet Spanhem. tum in diatr. de Vesta & Pryt. Gr. tum ad Callim. H. in Del. 325, pag. 523; itemque alius e Scholiis ad Hesiodi Theogon. 454, ubi causam reddit cur ἐστία etiam appelleretur Terra Mater, Ceres, Δημήτηρ, παρ' ὅσων τοῦ πατρὸς τοῦ μέσου λαχοῦσα τόπον ἢ γῆν, στάσεως καὶ μονῆς αἰτία ἐστὶ τοῖς ἄλλοις. Ceterum ἐστὶν s. Vestam hic respondere *Penatibus, Laribusque* Romanorum hominum; οἶκους autem eadem ratione pro pluribus membris unius domus poni, ut *aedes* Romanis; vix opus est hic admoneri: ut nec illud, separatim revera pluribus aediculis aedes honestiorum constituisse, qua de re, qui Plinianas villas, & aedificandi legem a Columella I, 9, propositam attentius consideraverit, vix est ut dubitet. Illud proprius ad rem nostram pertinet. Verti hunc locum ita, ut μέση ἐστὶν referam ad δειμάμενοι, ac legam οἶκων ἰδίων, quod unice verum puto. Sed si quis, ut adhuc editum est, οἰκῶν praeferat, ille etiam, ut adhuc factum video, interpretabitur, *medios privatae domus penates incolens.* Nempe τὰ ἴδια deinde domum significabunt, vel totum forte praedium, in cuius media parte domus exstructa sit. Notum est illud ex Evangelio, ἔλθεν εἰς τὰ ἴδια. κ. τ. λ. GESN.

Pag. 299. l. 8. Ὁψέ μὲν ἡλικίας) Conf. Cic. Tusc. Disp. IV, c. 33, ibique Davis. quem adeundum Hemsterh. in marg. notaverat. REITZ.

ead. l. 10. Διπλοῦς θεός) Conf. infra Δημ. c. 13. SOLAN.

Pag. 300. l. 7. Τραγικόν) Unde habeat nescio. SOLAN. Ex Sophocl. Antig. adscriptum in marg. A. I W. quem evolvere typothetarum festinatio prohibet. REITZ.

ead. l. 11. Αἰδώς) Hesiod. Ἔργ. 317. Vers. sequens autem ex eod. v. 11. Ope textus Hesiodi & W. Codicis menda duo ex hisce verbis sustulimus, in δύω & ἐπαινήσεις, posterius enim recte in W. Οὐ μὲν οὐδ' autem reliquimus, & ἐστὶν ἄν, pro quibus apud Hesiodum οὐκ ἄρα μούγον ἔην. SOLAN.

ead. l. 12. Οὐ μὴν &c.) Hi ex Hesiodo versus, Οὐ μὴν οὐδὲ ἑρίδων γένος ἐστὶν ἐν, ἀλλ' ἐπὶ γαίαν Εἰσὶ δύο· τὸν μὲν κεν ἐπαινήσεις νοήσας, ἢ δ' ἐπιμωμητὴ. διὰ δ' ἀνδιχα θυμὸν ἔχουσιν· parum accurate scripti sunt. In primo οὐδ', non οὐδὲ legendum: in secundo vel ἐπαινέσεις, ut pleraeque editiones Hesiodi; vel ἐπαινῶσεις, quod ex duobus Mss. affert, magisque probat in Lexionibus Hesiodicis Graevius, legendum. Sed & δύο, non δύο, vulgo in Hesiodo legitur. Utrumque probum. Vers. quoque primum aliter concipit Hesiodus; apud quem in Ἔργοις v. 11 legitur, Οὐκ ἄρα μῶνον ἦν ἐρίδων γένος &c. IENS.

Pag. 301. l. 3. Τὸ μηδ' ἐν οἷσι) Sic supra fere cap. 3, τὸ καλὸν ἀνθούτων. REITZ.

ead. l. 4. Ἴνα πῶς μείνωμεν) Iam vidit prior interpres, legendum εἶτα, de cuius vi in absurda consequentia indicanda omnia plena sunt. GESN.

ibid. Κατὰ τὸν σοφώτατον Εὐριπίδην) Locus est Hippolyto 618 seq. ubi Iovem reprehendit, qui mulieres creaverit. Εἰ γὰρ, inquit, βρότειον ἔθαλες σπείραι γένος, Οὐκ ἐκ γυναικῶν χρὴν παρασχέσθαι τόδε, Ἀλλ' ἀντιθέοντας σοῖσιν ἐν ναοῖς βροτούς· ἢ χαλκόν, ἢ σίδηρον, ἢ χρυσοῦ βάρος, Παιδῶν πρίασθαι σπέρμα, τοῦ τιμήματος τῆς ἀξίας ἕκαστον κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 5. Εὐριπίδην) Vid. Med. 573. Sed alium, eumque magis expressum locum respicit, qui mihi non succurrit. Reperit tandem. Exstat in Hippol. v. 619, & seqq. Sed poetam ipsum adi. SOLAN.

ead. l. 7. Ὑπὲρ) Sic L. & Ven. utraque. Reliquae παρὰ, & ipse M. SOLAN. Ὑπὲρ τῆς διαδοχῆς legendum sine dubitatione ex Aldina. Quid enim est παρὰ τῆς διαδοχῆς, quod reddunt, a *successione*? Ὑπὲρ ad finem referri, propter quem aliquid fit, tralaticium est. GESN.

ibid. Γὰρ) Sensus videtur postulare δὲ, maxime, si ad praemissum μὲν respicias: sed vicissim δὲ habuimus, ubi ex consuetudine γὰρ potius locum haberet, supra 2 Ver. Hist. c. 2, εὐρίσκαμεν δὲ. Item Alex. c. 44 & 46. Ubi & Homer. ad partes vocavi. Verum δὲ facilius hic procedere videtur, non tamen adeo necessarium arbitror, ut mutatione opus sit: nam si sequens οὖν spectes, nihil adeo pugnabit illud γὰρ. At cum propter scripturae compendia, in eiusmodi particulis perpetua, facilis est scribarum aberratio, nihil definitio, sed ad δὲ magis inclino, quia edd. una alterave id habet. Iterum tamen dico, nihil muto, quoniam & alibi ita ponitur, ut δὲ sine sensus discrimine reponere possis. E. g. in Hermot. cap. 29 f. ἢ πᾶσι πῶς.

στεύειν χρὴ — ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως· μακρῷ γὰρ ἀσφαλέστατος τὸ τοιοῦτον. REITZ.

ead. l. 11. Ἀριθμὸς) Sic Horatius — *Nos numerus sumus*. Euripid. Tr. 476. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀληθῶς χαρακτήρ) An ἀληθής; GUYET. Posses quidem cum Guyeto ἀληθής legere. Sed mutatione nihil opus est: nam si recte dicitur ἡ πᾶν τρυφή, τῆς ἀγαν φιλοτεικίας, & multa similia, quae hoc Dialogo iam vidimus; cur ὁ ἀληθὺς χαρακτήρ quoque non dicatur, aequae ac Latine, *qui vere, vel revera est character*, causae nihil video. Cumque ὡς ἀληθῶς μὲν τῆς & similia vel Lexica habeant, & supra etiam in Iud. Voc. § 11, ὃ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα ταῦ, nihil hic in Luciano mutaverim, etsi ἀληθής mollius procederet, & melius responderet τῷ ἀλλότριος, quod illico opponitur. REITZ.

ibid. Χαρακτήρ) Χαρακτῆρα esse notam, imaginem impressam vel insculptam, hoc Luciani loco, alioque mox c. 44 occurrente, item ex Philone, Aristotele, aliisque, monet Iac. Elsner. ad Hebr. I, 2. REITZ.

Pag. 302. l. 1. Αἰσχίω) Ad Θηρία refertur. GUYET.

ibid. Θηρίων — δυσκλιδονίστων) Simias intelligi, illud maxime suadet, quod Lucianus ἀποφρ. cap. 17 hoc animal inter ea refert, quibus mane conspectis homines metuant, tanquam ὑπὸ πονηρῷ τῷ πρώτῳ καὶ δυσφύμῳ κληδονίσματι. Audacior aliquis forte ex hoc ipso loco νομισθῆναι mutari velit in ὀραθῆναι. Sed neque nominare infausti ominis res licet, ut lupum &c. Ceterum ad hanc matutinam deformitatem obiectam mulieribus pertinet popularium meorum proverbium, *serenos dies vesperi, mane autem formosos esse laudandos*. GESN.

ead. l. 2. Πρωίας ὥρας — δυσκλιδ.) Ex L. est illud πρωίας. In impressis πρὸ μιᾶς legitur. Δυσκλιδονίστων autem ex W. & Ven. utraque. SOLAN. Non dubitavi vulgatam reiicere, cum duo Codd. meliorem & planiorem lectionem exhiberent, dum Solan. vel uno Cod. teste id factum voluit: versionem itaque similiter a me mutatam haud finistre interpretabitur Gesner. qui ex vulgata πρὸ μιᾶς ὥρας dederat, *ante horam primam*; nec poterat aliter. Verum etsi μία pro πρώτῃ alibi inveniat, apud Lucian. nondum observavi. REITZ.

ead. l. 7. Τὸν ὑψηλόν) Haec, ut multa alia, in hoc opusculo nec sana existimo, nec digna, quibus operosam faciam medicinam. Sed pro κάρον, κάρα legendum existimo. SOLAN.

ead. l. 17. Ἐρυθραίνειν) Sic scribitur & mox c. 41 versus fin. ubi & ipsa Fr. cum rel. ἐρυθραίνουσιν habet, non ἐρυθρ. REITZ.

Pag. 303. l. 8. Βραχὺ τῷ μετάπῳ) Frontem enim angustam veteres suspiciebant. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀνθοειάῃ) Quidni *purpurea* intelligamus? ἄνθος enim Graecis non minus, quam Latinis, *flos* audit purpurae, sive purpurae succus optimus, i. e. maxime saturatus, ut *flos lactis* vocatur, quod pinguiissimum est in eo. Sicque mox ipse vers. fin. huius cap. πορφυροῦν ἄνθος ἐπιφοινίζει. Interdum tamen & ab effectu fit denominatio, i. e. id, quod purpura iam tinctum, vocatur floridum, propter laetum & florum similem colorem. REITZ.

ead. l. 12. Ὅτι τὸ δοκεῖν γυγυμῶσθαι) Fluētuabam, an cum priore interprete putarem, negationem excidisse, vertendumque adeo hunc locum, *ne nudaē esse videantur*. Atque hanc rationem subiciebat illud εἰς πρόφασιν obtentui & excusationi habent nebulam illam lineam & textilem ventum mulieres, ne nudaē dici possint, quae vestimentum quaecunque habeant. Sed re accuratius perpensa, nihil mutandum censui. Tribuit ipsis consilium, velle videri nudas, & tamen etiam obtentum, praetextum, excusationem, diverso nimirum respectu: volunt videri nudae sui similibus lascivis, moechis; obtentum quaerunt apud virum, apud severiores &c. GESN. Si Gesner. vidisset μὴ in Cod. quodam esse, recepisset, credo, quia suspicionem suam, illud excidisse, confirmatam invenisset. Ego certe magis inclino ad id recipiendum, quia εἰς πρόφασιν δοκεῖν γυγυμ. non satis commodè procedit sine negatione. Nihil tamen mutavi, ne contradicere meliori, sine summa necessitate, videar. REITZ. Si ex bono aliquo libro est illud μὴ, recipiendum omnino censeo. GESN. in Addend.

ead. l. 15. Μαζῶν, οὓς ἀεὶ περιφέρουσι δεσμώτας) Huc pertinet locus Anacreontis Od. 20, καὶ ταινίῃ δὲ μαστῶν. L. BOS. Conf. Ἑτ. Δ. XII. Vox μαζῶν autem poetica est, ut permultae aliae in hoc opusculo, quo grandis, ut putat, loquatur. SOLAN. Non quidem repugno Solano, μαστῶν legere iubenti in margine Iuntinae, ut infr. Dial. Meretr. XII ante med. Verum quia nulla ed. neque Cod. praeit, nihil muto. Et ipse Solan. a se dissentit in nora: quod cum nunc demum videam, infra l. c. disquiram, ac de differentia, quam inter μαζὸς & μαστὸς tradit Th. Magist. agam. REITZ.

ead. l. 17. Ἑρτημένους) Sic omnes edd. At O. & M. ἑρτημένους, quod observari unique meretur. SOLAN. Γυναικας intellige. Guyet. At iam, dicas, cum ἑρτημένους habeamus ex duobus Codd. nihil opus erit ad γυναικας referre. Sed recte con-

struxit Guyet. vulgatam, per hypallagen non insolitam: sic enim fere & ἐπιθέμενος construitur, ut Alciph. III, 1, p. 276, τὸ χεῖλη δὲ τὰ ῥόδα τῆς Ἀφροδίτης — ἐπιθέμενος, quod suo loco etiam apud Nostrium videbimus. Sic ἐξηρτημένος τὴν πήραν in Virar. auct. c. 7 pr. habuimus. Certe Long. Past. II, p. 42, πήραν ἐξηρτημένος, & Alciph. pag. 360, aliique dixerunt: nec non ἐπικειμαι eadem ratione construi solet supra apud Nostrium. Alex. c. 3, ἐπικειμένος κόμην πρόσδετον. Sic ἀπέξυσται τὴν αἰδῶ Alciph. 360 f. Ideoque vulgata hisce aliisque bene multis defendenda maneat intacta. REITZ.

Pag. 304. l. 1. Περὶ κάρποις καὶ βρ. δράκ.) *Οφεις vulgo vocabantur armillae illae. Vide Menandri fragm. p. 146, & Poll. v. Ἐπικάρπιοι etiam ὄφεις apud Philostr. p. 931. SOLAN.

ead. l. 13. *Ἐξοδοι) De mulierum, cum foras in publicum prodirent, pompa, v. Casaub. ad Theophr. Char. 339. SOLAN.

ibid. καὶ πᾶς θεατῆς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμηκότες, ὧν ἐνίον οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα, Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ Γενετυλλίδας, ἢ τὴν Φρυγίαν δαίμονα) Locus iste est mutilus, si quid in his video, & post γεγαμηκότες ponenda est hiatus nota. Nam Κωλιάδας & Γενετυλλίδες non sunt nomina eorum spectatorum, qui miseros maritos zelotypia conficiant, sed numinum cognomina, quorum lucos & templa frequentabant Graecae mulieres. Deest igitur aliquid, ut si haec desint, aut tale quid: γεγαμηκότες, καὶ εἰς τὰ τεμένη φοιτήσεις τῶν θεῶν, ὧν ἐνίον &c. Sic sensus constaret, qui nullus est, ut nunc legitur. PALM. Πᾶς θεός) In omnibus nostris libris πᾶς θεατῆς legitur, quod cum sequentibus pugnare, optime observavit Palmerius, ubi pro spectatoribus, Deas habemus. Lege ergo mecum, πᾶς θεός: videtur enim respicere ad illud Menandri, — Ἐπιτρίβουσι δ' ἡμᾶς οἱ θεοὶ μάλιστα τοὺς γήμαντας: αἰεὶ γὰρ τινα Ἄγειν ἐορτὴν ἐστ' ἀνάγκη a Strabone laudatum L. VII, p. 297 ed. Par. SOLAN. Et si Solani emendatio minus violenta, & probabilior, quam Palmerii & Bergleri, quam statim subiiciam; nondum tamen eam recipere sum ausus, cum quia non satis constat, quid Lucian. reliquerit, tum quia versionem Gesneri, quae spectatores retinuit, immutare nolim. Bergler. autem ad Alciph. III, 11, ubi is scribit, καίνοὺς δὲ ἡμῖν ἐπιστάγουσα θεοὺς — ποῦ γὰρ ἐγὼ κατ' ἀγρὸν ἰδρύσω Κωλιάδας ἢ Γενετυλλίδας, ita commentatur: Coniungit haec nomina & Aristoph. in Nub. v. 52, ubi iidem rusticus de similiter morata uxore conqueritur — & in Lysistrata initio, ubi dicitur, mulieres festinare, si vocentur ad ciuismo-

Veneros Deos, Ἡ'ς Πανός, ἢ 'πὶ Κωλιάδ', ἢ 'ς Γενετυλλίδος.
Nec non Lucianus in Amor. (h. l.) quo in loco & alia ita conveniunt cum Alciphronis hisce, ut imitatio facile appareat. — Unde in Luciano sic lego: εὐθὺς ἀπὸ τῆς οἰκίας ἐξοδοί, ἐπὶ θεὰς ἐπιτρίβουσαι τοὺς γεγαμηκότας, ὧν ἐνίων ἐς. vertoque: statim e domo egressiois, quae maritos enecant, ad Deas, quarum infelices illi viri nec ipsa sciunt nomina, Coliadas, Genetyllidas.
In edd. locus est corruptus, quae, — εὐθὺς — ἐξοδοί. καὶ πᾶς θεατῆς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμ. — quasi spectatorum, nescio quorum, ignorant eiusmodi uxorum viri nomina: quod quidem fieri potest; sed commemorari nihil attinebat. Vidit hoc Palmerius; sed quaedam excidisse putans, de suo addit totas septem voces. Sunt autem Κωλιάς & Γενετυλλίς epitheta Veneris, ambo secundum quosdam veterum: aliqui ex iisdem Γενετυλλίδα comitem illius Deae faciunt. Mens igitur Luciani satis apparet, & Solani correctio iam eo magis placet. REITZ. Non dubito, quin ad Menandri locum respexerit auctor, recteque adeo Solanus coniecerit. Forte utrumque servandum, θεατῆς & θεός, cui omittendo θεατῆς occasionem dedisse potest. GESN. in Addend.

ibid. Γεγαμηκότας, ὧν) Hic aliquid deesse videtur. GUYET. Certe aliquid deest, si ὧν ὀνόματα ad spectatores referendum: at si emendatio in θεατῆς facta fuerit, nihil hic deerit. REITZ.
ead. l. 14. Ὡν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες) Nihil certius Palmeriana suspicione. Quomodo supplendum videatur, quod deest, interpretatione indicavimus, nempe εἴτα θεὰς προσαγορεύουσαι ἀπίας, vel simili modo. GESN.

ead. l. 15. Κωλιάδας) Huius Veneris Coliadis templum erat in vico Ἀναφλύστῳ; vide Εὐν. c. 6, Strab. IX, p. 398 D. Vide & Pausan. p. 2, 1. De Dea Schol. Aristoph. ubi sacra Cereri faciebant mulieres Athenienses. Vid. Polyaen. Strat. I, p. 27. Conf. infra Ἀποφρ. c. 11. SOLAN.

ibid. Εἰ τύχοι) Formula, εἰ τύχοι, valet exempli gratia, & verti potest commode, ut puta. Quemadmodum vulg. Interpr. I Corinth. XV, 38, ita etiam Glossarium. Occurrit praeterea in Toxari c. 4 fin. L. Bos. Loquendi formula satis obvia, non tamen ubique valet exempli gratia. Quin & si usus posceret alibi significat, ut ap. Herodian. VII, 3, 4: μᾶλλον δὲ καὶ πρόκλησις δέδοτο συκοφάνταις, εἰς τὸ — κινεῖν πράγματα προγονικά, εἰ τύχοι, καὶ ἄγνωστα. Sic etiam in Nostro de Merced. cond. cap. 3, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, εἰ τύχοι, ἐξυπτιάζοντας, recte Gesner. convertit, si res ita ferret. Hic tamen recte redditur exempli gratia. REITZ.

ibid. Γενετυλλίδας) Genetyllis Veneris cognomina sunt ap. Aristophanem: de quibus vide Pausan. in Atticis. COGN.

Pag. 305. l. 1. Δυσέρωτα Κῶμον ἐπὶ τῷ ποιμένι) Quis ille κῶμος, quae comissatio esset, non excogitabam, cum ista interpreterer, licet de Lunae in Endymionem, aut Rheae s. magnae matris in Attin, amoribus cogitarem. Deui. Comum non intelligo; de Deabus enim sermonem esse, apparet: nec invenio ubi, in qua vel homine vel Dea, δύσερος ille Deus Comus fuerit. GESN. Sed vid. Scholiast. qui ad Paridem refert. REITZ. Omnium minime de Paride cum Scholiaste ver. accipiam. Endymion, & Lunae ad illum κῶμος s. comissatio magis placebit, ut in rebus incertis, si quis conferre volet scenam enarratam a Luciano ψευδομ. c. 39. GESN. in *Addend.*

ead. l. 4. εὐθύ) Vulgatam servavi, quia numerus librorum hanc exhibentium est maior: nam perinde est utro more scribas, modo enim εὐθύς adverbialiter ponitur, modo εὐθύ. Εὐδύς ita positum habuimus modo, pr. huius cap. Et c. 3, item cap. 18 f. Item cap. 12 pr. & Quom. Hist. cap. 40, Lexiphan. cap. 10, & infra Toxar. 32, Hermot. 33 ter, & cap. 38. Sic Alciphr. II, ep. 3 f. Γλυκέριον εὐθύς πετομένη πρὸς ἡμᾶς — φέρου. Et I, 1, p. 6; sed εὐθύ rursus infra hoc cap. 42 f. apud Nostrum. Item supra cap. 8 & 23, & Hermot. cap. 74. Quae si quis evolvere velit, nihil aliud differentiae inveniet, quam quod εὐθύ sequente consonante scribatur, εὐθύς sequente vocali, vel eiusmodi consona, cum qua s. sine cacophonia coniungitur. REITZ. Nimis generaliter differentiam inter εὐθύς & εὐθύ negavi; sed aliquanto melius de eodem scripsi ad Gall. 1. Licet multa habeam, ubi confundantur: quae, si licebit, praemittam Indici Graeco seorsum edendo. IDEM in *Add. & Corrig.*

ead. l. 5. Μακρὰ λουτρά, καὶ πολυτελὲς μὲν καὶ ἡδεῖα τράπεζα) Domi statim longa balnea, & sumptuosa ac suavis mensa. Sed cum non laudet illam mensam, qui potest esse ἡδεῖα; Repone ex Mf. καὶ πολυτελὲς νῆ Δία τράπεζα, & sumptuosa per Iovem mensa. GRAEV.

ibid. Νῆ Δία) Ita M. a recentiore manu. A prima enim ἡδεῖα videtur scriptum fuisse, uti & in reliquis libris: malo tamen illud νῆ Δία, quam καὶ ἡδεῖα vulgatum. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀπογεύονται) Hic aliquid desiderari videtur. GUYET.

ead. l. 11. Διηγούμεναι) Mendum haud dubie in hac voce latet. Agnoscunt tamen etiam O. & M. SOLAN. Potest defendi διηγούμεναι. Solent enim mulieres noctes, & somnia prae-

sertim, narrare in conviviis, quae forte *ἑτερόχρωτας ὕπνου* aliquis dixerit. Sed narrantne mulieres honestae, & *εὐσταθοῦς βίου*, de quibus hic agitur, *Σηλύτητος εὐνὴν γέμουσαν*; Itaque sollicitor putare, non esse ab auctore *διηγούμεναι*, sed una syllaba minus *διηγόμαι*. Quo in genere facilius peccari, per compendiarium scribendi rationem, apparet. Sic autem interpretarer, *Noctesne super haec enarro, & somnos cum diversi sexus corpore captos, & cubile muliebri mollitie plenum?* &c. GESN. Si ex Mf. est *διηγόμεθα*, quod in var. Lect. ex marg. A. i. proferatur, illud adoptaverim prae coniectura mea *διηγόμαι*, quae eandem sententiam efficit. IDEM in Addend.

ibid. *Τοὺς ἑτερόχρωτας ὕπνου*) Quasi aliud corpus habeant vigilantes & ornatae vestibus, aliud nudae & dormientes in lectis. An de colore intelligit? GUYET. Interpres, *diversorum corporum somnos*. Aliud enim corpus habent feminae vigilantes & ornatae vestibus: aliud, nudae & dormientes in lectis. Ovidius; *Pars minima est ipsa puella sui*. An de colore feminarum intelligendus Lucianus? MENAG.

ead. l. 13. *Λουτροῦ*) Consule Casaubon. ad Lamprid. Commod. cap. 2. SOLAN.

ibid. *Ἔστι*) *ἔχει* legendum videtur. Sic interpres. GUYET. Nimirum *opus habet*, Benedictus & Obsop. Sed potiore iure Guyetus quaesiverit, num *opus habet*, pro *opus illi est*, satis Latinum esset? Et si *ἔχει* substituit, saltem *χρεῖαν* vel *χρεός*, pro *χρεῖος*, adderet: at isthuc voluit: verum nihil isthac emendatione opus est, cum *χρεῖος τις*, i. e. *indigus alicuius rei*, probum sit, ut aliis testimoniis docet Budaeus in Commentt. etsi male exponit *χρεῖος* in loco Philonis, quod merito correxit Steph. Thes. T. IV, p. 612. REITZ.

Pag. 306. l. 1. *Εἴτ' οὐ δικάως*) Refertur ex Menandro exsecratio in Promethea, quod feminas finxerit: sed versus, qui Iambi sunt, partim metro hic illic corrupto, partim alia confusione turbati, hoc qualicunque modo disponi possunt:

*Εἴτ' οὐ δικάως προσπεπατταλευμένον
Γράφουσι τὸν Προμηθέα πρὸς ταῖς πέτραις,
Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπάς. ἄλλο δ' οὐδὲ ἐν
Ἀγαθόν. ὃ μισοῖν οἱμ' ἅπαντας τοὺς θεοὺς,
Γυναῖκας ἔπλασαν, ὃ πολυτίμητοι θεοί,
Ἔθνος μιᾶρον. γαμεῖ τίς ἀνθρώπων; γαμεῖ
Λάβριος. λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμία. καὶ γαμηλίφ
Δέχει μοι χεὶρ ἐντρύφῶν. εἴτ' ἐπιβουλαί
Καὶ φαρμακείαι, καὶ νόσοι, χαλεπώτατος*

Lucian. Vol. V.

Pp

Φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

In versu tertio pro vulgato γίγνεται, ex Basileensi scripsi γίγνεται. In quinto quoque ἐπλάσσει, non, ut vulgo ἐπλάσσειν, scribendum. Septimum & octavum non habere suos numeros, palam est; at iis restituendis ita, ac a Menandro profecti sum, ego non sum. IENS. Locum integrum Menandri apponere operae pretium est, qualem emendatum nuper edidit Anonymus eruditissimus:

Εἴτ' οὐ δίκαιος προσπεπατταλευμένος
Γράφουσι τὸν Προμηθεῖα πρὸς ταῖς πέτραις;
Καὶ γίγνεται αὐτῷ λαμπάς, ἄλλο δ' οὐδ' εἶν
Ἀγαθόν; ὁ μισεῖν οἱμ' ἅπαντας τοὺς θεούς,
Γυναῖκ' ἐπλάσσειν ὃ πολυτίμητοι θεοί,
Ἔθνος μισρόν· γαμῶ τις ἀνθρώπων, γαμῶ;
Λάβριοι τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίαι, Λάχνης,
Γαμψή λήγει δὲ μοιχὸς ἐντρυφῶν,
Καὶ φαρμακείαι, καὶ νόσον χαλεπωτάτην
Φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

Nonne merito pingunt Promethea

* Clavibus affixum ad rupes Caucaasi?

Et Lampas tantum, nihil aliud boni,

Ei sacratum? Quod omnes credo Deos odisse,

Mulierem finxit. Proh Di immortales,

Gentem impuram! Uxoremne quisquam ducit? Uxorem?

Deinceps enim occultae ingruunt cupiditates, o Lache,

Et geniali lecto illudens adulter,

Et veneficia, & morborum gravissimus

Invidia, quacum mulier vivit per omnem aetatem.

Versionem huius ῥήσεως, & textum ipsum, edimus, ut ab Anonymo eruditissimo exhibitus est in Emend. in Menandri & Philem. fragmenta p. 95 & 96. Notas etiam accipe: — [Locum hunc ex Luciano petiit non ex Grotii recensione, qui in omnibus hic erravit, sed ex nostra edidimus, una cum versione. Clericus nihil hic de suo adduxit, praeterquam quod γράφουσι, pingunt, ille erudite transtulit, scribunt. Nihilne audiverat de Parrhasii tabula apud Senecam in Controversiis? nihil de Euanthis apud Achillem Tatium? Versu secundo Grotius sic interpolavit,

Τί γίγνεται αὐτῷ; λαμπάς, ἄλλο δ' οὐδ' εἶν
Ἀγαθόν.

Quid ab eo repertum? Fax. & nihil boni praeterea.

Non recte haec accepit vir magnus: neque enim γίγνεται. γε-

pertum est Graecis unquam significat : neque *facem* reperit Prometheus, sed ignem. Sententia est, quam nos in versione expressimus; & nonne merito nihil boni ei obtigit, praeterquam Lampas? Ubi *Lampadem* accipe λαμπάδος ἀγῶνα, *Lampadis certamen*, quod Athenis quotannis ἐν Προμηθαίοις, in *Promethei festo*, celebrabatur. Vide accuratissimi Meursii Graeciam feriata in ΛΑΜΠΙΑΣ & ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ, qui omnia eo spectantia ibi collegit, excepto hoc ipso Menandri loco. Ex his autem colligas, solam Lampadodromiam Prometheo institutam fuisse, nulla sacrificia. Mox versu quinto, apud Lucianum est, Γυναίκας ἔπλασεν, unde Grotius refinxit γυναῖκας ἔπλασεν nos opinor melius Γυναῖν ἔπλασεν unicam enim formavit, non plures. Idem versu quarto, ὁμοσεῖν δ' οἷμ' interposuisse δ' αἰς, ad sensus connexionem. Atqui illud δ' iam verum sensum, qui a me erutus est, impedit & corrumpit. Versus autem sequentes sic interpolavit:

Μάλ' ἄθλιος λοιπὸν γὰρ αἰ' πιθυμίας
Γαμηλίῳ τε μοιχῶς ἐντροφῶν λόχει.
Εἴτα δ' ἐπιβουλαί, φαρμακεῖαι, καὶ νόσων
Χαλεπώτατος φθόρος, μεθ' οὗ ζῇ πάντων τὸν
βίον γυνή. —

Μάλ' ἄθλιος dicit se dedisse, pro λάθριος, quod nullo sensu legatur. Sed veteres edd. habent λάθριοι. Unde nos pro καὶ, Λάχης personam substituentes, cetera omnia quam proxime ad vulgatam scripturam reformativimus. Illa tantum εἴτ' ἐπιβουλαί, prorsus eiecimus; quia & metro obsisterent, & impedirent, quo minus oratio per senarium clauderetur. Nam inconcinne prorsus Grotium postrema illa cum cauda protraxisse, res ipsa clamat. Sed nihil magis doleo, quam in soloeicium incidisse τὸν πάνυ, qui νόσων χαλεπώτατος φθόρος ex coniectura edidit: hoc enim proinde est, ac si Latine diceret, *gravissima morborum invidia*.] — Hinc δαδούχος Prometheus apud Philostr. 602. SOLAN. * *Clavibus*) Sic scripserat Solanus, pro *clavis*, nesciebam num sua an Anonymi culpa. Quare editionem istius Anonymi, sive Phileleuth. Lipsienfis consului, eundemque errorem ibi inveni, & quid magis mirarer, dubitavi, eumne, qui sic verterit, an Solanum, qui id non monuerit. Si autem tantis viris sic semel peccare licet, mihi iam decies ita aberrare per festinationem licebit. REITZ.

ibid. Εἴτ' οὐ δίκαιος) In tot diversis coniecturis ac disputationibus virorum doctorum ad h. l. (quem sub n. 195 fragmentorum Menandri dedit post H. Grotium Io. Clericus) nihil

nobis videbatur melius, tutius certe nihil, quam redire ad principia, atque ut editi, ut interpretati sunt ii versus ab initio, ita eos repraesentare, de coniecturis eruditorum hominum suum cuique iudicium permittere. Passim metro laudaci viri melius consulunt, sed ita, ut nulla sit earum emendationum, de qua affirmare audeas, sic e manu vel Menandri, vel nostri adeo auctoris, qui eum forte ex memoria laudavit, exiisse. GESN. Aliter quidem dividit hos versiculos Iens. in plerisque edd. uno ductu exaratos, aliaque in iis partim recte corrigit; verum quia septimus & octavus ita non corrigebatur, aliam iniimus viam, maxime ductum Solani sequentes, ut senarii omnes fierent. Sed plurimi iam ad senos pedes redacti erant in ed. P. & apud Menandr. quoque sic fuisse, probabile est, non vero, ut modo sex, modo septem, modo octo essent pedum. REITZ.

ead. l. 3. Καὶ γίνετ') Lege καὶ γίνετ'. GUYET. Quod Guyet. monet, id edd. l. P. aliaque iam habebant recte: & quia video, id saepe ab eo fieri, eiusmodi supervacaneas admonitiones potius omitemus; quia si quid vet. edd. rectius habent, id sponte sequimur, & in variantt. Lectt. annotamus. REITZ.

ead. l. 4. Ὁ μισεῖν) An sic? ὁ μισεῖν δ' οἱμ' ἄπ. τ. θεός. Γυν. ἔπλασεν; GUYET. Ὁ μισεῖν οἱμ' Fl. Fr. B. 2. - P. S. In Ven. utraque inferitur δὲ post δ, prave. SOLAN.

ead. l. 5. Γυναιῖκ') Emendatio Anonymi, cuius rationem vide in eius Nota. In omnibus enim libris erat γυναιῖκας. SOLAN. In versione *feminam* pro *feminas* dedi, quod Gesner. non aegre feret. Cetera eius ad vulgatum textum conversa non attingi, quia incertum, quomodo is emendandus. REITZ.

ibid. Ἐπλασεν) Ἐπλασεν W. uti Grotius volebat. Reliqui libri omnes ἔπλασεν, quod & servandum. SOLAN.

ead. l. 7. Τὸ — Λάχης) Vide Anonymi notam. Neutra vox in libris erat. SOLAN. Τὸ deerat in edd. Inseruit Solan. & Λάχης quoque addendum adscripserat, non sat idonea auctoritate: ideo non addidi, sed aliquid deesse facile patet, quia quinque tantum pedum est versus. REITZ.

ibid. Λοιπὸν γὰρ ἐπιβ.) An sic: τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμῶ καὶ καὶ μοιχὸς ἐντροφῶν γαμψιῶ λέχει; GUYET.

ead. l. 8. Γαμψιῶ) Ante legebamus male καὶ γαμψ. Delovit καὶ Solan. & eius loco δὲ inseruit post λέχει. REITZ.

ead. l. 9. Εἴτ' ἐπιβουλαὶ) Εἴτ' τ' ἐπιβ. Post τὸ ἐπιβουλαὶ aliquid deesse videtur. GUYET.

ibid. καὶ φαρμακείαι) In ed. P. hic versus ita inchoabat:

Εἴτ' ἐπιβουλαί. Et *χαλεπωτάτων* faciebat initium versus sequentis. Grot. volebat Εἴτα δ' ἑ. φ. κ. νόσων. REITZ.

ibid. Δὲ νόσων ἐχ — τὰ τε.) Prima vox ab Anonymo inserta; sequentes mutatae ab eodem. SOLAN.

ead. l. 11. Διώκει) Confer supra hoc Dial. cap. 22 f. & Hermot. cap. 77. REITZ.

ead. l. 15. Ὑδατι λιτῷ) In Angl. Cod. legitur ὕδατι λιτῷ καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις. BOURD.

ibid. Καὶ χιτωνίσκον καὶ χλαν.) In laude pueri, cum aqua deterfit somnum, inquit, τὴν ἱερὰν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις συρράβας. ἀπὸ τῆς πατρῷας ἐστίας ἐξέρχεται, *factum chlamydem humeralibus fibulis adstrinxit, paterna domo egreditur.* Chlamys fuit vestis militaris, non puerilis. Dein cur sacra dicitur? Haec mendosa sunt, quae ex Codice Mss. sic refingit: καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις συρράβας, & *tuniculam laenam in humeris fibulis connectens.* Χλανίς utebantur pueri & molles homines. Grammatici vocant ἰμάτιον λεπτόν. Sic Demostheni κομψὴ χλανὶς καὶ μαλακοὶ χιτωνίσκοι exprobrabantur. Vide Gell. I, 5. Forte autem in dialogo nostro legendum χιτωνίσκον καὶ χλανίδα. Mox idem Codex rectius, καὶ μηδένα τῶν ἀπαντώντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων, *neminem obnigorum ex adverso adspiciens.* Vulgo ἀπάντων, frigide. GRAEV. καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις) Antea legebatur τὴν ἱερὰν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίαις π. Ego scripturam Mss. Codicum reduxi. Ita enim A. W. P. & L. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπωμίαις περόναις) Virorum hoc proprium, mulieres enim ad pectus vestem πόρτη stringebant: quod a Salmasio dudum observatum est ad Tertul. de Pallio 116. SOLAN. De differentia περόνης & πόρτης vid. etiam Spanh. ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 3. Ac notas eiusd. p. 559. REITZ.

Pag. 307. l. 1. Κάτω κεκυφὼς, καὶ μηδένα τῶν ἀπάντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων) Si quid mihi credis, lector, leges τῶν ἀπαντώντων, non τῶν ἀπάντων, id est, occurrentium: meliore multo sententia, PALM. Emendationem Palmerii firmant Codd. W. & L. Vid. Iambl. p. 44. SOLAN. Ἀπαντώντων) Sic fere videtur dare voluisse *Iun.* spiritum enim lenem habet, contra quam aliae; dein ἀπαν constituit finem versus, ac τῶν initium facit sequentis, qua ratione tanto facilius fit, ut correctores omissam syllabam non animadvertant. REITZ.

ead. l. 8. Εἰς Μουσικοῦ) Scil. οἶκον, ut Aristoph. *Lysistr.* v. 1064, ἢ κετ' οὐν εἰς ἐμοῦ τημερον. Noster Hermot. c. 32, εἰς Πλάτωνος, ac saepe alibi. Vid. not. Solani ad p. 3, T. I, ubi εἰς διδα-

σκάλου, non eis διδασκάλους Nostro dici solere, contra Bourdelorium probat. Sed satis iam exemplorum dedit L. Bos de Ellipsi. v. οἶκος, neque haec vulgaria hic repeterem, nisi in transitu inquirere iuvaret in haec Alciphronis I, Ep. 12, pag. 48, ἔς τε ταπῆτων τινῶν ξονικῶν καὶ ἐφιστρίδων κατακλίσεις· ubi pro ἔς τε Berglerus legi vult ἐπὶ τε. Sed vulgata videtur simili ellipsi exponi posse, intellecto τινάς; verum quia τινῶν sequitur, durius hoc esset. At apud eundem I, 18 pr. ἀκούω γὰρ σε λοιδοροῦ, (vel potius λυρωδοῦ) γυναικὸς ἐρᾶν, καὶ ὡς ἐκείνης φθειρόμενον. Ubi posteriora vertuntur, & ad illam itiones damnosas instituendo, nam φθείρεσθαι significatum abeundi habere, probatum erat Ep. 13, p. 57. Sed pro ὡς ἐκείνης corrigit Bergler. ὡς ἐκείνην. Verum possit etiam pro ὡς, ἐς legi, & genitivus ἐκείνης retineri. Etsi enim ὡς Attice pro eis vel πρὸς (vel pro ὡς πρὸς) adhibetur millies, ubique tamen accusativum habet. Si vero & alibi cum genitivo inveniretur, ὡς ἐκείνης simili ellipsi τοῦ οἴκου exponendum servarem. REITZ.

ead. l. 9. Τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς) Multo malim φιλοσόφου, ut ad ψυχῆς referatur, cui proprie est adiunctum φιλόσοφος esse. Iucundius etiam cadere sic iunctura videtur. Certe sine fraude fuerit interpretationem ita instituisse. GESN.

ead. l. 15. Εἶθ' αἱ λυπαραί παλαιστραὶ, καὶ πρὸς ἡλίου μεσημβρινὸν θάλασπος ἐγκονίζεται τὸ σῶμα πυκνούμενον) In Mf. legitur ἐγκονίζεται, quod frequentius est illo: utitur etiam Xenophon, & alii non raro simplici κοῖομαι. Est proprium palaestrae verbum, exerceor in palaestra. Dein unctae palaestrae, & ad solis meridianum calorem exercet corpus firmatum. Nota sunt omnia de athletico pulvere. GRAEV.

Pag. 308. l. 2. Ἰδρωτός) Haec Luciani Berglerus componit cum Alciphr. I, Ep. 34 f. Sed quia non magni momenti, non repetam. REITZ.

ead. l. 6. Σωφροσύνην ἠσπάσαντο) Conf. supra Abdic. cap. 18. Adde Alciphr. III, Epist. 24 εἰ οἷόν ἐστι — σωφροσύνην ἀσπάζεσθαι. REITZ.

ead. l. 9. Ἡδίους ὕπνου) *Τπνους plur. num. ne mireris. Dixit & Long. Paft. I, pag. 27, τῶν ὕπνων ἐξέθορον. Ut poetas omittam. Adde mox cap. 49. REITZ.

ead. l. 12. Τῶν ὀμμάτων βολαί) Supra quidem cap. 3 eadem phrasis, sed aptiore loco: est enim ibi, ἰλαραὶ τῶν ὀμμάτων αἱ βολαί. Alciphr. III, 1, καὶ τὰς βολὰς τῶν ὀφθαλμῶν ἐστὶ κυανυγῆς. Herodian. I, 7, 9, ὀφθαλμῶν τε γὰρ ἀρθμίζαι καὶ πυρρῶν.

δοῖς βολαί. Verum si recte dicas, *vel caecus hoc videat*, quidni & caeca oculorum acies dicatur? REITZ.

Pag. 309. l. 1. Ἀπαντικρὺ τοῦ φίλου καθέζεσθαι, καὶ πλησίον ἢ δὲ λαλοῦντος ἀκούειν) Respexit ad Oden Sapphus, a Catullo Latine redditam. MENAG. Vide Catullum p. 112 & 113. KUSTER. Immo fontem ipsum adeas, in fragm. Sapphus, apud Longinum. SOLAN.

ead. l. 7. Νόσος) Anglic. νόμος ἐπιφάσκειν αὐτῷ. BOURD. in Schol. Ἀλγῆμα) Hiatus ille, qui in ed. Cler. est, non suppletur ex ulla collatione: quare eum sic exhibeo, qualem inveni. REITZ.

Pag. 310. l. 1. Κούφην) Ἀν κούφην; videbimus in Addendis. REITZ. Pro κούφην facit, quod sit epitheton solitum: pro κούφην vero, quod mortui dicuntur turba silentium, quodque adeo mortuum non possumus rogare, quis sit. Et quia de mandatis ultimis praemittit, videtur iis opponi taciturnitas mortui; eoque vulgatum defendi potest. Prius tamen fere magis arridet. IDEM in Addend.

ead. l. 4. Συνεξέπνευσεν) Correxerat Solan. συνεξέπνευσεν. Sed non est necessarium, neque editionem inveni, quae sic habeat. REITZ.

ead. l. 6. Μεσίτην) Fuit, cum μεσίτην mallet, ut Dianae simulacrum, quod rapuerunt, intelligeretur; nunc de amore intelligo: nondum enim de Dianae signo sermo est. SOLAN.

ead. l. 9. Ὀρέστην ἐλαυνούσας ποιῶν) Delphis obsessus Furis, Apollinis consilio venit Athenas in Minervae delubrum, cuius consilio vincens reversus est Argos. Has vero Furias placans vocavit Eumenidas apud Aeschylum. COGN. Ex Orest. Eurip. adscriptum in marg. Ald. 1. Wess. REITZ.

ibid. Ἐλαυνούσας ποιῶν) Dixi ad Petron. BOURD.

Pag. 311. l. 1. Ἀφρὸν ἀπέψα) Ἀφρὸν τ' ἀπέψα. GUYET. Ἀφρὸν τ' ἀπ. — ἄτημ.) Ex Euripide restituiamus primam vocem, minus recte in libris nostris habentem: postremam etiam depravarant B. 2. & P. Euripid. Iphig. Taur. 311. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπὲρ ἀλλήλων) Ita est in Quom. Hist. c. 12, ὑπὲρ ἑμοῦ μονομαχοῦντα, pro me pugnantem, & alibi passim. De hoc significato praepositionis ὑπὲρ, exponendo per pro & propter, quod saepe eodem recidit, vid. plura testimonia producentem Iac. Elfner. ad I Epist. ad Corinth. XV, 29, ubi βαπτιζόμενοι ὑπὲρ τῶν νεκρῶν. REITZ.

ead. l. 7. Τὰς ἐπιστολάς) De unis literis accipiendum, quasi ad imitationem Latini *literae*. Ita apertissime Alciphro. II, Ep.

4 pr. 'Ὡς διεπέμφω μοι τοῦ βασιλέως τὰς ἐπιστολάς, εἰδὲς ἀνέγνων. REITZ.

ead. l. 10. Τὸ γὰρ &c.) Eurip. Iph. T. 598—603. SOLAN.

Pag. 312. l. 7. Τοῦ καθ' ἡμᾶς βίου) Conf. supra Demon. cap. 1. REITZ.

ead. l. 10. 'Ὡς ἀληθῶς) Conf. si operae videtur, supra Lexiph. c. 22, de Salt. c. 2 m. Alexand. 61. Et ὡς ἀκριβῶς Hermot. c. 56. Ac Bergler. ad Alciph. I, Ep. 30 f. REITZ.

ibid. Σοφῶν) Callimacho tribuit Stobaeus, apud quem prior versus non exstat. Vid. Grot. Flor. 477. SOLAN.

Pag. 313. l. 2. Σωκράτης σοφώτατος) Oraculi hoc de Socrate ἐγκώμιον habuimus etiam supra, de Salt. § 25 pr. Habebimus rursus infra in Rhet. praec. § 13. REITZ.

ead. l. 5. 'Ὡς ὑπὸ μίᾳ χλ.) Vide B. πρῶσ. c. 15, & quae illic a me annotata sunt. SOLAN. Alludit ad id Alciph. I, Ep. 38, p. 176, scribens: ἀλλ' ὑπὸ τοῦ μὲν ἡγάπα κοιμημένη χλαμύδιον. Ubi Bergler. adductis his Luciani verbis notat, male posteriora a Benedicto conversa esse, qui sub una eademque patris chlamyde, quasi illa chlamys patris nescio cuius fuerit, cum castus somnus intelligatur, ut patet Platonis illum locum, quem ex eius Sympos. affert, ulterius legenti. Philostr. Epist. 44, ἦν πτωχὸς ὁ Σωκράτης, ἀλλ' ὑπέτρεχεν αὐτοῦ τὴν τρίβωνα ὁ πλούσιος Ἀλκιβιάδης &c. Addo Corn. Nep. Alcib. cap. 2: Ineunte adolescentia amatus est a multis more Graecorum: in iis a Socrate, de quo mentionem facit Plato in Symposio. Namque cum induxit commemorantem, se pernoctasse cum Socrate, neque aliter ab eo surrexisse, ac filius a parente debuerit. REITZ.

ead. l. 9. Ἐρχιος) Quis est ille Erchius? Xenophon puto, de quo Diogenes Laërtius, Ξενοφῶν Γρύλλου μὲν ἦν υἱός, Ἀθηναῖος, τῶν δῆμων Ἐρχιεύς. Nempe poëtae Ἐρχιος est, qui alias Ἐρχιεύς dicendus erat. Reliqua de pago Ἐρχία dabit Meursius in reliquis Atticis C. S. Porro ad eum praesertim Xenophontis locum respexisse videtur Callimachus, (inter cuius fragmenta sedem CVII huic assignavit Bentleius) qui habetur Memor. Socr. I, 29 seq. ubi narratur, quibus quasi gradibus ab impuro & suillo, ut ibi vocatur, Euthydemī amore Critiam revocare Socrates voluerit. GESN.

ead. l. 10. Ἐράοιστε) Angl. ἐρώοντε. BOURD.

ead. l. 12. εἶνεκα) Poëticum esse aiunt Lexicographi; iisque certe frequentius, quam prosae scriptoribus. Ideo tamen hic nihil muto. Nam & apud Nostrium infra de Dea Syr. cap. 14, καὶ Σομειράμιος εἶνεκα. Verum ibi Ionica Dialecto loquitur, &

Ionibus familiare τὸ εἶνεκα pro ἔνεκα, ut Hippocr. S. I, Aph. 3, & passim. Herodot. εἶνεκεν p. 2 bis, & seqq. ubivis. Sed & Attici scriptores ita interdum enuntiant. Th. Mag. ἔνεκα, καὶ εἶνεκα, Πλάτων, Δημοσθένης, καὶ οἱ ἄλλοι. Θουκυδίδης δὲ ἀεὶ, ἔνεκα. Adde Nostrum de Dom. c. 8. Quod W. autem εἶνεκεν habet, nihili est: κακὸφρονον enim hic foret propter duo sequentia in *v* terminata. Nam ἔνεκα & ἔνεκεν promiscue scribitur, sequente consona. Ita ἔκευεν καὶ invenio in Inscript. quam exhibet Montfaucon in Diar. Ital. pag. 43 f. APETHΣ ENEKEN KAI ETNOIAS. In alia vero pag. 38. ΦΙΑΟΤΙΜΙΑΣ ENEKE KAI ETNOIAS, ut alia obvia omittam. ἔνεκα tamen sequente vocali non scriberem. REITZ.

Pag. 314. l. 3. Αἰθὴρ μετὰ γῆν ἐκδέχεται τοὺς ταῦτα ζήλοῦντας. εἰς δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες ἔχουσι τῆς ἀρετῆς γέρας τὸ ἀθάνατον) Sic recte Mf. Coelum post terram eos excipit, qui istis rebus student. Ad meliorem vitam morientes praemium virtutis consequuntur incorruptibile. Vulgo sine sensu legitur, οἱ δὲ ἀμείνον ἀποθανόντες, & vertitur, qui meliori fato morientes, tanquam alii essent, quam de quibus in praeced. verbis loquitur. Ne dicam, ἀμείνον ἀποθανόντων Graecis nihil esse, nec id significare, quod ex depravata lectione cuderant interpretes. GRAEV.

ead. l. 4. Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον) Ita W. P. & L. quod in impressis est, οἱ δὲ ἀμείνον. SOLAN.

ibid. Ἀμείνον ἀποθανόντες) Angl. Cod. ἐν δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθ. BOURD.

ead. l. 8. Φρονοῖν) Sic Ven. utraque. In reliquis & in ipso M. φρονοῖεν, corrupte. SOLAN. Ὅ, τι φρονοῖν legendum suaderet series orationis, etsi libri omnes φρονοῖεν haberent. Quid enim? hoc expectant litigantes, ut, quid ipsi sentiant, iudex pronuntiet, an suam ut sententiam, suum iudicium promat? Quam facile autem fuit, inter dictantes, vel a describente, in φρονοῖεν mutari φρονοῖν, praesertim cui Attica forma φρονοῖν pro communi φρονοίμῃ, non satis esset familiaris. Sed iam bene sic dederat Aldus, a quo operae posteriores, & interpretes, male recesserunt. GESN. Φρονοῖν) Quod Solan. noster sic monuit corrigendum, id etiam Gesnerus tam sponte, quam ex Aldina sua recte vidit; cumque res ipsa flagitet, non haesitavi in deferenda vulgata φρονοῖεν. REITZ.

ead. l. 16. Θηραμένους — Κόθορρος) Vide Xenoph. ed. St. pag. 273, 11, & Plut. in Nicia. Aristoph. etiam, cuius Scholiastes haec verba Luciani affert, 258 A. SOLAN.

Pag. 315. l. 1. Ὁ Κόθορρος) Cum edd. κόθορρος haberent, ego
Lucian. Vol. V.

Kod. maiore litera exaravi, monitus ab Scholiast. Aristoph. ad Ran. v. 1001, ubi ait: Θηραμένης — Κῆρος δ' ἐλέγετο εἶναι, καὶ Κόθορτος. Λουκιανὸς Ἔρωσιν Ὡς καὶ ἔργον' αὐτὸν εὐχαίμην, εἰπερ ἦν ἐν δυνατῷ, γενέσθαι Θηραμένης ἐκείνος δὲ Κόθορτος &c. Quae illi cum nostro Scholiast. conveniunt. Etsi enim cothurni calceamentri significatio manet, tamen cognomentum quasi in nomen proprium abiit. Sed res est parvi. REITZ.

cad. l. 5. Γάμοι) Facete ludit in nuptias Menand. in fragm. 10, Γάμος γὰρ ἀνθρώποις ἐνταῖον κακὸν, optabile malum hominibus sunt nuptiae. Ceterum γάμοι etiam de unis nuptiis frequentatur: vid. Aristoph. Av. 132; & Evang. Matth. XXII, ubi ter, quater, modo singul. modo plurali numero occurrit. Sic ἐπιστολαὶ de una epistola Alciph. L. 2, 4 pr. Conf. & Nostrum Dial. Meretr. VII, & alibi non semel. REITZ.

cad. l. 8. Παιδραστὴν δὲ ἐπεὶ ὁ μόνος φιλοσόφος) Davis. (quem consulendum in marg. iussit Hemsterh.) ad Cic. Tusc. Disput. cap. 34 observat, ad Platonis impuritatem hic alludere Lucianum. Cum turpia sint, quae in Phaedr. & Sympos. de amore scripsit ille philosophus, qui παιδρασταῖς nimis amicum se praebeat, ut Tertullian. de Anima, eius verba reprensens, (quae hic repetere nolo) ei exprobet: adeo etiam inter philosophos magnum habet privilegium impuritas. Alios veterum, qui Platonis versus amatorios exhibuerunt, eumque hoc nomine notarunt, vid. ibid. in nota Davisii, ubi tamen addit Augustin. de Civit. Dei L. 2, cap. 14, & Apul. de Habit. Doctr. Plat. pag. 610, qui eius de amore sententiam vitio vacare aiunt. REITZ.

Pag. 316. l. 1. Ὁ δ' Ἀθηναῖος ἱλαρῷ τῷ τρόπῳ παιδρὸς ἀναπνέσας, προὐκει σφόδρα σοβαρῶς) Sed Mf. ἱλαρῷ προσώπῳ παιδρὸς, quod quis non amplectatur? Atheniensis hilari vultu, alacer exiliens incedebat valde clate. GRAEV.

cad. l. 2. ἱλαρῷ τῷ τρόπῳ) Angl. τῷ προσώπῳ. Aliter tamen interpres; nec male. BOURD. ἱλαρῶν scribentem calamus corrigere volui; nec enim semper eius festinantem calamus corrigere volui, quod nec Hemsterh. facere vidi. REITZ.

cad. l. 5. Τάπινικια) Perperam in novissimis edd. legitur, ἐστίασαντος αὐτοῦ τὰ πινίκια, pro quo recte in antiquioribus τάπινικια. IENS.

cad. l. 15. Μεστιδὴν) Margitem innuere opinor. Vide tamen, quae de hoc fatuo leguntur apud Aristoph. p. 258 D. E. & quae ad eum locum annotavit Scholiastes. Vide & Aelian. V. H. XIII, 15, & consule ibi notas; perperam in ed. Tor-

naefiana legitur *Μελιτιάδ.* SOLAN. Scholiaftae locus, ad quem remittit Solanus, est Aristoph. Ran. v. 1021, ubi inter alia *Μελιτίδην δὲ τὸν εὐήθη* dicit, eumque *παρὰ τὸ μέλι* sic dictum ait. REITZ.

ibid. *Κόροιβον*) Idem Scholiaftes l. c. E. SOLAN.

Pag. 317. l. 5. *Τοῦ παιδεραστοῦ*) Florent. Cod. *τοῦ παιδεραστοῦ*. BOURD.

ead. l. 12. *Κλίμακα*) *Si non tangendi copia est, esto, ne videntem quidem eris? Si illud non licet, saltem hoc licebit, certe extrema linea amare, haud nihil est.* Ter. Eun. III, 2. *Linea ἀντὶ τοῦ βαθμοῦ*, pro gradu sumitur. Vide Donat. & Nonnii *σύμμικτα*. VORST. Sic Philemon. fr. 65: *Ὁρῶσι πάντες πρῶτον, εἴτ' ἐθαύμασαν, ἔπειτ' ἐπεθεώρησαν, εἴτ' εἰς ἐλπίδα ἑνέπεσον οὕτω γίνετ' ἐκ τούτων ἔρως.* SOLAN.

Pag. 318. l. 2. *Εὐθύ*) Eodem redire, *legasne εὐθύ, an εὐθύς*, vid. supra ad c. 42, & alibi dictum. REITZ.

ead. l. 7. *Αἱ γὰρ φανεραὶ &c.*) Ex Mf. refinge: *αἱ γὰρ φανεραὶ μετὰ τῶν αἰσθητῶν συμπεριπλακαὶ τὴν ἡδονὴν συνάπτουσιν.* Vocat oscula, & improbae manus pertrectationes *αἰσθητά*. Vulgo *μετὰ* omittitur. GRAEV.

ead. l. 15. *Εἴτ' ἀπὸ μηρῶν προομιαισάμενος κατὰ τὸν κομικὸν αὐτὸ ἐπάταξεν*) Interpret: *dum duflo a tumoribus exordio iuxta Comicum ipsum percussit.* Haec verba perobscura sunt, sed illustrantur illis, quae leguntur apud Diogenem Laërtium in vita Cleanthis: *φησὶ δὲ ὁ Ἑκάτων ἐν ταῖς χρεαῖς εὐμόρφου μισράκιον εἰπόντος, εἰ ὁ εἰς τὴν γαστέρα τύπτων γαστριζει, καὶ ὁ εἰς τοὺς μηρούς τύπτων μηριζει, ἔφη μὲν, σὺ μὲν τοὺς διαμυρισμούς ἔχεις μισράκιον Hecaton autem in Chriis inquit, formoso adolescente dicente, si in ventrem percutiens γαστριζει, etiam in femina verberans μηριζει, inquit Cleanthes, tu quidem, o adolescens, habes inter-feminales pulsationes. Nimirum *μηριζειν* est inter praetextata verba, de *παιδερασταῖς* vide quae notavit vir & amicus summus Aeg. Menagius ad hunc locum, & Paul. Leopardus E-mendat. XVII, c. 32. GRAEV.*

ibid. *Κομικὸν*) Quis hic Comicus sit, nescio; nec quid voverit, meum est inquirere, aut, si scirem, enarrare. SOLAN.

Pag. 319. l. 1. *Μετωραλέσχα*) Vid. Pr. λ. 7. SOLAN.

ead. l. 2. *Ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους*) Alciph. I, Ep. 34 pr. *Ἐξ οὗ φιλοσοφεῖν ἐπενόησας, σεμνὸς τις ἐγένον καὶ τὰς ὀφρὺς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας.* Ubi Bergler. haec Luciani adducere non est oblitus: item ex Dial. Charont. Merc. & Mort. *ὑπὲρ γὰρ τὸ μέτωπον ταύτας (ὀφρὺς) ἐπῆρας.* Aliaque, ubi da-

604 ANNOTATIONES IN AMORES.

ta opera eiusmodi absurdis hyperbolis utuntur. Sic Alexis apud Athen. VI, pag. 224, eos ait *supercilia supra capitis vericem habere*. REITZ.

ead. l. 3. Ἐρωτικὸς γὰρ ἦν, εἴ τις περ, καὶ ὁ Σωκράτης) Ipse Socrates apud Lucianum in Auctione philosophorum, παιδεραιστὴς εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. MENAG. Sed confer, quae modo ad c. 49 pr. dicta. Item quae ad c. 51. REITZ.

ead. l. 6. Οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἡγαπᾶτο) Similiter Martialis lib. XI, Ep. 44, *Acacidae potior levis amicus erat*. Aliis Achilles, Patrocli τὰ παιδικά. MENAG.

ead. l. 8. Δέγμενος) Homer. II. 1, 191. SOLAN.

ead. l. 9. Μεσίτης ἡδονῇ) Lege μεσίτης. GUYET. An μεσίτης; MENAG. Politissimus Menagius emendat μεσίτης. Nihil verius. Supra c. 27, φιλίας μεσίτην τράπεζαν παραθέμενοι. IENS. Μεσίτης Cod. Mf. Ox. & W. uti emendare iusserat Menagius. In omnibus impr. μεσίτης, prave. SOLAN.

ead. l. 12. Μηρῶν &c.) Tragici cuiuspiam versiculus. GUYET. Tragici cuiuspiam aut Comici versiculus. MENAG. (Iambicus enim trimeter est, sive senarius: nam Καλλίων facit initium versus sequentis. REITZ.) Neque, hoc unde sit, scio, aut scire allaboro. Certe non Homericum. Adi tamen Plut. 1337, 2. Socrates apud Xenophontem in Συμπ. amicum Achillis, non amasium, fuisse probat pag. 523, l. 40 ed. Steph. Apollodorus etiam Achillis amasium vocat III, p. m. 97 B. SOLAN.

ead. l. 13. Κομαστὰς) Vox est Eidylliorum scriptoribus usitatissima, pro his, qui cantu puellis blandiuntur, & earum amorem captant. Theocrit. Eidyll. 3. COGN. Ille certe apud Theocritum Idyll. 3 κομαστὰς Amaryllidis amorem aperte prae se fert. GESN.

ERRATA.

Pag. 243. l. 17. ὀνομάσεις, l. ὀνομάσεις.

Pag. 262. l. 6. ἀπαυστὰς, l. ἐπαυστ.